Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

BIBL. GEN.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lyſimacho jam regnante morbus invaſiſſe, mi jucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτον· [a] πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· ἕβδόμῃ δὲ τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέττειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificioſiſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. G.

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita haec urbs. Eadem prorſus ratione uſurpat ἤδη, *Pſeud.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Symposium* dedicat. V. not. ad perſonas Σοφισ. Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. Eſt & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; ſed cum dialogus ille genuinus non ſit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut ſit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέττειν. Sic pag. ſeq. ὡς πυρέξαι. *J. B.*

Πυρέττειν] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέττειν] Etſi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut ſupra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. verſ. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demoſth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipſa loca indicaſſet B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Λιπαρ. c. 4. pr. προθυμίαι λιπαρεῖ χρεσάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξυνοχὼς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέστερον οὐ πυρετῷ ξυνοχεῖ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foeſius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τοῦ ἕβδ.] In Libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, non longe a principio, ſcribendum: Περὶ δὲ τοῦ ἑβδόμου τοῖς μὲν αἵμασι πολὺ οὐ ῥηϊδίην ἐοῦσαν, τοῖς δὲ ἰδίῃσι ἐπιγινόμενον πολὺς, καὶ ὕστατος ἵλυος ὁ πυρετός. Vulgo male πολὺς καὶ ὕστερος, ἵλυος, ſine ullo ſenſu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τοῦ ἕβδ. — πολὺς ἐ ὕστερος, ἵλυος] Non adſentior *Graevianae* diſtinctioni; ſed vulgatam ſervo, & miror qui eam *ſine ullo ſenſu* eſſe, dicere queat: nam ſi cum *Graevio* diſtinguendum, tunc illud καὶ ὕστερος potius delendum foret, ac ſcribendum continuo

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ [a] ὄτος, ἔλυσε τὸ πυρετόν. ἐς γέλοιον δέ τι πάθος ἔξεπεσε τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὸ τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν [c] μέλει διεξήεσαν. καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τὰ ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν.

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,
καὶ τοῦτο· ὀπίπολυ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ
ῥύαξ δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληρῶντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου

fluens, aliis ſudor ſuperveniens largus & ipſe, febrim ſolvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioſo motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam ſolitario cantu pronuntiabant, & illam Perſei orationem modulate perſequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis ſeptiduanis illis tragœdis,

Tuque o Deorum hominumque ſæve rex,
Amor,

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem impoſuit. Cauſſam mihi vero videtur

a Οὗτος] Οὕτως P. Sed prius recte ſervant Edd. b Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. ſervant. c Μέλει] Sic M. & Edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & marg. *Alw.*

13. Ἐμονῴδουν] * Μονῳδῶ τὸ θρηνῶ, ἰσιακῶς † πᾶσαι αἱ λὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ‡ οὐ τῇ τραγῳδίᾳ θρῆνοί εἰσι. V.

* Hoc & omnia fere ſequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confuſionem Codicis; ut ipſe ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in ſedem ſuam retraxi, & quae in *Gal.* reperiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* in τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνος, *airi* τῷ, θρηνῶ quod ſequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuiſſe teſtatus *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸ πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ ὅτος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in verſione *Ed. Pariſ.* recte oſtendit, vertens: *ſudor, etiam ipſe immodicus*; ſive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare eſſe, quis neſcit. Addidiſſe autem Noſter illa videtur, ut eo magis ſentiretur neceſſitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, ſi parva tantum copia excerneretur ſanguis vel ſudor, non eſſet *criſis ſalutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullam criticam paucam.* i. e. ſolutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim ſanguinis guttae e naribus ſponte prorumpentes non faciunt *criſin perfectam*, i. e. non portendunt ſalutem; ſed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phraſis. nusquam enim quod quidem ſciam, additur accuſativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4. & Κὼν. c. 5. adde etiam Ἔρωτ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖόν τι ἔξεπεσε τὰς γνώμας] Neſcio quid miretur *Solanus* phraſin inſolitam. Significat enim hic ἐκπίπτειν *redigo*, eodemque ſignificatu & conſtructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων εἶχεν ἐς πενίαν ἐκπεπτωκότας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, eſt τὸ νοσῆμα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipſe *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ ὂν τέλος τῆς διάνοιας ἐς τοῦτο ἔξεπεσε. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit ſe*, ſive *redactus eſt.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Baſ.* εἰς τηλικούτους κινδύνους. *In tanta pericula redactus eſt, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Περίπυ] Conf. ſupra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philoſtrati* in Ariſtide p. 582. ὅτου ἀλοφύρατο πρὸς τὸ Μάρκου, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπιτυπάξαι τὸ βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem *Philoſtr.* p. 158. & textum ipſum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De ſenſu tragico vide eundem 244. Θεμιστοκλέους τὸ τὴν μονῳδίαν ῥῆσαι. *M. du S.*

Ibid. Ῥῆσιν . . .] Locum ex aliquo poëta hac voce deſignari docuit *Caſaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μανίας ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ'. in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ', ut Συμπ. c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ἐν μέρει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exſtat in addendis editionis Cl. *Barneſii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. ſub fin. p. 561. B.) quod hic deſcribere operae pretium erit:

Ἀλ-

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Medusa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jambis alienis nec malis occupati essent. Sed

ῥᾳδιαχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρελιποθαίνειν, ὅπου ἐμφιλοχωρούσης τὴν Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, καὶ ἐκάστου γνώμην ἀειπείθοντος.

Ὡς ἓν ἔν, φασιν, ἐνὶ ῥᾳδιαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων ἀπελήλυθεν· οὐχ ὅτι τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν [e] τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις καλοχημένοι· ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖ ταῦ-

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *AIW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δ.δασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὢν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς σωιζεσθαι,
Καὶ ταῦτα μὲν δὴν τ.μιος θεοῖς ἴσος,
Μὴ δῆν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκειν φίλου,
Ἀφαιρεθῆσῃ χάριτας αἷς τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum.* V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πασῶν θεῶν τε & βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὔμοιρος παρέσεσο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὴ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

22. Ἀρχίλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Uptono.* *M. du S.*

27. Παρελιποθαίνουν] Sic infra Ἀποκηρ. c. 28. f. ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καθελισθάνουσιν. *M. du S.*

31. Ἐν φ. ἐνὶ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud φασὶν adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Leop.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. Τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸ ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rito* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐνὶ ῥᾳδιαλεῖν] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' ὧν δὴ τὰ ἐν τοσοῖ ταῦτα κακύνηται] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus. ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν τοσοῖ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interprett. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a]Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b]ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τῆς Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἦν ἔργῳ ἅπαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους ἐπιφέρων, ὁ δὲ, ὑπαικοδομῶν τὸ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ἐπισηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

[a] Ἀρμενίᾳ] Sic H. Pl. B2. P. Ἀρμενίᾳ F. [b] Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. A1W. Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὰ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ἤγουν τὴν ἐναντίωσιν τῶν μάχῃ. V.

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὰ τῆς Σινωπέως] Ad quae Cl. Cler. sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave νῖκος est, lege νεῖκος (vid. *Diog. Laërt.*) & sic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲ ἐν ἐκείνῳ πέπρακται . . . . πολλοῖς δὲ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Clusel. Nicasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit Ovid. & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & *Iamp.* c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸ ὅλον πατέρα εἶναι ἐδίδαξε. Hac de re copiose Lipsius. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἰατρολογίαν; per quam ὁμοίως τὰ ὅντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἰατρολογίαν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς ἀποκρίνοντας ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποσκ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyrann.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο στόματα διαπεπλασμένα ἐφαίνετο. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, ſuccincto palliolo ſuo, ſtudioſe admodum & ipſe dolium in quo degebat, volvere ſurſum deorſum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorſum haec facis, Diogenes?* reſpondere, *Volvo & ipſe dolium, ne otioſus ſolus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipſe ego quoque, Philon, ne mutus ſolus eſſem in vocali adeo tempore, neque comici ſatellitii inſtar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus ſum, pro virili me quoque dolium volvere, non ut hiſtoriam ſcriberem, neque ut ipſa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum ſit periculum, ſi per ſaxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum eſt, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα ἡ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω ἡ κάτω τῆ [c] Κρανείῳ· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καὶγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶτὸς ὦν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἶην ἐν ὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφων, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τὸμὸν τῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ

e Κρανείῳ] W. recte. Et marg. *Αἰλ. Κρανίῳ* Edd. *d* Ὡς] Deeſt in *M. H. Fl. P. S. Ald.* 1. *Bi.* & 2. & *Fr.* Adeſt in ſola *J.* *e* Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. *f* Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τῷ Κρανείῳ] ‡ Ὄνομα τόπου. *G.* 15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiaſt. ſcripſit; ſed Κρανῖ ſcribendum, vid. not. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede ſermo ſit. Verum quia hic de *bello* ſermo eſt, facete πληγὴ dixiſſe videri poſſit, ut vocabulum bello proprium ſervaret. Sed & ὠθισμὸς vocabulum bellicum eſt; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πληγὴ tamen generale quid eſt, & ad plures res ſolet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *ſimul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φίλωνος] Vide πάνυ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit poſt pugnam Chaeronenſem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. ſupra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανείῳ] *Cranium* ſchola, ſeu Gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut ſcribit *Laërt.* lib. 6. ἐντύγχανε μὲν οὖν λέγεται ἐν τῷ κρανείῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. *G. C.*

Κρανείῳ] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίῳ. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id ſcribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανεῖον. φασὶ, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis eſt, ſ. *calvaria*. Vid. *Pollux.* Onom. ſi quid opus, quin & apud noſtrum interdum recte ſcribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσλαλιᾶς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίῳ, τόπῳ, videri poſſit utrovis modo ſcribi. Praeſtat tamen differentiae cauſſa Κρανείου hic & alibi ſcribere, quando de Gymnaſio ſermo eſt. Sed & Κρανίου Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Freſne* in Gloſſar. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *ſatellitium* hoc *Comicum* illuſtravit, & cum τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemſterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum ſatellitium* ad pompam tantum in ſcenam prodire ſolitum, ac mutum ibi degiſſe. *Comicum itaque ſatellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non ſemel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ π. καρτερῶς] A Juniore Luciano haec ſcripta hinc forſan erunt, qui colligant; ſed de ejus aetate aliunde judicandum eſt. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Teſtam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς με-75 θέξω τῦ πολέμυ; αὐτὸς ἔξω βέλυς ἐτὸς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τύτυ μὴν καπνῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. προδιανέσειν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας 80 ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφυσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῦ πηλῦ προσαψάμυος.

Καίτοι ἐδὲ [d] προδιανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν 85 [e] ῥᾴονῆ σφίσιν ὅτι τὸ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ὅτι τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι; ἢν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηῆ· τὸ δὲ, 90 οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς ὐ τῶν εὐμεταχειρίστων, ἐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae scribendo adjunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subjiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *Ald. W.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τουτῦ M. Τῦ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Προδιανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν εἰσὶν] Προδιανέσεσι οἱ π. δεινοὶ εἰσὶν W. e Οἰονται σφίσιν] Οἴονται φασὶν *Coll.* Οἰονται σφίσιν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γρει. καί τοι ἐδὲ προδιανέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶον τι φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα. G.

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M. du S.*

77. Καπνοῦ ἢ κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M. du S.* Καπνοῦ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Upsonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inspectus rem totam statim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut *Aristoteli* excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου μὲ καπνοῦ ἢ κύματος ἐκτὸς ἴσεργε νῆα &c. — Eodem respicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 40. C. *fumus* autem unde sit, discs ex vers. 68. 202. & Scholiaste; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M. du S.*

78. Τῷ συγγραφῶ] Τῦ μὲ καπνῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν τῦ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor* sc. historiae, *abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo sit scribenda historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τῦ μὲ καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν τῦ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me abstinebo.* *J.F.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M. du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae Edd. haberent ἀλλὰ. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in conjunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ubi παρὰ Ὁρόντου. pro παρ'. Et non semel alibi. Item *Long. Past.* I. pr. ἀλλὰ οὐ τοῦτο &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐπιστίμῳ hoc Dial. c. 15. ἀνὰ λιθοτομίας. Particula δὲ vero mul-

ſed *hoc eſſe*, ſi quid eſt in ſtudiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; ſi quidem aliquis, *tanquam* poſſeſſionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odioſus etiam quibusdam videar, illis praeſertim quibus jam perfecta eſt, & oſtenſa in publico hiſtoria. Si vero etiam laudata ſit ab audientibus, inſania fuerit ſperare, retractaturos aliquid, aut aliter ſcripturos eorum, quae ſemel firmata auctoritatibus & quaſi in aulas regias repoſita ſunt. Veruntamen non peſſimum fuerit etiam ad illos ipſos dicta haec eſſe, ut ſi quando bellum conflatur aliud, aut Celtarum adverſus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam auſit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius poſſint, applicanda hac norma, ſi quidem recta iis videatur eſſe. Sin minus, ipſi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, mul-

καμθῶσι τοῦτ' ὄφελον, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ἢ ἄλλο πολλῆς ἂν φροντίδος δεόμενον, ἢν 95 τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ὅτι καὶ πάνυ πολλοὺς αὐτὸς ὀπισθρέψω, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξω, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι [i] μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ ὅ χείρων καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρήσθω, [k] ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεκυρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, καινόν τινα τοῦτον προσάγοντες. ἴσως γε δόξει αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρή-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. g Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *AIW.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam, ſed in litura, fuitque haud dubie *ἐς ἀεὶ*. h Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae ſunt hic in W. & vulgata lectio repoſita. i Μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσι] M . . σουσιν ἢ . . . ψουσι W. k Ἵν'] Ἤν W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν Ϲ τότε] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲ ἐπιτυφθέντων τυγχανόντων, μάτην δὲ ἀναγωγῶν προσφερομένων. *V.*

multo frequentius, vocali ſequente, ſine apoſtropho ſcribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipſum *Thucydidis* alibi deſcripſimus. *v.* c. 42. monendus tantum hic lector eſt, antea pro *ἐς*, *ὡς* ſcriptum fuiſſe in impreſſis, quod nos praeeunte *Vorſtio*, in ſuo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum eſt. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem ſe alibi deſcripſiſſe ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco *ἐς ἀεὶ* legendum, velut infra in *quom. Hiſt.* c. 42. & ſupra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conſcribendae hiſtoriae ſcripturus, praevidere ſe dixerat fore, ut non omnes hiſtoricos dicto ſibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam moleſtus videretur; praecipue iis, quorum hiſtoria jam eſſet perſcripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται, pergit, ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς ſine dubio legendum μανία εἴ γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & ſi illa* (hiſtoria jam ab aliis perſcripta & publicata) *laudata ſit ab iis, qui tum fuerunt auditores, inſania ſit, ſperare tales homines mutaturos & aliter ſcripturos quidpiam eorum, quae ſemel recepta ſunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione ſuccurriſſe etiam Interpres. *J. J.*

Μανία...] V. Cl. *Jenſium.* Liturae hic ſunt in W. & vulgata repoſita. Vid. Παρασ. 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεκυρ.] Vid. *Demoſth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noſter c. 2. σωρηχεῖς εἶναι. Bello profligato videtur hoc ſcriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Caſſius & Marcius Verus Seleuciam & Cteſiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exiſtimes hoc vocabulum non uſurpari de inſtrumento fabrili. Hic tamen non norma ſimpliciter, ſed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρέπειν τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, εἰ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

Διττῆ δὲ ὀρθῇ τῇ τοῦ συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖ, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γάρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσης τὰ ὦτα. ἐκ ἄκαιρον δὲ μέλαξυ καὶ ἐπομνημονεῦσαι ἕνια, πα-

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖ] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖς *J.* b Ἔν] Τὰ-αὐ marg. *AldW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τῶν ἄλλων ἀτεχνίων *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ἐπομνημονεῦσαι ἕνια] Αἰτιολικὴ αὐτὶ γενικῆς. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων ἐν τραπέζῃ ἐνδιατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Ms. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιατριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰ δὲ πασῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαιριαῖον] Angl. ἄκαιρον. *J. B.*

Ἀκαιριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

terea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſterminata & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

γαδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη ὕστω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ὀφθαλμοποιήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῆς ἱστορείας τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἐπέχόντων καὶ στρατηγῶν [d] ἐνδιατρίβουσι· τοὺς μὲν οἰκείους, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταῤῥίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ στενὸς τοῖχος διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτοῖν, καὶ τοῦτο μυσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς λέγω πασῶν, ὅτι πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνος ἐνὸς μέλει, ὁπόσον ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγου ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπέσοι ἡ ἱστορία, οὐδ' [h] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, μὰ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδες φασὶ, τὴν τραχεῖαν, ὁτιοῦν δέξασθαί τι εἰς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ πολλαχόσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἔχει μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ἐπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι [k] θέλῃ, καὶ ἐφ' ὕδα-

[d] Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Αιτῶ*. Et W. Διατρίβουσι Edd. [e] Καταῤῥίπτοντες] Sic recte Edd. Καταῤῥίπτοντες W. [f] Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. [g] Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. [h] Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαιρον Angl. & P. [i] Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. [k] Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσις. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Pluſ. Συμπ. προβλ. Z. ε.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἄκρατος] Antea legebatur ἀκρατὴς. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* Ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὴς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὑπτερύγων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbachii* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θεοσομβώς ἀναβαίσας, φθόνος οὐδείς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτὴν [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀναστάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ διαῤῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καὶ ἐνεχθέντα. ἀλλὰ καὶ Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλουσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν δὲ ζώνην, τοῦ Ἄρεος· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ περί τις ποιητικὴ γίγνεται, τὰ μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐξειργμένα, τὰ λοιπὰ δὲ τερατείαν γυμνὴν τοῦ μέτρου, καὶ δι' αὐτὸ ἀπιστοτέραν ἐκφαίνουσα;

per ſummas ariſtas decurſuros imponat, invidia nulla eſt: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapſa illa omnia. Verum etiam ſi laudare Agamemnonem velint, nemo eſt qui intercedat, Jovi quidem illum ſimilem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in univerſum compoſitum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui ſolus per ſe pulchritudinem illius expleat. Hiſtoria vero, ſi quam id genus adulationem adſciſcat, quid aliud quam pedeſtris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, ſed portentoſa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipſum magis conſpicua ob

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. R. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ἤντινα. Sed correctum in marg.

Ἴσταν ὑπερτίθημι] Conf. ſupr. *Somn.* c. 8. ex diviſione *Solani.* nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκραν θεοσομβώς ἀναβαίσας] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυρμοιόων ἀθέρων θρομέεσκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacuminum currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυρμοιόων, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ἐκέτας ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν, μᾶλλόν τι ἐπὶ μέγα τοῦτο κακὸν, εἴ μοι εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἑταίρας, καὶ τὰς ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπιτιθεὶς τῇ ἑταίρᾳ τὰ τῆς ἑταίρας κοσμήματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis noſcat ea quae hiſtoriae, & poëticae ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eaque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑταίρας ſc. ποιήσεως. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τῆς ἑταίρας κοσμήματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hanc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλειψάμενος ἁβρόβαλε, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induas purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τὸν καρτερὸν τοῦτον καὶ κομιδῇ πυρώδη. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πυρώδης ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſterche mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa tumenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.
M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*
72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*
Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*
Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*
75. Καὶ Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*
Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. Β. 478. *M. du S.*
79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae historiae sunt, & quae poëticae, nesciat, sed historiae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui sunt in utroque excessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, & plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem!

9. Neque illud dico, quasi non & laudandum sit non nunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non molesta sit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα 90 τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, 95 [h] ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ Φρύγιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τὸν κόσμον ἐκεῖνον.

Καὶ οὐ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅτε μικρὸν ὕστε-

d Χωρίζειν] Χωρίζειν male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *AIW.* Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργίς τι Angl. & P. A. αι W. *i* Ψιμμύθιον] Ψιμύθιον M. S. & *H.* Ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deest in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *AIW.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego in hisce perspicio. *M. du S.*

81. Ἀφέσεις] Rursus infra Ὀψιχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per se planum est, si praecedentia respiciantur, legendum esse ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, non noverit distinguere inter ea, quae historiae, & ea, quae poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius artis ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. sustulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διΐ, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοιοῦτον ἔχοντα τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς ὀπτῆρσι τὸν εἶδεν ἐξηγοῖτο] legens, id quod sane requiritur, ἐξηγεῖτο. *J. F.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* est. Reliquae mendose ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jensius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expressi, non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens φεβέλλοι & ἐτρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipsa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, sed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Hesych. Suid.*) *Longol.* *M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργίς τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, idem esse, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι φεβέλλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργίς τι exstare testatur *Bourdelotius.* Sed quum haec MSti lectio, sequentium ratione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est integerrima; *Non secus ac si quis Athletam aliquem ex robustis illis & admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiss. *Jens.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργίς τι; verum non dubito quin jam magis sit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἔπειτα] Probo lectionem marginis *Aldinae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuisse *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non praesentibus scribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ὑπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τ' ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, [a] καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὸ, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τὰς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παραγοιτο, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τ' Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isi-

doti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεθαι hic legit G. Mf. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τοῦτον ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forf. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ἕτερος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενέσθαι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον ποιητὴς καὶ τ' Μιλήσιον Ἀλκαῖον τ' καλὸν μὲ ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mf. hic locus sic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾶς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲ, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum existimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forsan αὐτῷ. Sed nihil muto. proba enim etiam vulgata. *M. du S.*

18. Κάλλος ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adspectu athleta cui lacertos exercitatio expressit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ Νικόστρατον τ' Ἰσιοδότου γενάδαν ὄντα] Hic locus prima facie videtur sanus & integer, at postquam exactius praecedentia & sequentia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene quadret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium, sed deformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adsint, non impediet, quominus praemia reportet, & insignis existimetur athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur consonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris scopo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, Lucianum scripsisse οὐδὲν κωλύσει ἢ ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷ, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicostratum e prolapia Herculis & octavum ab Hercule fuisse, quod est trinepotis filium, & videntes id impossibile esse ex ratione temporis, literam numeralem ἢ sustulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de stirpe intelligendum, quasi fuerit ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam simul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, de quo jam supra ad Pausaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, quintus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, septimus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aegaeates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pausanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pausania corrigendus est Olympionicarum catalogus a *Josepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκράτιον ὁ πάλῳ νικᾷς, unde divinavit exscriptor νίκαν φράτις. Cum ergo Nicostratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifestum est Nicostratum illum non posse numerari octavum ab Hercule secundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius est debere legi, ἢ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P.a G.*

Οὐδὲν κωλ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem satis tanto minus facit quod video Verae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse no-

doti, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. *Illud* adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit

ὁότυ, ᵉ γενάδαν ὄντα, καὶ τ' ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τ' ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ὑποσπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τ' τ' ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

10. Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῴδες, καὶ τὸ τ' ἐπαί-

ᵉ Γενάδαν] Γενάδου W. sed additum ν. ᶠ Ἐραστὰς] Sic marg. *Alii* V. A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

nostrum, Κἄρ' ὁ ἀφ' Ἡρακλέους) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξει βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ ἀλόφιτον ἐμιμεῖτο τ' Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λέοντ' ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta est sane & acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum *Iv. Β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. *ἀναγρ.* & *Paus.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ὑποσπάσαιτο] Interpres Salmuriensis: *Proinde historia si jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur *Micyllus*, ut ex versione patet: *Quare historia siquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο αὐτῷ ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῴδες, καὶ τὸ τ' ἐπαίνων μάλιστα προσαιτεῖς, παρ' ἑκάστοις τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τ' συρφετὸν ἐ τ' πολὺν δῆμον ἐπαινοῦσαι, ἀλλὰ τὰς διανοίας, καὶ μὴ Διὰ συκοφαντικῶς προσίοι γε ἀκροασομένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. παρ' ἑκάστοις ἀκούουσις, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid sit non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάστοις ἀκούουσιν, ἢν μὴ τ' συρφετὸν ἐ τ' πολὺν δῆμον ἐπαινεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, & operolis laudibus) *audientibus*, *non esse jucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos*, τὸ τ' ἐπαίνων μάλιστα προσαιτεῖς, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* sic προσαίτης λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata sunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐραστὰς. *J. B.*

Ἐραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῴδες, καὶ τὸ τ' ἐπαίνων μάλιστα προσαιτεῖς, παρ' ἑκάστοις τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum.* Quod quum per se ἀτιχνῶς sit chimaericum, imo falsum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* &c. Quid quaeso intelligemus de iis, utrum laudatis

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαντες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὲν τὸ συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον [c] ὑποπτήσας, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάθοι [e] παραδραμόν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, δεγυραμοιβικῶς δὲ τὴν λεγομένην ἑκάστην ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρεκκεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [f] καὶ συγγράφειν, τὰ δ' ἄλλων ὀλίγον [g] φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδυνῇς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θεσπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσαυλος? Ἐπάυχος Pell. b Ἀκούουσιν ἂν] Sic J. & P. G. Ἀκούουσιν ἦν. Edd. & M. c Ὑποπτήσας] Ὑποστὰς Mss. Gr. Ὑποσῶσας Edd. & M. Ὑποπτήσας marg. AIW. d Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παραδραμὸν] Παρὰ δρόμον W. f Καὶ] Abest a W. g Φροντίζων] Sic W. & Edd. omnes, excepta S. & A. quae male φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevivit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum: Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utramque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. *οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα ἐκ πάνυ καθήμενοι.*) *Non intellige facem confusam & promiscuam plebem*, sed &c. quibus verbis describit, quos *ἀκούοντας* innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. *ὅταν κατὰ τύχην αὐτὸ δρῶσιν οἱ ἰσχνοκωλίζοντες τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἱστορία πάντα ἐκ ἀκάθαρτα καὶ γυμνὰ δικάσουσιν.* J. G.

32. Πρόσαντες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες & παρ' ἑκάτερα. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερα, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est & audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utrinque ex parte directus.* J. M. G.

Ibid. Παρ' ἑκάτερα] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. M. du S.

Παρ' ἑκάτερα] Conf. infra Ἰσ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. M. du S.

33. Τοῖς ἀκούουσιν ὧν ἰσχνόφωνος] Vulgatam mutavi ὧν in ἂν migrando, & distinctionem quae post ὧν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & J. quod enim vulgo legebatur ὧδε πάντων — τοῖς ἀκούουσιν ὧν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque: neque jucunda audientibus erat, dum non de face hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ὧν μὴ conjunctum apertius nisi significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ἰσχνόφωνος jam quoque recepi ἰσχνόφωνος. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo AIW. id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. J. F. R.

Ibid. Ἦν μὲν — ἰσχνόφωνος] Ἦν μὲν — ἰσχνόφωνος. F. G.

Ἦν μὲν . . .] Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. & Ed. J. Nisi cum G. ms. legas mox ἰσχνοῦ pro ἰσχνόφωνος. Reliquae Edd. ὧν &c. cum praecedentibus conjungunt. M. du S.

36. Ἀκρο-

eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut servit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem, nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in deo virile est, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ, ἐφαπτέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, φάρμακα ἀλλόχροα σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆν αὐτῷ περιβεβλημένην, τὸ δὲ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ἴσασαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφιεῖσαν ἡ ἐσθὴς τὸ σῶμα, καὶ μὴ προσκάθουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipsa fortasse in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, in-

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σου ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

h Που σε] Δί που W. *i* Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. *k* Σου] Σαι M. P. & marg. *AMV.* Σου servant Edd. & Ex. *l* Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφυλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφυλον. Et praeter *J.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροατῶν.] W. In reliquis ἀκροατικῶν. *M. du S.*

Ἀκροατικώτερος] Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc historiam *audituri*, vel *lecturi sunt*. *J. F. R.*

42. Τῷ τόνῳ] Καὶ ὁ τόνος. *F. G.* Καὶ is quippe non inserendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φαντάζου] Tales sit Auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent & ἐργαφαδικῶς expendant: *ad hos*, inquit, διαλογιστέα καὶ ἐ συγγράφω. Τὰ δ' ἄλλα ἀλόγως φαντάζου. Sic namque ex vetustis editionibus corrigendum; posteriores pessime φαντάζει. *J. F.*

49. Γάρ που σε] Ita που σε sine accentu exaratum est in Edd. priscis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliticis sese subsequentibus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset πού σε: quod significatio quam σοῦ hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ibid. Γεγραμμένον] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipso, & Pers. 5. Vide etiam *Plut.* 1406. 2. quo in loco φανεῖσθαι legendum. *M. du S.*

54. Ἐν πρασινῷ] *Plutarch.* quoque scribit Herculem πρασινοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν πρασινῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis studium affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. λεοντοδαμοῦς τε τὸ Ῥωμαίων ἐ βασίλειον κῆμα, λεοντῆν ὑπερώμῳ ἐ φόβαλον μὴ χαίρας φέρειν, ἀμφιεννύσθαι τε ἀλουργεῖς ἐ χρυσοφεῖς ἰδιώτας, ὡς ὕβει καθαγίλλεσθαι αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ χήματι θηλυτέλειαν ἐ ἀνδρῶν ἰχνηλατοῦντα. V. & *Aristoph.* Ran. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν πρασινῷ] Conf. *Aristoph.* Ran. 46. & ad eum notr. Illustr. Ex. *Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod supra purpureum tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in Edd. vett. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης κρηπῖδι σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πλαγὰς αὐτῷ ἐπῆγεν — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel, quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* fine dubio respiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam sandalio caput.* Ad quae interprett. plura de sandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύμφυλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφυλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiunt omnes, exceptis duobus, in Pr. c. 16. Ἀσύφυλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφυλον, aliud est. V. Iliad. I. 643. quod jam doctissimo *Suidae* editori observatum est. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφυλον] Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφυλον autem

si

στον, καὶ δυσκόλλητον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ οὐδὲ τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνίοτε μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν πρὸς τοὺς ἐπαινουμένους θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὑποπιάζουσι τὴν πειθὼ ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτοὺς, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντι Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit; dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili *& magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλου] Ἀριστόβουλον μ. γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J.M.G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J.F.R.*

82. Ἀριστοβούλου] Γράψαντι. Angl. Ἀριστόβουλον γράψας. *J.B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνώστου non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J.F.R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν εἰς πίλαγος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ὅτως Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μεσομαχοῦντα, καὶ ἐλεφαντίας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλεφαντίας ἐπὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J.G.G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθειμένων ἐν τῇ ῥάβδῳ. In L. uti & in G. ἐπὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam initurum, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

[c] ἀναγνόντ@ αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ἤρετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ὑπερψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖν@ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὅπι κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἐμελλέ γε οὕτως ἀγαναχτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ@, [f] ὅς γε οὐδὲ τὸν τῶ ἀρχιτέκτον@ τόλμαν ἠνέχετο, ὑποχομένου τὸ Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτῦ, καὶ μεταχοσμήσειν τὸ ὄρ@ ἐς ὁμοιότητα τῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ὑπέγνως τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἐτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κωμῳδῇ ἀνόητ@ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινέμεν@; ὧν οὐδὲ ποδὸς οἱ ἔλεγ-

[c] Ἀναγνόντ@] Sic Edd. & M. [d] Ἐκεῖνος] Deeſt in W. [e] Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. [f] Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. *G.*

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virtutem ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* *M. du S.*

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καλινδούμενον ὀι τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, niſi *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ δοὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens σὲ δὲ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον@] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἔλεγχοι· ὥσωρ οἱ ἄμορφοι τ ἀνθρώπων, ᾗ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τ ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ᵃ ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. ᵇ τοιοῦτοι δὲ συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ παρὸν, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ᵈ χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ ἱστορίας ἐλπίσωσι, ᵉ θεραπεύοντες. ὃς μισεῖν μὲν καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ ἀτεχνῶς ὄντας· ἐς τὸπιὸν δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑποβολαῖς τ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται ᶠ καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, ᵍ πάσῃ

di vanitas possit: ut homines deformes, praesertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, se ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori, & suae rei, & utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti & inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admistam esse debere historiae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθίσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *Alii.* Ἐπάνθισε Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abest a *Fl.* Adest in *J. H.* P. & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρειῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοντας Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deest in W. & E. Adest in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem historiam habes iterum. *ὁ Εἰκ.* c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθίσῃ] Angl. ἐπάνθισε. *J. B.*

Ἐπανθίσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiscent.* Sed pro ἐπανθίσῃ scribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν est pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνεστεμμένοι φοινικηΐοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noster inferius in hoc ipso libro: Οἱ δὲ ἐπὶ τοῦτον μόνον, καὶ ἔπριον τ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐπάλλον, καὶ ἐρρίθμιζον, καὶ ἐπανθίζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & fabebant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. ὁ γὰρ σε μὴ γνοὺς ᾗδ' ἀνθεμώδη. *Te enim non cognoscens sic coloratum.* Synesius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τ παρειᾶν ἐρύθημα. *& statim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος saepe est color. Ἄνθη τ αὐτῶν sunt picturae Philostrato. *Hesych.* ἄνθη χρώματα. Moschopulus τῶν ἀνθράκων Ἀττικῶν συλλογή. λέγεται δὲ τὰ τ βοτανῶν ἄνθεσι λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς ὁ θεὸς τοῦ Φιλοστράτου τοῦ τ ἰδὴς ἄνθη φαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἴσως δὲ ἰδὴ βατάνη τις· καθὰ λέγεται ἀνθεμώεσσι πίτυσι παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda sunt haec verba. Locus Euripidis est in Hecuba v. 468.

Ἐν χρυσέᾳ πέπλῳ
Ζευξόμενος ἅρματι πώλους
Ἐν διαδήμασι ποικίλλων· ἀνθεμώεσσι πίτυσι.

Ubi interpretes pessime: *in crocea veste jungam curru equos, in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθεμώεσσι πίτυσι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. Ἥνας μετὰ, πρόκα, subtemen, fila. χρυσόπεπλοι vestes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri subtemine vestis.* Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 20. ubi recenset vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήρα & πηρίον κατώγιον, καλαμαγκών. Interpres: *peram fusum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. *Euripides* autem sic vertendus: *in crocea veste jungam currui equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν διαδήμασι ποικίλλουσα est pro ἐμποικίλλουσα διαδήμασι. *J. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc scripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθίσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. Θεραπεύας. *J. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ θ. τοῦτο τὸ θεραπεύει, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud sane spernendam, nempe θεραπεύσθαι; quam si admittas, supple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Distinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni historiae*: sic laborabant sequentia. Nobis πάσῃ esse aoristus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis usurpari notum est. *J. M. G.*

20. Τὸ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20 τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῆς λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὰ αὐτὰ τοῦτον τὸν πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γε ἀληθῆ ἐστι καὶ ἐπομοσάμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἷς μού τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξατο, προκαλῶν τὰς θεὰς συμφάψασθαι τῷ συγγράμματι. ὁρᾷς ὡς ἡ ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἱστορίας, καὶ τοῦ τοιού-

h Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. *i* Ἐμμελὴς] Εὐμενὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. & M. *k* Περὶ πόλεμον τῆς ἱστορίας] Περὶ πόλεμον ἡ ἱστορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῆς ἱστορίας vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμενὴς] Εὔρυμος. *V. Suſpic. G.* (Εὔρυμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπει, vel παραλείψῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῆ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐν καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμείχθωσαν, ἃ σὺν &c. *Langol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐπεισκεκύκλωται, τὰ, ut ἐπεισ. c. 22. *M.du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Παρ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam nunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀποκηρ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ait caulam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M.du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἰσ. α. c. 33. *M.du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῇ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῇ ἱστ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱστορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M.du S.*

Παρὰ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

τοιούτῳ εἴδει τὸ λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸ ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζει, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐθελός τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἀξίῳ εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, εἴτω λαμπρὰς ὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὡς ἄμειον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνηθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀλίγα τέλει τῷ [b] Προοιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ὅτι τοιοῦτον εἶδος τοῦ λόγου πρέπουσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸ ἡμέτερον ἄρχοντα εἰκάζει, Θερσίτῃ δὲ, τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐθελός τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἀξίῳ εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, εἴτω λαμπρὰς ὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὡς ἄμειον [a] ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὁμήρου, μηδὲν μνηθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀλίγα τέλει τῷ [b] Προοιμίῳ ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Thersitae autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quam Thersitem interemisset, & si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum praestantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῦτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. b Προοιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

men in eo ineſt, quod narrat non hiſtoriae accommodatum genus dicendi, ipſumque adeo exordium ſed hiſtoriam ita inſtitutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* eſt velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti ſcriptoris hiſtoria. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipſum *Homeri* verſum voluit referre Lucianus, ſic mutandus erit: Πρόσθε μὲ ἐθέλοις ἔφυγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia ſenſus vulgatae ſanus eſt, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adluſionem tantum, non recitationem eſſe credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de geſtis Alexandri ſe ipſum *μάλα φαύλως ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Προοιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τῷ Προοιμίου, ſoli Amſtelaedamenſis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari ſcilicet, Graecos & προοίμιον & Προοιμιον dicere, & Lucianum etiam ſaepe alibi hoc maluiſſe. *J. J.*

Προοιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jenſius* dicat ſolam *Amſt.* legere προοιμίου, ipſe Edd. contuli, vidique recte hunc obſervaſſe, Edd. vett. habere Προοιμίου; excepta tamen etiam Pariſina, quae aeque ac Amſt. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, ſed ut *Graevianam* editionem, alioqui peſſime habitam a typographis & correctoribus, hic excuſem; quia ſuum προοιμίου ex *Par.* deſumere potuere. Rectius autem hic propter conſenſum, Προοιμίου edi certum eſt, idque aeque Graecum eſſe atque alterum, vid. ap. *Aeſchyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τῶ τι μηδὲν Θυτλῆγος Προοίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἴτια ἅμα τῆς πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν] Non hae voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum coepiſſet commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἰτίαι ἀρχῆς, quum ſufficiant αἰτίαι πολέμου) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quae ſubjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγεσος] Apud *Xiphilinum* ſcribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & ſeqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ conſtanter legi monet me Cl. *Joh. Maſſon.* Vide *Spanh.* *M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit hiſtoria Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθιστάμενον. Vides omnia verbotenus ab hoc deſcripta, praeter ultimam vocem, quae forſan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano ſcripta eſt. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiſcue apud Lucianum ſcribitur, neque adeo mutandum, quamvis ſequatur ξυνεστάμενον. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀπονίσωμαι] Quid oro χαρίεντα cum θυμώδεσι? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεστάτῳ & θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab *Jac. Micyllo* Πομπηϊοπολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de praeſtantia numiſmat. p. 529. Et an non alter alterum inſpexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἰκανῶς, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ἀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτῳ ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τὸν βαρβάρους δὲ καλὰ πολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ὧδε, αἴτια ἅμα τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀρχῆς διεξιών· ὁ μὲν μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολοῦμενος· [c] Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἦν μέν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα μὲν, [e] Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηιοπολίτης, [f] συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

[c] Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. [d] Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *AIW.* Θυμοῦ ceterae male & M. [e] Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἐσπερίου καρτοῦ. γρ. Κρισπέριος C. male. Κρεπέρκος M. [f] Συνέγραψε] Sic Edd. συνέγραψε P.

13. Καὶ ἰσπέριος * καρτοῦ] Γρ. Κρισπέριος, *G.*

* Καρτοῦ] Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν, *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam, ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. II. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ ἴσως μέλιτται σεσιργάζουσι τὸ παιδίον, ἐκβαλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀπέλκουσαι, δῆλαι τῷ ἐγχειρήματος, ἐκ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ λιπαρῶν ἐξ ἀσιδίμων Ἀθηνῶν καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐσταλάξαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 5. de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέρκος ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηιοπολίτης], Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηιοπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micyllo* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηιόπολις autem Πομπηιού-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ξεξάμβωνα εὐθὺς ξυνισαμβώσας ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχήν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα ἐξεσταμβωσάμβωνα; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεμβώνοις, ἐπήγαγε, τὸν Θουκυδίδου χρεσάμβωνα ὅλον ἄρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον καταβῆναι, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ἂν θαπτοίμην αὐτὸν ἔτι καλαλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& *Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.* Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in medium producto ipso Corcyraeorum oratore? aut qualem Nisibenis, qui Romanas partes non essent secuti, pestilentiam immiserit, sumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto solo *Pelasgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant pestilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum descenderet, & in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae

a Ξυνισαμβώσας] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισαμβώσας *Thucyd.* b Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. c Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. d Νισίβει] Νισίδι W. Sed fuit Νισίβει.

πωλούτολις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exstat. At posteriore modo scribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Πομπηίου πολίτης, disjunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Πομπηιοπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Atheniensibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, si lubet, *Petit.* περὶ κερκυραϊκῆς μάχης. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adscripserat *M. du S.* Et mox ad vers. seq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et post tres versus rursum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Nisibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illustr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Paus.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμοξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque migrator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Lybiam, Persarumque imperium in Athenienses tandem irruit: quod insultus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmasii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res observata Medico summo hujus aetatis *Richardo Mead* persuasit, Pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum sit, haud facile intelliget, cui temporis illius historia menti non obversabitur. Non constitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes Romanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones grassata est, teste *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec scriberet Lucianus, coepisse jam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias Historico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae finibus desiisse fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienses urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravaturus. *M. du S.*

80. Ἐπισιτῶς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπισιτῶς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπισιτῶς *tenus.* & *Parasit.* c. 48. *M. du S.*

Ἐπιπη-

que etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

Ὅλως δὲ ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ ἡ τοῦτο 80 ὀθνείως πολὺ νῦν ἔχει, τὸ οἴεσθαι [c] τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκείνῳ λέγοι τις, μικρὰ [f] κἀκεῖνα, [g] ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δὴ αὐτὸν ἦ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν 85 [i] παρέλιπον. ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολλὰ ἡ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως [k] ἀνέγραψε, ἡ τάφρον, ὡς ἐκεῖνοι, ἡ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ὀθνειοσμοῦντα, ἡ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συναδόντα.

Ἀλ-

e Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Κἀκεῖνα] Καὶκεῖνα Fl. Vulg. ſerv. cett. Καικεῖνα M. ſed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Ἦ] Ἢ M. Ἴδια marg. Δία W. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλειπον W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ ἡδ..] Οὐδὲ πατταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐπιδεικνῦσι ὁ πατέρα ὅτο. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικὴς Bud. in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *manſuetus*, *placidus*, vertitur a Boeclero; vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. J. F. R.

82. Ἐντρέψας — ἃ δὴ αὐτὸν] Locus corruptus. F. G.

Ἐντρέψας] Hic deeſt aliquid *Longol.*] Hic locus aſteriſco in Ed. J. notatur, ut mutilus, credo: quanquam de aſteriſco nihil monet editor *Antonius Franciſius*. V. Ἀστερ. Ego certe depravatiſſimum judico. M. du S.

Ibid. Τὰ αὐτῷ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci, vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quae ſunt ipſius diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*, quae ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſis mediis voces, quum eae ſint merae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae ſunt ipſius illius*, *dixerit quiſpiam*, *ut μικρὰ κἀκεῖνα*, *hoc eſt*, *parva & illa*, & ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, *id eſt*, *ut etiam ipſe dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *ipſa*, *quae ſunt ejus ipſius*, *dixerit quiſpiam*, *parva quoque illa*, *ut* ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, ἃ δὴ αὐτὸν ἦ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. quae tria ſunt fruſta imitationis perverſae. J. G.

83. Ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ γὰρ αὖ ἡ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἔχει. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτῷ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης. ἃ δὴ αὐτὸν ἦ Δία κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit*, *putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere*, *ſi parum reveritus*; *ea quae ſunt ipſius*, *diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*. *Non ob eam cauſſam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiſerim*. Ecquid poterat monſtroſius? Eſt ne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt*, *quod putent Thucydidem egregie ſe referre*, *ſi paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, & *illa quidem parva*, ὡς ἡ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc eſt, *ut ipſe fatearis*. *Et iſta*, *per Jovem*, *parum abeſt*, *quin omiſerim*. Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. J. G. G.

2. Πλὴν

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, χαμαιπετὲς καὶ ταπεινὸν, οἷον ἂν στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μέτριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῶν κοιλοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστου ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae conariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Προπεπονηκώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. b Ἠτιασάμην] *Fl.* Ἠτιασάμην jota subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετρ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato προπεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονηκὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονῶ habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀντιμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. *F. J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro προπεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit, (sive cur sic scripserit, prodit) alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονῶ est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, jemand vorarbeiten / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον

Etiam, me Jupiter, prooemium supra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare esse medico scribere historiam, siquidem Aesculapius ipse sit Apollinis filius, Apollo autem musageta & eruditionis omnis princeps:* & quod, cum incepisset Ionica *consuetudine* scribere, nescio quo consilio ad communem subito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ἀκόσα, & νοῦσοι· reliqua vero, quae in usu multitudinis sunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet sapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obscuro jaceat; dicam vero consilium, & libros nuper Corinthi *editos*, spe omni praestantiores. In principio enim, ἡ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τὴν κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ἀκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῆ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, χρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c Ὅ, τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείην] Ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

κότερον, ἢ κατὰ τὴν τῆς συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς Κοιλοφόρων ἕκτης ἱστορίαν Παρθικῶν. Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῆς Κοιτοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum consuetudine est alienum, & fastum prae se fert quendam Tragicum, hoc est qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔστιν ἄλλους ἰδεῖν ἐν τοῖς μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, & summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, & vidisset & inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam. Cum dicit κοιτοφόρων τῆς ἕκτης subauditur τάξεως, centuriae sextae hastatorum medicus. τάξις est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Justin. Ordines nemo nisi sexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc est manipulus, τάξις non est legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι, quod solet saepe, ut paullo supra κα-τρίψας, & infra, οὐκ οἶ-δ' pro οἶδα, item ἕλ-α pro εἷλα. nec tamen est suspicio, eam toties unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De signific. voc. χαρίεις, pro *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μὴ ἐν ἰδιωτικοῖς τισι χαρίεντα, ubi eodem significatu quem Cl. *Graev.* hic ostendit. *J. F. R.*

5. Προαιτωτικὸς] G. W. & P. In Impr. πετοντικὸς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τῆς τῶν κοιτοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici hastatorum legionis sextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque & positio articulorum, quae omnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρους & κοντοφόρους. Cuperem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? at ibi Benedictus ex Erasmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti posse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar.* c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum* nempe alae. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiss. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipsi Legio est, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Consule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρίην, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, & ad Magistri Hippocratis Dialectum se converterit, sic scripsisse uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis observatur. Noster tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice scribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Mss. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὴν γὲ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῶ προοιμίω περιόδῳ, συνηρώτησε τὸς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὴ μικρὸν, ἀλλ' συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλ' καὶ ὅλως ἐν ἅπασι κἠμαλὶ συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τ κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερ ἄρχων, ἢν γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιῶσι. [c] τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ὑπ' ἐκείνω ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνυμάζουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo; interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illius, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγιγνώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπον Fl. Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίᾳ Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod Fl. τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἔδειπε P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὸς J.

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραμ. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἰδίᾳ. G.

27. Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus disserit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κακεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. Th. M.

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod Pell. intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se ellipsin intelligi soleat, ut in *Euang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsu* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. J. F. R.

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. F. G.

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* AE. M.

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημοσύνη est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημοσύνῃ. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. M. du S.

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. M. du S.

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. J. F. R.

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertar!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro*, *& balteus colore iridis*, *& dracones flexi in capreolos*, *& in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

ὁρᾷς, ὅμοιος ἔστιν ἐκείνῳ, ὃς ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, ἔστιν δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐώικει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ὑπὲρ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ μὲν αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πολλοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὴν κρύσταλλον τὴν Κελτικόν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ὀπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν γοῦν Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

h Ὁρᾷς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. *i* Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in *P. S. H. Ald. Fl. F. B2.* Ἡροειδὴς male *J.* & marg. *AIW.* & L. Ἐροειδὴς Angl. & G. Ἰηροειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M. *k* Οὐολογέσου] Sic legere *J. Fl. H. B2.* & M. notat *M. du S.* *l* Τίγρητα] Nihil mutant *J. Fl. P. H.* & M.

50. Ὅμοιος] Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. *J.B.*

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. *M. du S.*

Ὁρᾷς, ὅμοιος] Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inserentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. *J.F.R.*

62. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. Λ. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. *J.G.G.*

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. Λ. 36. & E. 741. *M. du S.*

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mss. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. Λ. v. 27. *J.G.G.*

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. *J.B.*

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. *J.* ἠριοειδὴς, P. Ἰηροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. *M. du S.*

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. Λ. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατερθ' ἴριος εἰσιόσης, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. *J.F.R.*

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. *M. du S.*

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. *M. du S.*

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. *M. du S.*

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eadem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. *H V.*

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἤδει μού τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας ἢ ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅπῃ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ὅτε τὸν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ὅτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [c] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλα) ἔτυς τινὸς, ἢ [h] ταρίχου, ἔς' ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· ὅτῳ δ' ὄν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸ μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μοὶ, καὶ τοῦδε τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epi-

a Ὡς] Ὡν P. b Αὐτῶν] Deest in W. c Γὰρ] Nihil mutant *F. H. B2. P. Fl.* & M. d Ἄρτι τοῦ δεσπ. κλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κληρ. τοῦ δ. inverso ordine *F.* & W. e Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. f Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. g Ὑπερεμπίπλαται] Sic *B2. Fl. F. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. h Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* i Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ϵ ὀκτὼ Edd. omnes absurde. k Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἔτους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικῶν· αὐτοὶ γὰρ ἴφαγον, φασὶ, τῷ ἄρτου, καὶ κατέλαγε τῷ κρανίῳ. Ἔτυος πᾶν ὅσπριον ‡ ἐρεμβίθου. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὔτε διατάξαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *F. F. R.*

† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam conexit *M. du S.*

‡ Ἐρεμβίθ.] Ἐρεβίνθ. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*

79. Νεοπλούτῳ] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divitione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) *M. du S.*

85. Ταρίχου] Salsamenta enim, uti & ἰτύος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιότερον, quo usus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus. *M. du S.*

91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. *F. B.*

Ἑπτὰ ϵ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mſ. Angl. & noster: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus*. *F. G. C.*

Ἐξέθανον] Sic praeter Mſ. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim molliſſimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

ἐχόντων ὑπατολαῖς ἐψεύσαλο. ὅτι γὰρ Εὐξώπῳ, τὸ μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἑξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέας [1] ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιλο.

I Καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, ὡ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀτθικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέσλαλον, ἠξίωσεν ἕτω καὶ τὰ ὀνόμαλα ποιῆσαι τῶ Ῥωμαίων, καὶ μελαγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατυρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς ἕτερ, περὶ τὸν [p] Σεβηριανῦ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνλ οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάναι δὲ ἀνῆκε, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάναλον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

1 Ἐννέα] *ee.* Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονίον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τάλλα *J. H. S.* Τάλλα *Fl. P.* rectè. *p* Σεβηριανῦ] Edd. fere omnes male Σεβιριανὸ, praeter *S.* & *B* 2. *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σεουη— W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. *M. duS.*

Ibid. Εὐφράτῃ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. *M. duS.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα ἑ ἑξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐννέα] Angl. *ee.* *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. duS.*

6. Κρόνον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum. I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone; Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. *M. duS.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Osroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβηριανὸς. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σερουιανὸς. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλάγεια dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σεουηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεβιριανὸς, quae cum deinde Σεβη— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B* 2. & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discès. *M. duS.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιοι δὲ, χὴ [a] ἑπτὰ διαρκῆσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν [b] πολλάδοι τις, ὡς [c] Ὀσρόης εἰσήκει θεμιμένων ἐς [d] ἂν [e] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, χὰ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τὰς ἑβδόμης.

sille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, ὡς ἂν τις θείη, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ ποσὶν, μεγάλως ἐδούπησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις θεσπαραγέτο, καὶ [h] ὅπλοθεν ἦν, καὶ κόναθος ἄπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾗ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μέλλοντος οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πωλικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι θεοὶ αὐτοῖς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur; *dedisque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἑς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P.* b Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. c Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβαρ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2.* d Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. e Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπεμψε W. L. & marg. *AIW.* f Τὰς ἑβδόμης] Τὰς ζ. *Fl.* g Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P.* h Ὅπλοθεν] Ὅτοθος W. i Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. k Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρίζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl.* i plane exprimit ἐγχριζοντα exhibens.

27. Ὅπλοθεν ἦν ☙ κόναθος] Ἦτοι κρότος ☙ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως ☙ κόναθος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τὰς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstipisse putet Osroëm, & expectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exped. I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τὰς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ ποσὶν μεγάλως ἐδούπησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδούπησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessa Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιρόην dicta. V. *Plin.*

erunt, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτεραν μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ὑποβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἤλίκα τὰ [l] μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ τῳ ἑώρακας εἰδὸς παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος ἐπικείμενον· εὐθὺς γὰρ οἱ ἀκούσαντες ὑποφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνει ὄρος. [o] χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνᾴδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῆν μὲν τὸ κράνος εἶναι, θώραξ δὲ πάντως γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *J. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. J. H. P.* &c. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ αἷμα, W. At illud αἷμα in nulla Ed. invenio, alioqui facile admisissem.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλας ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδίνει] Ὠδίνων ἔρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὴ ὑπισχνουμένων, καὶ ἐλάχιστα ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Clav.* male ἐπισχυμ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Ἀμαθαίνων] M. & P. In reliquis ἀμαθαινέ. *M. du S.*

32. Παρισθάνεσθε.] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis ἐξεθάνη adhibetur. *M. du S.* Παρισθάνεσθε] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait ἐξεθάνθαλεν ἐπιτυχίαι. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραθάνασιν. *M. du S.*

34. Ἐγκρήζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὸ ἐγκρήζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ τραπεῖται ἐγόρμζον τὰ ἐγκρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοις περὶ αὐτὸν ἐγίνετο. *& milites emebant sibi victum, & lenti illis indulgebant.* ἐγκρήζοντα Ciceroni & Tacito sunt *mercimonia*, *copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσίως ἐκπεπλισμένα, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seneca* loquitur, *verba ad summam cavam speciantia.* *J. G. G.*

46. Εἴ πού] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Jun.* legitur ἴσως τὸν Νεῖλον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴ πού mutavit, cui obsecuti sumus. *J. F. R.*

50. Ὠδίνει ὄρος] Parœmiog. *J. B.* Ὠδίνει ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυμένος] Conf. infra Ἐκ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae fuit ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* *J. G.*

57. Po-

ἂν ἀφθόνως τοιούτως συγγραφέας, τῷ [a] Ῥοδίων Κολοσσῷ τῷ κεφαλὴν νανώδη σώμασι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πραγμάτων· οἱ καὶ προσελαίρίζουσι τὸν Ξενοφῶντα ὕστερον ὀξάμβωνα, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἷς γοῦν ὕστερος ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὅτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ὅτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῷ [d] ἐπὶ κυρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. b Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. c Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. d Ἐπὶ κυρείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπ. κωμῳδιῶν *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Νανώδει] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἐστὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, ooo librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Ἰσ. κ. c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθαυμάσαμεν. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Anab. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κυρείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικυρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

Καὶ τοι λόγος γ' ἦν τὴν Ἡρακλέα, πολὺς,
Ἐπὶ τοῖς κυρτίοισι τὴν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe ; ut de Europo verba faciens ita dicat , *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia , manſiones duas ab Euphrate remota : condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit , verum etiam Samoſata patriam meam , ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam , ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam , ut includatur inter ambo amnes , quam proxime utrinque praeterlabentes , & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit , ſi nunc cauſſam apud te , mi Philo , dicam , non ex Parthis me eſſe , neque Interamnum hominem , quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

περὶ Εὐρώπου λέγων , ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος , κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ , σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα , ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ , ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα , αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἁρπάσας ὁ γενναῖος , αὐτῇ ἀκροπόλει , καὶ τείχεσι , μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν , ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν , ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων , καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον , εἴ σοι νῦν , ὦ Φίλων , ἀπολογοίμην , ὡς οὐ Παρθυαίων , οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ , οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

25. Illud etiam , Mehercule , usquequaque probabile de Severiano idem ille , interpoſito jurejurando , dixit , ſe profecto audiſſe quemdam eorum , qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse

Νὴ Δία , καὶ εἶνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος , ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

[e] Ἀπῴκισαν] Ἀπῴκησαν W. [f] Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. [g] Ἀπῴκισε] Ἀπῴκησεν M. [h] Σεβηριανοῦ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. *V.*

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄοινα συμπόσια dictitari ait ſolita , & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque , ſi non in omnibus , tabulis noſtris geographicis , ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt , quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt *οἱ καλοὶ κρίνικοί.* *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ εἶνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος , ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmurienſis : *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano , appoſito juramento , quod audiviſſet ex aliquo eorum , qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento* , pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου , non eſt *ex ipſo opere* , ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium* , *bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Verborum oratorem eſſe , actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes , ut diſertus eſſet in concionibus , rebus vero gerendis ſtrenuus , & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἰσργὸς eſt fortis , ſtrenuus ,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅτ' ἀεργὸς ἀνὴρ , ὅτε πολλὰ ἰσργώς.

Occidit tam ignavus , quam fortis. Iliad. Ψ , cum Patroclum ſepeliiſſent , λαοὶ οἱ' ἐπὶ ἔργα τράπωλαι. *Euſtathius* δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ἄσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρης. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῷ καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως οὐ [c] ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν [e] οὐδὲν αἴτιον τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ πολλῇ πεπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὸν χορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

quisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla causa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξασθαι W. Nihil mutant *Fl. J. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Σιφίδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *Ald.* f Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

12. Θάψας] Παῦσον, ταλαίπωρε, ἑαυτὸν βασανίζειν. μέχρι πόσου λήσεις τοὺς καλαφάτους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλὸν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῶν πολίμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου γ'. *Th. M.*

Ibid. Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius.* In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. ἀλλὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἰτίους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum no-

rose sane, & ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, & supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum & patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incusabam, quod non interfecto antea scriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus est.

27. Caeterum multos etiam alios similes hisce, cum enumerare tibi, sodalis, possim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promissum meum jam transibo, ad consilium, quomodo quis scribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut transcurrunt; prae inscitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus sit, admiretur, & baseos pro-

ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὑπὲρ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ ἐτὰλλα μὲν αὐτοῦ [i]καλεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν καὶ [k]λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὑπὸ δακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους [l]ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὑπομνησθείς, ὅτι τὸν ἑτέραν ὑποσχέσιν ἤδη μελελεύσομαι, τὸν συμβολὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παρατρέχουσιν, ὑπὸ δὲ [m]ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, [n]τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, [o]μηδὲ τοῖς μὴ εἰδόσιν [p]ἐξηγοῖτο. τοῦ δὲ ὑποδήματος τὸ, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔζωστον θαυμάζοι, καὶ τὸν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον,

g Ἀσπίσκου] Sic habent *J. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. *h* Τἄλλα] Τἆλλα *J. Ald.* ubique. *i* Καλεγίγνωσκον] Καλαγιγνώσκων W. *k* Λοπάδων] Λοπαδῶν *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. *l* Ὁμοίους] Ὁμοίως W. *m* Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *J. Fl. H. P.* &c. *n* Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit. *o* Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* *p* Ἐξηγοῖτο] Ita restitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noster hic respicit, exstat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *J. B.*

46. Τῷ Διὸς τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua statua videndus omnino *Pauf.* El. p. 156. & seqq. Inter orbis miracula in primis recenfetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noftro cum Atticis perpetuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paft.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα ἐ τοσαῦτα παθόντες, cujus ftilus cum noftri omnium optime convenit. Τοιοῦτον πάλλω pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξηγ.] Sicut ἐπαινῶ, fic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὸν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepida concinnitatem.* An credimus? Certe fi qua fides nummo, cui infculptus univerfus ille Jupiter, plane fuit nudipes fine ullo pedum tegumento. Et

ξυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸ μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀδὸς ὅλοις ἑπτὰ ἕπεσι πεζαδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ ἀδέν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μανσάκας τοὔνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προσκατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκείνοι φοβηθείεν αὐτὸν, εἶτα μύστοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καλεσέξαιλο, καὶ [c] εἰστιάσαιλο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὲν τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Manſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio : etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. *b* Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα *Fl.* Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος Edd. omnes. *c* Εἰστιάσαιλο] Εἰστιασ. L. & *Fl.* *d* Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρον Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & *Fl.*

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάκος Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπίδος] Recte κρηπίδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *vaſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmurienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιών] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μίτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δίκα οἱ ἄριστοι (L. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπισιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλίψαντα ξυμμιμεῖσθαι ἐκατὸν ὕδατι, ἃ δὴ καὶ ἀπετάδην ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἔπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀνηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τὸ Μαῦρον. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & *P.* ſervant, & hic ſervaſſe par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆ vel χώρα, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐράπῃ] Supra ἐπ' Εὐράπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐράπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europa*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, παρὰ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθῖσεν ἐπ' ἠόνι Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit AD herboſum Scamandrum*, non IN ipſum fluvium. Ibid. 598. Στῆμεν ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. Λ. 423. Ζεὺς δ' ἐπ' Ὠκεάνοιο μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & ἐπὶ, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, ad

sua pascentes, & ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europum factae sunt, & invasiones, & inducias necessarias, & custodes & his oppositos custodes alios, ad ferам usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili prétio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, & jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non inveniisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καλαβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφιστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνεῖσθαι. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἑσκευασμένων. ἃ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἀδείπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

e Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* *f* Ἐπελάσεις] Sic restitui ex marg. *Ald.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπελεύσεις enim Edd. male. *g* Ἐφιστήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφιστήκει. *h* Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίου M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλοῦ ἀξ. *Marc.* prave. *i* Ἤδη] Δὴ M. Sed notatum ut spurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem usurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mss. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπελεύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est *impressionem facio, incurro.* ut statim cap. 29. καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων δεινὸν ἐμποιεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὸ ἐλεφάντων ἐπέλασιν. *quomodo elephantum incursus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπελεύσεις, pravum est: *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. *Th. M.*

ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον. nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerint aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem.* *Aristophanes* in Equitib. vs. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τὸ ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae verba Graeci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, versum illum *Aristophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas.* quum debuerit *viliores.* melius tamen sapit, versum 669.

Ἥδετο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. F.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* sed & *Micyllus* omisit, unde fere conjicio neutrum id verbi intexuisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius viles* vertit; nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Casaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἀξίου γιγόντος αἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *J. E. R.*

[a] γελοιότερα ἐχὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mauſacae, multaque alia ex hoc genere, ipſa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales roſam quidem ipſam non videre, ſpinas vero illius, radici proximas, accurate conſiderare.

Ἀλλ', ὦ Φίλων, μάλα καὶ ἔτος γελοῖον, εἰδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, εἰδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ἔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὡδὲ ἥρξαλο· μέμνημαι γὰρ· ὥστα

29. Alius, mi Philo, valde ipſe etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protuliſſet unquam, neque Cenchreas usque diſceſſiſſet, certe neque Syriam vidiſſet, neque Armeniam; ita, memini enim,

a Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AiW.* Ἀναγκαιότερα Edd. abſurde. *b* Πόρπην] Πόρκην male W. L. & marg. *AiW.* In vulgata probe conſpirant Edd. *c* Κεγχρεῶν] Κεγχρειῶν Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. ſervant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorſus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* inveni, lubens accepi, & res ipſa clamat ſic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo neceſſariam ipſe videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis neceſſarium eſt*: & miror nemini hoc ſuſpectum fuiſſe. *J. F. R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic ſupra Ἔκστασ. c. 2. Et Ἀνάβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Reſpexiſſe credas verſus a *Plat. Συμπ.* I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἰχνόποδας ἐλάφους ἀνὰ τραχεῖαν Ὄρανιν
Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λειμώνων.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρειῶν. *J. B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, εἰδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρειῶν. Sed ita, ut vulgatus eſt, locum hunc ex Noſtro adfert *Th. Magiſter*, ubi probat, Κεγχρίης & Κεγχρειὴς fuiſſe dictum utroque modo. *J. J.*

Κεγχρειῶν] Sic ſcribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. ſtadiis a Corintho diſtans portus & vicus *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc ſecuti ſumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. ſcribitur Κεγχρέαι. *M. du S.*

2. Ὥστα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de ſaltatione, & ſæpius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epiſt. ὁ Θούριος ὥστα ἄπιν ἀνθρώπους ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J. B.*

Ὥστα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ μὲ ἐν τοῖς δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20. ὥστα γὰρ τυγχάνει ἴσασι ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* poſt verba Julian. Imperat. Epiſt. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὥστα] Non ab oratore haec, ſed ab *Hiſtoriae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & noſtrum Ὀρχ. c. 78, & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore?* Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia hiſtoriam conſcripſiſſe. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut neſciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipſe quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *ſcriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis ſcripta fuerit ab Herodoto hiſtoria, alibi quaeſitum eſt a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis eſt Thurius ille Orator? Neſcivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius ſunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὥς τοὺς δράκοντας ἔφη —— πολυμυγέθεις εἶναι] Inepte Interpres priſtinus, (ait *L. Bos* Obſ. Crit. p. 52.) deceptus prava diſtinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe,*

&

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμοῖς ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα θεωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τοῦ Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους νοῦ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας πολυμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους δὲ, τέως μὲν ὅπι κοντοῖς μεγάλοις ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] διεσπειραθέντων αὐτοῖς, ἀπεπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Περισπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιπιφ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ὅτι &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem falsi perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lips.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98: qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιπαραθώντων] Grai. διεσπειραθέντων. Sic *Plut. F. G.*

Περιπειραθώντων] Legendum διεσπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περισπειραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτοῖς ἀπεπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους διεσπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* διεσπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περισπειραθώντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. διεσπείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 51. *M. du S.*

Περισπειραθώντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi εἱλοφθώους περὶ τὰ αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἰνίους ἐσπειραμένους. *De Dipsad.* c. 6. διεσπειρᾶσθαι τῷ πολέμῳ. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοῖ ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ θεωμένῳ τὴ σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν ἔτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τύτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ χὴ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὴν τὴ [d] ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. b Κρανείου] Sic W. Κρανέου Edd. c Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἐμέλλεν *J.* d Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλων, μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιᾷ ἐοικὼς. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦρον; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura.* Sed σοῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susis* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσα, non Σῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνειον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Pausan.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὁ δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἔμελλεν ἔτῳ, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ἔτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καλλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συνταξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐς τὸν μὴ τὸν κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τὸ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἐς ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, ἔτιν δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed pariores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lucia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, parum abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

35 Εἷς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὑπὲρ τοῦ [e] Τίγρητος, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβών, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. καίτοι γε ὀλίγα δεῖν μακροτέραν τῆς βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικηκώς) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς τοῦ βληθήσεσθαι τοῖς λέουσι, καὶ ὅτι πᾶσι, τὸ τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ὅτου πάνυ μανικῶς ἅμα

[e] Τίγρητι] Sic L. M. *B*2. *P. S.* Τίγριτι *F.* & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] Μηδίᾳ] Μηδίᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] Νενικηκώς] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενίκηκεν *F.* & W. [h] Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδίᾳ M. [i] Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφυίας habebant, ne *F.* & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. [k] Οὐολογ.] Τῷ Οὐολογ. W. [l] Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. *V.*

51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπιδεξίᾳ νίκης. *G.*

* Μεσοπ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornu duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *F. M. G.*

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *F. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Reposuimus itaque ex Ed. *F.* Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Potter.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἀπὸ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. *B*2. *P. S.* & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησί] Ita *Photius*, forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem IV. Ἀναβ. *Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan ſ ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Verſtius* ἀγώνισμα *curule* facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλυπτρ. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἐσπευδὲν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ [a] ὤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν ὁπόσοι, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρήνην· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμον ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρων πολλῶν καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέκειτο ἤδη γράψειν, καὶ τὸ πρόσπλουν τὸ ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καασίῳ πάντες ὅτοι ἐπῆραι ὠθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὰ τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam*, & *pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Pacifieram*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo

post

a Ὤκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μωμφαμβὴ καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρων — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani*.) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ & Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Καασίῳ πάντες ὅτοι ἐπῆραι ώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum; & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐκ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Galli, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *J. G. G.*

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Καασίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μυζηρίῳ] W. Μυζήριῳ. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κυ] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ἐτυ. c. 18. Ὅττι κυ ἐπί κε ῥῆμα γλυ. Quin & hoc ipso in loco Bourd. audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus*, *secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

70 συγγραφεὺς, ἀπὸ [b] Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιγελᾷ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὲν ἀξιόραλα οὐδ' ὁρῶντες, [c] ὕστ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, 75 ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, [d] ὅττι κεν [e] ἐπ' ἀκαιρίμαν [f] γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνύνονται, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι τῷ δεινῷ 80 Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον πολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου [g] Σαγαλασέως Παρθονικικά· οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς 85 ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγ-

[b] *Μουζούριδος*] Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* [c] Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ. W. [d] Ὅττιπερ] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. [e] Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ ϵ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκειρ— *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. [f] Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. [g] *Σαγαλάσσεως*] Σαγαλάσσους emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ ϵ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπικαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἰκνοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἱροῦμεν, ὅτι νὸν ἦλθ' ἐπὶ σόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἱρωτ. 1358, 2. Ἐπὶ νὸν ἦλθεν ἐπὶ σόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἦλθε λέγειν, μηδὲ αἰσχῦναι συνθήσειν τὰ πρωτεύοντα ἀκούειν. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ κὴ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γόνιμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &c, quod plane simile est, a καιρὸς καίριμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad *Soyss.* No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Pauf.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θωμιὰν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Juntina* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως] Clar. Ez. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσέως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σίλγασσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσέως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe παρθυϊκα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ὕστερον προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὅσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενάδας ὢν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγρά-

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt; vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ℰ τραχὺ Ρ. b Δὴ] Ἤδη Fl. Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. d Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *Alw.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λόγικὸν, ἢ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀνταισάγειν, non eſt *deprimere*. Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato*. Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὡς τ] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ℰ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro *ἑαυτὸν*, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖ τι δεῖ ἤδη· καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῷ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciproeum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔκλινον ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὸν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: at potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει πρὸς αὐτὸν, ὅ, τι λαχθῆναι πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, ſ. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus sit historiam; duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

Φονία, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὸ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς Φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβάλλεται δεόμενα. εἰ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ τοιούτους ἡ Φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [e] ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [f] ἐκ κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

[e] Ἂν] Deest in M. & Fl. adest in cett. [f] Ἐκ] Sic L. M. & Fl. Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμου τοῦ βουκόλου φασὶ ἐξευτυχῆσαι τὸ Κριοφοριάτου Μίλωνα μεγαλοφρονήσαντα ἀφεῖναι τὸν ῥώμαλέον τοῦ σώματος. Θεσσάλους δὲ μόγις (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἴλεγε μηδὲν μόγις ἰσχύειν καλεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν Εὐβοέων, καὶ Θοιμάστιον λαμβάνει μόγις τὸν λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲν ἴλκυσε πρὸς (5) αὑτὸν, εἶτα (6) ἀπεσθεῖ. (7) καὶ δὶς ἐς τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μὴν ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀφέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἔφερεν. (8) ὡς ὑπ' ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον (9) ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὸν ἀγέλλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸ μόγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τῇ ποδὸς. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὴ (10) ἴσχυσεν, ὁ δὲ (11) ἐδύνατο. παρίστατο δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ σπαραττόντας τὸ ποδὸς ὠμοὺς ἔχε. Θεσσάλους ὁ Μίλων εἰς ὕβριν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ ἐ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἱστορήσας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος ὗτος Ἡρακλῆς. *V.*

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & *ἰδεῖν* quod post σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Χῶρα *ἰδεῖν Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C. *J. F. R.*

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Ael.* *J. F. R.*

(6) Ἀπεσθεῖ] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al. 74.) potius ἀπεσθῆναι scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum) sed falli *Kusterum*, & ἀπεσθεῖ recte se habere ac promiscue ἀπεσθεῖν & ἀπεσθίεσθαι usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. *Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem. *M. du S.*

(8) Ὡς ὑπ'] Ὡς ἴσος editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ὅσον ὑπ' ὀργυιὰς ἑκατὸν, in Editionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἴσως γοῦν C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ὑπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐκίνησεν] Est apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἴσχυσεν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἴσχυεν. Sed & ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐδύνατο, & *Solanus* ὁ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀποδρ. ἴσχυσεν, ὁ μὲν ἐδύν. *J. F. R.*

sonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἄρας τοῖς μητράσιν ὑποκλάσαι τοὺς αὐτούς. *Agnī matribus SE substernentes, subnixi, ad jugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἐγκύψασα ἑαυτὴν diserte scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελίχθω ὑμῖν σὺν ἔτι λοιδορίας μέρει.) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μωμήσαιτο] Hunc locum imitatus est *Aristaen.* Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jos. Merceri.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi caussa adhibitam esse a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κασσ.] Flor. ἐκ. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis est. *M. du S.*

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷον τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [c] οὐκ [d] ἂν ἐποχοιτο ἐν σοὶ τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & conſilii uſus eſt? non ad creanda, quae adeſſe debent, ſed ad uſum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & ſi quis alius exercitor, non promiſerint tibi aſſumtum hunc Perdiccam (ſi modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *J. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που P. ſed interrogandi ſign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐκ] Deeſt in M. & omnibus Edd. Adeſt in ſola *J.* Et ſic emendarant *Marc.* & *Vorſt.* d Ἐποχοιτο] Ἐπόχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἴκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναστὴ ὠνόμασται ἔτοι M. Γυμναστὴς ὠνόμασται ἔτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Ariſtophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόνωπος] *Conopem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum obſervavi praeterea. In mentem veniebat *mimimus* ille apud *Plin.* 7, 16. f. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Auguſti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Ariſtoph.* Avium 1406. Add. *Caſaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus eſt aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλὰ που legimus ἀλλὰ πῦ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo eſſe ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. deſumptum, iisdemque, ſi pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum ſunt haec Scholiaſtae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano viciſſim ipſe emendetur. Nimirum in Scholiaſte pro ὡς ἔπος, ſine dubio ex Aeliano ſcribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiaſten pro καὶ ὁ μὲ λαβεῖν μὲ ὕστερον δὴ, extrito poſteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ λαβεῖν ὕστερόν. Tum ex Scholiaſte emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiaſtes; niſi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inſerit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certaſſe. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorſt.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Ariſtoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ εἰς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ ἐ. π. *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte ſcribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hac voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo ſenſu adhibiturum fuiſſe *Demoſthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. ſic ſcribit. τῶν δὲ δεῖ προσεῖναι τὸ δ' ἄλλα ὑπάρχειν. Uſurpat tamen noſter iterum 55. B. C. Vide tamen ὁ αὐτ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo uſurpat noſter. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur ſuſpicatus eſt legendum προσιόντων, non credo. Vid. Noſtrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἴκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male ſcribitur ἴκχος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abſtinuiſſe tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc ſcripturam reſtituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnaſtam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Baſ.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Baſ.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. La Faye* vir doctiſſimus. Conf. *Suidam.* *M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari poteſt, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπίνασεν πρῶτον μὲν ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themiſtius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἴκκου τὴν γυμναστὴν τὴν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβαν. Nempe Ταραντῖνον Ἴκκου abſtinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τῆ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον τὸ τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, ὅτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς τὸ ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Euſtath.* ad *Dion. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὸν λέγουσαν Ἴκκῳ δίαιταν, ἐπὶ τῶν ἀπειρίλλως διαιτωμένων. De his igitur cum conſtet, illud mirari ſubit,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

25 δίκκαν ὠφελαβόντες, εἰ δὴ ὅτός ἐστιν ὁ τ μηρυιᾶς ἐραθεὶς, καὶ ε διὰ ταῦτα καλε-σκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύ-κυ Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμ-πιονίκην, ἢ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυ-δά-

ε Διὰ ταῦτα] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς & ὑποχωρῖ, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereſt, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καθησκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπου ἀπαλλαγὴς τῦ βίου ζητοῦντος, ἢ ὠφελίαν ἀτρίμια ἢ ἀμαθίας ἀμοιβαίας, ἢ τροφῆς ἀπορίᾳ talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus satis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *J. M. G.*

24. Ὑπόχειλο ἂν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th. M.*

Οὐχ ὑποχ.] Sic Ed. *J.* optime. Reliquae & ipse M. omiserunt illud οὐχ, atque adeo sensum depravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marcilius*, & post eum *Vorstius*. *M. du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipso Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuse enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰκαρ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nempe fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut necesse fuerit ea tenus receptam sequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquiesco, & locum corruptum esse pronuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Macetа, regis Perdiccae soror. V. *Thucyd.* II. 101. sub finem. Sed soror haec, neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legitur. *M. du S.*

25. Εἰ δὴ ὅτός] Εἰ δὴ ὅτός ἐστιν ὁ τ μηρυιᾶς ἐραθεὶς, & quae sequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin sint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magistro* adscripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas, sic enim vertendum εἰ δὴ ὅτός ut apud Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum contextum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obscurius versa sunt: ἀλλά που τὸ τ τέχνης, ἢ τὸ τ συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ποίησιν τ προσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. *Verum artis & consilii haec est utilitas, non ut suppeditent ea, quae adsunt, sed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi velint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *verum artis & consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa quae insunt, sed ut iis recte quis utatur.* hoc est, quae ab arte proficisci possunt & consilio utilia sunt non ad illa efficienda, quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & disciplina potest hominem stupidum & hebetem ingeniosum reddere: sed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde sequitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbellem promittant se arte Olympionicam reddituros parem praestantissimis & robustissimis athletis. *J. G. G.*

27. Ἀντίοχ ὁ τῦ Σελεύκου Στρ. σὰ.] Iterum infra Ἰκαρ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M. du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditissimi Wigorniensis Episcopi filio) edito nuper cum haec scriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Paus.* Eliac. II. 188. 18. &c. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter olympicam coronam reportasse narrat *Dion. Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de posteriore idem plurima habet iis fere similia quae de *Titormo* a Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Paus.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Paus.* l. c. Vide nostrum *Herod.* fin. Εὐτ. c. 19. & Ἐπικλ. c. 12. *M. du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemsth.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 295. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus sit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Wasse* Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui tu-

δάμαλι τῷ Σκολιωταίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ἐπιδοχὴν τῆς γυμναστικῆς πολλοῦ ἀμείνω ἀποφαίνειν μέλλῃ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ὀπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' ὅτῳ μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι [b] ἐφευρηκέναι. εἰ γὰρ οὐτινοῦν ἐκλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθάς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνοιντο, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸ σκοπόν.

[d] Καίτοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῆς χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾳστά

omante Scotuſſaeo comparari poſſit: verum *hoc promiſerit*, ſe datam ſibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis ſuae redditurum. Itaque abſit a nobis etiam invidenda illa promiſſio, ſi artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperiſſe. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros hiſtoricum: ſed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, oſtenſuros vias quasdam rectas: ſiquidem tales videantur eae, quas ingreſſus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad ſcopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens ſit, eum nihil indigere arte ac diſciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulſaret, & inflaret tibias, ac noſſet omnia. Jam vero ſine diſciplina nihil horum manibus effecerit. Verum ſi quis illi oſtendat; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν S. male. b Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. c Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. ſolus. d Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θοιγίνης. Θοιγίνης athleta apud *Pauſan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικοῖς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Hiſtor. philoſ. quae ibi vide, unde haec feſtinans excerpſi. *J. F. R.*

33. Ἀπίστω] *Ariſten.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios eſſe locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus ſum, ac ſi legatur, quomodo Lucianum dediſſe ſuſpicor, τελέσειεν ἂ χρὴ, καὶ πρὸς τὸ σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι εἰ γὲ] Ἀναπολαυθὲν eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι εἰ γὲ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν ἂν ἠύλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾳστά τε ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸ μελλησειάλο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit inteiligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? *Imo* hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμῃ στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων, male interpretes, ſicut & mox pag. ſeq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ ἐξελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἐὰν ἐμοῦ τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδῶ, συνιῶσι τε, καὶ αὐτῶν οὐκ ἀγνοῆς ἀλλ' ἐξῃ διδάσκειν] Παραδιδῶ ὁ συνιῶσι τε ἐὰν αὐτῶν ἀγνοῆς ἀ. ὁ. *Th. M.*

52. Συνιῶσι] Antea legebatur συνιῶσι, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere?* verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν προδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἵῳ καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ὁπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς πολὺ, καὶ γυμναζομένους ἢ τασσομένους στρατιώτας ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ὄπισθε κέρως, καὶ τὶ ὄπισθε μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἵππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ παρελαύνειν· καὶ ὅλως, εἴ τι καλοκἀγαθίας τις, οὐδ' οἵῳ πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. [f] Ὁ μαθ.] Ἔστω ὁ μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἴσχων. Sed ἴσχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγείλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato συνιῶναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιῶναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιῶναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. οὕτω δὲ τοὺς ἀξυνέτους παχεῖς, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνιῶναι δυνάμενος. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. J.* & recentiores habeant συνιέναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in tex-

tum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eadem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ διδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἴσχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἵος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἵῳ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἴσχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἴσχειν an ἴσχων. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κἄπως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γείλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἔσται γὰρ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὀφλὼν μιαιφόνῳ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἂν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσθω ὅτι τὴν Κλείτου σφαγήν, ὡμῶς [b] ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένην, εὖ σαφῶς ἀναγράφοιτο. μηδὲ Κλέωνα αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενον, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος ἦν· μηδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἂν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὸν Δημοσθένους

que quidquam speret : alioqui malis judicibus similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Amphipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, si dilucide scribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque esse hominem : neque universa Athenienſium civitas, si Siculas clades enarret, & Demosthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* b Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. c Μανικὸς] Μαλικὸς M. solus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Historicis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt id evenisse Philippo in Methones obsidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δέδωκε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συμβῆναι τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀμβλυωθῆναι τὴν ὄψιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. ὁ δὲ Θουκυδίδης δύο φησὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη Θερμῇ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magnesia Methone oppidum situm est, quod cum obsideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo jactu sagittae, quam jecerat Aster oppidanus.* Quo in loco notandus est error Solini, qui Methonem Magneliæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippus, alia erat a Magnesiaca ex verbis expressis *Strabonis* lib. 9. ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καλοῦνται, ἡ μὲν ὑπὸ Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum sit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἐν τῇ ὑπὲρ Θράκης, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάφαν de Philippo : Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis causam forte erroris præbuit Luciano, nam ille sic de hoc negotio : Φίλιππος Ὀλυνθίων ἐν Μεθώνῃ βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ διαζώμους ἐπὶ τῷ Σανδάνῃ πολαμῷ λαβεῖν πίραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι τοξευθὴ τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Callisthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod sive ille, sive Callisthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id evenisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille sive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, sive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obsidione, &, ut omnia quadrent, potuit esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonensiuſn. Trogus apud *Justinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris sagittam jactam oculum effodisse, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falso tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Past. III. p. m. 105. ὑπὸ αἰγῶν, καὶ ὑπὸ ἵππων. & IV. 112. ὑπὸ ἱματίων. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & saepe postea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. supra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum existimarit inquirere, num constans haec sit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem respicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, post oculi cladem, contigisse, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. f. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigonum regis imaginem altero lumine orbum, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: tantumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat ostendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloss. videtur. τὸ με-

λέτω

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἂν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. ὁ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καλαναυμαχῶν, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν· ἐπεί τοι γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾴστου ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὴν Θουκυδίδην ἀναιρεῖσθαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

d Μὴ] Aberat ab M. Sed ſupraſcriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* *e* Παρέλιπεν] Παρέλιπεν W.

λίτου λάθ' κοινοῦ repetendum. i. e. μήτε μελίτου αὐτῷ Ἀλεξάνδρου. *F.G.*

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. *F.G.*

78. Καὶ κατίχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum*, *tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. Φθονῶν αὐτῷ ἐνδιατρίβοντι ⊖ κατίχοντι τὸ συμπόσιον. Ex loquutiones ſibi prorſus reſpondent. *J.G.*

80. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ⊖ Σικελίᾳ πάντα ἴσχυε, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὸν Νικίου τελευτὴν] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. *J.G.G.*

81. Καὶ τὸν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. *M. du S.*

82. Νικίου τελευτὴν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*, & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſeverat XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. *J.F.R.*

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. *M. du S.*

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. *Th.M.*

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' οὐχ ἡδέα ταῦτα ἐκεῖνα τοῦθ' ὁ λίγων ἀδικεῖ· πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παρέλιπεν, ubi interpres videtur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ant. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ ⊖ ἀγρυπνούσῃ διανοίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μήτι ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. *M. du S.*

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτι, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. *J.M.G.*

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Gylippo VII. 73. *M. du S.*

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. *M. du S.*

παλαῖς ὠδατείχισμα, καὶ δῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν καταράλον [a] Γύλιπον διατεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους ἀφιπλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μὴ τὰ [b] πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῷ ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τοῦ ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνου. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς, ποσίταν, & Hermocratis triremem ſubmergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & foſſis intercludit: & tandem Syracuſanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praeſtare*, ut Siciliam atque Italiam ſecundum primas ſpes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta ſunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare poteſt, neque retractare Atropos.

39. Hiſtorici autem unum opus, ut geſta ſunt ſingula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus ſit Medicus, aut purpuream togam ſperabit, & torquem auream, & equum Niſaeum accipere mercedem ſuarum in hiſtoria laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, juſtus ſcriptor, neque Thucy-

a Γύλιπον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. b Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* c Ἂν] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* d Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A1W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. e Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* f Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forſan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc eſſe cauſſam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo eſſe familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas ſpes*, plurali num. quoque dicere amat. Et ſic *Lucianus* tam ſaepe, ut fere adnotaſſe pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* 18. p. 297. Ed. *Baſ.* πρόσθεσιν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De ſpe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro ſeptimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε ἑκὼν Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde ſub perſona Alcibiadis, quomodo fieri hoc poſſit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὰ Ἑλλάδος, ἣν ἐκεῖ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipſo autem libri initio vanitatis illam ſpem accuſat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξου] Teſtantur Hebraei ſcriptores nomen hoc Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Caeſaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Cteſiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabuloſa multa & adulatoria hiſtoriae admiſcuerat, quo ſibi regem ſuum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Cteſiae* periiſſe notum eſt. Superſunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. eſt. In aliis enim ἐλπίζει, mendoſe. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν π.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Cteſiam hic tangi credibile eſt. De *Candye* non diademate, ſed toga, *Spanhem.* de uſu & praeſt. num. Diſſ. 8. p. 457. *Torque* non uſos Perſas, niſi quibus rex daret, conſtat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Niſaeos equos* inter res pretioſas numerant paſſim ſcriptores. Strabonis duo loca laudat *Caſaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. ſeq.

Κάνδυ δ' ὁ πάντῃσι πέλει πανυπέροχος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themiſtius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui poſterior locus eſt claſſicus. *J. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Niſaea regio eſt Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati, ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una, & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos, qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonum* averſata eſt. Alexan-

οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῆ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν περὶ πλείονος [g] ποιήσεται τ' [h] ἐχθρας· κἂν φιλῆ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, [i] καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, [k] εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τ' δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, σκοπὸς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκουσομένους, ἀλλ' εἰς τοὺς μὴ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παρὸν τις θεραπεύοι, τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ὃς πάλαι ἡ ἱστορία [l] ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, καὶ μεῖον ἢ κωμωτικὴν ἢ γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνη-

[g] Ποιήσεται] Ποιήσεται W. male. [h] Ἐχθρας] Τίχης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. F. H. P.* & Codd. M. P. [i] Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. [k] Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. F. H.* &c. cum W. recte εἴ τις. [l] Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus, ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſaei equi meminit. *G.C.*

Ἵππων τ' Νισαίων] De quibus dico alibi. *F.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριτι καὶ σαφηνείᾳ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ὃν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ' ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. Et hinc degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus* , *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *F.F.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς ὡς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς , *una norma* , *& menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *F.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt, protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *F.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἴδοιεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *F.F.K.*

Ibid. Νομισθείη] Sic ὁ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κωμωδικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *F.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κωμωδικῶν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲν ἐν ἰατρικῇ . . . ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑποκεῖται, τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ' αὐτὸν τρόπον τοῦτον , ἡ κομμωτικὴ , κακοῦργός τε & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγεννὴς , καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & ἀσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἰφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγνώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γάρ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστον τῶν ἡμῶν εὐνοιαν. Ὁμήρου γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότος ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. ἐὰν γοῦν εὑρίσκωσιν ἕν τινα ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὸν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, ἐμίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Onesicrite, vel ad parvum temporis spatium post mortem meam reviviscerem, audiendi causſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B2.* recte. Ὅς male reliquae. In M. ὡς ſupraſcriptum eſt. b Ὀνησίκριτε] Ὀνησίκρατες *P.* miſere. Ὀνησίκρατις male etiam ceterae. vid. nott. c Ὡς] Ὅπως W. d Ἀναγινώσκουσιν] Ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant *J. Fl. H. P.* e Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. f Ὀνομάζων] Ex *Jenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B2.* In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὡς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησίκρατες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio.* Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Θρησίκρατες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas εὐδοξολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνους μήτε δυσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἑρμ. c. 64. Ἀμαθίας ἀκριβοῦς & ἀδικάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Ζ. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis*, nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sit reputans, sed dicens quid factum sit.

42. Non sine caussa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium historici distinxit, cum maxima in admiratione videret esse Herodotum, adeo ut Musarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Possessionem* enim *potius in perpetuum* scribere se ait, *quam commissionem quae in praesens tantum placeat: neque fabulositatem sibi probari, sed verum de factis posteritati se relinquere:* subjungitque utilitatem, quemque finem, si quis recte sapiat,

Φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τι ξενίαν τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀδασίλευτος, καί τί τῶνδε, ἢ τῶνδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πεπραχὼς λέγων.

42. Ὁ δ' ἂν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· ἃ κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἢ πρὸς ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὁ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ἐπιθοι-

g Κτῆμά τε] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. *h* Ἧπερ] Εἰπερ male *Fl.* ἤπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφω] Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id est, *sinum*, *situlam*. Hesychius: σκάφαι ὑψηλώσια: id est τρύβλια. *AE. M.* Idem prorsus invenio in notis *Gujeti*, quare talia non semper repetam, nisi, ut supra dixi, quo videas, annc alter alterum exscripserit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὁμοιάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὁμοιάζων, ἢ μισεῖ, οὐδὲ φιλίας εἵμενος, οὐδὲ φειδόμενος, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham scapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*, &c. Vulgo ὁμοιάσων. *J. J.*

Ὁμοιάσων] Frustra sollicitat Cl. *Jensius* hanc scripturam. Proba est, & longe venustior ea quam substituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. sub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* sic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκουειν ξυγκεῖται. *Habes quod in usus perpetuos recondas, potius quam spectaculum quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes insidebat. Vid. *Thucyd.* I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. *Bos* in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκουειν ξύγκειται, Elegans est antithesis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὰ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praesens*; sic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα est res ipsa quae servatur & possidetur, veritas, historia vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen judicrum, fabula, historia fabulosa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸ γλυκὺ λόγου, διάπαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. versus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφῃ, ὡς αἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . ἢδὺν κολακευτικὸν, ἢδὺν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθεια ἐπὶ πᾶσι. Apposite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joseph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Historia sit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. *Citat idem* Plinius L. V. Epist. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem supra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut est apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, scriptum ad hoc compositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plausus & victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissiones* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Casaubonus ostendit. Thucydides sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium objectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἵσα-

θοῖο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

constituat historiae : *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τοῦ ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τοῦ [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, μηδὲ ἐχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημόταται δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus & *inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae : dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem : ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορίας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφέως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφέος male *S*.

77. Κάρχαρον] Τραχεῖαν. *G*.

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praepositi. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ὕλμον ὕδωρ ἐχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι] Vertunt : *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἐρμηνείαν. interpres : *argumentationibus rotundam*. At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus*. in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῇ ἀληθείας ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum*. Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt : *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* ἐν ποσί. *J. B.*

Τοῖς ἐν ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς ἐν πόλεσι, legere τοῖς ἐν ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt* : ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut *Nicyp.* c. 4. & *Z. rp.* c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus ; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset : & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat ; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicente, in-

ſcopus unus primus, dilucide explicare, & clariſſime rem declarare, neque ſecretis, & remotis ab uſu nominibus, neque hiſce de media turba vel de caupona *ſumtis*, ſed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata ſint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaeſitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis ſimilem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *hiſtorici* participet aliquid, adſciſcatque ſibi, poëtices, quatenus magnificis ipſa quoque verbis utitur atque elata eſt, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam ſpiritu, qui ſecundo flatu vela impleat, celſamque per ſummos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ῀, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ [d]φανώταλα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπῤῥήτοις, καὶ ἔξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὰς πολλὰς [e]συνιέναι, τὰς δὲ πεπαιδευμένας ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμῆσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς καπηλικοῖς τὴν ζωμὸν ἐοικότας ἀποφαίνει τὰς λόγους.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, ἅς' ὅσον μεγαλήγορ῀, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλιθ' ὁπόταν κατάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δέησει γὰρ τότε ποιητικῆ τιν῀ ἀνέμε ἐπιριάσοντ῀ τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντ῀ ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τ῀ κυμάτων τ῀ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπ῀

[d] Φανώτατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. [e] Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Συνιῶναι W. & Fl. [f] Ἐκπεμάσαντος] Ἐκπεμάσαντος male W.

89. Μήτε ἀπῤῥήτοις] Scripſit Caeſar tanquam ſcopulum vitandum eſſe inauditum atque inſolens verbum. Hinc ſunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut ſilvae foliis*. &c. *G.*

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de hiſtorico ſtylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum ſolvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μισθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πωθ. c. 4. *M. du S.*

77. Καρχαρον] Vid ſupra Μισθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & ſaepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ῀ πολιτικὸν ἀκριβώσας, τὸ μὲ, ὡς ἁπλῶ πάντων ἦκει παντοχοῦ τοῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10. & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανώτατα] W. at reliqui Φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπεὶ τοῖς] Docet figuris non molestis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τ῀ ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem conaimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἰδιώματα non ἰδιώματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito*, aut *ſuos libros.* *J. G. G.*

Ἐπεὶ τοῖς κατηρτ.] Et vis praepoſitionis κατὰ, & ratio τ῀ ἐπεὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem noſtram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis conſtat; interpretes & Lexicographi. Noſtri τῷ κατηρτυσθαι ſimile verbum habent, verſalzen. *J. M. G.*

Ibid. Κατηρτυμένοις] *Ariſt.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ὧ γὰρ ἰδιώμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίωμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ σὺν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baiſius.* p. 121. *Vorſt.* *M. du S.*

ὀλὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὴ κάλλει ἢ τῷ μεγέθει τ̃ λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τ̃ καιρὸν ἐνθουσιῶσα· [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστος παραπεσεῖν, καὶ καταπεχθῆναι ἐς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορύφαντα. μάλιστα [c] πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ὀλίγον γίγνεται. ἄμεινον ἦν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, ἢ ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τ̃ Φορᾶς.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τ̃ ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφιστάντα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) ὅτε ῥυθμῷ πως ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res

a Κίνδυν⊙ . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. *Ald. Fl. H. B2. S.* K—ον μ—ον *J.* & M. b Τότε] Sic *J.* aliae τό, τι. c Πειστέον] Ποιστέον male W. d Λόγοις] Λόφοις prave M. e Ἀφιστάντα] *Steph.* ἀφιστῶντα.

9. Κίνδυν⊙ — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παραπεσεῖν, καὶ καταπεχθῆναι ἐς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορύφαντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ καταπεχθῆναι ἐς τ̃ τ̃ ποιητικῆς κορύφαντα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κόρυφας hic κορυφάντισμος, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονιστέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ὀλίγον γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, hic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππασάμενα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱπποκρημνα ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππ⊙ & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βοῶπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογιγάμων, μιγαλογιγάμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor.* J. G. G.

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & *J.* κίνδυνον — μέγιστον. M. du S.

11. Κορύφαντα] Κορυφαντισμόν. F. G.

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. J. F. R.

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. M. du S.

26. Σωστέον] Angl. σωστέον. J. B.

Σωστέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, σωτέον. M. du S.

32. Καίθαῦτα ἤδη ἐ τοιαῦτα τις, καὶ συνθετικὸς τῷ πιθανοτέρου ἴσω] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum ha-*

47. Res autem ipſas non temere connectere oportet, ſed cum labore & aerumnabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*; ſin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, & quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii cauſſa ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus ſit, & qui argumentis elicere quid ſit probabilius, queat.

Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε [f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις αὖ τὰ αὐτὰ ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοιτο, καὶ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶνταῦθα ἤδη καὶ τοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶν πιθανωτέρων ἔσται.

48. Et cum collegerit omnia aut plerasque, primo quidem commentarium quoddam illorum contexat, & corpus faciat informe adhuc, & artubus ſuis nondum diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchritudinem inducat, & dictionis colorem addat, & orationem rebus accommodet, & compoſitioni ſtudeat.

Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω [h] αὐτῷ, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωνύτω τῇ λέξει, [i] καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθμιζέτω.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν

f Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συντακτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρῶτον *S.* Sed πρῶτα *Fl. J. P. H.* & W. *h* Αὐτῷ] Αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῶν *Fl. J. H. P.* & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a *Fl.* *k* Ὅλως] Ὅλος *J.* *l* Μὲν τῶν] Τῶν μὲ *S.*

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγμασι χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ, πράγμασι χολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ ϑ' ὁ δῆμος. Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήμασθαι συλλέγειν. *V.*

habilis? Imo συμβατικὸς τῷ πιθανοτέρῳ eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐκ ὡς ἔτυχε συναχτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συντακτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J. G. G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς τραγῳδοὺς μὲ τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον. Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ἔρρωται pro ἐρρώσθαι exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — ἀδιαρθρώτοις, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος ϑοῦ οἷα Βίστος τριχὶ κυλιϑεὶς. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἠγησαῖς μὲ τὸ διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γονεῦσιν ἡμῶν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J. F. R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημα—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἰὼ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καϑυρούμενος αἶαν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ϑ' ἀγαυῶν ἱππομολγῶν.

J. G. G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν] Mallem τὴν τ' ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

χῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] καὶ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδίᾳ ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀναχόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ἢ τινι γνώμῃ, καὶ ὁπηνοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, &, quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti, enarret; jam vero Perſarum: tum utrasque, ſi pugnent; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat, neque ad unum equitem vel peditem, niſi forte Braſidas aliquis proſiliat, aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat: ad duces quidem primum; &, ſi quid illi imperent, illud quoque audiat, & quomodo, & qua mente, & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum, commune ſit ſpectaculum, & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur: & perſequentes comitetur, & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* *b* Τὰ] Abeſt in W. *c* Ἀκουέτω] Ἠκούετω *Fl.* Ἀκηκούτω M. Ἀκηκούσθω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὸν δ' ἱππικὸν ὅλον Θρῃκῶν, καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὸν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut.* π. τ. βρ. τιμ. non longe ab initio, & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum, prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἱπέσθω] Codex vetuſtus melius: πᾶσι τούτοις μέτρον ἱπέσω. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπούδετω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μετακινείσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ λιπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: ἃ γὰρ οὐκ ἐρεῖ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενα ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πείσεται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξει, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐφ' ἱκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa tranſeat, debebat: ad *illa tranſeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit, ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat,* mox dicit ὁπόταν ἱκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum, ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat,* (ſive *urgueat,* ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi, quia ab ejus mente prope abeſt. *J.F.R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum, cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt, quem pro lubitu modos faciens edi voluit; quod fit, dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur, quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum, aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt, induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe, quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ φήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν καλεπείγῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς [c] Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασιν ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit operito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὸν λίθον ταυτὶν εἶφας, τὸν καλὸν, τὸν ἀλφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὸν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταυτὶν λαβὼν — Ἀποτίμα τᾶς ὦδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἰκτίξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans, hoc modo, ad ſolem Delevero literas ſcripti.* i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἰκτίνω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto **Geletterde Zeelandt** / tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum ex-

51. Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ἀδιαχέτῳ τὴν γνώμην, [f] ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ [g] τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς

[d] Ἐπίστω] Sic L. G. P. & marg. *A1W.* Ἐπίσθω. Edd. male. [e] Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. [f] Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. [g] Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *A1.*

τὰς μορφὰς τ' ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ, ἀμφίτροφον δὲ, ἢ ὠδόχρων, ἢ ἑτερόχημον, μηδέν· ὃ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενα ὅτι καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ὃ τί εἴποσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴποσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τ' ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τ' ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἦ μὲν ὑπῆρχε, καὶ πρεπόβεβλητο, Ἠλείοις, ἢ Ἀθηναίοις, ἢ Ἀργείοις πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τ' ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τ' ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι καὶ τὸ τῆ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀμφιθεᾶς τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Οὐ γὰρ οὐδ' M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθαι] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθαι enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τ' ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς, ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφεῦσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* περὶ ὠδῆς γγ. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γὰρ οὐδ'] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονεῖν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua, & Eleenſis Uraniae. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonſtrare. Et ubi, qui audiit, poſtea putat ſe vidiſſe ea quae dicuntur, & poſtea laudat, tunc ſane tunc elaboratum accurate, & propriam ſibi laudem conſecutum eſt opus hiſtorico noſtro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & ſine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipſa non valde poſtulabit praeſtrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipſam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda ſunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, ſed omiſſo illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, ſi oſtenderit, ſe de magnis, aut neceſſariis, aut domeſticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae ſequuntur diluci-
1 da reddet, exponendis ante cauſſis, & praefiniendis rerum geſtarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσ͂αλα ὑπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηῃ, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ [b] μὴ τῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ
95 τότε ἀπηκρίβωῃ, καὶ τ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τ ἱςορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίασον μὲν ποιήσει τ τέχνη, [h] ὅταν μὴ πάνυ καλεπόγη τὸ πρᾶγμα,
I. [i] προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσει, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τ [k] λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ
5 τριῶν, ἀλλὰ τὸ τ εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν [l] ἢ εὐμάθειαν [m] εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρη-
I Οσίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕςερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ διορίζων τὰ κεφάλαια τ γεγενημένων.

Τοιῦ-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* neſcio quare. h Ὅταν] Ὁπόταν W. L. & *Fl.* Vulgat. ſervant cett. Edd. i Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* ſola. k Λεκτέων] Λεκτῶν W. l Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* m Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὑπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, ſed vulgata reſcripta eſt.

4. Ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τῦ προοιμίου τρία ταῦτα. τὸ προσοχὸν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ὧν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι λέγει τ ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια. τὸ μὲν γὰρ τ ῥήτορα ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμενῶς δέξωνται [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τ ἀκροατῶν ἐςίν. ἐκείνους γὰρ οἴεται τῦτο ὥσπερ καὶ ἡ προσοχὴ ὠφελεῖσθαι ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὡσπερεὶ διλέγοις τοὺς ἀκροατὰς ἐλθεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τῦ ῥήτορος ἐντρέχειαν γνήσεται. ἐπ' ὠφελίᾳ μέντοι καὶ αὐτὴ τ ἀκροατῶν. ὡς τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τ ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ τὰς ἱςορίας ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *ſectoque elephanto.* Conf. mox, ἔτριον τ ἐλέφαντα. Quod quidem ſatis notum; nam & ſic *Homer.* non ſemel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνιξ μάγη. *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem verſ. Cl. *S. Clarcke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pauſan.* Attic. I. c. 32. Ἐλέφαντα, ὅσῳ μὲ ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας, ἴσμεν καὶ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρῶτοι ἢ λέγονται Μακεδόνας ἐκ τὴν Ἀσίαν, ἐδὲ ἐωράκησαν ἄρχοντα, πλὴν Ἰνδῶν τι αὐτῶν, καὶ Λυδῶν, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ θρόνους τοῖς ὑπερτιμοτέροις αὐτῶν, ἐλέφαντι ἐποίησε κεκοσμημένους, θῆρα δὲ ἐλέφαντα μήπω ὀφθέντα ἐποιήσατο. *J. F. R.*

84. Ἠλείων] V. Ἔνν. c. 6. *M. du S.*

87. Ἐπιδείξειν] Fellitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum eſſe neutrum abſolutum, quod pluribus probare non eſt opus. *J. F. R.*

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. *J. B.*

Οἰκονομ.] W. & Ed. *Fl.* melius quam ut in reliquis eſt, οἰκοδομήσασθαι. *M. du S.*

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος αἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor ſe ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita ſunt verba: *Et quum auditor aliquis poſtea videre ſibi videantur ea quae narrabantur.* *H. V.*

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τ λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quaenam ſint dicenda.* *J. G. G.*

94. Ἠρέ-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τ̃ συγγραφέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τ̃ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλῶντα, καὶ πάθας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθ, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τ̃ προγεγενημένων, ἐκεῖνον τ̃ πόλεμον· καὶ γὰ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθ.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum*; Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

[a] Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ [b] αὐτῆ διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τ̃ ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τ̃ διηγήσεως ἀρεταῖς καλλωπισθῶ, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῆ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρέχειν, μήτε κωλαίνεσθ. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς [c] ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τ̃ πραγμάτων. ἀπολύσα γὰ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἑπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῆ, καὶ ἀλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεχόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις ἐπεσκευασμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τ̃ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀναχεκρᾶσθ κῆ τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum; ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes altera alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. *b* Αὐτῆ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. *c* Ἔφην] Ἔχω male sola *A*. *d* Τρόπῳ] Τρόπον L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα τὰ μὲν Ἕλλησι τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τοῦ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι οὐ αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῆ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρέχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῆ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρέχειν, μήτε κωλαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. πρέχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae eminent extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *in textus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἔχω in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

56. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅτι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο σπουδάζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ σπουδαθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἂν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡτοιμασμένα, ἆρα τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην [g] ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, [h] εἴ τι καὶ ἄλλο παρεσκεύασται· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ τοπαμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῷ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενον, τῶν χρησίμων καὶ σαφῶς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

[e] Λαγωοῖς] Λαγωοῖ cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [f] Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. [g] Ἐνθήσεις] Ἐνθήσεις W. Nihil mutant Edd. vett. [h] Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. [i] Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βραῦμα ἢ ἡ ἐξελειμμένη ἔξωθεν τῶν κρομμύων λεπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μίμησαι Ἀριστοφάνους λέγοντος, ἐξὸν δὲ πᾶσα ἡ λοπὰδιον ἡ χύτρα χαλκῆ γίγνεται. *V.*

* *Suidas* λέπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τῆς λοπάδος, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἴφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἱππεῖς & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. Λ. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῆ Ταντάλῳ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τοῦ τοιούτου εἰδὼς τῷ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειώδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χρῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ [d] λοιμὸν διηγῆται, ἢ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐνόησον· εἴσῃ γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντι ὅμως ὑπολαμβάνεται [e] αὐτῷ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγῳ ἐρῶντά τινα δέῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τοῦ προσώπου, καὶ τοῦ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα δὲ, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ὑπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ καὶ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, versibus aquam ad labra usque Tantali perduxisset? deinde quot *aliis* circumegisset Ixionem? Potius vero Thucydides ipse, parce hac orationis forma usus, vide, quam celeriter desistat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obsidionis formam explicavit, necessariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracusiorum portum. Cum enim pestilentiam describit, & longus esse videtur, at tu res ipsas cogita. sic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, & vim dicendi ostendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

[a] Χρῆμα] Sic marg. *A*1. *F*. & Mſ. Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. [b] Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *F*. quae Χρηῶδες. [c] Ἢ] Ἦν M. male. [d] Λοιμὸν] Μὸν tantum M. [e] Αὐτῷ] Deest in *Fl*.

mus, non putat intelligendum hic nostrum Ex. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere designari, cum nulla alia additur distinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Cas.* ad *Athen.* 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi ansam invidentibus praebuisse, quod multa quidem sed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum esse malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Ister dicitur καλλιμάχειος συγγραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc esse, credit Illustr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118: quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἔπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod mirum non fit in describendis πανηγύρεσι μοῦσαν δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τοῦ τοιούτου εἰδὼς τῷ λόγῳ χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum scriptorem usum fuisse in eadem περικοπῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem* inepte dici, Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειῶδες. *aut rem ad obsidionem necessariam & utilem exponens.* De Sostrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χρῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet Ed. *F*. *M. du S.*

74. Ἔτι πόλεων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etsi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin sexcenta & nostri & optimorum quorumque scriptorum loca damnanda essent: sed illud offendit, quod libros omnes obsedit, ἔτι πολίων χῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipsa singularia exemplaria auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum esse, ac fine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν χῆμα *Thucydides* VI, 96. tanquam χω-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ ἀδιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι. καὶ τὸν αὐτὸν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως καὶ ηγορῶντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶ ηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

[f] Καὶ μὴν καὶ μῦθόν εἴ τις [g] παρεμπέσοι, λεκτέον μὲν, ὡς μὴν πιστοῦ πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. [h] σὺ δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑκάτερον ὀκλιτέρτερον.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκεῖνό μοι μέμνησο, (πολλάκις [i] τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν [k] ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ σύμπαντι αἰῶνι ἐποχασμένον, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὶ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus*. *g* Παρεμπέσοι] Παρατίσοι. W. Vulgatum tenent *J. Fl. H.* &c. *h* Σὺ] Sic *J.* & marg. *AiW.* Σοὶ M. & Edd. praeter *J.* omnes. *i* Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *J.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatum habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. *k* Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χωρίου λεπερώμενον τε ἐκ ὑπὸ τῆ πόλιος εὐθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *J. M. G.*

89. Ἔξω τῶ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *J. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. *Mabitu*, inquit, ὡς δηλοῖ Θεοπόμπου τοῦ χίου ἀνδρὸς φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὸν περὶ τὴν ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theo„ pompi, inquit, ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ Dion. *Halic.* in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμε„νῆ appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia in„genua libertate vitia hominum Theopompus car„pſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita„que Βάσανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi„nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Junzerm.* καὶ ἅμα ἐκ αὐτῆ ἡρέμα ὑπιφθέγξεῖο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα ἐκ αὖθις ἐπάλλει τῶ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ μὰ Δία, καὶ σὺ τραλοπιδᾷ. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ἐκ σωθήσῃ. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *J. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *J.* In reliquis eſt σοί. *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *J. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τοῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam non-

ἀπαίτει τ̓ μισθὸν ὁ γραφῆς, ὡς λέγηι τῷ σῷ, ἐκεῖνο μέντοι ἐλεύθερον ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μεστὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δυλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ὀπὶ πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, εἴτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſcet, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſuerit.

Ὁρᾷς τ̓ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τ̓ ὀπὶ τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὀπὶ πολὺ τ̓ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο εἰς τ̓ [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, ὄσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομήσας δὴ τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατ' τῶν λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὀπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ὀπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦτο

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μεστὸς] Μισθὸς male W. b Οὐδὲν] Deeſt in *S.* adeſt in *Fl. F. H.* &c. & W. c Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. d Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. F. H.* Σωφροσῦ W. Σωφρονεῖ Ex. *Fl.* e Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. f Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *F. Fl. H.* &c. g Παραιτονίαν] Παραιτωνίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. h Ἄφυκτον] Ἄφυκλον male Edd. & M. i Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud ᾧ ex W. potius reciperem. *F. E. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *F.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Mere.* ſeu Θ. δ' XVII. ἔπειτα δὲ σωσὶς οὐ ἀφύκτῳ ἰχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε. Sic in Μισθ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πανθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκτον, non ut in omnibus, ἄφυκλον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκτα, hic mendoſe cum caeteris ἄφυκλον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκλον verum eſſe, vid. var. lect. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *F. E. R.*

22. Οἰκοδομήσας δὴ] Illud δὴ epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *F. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *F. E. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *Iſ. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τ̓ νῦν, καὶ τ̓ νῦν ἐς τ̓ αὖθ] Ἀλλ' εἰς τ̓ νῦν, καὶ τ̓ ἔπειτα. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκύλισται ὁ λίθος σὺν κρανίῳ.] Κεκύλισται ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & editio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excideret literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῶ τότε βασιλεύοντ@, εἰδὼς ὅτῳ χὴ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγω χρόνω συνεκπεσόημα μὴν τῷ χρίσμαλι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τ̃ [k] πλωϊζομένων. ὕτως οὐδ' ἐκεῖν@ ἐς τ̃ τότε χαμρὸν, οὐδὲ τ̃ [l] αὐτῦ βίον τ̃ ὀλίγον ἐώρα· ἀλλ' [m] εἰς τ̃ νῦν, χὴ τ̃ ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκη ὁ πύργος, χὴ μένη αὐτῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν χὴ τ̃ ἱστορίαν ὕτω γράφειν σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τ̃ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ὗτός σοι κανὼν καὶ τάθμη ἱστορίας δικαίας. χὴ εἰ μὲν τάθμηοσονταί τινες αὐτῆ, εὖ ἂν ἔχοι, χὴ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ ἅ πίθ@ ἐν [p] Κρανείῳ.

[k] Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλαϊζ. prima correpta aliae & W. [l] Αὐτῦ] Αὐτῦ Edd. [m] Εἰς τ̃ νῦν] Καὶ τ̃ ἴσασιν addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. [n] Ἑστήκη] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* [o] Ὁ πίθ@] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθ@ male *F. Ald. H. B2.* & L. [p] Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in *Κρανίῳ.*

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθ@, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ@ εἰς κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere παλιμφοιτᾷν, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin; cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κρανίου. *F. F.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *F. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ὥσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, ἃ δεῖ εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τὰ γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἃ δεῖ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γὰρ τὸ ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτοῖς ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι πρόσηκειν μὴ τὴν πολλὴν τὴν σπουδαιοτέραν ἀναγνωσιν, ἀνεῖναί τε τὴν ἄγνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἐπειτα κάμαλον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαριέντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἀμυ-

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

1. QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθινῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. servant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀσιῦναι] Ἀσιέναι C. Nihil vulgatam mutat *Fl. J. H. P. b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρέξει] Ita bene *Ald. Fl. H. P.* Παρέξη *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ψυχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀσιῦναι] Γραι. ἀσιέναι. *G.*

11. Ἀνάγνωσις] Γραι. ἡ ἀνάπαυσις. *G.*

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Cler.* (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 184. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τὰ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τὰ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ ἐκ ῥίζης ἔοικεν εἶναι τοῦτο. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du S.*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: τὸ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τῶνδε τῆς] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τὸ δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἆρα μέμνησαι τοῦ παιδίου τοῦδε, καὶ τῆς Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

quale quid etiam de hiſce libellis ut ſentiant *lectores*, futurum exiſtimo. Neque enim ſola argumenti peregrinitas, neque quod in ipſo conſilio venuſtum eſt, ipſos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & veriſimili oratione protulimus, ſed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non ſine comica quadam hilaritate reſpectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & hiſtoricorum & philoſophorum, qui portentoſa multa & fabuloſa conſcripſerunt, quos nominatim ſcripſiſſem, niſi futurum eſſet, ut tibi ipſi inter legendum apparerent.

3. Scripſit Cteſias Cteſiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi ſunt, quae neque vidit ipſe, neque alio dicente audivit. Scripſit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifeſtum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ὑποδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τοῦδε τοῦ συγγράμματος φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ εὐλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορημένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς ἥικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· ὧς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τοῦ ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου [g] εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς

[f] Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & L. Τινὰ cett. omnes. [g] Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. ſervant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam ſcribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis poſt praepoſitionem accentum encliticae reddo. Etſi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula ſequente accentum praepoſitionis inverto, ſcribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iſte *Cteſiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpſit, ex quibus, ſi ex aliis neſciremus, vanum ac mendacem *Cteſiam* fuiſſe ſatis demonſtratur, qui fabulas meras pro viſis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου ἀληθεύοντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum καὶ ὑμῶς ἐθαυμάσθαι, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Lucianus proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono obſervanda ſint Hiſtorico, quo ſpecimen alicujus Hiſtoriae, haud dubie ſecundum leges a ſe latas conditae, ipſe exhibeat; hoc in libello ipſe narrat hiſtoriam. Veram quidem eam inſcribens, pro falſa & ficta tamen haberi cenſens. Ne autem ſine exemplo videatur narrare, quae nusquam ſcripta vel picta exſtent, Cteſiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῆς ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. *Cteſias, Cteſiochi filius, Cnido oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos ſunt, ea conſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripſit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus eſſet manifeſtum; non tamen injucundo compoſito argumento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert *Bourdelotius* pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis conſideret. *Cteſias*, ait, *Cnidius de Indorum regione & rebus ea ſcripſit, quae neque ipſe viderat, neque alium dicentem audiverat.* Id vult Noſter, ea, quae de Indis ſcripſerit Cteſias, eſſe plane ficta; id vero probat eo, quod ipſe Cteſias eorum nihil neque vidiſſet, neque fando accepiſſet. Nam ſi ab aliquo, ſive vera, ſive falſa narranti, ea audiviſſet, non omnino potuiſſent illa dici ab Cteſia eſſe ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidiſſe, teſtis eſt *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando ſcripſerit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄδωρα. vid. *Voſſ.* L. III. Adde his Megaſthenem *Plut.* 1128. C. *M. du S.*

35. Τὰ

ϑεὶς τ᾽ ἐπιθέσιν. πολλοὶ δὲ κ᾽ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, ϑηρίων τε μεγέθη ἱστορήντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τ᾽ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ᾽ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τ᾽ Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ἐπὶ Φαρμάκων τ᾽ ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μοὶ, ὑ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ᾽ αὐτῷ ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν ὄντ᾽ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ἐπὶ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μετ᾽ ἐμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τ᾽ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅτι τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τ᾽ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] *Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀπτύονται πολλαχοῦ μὲ & ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ τ᾽ πολιτείας, τὰ περὶ τ᾽ ἐν ᾅδου διεξιόντα. V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſerui ac δὴ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοιλας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἴσχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. οὐχ ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque inteſlexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Læſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

ὁ γω, ὅτι ψεύδομαι, ἕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν περὶ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ἐρίῳ ἀνέμῳ τὰ πρῶτα ἐπλέομεν. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ἀπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τοὺς ἡλικιώτας προσεποιησάμην, τὰ αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τὸ ναῦν, (ἑκατὸν δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ὁ Ἀκατος] Ἀκάτους *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & *P.*

Ibid Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeacas putavit. G.G.

53. Κυανέας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim καυνέας legitur. *M. du S.*

57. Ἐπιτίθεμαι] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐπιτίθεμαι] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γράφω] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δὲ ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε· ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔτι μετόπισθεν.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino*: ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὠρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio ὑρῷ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ἐρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὠρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc ὑρῷ quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. ὑρῷ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffernus* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] Εὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι ὑπὸ γῆς φαινομένης, ἠμφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ὑπτιάζοντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ φερόμενοι [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἅμα ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑπὸ πόρρω νῆσον ὑλήεσσαν, καὶ δασείαν, καὶ τραχεῖ ἐπηχουμένην τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἀπὸ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὑπὸ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. ἀναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῖν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τοῦ νεὼς καταμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀπελθεῖν ὅπῃ κατασκοπὴ τῶν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus est, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illucesceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur & egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae statum, peterent.

7. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

[a] Εὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. [b] Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. [c] Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπιγίνετο. [d] Ἐπεγίγνετο] Ἐπιγίνετο Mſ. Gr. Ἐπιγίγνετο Edd. male. [e] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. [f] Καθορῶμεν] Hinc usque ad δυσεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* [g] Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. [h] Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* [i] Ἀπελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ῥαστώνην ἐκ τύπτεσθαι τετύφθαι εἶτα ὑφηγητῶν ἐνθύμια, εἶτα ἐκ καθεδούντων ἐνόχλια, πάνυ μακαρίως οἱ παλαιοὶ κατεφήνατο. τοῦτο δὲ τὰκαστέλια (leg. τὰ κοῦ τί) καλέσαντες, Ἀσσυριοὶ, πολλὰ ἐκ μακρῶν ἐπιχόλπων ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ὄκνου ἐλαιὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ πάνυ πανοδαμανίου. *G.*

83. Οὐρίῳ] P. L. οὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam servavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex opposito ἐνεδίδοτο magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίγνετο] In verae historiae libro primo leve est mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο. & *fluctus intumuit*, & *caligo orta est*. vulgo ἐπιγίγνετο. *J. G. G.*

Ἐπιγένετο] Secuti sumus Mſ. Gr. cum leviuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; sed supra pro ἐπεδίδου, ἐπιγένετο habet. *M. du S.*

Ἐπιγίγνετο] Tempus imperf. ex Edd. saltem servavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obsequor *Solano*, qui spiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicitus, ubi necessitas exigit, idem faciam: nam quia scribae pro arbitrio in his egere, cum antiquissimi codices spiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, parum curantes quid scribae sibi indulserint in his minutiis. Conf. tamen supra a me dicta ad c. 33. *Quom. conscr. hist.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etsi aliud agens, ad Act. Apost. XXVIII. 16. ex 1. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se*, *separatim*, *seorsum*, huc non pertinent, quia tertiae personae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum est. Adde T. I. Catapl. §. 9. vers. 12. καὶ μυρίοις ἑαυτῷ παρμύθοις ἀναστήσας, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ etiam

fictum Graecis inſcriptam literis, obſcuris autem & exeſis, in hanc ſententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem veſtigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progreſſi eramus, cum adſtamus fluvio, qui ſimillimus omnino eſſet vinum fluenti, maxime quale Chium eſt. Flumen erat copioſum & multum, ut quibusdam locis etiam poſſet navigari. Subiit ergo tanto magis credere inſcriptioni columnae, cum ſigna praeſentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret diſcere, unde oriretur fluvius, adverſo itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, ſed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem piſces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεπαιμένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καλαγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ὅτι πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους, προσκυνησάντες οὖν, [l] προήειμεν. ὧπτο δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πόλαμῷ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἵῳ ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι ἔστιν ἦν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τοῖς ὅτι ἡ πέλλης ἐπιγράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πόλαμος καλαμαθεῖν, ἀνῆκεν ἐπὶ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, ἐπὶ δὲ τῇ ῥίζᾳ ἑκάστης, ἀνέρρει ταχὺν οἶνον ἀθροιγῆς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ πόλαμος. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνου μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

k Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. l Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆιμεν male *Fl.* m Παρήειμεν] Παρῆιμεν *Fl.*

etiam pro *ἑαυτῷ*, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. verſ. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant *ἑαυτὸν*, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris *ἑαυτὸν*, tamen non ſemper eodem redit; quum *ἑαυτὸν* interdum ambigui vitandi gratia praeferendum ſit, ut vid. ad *Herodoti ſive Aëtionis* c. nit. p. 839. T. I. *Lucian.* *J.F.R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur *αὐτοῦ*, *ibi*, niſi prorſus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀνελθεῖν] Sic P. rectius quam *ἀναβαθεῖν*, quod in omnibus impreſſis reperio. *M. du S.*

6. Καλαμῶν] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hiſt.* c. 33. *κεράμου πεποιημένη.* Sic *Long. Paſt.* III. 109. Πέρνα ἐλάφου. *Peram e pelle cervina.* *Theocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) verſ. 206. *βαλίδων ἐκ ῥιφθείσας κατίσας.* Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graec. p. 322. Vere autem eſt ellipſis praepoſit. ἀπὸ, quam Noſter alibi addit, ut in *Aſino*, c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipſ. τῆς ὅτι. Vid. *Jenſ. Lect. Luc.* p. 344. *J.F.R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Euſtath.* in Amorib. *J.B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, ſed ad vinum referri debet. Lege itaque aut *οἴνῳ*, quae ſolita eſt hujus verbi conſtructio, ut *Gymn.* c. 25. aut *ὁμοιότατον*. At ne tum quidem ſublata eſt omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Cteſiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teſte Photio, excerptore memorat. Neque ſolus *Cteſias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipſe fontes olim lacte, vino & melle fluxiſſe dicat in Oniſicriti hiſtoria XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra *Gymn.* c. 25. *ἰδρῶτί τι ὑδρὸς πολλῷ ῥέοντι*, & alibi cum dativo ap. Noſtrum alioſque; ut *Homer.* Odyſſ. Β. 70. Κρῆναι — *ῥέον ὕδατι δύῃσι.* quod notius quam ut pluribus adſtruatur. Verum quia & accuſativo jungitur *ῥέω*, diceres vulgatam *οἴνου ῥέοντι* ſervanda n fuiſſe; nam ſic *Euripid.* Hecub. verſ. 527. — *σὺ χερσὶν λαβὼν δίκας*

Πάγχουσον, ἵππον χαλκοῦ παῖδ' Ἀχιλλέως

Χαίνοντι πατρὶ ——— Sed neque ſic cohaereret cum ſequentibus; quare vitioſam ſcripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J.F.R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J.F.R.*

χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ὀπτήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες ἐκεράσαμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

Τότε δὲ τὸ πολαμὸν περάσαντες, ἧπερ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τερατῶδες τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐεργὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεταὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἑλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πολῖται δὲ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παραφορος ἦν. δρέπειν μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis emaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma viculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed praedolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

[a] Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀναπέμπει λέξεις τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους [*] ταῦτα μεθοπώσαντας. *P.*

[*] Τάυτα] Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer. Od. I.* 94.

40. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ὑόντω] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἰσόρροπον ὅσον ὑόντω. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὅσον *Borgl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. B.*

63. Σοφιστὴν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνοτάμβοι] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipsis radicibus permisti sunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipsi laturi videbantur.

55 οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἀδένδρου συνεφύοντο γῇ, καὶ συνερρίζουντο. ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanserant, narrare tum reliqua, tum illam sociorum complexionem & commistionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aquati cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in ipsa illa vicinia pernoctassemus; mane vento non nimis vehementi solvimus. Circa meridiem, cum jam disparuisset insula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in mare, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, eaque sinuans, abstulit.

60 Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν ἑταίρων τε [b] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευτάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν ὑπὸ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἀφνω τυφὼν ὑπηγερόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὅτι σταδίους τριακιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulae instar, splendidam, globosam, & multa luce illustratam. Delati ad illam atque appulsi exscendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην. προσενεχθέντες δὲ αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην. ἡμέρας μὲν ἦν, ὅθεν αὐτόθεν κα-

Θεω-

b Συμπλοκὴν] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. c Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. F. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Στασ. τριακ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριακιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπιφύσεσιν, quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit, assequor. † *M. du S.*)

† Forsan Lucianum pro more detidens Scholiastes, ironice addit: *immo tercentics tria millia fuere*; sive, *cur non potius tercentics plura, Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim Lunae ab terra longe major est, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta esse verba, neque credo Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam sciviſſe, quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apogaeo 60. semidiametrorum terrae statuitur, id est milliar. 25800. Si tori terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Cosmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de caussa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus composita, semel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.*

Οἷον] Non designat *Solon*, quinam Codices ὅσον habeant, alioqui deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Noster ὅσον, non οἷον numeris addere; ut infra c. 30. ὅσον σταδίους χιλίους, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo *Long. Past.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὀπτανομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολλὰς ἔχουσα, καὶ θελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι προῤῥωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δὲ Ἱππόγυποι ἔστιν, εἰσὶν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τριχέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστὸν, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπολουμένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς ἦν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τέκνον Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁνῃρπάσθη πο-τὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρ-

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venistis tanto superato aere?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὲ κἀκείνῃ, τὰ μὲ συνεκτεθέντα κρύπτουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστὸν] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τὸν δ' ἵππων μεγέθους, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολουμένοις] Conf. supra T. I. *Ερωτ.* c. 22. *M. du V.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clausa mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit curvus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καταπόντου] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussit, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum causa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex causa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκελεύσθη, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ἂν δέοιτο.

Ἦν δὲ καὶ καλοῦντος, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον καλοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καλαβιώσετε· καὶ ἡμεῖς προμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τὴν διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ καλοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ καὶκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὴν ἑωσφόρον στεῖλαι, οὖσαν ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς καλοικεμένον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ [a] μέσον τὸν δρόμον [b] ὑπαντήσας ἅτε τὴν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (ἦ γὰρ ἡμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραστεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλῃς, συνστρατεύου μοι τῇ στόλῳ, γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τοὺς βασιλικοὺς ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὁπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. ἔστω, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρα-

a *Μέσον*] Sic *J.* & *Fl. Μέσων* reliquae male. b *Ὑπαντήσας*] *Ἀπαντήσας Fl* sola.

in Ed. *Moll.*) Καλοεργήσας δὲ πολιτικῶν ἔργων. *Re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢν μὴ καλοεργήσας, *& nisi rem feliciter gesseris.* *J.F.R.*

17. Ἦλιον καλοῦν.] *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos daturi; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. *Μέσον*] *Fl.* & *Junt.* non *μέσον*, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox *ἀπαντήσας*. *M. du S.*

30. *Ὑπαντήσας*] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. *Insignis παρολαδία.* *J.F.R.*

33. Βούλομαι οὖν ἐξ. τ. π.] *Them. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. *Παραγγεῖλαι*] *Aldina* lectio *ἀθροῆσαι*, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est *ἀθροίζειν*, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda*, *misso exercitu*, cui rei *ἀθροῆσαι* aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J.M.G.*

Παραγγεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem *ἀθροῆσαι*. *J.F.R.*

στρατιᾶς· [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκταχισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαλο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἐπα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*pulicisagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] i. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactuca foliis maxime similes.* Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati.* Poterant propius *post hos.* *J.G.*

51. Τετάχαλο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae.* Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim πεπούλτο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κατήρτο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. κανοδόκησαν. *Alc.* 14. πεπιστώκασιν, „ πεπιπαύκει. *Marci* penult. ὠδοδόκησαν. I. *Joh.* „ 2. μεμορτύρηται. *Joh.* 11. δεδόκησαν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian.* Somn. idem mox adfert μεμηχάνητο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supererent in auctorum libris, nisi δυσπρόσοφοι librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J.F.R.*

73. Ἀπὸ

tuaginta millia, Hippogeranorumque (*equigruum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, ἐπεὶ οὐδὲ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτοὺς τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτοὺς ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτὴ· χράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρπεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτοντες, ποιοῦσι θώρακας ἄρρηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ἕτως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστους ἰδοῦσι A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἰδοῦσι marg. *Alw.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J. F. R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 391. λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτῷ & αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἴσα μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J. F. R.*

84. Οἱ σὺμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basileen-*

Tom. II.

ses Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἰδοῦσι, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Medium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J. G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἰδοῦσι. *J. B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀρρ. c. 7. ἢ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἐλάσκοντες, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἰδοῦσι. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἐξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M. du S.*

L 91. Καὶ

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅπη τοῦτο παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάναχτος, τρίτος αὐτός.

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων. θηρία δέ ἐστι μέγιστα, καὶ πολέμια, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τῷ μεγέθει. ὁ μὲν μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι περὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅπη δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκωνοπτες, ὄντες καὶ οὗτοι περὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας [c] ὑπερμεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς ἐδὰν ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι

16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque foe-

a Εὐδιαν. . .] L. Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. b Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. c Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. d Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *A W.*

99. Καὶ ὁλκλήρος ἦν] Τὸ πλίθρον ἔχει πόδας ξ. πήχεις * ξ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξς'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξς'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλίθρον habere πήχεις ξη'. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλίθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Exc.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιανακτος . . .] Mallem Εὐδιάναχτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ ὁλκλήρος] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἴση ϵ πλούσιος. Ibid. versus fin. κριθῶν ϵ χρυσοῦ μόλου φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi sit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, rudituque ab aſinis utrinque ſimul dato, id eſt Soli cognatum animal: κόρδυξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀμφικόρδυξι neque Ἀμφικόρδαξιν applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀμφικορδάκων aut ἀμφικορδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

τι ὀπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, ξὺν ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίναις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἕστησαν, ὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες, πενταχιχίλιοι, καὶ ἦσαν ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ὑπὲρ βαλάνων πλεόντων μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ καὶ κἀκείνων ὑστερίζειν τὸν συμμάχων, ὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπτο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή πόλε ὄφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὑστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπὶ τῇ παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ἀνήκησαν ἑκατέρωθεν οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀγ-

e Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγγων male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P. Κἀκεῖθεν Vorſt.*

21. Οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες] Σείριον τὸ ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' οὗ τὸ λοιπὸν τῷ παντὶ ὁ † ἐπίλοιπος ‡ αὐτῷ συναμφοτέρων ἀνθρώπων. *V.*

† Ἐπίλοιπος] Ἔπιπλος C. prave.
‡ Αὐτῷ] Αὐτῶν editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτῷ recte C. & *Ext.* G.

34. Ἑκατέρωθεν οἱ ὄνοι] Γόης, ταραλόγως· ὡς ὁ παρῶν ὄνος, ὁ γὰρ § ἐπιτηδείων τοῦτο, πᾶς σαλπιγκτὴς τοῖς ἐχ ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

§ Ἐπιτηδείων] *Ita Solus* correxit, pro vulgato ἐπιτηδείως; idem σαλπιγκτὴς fecit ex vulg. σαλπιγκτῶν.
¶ Τούτων editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem ὑπαρχόντων legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

ro poterat ſuſtinere. putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθείς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθείς, recte. *J. J.*

10. Καὶ ὁ βληθείς] Ubi legerem, Πόῤῥωθεν γὰρ ἀσφενδόναι ἐφαντάζοντο ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς δὲ ἐπ' ὀλίγον ἀντέσχεν ἰάνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum rapheanas; vulneratus ne exiguo quidem tempo-*

12. Δυσωμίας] Angl. *dwndias.* *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Κἀκείνων] *Vorſtius* κἀκεῖθεν. Sed nihil muto. *M. du S.*

ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν, αὐτὸ δὲ ἐς χεῖρας δεξάμενον τὸν Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τῷ ὅπλῳ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμῳ· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ὑπεξιόντων, [a] ἔφυγον ὑπαλλάττοντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ὑπὸ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. ὁ δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἠλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀπέθνῃσκον, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει [b] πολὺ μὲν ὑπὸ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένῳ τῷ ἡλίῳ φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρον ὑπέλαβεν αἵματι δῦσαι τὸν Διὰ τὸν τοῦ Σαρπηδόνος θάνατον.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τοῦ διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ὑπὲρ τῶν χερσαίων τοῦ πεζομαχίας· τὸ δὲ τοῦ ἀερομαχίας, ὑπὲρ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξόταλον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον ἐπὶ μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, & nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus, alterum de pedestri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat cum accederent admirabile in primis spectaculum, ex alatis equis & hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui

a Ἔφυγον ὑπαλλάττοντες] Alii ἔπαυσαν ὑπαλλάττοντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλαὶ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ὑπαλλάττοντες] Γρ. καὶ Ἔφυγον ὑπαλλάττοντες. *G.*
52. Ὅμηρον] Τὸ σῶμα τοῦ Ὁμήρου. *G.*
63. Ὅσον τῶν Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πήχεων, ἐξήκοντα δὲ ὧν ὁ Κολοσσὸς πήχεών. *V.*

52. Ὅμηρον] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τῶν Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non convenisse ait *Leo Allatius* Verum errat is egregie. *Strabo* enim eum LXX. cubitos altum statuit, *Festus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, *not. ad Euseb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem misso nuncio in praelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, & rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso.

19. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod interjectum est aëris muro interposito abscinderunt, ut splendor a sole non jam pervenire ad Lunam posset; jam murus ille duplex erat nubibus constans. Itaque aperta Lunae eclipsis efficiebatur, ut perpetua nocte universa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione missa supplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret se degentes in tenebris: promisitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obsidesque harum rerum caussa obtulit. Phaëthon autem cum suis, concilio bis habito, priori quidem irarum nimis τὸ ἀπιστον δόξη, τοσοῦτον ἦν. ἠγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τῦ Ζωδιακῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἤσθοντο τὺς φίλυς νενικημένυς, ὅτι μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπλίσθαι· αὐτοὶ δὲ ἀταξάμθυοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτυσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτυς τε τὸ διώξιν, καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένυς· καὶ πάντας μὲν τρέπυσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκυσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτῦ κτείνυσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ λεπτὸν τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵσταλο. ἡμεῖς μὲν ὧν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίᾳ ἀποκόμαλι.

Οἱ δὲ πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τῦ ἡλίυ πρὸς τὴν σελήνην δήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλῶν, νεφελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγεγόνει· καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ πᾶσα κατείχελο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σφᾶς πρεσβυτέρας ἐν σκότῳ βιοτεύοντας· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρυς τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἕσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν· καὶ ὁμήρυς ὅτι τούτοις δῶναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ πρωτεραίᾳ μὲν, εὐθὺς παρ-

---

movet controversiam, penes mercatores judicium esto, de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ῥοδίων, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἐκλείψεις τ' Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemst.* in marg. monuerat) observat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. existimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixisse. Verum tamen *Aristotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τ' Σελήνης dixisse, & post hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec desumsi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Insuper* vertere *Benedict.* & Parisinae Interpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ πρωτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. desumtum, recteque πρωτεραίᾳ scribi (pro πρωτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani testimonio est usus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲν πρωτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τ' Ἀθηναίων προσβαλόντες —— καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν οἱ στρατιῶται, τῇ δ' ὑστεραίᾳ &c. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τὴν ὀργήν, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὧδε τοῖς.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅπως τοῦ καλαλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ ἀγατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν· ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητοῦ ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τοὺς γε ἄλλους ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ἐπίῃ· φόρον δὲ ἐκάστου ἔτους τὴν βασιλέα τοῦ Σεληνιτοῦ τοῦ βασιλεῖ τὸν Ἡλιοτοῦ, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτοῦ δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν τοιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τὸν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τοῦ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτοῦ μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτοῦ δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθῃρέτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

1 20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Juraruut in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius*; (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

[a] Ῥητοῦ ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. [b] Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημειοῦ ἀπὸ τὸν σύνταξιν. ἔδει γὰρ ὕστερον εὐθὺς δὲ, τοῦ τάχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐμποδὼν † ἦν προκείμενον φύσει ‡ πλατυασμὸν † σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωκαν, bene monuit *M. du F.*

† Τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τῷ προκειμένῳ. *M. du F.*

‡ Σαφηνίας] Σαφηνίας Edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ἑδωκας ἐπὶ μισγίοις μισθοῖς ἐθῆσθε. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν σὺν εὐκαλαφροσύνῃ καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philopf.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσαν ἐπὶ μισθῷ τρώγῃ ἐ σύριγξι. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα ἑ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲν δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ ἀδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse furae nomen, quam *furae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ μητρίων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἂν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτὸς· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τὸ γαστροκνημίας τέκνωμα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interest, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἄλλων sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ἐπιχωρῆτε. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ ταχὶ τούτοις ὀφῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις ἔτι λαπτέον. *Et insuper dixis haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τῷ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, & *praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὸν δ' ἀποπεμπόμενον τὸν ἐς τὸ Ἑωσφόρον κοινὸν ποιεῖσθαι; καὶ μετέχειν τοῦ ἄλλου τοῦ βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τοῦ βουλόμενον, ut sit, q. d. τοῦ βουλόμενον ὂν τοῦ ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Lucifernm colonia communis, ejusque denigrationis societatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αὐτῷ πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυον; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ὂν παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ὅσον βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσφέτα ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adscitia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ τοὺς ἀναχαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τὸ ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπωμυόων δὲ, [d] περικαθεζόντες, ὥσπερ ἢ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώ-

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδρῆται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖαι aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεζόμενοι] Περικαθεζόμενοι A. P. Περικαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ὂν παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σκαιτοὺς λεγομένους ἀποκόπτει, τοὺς ὰν * ἀμαυρωτέρων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡρόδοτον ἀφ-

* Ἀμαυρωτέρων] Ἀμαυρωτέρων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.*

† Αὐτῷ] Τῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorst.* de his vide Σφ. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φιλλὸς *fuber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. τριπλάσιον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Vera Hist.* c. 40. f. πελέκεσι γοῦν ἀφανίσαντες ἓν τῶν ὠῶν, τὸν ἔσχατον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de cælando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* *J. G.*

65. Περικαθεζόμενοι] Angl. ἀφεσταθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεζόμενοι] Etsi aoriſt. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam ἀφεσταθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jonsio* servandum censeo, cujus verba ex Lect. Luc. p. 11. huc transscribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐναθίσθην, καθεσθείς, καθέσομαι, καθεσθῆναι & ἔσω δὸς τοῦτον, βάθρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne ἀφεσταθεζόμενοι ab καθεσθείς? Arqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Vera Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καπνὸν, καὶ ἐῴχηνται. αἴτω μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἐκθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ὀλίγον ὥσπερ δρόσον· ἃ μὴν ἀπυρῶσί γε, οὐδ' ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ἥπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσι τέτρημμένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν ᾖ τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅτι δὲ τὴν κομήτην ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ καλακλωμένη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· κἀπειδὰν

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ἡ μόνη ‡ ἰγνύα ἡ εὐθεῖα § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ὀγκὼδης ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται τοῖς ἰγνύαις γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξέχειν τῷ καλάμου τῷ σκέλους. *V.*

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνύη.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^{ι} quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. producī σκελαβιζόμενοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἰναβίσθην, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατηρίξατο, ἰναβίσθη. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἴζετο, ἰναβίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiastem* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Sensus*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὑπὸ τῇ δηὐ πανικῶντες ἐτύρευον. *J.F.R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cyrus* in Tab. p. 10. Ed. *Reimd.* κοῦφα δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J.F.R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Ctesiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J.B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεί. *M. du S.*

87. Μίλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M.V. la Croze.*

Μίλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὰν ἢ [a] ποιῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε ἡ τυρὸς ἀπ' αὐτῆς [d] πήγνυσθαι, ὀλίγου τῷ μέλιτι δεήσαντος ὑπιστάξαι. ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐώδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥάγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρᾳ χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἦπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λασιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην [e] καταδύεται.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδαλι [f] καταῤῥέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι πρὸς τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo nullum neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Ποιῶσιν] Sic Edd. Ὑποῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυται. *G.*

2. Κλεισή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆς θαλαττίου σαλαχῶν ἱστορούμενον ἀμφιβάλλει. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Ποιῶσιν] Ὑποῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδρῶσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν] Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

ὕτω δὲ ἐνθέμβω, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμβοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῆ βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲς φρέατος, ὑ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέας καλαβῆ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστῶς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴ πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

Τότε δ' ὧν ἀσπασάμβοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' ἐ αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τὰ ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπας χιλίους, ὡς προπέμψοντας ἄχρι σταδίων πενταχοσίων.

Ἐν

ε Αὐτὸν] *Αὐτῶν* male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζονται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι*. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ *γαστρὶ*] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἴσαρ] Eleganter pro *οὐδὲ ἴστερον*, *οὐδὲ ἴσαρ*. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴ] Sive *μαλακὴ*, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. *ἱμάτια μαλακὰ* ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt.* c. 2. ubi *μαλακωτὴς ἰδεῖν* tamen ſcribitur, non *μαλθακὴς*, quod *Hippocrati* familiarius, ut *μαλθακὴ νοῦσος*. *mitis*, *remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλῷ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέχομεν δὲ ἤδη τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζῳδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπλεομεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· ἐς γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ ποίαν, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπλησαν ὅτι τὴν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐκποδὼν, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum; sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὅπισθεν νύκτα, καὶ ἡμέραν, πρὸς ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὴν κάτω πλῶν διώκουσες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζῳδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον μὲν οὐδένα εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὴν λιμένα διατρίβοντας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκησαν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

a Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἰυδδρον, quasi velit cavere ne ἴυυδρον legas. b Ὑάδ-] *Pell.* an ἄστρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἴχοιεν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἴχοιτο. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκεκυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοκκυγιῶν nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

ſυπνῶσαί τις ἡμῖν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηϲ, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηϲ, ὀνομαϲτὶ καλῶν ἕκαϲτον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούϲῃ, καὶ αδικάζεϲ ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τ' τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐϲτι ϲβεσθῆναι. παρεϲτῶτες δὲ κ' ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, κ' ἠκούομεν ἅμα τ' λύχνων ἀπολογουμένων, κ' τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα κ' τ' ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, ᾗ τ' κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήϲατο. τ' μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὑϲτεραίᾳ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν πλησίον τ' νεφῶν. ἔνθα δὴ κ' τ' [d] Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάϲαμεν, ϲὺ μέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ϲὺ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βαϲιλεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνοϲ. κ' ἐγὼ ἐμνήϲθην Ἀριϲτοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς ϲοφοῦ, κ' ἀληθοῦς, κ' μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιϲτουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, κ' τ' Ὠκεανὸν ἤδη ϲαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ δὲ ϲὐδαμοῦ, πλὴν γε τ' ἐν τῷ ἀέρι. κ' αὐταὶ δὲ, [e] πυρωείδεις ἤδη, κ' λαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ ᾗ μεϲημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντοϲ τοῦ πνεύματοϲ, κ' ϲυνιζάνοντοϲ, ὀπὶ τ' θάλατταν κατετέθημεν.

30. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατοϲ ἐψαύϲαμεν, θαυμάϲιον ὡς ἡδόμεθα, κ' εχαίρομεν, κ' δεῖπνον [f] πᾶϲιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιού-

[c] Ὅπως] Πῶς marg. *A1.* & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. A1W.* Πυρόδις *J.* Πυρόδης *Fl.* Πυρόδις *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* [d] Νεφελοκοκκυγίαν] Sic *P. B2. S.* Et ſic *Soulius* in *J.* [e] Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. [f] Πᾶσιν] Deeſt in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνοϲ] Ait ſe pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνοϲ. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνοϲ, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριϲτοφάνους] *Ariſtoph. Opp.* p. 565. *M. du S.*

98. Πυρόδις] Angl. πυροειδῆς. *J.B.*

Πυροειδῆς] Ita A. & P. Reliqui πυρώδης, niſi quod *Fl.* πυρόδης, *Junt.* πυρόδις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. κ' ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Toxar.* c. 11. Ubi *Jenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

ἑτοιμεθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Εοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὑδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχουσα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πενταχοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῆει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ μὲν κατέπιεν. ὅμως δὲ ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν διαστημάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero omajorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κύτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἐς ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκέουσιν. αὐτὶ δὲ αἱ φαλλοὶ ὕσοι τριακοσίων ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μίμνηται] *Mίγνυται* V. malc. Et post φαλλῶν legebatur τῶν pro τούτων· ac mox iterum τῶν ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιῶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεὼς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Scalius* aliquem conjectasse, forsan ἀποῤῥυψόντες legendum. Sed ἀποῤῥύψαντες voluit, a *ῥύπτω abstergo, sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐπίλυσιν — ἀποῤῥίψασθαι πρότερον ἐπὶ τὴν γῆν ἠξίωσαν. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ὕτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε & χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam eſſemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Poſtea illo hiante, videmus cetum magnum, (*ſpecum alvi*) & latum undique & altum, ſatis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & piſces minores, & animalia multa alia conciſa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum oſſa & ſarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat conſidentes. Igitur ſilva in illis & omnigenae arbores naſcebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia ſimilia. Ambitus terrae illius ſtadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me ſociis, navem firmavimus, atque igni ſilicibus excuſſo, coenam de his, quae ad manum eſſent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεχομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνοντα. ὕλη δὲ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἔφυκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος δὲ ἡ γῆς σταδίοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὅπι πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀναλαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐπωιήμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα

ο Κῆτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβόλους λίθους λέγει *V.*

ejus ventre, ſed integra iterum emiſſa, quando mortua erat bellua, ut videre eſt in principio L. 2. *Ver. Hiſt.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes ſpatia adeo vaſta fuiſſe, ut opus non eſſet dentibus prius confringere navim, & ſic per partes eam abſorbere, ſed integram navim illaeſam per dentium raritates facile potuiſſe tranſire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, ſed per eorum interſtitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obſ. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Σανδάλους] Nihil mutandum. Jam olim obſervarunt Grammatici ſaepius duplicari hic literam Ρ. Adde etiam Ἰσ. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Ferri non poteſt κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῆτος. Vide tamen *Brerewood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui ſcripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *ceto*, ſenſum exhibet ſatis abſurdum: Etſi enim vel omnia hujus hiſtoriae commenta merito abſurda dixeris, tamen orationis nexus non debet eſſe abſurdus. Nihil autem in ſequentibus eſt, unde liqueat, homines in *Ceto* ſedentes, alium *cetum* vidiſſe. Sed quid ſimplicius eſt, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perluſtrarint? Quare κῆτος hic intelligo *tartareum capacis alvi ſpecum*, ut Phaedr. loquitur IV. 7. quem tum perſpicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Eſt vero κῆτος proprie alveus navis, vid. *Pollux.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii.* Ediderunt autem in *Polluce* κήτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mſſ. habere κῆτος. At verſa vice L. 2. p. 171. κῆτος dedere, quum Mſſ. ibi κήτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam ſi differentiam ſtatuiſſent, quod poſteriore loco *cranii capacitas* ſignificetur, monuiſſent forſan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in ſyllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῆτος utroque loco, ex analogia, ut μοῦθος, νῆκος & ſimilia, quae circumflecti amant. Verſio Cl. *Geſn.* ad vulgatam eſt compoſita, ideo reliqui eam, ſed mutatae lectionis verſionem ei adjiciens, ne mihi nimis ſumſiſſe dicar. *J. F. R.*

54. Ὀξίνης]

καὶ πολυδαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἑωσφόρου εἴχομεν. τῇ ὀπισθίᾳ δὲ ἀναστάντες εἱ πόλε ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη, ἄλλοτε δὲ μόνον τὸν οὐρανόν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ μὴν ἠδη νόμεθα, φερομένους αὐτῆς [a] ὀξέως πρὸς πᾶν μέρος ὑπὸ θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῇ ἀστριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, διασκέψασθαι τὰ πάντα βουλόμενος. ὑπὸ δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος· ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή, καὶ μετ' οὐ πολύ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸν ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μᾶλλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὸν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· κἀκεῖνοι δὲ ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἀναυδοὶ παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ μὴν ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τοῖς ἐνέχουσι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὁπόθεν ἀφικόμεθα ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς ἐσμεν, πάτερ, ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καλαποθέντες. πρόην-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti. Mo-*

a Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. b Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ὦ ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ ἐμαυτὸν αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia nota. *J. F. R.*

90. Ὁ δὲ, ὁ πρότερον, ἔφη, ἐρῶ &c.] A scopo aber-

Modo vero progressi sumus, exploraturi haec se silva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, discerememusque, non solos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui sis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, se prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaesiturum, quam hospitali nos munere, prout copia jam esset, impertiisset, assumtosque nos in domum deduxit, quam sibi fecerat usibus satis commodam, & lectos in ea struxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appositisset nobis olera & arboreos fructus, & pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, & quae in insula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad descensum usque in piscem.

34. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, Hospites, sum Cyprius. Mercaturae caussa patria egressus cum filio, quem videtis, & servis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, aque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

θομεν δὲ νῦν, βυλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτῦ τύχην, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, ὃ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδῶναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅτι τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο· ὡς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἄλλα, μέχρι δὲ ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῆει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, πυκνὸν φορτίον κομίζων· ὅτε νεὼς μεγάλης, ἣν ὅτε τόμαλι τῶν κήτους καταπεπωκυῖαν ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνταναδρομήσαντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τοῦτον τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

[c] Κατειργμεθα] Κατειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam servant *J. H. P.* &c. & Cod. P. [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita transtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus bonis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut ex nobis scisciturum esse prius, quam hospitalia sua quae habebat, nobis impertiisset.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae sequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο δὲ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῆει. *L. Bos.*

σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστον οἶνον γίγνεσθαι· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην καὶ ψυχροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθονον καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τῆ θηρίω, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ἐστὶν ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τὰ καλαπόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν τῇ λήτῃ; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo *piscibus utentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit suavissimum. Et fontem forte vidistis pulcherrimae aquae & frigidissimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioso, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piscamur pisces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro est salsus, viginti stadiorum ambitu, pisces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem & viginti.*

35. *Ac reliqua ferre forte possumus: ast vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim*, inquam, *alii quoque sunt in ceto? Multi vero*, inquit, *iique inhospi-*

a Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 11. & 12. monuit scribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Aristoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπέλου tamen pro ἀπέλουσαι *Bisetus* ait metri caussa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λούμενος non λούμενος sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομήδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώπους ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non sunt feles, sed pisces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monstrum marinum, superiore parte hominem referens, sed μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otiosi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam felè, si id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομήδητες] Τριτωνομήδητες appellatio monstri ex Tritone, marino homine, & hirco compositi, quem Μένδητα esse Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, sive *stellionem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa Ἀτροπόμπους observatum est. *J. M. G.*

48. Θυννοκέφ.] In *S.* ταυνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκέφ. quod ego cur mutarim, manifestum est; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννοκ.] Θυνοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piscis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam spectes, notum est brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit Κυνοκεφάλους. Et κίτος quoque piscem esse, notum. *J. M. G.*

Θυννοκέφαλοι] Etsi *Parisina* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynocephali*, expressum erat, unde facile patet quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἐαυτοὺς] Et sic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim sic amare poni pro ἀλλήλους *se invicem*, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri Lexico, in *Bibliothe. Coislin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253: f. καὶ ὠθισμὸς λιθόβολοι ἐς ἑαυτοὺς, & *se mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πεπομφότες] Active hic ponitur, ut συμπέμψαι similiter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δίδωμι τὸ λόγον συμπέμψαι συμβουλεύσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hoſpitales, & figura horribili. Occidentales enim partes ſilvae & verſus caudam ſitas, Tarichanes (Salſamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendites tenent, ſuperiori parte hominibus ſimiles, inferiore autem muſtelis. Minus tamen hi injuſti ſunt reliquis. Siniſtra vero Carcinochires,* (cancrimani) *& Thynnocephali* (canicipites) *qui belli ſocietatem atque amicitiam inter ſe fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Pſittopodes, bellicoſum genus & curſu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, deſertae ſunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Pſittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis oſtrea.*

36. *Ac talis quidem eſt regio. Nobis vero videndum eſt quomodo poſſimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ ἠῳᾶια τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, τῆς δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδήτες, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἀδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουρίδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώταλον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ γόμφῳ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλύσμα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, Φόρον Ψιττόποσιν ἑκατελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

[b] Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυναικέφαλοι *F. Ald. Ba. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* [c] Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψιττόποδες *Graev.* Ψιττόποδις *Solan.* [d] Ἡμᾶς] Ἡμῖν *Fl.* ſola. [e] Δυνησόμεθα] Ita habere *F. Fl. H. Ba. S.* & *P.* notat *M. du S.* [f] Βιοτεύσομεν] Eſſe conſtantem lect. notat Idem. Sed *Jenſio* eminente ego correxi.

praeter alios ſic ſaepe *Demoſthenem* loqui, ut ὑπερῆσθαι τιμῆς, &c. Noſter ſupra *Deor. Dial.* XIV. fin. θυτὸν πεποιημένον ἢ ἱμάντων. Ac non ſemel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jenſ.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienſes qui praedia poſſidebant, & qui ſervos. Licet & alibi id ſignif. quod poſſidetur. Vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 4. Ibid. verſ. 7. ἐωνημένος, *qui emeras*, cum etiam ſit, qui *emtus* eſt; vide commentt. Sed & praeterita paſſiva aliorum modorum interdum ſic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἐδεδύλωντο δὲ πᾶσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἐκπλαγέντες — τάραττε ἐδεδοίκεσαν. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis ſuſpectae.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam ſufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώταλον] *Pſittopodes genus bellicoſum & velociſſimum.* forte ψηττόποδες, qui habebant pedes inſtar paſſerum. a ψῆττα paſſer ſc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis ſcriptura ex phraſi petenda eſt admodum inſolenti, quae in Lex. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην ψήττων καλαττίνας, οἶδα δὲ ὡς φίλυγρός ἐστι, quod non eſt, ut viſum fuit *Micyllo* ſomnianti vertere, *ſed rus ibam, ubi ripae aggerem gratandi*; ſed ut recte *Benedictus*, *commento curſu rus ivi.* Unde lux *Heſychio* in voce ψήττα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut ſaltem adi *Epiſt. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, ſic emendata, leges. ὃς δὲ ἑλαφος ἐκτόπως μεῖζον θρασυνόμενος βουλεύσοιτο ἐπὶ τῷ ἐπτανησίου ἐς τὸ ὄρθ. καὶ ὄρνις ψύττων καλαττίνας ἅπτεται ἐπὶ αὐτοῦ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πίνακας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδις, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδις. Rationem hanc eſſe nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γόμφον δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδις ut cum παγουρίδαις ſocientur melius: piſcium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic ſibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψίττων etiam adhibet noſter *Anach.* 549. Sed tanto minus aliquid mutare auſim, quia ſaepius idem nomen eodem modo ſcriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum ſcripſiſſe, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum eſt, βιοτεύσομεν. *Eſt autem operae pretium ut proſpiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri ſimus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι ἡμῖν μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλων, αὐτοὺς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τοὐντεῦθεν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῷ φόρῳ μὴ διδόναι, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπερηφάνως ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλῆς θορύβου ἐπῆσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

inquit, *hi omnes sunt? Mille*, inquit, *amplius. Quae sunt illis arma? Nulla*, inquit, *praeter spinas piscium. Igitur optimum*, inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem missere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguridae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμθοι] Ἐξοπλισάμθοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A1.* P. & L. Ἐξαυλισάμθοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. B2.* & *S.* b τρίγλης] Sic recte P. *B2.* & *S.* Τρίγλης majore litera τ. male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμθοι] Forte ἐξαυλισάμθοι. *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίας esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J. F. R.*

77. Ἐξα-

ſpina dorſi arida delphini erecta. Poſtridie vero etiam alii, cognita re adſunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, ſiniſtrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quieſcebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: reſonuit autem ſpeluncarum inſtar cetus. Illos autem in fugam verſos utpote nudos perſecuti in ſilvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo poſt caduceatoribus miſſis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin poſtridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverſo, curſu petitis branchiis in mare indé deſilierunt. Nos vero tota luſtrata regione, quae jam vacua eſſet hoſtibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in univerſum ſimiles videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non eſt, delicate viventibus at ſolutis. Annum igitur & menſes octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni menſis die quinto decimo, circa ſecundam oris apertionem (ſemel enim in ſingulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus ſignare horas poſſemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ ᾗ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἠσυχίαν ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸ καρπὸν συγκομιζόμενοι τῶν ἐκ τῶν δένδρων. ἦν ὅλως, ἐοικέμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐναυτὸν μὲν ἦν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἰσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχ-

μαι-

[c] Θυννοκέφαλοι] Θυνν. Bz. Κυνοκεφ. reliquae. [d] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. [e] Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd. Conf. ſupra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hiſt.* c. 62.

77. Ἐξωλισ.] Sic *Coll.* P. & L. At impreſſi omnes ἐξαολισάμενοι. *M. du S.*

Ἐξαολισάμενοι] Vulgatam ſervavi, etſi ἐξωλισάμενοι intellectu facilius eſt. Poſſet enim ἐξωλισ. ſignificare *e tentoriis, tuguriis, excisi*; quaſi oppoſitum τῷ ἐναυλίζεσθαι. Et ſic video Cl. *Geſnerum* accepiſſe; at non invenio auctoritatem; ideo ſuſpectum habeo iſtud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hîc omnes, excepta Bz. Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino ſupra c. 35. *Parisina* hic iterum κυνοκέφαλοι cum reliqq. In verſione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, ſi vulgata ſupra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεαζ τὰς ὥρας) περὶ ὄρθρον τὴν δευτέραν, ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτων, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνερπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆς θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ὑπὲρ νήσων μεγάλων πρωοπλέοντας, ὥσπερ ὑπὲρ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ὑπερμήκεις μὲν, ὑπάτου δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὸ περίμετρον. ὑπὲρ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν πρὸς ἑκάτερα τῶν νήσων καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ὑπὲρ τὴν πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ὑπὲρ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] σταδιαῖον τὸ μῆκος. ὑπὲρ δὲ τῶν πρῴρας, ὅσοι τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῆς ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῶν κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε δὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὕλην, πολλὴ ἐνῆσαν ἐν ἑκάστῃ, ἐχόλπου τε αὐτῷ, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, ἢ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa ſecundum ergo, ut dicebam, hiatum multus ſubito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeuſmatum atque remorum. Perturbati ergo erepſimus in ipſum os beſtiae, ſtantesque intra dentes ſpectamus omnia: ſpectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum eſt dimidium ſtadium, magnis in inſulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus ſimilia referre, dicam tamen). Inſulae erant longae illae quidem, ſed non vehementer altae, ſtadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque inſulae latus deinceps aſſidentes ut remos trahebant cupreſſos magnas ipſis cum ramis atque foliis. In poſteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelſo in colle ſtabat, aeneum tractans gubernaculum ſtadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, ſimiles usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in ſilvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, ſinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, inſulam. Hortator autem illis ſtabat, atque inſulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

[a] Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. abſurde ἅπασιν ὧν. [b] Τὰς ἡλικίας] Τῶν ἡλικιῶν P. & marg. *ATW*. Vulgatae adſentiuntur *J. Fl. H. Ald. P.* [c] Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & *B1.* Σταδιαίων male *B2.* Πέντε σταδιαῖον *Fl.* [d] Ἦ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἳ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Καμπὰς ἐδέοντο] Τὰ τῦ Ὁμήρου λέγεται περὶ * Διομήδους, τὸ δοκεῖν οἱ κόρυθός τε & ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδην, reliquaque ex *Hom.* in notis indicato reſtituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δοκεῖν, miſere ſcriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἅπαντα ὧν] Quamquam ſic etiam ferri poſſit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι & ὀκτώ] Atqui mox, praeter remigos, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic ſtatim poſt numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut neceſſe ſit majorem a Luciano fuiſſe ſcriptum, quem LXX. fuiſſe exiſtimo. Sed res nihili eſt in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖον ſupra c. 22. & ὑπερσταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel sexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent classibus. Multae igitur adversis proris concurrebant, multae ab impulsu vehementi submergebantur: aliae sibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exsolvebantur. Constituti enim in prora alacritatem ostendebant maximam, transilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos sibi invicem injiciebant, qui silvam complexi retinerent insulam. Jactabant vero ostrea quae singula plaustrum implerent, & jugeri magnitudine spongias, iisque se invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius classis Aeolocentaurus, alterius Thalassopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalassopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegisse, quantum audire dabatur cum inclamarent sibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque insulas hostium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipsis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos persecuti, sub vesperam conversi ad naufragia, pleraque in suam potestatem

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσων ἑξακόσιοι. καὶ ἄρξαντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅπλα ἐς πρῴρας τελαγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ [f] σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένετο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκοῦσαι ὑποκαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ὑποβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τὰς πολεμίων καλαδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσι αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τὰ πλείστων ἐπεκράτησαν,

[e] Ἐπιτίθεσαν] Ἐπιτίθουν male *J.* [f] Σπόγγοις] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

δαίους hoc eod. cap. *J. F. R.*

51. Πῦρ ἐν] *Homer*, Il. Ξ. 4. *M. du S.*

54. Η] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis αἱ. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpserat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθεῖσαι] Qui *dissolutae* interpretati sunt, legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, & vim ἐκ αὐτῆ, quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum. *J. M. G.*

71. Σπόγγοις] Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis saepe & erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris ingeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum Micyllo simul & Benedicto *collisa puppi*. *J. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitissime vertitur, *at illae puppibus concussis fugerunt*, *reliquae collisa puppi fugerunt*. Siccine? collisa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim euntes cessim, & remis inhibentes cursum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Observat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὅπλῳ τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἡσυχίασαν, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπι τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὸν ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῆς ἑῴας, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναιδήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque extidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθινῶν διηγημάτων, vid. princ. I. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad δύγνωμον refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Συμπότας φησὶ — συνάγειν εἰς ἑστίασιν τὴν πόλιν, ἢ προσαγορεύειν γελοιαστάς. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefaciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Me-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius, & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aquâ quam plurima impoſita, & neceſſariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interſtitia traductum, ſuſpenſumque e dentibus placide in mare demiſimus. Tum tergo conſcenſo, ſacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia eſſet, quarto ſolvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimenſi corpora cum admiratione ſumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato uſi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, ſed in profundum etiam ad trecentos circiter paſſus : ita ut egreſſi per glaciem diſcurreremus. Durante autem venκαύματος· ὀγδόῃ δὲ ϗ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτῶν νοσοῦντος· χεῖρον γὰρ ἀνέχασκε· ϗ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ ϗ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρῶτο, ϗ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ἐπορθηρίξειε τοὺς ὀγομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καλακλειδέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ὅτῳ δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τοῦ ναυὸς ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, ϗ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὀπιούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, ϗ ἀφ' ὑδάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ῥέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ὀπιβάντες δ' ὀπὶ τὰ νῶτα, ϗ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτῷ πρὸς τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (χειμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, ϗ προσωκέλλομεν. ϗ τὰ σώματα καλαμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. ϗ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδρῶς πνεύσαντος, ὁμοῦ κρύος ἐγένετο, ϗ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶσα ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ ϗ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυιάς· ὥστε ϗ ἀποβάντας ἀφθέειν ὀπὶ τοῦ κρυστάλλου· ὀπιμύοντος δὲ ἦν τοῦ

[c] Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. [d] Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. Μεγάλαις δοκοῖς] Hunc locum in corrupto Codice cum legiſſet *Thomas Magiſter*, incaute ſecutus eſt quam illic inveniebat ſcripturam. Noſtri Codices omnes habent μιγάλαις, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, ϗ ἀφ' ὑδάτων ἀφαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum verti ſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatiſſime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili eſt. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli. ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ Θερμὸν πλέσαντο, ἐξάψαντες αὐτὴ τὰ λέμβια. Et tranſlate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος ἔφερον. *J. G.*

41. Ἔπαγη] Ridet. At noſtra aetate ſatis jam compertum eſt, mare ipſum ſub Arcto, hibernis totis menſibus, glacie rigere, & vix aeſtivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν οἱ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάφαντες ἐν τῇ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀναλίσκοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ μετάσαντες τῷ εἴδατι, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ὥστε τῷ πάγῳ διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεκλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ἔκατι τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον μὲν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

cogitamus, consilii auctore Scintharo. Effosso intra aquam specu maximo, triginta in hoc dies mansimus, accenso igni, cibo utentes piscibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam necessariis, aggressi navem gelu firmatam extrahimus, passoque velo, vehimur quasi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aestus fit, solvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

3. Trecenta ferme stadia navigaveramus cum delati sumus ad insulam parvam ac desertam. Hic aqua hausta, jam enim defecerat, confectisque sagittarum ope silvestribus duobus bubus, rursum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, sed, quod Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in pelagus intramus non aquae illud, sed lactis. Insula in eo conspiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec insula, caseus maximus plane compactus, uti postea edendo experti sumus, stadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, sed lac expressimus. Aedes in media insula exstructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ἐπῆχε Fl.

49. Πῦρ ἀναλίσκοντες] Ἔστω βουλόμενος, οὐκ ἠναλλαν ὁ πάγος διαπόρῳ τῷ πυρὶ ἐς ὕδωρ αὖθις μεταποιῶν, καὶ ἀπολλύμενος τέλεον † ἀπωλάλειτο; ἆρα ἀπίθανον ἢ πλάσις ὡς δὴ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.

* Καλαχλ.] Καλαχυθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non annen addens unde.

† Ἀπωλάλειτο] Hoc verbum ut suspectum notaverat idem; conficio itaque eum maluisse ἀπωλάλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non improbem. J. F. B.

52. Προσιλθ.] Lege προιλθόντες. *M. du S.*

Προσιλθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio sit vera; nam προιλθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, quam προσιλθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cafa*) Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta.

4. Morati in inſula dies quinque, ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis; hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*ſuberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello (*ſuberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt felicem nobis navigationem precati. Poſt paullo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotundo ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici

τῶν τ' χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μεθ' ἣν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτῃ τοῦτο παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξορμίσαμεν, αὔρας μέν τινος ἡμᾶς προπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὄσης τὴν θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκέτι ἁλὸς τὸ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ὅτι τοῦ πελάγους βαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' ὧν δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οἱ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιπορεῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν εὐθυδρομοῦντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὑπὲρ μεγάλου καὶ στρογγύλου Φελλοῦ καλοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλότατοι, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα προεπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ὀσφραίνεσθαι τὴν εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam ſivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo ſcripſit *Ariſtoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incuſaſſe, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. ſupr. *Nigr.* §. 18. (ex diviſ. *Hemſterh.* eſt §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Ἐκ Δ. XIII. & adde, ſi lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam eſt Φελλὼς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεῖς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Σωωδιστόρων] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν] Proditum eſt a veteribus poëtis, eſſe quasdam in Occano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animae, qui ſancte religioſeque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ νάρκισσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, πολλούς τε ἀφυγεῖς ἐξιόντας ῥέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ὅπι τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ὅπι τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι ἀφανέουσαι, ῥέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κιθαριζόμενον, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ὑ θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γέγνοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

a Τὰ] Ὅτι *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεκέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιέχειν, ὑπιλήφει, περιέβαλλεν, περιελίμπαζεν. *V.* (περιλίμπαζεν V.)

28. Ἐπρεμίοις] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπρεμίαν utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἐρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas *Querpfeiffen* (Belg. Dwarſ-fluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόος. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ὑ θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τι προσίτι ἐπαινοῦσι ἀπρεπεῖς ἄτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minois & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντος] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καλλιγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καλλιγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαλλιγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλλιγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλλιγορεῖτο. & ſine ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μενιπ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλλιγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſcatiens ἐκαλλιγ. ſcri-

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, καταχθέντες ὁρμίσαντες δὲ τὸ ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸ Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ ἐφ' λειμῶνα εὐανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς Φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος καὶ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνήγον ὡς τὸ ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi reſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· [e] κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμηνὼς, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, ὕστερον δὲ δοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὑγιᾶ γενόμενον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Deu-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat P. H. *J. P.* &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Περιτλόοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρὴς] Ὀκρὴς male *Fl.* *e* Κατηγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλεῖτο vult *Graev.* male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητον (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκατηγ. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ γὰρ ἀδικίᾳ πολλῇ κατηγορεῖτο αὐτοῦ. Iterum ibid. paullo poſt, κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μήδισμός, καὶ ἰδίᾳ σαφέστατα εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII, 12. ἐσιφανοῦτο — τὸ δὲ σιφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ. Nec aoriſt. id habet ap. eund. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον. quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut ποικίλτο pro ἐπεποίκιλτο, διδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad *I. Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ηὔχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet; & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ηὔχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρησε loeis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. du S.* Sed ἐλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀμφισβητούντων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῆς γάμου ἕνεκεν· καὶ ἦν αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ Μίνω θυγατέρας.

8. Alterum erat amatorium judicium; Theſeo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam eſſe cum Menelao, qui nuptiarum illius cauſſa tot laborem, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

Τρίτη δ' ἐδικάθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερᾶς χωρίου ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. ὁ δὲ ὅτω μελαγχολήσαντι ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δικαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὰ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὰ ἀποδημίας, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, δώσειν τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὴν ἐπιδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Minois J.* & *H.* b Οὗτω] Edd. omnes. Οὗτος meliùs *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὗτος] Sic lego pro ὅτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κιναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχῶν ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυλίοις] Πύλῳ, ἄρυγμα, ἰμβατὴ, ἵνθα ἀπολούονται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆτι legendum, ut referatur ad πορφύρεοι. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnas*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ἀμαύρωσιν. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, & licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τὐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἐξῤῥυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τ πόλιν ἠγόμεθα, [c] εἰς τὸ τ Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος πεῖκειται σμαράγδινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τ πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλε λίθε ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρε τῦ καλλίστε, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὡς τε νεῖν εὐμαρῶς. λυτρὰ δὲ ἔστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέλιτος τῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἔστασι, καὶ κινῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μή τις ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς *Fl.* sola. [d] Κιναμ.] Κυναμ. *J.* & *Fl.* Κυαμ. *B₃.* & P. Κιναμ. *S. H.* & *Ald.* Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφαντεῖς. *Coll.* Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡμοιότητα A. P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἐκεῖνος προφήτας ἀλληγορεῖ, ἐφ' οἷς † οὗτοι περὶ τ Ἱερουσαλὴμ τὰ ἐκείνοις ὑμῖν συνεσκεύασται ἀλληγορικῶς διεξέρχεται. *V.*

2. Ἀναφεῖς] Γρ. ἀφαντεῖς. *G.*

* Ad alienа verba antea adſcribebatur hoc Scholium, duos Cod. V. quod & notae Clar. *J. Clerici* anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo *Apocal.* XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. *M. de S.*

† Οὗτοι] Οὕτως Edit. *Clar.* Sed οὗτοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη· εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ φαινόμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. *J. G. G.*

9. Σκιαὶ

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῶν, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῷ γάμῳ ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ [a] Μίνω θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη πλησίον Κύρου τοῦ Πέρσην, τοῦ πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερὰν χώραν ἐπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. [b] εἶτα δὲ μέλας ἡμᾶς, ὅτι πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὰ μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὰ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ· καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τὰ ἀποδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium; Theseo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causſa tot laborem, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theſeo alias eſſe mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνω] Sic *Fl.* aliaeque recte. *Μίνως J.* & *H.* b Οὗτω] Edd. omnes. Οὕτω meliuſ *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*
66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρ.] *Th. Mag.* v. *Παρὰ. M. du S.*
71. Οὗτω] Sic lego pro ἵνα, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*
86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κιναμώμινοι] Benedictus *porta ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſectа. *J. G.*
94. Πηχῶν ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*
98. Πυλῶν] Πύλῶν, ἔρυγμα, ἰμβατὸν, ἔνθα ἀπολύονται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἰππ. c. 6. *M. du S.*
99. Ἐσθῆτι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐσθῆτι legendum, ut referatur ad πορφύρᾳ. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purp[illegible]; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. I[illegible] *ſua ſponte nitentes veſtiet agnos*, & qua[illegible] igitur Lucianus: *pro veſtibus utuntur* [illegible]*urpureis.* Intorrim, ſi a colore [illegible]adeo mirum, veſtes ex aranearu[illegible]m noſtra memoria id in C[illegible]dum ſit.

7. Ὁμολογοῦντα] [illegible]

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis experres, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, & licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τεντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀπορρυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τ' πόλιν ἤγόμεθα, [c] εἰς τὸ τ' Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος ἀδάμαντινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμιναι· τὸ μέντοι ἔδαφος τ πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λυτρὰ δὲ ὄζει αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πύελοις δρόσος θερμὴ

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις ἱστοῖς πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκα φαίνην δὲ καὶ ἰδίαν μόνον ἐμφαίνοντα ὄντες, ὅμως ὑπ ἐσθῆτος, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι· γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν τῷ σώματος [f] ἐοικυῖα γῆν μὴ ἅψαιτό τε

[c] Εἰς] Καὶ εἰς Fl. ſola. [d] Κιναμ.] Κινναμ. Y. & Fl. Κναμ. Bz. & P. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφαντεῖς. Coll. Noſtrae Edd. [f] Ὁμοίυται] Ὁμοιοῦται A. P. & marg. AIW. Nil mutant Edd.

Μέ-

[c] Ad ultima verba utique referebatur haec Scholium, docet Cel. Y. quod & notae Clar. Y. Clerici anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo Apocal.

e fractae vicem ſub-
M. du S.
Helenae vituperatio-
, niſi placato palinodia
Lucian. Macrob. G.C.
ima inclementius ſcri-
Polluce luminibus orba-
ta viſum recepiſſe fertur.
lat. in Phaedro; adde Iſo-
M. du S.

P 73.

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, ὑ μέλαιναι· γηράσκῃ δὲ ὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, τοιόσδε μένει· ὑ μὴν ὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, ὐδ' ἡμέρα φάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὥρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἰς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt: sunt enim quasi umbrae erectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινῴου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque otum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes jam paratos in summo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & sexaginta supra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis septem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ὑπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. ἀκονῶν δὲ καὶ ἀποφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου μὲν οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pulcherrimum, & circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens: stragula de floribus subjecta habent: ministrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed sunt

[a] Ἄρτους ἐτ.] Ἄρτον ἕτοιμον Schol. [b] Ἑξήκοντα] ζ'. Fl. male, pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὸ ὑπὸ γῆν θουλὴν περιλογούμενα ἐπισκῶπται. V.

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς ἀκαιρωμαδεῖ. V.

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων περιλογούμενα τῶν Ἀσσυρίων ἀκούει. V. (Vid. Philostr.)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in nostris libris est, V. Codex. M. du S.

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco stantis hominis humi jacere ac trahi videntur: hae, instar hominis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua nigrae; hae coloratae tum carnis colore tum vestium. Caeterum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbitror, licet aliter summo viro videatur. J. M. G.

10. Οὐ μέλαιναι] Non sicut nostrae, jacentes & nigrae,

sunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidissimo. Porro fructus harum arborum sunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum sibi apponit: at illa statim vini plena fiunt, & sic bibunt. Pro coronis, luscíniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores rostris lectos, instar nivis in eos spargunt cum cantu supervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Densae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena musicae vacant & cantibus. Canuntur ipsis Homeri maxime carmina. Et adest ipse quoque & cum illis epulatur, accumbens supra Ulyssem. Chori puerorum sunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luscíniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τὰ ἀμφιγεγάτης ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς καλασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν δὲ παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, ᶜ τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων ἐμβάπτει, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη ᵈ γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπίπτει αὐτοῖς μετ' ᾠδῆς ἐπιπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζουσι· νεφέλαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ πολαμοῦ, καὶ ὑπερᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἐπιθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς χολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ ὅτοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ ὅτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων.

Mé-

ε Τρυγήσας] Τρυγίσας *Sf.* Τρυγήσας recte aliae. ᵈ Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, similes. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τὸ καρπὸν ἔχουσα, οἷον δαμασκῆνα, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorst. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum concinne hoc quidem, nisi cum Aristophanis Socrate ὀρθοεπείᾳ facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομ@] Musicus is clarus, cujus historiolam lege, quam narrat in Πρτρ. *Clemens Alexand.* sub ipsum initium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia oblæso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius scripserat, ob quod a Castore & Polluce luminibus orbatus, cantata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Philostr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Isocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] ἀφ' ἧς τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

16. Maximum & illud ad hilaritatem adjumentum habent, quod fontes sunt duo, circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, & quod superest jucunde & cum risu agunt.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων ὧν τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρᾳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ὧν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharsin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienses, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophronisci F. sermones caedentem cum Nestore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Thespiensis Narcissus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa sane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & saepe minatus esse, de insula se illum ejecturum, si

a Πηρὰς] Sic A. & P. Πηρὶ Edd. priores. b Νουμᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομῶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγξῃ *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοπὴν τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Περὶ] Angl. ἀφ' ἧς. *J. B.*
Πηρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitiose. *M. du S.*
Πηρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipsa Dissert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ἀφ' ἧς ταῖς πύλαις. *J. F. R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; sed altero parente divino, altero humano: aut semidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti & majorum gentium dii vocati sunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G. C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Cassandram. *M. du S.*
85. Νουμᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομῶν. Sed vide Ἀποφρ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἔπιστ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀνὰ Πηρ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, sapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hist.* XII. 35. Sed foede corruptus locus est ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyrannus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Platonem* vero *Eudoxum*, teste *Diog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes Plato recenset. *Eudoxus* ille non comparet.

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se conflictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopensis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum consurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τ νήσου, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλη ἀφεὶς τ εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος ὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτῷ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μῦθοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε ἦν Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελοίοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τὸν τρόπον, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τ ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ἐνίοτε μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τ δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τ τ ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι ὐ πρότερον αὐτῷ ἐξιέναι τ νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τ ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθῳ, οἵ-

[e] Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. [f] Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φὴς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσίοις συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συναπτεῖς, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. *M. du S.*

Ἀπὸ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδελφοῦντα μὴ Νέφους] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. *J. M. G.*

10. Ὡς γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocose enim hiaec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποτὲ καιρὸν δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ἐ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τ πεισάρχα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide supra B. πρασ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημιακους. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes. qui etiam observat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀπηρκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, εἶτα νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt, qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

a Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀναλαμψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio; ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J. M. G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J. B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos supra ad B. πραγ. c. 16. in eam rem attulimus. *M. du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀμφὶ τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J. F. R.*

48. Αὐτὸς] Necessaria videtur *Vorſtii* emendatio, scribentis αὐτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut *Cressollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M. du S.*

Αὐτοὺς μὲν] Recepta lectio, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, syneſi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J. M. G.*

Αὐτοὺς μὲν ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorſtius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἴσασιν legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J. F. R.*

49. Κολοφώνιον] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλις διεμίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J. F. R.*

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus esset otium, tum reliqua ex eo quaesivi, tum unde esset? dicens illud maxime apud nos in hunc diem disputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: se vero*, dicebat, *Babylonium esse, & apud cives non Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses* (Homerus) *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem*

Οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, ϗ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς ὔσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, ϗ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γάρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, ϗ πολίτας γε τοὺς πολίτας, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ ϗ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· ϗ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καταγίνωσκον οὖν τοῦ ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον ϗ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μηνίδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. c Εἰσέτι] Εἰσά—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. d Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. absurde, οὐκ, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. e Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. f Πολίτας] *Alii* πολίτους *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* g Κατεγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γρ. λέγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοὺς πολίτους] Γρ. τοὺς πολίτας. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καταγίνωσκον] Σαμωσῆ λέγ. τὴν σύνταξιν, τὸ μὲν γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ Θ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ὧν Ἀτ[illegible]κῶς ὁ συντάξας. αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντιουμένοι συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω αὐτὶ τοῦ γελῶ ἢ λοιδορῶ εἴληφεν. *V.*

* Ἐναντιόμενοι] Ἐναντιόμενον male Ed. *Cler.*

57. Κατεγίνωσκον] Non verum est quod *Scholiast.* ait, ab Atticismo nostrum recessisse, quando hoc verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplicem genitivum semper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἰσημον δίκην θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε Θ καὶ μετ' ἐκείνου. *Aristoph.* Eq. vers. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτῃ τῇ δίκῃ. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiastes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταψηφιεῖτε Θ καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes. append. T. I. p. 1854. Sed si apud Lucian. pro simplici *cognosco* accipero velis, licet; nam & sic fere *Aristoph.* Eq. vers. 46. Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους. Etsi paullo plus valeat, quam simplex, ut *Eisetus* ibi monet, dicens: Καταγνούς, διαβρήδας. τοῦτ' ἐστὶν ὁ κατὰ νοῦν καταμαθὼν Θ αἰσθόμενος πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα λέγει τοῦ μαθών. &c. quae ap. eum sis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Aristarchus notissimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μῆνιδος] Immerito hic Homerum fugillat, quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam enim est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectissime id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligentes e nostris quidam imperiti & barbari prorsus homines, *Rhapsodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, varia sibi fingunt & dissoluta carmina, nullo consilio judiciove a coeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem corpus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorsus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, si cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forsan digni putandi sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, nisi Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui sint & deridiculo. Ho-

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ὕστως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότερον ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τὴν Ἰλιάδα, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὴν γὰ ἠδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε ἠδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γὰρ ἄν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γὰρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῦντος.

Κατὰ δὲ τὸς αὐτὸς χρόνους τοῦτος ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *fecisset?* Et ille, *ita sibi temere in mentem veniisse.* Etiam illud scire volebam, prioremne scripsisset Ulyssem Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuisse, quod ipsum quoque de illo narrant, statim sciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus esset. Saepe etiam alias hoc faciebam, si quando otiosum illum viderem, ut accedens ipsum interrogarem aliquid: atque ipse promte ad omnia respondebat, in primis secundum judicium cum vicissem. Erat enim dica illi scripta injuriae, a Thersite, quod contumeliose in ipsum lusisset in carmine: vicitque Homerus, caussam illius una agente Ulysse.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, septies mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

a Ἔσκωψε] Ἔσκοψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. Ba. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ *περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inferere non dubitavi. *J. F. R.*

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem summam, cum *sui seculi* suarumque rerum admiratione conjunctam Boiaeis compescendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότερον] Hac de controversia acutissimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲ γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ δὲ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipsum vero caecum non esse, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percontari.* Sed an ἑώρα, est, *vidi?* an οὐκ ἐδεόμην, est, *veritus sum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tusc. Disp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam, Homerum coecum fuisse. At ejus picturam, non poëtin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex sequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae coeci vatis, quem ilico subjungit Cicero. Vid. notam *Davisii*, quem consulendum Cl. *Hemst.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Misc. V. 9. & *Scholiasten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* s. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ἦν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuisse; sed ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae senio visum amisisse dici queat, quod & illi, quos *Davis.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuisse *Davisius* nullo modo dubitat; quod sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ap. *Max. Tyr.* Diss. XXII. nec ego dubito, si casu aut senio id contigisse dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*. *Pausan.* in Messen. & Tzetze probat; nam ab nativitate coecum statuere absurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium situm, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praecipuum ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem secuti sunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto aſſatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τ᾽ ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν ἐς θέατρον περιεφθός, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπημμένος· ἐδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγών, τὰ παρ᾽ αὐτοῖς Θανατήσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν ἓν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε Κάρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου παλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

b Κᾶρος] Sic *Bz. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάπρατος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. *Μετὰ τ. δ.*] Sic lego pro *κατὰ*, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom.* Il. *B.* 212. *M. du S.*

75. Ἔσχατος] L. *Bz.* & *S.* In reliquis prave ἴσχατος. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra T. I. *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. *τὸ κατὰ. aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom.* Il. 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid.* L. XV. Met. *G. C.*

86. Ὠκυπυμόος] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἰδὼν τὸ σῶμα ἀκτηρύλλον γέροντα ἰρᾶν. Sed in praef. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θωυτοῦσια] Eccere! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graeciae ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Potterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλιν μὲ ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus ut ὁ ἀφ᾽ Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus iit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. C.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut κᾶρ aut Κάρανος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Φ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396. 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

2. Ὀμ.

θαπῆναι, καὶ Ἐπειὸν, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίου δὲ ὁ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. ἢ μέντοι δρόμου, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι στέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

rinthi sepultus est, & Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praestabat, vincebat tamen Hesiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

Ἄρτι δὲ τῶν ἀγώνων συντελεσμένων ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διαρρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τὴν φρουρᾶς ὑπερκρατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπῃ τὴν νῆσον. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ [b] Βύσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδην τὸν Θρᾷκα, καὶ τὸν περὶ Σκείρωνα,

§ 23. Jam consummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, superataque custodia, pergere ad insulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Busiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *F.* sola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖσε * ἀγὼν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεπωτάτας ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium sede sua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut & duo sequentia, restituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ἁμὸς ἦν ὡς ☾ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· καὶ ὡς ἐκράτει ἐβάλλεν αὐτῶν. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος ὁ Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conspicitur. *M. du S.*)

* Ἀγὼν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Clar.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.

2. Ὅμ. —— Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. p. 726. & seq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Busiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiæ filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, sed & numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciæ dum equos suos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem insignem, qui proximos Megaris scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere saeviebat, hunc Theseus occidit. *G. C.*

12. Πίτυος.] Schinim insignem latronem, qui circa Isthmi initium teste Pausania miro crudelitatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. *G. C.*

Πίτυος.] Vide *Plut.* in *vita Thesei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυος.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, supra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυκάμπτης scribit, omisso medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τὸ ἡίονι] Bene contra *Th. Magister* monet Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 10. scribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, scribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρώων καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῆς πληθυντικῆς, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non semel ἥρωας Lucianus. In *Zenx.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hist.* c. 23. Ἐκτάσεσι τοὺς ἥρωας ἐπὶ τὸ ἡίονι. Ipsa quoque haec vox Ἡίων, ἡίονι, deterior quam ἠών, ἤονος, censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime adducto hoc Luciani loco, sed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἡίονι καθιζόμενος. In *Ver. Hist.* Ὄρνεα ἐπὶ τὸ ἡίονων ἀφῖκτο. Ibid. Πλησίον τὸ ἡίονος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jenso* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Theseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commisso praelio pugnant: vincunt Heroës, egregia praesertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

χαὶ Πιτυοχάμπτλω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσ τὺς ἥρωας ὅπῃ ἕ ἠιόν· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε χὴ Ἀχιλλεὺς, χὴ Αἴας ὁ Τελαμώνι, ἤδη σωφρονῶν. χαὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, χὴ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα καλοῤθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰ τ πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, χὴ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς χὴ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ δρισταῖον, καλός τε χὴ μέγας περιδέιο ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τὺς c ἑταίρους, διελέγετο, Νεκραχαδημίαν τ τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

c Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα λέγεται. *V.*

23. Παραδείσου] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τ Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπίπτουσι τὸ † περιδείσιον ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiastae* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Ch.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* 11. C. Συμπος. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δῆλον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δῆλον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: πλείστους δὲ τοὺς τ ἑταίρων, & rursus: τ ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. *J. P. a G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπιδείκνυσθαι celebrasse, patet ex sequentibus. *J. F.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες δὲ τοὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέστειλαν ἔτι μᾶλλον κολασθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία [a] κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι ἔννεπε μῦσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἦν κυάμους ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰς ἱωτὸ τε ἐπινίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἄγουσι· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετέσχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἀσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διεληλυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἤρα πολλὴν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὑπομανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρόπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ-

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

[a] Κομίζειν] Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. [b] Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. [c] Ὑπομανῶς] Ἐπινῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. [d] Ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπινῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημαινῶ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφιλοτιμῶς. ἐπιν δὲ τὸ ἐπινύζειν τὸ ἐφιλοτιμεῖσθαι σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημείωσαι *V.* Ex mox, nomine Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a natiuiore aliquo Critico finis praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonon, de quo *Bentleius* in epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπινῶς] Κίνυρος ἦν πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ὑπομανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ὑπομανῶς ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ὑπομανῶς, sed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφιλοτιμῶς, addens ἐπινύζειν notare ἐφιλοτιμεῖσθαι. Ubi ἐπινύζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ, Ἐπινύζει, quod *Hesychius* exponit, ἐπιπλήττουσι· in editione Florentina plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. F.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην. non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσων neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. *J. F.*

56. Καλαθηπόλμους] Flor. καλυθηπόλμους. *J. B.*

Καλυθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est καλ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas καλαθηπόλμους. *M. du S.*

63. Mi-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

κείμη ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόντας ἐς τινὰ τῶν Ὀθακησίων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὰν, ἢ ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους τῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἀπέσχετο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεσαν τὴν Ὀθακησίην. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν, ἐτύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς ἄλλους, ἁναλαβόντες τὴν Ἑλένην, οἴκαδε ἔπεμψαν ἀπὴν χθησαν.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴσχει, καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑωυτοῦ λαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δὲ ἐπιφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν ἔτι πολὺ ἀπέχουσαν· ὧν δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὅτε προθυμίας ἐλαύνοντες περὶ μεσημβρίαν καλαλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὴν γαλακτοειδέα Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον δὲ Τυρόεσσης, ὅσον τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρέσαι καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. f Κωλυθησ.] Κολαθησόμενος Edd. plurimae, πολυθησόμενος *F.* & *El.* unde καλ. prima producta feci. g Πολὺ] Οὐ πολὺ *F.* h Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρέμην] Οὐ παρῆν, ὡς οἱ ἄλλοι κεῖται, ἡ τύχη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Γραπ. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *F. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. οὐ πολὺ, male, & aliter Interp. *F. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρέσαι] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberant; quin elapsi fuissent.* Ita infra a *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ὀλισθεῖν ναυτιχῶν. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberentur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὥσθ' τοσοῦτον ἰλλὸν ἀπολιπεῖν. *Postquam parum abfuisset, quin periissem. H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον ἀφαιρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non vidit illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὥσθ' τοσοῦτον ἦλθε παθεῖν. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὥσθ' τοσοῦτον ἦλθε ἀφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὅσῳ παρὰ τοσοῦτον γιγνόμενα, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον ἀφεστῶσι τοῖς τὰ ἐτερα ἀφαγγέλλουσι. &c. quem vide. *J. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἀλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἠνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πρωῒ παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδου προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δή, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦτο καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις·

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem molestе ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

a Ἠνιώμην] Ἐποτιώμην *Schol.*

86. Ἐποτιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamsi alibi ἀπὸ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret ; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

μετ' αὐτὼ δὲ, ἡ τ Καλυψῦς νῆσ, ἀλλ' ὑδέπω σοι φαίνε). ἐπειδὰν δὲ ταύτας ωδιαπλεύσης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὼ μεγάλην ἤπειρον τ ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν καλουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τ ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τ γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ μοι ταύτῃ, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθ· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὼδε τ γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τ εἰς τ νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τ πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χαμαὶ ἦν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τ ποιητὼ, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λυκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τ ἡμέραν, [d] τ ἐπιούσης ἀνη-

b Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. c Ἔτη] Ἔτι *Fl.*male. Recte cett. d Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὲ] Ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν τὸ † μίντοι τοῦτος κατὰ τὸν κοινὸν χρησάμενος, τὸ δὲ Ϛ Ἀττικίσας. καὶ ὧδε μὲν τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τ ἐπιούσης ‡ ἦν δὲ Ϛ τὸ πρῶτον Ἀττικόν. εἰ δέ τις εἶπεν μεινας ‡ ἐκείνης τ ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γράφ. τ ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μίντοι] Μὴν Ed. *Cler.*

‡ Ἐπιούσης] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege ἔτω γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλήνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* No. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. B.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγῶς ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὶ μανικρίους . . . . καὶ ἐκδημήσαιλας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ὄντας. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λευκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀνηγόμην, τ̃ ἡρώων ξυμπεμπόντων ἔνθά μοι κ̀ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τ̃ Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τ̃ νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τ̃ πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τ̃ εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρηλλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, κ̀ θείου, κ̀ πίσσης, ἅμα καιομένων. κ̀ κνίσα δὲ πονηρὰ, κ̀ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. κ̀ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, κ̀ ὁμιχλώδης, κ̀ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. κ̀ μέντοι κ̀ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, κ̀ αἱμαγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν ἂν ἄλλαις οὐ προσείχομεν τ̃ ἦς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα χρημνώδης, κ̀ [d] ἀπόξυρος, πέτραις κ̀ τράχωσι καλεσκληκυῖα, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κ̀ τὸν χρημνὸν, προΐμεν ἔνθ' τινὸς ἀκανθώδους, κ̀ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τ̃ χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ὅπῃ τ̃ εἱρκτοῦ, κ̀ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τ̃ Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὰ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις κ̀ σκόλοψι [e] πάντη ἐξηνθῆκε, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ τρεῖς ῥέουσιν, ὁ μὲν βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ αἵ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferemur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique efflоruit, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſan-

a Ἴν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. *Εἰ*. Ἐν *F.* Ἴν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. Ba. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρ@-] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρ@- Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχίσι] Γράφεται πέτραις & τράχωσι. *V.* 59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω· κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σκόλοψ, κ̀ σκόλοψ τὸ διεχισμένον & ἀπεξυμμένον ξύλον. *G.* (Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥαδ. Διά. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρ@-] Mendoſe in omnibus impreſſis, exceptа *Fl.* legitur ἀπόξηρ@-. Vid. Ῥαδ. c. 7. & in Βίῳ c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia *Plu-*

sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

31. Ingressus unus per universos *tres annos*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Athenien sis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & causas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiri essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim acce-

ματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἐστὶ καὶ [f] ἀπέρατος καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλαττίοις προσεικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξὶ πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἐωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ Κίνυραν καπνῷ ὑποκαιόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ ξεναγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς ἕκαστοι κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ἐν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πιὸν τὰς ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἑαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμην.

Ταχέως ἐν ἀναστρέψας ὅτι ναῦν, οὐ γὰρ ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον [i] ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφῶς ἰδεῖν· ἔπαρχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι προσπλησίον· ὑπεχώρει γὰρ πρὸς-

[f] Ἀπέρατος] Sic *F. Fl.* &c. Ἀπείρατος P. sola. [g] Κολάζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζουσι male *F.* [h] Περὶ] Sic P. & Edd. praeter *F.* quae Περί. [i] Ἀπέπεμψα] Al. ἀπεπλεύσαμεν *Coll.* Prius tuentur *Fl. F. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἶτά σοι βωμολόχοι γόης, τὶ ἰσοφάλιται * τούτων ἴσια. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γρ. ἀπέπλευσα. G.

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τῶν, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. τούτους ἀποθέμενος vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχῶνι, a τραχὺς, τραχῶν. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 796. s. 1096. Τραχῶνες tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *F. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἔντιμον δὲ οὐ αὐτῇ, οὐδὲ ἄπωρ φαίνεται. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *F. F. R.*

68. Διὰ παντὸς] Forsan ἀεὶ παντὸς. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *F. G.*

96. Πό-

προσιῶσιν ἡμῖν, ᾗ ὑπέφευγε, ᾗ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πολε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τ' [b] Ὕπνον λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τ πυλῶν τ ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τ' [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους ᾗ ποικίλας ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βύλομαι περὶ τ πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ ᾗ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμηρος, ᾗ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὴ περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πολαμὸς δὲ περιῤῥεῖ πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλύμενος Νυκλιπόρος, ᾗ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα ᾗ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τ πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τ χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, ᾗ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τ Βλαχείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *f.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνον] Ὕπνου *Vorſt.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. f.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλως ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὴν τ ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ἐ ναρκωλικά. *V.*

14. Δύο μέ] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τ βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τ ὀνείρων πόλεως πύλας· ᾗ τούτων, τὴν μὲ σιδηρᾶν εἶναι ἐ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνην ᾗ πολὺ τὸ εὐθρυπτὸν ἐ σαθρὸν ἔχουσαν, ὅτι τοι ἐ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ἐ βλακώδεσι ᾗ ῥαθύμοις αἱ μὲ πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ἐ ἀμείλικτόν τον ὑπίκτονται. (4) ᾗ ὅπορ' ἂν μείλακόλλεσθ (5) πεφυκέναι ὅσοις βέλουσία ἀνθρώπους τὸ τοιοῦτο πάθ ἐμάρυται, τοῖς δὲ ἐ μείλικιωθείη ἂν τὸ τ ἐλπίδων ἀτάθμητον, ὅσοις τῷ βέλο.πω τ ἔμφρον ἐ γνώμης ὀψέ ποτε (6) τῦ καίρου ἀντεγκεῖν βέγίστεται, ᾗ τ τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. Φιλεῖ γὰ ἡ ἐπίπαν καλαλλήλου τ φροντίδων ἐ τὰς ἐνύπνια ἀβέπολουθεῖν. ἄλλως τε ἐ κεραμίνου τὴν πύλην ἰκανὴν ἀνίκλασιν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τ ἐνυπνίων διήρχεται ᾗ φρικώδη. ἅμα γὰ τῷ ὕπνῳ ἐ κύτὰ εἴχεται. εἰ δὲ ἐ πλέστ ᾗ δόξε, τοιαῦτα ἐ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲ διχερῆ τῷ ἀνιῶντι ἐ (7) εἰς ἀμυησίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ ᾗ ἱράσιμα, τῷ ἡδυτι ἐ εἰφραίνοντι (8) ἐμμιμητικά τε ᾗ ἀναπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἐμφρόναν καὶ.

(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ὅποτ' ἂν μ ω.] I. e. quia abundant ἀνοίαι C.

(5) Πεφυκέναι] Πέφυκε tantum legebatur in edito; ſed mutavit *M. du S.*

(6) Τῷ καίρῳ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρων, dedit, & mox καλαλλήλων pro edito κεκλαλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμμιμητικά] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur πτικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adſcripſerat *Solanus.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλην] Lege πόλιν. Quanquam enim *Eburneae portarum* facta mentio ſit, ut portui propinqua-

rum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia, cruenta, crudelia: duae versus portum & mare, cornea altera, altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, & Alectryonem: illi vero prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) & Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons est, Careotin (*Graviſomnem*) appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cujus antistes propheta Antiphon (*Contradictor*) somniorum conjector, hunc a Somno honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species: sed alia procera, & formosa, atque jucunda, parva alia & informia, & alia quidem aurea, ut

βλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμεα ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἐπιδημεῖν αὐτῆσ οἵ τε Φοβεροὶ, καὶ ὁ Φοινικοὶ, καὶ ἀπατηλοί· δύο δὲ πρὸς τ λιμένα, καὶ τ θάλατταν αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τ πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον. σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τ Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τῦ Ὕπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἀρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, Ταραξίωνά τε τ Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τ Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεώτην· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, ὃ προεστήκε προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης ἕνεκα καὶ τῦ Ὕπνου λαχὼν τ τιμῆς.

35. Αὐτῶν μέντοι τ ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί τε

f Φοινικοὶ] Φοινικοὶ male *F.* sola. g Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *F.* & *Ald.* quidem exceptis.

29. Καρεῶτον] Ἀπὸ τῦ κάρου τῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνῶσι τὴν πηγὴν καλλαλλήλως ἀνόμασεν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Voſſiana* Vol. 2. p. 34. N°. 8. exst. ubi ὑπνοις legitur. Sed *Coll. G.* melius ὑπνῶσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὅρμους] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ ταῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὅρμους] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Κεράμου πεποιημ.] Conf. supra I. *Ver Hist.* c. 7. χαλκοῦ πεποιημένον. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. δισμὸν βοὸς χλωρᾶς λυγίσας. Et III. 116. στεφανίσκον ἐκ πλίσσου. *Corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Athenienſis. Vid. *Suid.* qui eum ῥητοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti obstitit non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam caussam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θεραπτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἶδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ προλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καλαχοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τῇ τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπιχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταῤῥαγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰόντι με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καλασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθεὶς,

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati & exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio inde die ad Ogygiam insulam appulsi exscendimus. Prius autem ego soluta epistola, quae scripta in ea fuerant, legi. Erant ista: *ULYSSES CALYPSO S. Noveris, me cum primum abs te navicula constructa avectus essem, facto naufragio, vix servatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimissus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀγυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμῳ male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γρ. τήν τε αὐτῶν παρασκευὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες καὶ ὑπιχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in *Past.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν. sive, *cum industria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi industrii* sunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J.F.R.*

54. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long. Past.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ἔργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θέρους πολὺς ἦν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J.F.R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λάθοβίας] *Matuta.* *A.V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι usurpari de eo qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia testimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam novi. *J.F.R.*

69. Τηλεγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμω-

ſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola, praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς δὲ γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον αὐτὸ Τηλεγόνῳ τῷ ἐκ Κίρκης μοι γενομένῳ, ἀνηρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μέλανσιν ὅτι τοῦ καλαλιπεῖν τὴν σὲ καὶ σοὶ δίαιταν, καὶ τὴν σὺν σοὶ προλειπομένην ἀθανασίαν. ἣν οὖν καιρὸν λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλωε ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπὶ πολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἰστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφροσύνη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τὴν ἠιόνα ἐκοιμήθημεν.

Ἑωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν ὠμοὶ ἄγριοι, ἐκ τῆς πλησίον νήσου λῃστεύοντες τοὺς περι-

[d] Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. [e] Εἴη] Εἶεν *J. Ald. Ha.* Prius cett. [f] Σωφροσύνη] Σωφροσῶν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γραι. καὶ εἰ σωφροσῶν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* E. 57. *M. du S.*

80. Ἐπεδέξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπεδέξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπελίξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπεδέξατο] Quid ſibi velit ὑπεδέξατο a vi verbi ἐλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπελίξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπεδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *J. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ ἐς ἄλλως πως ἐσπλεύσαιμεν. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque hoc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *J. F. R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἓξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὰ ἐντερώνην, ἐμπλέουσιν ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες δὲ ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυματίζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῆς Κολοκυνθοπειρατικῆς, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἐδείξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ἠσθάνοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμᾶς μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα-

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Περιπλέοντας] Leg. περίπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. B₂.* Sed *S.* ὀλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περίπλεοντας. *M. du S.*

96. Πηχέων ἓξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἓξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Ceramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU*. Addo *Aristoph.* Plut. 27. πυρὸς τάλαν ἡγοῦμαι, καὶ κλεπτίστατον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] Αὐτὴν ad unam κολοκυνθην elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecesserit, qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐκ ἔξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καλὰ δρᾶν, ἃ νῦν ἔστονται. (scil. κλῖναι) Non absimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περίβαλε — καὶ ἀράχνοις alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀλλότριον τὸ ἐμὸν &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπνος ἀγρυπνίης, ἀμφότερα τοῦ μητρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Revius.* c. 13. μέσα πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καιροὺς — ἀ συναφόρους, pro ἅς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τίκτει ἐκανοὺς ὄντας. respectu filiorum; qui per τίκτει intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti; delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo-

τα) ἢ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς [c] κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πενταικαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθα τε τοὺς τραυματίας, ἢ τοὐλοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπὶ πᾶν ἦμεν, ἀεί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, ἐ μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδυκὼς ὁ ἥλιος, ἢ ἀπό τινος ἐρήμης νήσου προσηλαυνον ἡμῖν ὅσον [d] εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ἢ ἦσαν· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ἢ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, βάλλοντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ἢ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

c Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Κελύφια Edd. ceterae. d Εἴκοσιν] Εἰκάσιν P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφια (leg. κελύφια) κέλυφος τὸ τῆ οὖ λέπος. *G.* (At non *evi* hic, ſed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

ſterus etiam addit *Homer.* Od. *M.* 74. — νηΐλη — Κοιλὴ, τὸ μὲ ἔ πον' ἰφεῖ, ibique τὸ reſpectu νήφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Heinſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* αἱ αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ἔφος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πληρωμάται] Navium πληρώματα dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Porſt.* Vid. *Buſ.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχιμάλους] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἵνες ἀγχίμαλοι ἐναυμάχουν ait, *Weſſingque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etſi ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ὀλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in plusquamp. quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa ſit quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis eſt, κελύφια. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρυψάμεθα. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιον] Nugatur igitur, ut ſaepe, *Th. Magiſt.* ſcribens: Μεσονύκτιον, ἢ Μεσονυκτικὸν, ποιητικὸν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac differt. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Matt.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων περὶ ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυών, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὀλίγον μείων τῆς καλιᾶς· ἡ δὴ ἀναπαμένη, μικρῷ μοι κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὤχετο γῦν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιάν, μεγάλην προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου μείζονος πληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γῦν λαξεύσαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους λαξεύσαντες, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ κνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμαστότατον, ὁ μὲν ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὅπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκός, ἐταράχθημεν, καὶ ἠμαρι, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Immineabat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus; magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

a Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἀδρ. *J.* male. b Ἀπέχομεν] Alii ἀπείχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. c Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. d Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστησα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*
51. Πλέοντες ἀπείχομεν] Γρ. αἱ ἀπέχομεν. *G.*
57. Ὁ μὲν ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὴν Ἀαρὼν *ῥάβδον ὁ † παγγίμων ἀμφαίζω. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παγγίμων] Παιγνίμων V.

42. Γοερήν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere *ἀδ.* prima laevigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore *ἀδρὸν augeo* male, mox tamen *ἀδρὸς* recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*
54. Ἐπτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*
57. Ὁ μὲν] Illud μὲν in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*
62. Ἀποτρόπαια] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Διῒ ἀποτροπαίῳ, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*
79. Καὶ δηλόσει ἡμῖν ἀναβεμιώσεις τὴν ναῦν ἐπὶ τὸν κόμην τῶν δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλήεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοσον τῦ φαντάσματος.

Οὔπω δὲ πενταχοσίους σταδίους διελθόντες, 65 εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ κάλλιστον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δένδροις καλαφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ὅτε γὰρ ἀφ' τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ πρόσεχη ὑπῆρχεν, ὅτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ὅτι σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, πλὴν ὕλην ὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποφερβιάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ὅτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν κλάδων, μετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθούμενοι ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχ-

[e] Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. [f] Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα *P.*

62. Τὸ ἀλλόκοσον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοσον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ἐπῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conta, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* *Th. M.*

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. *Cic.* Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ὅτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς ὁ τὸν Ὅμηρον καλλύνων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτῦ εἰσάγειν, ἐ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσαντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ὅτως ἐγὼ ὁ βιαχυλογώτατον Ὅμηρον λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ἐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὀφῶ-

χω τῦ ποιητῦ ἔπος· εἰσῆλθε. φησὶ γάρ
πω χάλκειν·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τ' ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς τὸ ὕδωρ, ᾗ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τ' ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαρᾶ καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ τῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις ὁρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡμῖν μὲν οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῖν τὰ ἱστία, ῥᾳδίως ἔστη, παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα καὶ ἐνεχθῆναι. ὑποβλέψαντες δὲ ἡμεῖς, εἰδομεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ ἀπροσδόκητον· εἰστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμερισμένον· περιβλεψάμενοι δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατ' ἀντιφάσεως, καὶ τ' ἑτέρας θαλάττης ἐς τ' ἑτέραν διαῤῥέοντος. προσελάσαντες δὴ ταῖς κώπαις, ᵇ κατ' ἐκεῖνο παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὅπερ οὐ προσδοκήσαντες.

Ἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσηνὲς, καὶ νῆσος ἡ μεγάλη, ᶜ εὐπροσίτως συνοικουμένη· ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transfluereet. Huc igitur agitantes *navim* remis curſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἐωρῶμεν ceterae. b Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Εὐπροσίτως] Ita eſſe in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κιτολόγος τὰς *Μωσέως*, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαστᾶσαν * κρειττόνων ἐπικαλούμενος αὐλίστεται. *V.*

* Κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἐωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἐωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Solanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt.* I. p. 8. ἡ μὲ Νάπη, τῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Ælian.* X. 10. τῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum

ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

πας' ἡμῖν τ̀ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίων λαμβόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὑπ' πόῤῥωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ̀ ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ̀ θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (ὑ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ̀ ἀνηρημένων ἁρπαζομένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῆνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ̀ Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπῃ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν ἀφανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Revin.* c. 13. ubi *μία πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. Εὐπρόσιτ@·] Antea legebatur *εὐπροσίτως*, prave. Ego mutavi. *M.du S.*

Εὐπροσ. συν.] Verti, ac ſi legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit *εὐπροσίτως συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσήειμεν ὑδρευσόμενοι*, dediſſe arbitror Lucianum *προήειμεν*, & ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt *εὐπροσίτως* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἰνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab *ὐ*. *J.F.R.*

17. Καίτοι] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia *ἐδιώκομεν* & *κτείνομεν* diverſa ſunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret *ἐδίωκον*, καὶ *λαμβάνουσι*, & paullo poſt *λαμβάνομεν*, καὶ *ἀναστρέφομεν* pro *ἀναστρ.* & c. 46. *εἶδον*, καὶ *συλλαμβάνω*, καὶ *ἀνέκρινον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent, curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. *J.F.R.*

ἕλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὀπισθεν, οἱ δὲ πρόσω εἰς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὅτι τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν διατρίψαντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄντος σημεῖα προφαίνεται. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τὸν πλοῦν καὶ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ὅτι τῷ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτοῦ ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς σκελεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπλωσι τῷ ἀνέμῳ, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὅτι φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἥλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντες τοὺς φελλούς· ὅτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἥλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium singuli pedum; cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, & diem unum morati essemus, solvimus.

45. Jamque pisces in conspectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu & pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, & perspicientes undique.

46. Ves-

56. Ποδιῶνας] Ὡς ἐπὶ παιδιᾷ τὰ ἄκρα τῶν ἱστίων ποδοῦσι· ἐρῶσι παίζων καὶ ταῦτα. * V.

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πίτυες ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τὰ δοκία γίνεται τοῖς φελλοῖς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

* At vide ὡς ferio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Ἔνυπν. c. 3. & not. M. du S.

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat in tota Italia nasci suber. Lib. XVI. c. 8. Licet Theophrastus in Tyrrhenia nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi fit mendum, quod ut suspicor fecit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, & suber κατ' ἀντονομασίαν dictum corticem, (ita legitur, pro cortex) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, & post illum J. Hardouinus ad locum Plinii laudatum. J. Cl.

55. Μεγάλα] Pygmaeos Ctesiae hic ridet. Vide Photii Excerpta. M. du S.

56. Ποδιῶνας] Leop. 136. M. du S.

Ποδιῶνας] At supra Contempl. §. 3. τὸν ὀθόνην σείσαι, ἢ ἐποδῶναι ὀλίγον τῷ ποδὶ, ubi Solan. similia ex nostro produxit. J. F. R.

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπισύροντες τοὺς φελλούς.] Vertunt: post hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes subera trahebant. Ita vertentes indicarunt, se mentem Auctoris non satis percepisse: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius significare praeter hos, observandum est Lucianum de suberibus loqui tanquam de vehiculis; de delphinis tanquam de equis vehicula trahentibus: de hominibus illis qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, remigare & equitare. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi sunt homines alii, uti habet versio; sed illi delphini, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: Praeter hos & alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero (sc. delphini) praeuntes trahebant subera. H. V.

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates super h. v. & usu desiderat, adeat Bergler. ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. J. F. R.

57. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην ἄνδρα pro Σκυθικὴν ὀδὸν ex Aesch. Prom. p. 5. & γυναῖκα μοι-

ζον

46. Vesperi jam ingruebat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων προσήσαν ἡμῖν, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἀσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ὀπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὐτῆς, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, ἅ μοι χρηστὰ ἁμαρτυόμενα, ἀκριβέστερόν τε περιέλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἴστασθαι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐδὲ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἱκέτευον αὐτὴν ἀφαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξενοδόκου ἀφανοῦς γενομένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

a Καβαλοῦσα] Alii Καβαλοῦσα, *Coll.* b Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὰ, *Coll.* Nihil mutant Edd. c Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαβοῦσαι marg. *Arlw.* & P. Διαλαμβάνει *Angl.*

72. Καβαλοῦσα] Pro. Καβαλοῦσα, *G.*

Ibid. Αὕτη Ὑδαμὰ] Pro Ὑδαμαρδία. *G.*

ξα. ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἀλλάων ἀλίγιστον aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τίχτω βάσανον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλλην πάλαιμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 219. Ed. *Dukeri.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα] An κοβαλοῦσα, a κόβαλος, i. e. κοβαλεύουσα? *F.G.*

Καβαλ.] Historicus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλλης, quam *M. Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικεύσω. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδη? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Gabalenam* memorat Strabo XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλεύουσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδροσκοπίαν dedisse Lucianum, ἀφ' ὑδάτων ἁμαρτάδας τὰς γυναῖκας ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. Ἀλαλαβοῦσαι. *J.F.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singula abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπιβὰς μοι τῶν ὤμων, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν, καὶ δήσας, εἰ τι ὅλων ἀνέκρινον. ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκέλεας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ τέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην. ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταβάντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, καὶ τε ἤπειρον ἀποβλέπομεν, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ οἰκουμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a] προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καί εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπάσάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὴν πλῶν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto enſe illam comprehendo; vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, ſed dicit tamen, ſe marinas eſſe mulieres, Onoſceleas (*Aſinicruras*) vocari: cibum ſibi parare ex advenientibus hoſpitibus: *inebriatos enim*, inquit, *ſopitosque in lectum adſcitae invademus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conſcenſo autem tecto, clamore convoco ſocios: congregatis indico omnia, oſſa oſtendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa ſtatim in aquam diffluens, conſpectum noſtrum effugit. Tamen, experimenti cauſſa in ipſam aquam demitto gladium: hic aqua in ſanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digreſſi ſolvimus. Cum illuceſceret, continentem conſpicimus, quam conjicimus eam eſſe, quae ex adverſum noſtro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus eſſet, deliberamus. Atque aliis videbatur, poſt brevem deſcenſum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere verſus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum iſta diſputamus, tempeſtas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud diſſolvit. Nos vix, arma quisque ſua, & ſi quid forte aliud quis poſſet, eripientes, enatamus. Haec ſunt, quae usque ad *aduentum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in inſulis, & in aëre, & poſt haec in ceto, & cum inde exiiſſemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαμάξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδίσατο, μετὰ τὴν ἀντοστόμου ἐπαγγελίαν. *V.*

88. Ὀνοσκελίας] De hac copioſo Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Piſcllum. *Interp. Ariſtoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abeſſe etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut ſolet, deſignat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quæ vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

τὰ τελευταῖα, περὶ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὑπὲρ τὴν γῆν, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] ἡ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε· τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκλεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀπέκτεινας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, ἡ πρὸς ἀδοκήτων τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, ἡ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τοῦ ξίφους, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὑπὸ δὸν προαναιρημένον πρὸ τοῦ τελευτᾶν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος τὸ πρόσφορον αὐτὸς αὑτῷ χειρὸς τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποσκευασάμενος] Ut Galli *depeſcher* pro occidere, & nos *afſchoppen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. ἀβίωτος ἦν τοῖς τοῦ φίλου πάντως —— ἀπισκεδάσατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπισκεδάσασθε. *J. F. R.*

17. Ζῶν

Φόνου, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.

Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν Φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τοῦ τῶν πατρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷ δόρατι χαρίσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἢ πλεῖόν τί ἐστι τούτοις ὑμῖν γενέσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι, ἰσαρίθμους τοῖς ἀπημυνθεῖσιν, ὡς ἂν εἰ τοὺς παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς μελόντων κακῶν ἐλπίδας, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παραδοὺς, εὐδενὸς παλαιμένου κληρονόμους τῶν ἀδικημάτων· μέλλω δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρας ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στερεὸς τοῦ τῶν νόμων ἁμαρτεῖν, εἰς διφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων ἔστω, δοκεῖ μοι εἰ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τοὺς ἐκείνους τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγενημένους.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, βραχὺ ἀλίγον τὸ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem impoſui ego, gladius perfector omnium meus eſt. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robuſtiorem, qui propugnare poterat, ipſe confeci; ſenem ſolo delegavi gladio.

3. Ergo pro hiſce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia acceptarum, quot interfecti eſſent, quippe qui non praeſentibus modo vos liberaverim, ſed imminentium etiam ſpe malorum, libertatemque firmam praeſtiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne poſt rem praeclare adeo geſtam diſcedam a vobis ſine praemio, ſolusque legum, quas *ab oppreſſione* ſervavi, compenſatione caream. Ac videtur meus iſte adverſarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, ſed quod dolet interfectis, & ulciſci cupit eum, qui cauſſa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeſo paullulum, dum vobis, accurate licet ſcien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Voſſ.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inſcripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ἐπιτέτευχε δὲ μοι ἐς ἄνδρειον ἔργον πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲ συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori ſenſu videtur mihi Lucianus ſcripſiſſe ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipſum occidere voluerat, arce conſcenſa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipſe eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem miniſterium praeſtitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quaſi cauſſam paternae caedis agnoſcit, quum pater prae φιλοτεχνίᾳ ſibi ipſe violentas manus intulerit. Longe perfectior eſt antithesis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus paullulum commiſit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuiſſe ſceleratiſſimum; atque adeo pulcherrimum eſſe facinus, tantum ſceleris de medio ſuſtuliſſe. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus ſcriptum invenio ζῶντι, quod cum palam ſententiae adverſetur, exulare juſſimus. Emendationem noſtram firmabunt loca ſeqq. μὴ ἐξεύσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντας ἔτι τὸ ὀφθαλμοῦ τὸ κύκλῳ, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ἐφᾶς οὖν μὲ ζῶν ἔτι ἴδοις παράγματα διδόντα τῷ φρατίζοντι τὸ κάμνοντι. Et Ἰκ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἰσοῦ χωρίου ἐπεσθήμεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solomi* ita de mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & mutatio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

ὡρ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· ἡ γὰρ τὸ μέγεθος ἥττω μάθοιτ' ἂν ἡ εὐεργεσίας ἡ ἐμῆς, ἡ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ὁ μὲν ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν ἡ ἡμεῖς τυραννίδα, ἡ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, ἡ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρήμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν τὸν τρόπον, ἡ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τὴν ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· ἡ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων οὐδὲν τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, ἡ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ. φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, ἡ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, ἡ ἐκείνῳ ἐπείθετο, ἡ ἠδίκει ὅσα [b] κελεύοι, ἡ ἐκάλαζεν ὡς προσάγοι, ἡ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, ἡ δορυφόρου τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, ὁ μὲν τιμῆς παρεχόμενος καθ'

[b] Κελεύοι] Sic recte Ba. & S. Κελεύοι male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quam verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere queras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδα] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 22. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis atque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. f. τὰς ἐλπίδας τοῦ φόβου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μᾶλλόν των ἐλπίδας χρόνου, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; *Jenſius*: *futur. temper. horrores*: ſed quia ἐλπὶδ φόβου additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲ τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἀπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis haec egi in libro *de Ambiguis*. p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita Ba. & S. Reliquum κελεύου. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆς παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τῆς δ' ἀπολαύσεως μόνος ἐκαρπώτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τοὺς φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἁφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνῳδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· "Οταν γὰρ αἱ τῶν γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρούμενων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

cessit, soloque imperii nomine abstinuit: ores quidem ipsa tyrannidis & caput ipse fuit: ut fida esset & secura potentia a se praestitit. Fructum autem injuriarum solus ille percepit. Ille erat, qui satellites contineret, qui firmaret praesidia, qui subjectos tyrannidi excideret, qui insidiantes terreret, qui spadones faceret adolescentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & si quae caedes, si qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec ausa erant juvenilia. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, & successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, & apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: sed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F. G. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc est, *tyrannide vexatos.* AE. M.

Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε & τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & sic passim ap. alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a τυραννιάω formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signif. Sed quid si pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, & sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis τεκμήρια insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. *J. F. R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel ca-

ſed ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

πάντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μὴ τῶ ξίφους ἀνῆκεν τῶ συμμεμαχημένω, ὃς τὸ μέρος συντέλυραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τὸν τελευτῶν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς [a] σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅτι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἐμὸν, ὅτι τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅτι τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γενικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀπορφανισθεὶς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸ μέγα ἐκεῖνον αὐτῶ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πεπραχται, πάντα κατόρθωται, τίνα δὴ

[a] Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Mare.*

caſtrantur plane, vel nervis certe *convulſis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum eſſe verbum ἀνῆκεν, faciunt *ſpadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed eſt etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀπεσπασμένον, reſpondens τῷ כרות, atque τῷ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδιας *Suidas*, τοὺς ἀποσπαδῶντας, quibus jungit ἀποσπάδωνας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita ſint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφίκλους ἀποσπῶν & vertendum, ut poſui, utque *Eraſmus* jam poſuerat, a quo diſceſſum non oportuit. Quod ſi ἀνασπᾷν eodem modo accipi poſſe doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, ſi cui iſta diſpliceant, vehementer repugnaverim, ſi ἀνασπᾷν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *ſibi adjungere*, *quaſi ſurſum*, *in arcem ſuam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἂν ὁ λειπόμενος κολασθείη τρόπον; ἐμοὶ μὲν γὰρ ἀνάξιος δόξει, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀπηρημένος, καὶ καλαισχύνων καὶ κείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, τῷ δικείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅσπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hae dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἥδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὀλιτάρχης δὲ οὐδείς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν· καὶ θράσος τόλμαν τὴν ἐμὴν· καὶ τῆς ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ὅτι τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεάν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὤν, οὐδ' ὅτι μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ θραυσθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

I am present therefore bringing to you democracy, and bidding all now to be of good courage, and proclaiming liberty. Now therefore enjoy the fruits of my labours. Empty, as you see, of villains is the citadel, and no one is subject to the will of another, but honour is allowed, and judging, and opposing according to the laws, and all these things have been brought to you by me. And boldness, and the daring deed of that one slaughter, after which the father could no longer live. I claim therefore for these things the reward due to me from you, not as one greedy of gain or sordid, or who undertook to serve his country for hire, but desiring that my actions be confirmed by the reward, and that my enterprise be not broken, nor be accounted inglorious and its glory unworthy, as imperfect and unworthy of honour.

Οὗτοι δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. Ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae; post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occisi tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κωνεῖν, καὶ ἀξιόχρεων τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. *T. T.*

Ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. *M. du Si.*

O

& accipere praemium : neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem ; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis ? non volui ? non escendi ? non interfeci ? non liberavi ? numquis imperat ? numquis jubet ? numquis Dominus minatur ? numquis me maleficorum effugit ? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium ? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit ? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas ? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis ?

λαμβάνειν. ὃ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνου, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ τῶν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς ? παρ' ἐμοῦ ; οὐκ ἐβουλήθην ; οὐκ ἀνῆλθον ; οὐκ ἐφόνευσα ; οὐκ ἠλευθέρωσα ; μή τις [b] ἐπιτάττει ; μή τις κελεύει ; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης ; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν ; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος ; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεσχημένος ; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῶν πρὸ ἐμοῦ τιμᾶς δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου παραβάλλεις τὰ καλορθώματα ; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸ δῆμον ποιεῖς εἶναι.

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti : at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit ? Equidem nihil puto ; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τῷ θανάτῳ παραχεῖν τὴν αἰτίαν ; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅσα οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *J.* d Οἶδε] Ex L. εἶδε Edd.

Ὁ ὅς] Masculi gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ξίφος. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi εἶδος γένους, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur ; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam ; sed *Solano* accedo, dicenti : *alloquitur gladium, ut personam* ; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *J. F. R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus* : quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. *J. M. G.*

τὸς εἴργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἢ χεὶς ἐκείνυ. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τῦ τρόπυ τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ᵃ ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ὄντι, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχῃ, ἐπεὶ καὶκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τὴν ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, καλεπώτερον τῦ κακύργυ πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum eſſe deſierit? utrum a me illud habeat, quod deſierit? Alioquin illud etiam quaeſiturus videris, & calumniaturus bene meritos, ſi quis non ferro, ſed lapide, aut fuſte, aut alio modo interfecerit. Quid vero ſi fame expugnaſſem tyrannum, objecta illi neceſſitate moriendi, numquid tum etiam a me repoſceres caedem manu mea factam, aut deeſſe aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus ſit maleficus? Quin tu unum

ᵃ Ὅπως] Ὅπερ. male *S.* & *Ald.* Ὅπου recte *F. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter ſane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad ſuam ipſius caedem adegerat, ait: *ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus deſiderio pater non poterat vivere, ipſe patrem occidi: mea eſt caedes, manus ejus fuit miniſtra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis cauſam praebuit, ipſa manum.

Et apud eumdem in Faſtis ipſiusque Didus epiſtola:

Praebuit Aeneas & cauſam mortis & enſem.
Ipſa ſua Dido concidit uſa manu.

Perſequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπῳ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amſtelaedamenſes ſu ſeioῦντες correxerunt, edideruntque ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque eſt. Pergit Noſter, id nimirum inquirendum eſſe, εἰ μηκέτ' ἐστὶ, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ καὶκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, ſcribendum. Interpres egregie ſane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *ſi fame obſediſſem.* ſed debuit bonus Noſter, *ſi fame expugnaſſem.* *F. F.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriiſſe, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *F. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ἐστὶν] Adleverat Cl. *Hemſterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occaſione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura teſtimonia adfert, ubi haec phraſis de mortuis adhibeatur, non omiſſo etiam hoc Luciani loco. *F. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jenſ.* nota ſuperiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemſterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Geſner.* ad *Quaeſtion. Hiſt.* c. 51. *F. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῦ φόβου] Conf. hujus Diſſ. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῦ φόβου ſimiliter dictum, alio *Thucyd.* teſtimonio ab *Waſſio*; p. 486. 71. Hoc ipſo vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *F. F. R.*

19. Χαμβρίου] Retulit librarius ad συκοφαντοῦντ. Sed eſſe debet accuſativus junctus infinito ἀποτρέπειν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *F. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀναγκασθεὶς δὲ, καὶ παρέχων ἀφορμὴν τῷ φόνῳ, τὰ ἴσα ᾧ τοῦτο ἄξιος ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζειν. μᾶλλα δικαίως. ἡ γὰρ βουλὴ τῦ πραγμάτου ἴσον γίγνεται τὸ τ ἀδίκως] Vertitur, [*Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex cenſet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non niſi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεται ſignificat *minus valere?* Λῆρος, λῆρος. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro ἡ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas eſſe caedis cauſas, legibus praefinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coëgerit, mortisque occaſionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem: & quidem

unum ſolum exquire; illud repoſce; circa illud curioſus eſto: quis impiorum relictus ſit? aut quae metus ſuſpicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris eſt, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propoſitum.

μένε; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῷ φόβῳ, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὰ ὑπὲρ τοὺς πεπονημένους δωρεάν.

12. Quin ego hoc etiam diſerte dictum in legibus memini, niſi per longam ſervitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus ſum, cauſſas mortis eſſe duplices, ſi quis ipſe interfecit; aut ſi ipſe quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & cauſſam caedis praebuit;

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ λήθῃ τὰ πολλὰ δουλείαν ὑπελέλησμαι τὰ ἐν αὐτοῖς εἰρημένα, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγ-

dem id jure cenſere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda ſunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiſerit, eſſe impunitatem.* hoc eſt, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod ſecundum leges etiam caedes eenietur, perpetraverit. Τὸ δ' ἀδίας, uſu loquendi Graecis tritiſſimo, eſt hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendiſſe ad πεπραγμένου, quod pro ipſo facto uterque adſpexit; ubi πεπραγμένος (nam in maſculino hic πεπραγμένου dicitur) ut ipſe interfector, hoc quidem in loco. Saepiſſime Graeci perfecto paſſivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit paſſim; ſic in *Nigrino* §. 10. Σὺ δ' ὀλίγα, καὶ ὅσα εἶδον τὰ σὰ, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hiſt.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ἐπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus ſatrapis & praefectis creatis* in *Toxar.* c. 11. Ἦσθα δὲ ὦ Τόξαρι, ὡς φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἷῳ σοὶ, ... τεθαρρηκόσι πεπιστευκόσιν τοὺς λόγους. *Eſt quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti ad omnia ſolerti acumine.* Aelianus VI. Ποικιλ. c. 21. Οἱ δὲ σὺν ἤθελον, δηλονότι πεπιεσμένοι αὐτῷ. pro πεπιεσμένοις. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Βαίγωνος τὸν στρατὸν ἐπιφανῆ πεποιηκώς. Sic πεποιημένος ἰσχὺς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι τοὺς Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοι. &, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπηκόους πεποιημένους. *Dionyſ. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἔσῃ σύμβιός μοι πεφροντισμένος ἑταῖρος. Sic κεκτημένος paſſim pro domino, quum proprie is ſit κεκτημένος. Nec in Participiis tantum, ſed etiam in Indicativis utuntur paſſivo, ſenſu activi. *Lucianus* in De ſaltatione c. 79. Η μὴν γε Βακχὴν ὄρχησις κεχείρωται) τοὺς ἀνθρώπους. perſpicue pro κεχείρικε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quandam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas ſub triſtia tartara mittit.* Sic ἐκκεκώφηκε pro ἐκκωφεῖται Noſter in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noſter in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ὅτι χαμαί μόνου λέοντ' ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίζθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἀλῶναι in activa forma, ſignificatione paſſiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἑαλωκὼς valet *captus* apud Noſtrum in *Philopſeude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Gloſſario legitur, *Abſumptum*, καθαπαλωσάντα; nec ſentiam cum Vulcanio, emendanti καθαναλωθέντα. Ego exiſtimem, quia καθαπαλωσαῖλα, quamvis in activa forma, repertum fuerit ſignificatione paſſiva, propterea potiſſimum fuiſſe notatum. Nam profecto iterum habes idem in Gloſſario Graeco-Latino, καθαπαλώσαιλα, *abſumptum.* Cieterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum ſupra poſuimus, diſtinguendus eſt: vulgo male, καὶ παρέχων ἀφορμὴν τῷ φόνου τὸν ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντιπαλάζειν. Sequitur continuo apud Noſtrum, Εἶτα τὰ μέντοι ἀποκτείναντα, καὶ παλάζων ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ κόλασιν ἀφιλῆ θήλεις. Τὰ δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον ἐν πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἢ τὸν ὁμοίως ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata eſſe, atque adeo ejus ſignum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipſe caedem perpetravit, punitur, ſed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicida cenſes, & neutiquam abſolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (ſcilicet qui caedem commiſit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus eſt, non iisdem dignum cenſebis, quibus dignos cenſes bene meritos?* Forſan ſcripſit quoque Noſter ἀποκτείναντα, non ἀποκτείναντος. Sed illud κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον, utique ſanum & ſincerum eſt, ac ab *Marcilio* indigne ſollicitatum. Eſt enim, ut expoſuimus, *pari ratione, mereri praemium cenſendus eſt hic, qua ille* (qui caedis auctor fuit,) *vere commiſiſſe caedem, & puniendus eſſe, cenſendus eſt.* ſive, *eadem ratione illi rationi, quam modo poſuimus.* Sic enim αὐτὸς τις dicitur, qui plane idem ſit, ac alius. *J. J.*

νάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀνθικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] εἰ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὰ τῆς ἀδείας, καὶ πεῖσαι τὴν λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τῷ τρόπῳ τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὕστως ἀποκτείνοντα, χαλάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀδάμως ἀφεῖναι θέλεις; τὸν δὲ καθ' ὃν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὁμοίοις ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, κωλυθῆσαι δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς ἐν τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, οὐδὲ ταύτῃ εἰχέτω προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ῥᾳδίως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε.

aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vindicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam* [30] *plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciisse, consecutum autem aliunde finem bonum praetet meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AiW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *F. Fl. B2. H.P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *F. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AiW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th.M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat; quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *F. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἔτως. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. ἐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῆς πεπραγμένης & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδεια autem puto, quam modo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *F. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne . . . aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam ἐ γὰρ — ἴσον compositia, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla

Steph.

plura libenter fuisse daturos. Tum tu caeso tyranno, ei qui causſam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curioſitatem! Curas autem quomodo mortuus ſit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo reſtituit imperium, amplius quid poſtulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio ſunt, relinquit omnia, nec amplius curioſa eſt. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juſte quidem. Libertatem enim & ipſe pro ſervitute praeſtitit. At meum factum non exilium, non novae metus invaſionis, ſed perfecta undique deſtructio, & plenus univerſi generis interitus, radicitusque malum omne exſtirpatum.

14. Et jam mihi, obſecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, ſi videtur, omnia, ſi quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermiſſum

τι. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ πεφονευμένῳ, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι τ σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιμὴ δωρεάν; ὦ τ πολυπραγμοσύνης. μέλ δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τ ἐλευθερίας, ἢ τ τιμὴ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, πεττότερόν τι προσαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῄς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τ πεπραγμένων· τὰ δὲ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; ἡ οὐχὶ ἐξελάσας τὶς τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; ἦ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ καὶ ἀντὶ δουλείας παρέχει. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἡ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, ἦ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, ἦ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν, ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ πρὸς τ νόμον παραλέλειπ, καὶ εἰ ἐνδεῖ τ

Steph. in Theſ. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Geſnero* adverſor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae ſimul ſecuritatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Joſephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μητροπόλει στάσιν ἡ παρουσία, ἄδειαν εἶχον (ſic enim pro ἴχνος lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν ἅπασαν, τ ἁρπαγῶν, convertas: *Itaque propter ſeditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequiſſimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis ſpem involvit. Conf. tamen praemiſſam Cl. *Fraſii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram ſervavi, circa haec verba autem haud ſcio an ſententiam fuerit mutaturus, ſi *Solani* mutatam lectionem vidiſſet. Adſentirer facile de πεπραγμένων hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hiſt.* c. 35. Sed quomodo ſic τὸ τ ἀδείας ſignificet: *ejus eſſe impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuiſſe Lucianus: ἐβούλετο γίγνεσθαι τὸν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς eſt *licentia ipſa*. *J. F. R.*

32. Ἀποστίνασθαι] Non rejicio vulgatam; ſed commode ἀποστίνασθαι legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ αὐτὸν τοῦτο τρόπον] *Marcilius* pro τοῦτο legendum cenſet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim paſſim cum caſu tertio conſtruitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ὑμῶν στήσεσθε. Et in *Sympoſ.* p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati ſunt Latini: *Horat. Invitum qui ſervat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτο τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jenſium* recte contra *Marcilium* ſentire, ſi quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hiſt.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemſterh.* tidendum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* ſignificare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus teſtimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δράτε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtuliſſe ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba ſola adduxerat; ſed & ea quae mox cap. penult. ſequuntur: ἀποσπάσας δὲ τ σφαγῆς, ἦ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Eraſm.* ibi recte verterat: *avulſo igitur enſe e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπῆχεν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *eadem caedem ſuſtinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foëſ.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* eſſe recte docet, & σφαγὴν *jugulum* ſignificare, ex *Polluce* tradit; ideoque id verſioni inſerui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Pariſina* habebat ἡμεῖς, in verſione tamen recte expreſſerat, *vos*. *J. F. R.*

51. Μέλει δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc ſcire volo, vehementer populum ſolicitum fuiſſe de P. Sullae morte, antequam certum ſcierit. Nunc quaerere deſierunt, quomodo perierit. Satis putant ſe ſcire, quod ſciunt.* *J. M. G.*

τ προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρεπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ ἀφ' μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ὅπῃ τοῦτο ἔτι μόνον, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβηκός· [a] ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλοκἀγαθία με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τελευτυραννοκτονήσαντος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν ἀξιοῦν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δέ, ὃ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴδιον, μηδ' εὐχερὲς νομίσητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν διελθεῖν, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὁ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὕτως κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ἐκ τ περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων

sit: & si quid desit eorum; quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & sua morte salutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam solo, & puta me voluntatis solius & consilii hujus, etsi utile *patriae* non evenerit, & de *solo* ipso animo consistentem, postulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuissem, alius autem post me interfeciisset tyrannum, absurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praestari *mihi praemium?* in primis si dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus sum, experimentum animi dedi: solus honore dignus sum: quid tum mihi respondeas?

15. Jam vero non hoc dico, sed etiam escendi, periclitatus sum, & sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque & confectu adeo difficile; sed ea quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod supereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circ-

[a] Ἔκ γε] Ex L. Ἐκ τε Edd.

77. Ταῦτα, καὶ] Hic deest verbum τολμᾶν, aut simile quid. F.G.

78. Ἔκ γε] Sic P. in reliquis est ἐκ τε. M.du S.

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐκπεφεύγω τ γνώμης, μόνος &c. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. M.du S.

Ibid. Καλοκἀγαθία] An ἀγαθοεργία? F.G.

Καλοκἀγαθία] Accipio καταγαθία judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere* Tertulliano & aliis JCtis usitatum. *Thucyd.* I, 131. παθίστασιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. J.M.G.

84. Ἐκπεφεύγω τ γνώμης] *Solanus* in *J.* aliter distinxerat

circa se habebant; custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfecissem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in faciendā injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominum? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνῳ ἅπασας προσενηνεγκότι. οὐδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων αὖθις μνῶ· Φυλακὴς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸ τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸ φόνον;

Ἀλλ' εἰ μὴ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγήν, νεανίσκῳ ἀκμάζοντι, καὶ πᾶσι φοβερῷ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ἢ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν τεφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων καὶ διάδοχος, καὶ ὅτιπολὺ σῶσαι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι; ζῇν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; ἢ δώσετε; ἢ οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωράσθε; ἢ δεσπότης; ἢ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

b Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίματος *P. H1. & 2.* in qua ἀναίματος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπιφέρω τὸ γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, τὸ γάμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* ἴσως enim tum ante γάμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω μᾶλλον] Malles fortasse, Lector, ὅτου μᾶλλον, quia sic utitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur μᾶλλον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Anthol.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πᾶλλ' Γάϊος, ὡς' ἀκολούθως &c. *J. F. R.*

97. Κατόρθωσι] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθώματον pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

Φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαλε· ὁ γὰρ ὅτ῾ ἀπαι-
τεῖ παρ᾽ ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα δι-
πραξάμην, κ᾽ τ᾽ τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ
φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ
εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὑπὸ τηλικούτοις ἀδι-
κήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολ-
λῇ, κ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰ-
κτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ
πονηρὸν, ἀλλ᾽ ὂν κ᾽ ἀκμάζοντα, κ᾽ ὅμοιον
τῷ πατρὶ, αἵματι κ᾽ λύθρῳ ἐμπεπλησ-
μένον. ταῦτ᾽ ἐστὶ πατέρων τὰ τραύματα,
ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτ῾
θάνατ῾ ἄξι῾ ὠμῷ τυράννῳ, αὕτη τι-
μωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι [b] τὸ
δ᾽ εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀγνοῆσαι,
τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχ᾽
τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ὅτ῾, οὐκ ἠγνόουν,
οὐδὲ τῶν ἄλλων ὑδείς, ὅσην ἐκεῖν῾ εὔνοιαν
πρὸς τ᾽ υἱὸν εἶχε, κ᾽ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν
ὀπιδιῶναι οὐδ᾽ ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες
μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας
τοιοῦτοι· ὁ δὲ, κ᾽ περιττότερόν τι τ᾽ ἄλλων

caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste
a me poscit, hoc ipsum, quam poteram
pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίσας male *F.* b Τὸ δ᾽ εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *H.* Adsunt in *F. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AiW.*

41. Υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ᾽ ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur ἄνδρα ἐν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐξαίρετ῾ ἐπὶ τ᾽ νεωτέραν. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοὺς δ᾽ ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθοῦν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, volueritne marg. *AiW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δ᾽ εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀγνοήσαι ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ὅτ῾] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ἀπόστηθι, ὦ ὅτ῾ βούλῃ, πώποτε, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ ὅτ῾, εἰ σώζεσθαι βούλει, λοῦσον ἄρτον — ἐπίθ῾. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *J. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τ᾽] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνου μακροτέρου pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τ᾽ τ᾽ μελλόντων κακῶν ἐλπίδ῾. & c. 11. ἐλπὶς τῷ φόβου. Sic etiam *Chrysostb.* 253. 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ᾽ ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ᾽ ἐμ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ ἀφ' εὐνοίαν, ἀλλὰ ἀφ' ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῆς ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προσέπεσα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς παῖδα ὀλιγοχρόνιον μέν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτῆς, ὅσῳ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γέγονεν.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in arPῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

c Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρισχόμ.? *M. du S.* d Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. e Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. f Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pall.* g Πρὸς] Sic *Pall.* Παρὰ *F.* & P. & marg. *A1.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* h Ὅστῳ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὅστις male *F.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *F. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προσέπεσα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam (σφᾶς ſcilicet), dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *F. F.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro ὡς & παρὰ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Fenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *F. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripſi. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὡς τὴν] Hic locus integer non videtur. *F G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *F. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῆς] Ὑφ' αὑτῇ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτῇ adſpirare voluiſſe. *F. F. R.*

πρὸ τῦ τυράννυ τίς ἐχρήσαλο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν καλορθωμάτων, μετὰ τοσούτυς κινδύνυς, μετὰ τοσούτυς φόνυς ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνυ τούτυ τὸ τιμὴν ἤτυν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τὸν τυράννυν, καὶ ἀνόπλυ ὄντι τῷ καιρῷ καταλημμένυ, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε [a] πάντι, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον [b] νομίσαλε, δεσπότυ ὕτω δημοσίᾳ κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψαλε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψαλε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκαλε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσαλε;

[c] Νῦν μοι ἐννόησαλε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τίρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιςα λυπήσειν ἔμελλον τὸν [d] γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας [e] διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὀπιθούμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, ἤδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀθενῆ, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse & imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori

[a] Πάντι] Constans lectio. [b] Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. [c] Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νῦν μὲν, reliquas νῦν μοι. [d] Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκ. uno ν. excepta S. mutant Edd. priscae. [e] Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *AIW.* Nil

89. Πάντι]. Leg. πάντη τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἄντι τούτου — ἠνομίσαλε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidissem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel de augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Gesner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed si quid mutandum, possis etiam νομίσαιτε legere, ut sit, *judicasseris*; nam vel sic, vel ἠνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & sensus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic supra Ἔπαιν. c. 8. statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνητὰς dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. *J. M. G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic desiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ri mortuum, fcenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) fuperveniens autem ille, videnſque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit; *Fili, periimus, trucidati ſumus, pro tyrannis caeſi ſumus. Ubi eſt interfector? cui rei me ſervat? cui me cuſtodit? per te, fili, jam ante caeſum? aut numquid ſenem contemnit; & ipſa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit enſem, inermis ipſe, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri ſolatium, & infelicem manum ſenilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus eſſem, ſed ſolum ut tyrannus, ſed*

καλαλιπὼν δὲ τὸν ὑποκριτὴν τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ὑπισχνεῖται δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγου ἐμπνέοντα, κεκαγμένον, ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαλεπὰ, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; ἀλλὰ σοῦ, τέκνον, προαπηρτισμένον ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι χολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, ἅτε τὰ πάντα τῷ παιδὶ θαρρῶν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον. ἀποσπάσας δὴ τοῦ σφαγῆς, καὶ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μὲν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παιδὶ πενθοῦντι πατρὶ θαμύθιον ἐλθὲ, καὶ προθυμικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε σ πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τὴν τάξιν πρῶτος ἔλαβον τοῦ φόνου, ἀπέθανον ἂν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύραν-

[f] Προπαρεσκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forſan πρῶτος. [h] Ἀλλ' ἤ] Hanc eſſe conſtantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres expoſuit. *F. G.*

Τετρωτοκόμους] Non adeo deſideratur οὓς vel παιδίσκους, quam intelligitur ex antecedentibus & conſequentibus. Nexus enim orationis eſt: Ἐπεὶ γὰρ φονεύομαι, ὁ μὲ ἀνεβόησεν. Niſi malis mecum articulum addere, ὁ φονεύομαι legendo, ut ſic plenius eidem reſpondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπανόδῳ inſervit, propter inſertas illas caedis rationes, ſenſum ſuſpendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρεσκ.] Vid. ſi operae eſt, ſimilem lapſum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuiſſe neglectum, non credo, etſi ſupra exemplorum ſatis dedimus, ubi id ſtudio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, ſed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἤ] Delendum iſtud ἤ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἤ] *Solanus* particulam ἤ deletam cupit; Nec ego deſiderarem, ſi abeſſet; Verum, etſi ἀλλ' ἤ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Ariſtoph.* Εἰρην. docet, quid prohibet μόνον vel ἤ per pleonaſmum addi. Nam & alibi abundat ἤ, in alio locutionis genere, ut *Æſop.* fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τῆς μιγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τὴν μικρότητος αὐτοῦ. Sic ſine accentu ἤ legitur in mea Edit. Æſopi. Sed ἤ μὴν in jurandi formulis uſitatum circumflecti ſolet; quare & forſan hic ſcribendum ἀλλ' ἤ ut ſignificet *certe quidem*, cujus ſignificatus exempla *Stephan.* jam dedit in Theſ. *J. F. R.*

τύραννον μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔτι-
δικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φο-
νέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε
τὴν σφαγὴν, τρέμων, καὶ δυνάμενον, ὀπιθυ-
μοῦν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
τοῦ τολμήματος.

patrem habiturum me vindicem: nunc vero ne orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὴν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τῷ πρεσβύτῃ δὲ αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀναμεμιγμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὀπτανίκιαν σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ὀπτιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγενημένον τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγὼ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράμασι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori Jovi sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

[a] Μαρτυρόμενον] Sic *F. Fl. Bz. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενον* legend. [b] Διακονήσαιτο] Διακονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε ἐπεῖ-γε legendum. R. G.

Se-

Sequebatur in Parisina Editione Declamatio D. *Erasmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco conversa, sed quae superiori Declamationi Lucianeae respondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare jussus, *cum non pareret*, *denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, ἐκ τοῦ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκοις δόσει, ἀπελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μὴ ταῦτα, μεμηνῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova ista, Judices, aut praeter spem a patre jam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promtu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

ΟΥ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ὅπου τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον τῶν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐδὲ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

a Ἐξέμαθε] Ἔμαθε C. b Ἀποκηρύττεται] Ἀποκηρύττων ἀπῆλθε. vult *Jensius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem species tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J. M. G.*

Ἰάσασθαι κελεύοντος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra; sed quia furentem sanare jussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem: Θεραπεύσω πρεσβυτέρους ἢ δήλους, ἢ ἀφεὶς τοῦτ' ἂν ἔξεις εἴης ἀποκηρύξας, *Medicinam adhibere jussus, non vis; ac properem quidem abdicatione dignus fis, at qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento hunc dubie imperfectum possumus instaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύσαντος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Post novercam insanientem sanare jussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. *J. F.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita *Hemsterhusius*, vide jam cap. sive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemsterhusii*, & cognosces ὀργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ὀργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic viciissim ὀργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum esse. *J. F. R.*

νό. Τῶν

τῷ, οὐκ ἐφ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν οὖν τ' ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸ μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἀφ' οὗ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν [c] τῆς οἰκίας.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι θέλω· πρώην γοῦν ἄκλητος ἦλθον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενον τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μήτρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστῇ γοῦν ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δὲ ἐκείνην ἀνιῶμαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ. ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ [e] προστάττομαι ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *J. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῦς male *J. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τὴν βοηθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *J. H.* &c. Ὑποργ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῦς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τ' οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρόσω — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἀναγκος &c. *M. du S.*

61. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργιζοῖς &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, μ- surpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem, tum propter imbecillitatem artis, non possum. Verum enim vero justum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑποβολὴν τοῦ νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν ὅ δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὰ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὑπισχνούμενον.

3. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, satis respondi ipsa vita, quae insecuta est: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egressus autem domo judicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum *viris* versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar jamtum illud non satis mente constantis patris *indicium*, quod injuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et errant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

45 Δι' ἃς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τοῦ παρόντος. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μέν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τοῦ ἐμοῦ. ὁ μὲν δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτοῦντι, ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν ὑπὸ πεπαιδευμένων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ὁ σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ὑπιόντος τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυ-

f Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abest a *Fl.* *g* Ἀπολογήσομαι] Ἀπολύσομαι marg. *Ald. W.* *h* Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὴ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* *i* Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθεστηκότος P.

vasuri, *odium sine causa*, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tamquam substantiva sunt considerandа; veluti saepe infinitivi, etiam sine, caeteroquin solenni, articulo sumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεσθαι] Locus hic sanus non videtur. *F. G.* Ita in nott. Mss. *Gujeti* conscriptum invenio; nempe συντίθεσθαι pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio; sed forte est aberratio ejus qui has notas descripsit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo statim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ὁ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς ὁ σφόδρα. Similis menda etiam *Demosthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jensio* conjecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Gesn. profecto* verterat; sed quia ἤδη ex Cod. est, id recepi, & *jam tum* reposui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem asperam*. *F. G.*

σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέήσειν ποτὲ προσεδόκων.

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec fane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

4. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἀλλοδαπῶν ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ [a] προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καλαλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ τοῦτο τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, ἀλλ' ἀκριβῶς [b] φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσόν γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενόμενος ὠκνέμενα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην· οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ γινώσκοντας τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τιμιαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραλικὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν χεῖρα προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραλημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidi. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ *Fl.* & L. Sed cum vulgata nostra faciunt *J. H.* & Cod. P. b Φιλοκρινούντων] Φαλαρ. male *Fl.*

80. Φιλοκρινούντων] * Διακρινόντων. δοκιμαζόντων ἀξιόχρεως. *V.*

* Φιλοκρινόντων pro φιλοκριτόντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. *J. F. R.*

80. Φιλοκρινούντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. *M. du S.*

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατήρ, dicens: Non ha-

der infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως [c] ἐνέχειν, καί στοι πολλοὶ τ' παρόντων ὑπώπτευον τ' δόσιν, καὶ τ' ἴασιν διέβαλλον, ᾗ πρὸς καλλιγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβερμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, ὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πολλὰ ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ὑποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ ὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τ' τέχνην) ἐπῆγον τ' ἴασιν ἐν καιρῷ τ' ἐπιχειρήσεως. καίτοι καμοί τινες τ' φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καί διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τ' πατέρα φαρμάκῳ, ᾧ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτῆς, καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶν μὲν ὅτου εὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῄνει [d] δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ ἐμοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ ἐκείνῳ σωφρονοῦντι. ἵτος δ' ἂν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα δεῖ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τ' παρόντων, ἔλυε μὲν τ' ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τ' ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὔφρανε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε ὐ πάντας ὁμοίως ἡδο-

c Ἐνέχειν] Ἐνέχον male *J.* sola. d Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *AIW.* e Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* f Εὔφρανε μὲ] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

98. Οἵ φασι] *Hippocrat. περὶ τίχης.* *A.V.*

3. Ἔασιν] Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἔασιν] Videtur *Solen.* ἴασιν *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τῷ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἴσκε, ita jam intellige ἐπί. *J.F.R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Ῥητ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41, 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Ὑπλ. π. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τοῖς πράγμασι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τέλαραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεσθαι. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ ξυμπαιδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μοι μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ ἀλόγιστον. ἀρχόμενον γοῦν εὐθὺς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ γὰρ ἁπλῆν, οὐδ' ὁλοπόλαιον τὴν μανίαν τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ἐνοικιδρῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὸ μῶφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο καινὸν ὅτι ἐν γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γοῦν τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἐν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνα μᾶλλον παροξύνεται· ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο, τῆς πονήρως καὶ ἀπηκέστως ἔχειν ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαξε enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λίγουσιν ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τῷ πολίτῃ τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγίνετο πολὺς παράλογος. ὠθρόως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ὁ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνου] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτου pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καλαχρήσασθαι σοφιστικῶν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτου legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud μόνου tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit μόνου, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ ἐστὶ αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ἴσως] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ἴσως varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ἴσως] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem; & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas infortunatam.

7. At pater prae imperitia, qui neque principia mali, quod eam tenet, neque causſam, neque modum novit, curare illam jussit, atque idem infundere ei medicamentum: putavit enim unum esse furoris genus, morbum unum, infirmitatem eandem, quae similem curationem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri posse ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fateor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, & mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. Atque usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quantum potuero, causſam apud illum dicam, & pro me, & pro arte.

8. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me vult, ut sciat, non jam

τ γυναῖκα [d] ὠχτειρα [e] ἀξίαν ὖσαν, καὶ δοκοῦσαν τὸ προσῆκον δυστυχῆσαν.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν ὅτε ἀρχὴν τῆ κατέχοντι κακῆ, ὅτε τ αἰτίαν, ὅτε τὸ μέτρον τῆ πάθης, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. [f] ὤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ μίαν τ νόσον, καὶ ταὐτὸν ἄρρωστημα ταυτὸν, καὶ παραπλησίαν τ θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τ γυναῖκα, καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τ νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φησὶν ἐκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδιδόναι τ ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τ ἀσθένειαν τ τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις· ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τ τέχνης.

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν ὅτός με ἀποκηρύξαι βούλεται, ἵν' εἰδῇ

d Ὠχτειρα] Ὠκτιρ. L. e Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. Aldi W. f Ὤετο] Ὠιτο Fl. g Ἡττᾶσθαι] Sic J. Fl. H. P. &c. Ἡττᾶσθαι L. h Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν Fl.

79. Καθ' ὃν ὅτος μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. εὖ ᾗ δίκαιος μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δεῖς ἀποκηρύττεσθαι τ υἱόν. V.

screat, adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ· χρὴν γὰρ ἦν. J. F. R.

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare jussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis objecerit: at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τ τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruuntur) *irascuntur iis, qui sine circuitu & fideli animo dicunt id quod res est. Ego vero, quantum potero, causſam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare ajo, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causſam dicere incipit ante, quam id, unde causſa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνθετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi hujus opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori codice. J. J.

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis judices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si pauciſſima post haec verba audiant. J. M. G.

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷος εἰ quidem occurrit; verum aliter constructum; qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, diximus. J. F. R.

δὴ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν ἴσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅτι πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν ὑπομεῖναι, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διὰ βολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδη γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρίσταμένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ ὄντι ἠγεῖτο ἀδίκως γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγον ἀποδίδοσθαι, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τὸ μὲν ἐγκαλεῖν μόνῳ τῷ πατρὶ κύριον, τὸ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν ὃ μοι ὀπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ αὐτῇ τὸ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὸ

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

9. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι] Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἰδιον τῆ ἀπὸ γνώμης σχασμοῦ ἐπιμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν σχασικὴν τ καθηγορίας πρότασιν ἐσχασικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ παμίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγον ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Duker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, vidique eum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei reliquae testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J.F.R.*

πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενεὰς καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀίδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφειν τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ὅπη καιρὸς δοκεῖν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγαναχτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τὸν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἂν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃ τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τὸν ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθείς, ὅπη τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα ποτηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους ἀποκηρύττεσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

10. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις νόμου τοῦ πά-

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget, ἀγαναχτῶ enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jens.* ad *Nigr.* T.I. c. 7. p. 45. Quamquam & οὐ τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemsterh.* *J.F.R.*

30. Ὅτε] Probarem *Pelletii* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scribetem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *J.F.R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τῷ σταφιδίῳ τὰ ἀνιηρότατα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι οὐ κατύλῃ καὶ ἔλαιον ἀναψῆσαι. — i. c. *oleum ad ungendum.* & *Aristoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι. i.e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde sepeliatur. Long. Past.* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἴσασι Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾷ ὀχήματι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δίφρια ταύρου τεμεῖν ἐπωδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει περδαίνειν —— ἐμφορεῦσιν ὕβρις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J.E.R.*

47. Διαλ-

νόμε; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ᾽ ἦν, καὶ τῆ ἀποκηρυχθῆναι ἄξι᾽, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ᾽ αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ᾽ ἔλυες τὸν νόμον; ἐλεύθερ᾽ γὰρ ἦσθα, καὶ τῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύρι᾽. ἐγὼ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀναγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ᾽ ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν χολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] διαλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ᾽ ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀίδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὸν ἀναληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τῶν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξω᾽ ἤδη, καὶ ἔωλ᾽ ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρ᾽, καὶ [c] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ πω καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικα-

ctus est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀναγεσθαι] Συνάγεσθαι marg. *A1*. b Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. c Γεγέννηκας] Recte sic *P. S.* Γεγέννηκας *J. Ald. H. Fl.* d Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M. du S.* e Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W.* Προδεδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum διαλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύσεσθαι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τῶν ἄτω δικῶν, ἐπελ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

γηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἢν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἵλετο, ἔργειν ὀφείλει δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. ἅτε δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἄξιος ἐδόκει τῷ γένει, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείλησθας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀναμολόγηται. ἀμέλαινόν τοι ἦν τὴν ἀπάλειψιν, καὶ τὴν ἀμφελλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκειν, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθειλευσω, καὶ ἀνάδικον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅπερ τὴν τελευταίαν, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέσει μέν γε δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι ᾠόμην. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

τον

f Τούτους] Ita *Ald. J. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀπάλιφας] Ἀπάλειφας male *J. Ald. Fl. H. B2.* Correxit *S.* *h* Παρήσω] Sic bene *J. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl.* *i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *J.* Addidit etiam marg. *A1W.*

ἀπαλλαγῇ, *tenuis malis solutus* significat. Pro *effingere*, *praeterire*, media forma *Aretaeus Cappadox* l. I. Περὶ Θεραπείης ὀξέων παθέων. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες λύσι ψυχρῷ διαλάθοιεν ἢ κίνδυνον. Et ne credas forsan ibi διάλαθον, *transilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλάθῃς Μακεδονίαν. *Praeteriens, transiens Macedoniam.* *J. F. R.*

61. Προδιδωσιμοιρίῃ] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselingianae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδῶν. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἔτι προδιδωσιμοιρίῃ potius dicendum fuisset. *J. F. R.*

73. Ἀπάλιφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀπάλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μέ] Deest alterum σε ante ἀποκηρ. aut pro Θέμενος, legendum Θέμενον. *M. du S.*

89. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus*. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *J. M. G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad l. *Ver. Hist.* §. 4. *J. F. R.*

Ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. ἡ δὲ ᾗ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; εὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύττει με· καὶ οὐδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ἐμὲ ἡ ἡλικίας ἔχουσα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὖν εὖ πεπονθὼς, παρῃτεῖτο τὴν οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam supersint, tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

[a] Αὖ] Πάλιν marg. *Aiw.* [b] Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. [c] Οἷον ὄντα] Ὃν τινα L. & marg. *Aiw.*

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra, rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πάλιν? apud *Aristoph.* Plut. 860. ἡ ἰσόμοιρος τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J. F. R.*

97. Ἆρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; εὐδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J. P. a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων αὖθις ἀφαιρεῖσθαι τὴν θεραπείας ἐκείνης,

δὲ

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

χαὶ εὐεργέτῃ γεγενημένων, ἔ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, χαὶ τηλιχοῦτον χίνδυνον ἀφεπφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεαθ, ἔ θεραπείας ἐχείνης ὁπόσ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' ὅτω ῥᾳδίως ὑπιδελπᾶθ, χ' ὑπὲ ἔ ἐρημίαν ἐλαύνειν, ἔ [d] ἐφηδέντ' ἂν διχαίως, ἐφ' οἷς ἀδίχως ἐξεβέβληθο, [e] μὴ μόνον [f] δ' ὰ μνησιχαχήσαντα, ἀλλὰ χ' σώσαντα, χ' σωφρονεῖν ὡδιχευάσαντα;

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

Οὐ γὰ μιχρὸν, ὦ ἄνδρες διχασταὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηχὼς αὐτὸν, ὅμως ἔ τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ χαὶ ὅτ@ ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα πεισθέντα αὐτὸν, χ' πάσχοντα, χ' ὅπως ἀφαιρέμενον, ἐγὼ ὡδεξάμην, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωχότων, ἔ δ' οἰχείων φευγόντων, χ' μηδὲ πλησίον πρoσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς χ' χαὶηγορεῖν δύναθ, χ' περὶ τῶν νόμων ἀφελέγεθ. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ ὡδείγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνὴ ὄφι, πρὸς ἔ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ἐ δίχαιον ἦν τοιαύτῃ [g] μοι γενέθ ἀντ' ἐχείνων ἔ ἀμοιβὴν, οὐδὲ χατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

[d] Ἐφηδέντ'] Sic *Ald. J. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηδέντα P. [e] Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. [f] Δ' ὰ] Δὶ ὰ marg. *AIW.* [g] Μοι] Μὴ *J.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

ὰ ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtingue verba hoc modo: *Τοιούτοις οὐδὲ ἀμείβεσθαι, ἔ θεραπείας ἐκείνης ὁπόσ' ἕνα λόγον ἔχοντα.* Paullo poſt: *ἐλαύνειν ἔ ἐφηδέντα* &c. verto, *ut abigas eum qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, ἔ ἐφηδέντ' ἂν διχαίως, ἐφ' οἷς ἀδίχως ἐξεβέβληντο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigas eum, qui jure poſſit lætari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηδέντ'] Ἐφηδέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus*, *qui jure ſit obſecutus*: neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro διχαίως διχαίῳ. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφηδέντα, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo *διχαίως delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus *διχαίως* locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, ἔ μοιφδέντ' ἂν διχαίως· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. [a] ὃν γάρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ πάμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῆς ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τὸ οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένον; σὺ δέ, ὅστις ἀγνωμονέστατος, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον κολάζεις, καὶ ὅπου τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸ μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῆς φαρμάκων, ὅπου τὸ ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

Ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν εὐεργέτην τοῦτον κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα τῶν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ὑπὲρ μικρᾶς προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὰ μὲν παρόντων καλαφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία [c] τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μὴ ταῦτα. ὅπερ οἶμαι καὶμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ὤν μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit, prae-

a ὃν] ὃς Ex. *Fl.* ὃν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita, restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d ὃς] Deest in *Fl.*

65, Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. *M. du S.*

73. Μεῖζον — εὐεργεσίαν] Admisissem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσία in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μεῖζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conjiciat etiam μεῖζον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μείζω *Mercerus* ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video per„ petuum in omnibus his vocibus, ut eas non infle„ ctat, quamvis contra Grammaticos canones. In„ fra Ep. XII. τῇ βελτίῳ βίου. XI. Καλλίῳ. XIV. „ μείζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: *hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. *J. F. R.*

91. Εἰκοστὴ τῇ τοῦ πατρὸς ἀνοιᾷ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foediffima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οὐδὲ παθὼν μοι; πόσα παμπόνηρα παρέστα; ὑπερτείνοντα, καιροφυ-

praestiterim; idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes spem abjecissent, seque impares morbo fassi essent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod neque filius eo tempore, neque necessariam habens curationis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed sponte, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assiduus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, caussam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia sedavi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore ostendi. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse praesentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Est vero omnium in Medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despon-

ὁπαρέχημαι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥπιος εἶναι ὁμολόγουν τὴν νόσον.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγκαίαν τὴν θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος, τὴν φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ὑπ' οὐδενὸς, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τὸν πατέρα [g] ἐμαυτῷ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τὴν ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τὴν εἰς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν ὅτῳ δ' ὑπεσφαλεῖ καιρῷ τὸν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ τὴν τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκοῦσι τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγουσι, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὑποσφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τὴν λύτταν, ὑποζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

[e] Μεῖζον] Sic *f.* Fl. P. Μεῖζω marg. *Alw.* [f] Οὐ] Οὐδὲ male *f.* [g] Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *Alw.* [h] Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοῦσι τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγουσι, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: *Quam multa me fecisse arbitraminí, quantum & exhausisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοῦσι τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, est cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακὸν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo, sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, est cum maxime saevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognost. ubi docet quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum est vehementissimus, & ὑφορμὴ cum inclinat, & minuitur. *J.C.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certissimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖον δὲ ἡ πόσον ὁ κάματον ἐγχέαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἀπάσης ἕξεως Φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρησιμον, καὶ ὕπνους ὀπνοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, [a] ἄφρ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχηλοι, καὶ τοῦ ἰατροῦ ὀλισθηροὶ, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπαχμάσαντα τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν οὖν ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα,

di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἄφρ] Ὥστε P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *Alw.*

99. Ἀντεξεταζόμενος] Et sic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. f. quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαξάμενος mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τῇ νῷ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τῷ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem.* *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἴομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὴ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ὁ δὴ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit; sed tum potius mutato accentu ὃδ demonstrative

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, istiadhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότα-
λον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν
ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλε-
ται ἑρμη-
νεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει
πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὦ
ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν
ἀδικῇ ὅτι· εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖ-
δα τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τὸ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις ὅ-
τι, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν
φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτι τὰ τῆς φύσεως
παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὁ μὲν πατὴρ,
μισῶν ἀδίκως· ὁ δὲ παῖς, φιλῶν
ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τοῦ πα-
τρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμενος, ὑ
σέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καί-
τοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας
μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ἐπι-
τάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτος ἐκὼν καὶ τοὺς νό-
μους παρορᾷ, οἳ τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας παῖ-
δας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ
τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γε-
γεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἔχὰς
εὐ-

- ε Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* f Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. g Γεγεννημένων] Γιγνομ. *J. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἂν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi σὲ praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὅτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδῆ βίον. *Amplecti* metu *expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Differt. idem *Justinae* mendum indicavimus, quae γιγνημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γενήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δικαίοις πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν ἐξεύρεσθε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ὅπως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellips. p. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἐσφέρῃ, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τοῦ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῇ Φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τοῦ εὐεργέτου, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; ὡς καλούς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς καὶ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ πολλάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ὑπὲρ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένοις. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι καὶ τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιοῦντων. ὁ δὲ πρὸς τοῦ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἀποκλείεσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τοῦ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Heg.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τ. πάντων αἰτιᾷ] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτιᾶται non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *Ba.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Αἰ-

20. Jam vero ad ipsam quoque caussam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de caussis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset judicio? Sed vos, judices, jubet considerare, magnisne & justis de caussis iratscatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt.

21. Primum quidem quod sanitate restituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit; *tum* servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam filii praetermisi? quando abnoctavi? quas compotationes intempestivas, quas comissationes accusas? quae luxuria *mea est?* quis leno pulsatus? quis accusavit *me?* nemo unus. Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accusas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῇ αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν νομοθέτην ἀναδραμεῖν τῷ λόγῳ. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦτο εὐεργέτῃ προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' [c] ὁ νομοθέτης φησίν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀποχρῆ θελῆσαι μόνον, καὶ μέμφασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ὑμῖν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρχομαι δὲ ἀπὸ τῆς μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὲν ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱῷ παρῆκα; πότε ἀποκοίτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] Συγχωρήσωμεν] Συγχωρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] Νομοθέτης] Νόμος marg. *AIW.* [d] Ἡμᾶς] Recte sic Edd. plurimae & P. Ἡμῶ male *Fl.* [e] Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἰτια, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* [f] Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obsecundavi *Marcilio* & *Solano* sic legentibus, pro vulgato αἰτια, quia id plane necessarium. Immo & sic jam videtur legisse *Erasmus*, vertens: *quod accusat*, etsi verba τὰ μὲν ταῦτα δὴ in versione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in *Dearum judicio* seu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius sic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Dear. Judic.* inscripti; ideo paucis dicam quid sit: erat in aliis Edd. sic interpunctum ἀπαιτεῖς, ἔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ἔ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam Edit. *Junt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere con-

προστάττοντος, ὃ θέλεις, καὶ μὴ τοῦτ' ἀξίου εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττοντι αὐτῷ, ὑπακούειν ὁ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἐπανορθήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ὁ πάντα προστάττειν ὅτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, ὅτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τοῦ κατ' οἶκον ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ὑποσκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ [b] τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἐν τῷ [c] γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκτονι γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τιὼ δὲ μὴ τὴν ἁρμονίαν χρῆε, τιὼδε δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα [d] ἂν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύοις tamen etiam marg. *Ath.* b Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum ταυτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. d Ἂν] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione recessit, & ἅτε pro ὅ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲ τέκτονι γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Jam si cui pictori praecipias pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνάγκοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἄν, quod antiquiores servant. *J. F.*

34. Γράφει] Ita emendandum, post *Vorstium* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ. *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τοῦ ἰατρικῆς, ὅσῳ σωφρονέστερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τοῦ ἰατρικῆς, ὅσῳ σωφρονέστερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*, Eod. cap. sub fin. *Id sibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam; distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

anm quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχοιλο ἀποκηρύττοιλα, ὅτι μὴ χτ' τὰ ἐκείνῳ δοκῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τ ἰαλρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ϑϑι, χαὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσύτῳ χ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, χαί τινα c προνομείαν f ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τ χρήσεως ἀναγκάζεαϑ δὲ μηδέν, μηδὲ προστάττεαϑ, πρᾶγμα ἱερόν, χ ϑεῶν παίδευμα, χαὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν ε γενέαϑ νόμων, μηδ' ὑπὸ φόβον, χαὶ τιμωρίαν δικαστηρίων, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε χ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς ἐτῶσι, χ ἁβρῴδην ἔλεγον, ὃ βούλομαι, ὡδὲ ϑεραπεύων δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τ τέχνην οἶδα, χ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος ἕτως βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν χαὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γ τοιαῦτα, ἱκετείαις χαὶ δεήσεσιν, ὑ νόμοις χαὶ ὀργαῖς, χ δικαστηρίοις ὑπάγειν, ἄμεινον, προσήκει πείϑειν τ ἰατρὸν χρὴ, ὑ κελεύειν, βούλεσϑαι, ὑ φοβεῖν, ὅπως τ ϑεραπείαν σχ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς δ' ἀνά-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. Προνομίαν *Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *J.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *J.F.R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M.du S.*

Προνομείαν] Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *J.F.R.*

63. Παίρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocalae χ, ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M.du S.*

Παίρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*, nisi moneam, in Ed. *J.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἰδιώτας in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμεινον recte in *Paris.* fuit, cum in *J.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer χ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄμεινον ἐ ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμεινον est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμεινον ἀτελὴς ἡ τέχνη. constrnendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμεινον maneat. *J.F.R.*

γάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

Ταῦτα μὲν ἂν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σὺ διδαξαμένῳ με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτῃ δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶ ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάντα πάσαις ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐκ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδέν σοι πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν. ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ οὐ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα μὲν τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰκείων,

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cognato-

a Προνομείας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. *AIW.* b Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienstum non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. G.C.

72. Καὶ ταύτῃ] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. M. du S.

Καὶ ταύτῃ] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. J. F. R.

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Transponantur. F.G. Mens *Gujesii* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμαθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. J. F. R.

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. J. M. G.

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujesii* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem repoſci.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

κείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τ ᾽ ὅτ᾽ οὐκ ἦσθα δεσπότης, ἀπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προσφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ ᵉ τῶν γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι ᶠ δυνάμενον.

Οὐ δὴ δεῖ τ᾽ εὐποιΐαν τ᾽ ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἀκοντα κελεύεσθαι καλασθῆναι, οὐδ᾽ ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ᾽ ἡμῶν εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροδυνηκότες, καὶ μισθὸν ᵍ τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν ʰ προδεδωκότες· ἢ τί γένοιτ᾽ ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; ἆρα τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι κακῶς χρῆσθαί μοι τῇ τέχνῃ.

Ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον.

νῦν

d Ὅτ᾽] Ὧν *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2., H. P. S.* e Τῶν γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* f Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* g Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* h Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας *Gron.* Προσδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἴσχον poſſis legere, παρίσχον. Nam τοῦ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρίσχον tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J. F. R.*

89. Ὅτ᾽] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ᾽ accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅτι de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J. F. R.*

92. Τῶν γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Repoſcere poſſem.* Verte, *repoſci.* F. G.

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J. M. G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, & & alterum τὸ in τῷ mutaſſent iidem codices. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες. *J. G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J. F. R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψαδε καὶ οἷά ἐστιν αὐτῷ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησὶ, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαξε ἤδη τοῦ νόσου. τοῦτο δὲ ὑτωσὶ μὴ ἁπλῶς ἀκούσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ με ἀκούσεσθε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατὰ ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις ἁπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς πολλοῦ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ με περὶ τούτων φιλοσοφοῦντα, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τοῦ περὶ τοιούτων λόγου.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν τοιάδε, τὰ δὲ τοιάδε, μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο [a] ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα. [b] γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπλασμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἀλισκόμενα, καὶ κρατούμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam conſiderate etiam, qualia ſint iſtius imperia. *Cum enim me ſanaveris*, inquit, *furioſum; furioſa autem ſit etiam uxor eodemque modo affecta*, ſic enim arbitratur, *& ab aliis ſimiliter depoſita; poſſis autem tu omnia, quod oſtendiſti: ſana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem ſi ita ſimpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praeſertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis cauſſam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia eſſe in noſtra poteſtate, neque naturas morborum eſſe ſimiles, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum diſtent, non velle aliquid, &, non poſſe. Sed ferte me de hisce rebus philoſophantem, nec ineptam, aut evagantem extra cauſſam, aut alienam aut intempeſtivam earum rerum diſputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non ſunt eaedem, licet maxime ſimilibus ea conſtare *elementis* notum ſit; ſed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de ſolis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut ſimilia ſint, neque temperatura, neque conſiſtentia; diverſos ſane & magnitudine & ſpecie morbos in illis exiſtere neceſſe eſt: & alia quidem ſanatu eſſe facilia, & curationi opportuna; alia autem plane deſperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis ſuperentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *γ.* & marg. *A1.* reſtitutum. Deeſt enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* ſola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἀλισκόμενα] De corporibus intelligi, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καὶ ἁλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. *V.*

54. Ἀναφύεται] Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσει) εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύκαρπος. *proveniet, puto, fruticus laetus, bene nutriens, copioſus.* non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex πρός τι νόσου διάφορον pro vulgato διάφθορον. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἅπασαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅπου παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅστις ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥᾴδιον [c] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τὸν αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδίνῃ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα τοῖς ὑποδεξαμένοις τόποις, ἢ εὔφορα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὁρῶν ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν ἐν ἅπασι σώμασι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις ὄσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου [f] διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπογνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμῆς ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῆς πλείστης ὑπερροίας· εὐαλωτότερα τρίτον τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-

[c] ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* [d] Ἀναφύσει] Ita restitui ex *F.* & *L.* Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. Ba. Fr. P. S. A.* [e] Εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. Ba. H. P. S.* & P. Εὐσταλὴς male *F.* & *Fl.* [f] Διαφοράν] Ita restitutum ex Cod. P. & *Ba.* ac marg. *A1W.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *F. G. G.*

Ἀναφύσει] Sic praeter Mſ. Gr. *L.* etiam Editio *Junt.* vide Σοφ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *F.* in rejicienda earum lectione εὐσταλὴς, conferat supra *Zenx.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *F. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mſ. Gr. P. & *Ba.* Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

σοις [a] ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν ἡ θεραπεία, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτῶν δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καταλιθαίνουσιν.

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

Οὐ δίκαιον τοίνυν τῆς ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τὸ μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἔστι καὶ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τὸν λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηκμακὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἐπιγινώσκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum interfit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat aliquid.

Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παραφρονεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

[a] Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* [b] Τὸ μέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν οὐ μέσῳ P. & L. [c] Ἐν] Sic P. L. & marg. *Alw.* Ὃν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καταλιθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τὸ μέσῳ] P. & L. τῷ οὐ μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τὸ μέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὸ μέσῳ enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἔστι, καὶ ὄν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρισας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Ms. optime: ὥσπερ ἐστὶ ἐν φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum causſae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi causſa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi glisscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec prompte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & commodae.

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχει τῇ νόσῳ, ὀνόματά τε ἐστὶν αἰτίαι, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολύ, [d] γέρουσι [e] δὲ δυσκολία ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μίσος κατά τινος πολύ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑπολυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καί ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑποχοίτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὸ πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἷον πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

[d] Γέρουσι] Γέρουσας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. [e] Δὲ] Καὶ *Fl.* [f] Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. [g] Οὐδὲν] *Vorst.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. [h] Μίσει] Sic etiam esse in *F. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὅν. *M. du S.*

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὧν adspirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὧν spiritu leni habet aeque ac aliae. *F. F. R.*

7. Παραυτῶν, καὶ ὑβριστῶν, καὶ λυττῶν, καὶ μαινομένων] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *F. G.*

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerum* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. *F. F. R.*

χρηταί, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν φαρμάκων ἃ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει καὶ πάνυ σοι τελεωτικῶς λέγω· ὅλως ῥᾴδιον ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· ἀφεῖσθαι δ' οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπεύεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον ἐκ τῆς ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μέν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κω σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὅταν μὲν γένοιλο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με χρὴ ποιῆσαι δέῃσθαι; θεραπεύσω μέν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ ὅπου λείψω τινὰ τάξιν, ἣν τοῖς παισὶν ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε μετεύσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ὑπόπτως τὸ νόσου, καὶ [b] ὑπομιμήσκεις τὸ πάθος· ἔχθες, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀναφήλας, ἀγανακτεῖς, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi respueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exstare in *J. H. Bz.* & *Fl.* notat *M. du S.* b Ὑπομιμήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκεις. Sed prius habent *J. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἦν] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μόνῳ ἂν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. *M. du S.*

62. Ὑπομιμήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκεις habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾷ quoque non in ἐπιστᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾷ jam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. καλεπῶς ἐκτυφλοῖσι, *morose interrogas*: ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὰ πατοῦσα; pro βούλῃ. Et *Equis.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φίλ' ἄνθρ', πῶς πολιτεύσει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εἰς formant, ut ibid. *Pluto* 21. Οὐ γάρ μοι τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρίξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρίξῃ. Item θρήσσει pro θρήσσῃ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμήσκεις rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃς ab medio ὑπομιμνήσκεσθαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR. ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna videremur, de ipso pariter ac de numere differeremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Διῒ τὸν ταῦρον τοῦτον, ἃ ὑμῖν ἁρμόττοντα ἐφαινόμεθα καὶ αὐτὰ καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ. οὗ μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ χρὴ πρὸς ὑμᾶς [b] ἀπαγγεῖλαι Ἐγώ, φησίν, ὦ Δελφοί, ἃ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νενόμισμαι, οἷός εἰμι, ἀλλὰ μὴ οἷον ἡ ἐκ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς ἐνεδύσατο, ἀντὶ [c] τῶν πάντων ἀλλαξάμενος ἂν. μάλιστα δὲ παρ' [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δυναστεύων *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Ἀπαγγεῖλαι] Sic *Fl. H. P. Alb.* Ἀπήγγειλαν *J.* Ἀπαγγεῖλαι etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τῶν πάντων] Πολλῶν, & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. duS.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυναστεύων, ὅτου βασιλεύς. *G.*
5. Ἀπαγγεῖλαι. ταῦτα] *G.*
11. Ἀλλὰ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξάμην ἄν. *G.*

13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ Διός. παρεδρεύει δὲ τῷ Διΐ. τὸ ὄνομα μὴ γινώσκων, τὸ δὲ ῥῆμα μὴ διδούς. ἀνώνυμος ἡ τοῦ σύνοικος γενικὴ, * συνοικεῖ δὲ, διδοῖ. *V.*

* Συνοικεῖ] In συνοικῶ mutarat *M. duS.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aeque in παρεδρεύω mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia scholia vix describi merebuntur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam reveco alteri.* quod in ἀναπτύω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, Δεησόμενος & βοῆς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. duS.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῶν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῶν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hîc omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμᾶς. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῖν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Selenus*; non tamen sine caussa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Dissert. *pro Lapsi.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos σωτῆρας & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adisse non pigebit. *J. F. R.*

τῷ Πυθίᾳ, καὶ μονονὺ σύνοικοι, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παράγειν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, ἀγαθὸν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὰρ ὁ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ἐπιεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, ἐδεὶς ἐδὲν ἐπεκάλεσέ μοι τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῖν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τὴν

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

a Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρέπουσα τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ἐ μέτριον] Ταπεινὸν ἐ συγχωρητικόν. λέγεται δὲ ἐ μέτριος ὁ μεμιξημένως ἔχων ὁσίας, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ἐ αὐστηρόν. λαμβάνει δὲ ἐ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντα, μηδ' (3) ἐπισκιάσεις ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον αὐτὸ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσδούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχέα, ὡς ἐπὶ-

(1) Ἀπατῆσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικὸν] Sic reſtituit idem ex *G.* & *C.* cum ante editum legeretur ἀθλητικόν.

(3) Ἐπισκιάσεις] Et hoc reſtituit idem ex *C.* 2. enim medium ap *Clar.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον αὐτὸ] Pro his verbis ἀλλοῶν αὖτ' legitur in *C.* *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in *C.* *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Τρόπου ὄν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροδούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut apud *Heſych.* caeterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, ἁπλῆ] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδεὶς, qui Οὐδὲς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς δὲ τῷ Φάλαριδι πρῶτον βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον ἐδεὶς ἀπεκάλει μοι. Ubi in

curitatem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non pauci qui ista laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessitatem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; imperium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quamquam necessarium talia audere, in principio potestatis maxime. Humanitate enim, & mansuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plerorumque usus sum. Urbem porro ipsam videres magistratuum negligentia perditam,

πόλλ' σωλήρίαν, εἰ 'βπιθέμβω τῇ ἀρχῇ, ἐκείνυς μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι 'βπιβυλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καὶ αναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὸ 'βπιχειρήσεως τὸ ἀνάγκην. τύτοις συναγωνισταῖς χρησάμβω, ῥαδίως ἐκράτησα τὸ 'βπιχειρήσεως.

Τὰντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκυον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ' [c] ἀσασίας ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, ὐδὲ κτὴν τῶν 'βπιβεβυλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τὸ δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τύτυς. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβύλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀσασίας] Restituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀναῤῥησίας enim Edd. priores omnes. Sed restitutam lectionem etiam confirmat marg. *AIW.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. B2. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καὶ παύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπάγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*
40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*
50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίου ὄντος. *G.*
53. Αὐτὴν καθεστωτιμίας ἀν.] *G.*
55. (9) Ἐσπείσμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπάγαγε] Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἑτέραν λέξιν mirum erat in editis; sed nondum sanata sic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπείσμην] Ἡσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* erat.

in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magistri* lectio corrigenda est. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαινοῦντες *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mss. cum Anglicano, tum meo scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀσασίας, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae consecuta sit ejus principatum. Atqui non laus est, si legas ἀναῤῥησίας, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀναῤῥησίας] Angl. ἀσασίας. *J. B.*

Ἀσασίας] A. G. P. & L. pro eo quod in impressis omnibus est ἀναῤῥησίας. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suspicor Lucianum scripsisse προεφεστώτων. Nempe ait Phalaris, se, quum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστότες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem spernerem quod Cl. *Jens.* adfert προεφεστώτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jens.* scribat προεφεστότων & ἐφεστότων penultima correpta,

την, τ̃ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπῆρ-
ροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀνα-
στάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ
ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν
καιναὶ τῇ τ̃ ἐφεστώτων ὀλιγωρίᾳ, ῥᾳδίως
ἐπήυξησα, καὶ τ̃ νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ
τ̃ γερόντων [b] προνοίᾳ, καὶ τ̃ δῆμον ἐν θέαις
καὶ πανηγύρεσι, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοδοι-
νίαις, δίηγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων
διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δο-
ρυφόρων [c] ὀλιγώρησις, ἢ δεσπόλικη τις
[d] ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τ̃ ἀφεῖναι τ̃ ἀρχὴν, καὶ
καθαθεῖναι τ̃ δυναστείαν, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως
μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν.
ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράτ-
τειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμάτη-
σὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοι-

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc aquaeductibus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moenibus circumpositis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juventutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque illud quaerebam, quomodo *eo adduci res posset*.

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A1*. b Προνοίᾳ] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρεσβύτου *J.* c Ἐπιστάμψις] Ἐπίστιμψις marg. *A1W.* d Ἀπειλὴ] Recte sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπειλὴν male *J. Ald. Fl. H.* e Ἐσκοπούμην] Διεσκόπουν *P.* Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. f Παύσαιτο] Πεύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. *V.*
63. Προσόδους] Εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παροικίας, ὡς Θουκυδίδης ὁ Ἑτεοκλῆς. *G.*
64. Ἐφεστώτων] Παρεσκαμμένων. *G.*
65. * Νεολαίας] Ἡ τῶ νέου λαοῦ σωναγωγὴ, καὶ ἄλλως τὸ ἄρθροισμα τ̃ νέων. *V.*
66. Προνοίᾳ] Ἐνεργείαις ὁ καθητικῶς ὁ μὴ γινικῶς. *G.*
67. Δημοδοινίαις] Ταῖς τῶ δήμου εὐωχίαις ἢ δωρεαῖς. *V.*
68. Δίηγον] Ταυλοπαθῶ ὁ ἀλλοπαθῶ. *G.*
Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγων] οἱ μέχρι τ̃ ιδ'. ἰνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*
69. Ἀπαγωγαὶ] Μητόνυμις ἀγγίγραμμένοις διὰ δύο μ̃ ἀρχοῦσι παρὰ τὸ δεῖν ἀπαγχόνας τ̃ δύο. *G.*
71. Ἀποτρόπαια] Φόβητὰ ὁ μισητὰ ἄξια. *G.*
Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*
73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργείαις ὁ καθήμενον. *G.*
74. Ἐννοῶν] Ἦτοι ἐγώ. *G.*
77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ ὡς ὁ κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἀντὶ τοῦ, τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὄπισθεν πρὸς τὸ πάντων ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο γενέσθαι. *G.*

* Νεολαίας] *Neolaio* habebant edita. Νεολαίᾳ mendose *C.*

repta, non video; propemodum tamen & *Solonium* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam quum contractum sit, ex ἰφεστηκότες & ἰφεστώτες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti ejus obversabatur primigenium ἰσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθαι. *Apocal.* X. 5. εἰδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Δορ. ἐκπερ.] De eo quod Scholiastes monet, vide *Tac.* Annal. III. 44. *M. du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Plancius, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret: *averser haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* positum *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

si

set, ne tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium simplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me consurgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere, & comparare conjuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Athenienses-que legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, jam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & in primis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo, ut

αὐτῆς τινὸς θεραπείας δέησθαι ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ μὴν ὁ ἀρχαῖος ἐπὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῦ τρόπου τὴν ἐπιβουλῆς, καὶ [g] ἀποστάσεως [h] ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεπαλοῦντο, καὶ εἰς † Ἑλλάδα πρός τε Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὴν καὶ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσαντες ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ τρεβλώμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὴν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

95 Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅπῃ

g Ἀποστάσεως] Alii ἀποστασίας Coll. h Ἐσκοποῦντο] Ἐπισκοποῦντο Coll.

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ ἰδιώτης, ὡς φησι Πλάτων. G.
80. Εἶχον] Διεκείμην. G.
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. G.
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀποστασίας. G.
Ibid. Ἐπισκοποῦντο] Παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικόν. G.
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.
83. Συνεφόρουν] Συνῆγον, συνωθίζοντο, συνίστων. G.
84. † Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. V.
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἰκετικῶς. G.
88. Αὐτοχειρίᾳ] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι ἢ φονεύσεως. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες ἢ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνησάμενοι, καλαλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

† Ἐπορίζοντο] Ἐπενίζοντο antea legebatur. merito emendavit M. du S.

si active sic exponas. *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate ibid. *Prometh.* c. 1. πελεκᾶσθαι ἀκαίων. *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exiget; nam satis haec sunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ] Ita interpungendum esse monuit Doctiss. *Th. Wopkens* in Lectr. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amst.* male sic habent: τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utque non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego inepius hisce rebus occupatus eram, quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Paris. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae; in versione *Benedicti* quoque distinctio recte facta est, quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legisse; sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsan evenit, ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Cl. *Gesner.*) *Aristoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illustr. *Spanhem.* ad ejusd. *Aristoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. ap. eumd. ibid. ad vers. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior est, & Κρονικὸν de *obsoleto, inepto.* quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemsterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πραχθέντων μοι συμβουλεῦσαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, visum vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci, hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eumdem illum metum potestis concipere, velim mihi con-*

ὅπῃ τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομέ-
νους ἀξιῶ με εἰ τί τότε πραχτέων μοι συμ-
βουλεύσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν
ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρ-
όντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκρά-
γαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες
τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς
ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρω-
πίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι,
καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πεί-
σεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν
ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν
ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν
τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίᾳ τινὸς εἶναι, γενναίαν
δὲ, καὶ ἀνδρώδη ἐννοηθέντα, καὶ χολὴν
ἔμφρονα, καὶ ἠδικημένῳ ἀνδρὸς ἀναλαβόν-
τα, μεμελετῆσθαι ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόν-
των, τὴν ἐς τὸ ὅπιον ἀσφάλειαν πορίζειν;
ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταστει-
λάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγους μεμαδὼς αὐ-

in eodem metu *animis* & cogitatione conſtituti, ipſi conſulatis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, ſalutis aliquam in re praeſenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conſpectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum ſit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam ſtatim ultima ab illis ſubiturum? aut potius nudum jam jugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi ſunt* cariſſima? an iſta quidem plane ſtupidi hominis eſſe *cenſetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque injuria laeſi aſſumta, illos ulciſci, mihique pro praeſenti facultate, futuri temporis ſecuritatem praeſtare? Haec, novi ego, mihi conſuleretis.

6. Quid igitur poſt ea feci? Arceſſitos noxios, & cauſſae dicendae copia illis facta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὴν] Conſtans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθίου] Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθήτου. *G.*
Ibid. Γενναίαν] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενίς αλα & δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ἐπιὸν] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταστειλάμενος] Μεταπεμψάμενος. *V.* (Μηνύσας & ἀγαγών. *G.*)

* Μεταστειλάμενος] Μεταστολάμενος erat in Editis; ſed correxit *M. du S.*

conſilium veſtrum, quid tum agendum mihi fueris, impertiatis. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forſan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. *J. G.*

Γυμνὴν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt totus homo ob id ſit nudus; ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλον πὰρ' ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonaſmum praepoſitionis ἐν ſtatuere poſſis, quia ſaepiſſime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ſine praepoſitione dicit. In noſtro tamen non adeo ſimplex eſt pleonaſm. ſed ſignif. *coram videre*, nec praepoſitio commode abeſſe poterit. At ſi totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonaſmum eſſe ſtatuas, quod ὁρᾶν ſufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum eſſe otioſum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pſeudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

cta, prolatis argumentis, plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi poterant, ultus sum, aegerrime ferens, non quod factae mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non esset in illa ratione permanere, quam initio instituera-
5 m. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non cogitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Nimirum omissis iis,
10 quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit, non
15 cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam vestram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους ἀδαγαγών, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ οἷόν τ' ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανίζω δὲ τῶν ἀεὶ ἐπιβουλευόντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὴν ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πρὸς πότερα ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· [c] συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας [d] ῥιπτούμενον, ἃ μὴ ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ εἰς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῇ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ηγοροίη δὲ [e] ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείναλε ἄνθρωπον Ἕλ-

c A Συνελόντες ad ὧς nil variare Edd. & *Coll.* notat *M. duS.* d 'Ριπτούμενον] Alii ῥιγνύμενον *Coll.* e 'Υμῶν] Sic recte *P.* marg. *Al. S.* & L. Ἡμῶν male *J. Ald. Fl. H.*

20. Ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες ἢ ἀρνούμενοι καθόλου. *G.*

33. 'Ριγνύμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ταρπηία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μόνους ἄθουν τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα δὲ τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὥσαιτας ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Λίσωπον συκοφαντήσαντας αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀναθεσιμώτον Ἀπόλλωνι. *G.*

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. *G.*

13. Ἐκ τῶν ἐόντων] Τὰ ἐόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque satis accurate redditum a Belgis per *id quod inest*; sed significare, *quantum res sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλεύσαις ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, sat scio, consilium mihi dedisti*; Rectius *Oporinus*: *Hoc — finxisses.* Esse enim hoc aoristis imprimis familiare, ut eorum indicativus subjunctive sit interpretandus; (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jens.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit *Jensius*, subjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὃς' ἐφόβησε πα-

λάφρονά περ πολεμιστήν, male vulgo vertitur *terret*, cum significet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες. Εἰ μὴ — Ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. *Demosth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὕτω τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἔκλαπε τὴν δίκαλλιν. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Nostrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel saltem, *laudare soleo*, ut Cl. *Gesn.* fecit. Et *Long. Past.* I. p. 20. *paulus* ἂν ἐκὼν ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *lateat*, *latere possit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἐπραξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hist. XII. 1. p. 658. Ed. *Perizon.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. supra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτει, & ποιήσομεν pro ποιήσειμεν contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τῦ ἱερῦ (καὶ γὰρ ὁ [a] πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγε) ἡ πέτρα) κολάσῃ τοιαύτῃ βιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζουσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ὑγιῶς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον· κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτοῖς πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκοῦσαι καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ Coll. b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσεσθε *F.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *F.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἐκπαντάπασι. Ita consignavit idem, sed ἐκπαπάσας voluit.

40. Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ'. μὲ ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου ἐστὶν ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ ἐκ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ ἐστιν αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγειναί. Χίλων[e] Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλων[e] Ἀθηναίου, ὅρα μακρῷ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλείστοι κακοί. Θάλητος Μιλησίου, ** ἐγγὺς παρὰ δόξαν. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνίκυτας.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακοῦ] Πιττακῦ male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πραινίως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλείστοι] Πλείστης *G.* Πλείστοις κακοὶ. C.
** Ἐγγὺς] Ἐγγύα C.
†† Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Μίτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλῳ κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, ὕβριν ἄγαν, ὃς ἐὼν γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱερῆς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλείονας κακοὺς δή, Βίας ἀπίφρων Πριηνεύς·
Ἐγγὺς φυγεῖν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἀφνὸς.

Ἕκαστα σοφῶν ἰδίως κατ' ἔπος πόλιν, ὄνομα, φωνήν.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσεσθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τῦ Ει. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἑ . . . in *Junt.* est ὡς ἑ . . . quod videtur ex ὅτε ἑ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκῃ ἧσσον.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ἐν λοιδορίαισιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum defit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

tannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exsciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφὸς ὢν τὸ Φαύλλῳ ὀνόματι δοκεῖν-
τι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἤθει ἐπιδεδειγμένους·
ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ
τοῦ Πυθίου ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθή-
ματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι-
κῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων
οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ
ἐλπὶς ἡ κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ
ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀ-
νάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ
ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μη-
δὲ τὰ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνε-
ται, ἀλλὰ τῷ μὲν τῆς Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ'
ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπωμεν, τοσῷδε
πλείους ἡμῖν ἀναφύον-
ται τὰ κολάζειν ἀφορ-
μαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον
ἐκ-

f Ὡς] Ὡς *f.* sola, & marg. *AIW.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ἐπιστύφειν τὰς καινοφυεῖς. Hydrae autem Adrastus, ὡς τῇ κατὰ Θήβας ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ὡς τῇ πάλαι πεσεῖλ . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδνας ἀσπιδ' ἐκπλεῖν γρα-φῇ Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ —— ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J.F.R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *J.B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *J.F.R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus*, *tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones*. *Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit*, *evellere*, *& profecto exurere cum Iolao*, *si confirmatum imperium habituri simus*. Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & ἐκκαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere*? Id certe optime respondet τοῦ, ἐκκόπτειν & ἐκκαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J.J.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ & ἐκκαίειν] Suspectum fuit Doctissimo *Jensio* illud φέρειν, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere*. *L. Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. —— μὴ κῆρες ἔχωσι θανάτοιο φέρεσθαι, ubi Scholiastes quoque φέρεσθαι interpretatur ἀποφέρεσθαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J.M.G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi*, *perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι πανταπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia*; *nec ulla causa est*, *ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur*. Ibi πεπονθὼς non est qui

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ἀπικαίειν, νὴ Δία, τὴν τῶν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἀπικρατήσειν τῆς ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένου, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως [b] δὲ, τίνα οἴεσθε ἄτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τῷ ἐμαυτοῦ τύχῃ ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, ἀνάγκην δὲ πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere ſemper, & uſere Iolai inſtar; vincere ſi velimus. Eum enim qui ſemel in hanc vitam incidere coactus eſt, oportet aut ſimilem eſſe argumento, *quod agendum ſuſcepit*, aut, dum aliis parcit, ipſum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem eſſe, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & ſpectandis caedibus, niſi magnam aliquam habeat puniendi cauſſam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipſe & longiorem poenam ſuſtinens! Viro enim natura bono, ſed quem acerbum eſſe cogat neceſſitas, punire multo quam puniri difficilius eſt.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνᾶναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. οὕτω γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῴζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπι-

9. Si vero libere dicendum eſt, equidem optione propoſita, utrum malim injuſte quosdam punire, quam ipſe mori; ſcitote me nulla cunctatione interpoſita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuſte egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipſe injuſte mori, an juſte punire inſidiatores? hoc ſane *poſterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in conſilium mihi advoco, meliusne ſit injuſte mori, an injuſte ſervare inſidiatorem? Nemo ita, puto, ſtupidus eſt, quin vivere potius praeferat, quam inimicis ſervandis ipſe perire. Quamquam quot ego eorum

[a] Εἰς τὰ τ. ἰ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* [b] Δὲ, τίνα] Et ſic eaedem Edd. Δέ τινα P.

invidiam ſubit aut patitur, ſed qui alteri invidet. Licet paſſio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρισπίνης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *ſomnum capere, quieti ſe dare*, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hiſt.* 4. Immo potius Cl. *Hemſterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo ſit *adferre*, ut ap. *Long. Paſt.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* δέομαι Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam lignificet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo eſt *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* ſatis diximus) ideo poſteriore hoc ſenſu cum Cl. *Geſn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους *ſpoliare ſe invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere.* vid. *Scholiaſt. Thucyd.* p. 7. 33. Ipſumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jenſ.* etiam poſtea adſcripſit, & vulgatam ſic ſtare poſſe, addidit. *J. F. B.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatiſſimus hic locus eſt, quem ſi quis expedire queat, magnas a me initurus eſt gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat ἂν. 3o. ἀδίκως σώζειν τ. ἰ. incommode admodum dicitur, pro

corum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cujusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae miserius crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi; vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας ἕνεκα πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τὰμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖος ἐγὼ τοῖς αὐτοῖς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πυνθήνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμπομαι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥστε καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦλθεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὁθνείους φιλάνθρωπον, ὕβριν τοὺς ἀδίκους τοῖς οἰκείοις προσφέρειν, εἰ μή τι διαφέροντας ἠδίκησε.

Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, ὃν οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιοῦτον ἐπιθυμῆσαι κτη-

e Καὶ ὑ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοποὺς] Κατασκόπους marg. *Aldi.*

25. Πυθῶνας] Πῶς, εἰσαγγ. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*

30. Ὁ δ. τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος εἰσαγγέλθη ὁ Χαλκευγός. *G.*

pro δικαίως καλάζειν. Lego igitur ὃ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, *εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν.* *M. du S.*

23. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obviam est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμιρώταά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐκδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέροιτο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μηδὲν — προσενεγκασθαι τὸν παρόντα θυμὸν. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentleius* scripserit. *M. du S.*

χλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλα῾ ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπο῾ ὅτο῾ πάμπολυ τὴν ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ κρυνήν τινα κόλασιν ὑπενόησεν, ὡς ἐξ ἅπαντο῾ κολάζειν ὑπιθυμοῦντι. ἡδὴ καλασκευάσας τὴν βοῦν, ἧκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνου πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέο῾ ὁ ταῦρο῾ τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλα῾ παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὴν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἵν' τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ καταχλείσας, προσιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βό῾, τοῦς δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενο῾· ἡ βοὴ δὲ, ἅτε τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσα, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσα θρηνώδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? & ſimul aperiens propе tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut deum ille*

a Περίλα῾] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. duS.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μυκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλα῾] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho, Plinio, Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. duS.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλο῾ pro Περίλα῾ recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλλο῾, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τύχης χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλα῾ genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προσιθέναι] Ἀντὶ τοῦ προσίθει. Attic. *J. B.*

Προσιθέναι — τοῦρ δὴ ὑποκαίειν κελεύων] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὴ — Αὐτοῦ ἰφικάνειν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὀκόσοισι μὲν ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτοῦς ἀφιτέων. & ibid. iterum, ubi tamen δὴ commode intelligitur. Adde Aphor.

le punitur, tibide tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus pollueret, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μὴν, κολάζεαϑ, σὺ δὲ τέρπεαϑ μελαξὺ καλαυλεύμενον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τᾶτ' ἤκεσα, ἐμυσάχθην τὴ κακομηχανίαν τᾶ ἀνδρὸς, καὶ τὸ ὀπίνοιαν ἐμίσησα τᾶ καλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑποδοχεσις ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὸ ἀλήθειαν τᾶς τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φρὴς μέλη, ταῦτ' ἐϛὶ τᾶν αὐλῶν φθέγγεϑ. πειϑεὶς μὲν τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸ ἄξιον μιϑὸν τᾶς θαυμαϛᾶς σᾶ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τᾶς μυσικᾶς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαϑεν, ἀπολαύων τᾶς αὐτᾶ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεϑῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανών, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον καὶ χρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καϑάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεϑησόμενον τῷ Θεῷ· καὶ ὀπιγράψαί γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὸν πᾶσαν

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri μίμνησο* intelligere queas, ita alibi καλεῖν omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τὺς αὐλὺς τυσδὶ] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τᾶ παιδίον τᾶνδι, καὶ τᾶ Νυμφᾶν τᾶνδι. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τὸν μὲ κολάζεαϑ, σὺ δὲ τέρπεαϑ μελαξὺ καλαλεύμενον] Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam; quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & A. Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαιοσ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delectaris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐν

σαν διήγησιν· τῦ ἀναθέντος ἐμῦ τὄνομα, τ τεχνίτου τ Περίλαον, τ ὀπίνοιαν τ ἐκείνε, τ δικαιοσύνην τ ἐμὴν, τ πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τῦ σοφῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πεῖραν τ μουσικῆς.

Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μὲν ὑπὲρ ἐμῦ μετὰ τῆς πρέσβεως, ἀναθέντες δὲ τ ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἵος ἐγὼ πρὸς τὰς πονηρὰς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τῦτο μόνον δηλῶσαί μου τ τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τῆς τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τ τέχνης, καὶ κατέπαυσα τ ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πάλιν μηκέτι δεῖται κολάσεων.

Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τῆς Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἀναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τ ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τ ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

juſſi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipſius commentum, meam juſtitiam, poenam decentem, ſapientis fabri modulos, primum Muſices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod juſtum eſt feceritis, ſi pro me cum Legatis rem ſacram feceritis, dedicaveritisque taurum honeſto ſacri loco, ut ſciant omnes, qualis ego in malos ſim, & quomodo ulciſcar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc ſolum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque ſervatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter ſolos artifiçis mugitus: & quod in illo ſolo & experimentum cepi artis, & finem impoſui cantui illi a Muſis & humanitate abhorrenti. Et in praeſens iſta quidem a me Deo *oblata ſunto*. Dedicabo autem ſaepe etiam alia, ſi hoc mihi praeſtiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere juſſi ſumus, vera omnia, & qualia geſta ſunt ſingula. Ac digni videmur eſſe, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus teſtimonium, tanquam qui ſciamus, & nullam jam mentiendi cauſſam habeamus. Si vero etiam preces interponendae ſunt pro viro, qui ſine cauſſa videtur malus, quique praeter voluntatem ſuam punire cogitur, ſupplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci ſumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis eſſe cupientem, & multa in vos publice, & privatim in ſingulos veſtrum bona conferre parantem. Accipite ergo ipſi taurum, &*

a Προσήσεσθαι] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Προσῆσθαι P. L. & marg. *AIW.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non eſt, ut Interpres, *in eleganti delubro*; ſed *in loco templi conſpicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τ πόλεως. *Aelian.* V. Hiſt. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, ſupple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipſi, p. 164. Ibique & alia ſimilis ellipſeos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impreſſi omnes. P. & L. προσῆσθαι. & ſic *Dem.* 173. A. μὴ προσῆσθ τ πόλεμον αἰτίᾳ τὴν χάριν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepiſſime uſurpat Noſter. Φαλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo justissimoque donario privaveritis.

εὔξασθε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλους ἀποπέμψητε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata diſſerentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ πρέσβεων ἀκούσας τὰ ἥκόντων παρ᾽ αὐτοῦ, ὀφειλὴν καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην ὑμῖν παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ᾽

1. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσύλους ταύτην λαφύρια. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεως τινὸς τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἑνὶ ξένος. ἀσύλους δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τ᾽ πόλεως ξένος, ὅπου ποτ᾽ ὦν ὢσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι πάτριοι τ᾽ ῥητόρων πρόξενους καλοῦσι τοὺς ᾠδημοσίους τινὸς πρόξενος (6) τισὶ γινομένους καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τῦ ℓ τοὺς πρόξενος συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ ᾠδημόσια (8) τ᾽ καλλυμμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷον προάγοντας. ἢ ℓ ἐπὶ τ᾽ χειρόνων παρίληπ) τοῦτο (9) καλαχρησαμένων ἅτε λοιπὸν τ᾽ μὴ κεκριμένης τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ πρόξενους μόνῳ φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολλικὸν πρεσβάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ὀλιγίστους χρόνου ἢ ὀλιγίστων πατρῶν (11) παραδόσιος τυροῦντας ὁμοίως, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχουσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὃς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι λέγ᾽ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους ὅτι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὡς οὐ οἰκίας τινὸς ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τ᾽ χρησ.μων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . *V.*

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσύλους] Ἀσύλους C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἑνί] Ἰδίως ἑνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idiων ξένος* quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἴδιος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι πάτριοι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γινομένους] Οἱ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda funt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καλαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολλικὸν] Πολλικὺς C.

(11) Παραδόσιος τηροῦντες] Sic C. Παραδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦντας. V.

(12) Καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρῶσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολλικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξεν@] Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξεν@] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν τε ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ διανοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [a] δημιουργὸς ἡμῖν [b] προθεῖναι τὴν ψῆφον, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, ὃ δὴ ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφοὺς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μηδ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἄν, εἰδὼς [d] εἰ προσησόμενον τὸν Θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. b Προθεῖναι] Προτθεῖναι marg. *AIW.* c Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A*1. Ὅσων Edd. d Οὐ] Μὴ marg. *AIW.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* diserte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47. *M.du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μειζόν τ' ἀσεβείας erronee vides verti *pramium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίᾳ] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδία. *M.du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ μὲ τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πιστοῦσθαι φάσκουσι πάνυ πιστὰ διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ δὲ ἐπισκόπους καλῶν γραφῶν] Pro μὴ δὲ meliori ordine δὲ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

5. Qua re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν ἓν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καλαδῦσαι αὐτὸ, μᾶλλον δὲ ἀγύσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἀναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέχει αὐτοῖς, καὶ σῶς εἰς τὴν Κίρραν καταῖραι.

Ὧν καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τῦ μονάρχυ εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένυς, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τοῖς ἄλλοις κόσμοις τῦ ἱερῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τῦτ' ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς ὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καλαδικάζυσαν ἐκ τῦ ἱερῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τὸ τῆς εὐσεβείας, τὸ κεχρῆσθαι μηδὲ τῦ ἀνατιθέναι ἀξιοῦν.

Ὁ μὲν ἓν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τῆς Ἀκράγαντος ἄρτι καλαπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τῦ τυράννυ, μόναν σὲ αὐτόπλης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τῦ πλοίυ ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκυσι πάνυ πιστεύειν διηγυμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγυσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτὸς, ἃ μὴ ὠπτάμεθα, καίηγορεῖν.

E'

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *Aiw.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *Aiw.* Εὐδίᾳ Edd. priores. [h] Αὐτὸς] Sic *J. Fl. P. S.*, Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J. J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ὠπτάμεθα καλαγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt *Benedicti.* Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ὠπτάμεθα κ. & vertit Opſopaeus, *ne quae modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda haec deliberatione. *J. G.*

64. Αὐτοὺς] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Jenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ἦν τι καὶ πέπραχ) τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἀ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον θύειν, [a] καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸ θεὸν, καὶ συναλίθεναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν ὑπὲρ τὸ Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare juste aut injuste tyrannidem gerant.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπη καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ προσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὀπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς [c] αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς δὲ μόνον τὰ πρῶτα τοῖς ἄλλοις

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* spiritu leni. Αὑτοὺς ceterae.

P. J. B2. H. &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmuriensem* ejusque adsecla *Amst.* male dedisse μὴ ἀ. *J. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τι accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingi*. *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* vers. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paras.* & *Rhetor. Discal.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* & *Lucianus*. *G. C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebet ; ſed ſi quid apud Phrygas , Lydos , Perſas, Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſcitur*, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus , & abundamus , & beati ſumus. Haec antiqua ratio , haec adhuc obtinet , & utinam ita vivere non deſinamus !

9. Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum , nec prohibitum quemquam , quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum , puto , ſupra modum auctum eſt ſacrum , & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam , neque praeter patrium morem lex conſtituenda , ut ſcrupuloſe judicentur donaria , & eorum quae mittuntur origo inquiratur , unde , a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare , tum Deo miniſtrantes, tum religioſis.

10. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus judicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantisque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo,

[d] Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορῦμεν, καὶ εὐδαιμονῦμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε ὕτω βιῶντες.

1 Μέμνηται δὲ ὑδείς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, ὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὐξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι χαινολομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, [e] φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

[d] Ἕλλησιν] Reſtitutum ex L. & marg. *AIW.* Deeſt in Edd. prioribus. [e] Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. *Fulcop. Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam , num ipſe hunc Codicem inſpexerit , an ejus collationem tantum ab alio acceperit , dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum ; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius deliberanti melius viſum , ſi utrumque conjungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuosque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe, fatetur, a quibus ſe ſejungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque jam adeſſe malui. Sic *Demoſth.* ſaepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait , ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit , ad *Hellada* propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis adnumerare , patet ſupra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλος Ἕλλησι optime ſe habet. *J.F.R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui ſerio haec verba legit , mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres , Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορεῦμεν, καὶ εὐδαιμονεῦμεν. *Ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur , & opulenti & beati ſumus.* *J.F.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν Ⓒ εὐπορεῦμεν *Salm.* Ed. alieno loco ; ceterae enim Edd. εὐπορεῦμεν uno verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus* , eam hic addimus, quo Cl. *Jenſii* correctio melius intellecta confirmetur. *J.F.R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν , ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J.B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4. quamvis ibi *Fl.* φυλ . . ., ut hic A. habeat. *M. de S.*

ἱερῷ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆς μαντείας· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅτι πᾶσι δὲ, τὸ πρὸς πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσαισθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ καθ' ἕκαστον τοῦ θεοῦ ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in vetuſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *J. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιησωμεν penult. longa habebant *J. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τὸ θεῖον] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *J. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποῖον καιρὸν δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *J. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *J. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀοίδιστον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δὲ σοι Ἀοίδιστον ὑμῶν νῷ τε καὶ πάρα θεν ὄν. *J. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τῆ γνωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεϑα, κρίνεαϑ, ἢ ἐξετάζεαϑ, τὺς ἀνατιϑέντας; ἢ μὴν ἐξ ἐκείνυ μϑ τῦ παλαιῦ ἔϑυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαϑῶν [e] ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναϑιϑέντων, ἢ ὑπὲϱ τ' ὑπάϱχυσαν δύναμιν ἐνίων δωϱυμϑνων τ' ϑεόν.

Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, ἢ ἐξελαϛὰς ἐπιϛήσεϑε τοῖς ἀναϑήμασιν, οὐκ ἔτι μὴ [f] ἀποϱήσωμεν τῦ δοκιμαϑησομϑνων ἔτι, εὐδενὺς ὑπομϑνοντ@, ὑπόδικον [g] αὐτὸν καϑιϛάναι, ἢ ἀναλίσκοντα, ἢ καλαδαπανῶντα, παϱ' αὐτῦ κρίνεαϑ, [h] καὶ ὑπὲϱ τ' ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριϑήσεται τῦ ἀνατιϑέναι ἀνάξι@.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΥ μὲ ἴσως, ὦ φίλταϛε Κέλσε, μικϱόν τι τῦτο καὶ φαῦλον οἴῃ τὸ πϱόσταγμα,

e Ἐμπέπλησται] Ita recte *P. B2. H. Fl.* aliaeque. Ἐμπίπλησϑ male *J.* f Ἀποϱήσωμεν] Bene jam ſic *J.* item *H. B2. Ald. S. P.* & *P.* Ἀποϱίσομεν *Fl.* g Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. h Καὶ ὑπὲϱ] Καὶ μὴ ὑπὲϱ *Vorſt.* male. Sic notat *M. du S.* i Ἢ τίνι] Ἢ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλταϛε Κέλσε] Οὗτ@ ἐϛὶ Κέλσ@, ὁ τὴν καϑ' ἑαυτὸν μαχαῖϱαν Φλυαϱίαν ἐν ὀκτὼ γϱάψας βιβλίοις. ᾧ * πϱὸς ἀκϱίβειαν αὐτεξαγόμεν@ πϱόθυμον, ὁ σπουδαιότατ@ ἀν-

* Πϱὸς ἀκϱίβειαν] Sic ex C. reſtituit *M. du S.* πϱυσάϱιθμον enim ante legebatur.

τῆπεν Ὠϱιγένης, μιϱοὺς ἁπάσης σοφίας ἐ ἀσεβοῦας † ἐξευϱεϑὴναι λόγους, ἢ λῆϱον ἀποφῆναι τὸ ϑαυμαϛὸν αὐτοῦ σπούδασμα. *V.*

† Ἐξευϱεϑ.] Ex hoc emendavit idem pro vulgato ἐξευϱεϑέντας.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παϱειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουϱείους· τ' ἓν πϱότεϱον κατὰ Νέϱωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδϱιανὸν ἐ καϑ' ἡμᾶς. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *ætas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁϱᾷς ὡς ἀϕ' ἑαυτῶν οἴεται δεδεῖχϑαι μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γϱάψαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσει] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλ-

μα, προστάξειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοτειχίτῃ τὸν γόητος βίον, καὶ [a] Ὀπωνίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ὃ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἐστὶν, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορημένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀναχαθήραι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τοὺς κοφίνους ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίρειο πόσην πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi imputare & *adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμης καὶ γραφῆς τοιοῦδε θῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam & &

a Ὀπωνίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A1.* Ἐποιτίας *B2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀποιτίας *Heinf.* b Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. ἐν κακίᾳ P. & *Angl.* c Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. d Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμήθητος marg. *A1W.* Ἀμύθητος P. e Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A1.*

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποιτίας αὐτοῦ] Ἐποιτία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ὀπωνίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποιτίας. *M. du S.*

Ὀπωνίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis.* *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὸ πολλῶν.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς ᾧ] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis lacerandum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκεται πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶται, κατὰ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτῃ ὀπίσω τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν ἐτόλμησεν ἐλῃστεύειν, καὶ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην καταλαβών, οὐδὲ ὀλίγα τὰ ἐρημότερα λεηλατήσας, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς λῃστείας τοῦ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γοῦν δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦ-

ſ Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Mυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γάρ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τὸν Σιβαρὸν τῶν ἐπὶ Ἐπίκτητος ὁ Στωϊκὸς ἃ τὰ ἠθικὰ φέρου] * κατὰ τοῦτον ἦν. *V.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τὸν Ὀρχομβίου Μινύου, ἢ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φασκων † Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίου; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπολ. c. 13. *M. du S.*

† Μινύειον] Μινύειον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae Μυλίη dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τῆς Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. ν. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον ἐπάνω λάσιος, κόμην τε μὴ ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ προσθέλον ὑποκείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τὰς φωνὰς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λεληθυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, ὑδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

Τοιὸς δὲ μὲν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τὴν ὅπλ κα-

etiam tibi oſtendam, & magnus erat; & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Herocules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum urebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέτους inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. I. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ὥστε πλουτῶ γένωνται. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοιμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Ham adſpecta rideo! utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *J. B.*

71. Κίρκωπας — Εὐρύβατον] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Cteſiphontem: ὅτε γὰρ Φρυνώνδας, ὅτε Εὐρύβατος, ὅτε ἄλλος ἰδιὸς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μόνος καὶ γὰρ ὑβρίζε. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κίρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρύβατον] Vide *Eraſmum* in proverb. αἰρεσιωτίδιος. *Verſt.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδου] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώφρονα] Eum intelligit, de quo ſupra N. δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *J. B.*

Ῥουτιλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτῷ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

ὀκίᾳ Ἀλεξάνδρου ἀκρότατον ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γοῦν τῷ γαμβρῷ [e] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ [d] αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιον εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως ᾖ ὁ Πυθαγόρας εἰπεῖν, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεοπέσιος· εἰ δὲ καὶ τούτου ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὑβρει ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς [e] εἰς ὁμοιότητας τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τῶν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῶν Ἀλεξάνδρου δυνότητος. ὅλως γοῦν ὑπενόησά μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Ἀφροδίτωσον [f] ποικιλωτάτῃ τινὶ ψυχῆς κράσει, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[e] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῷ *Fl.* [d] Αὐτοῦ] Sic recte *B2.* Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *f.* [f] Ποικιλωτάτῃ] Ποικιλοτάτῃ Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι οἱ Βοιωτίοι διέτριβον, Ὀγχηστοῦ ὄντες γείτονες. * Σίλλος δὲ Τριβαλλὸς ἱστορεῖ μῦθον, ἐν ᾧ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὴ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπειλιάσθησαν δ' οὗτοι. Εὐναγόρας δὲ εἰς πόλεως μαλακίαν φησὶν Ἀβδηρίτας. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ πρωδότης τοὺς ἑταίρους. Ὁσιώτατος δὲ Φρυνώνδας ἐπὶ † πομπίᾳ βοῶντας. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ παλαιστὴς εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σώστρατος. *V.*

* Σίλλος] Sic *C.* Σύλλος *V.* Σώλλος Edita. *M. du S.*

† Πομπίᾳ] Ita mutavit *Solanus*, quum συμπιῶν editum esset. Sed confer & *Suidam* h. v. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτοῦ] *B2.* In reliquis prave αὐτοῦ. *M. du S.*

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἂν πρὸς αὐτόν. Sic *Terent. Nihil ad nostram hanc*, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, *ne comparandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi *G. O. Reitzii* Belg. Gr. p. 519. *J. F. R.*

83. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ — ὡς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discemus. Ex animo enim quin hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. *M. du S.*

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. *Pollux.* L. IV. segm. 165. *J. F. R.*

89. Ποικιλωτάτῃ] Vitiose legitur, ὅλως γοῦν ὑπενόησά μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Ἀφροδίτωσον ποικιλωτάτῃ τινὶ ψυχῆς κράσει. ratio linguae postulat ποικιλωτάτῃ. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτερος αὖται, &c. *J. J.*

Ποικιλωτάτῃ] Cl. *Jensii* emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. *M. du S.*

ὀπορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, εὐεπίβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκρίσεως τῆς βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ὀπιεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ὑπὸ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ὀπτοεῖν, ἀλλὰ ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum conveniisset, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον δὴ ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἔοικε, καὶ ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ὑπὸ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχυ-

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* b Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* c Προσῆν] Πρῶν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. d Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet *Basileensis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jensium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπίχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπίχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, & *Elsner.* ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπίσχων αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐπὶ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ξ. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἐπὶ τῆς καλάμης ἔστιν νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, ὅτως ἐκ τοῦ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καλαιοῦσθαι. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὸν ὑποξέμενον τῷ ἀποληπομένου σίτου (sive, ut *Hesychius*, τὸ ξυλῶδες τῶν ψαχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμιλλον interpretatur item *Hesychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyss. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Διομένους] Angl. βουλομένους. *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δομένους. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. supra Μισθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπούς] *Descensuros.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cupidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adjutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Caeterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remista bona, ast idem mala multa;

Quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiarissimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μῶν, καὶ χάριτας ὅπη τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀνακομπὰς, καὶ κλήρων, ἀμφοδοχάς. ὅτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτῷ πράξεων ἑτοιμόταλον, ὃ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας τῆς αὐτῷ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶν, καὶ ὑπηρέτης, καὶ ἀμφοδόχος χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δήθεν ἰατρὸς ἦν, πίστιλλος δὲ τῷ [g] Θῶνος τῆς Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ ἀμφοδόχος [h] αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τοῦ Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν [l] πᾶσαν αὐτῆς τραγῳδίαν εἰ-

[e] Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοὺς ἐχθρ. *Fl.* [f] Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. [g] Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. constanter. [h] Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. [i] Τυανεῖ] Ταυνεῖ *J.* sola. [k] Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

sursum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀνακομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaesivit diligentissimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυής, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθὴς ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Vorstius* etiam margini *Basil.* 2. adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ᾶ purum tam in α quam η contrahi monet, sic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyss. Δ. 230. Sic scribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifesto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctissimo *Philostrati* interprete, nomen id fuisse Tyanensi (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud *Philostr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis est apud *Homerum*, praecipue Odyss. Δ. quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ὅτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philostratus* describit: hunc *Hierocles* Christo aequiparavit: contra quem Eusebius scripsit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic sumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paullo ante centesimum a Christo nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex sequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non sic de eo sentiebat *Philostratus*, qui viri vitam conscripsit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιθυμίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inscribi jure potuisse censebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiss. certe *Philostr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι πατριᾶς ἄνθρωπον λέγω;

Ἤδη δὲ ὠώγων ὁ Ἀλέξανδρος τιμπλάμενος, καὶ τῆ Τυανέως ἐκείνῃ ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῇ ὥρᾳ, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἀδὲν [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καλαρατοτέρᾳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιῆσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκειρόμενοι. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἐχόντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρίς τε τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοὺς καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντος.

goedium nossent. Vides e qua tibi schola hominem narrem?

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum jam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praestigiis utentes, & opingues hominum (sic ipsi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, sed quae amabilis esse vellet, cum inveniissent, annonae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic visis draconibus ingenti specie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic J. H. P. S. Ald. B2. Χορογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἀδὲν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, sed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forsan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adscripserat *Solanus*, ut supra *Herod.* c. 4. ubi καὶ συγγραφέως & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic sequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιόντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιόντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in suis nott. Mss. Sed quia stare potest vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καλαρατοτέρᾳ] Intellige αὐτοῦ, τῷ Ἀλεξάνδρου scil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. seq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Aristoph.* p. 670. A. Et Nostrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et sic παχεῖς de rudi ac stupido hominum grege usurpari, hoc aliisque aliorum testimoniis probat Reverend. *Elsner.* ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* significari. Vid. nostrum supra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὅπερ — ἴσον τι τῷ πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiast. *Thucyd.* interpretatur πάντας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut sexcenties dicta repetam; verum ut hac occasione admoneam, non semper tamen *plebem* significari, sed plus, veluti in *Epist.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *universos* interdum significare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amst.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *universos Arabas*; quum non sufficeret Vulcanii versio, *in Arabas, populosam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκειρόντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὴν τοῦ θ' τὸν λόφον. Sic paullo post dicuntur τοὺς ἠγκεφάλους & τὰς καρδίας προεξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen est non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασσὸς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατεμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θηλομένους μὴ ἀγαναχτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς καὶ ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ἀφορμὴν σχεῖν πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινὸς, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τὸν ἑρπετὸν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχει ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεῖλον τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννεύμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ πολυτιμοτάτην οὖσαν,

tioris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαίᾳ] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aeſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαίᾳ] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐθυκράτους] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Dion.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δυμ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυοῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in Bz. etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυεῖν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυοῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi reſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν κακοῖν. Et δυεῖν νοσοῖν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς ὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὸ ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεί-
που τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους φρένοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. ὁ ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

Τὐντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ὅτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander suam

a Ἐς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικα *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ὕτω] Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατοικῆσαι. οἷον καὶ Δελφοὺς ὕτω κατοικῆσαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζον] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. δ. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ex. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Διψ. c. 2. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabiturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

οἴκοι πρεύχρινε, λέγων, ὅτῳ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὰ τοιῦτων ἀρχὴν ἡ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τὰ νομιζομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑποικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

Ὀλίγης δὲ δεηθεὶς τούτου φάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτειμιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἀμφοιτήσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαλκᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι φασιν. *V.*

cat. *J. F. R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *J. F. R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὕτη δὲ κύμβαλα ἐκκρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐκκροτεῖν cum dativo, ἐκκροτεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κοῦροι ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *J. F. R.*

5. Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G. C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J. B.*

Κοσκίνῳ — μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶτε ἐ Ἀγροιὼ τὰληθὲς κοσκινομαντίς. *F. G.*

16. Μίτισιν] Praeſens pro futuro; ſic ἰσὶ pro ἴσασι & ſimilia, vid. *Fenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Commentt. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μεθυμναίοις σὺν ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ὀπλῶ pro ὁπλίσω, quod alibi agemus. *J. F. R.*

λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἤδη καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, ἀττά τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων τὴν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τὼ γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινούς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superinjectum gerens candidum, falcem gestans qualis Persei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *J.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. b Γὰρ] Sic *J. H. Fl. B2. S. Ald.* c Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. d Καὶ μεσόλ.] Καὶ deest in Edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg. *A1W.* & *J.* & *Fl.* e Ὄλεθροι] *Heinf.* & *Guiet.* ἀλέθριοι.

28. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *J. B.*

29. Προσπέμπεται] Angl. προπέμπεται. *J. B.*

Προεισπέμπεται] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Persarum soli apud suos gestabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, nescio, quo modo Coconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omisso illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est adsuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paullo post omittitur ante ἁρπὴν. *J. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Pestis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate Edd. aut Codd. etsi adjectivum ὀλέθριος sic usitatius, & pluralis substantivi ὄλεθροι alibi nondum a me observatus est. *J. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abest quin Περσῖδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis est ap. *Aristoph. Vesp.* 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adjectivum quoque. Potest ergo jam Περσιῖδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. *J. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὅτ, nullo aut certe Luciano indigno sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aesculapii filius, cujus se filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, si lubet, Orig. c. *Cels.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aesculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύσθαι] Male in Angl. Cod. στίλλειν vocem στύσθαι alibi interpretor. *J. B.*

Στίλλειν] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύειν sensum vulgatae aperiet *Aristoph.* Lysistrata, eundem fere quem alibi per οἶνον φέρεσθαι, aut simile quid effert. V. Οn. c. 33. bis, & 51. Sed nec castior solum vox στίλλειν, sed hic longe aptior, itineraque tanto convenientior & nostro familiaris. V. Nyp. c. 2. 3. & passim. *M. du S.* (At versio Cl. *Gesn.* στύειν servat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,
Divus Alexander, Podalirī ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littera ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,
Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,
Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενὴν, Φοίβῳ φίλος ὕτος ὁρᾶτ(αι),
Διῒ Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

[g] Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. [i] εὑρήθη δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσι ἄγχι Σινώπης,
[l] Ἔσται τις ΧΤ' Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δυκτὸς μοναδος, τριοσσῶν δεκάδωντε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τριπλάριθμον,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *AlW.* [g] Οὗτος] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *A1.* Στύλεσθαι Edd. omnes. [i] Εὕρητο] Εὑρήτο P. A. Vulgatam ſervant *J. Fl. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόσ' ἄχρι *J.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκιπλον male *J.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονὰς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ε, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, εἶπεν, ὅτι τὸ * ἀνδρ, εἰ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν αὐτῷ γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἴκοσι πρὸτ ἀπὸ τέλους τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνον ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενον ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελευτᾷ. G. (Legendum τριακόσια, & ἑκατὸν pro μ', ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

*Ἀνδρ] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλεξανδρ; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς, mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΧ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εὕρητο] Minus recte in Angl. Cod. εὑρητο. *J. B.*

48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.* Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλεξάνδρ vel ἀλεξητὴς auxiliator, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*

Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribiligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀβωνοτεῖχος. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt A, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητῆρ nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητήρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	
Λ. 30.	8	24.
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.
Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*

Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. 1W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γὺν ὁ Ἀλέξανδρος μὴ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀφ' ὅλλῃ ἐς τ' παλίρδα πρόσβλεπτός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἄφρῳ ἐπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, φρυθίῳ τ' βαφικῆς βοτάνης τ' ῥίζαν ἀφαμασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ παρεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὥστε θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἵα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπλεν, ἀπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων πρεσπῆρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, τ' καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἀρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τὰς θεμελίους τοῦ νεὼ τὰς ἄρτι ὀρυσσομένας (συνεισήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν πόθεν

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

a Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὖτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικε μὲν πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκεῖνος λέγων ἕψεσθαι τ' διστότου ἀφικόμενον μακροῦ — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* J.F.R.

59. Καὶ ἄφρῳ ἐπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. J.B.

65. Ἀνθρωπόμορφόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catulli. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. J.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὖτη. M.du S.

79. Συλλειβόμβρου] Minus commode in Angl. Cod. συνβλιβόμβρου. J.B.

88. Ἐνθαζόντες] Angl. ἐνθαζόμβρους. J.B.

90. Διξομώλω] Καὶ τὴν πόλιν ἐμμανάριζε, αὐτὰς μάλα διξομώλω ἐναργῆ τ' θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τ' θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμμανάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo διξομώλω. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ᾠδὴν (ὁ Ἀλώδωσαῖος) Ἀσκληπιοῦ θ' Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ. καὶ ἐκάλει τ' θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem venires.* J.F.

Διξομώλω] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si διξομώλω dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſcenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν προπηδήσας, ἄμφιζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὀπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειχομένην ἐναργῆ τ' θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεδεδράμηκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

15. Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὀπὶ τ' ἐσόμενον νεὼ· καὶ ὀπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προοικοδομουμένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνβλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. [d] Δειχομένην] Δεικνομένην *Fenſ. Pell.* quoque an δείκνυμενην; idem habet & marg. *A1W.* Sed δειχ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι κ' λεγοι marg. *A1W.* [f] Προοικοδομουμένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προοικοδομημένου Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείρουσι] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. *G.*

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adparitorum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δικνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἴδιξε τ' Διὸς; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἦκεν magis movet, & quod δειξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo memineris, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — Ἔπεσε κύδεα Δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὸν, ᾧ δικνύμενος, ait: δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo in quam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Saera. *M. du S.*

2. Προοικοδομημένου] Caeteri Cod. προοικοδομουμημένου. *J. B.*

Προοικοδομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προοικοδομ. In P. & Codd. B. mendoſe προοικοδομουμημένου. In reliquis προοικοδομημένου. *M. du S.*

μὴν τῇ χρηνηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾄδει Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλεσε τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μὲν τῷ ὕδατι καὶ τῷ πηλῷ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ σώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἔχασκον ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυρῶν, καὶ πλούτου, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & P.

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone*, &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀλλ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula* (*nam id matris nomen fertur*) *neque ex cornice*, quæ ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quæ illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſæa apud Ovidium, Phlegyæ filia apud alios, mater Æſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicæ telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formæ. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad præcedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius*, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye*, & *non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *adiculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγενημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena homini-bus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννησιν Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγενημένου. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἐνθεοι, καὶ μεμηνότες ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσον ἦν, ὡς δὲ φήμης αὐτίκα μάλα πολλοὶ Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἐκ προβάτων εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὑπὸ κλίνης καθεζόμενον, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένον, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ [e] αὐτοῦ τραχήλῳ περιελίσσας, καὶ τὸν ὑπὲρ ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προσεχούσῃ αὐτῷ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑποσύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ὑποκρύπτων, ἀνε-

χο-

[c] Γεγενημένου] Γεγενημ. Edd. priores. [d] Προεξυρ.] Προξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic cum *J.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed *αὐτοῦ* recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἐκ προβάτων] Τὸ, *μονονουχὶ ἀλλὰν εἶπεν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἐκ προβάτων εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατον εἶναι. V.*

gato *γεγενημένου*; nam eſt a *γενέω* ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo ν alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a *γίνομαι*. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum, ortum*, an *natum, generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῷ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverterem. *J. F. R.*

32. Ἡμῖφας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμῖφας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. διὰ τυράννους ἀπαστίους μιᾶς ἡμίφας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nôram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σωίρχου τὸ ἰσθιὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἴγας) τὸ δειλινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμῖφας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημένων, eo nempe ſenſu quo vertunt: . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur προβάτων, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομένῳ πάντα ἐκείνῳ, πρὸφαινε † ὀθονίην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῷ χιτῶνι, ὡς δῆθεν ἐκείνῳ τῷ φαινομένῳ πάντως ὄφιν.

Εἶτά μοι ὑπενόησεν οἰκίσκον ὑ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τῷ φωτὸς δεχόμενον, ὑπὸ πλήθους ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐταιρομένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τερατῶδες ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς † ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. † δὲ ὑπόδειξιν ταύτην οὐκ ἄπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες † πλουσίων ἀφίκοιντο [c] νεαρώτεροι.

Ἐνταῦθα ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

a Καὶ ταῦτα] An κὴ τὰ αὐτὰ? b Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* c Νεαρώτεροι] Νεαλέστεροι *Fl.* & marg. *AIW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τῷ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, * κατέαγε τοῦ κρανίου.

* Κατέαγε] Κατέαγον erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρὸς] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra T. I. *de Mere. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πίνημι. Praestat tamen discrimen boni cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκείνου] Τῷ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνέρωτ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. & ταῦτα] & θιθασσὸν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Σωμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam *Oix.* c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανῆσαι. *J. F. R.*

63. Ἄντίθυρον] Τὸ ἔπιθεν τῆ θύρας μέρος. *G.*

66. Πονήρως εἶχεν] Ἀττικοὶ & ἐπὶ σωμαλικῆς ἀσθενείας ἐξένευσι τὸ † πονηρός. *V.*

82. Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & κὴ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti ſunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipſius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipſo Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invicta[m] ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res eſſet conjiceret, & ſi ipſum invenire modum non poſſet, at illud certe jam ante perſuaſum haberet, licet ipſum ratio praeſtigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium eſſe, ac fieri non poſſe.

παρεῖχε τοῖς βυλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τ' κεφαλὴν δῆθεν αὐτῦ ἀνοίγυσάν τε καὶ συγκλείυσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτυ τινὸς, ἢ καὶ αὐτῦ Ἐπικύρυ, ἢ Μητροδώρυ, ἤ τιν' ἄλλυ, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τ' γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅστις ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τ' τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένυ, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τ' μαγγανείας, τό δ' ὅλον πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par eſt, dicente, & naſcentem a ſe viſum Deum, & poſtea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus eſſet, & vultum haberet humano ſimilem. Super haec picturae, & imagines, & ſimulacra, ex aere partim, partim ex argento aſſimilata: & nomen Deo impoſitum, Glycon enim appellabatur, ex divino juſſu carmine concluſo. Exclamarat enim Alexander:

Κατ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἑκάστυ τ' ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκός, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τ' θεόν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον πᾶμμεγέθης αὐτῦ γεγενημένυ, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ὅπι τύτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρυ εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ὅπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρυ, καὶ θείυ προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Terrius ecce, Glycon, ſanguis Jovis, atque hominum lux.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus eſſet ejus rei, propter quam inſtituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ χρόνος ἦν, ὑφ' ὅτου ἕνεκα τὰ σπάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρὰν τοῖς δεομένοις,

d Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *e* Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AIW.* Vulgatam ſervant priſcae Edd. earumque lectio eſt melior. *f* Γενώμενον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

ſe credo; verum quia facilior eſt omiſſio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens eſt, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rurſus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προσμηχανᾶτο, & alibi non ſemel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παίοντες. *J. F. R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diverſitas in collatore ſit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M. du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cuſos cum imagine, & nomine iſtius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec poſtea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M. du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aeſculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam ſupra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo ſeſe hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illuſtrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M. du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam ſalutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τ' ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Ariſtoph.* Pl. 69. confirmat. *J. F. R.*

νοις, καὶ θεσπίζων παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὸν Ἀμφιαράου, καὶ τὴν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, ἀ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσοιτο ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ἃ δέοιτο ἂν καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καλαβράψαι τε, καὶ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. b Μαντεύσοιτο] Μαντεύεται *J.* sola. c Ἡμέραν] Deerat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινὰ. At quod edidi est in P. Τίνα ἡμέραν ἔσοιτο τῶν προειπών. G. d Οὗ δέοιτο] Ὅ δέοιτο marg. *AtW.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἔκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐφὶ οὗ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πόλει τῆ κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστήριον ᾧ χρᾷ δι' ὀνειράτων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Luciani hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐκγόνῳ ἀνθρώπου ᾧ μητραλοίου υἱὸς ἦν. Ἔκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem disserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Ιλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occupaverit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπὰ δ' αὐτὸς ἡμῖν τὸ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνησεύσις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολούς] Conf. iterum infra Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obsignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset, (jam enim aedificatum erat templum, & parata scena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus, libellum *cuique suum* ut signatus fuit, redditurus, responsumque illius subscriptum (inscriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogasset.

καλασημήναντας κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ εἰς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, κηρύκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ [e] ὡς πρὸς τοῦ θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην πρὸς ἕπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ πρὸ ὅτου τις ἔροιτο.

20. Erat vero machinatio ista, viro quidem qualis tu, &, si non est insolens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obesae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μετοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον,

καὶ

e Ὡς] Inserui ex marg. *AiW*. Deerat in Edd. f Ὑπογεγραμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AiW*.

22. & 54. *J.F.R.*

14. Ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών] Mſ. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀπὸ τοῦ προειπόν. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπών. *definitam diem surrexit praedicendo.* surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illustrem *Exechielem Spanhemium* dissertatione tertia, de usu antiquorum numismatum. *J.G.G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F.G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* sic jussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum post ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀπὸ τοῦ προειπόν i. e. fine verbo προειπόν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod sentio dicam; venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσεται) Ed. *J.* habet μαντεύεται. *M.du S.*

Ibid. Ἐκέλευσε] *Tacit.* An. II. 54. Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. *M.du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino *tò quasi* inserui, quod Cl. *Gesn.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula sua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M.du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falsum esse; Clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod Oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit pseudoprophetam ea quae quisque scisciteabat sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subjecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem signa tollendi, rursus ait: impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγρ. tamen verum est, nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum; sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursum est hac Diss. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aesop.* Fab. 69. καὶ ἃ ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἕπος] Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem adposite*, quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio ἐδὶν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μετοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phrasi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M.du S.*

ὴ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. Ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τὰ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μὴ πολλῇ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἔτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

gioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ λιπαρήκων, ἐξῄρει, καὶ μὴ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὴν αὐτῷ τὴν σφραγῖδα ἔχουσα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρα δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *f.* Ed. Πάντη cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου διαπιδίου. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *f.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adſcripſerat Cl. *La Croze*: vid. nott. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βηρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βηυτίας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus*. Sed ex illa ipſa literae ταυ duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius poix Berittienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βηρυττίας καὶ ἀσφάλτου. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίτης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βηρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel Βηρυττίας v. *Strab. Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis Βηυτίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. Βήττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* Φιγγίτης λίθος. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery*. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανής? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros gluti-nant, injectam, & in maſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέμαξε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾶς ἐκείνης γενομένης, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τοῦ αὐτοῦ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἐρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· [d] τιτάνου δὲ εἰς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου σκληρότερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σύ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς εὐθυμίαν, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἦρχε δὴ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τοῦ διαφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὸν θέλω λέγειν; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetianſchen tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Diog. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἦρχε δὲ, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ σωφροσύνῃ ἐντεῦθεν χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem verosimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἦρχε] P. In reliquis ἤρχη. *M. du S.*

c Ἀπέμαξε] Ἀπεμάττετο marg. *AIW.* d Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S.* e Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl.* Nihil vulgatam mutat P. f Ἦρχε] Sic P. Ἤρχη Edd. priores.

συνέσῃ ἐνταῦθα χρώμενος, ἢ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ διανοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲ λοξὰ ἢ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ ἢ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰ ἢ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τὰς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ ἀφαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ ἢ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic *Fl. J. H. B2.* legere notat *M. du S.* Sed & *Ald.* ac P. ita habent. c Κυτμίδες] Κυτῶδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκτίου Edd. priores. Αἰγέου Codd. L. G. P. & marg. *AIW.*

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. *M. du S.*

81. Λόξα ἢ ἀμφίβολα] Vid. *Orig.* contra Celsum p. 53. Ed. Cantabrig. *M. V. la Croze.*

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat *Solanus* legendum ἠυδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad I. *Ver. Hist.* c. 13. ad verbum τετάχαλο. Adde Cl. *Jungerman.* ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ἠυχόμην. (Immo frequentius) & sic εὔχοντο *Homer.* Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex *Hesych.* & *Pind.* adiatum vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἠν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. *J. F. R.*

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oracului varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe suilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina.* ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mss. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκεστα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκεστον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλώρου, *ad dolorem laterum.* *J. G. G.*

Ἐκ λίπους ἀρκτίου] Benedictus *adipe suillo.* Certe accuratior Erasmus *ursino adipe:* etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν οὐ ἄρκτου δόγματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οὐκ ἐπιμανέντες λέουσιν, ἀλλὰς ταῦροι ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ πρὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πλησὶ σπέρματος. τί δὲ, ἢ συῶν μὲ οὐκ ἀγρίας μιλιαδιάκουσι κάπροι, in sequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. *J. G.*

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκτίου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, eligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. *J. F. R.*

94. Ἔσαι πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. *J. Elsner.* ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσαι ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis, impetrabitis.* Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσαι πάντα, ἢν δ' ἐγὼ. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego.* Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* *J. F. R.*

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum ſucceſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

λέγ. δοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν δὲ οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πενταικαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. σταμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς

e Δὶ] Illud δὶ inſerui ex marg. *A1*; Deerat enim in Edd. f Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W.* Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Vorſtii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. g Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. h Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A1W.* pro vulgato Editionum ἢ ὀκτὼ. i Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. k Ὑπὸ] Ἀπὸ *J.* ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοὺς plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γωνιαῖαι λαβόμεναι ταῖν χεροῖν. Ubi poſt δύο pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ δυοῖν ἀμφοτέροιν, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμοὺς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus *G. O. Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι αἰτ, δὶ λόγουσι συμπροσδιδόναι ἐ Φοίνικα. καὶ ὑδὲ εἶναι τεκμήριον τ ᾠδὴ τῷ Πανὶ ἀριθμόν. πολλάκις δὶ ἐ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι· ὡς ἐ ἐπὶ τῶ μὴ νόσοι ἑ χραισμοῦσιν ὅσοι θεοὶ εἶσ' ἐν ὀλύμπῳ ἄσσοι ἴσασι, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κρίνετε δύο ἐ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴσασ' quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἴσασι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὶ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Villoiſon.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὶ κρινάντε δύο ἐ πεντήκοντα Βήτην. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πεντήκοντα ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χείμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθεὶς. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέτακτο δὲ ἐ μισθὸς ἑφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ ἐ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἄμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθήνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὑποσφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὑπὲρ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι κελεύοιεν, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο, ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ οὕτω καὶ ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κλεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλὰ σοφήτου.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραντο πρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐνέφερεί φοβητρόν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἳ δὴ αὐτῷ τολμῶσι τὰ κάκιστα

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

a Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὑπὲρ forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. b Ἀναφέροντες] Ἀναφοροῦντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀναπίπτοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid* in ἀνιφέρων; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναπίπτοντες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7. Ἐρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναπίπτοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνενέγκων ἑαυτὸν. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviisse jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδαίνας, quod

spargere, quos lapidibus jussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam *gloriam* elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Universim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui juste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

35 κιστα βλασφημεῖν, ὡς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τ̀ θεόν. ϖερὶ δὲ Ἐπικούρου, ϗ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένῳ γάρ τιν τί ϖράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρ; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, 40 ἔχων ϖέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηϱ. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὅπῃ μέγα ἤρθη τὸ χρηϛήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τ̀ ϖροσιόντων συνετὰς, ϗ ϖεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδ ϗ ἀκήρυκτ αὐτῷ ὁ ϖόλεμ ϖρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γ̀ ἄλλῳ δικαιότερον ϖροσεπολέμει γόης ἄνθρωπ, ϗ τερατεία φίλ, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιϛ, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τ̀ φύσιν τ̀ϖ̀ ϖραγμάτων καθεωρακότι, ϗ μόνῳ τ̀ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μ̀ γ̀ ἀμφὶ τ̀ Πλάτωνα, ϗ Χρύσιππον, ϗ Πυθαγόραν φίλοι, ϗ εἰρήνη βαθεῖα ϖρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτ Ἐπίκουρ (ὕτω γ̀ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιϛ, δικαίως ϖάντα ταῦτα ἐν γέλωτι ϗ ϖαιδιᾷ τιθέμενος. διὸ ϗ τ̀ Ἀμαϛρινἐμίσ μάλιϛα τ̀ Ποντικῶν ϖόλεων, ὅτι ἠπίϛατο, τὸν ϖερὶ Λέπιδον ϗ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, ϖολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ ϖόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε ϖώποτε Ἀμαϛριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ ϗ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάϛως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς ϖλάσαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

c Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *A1W.* Μολυβδαίνας Edd. *Parisina* etiam majore litera, quasi nomen proprium esset. d Καταγελάϛως] Καταγέλαϛ P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἄτεγκτ] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱκεσίαις ἀλίσκος (ἴσως διάλυσκ) G.

quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, sine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἐοικὴ ἧς βυσσὸν ὄρουσιν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνῃ, ὁρμιᾷ. At substantive ponitur apud *Homerum.* Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus.* Et an non adjective usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etsi μολυβδίνας hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. *J. F. G.*

49. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura testimonia congessi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἄτεγκτ] Sic rursus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τὸν ϖερὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ' ποιῆσαι πρὸς χρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γ' αὐτῷ γομάχυ ὀδύνην, προτάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μὴ μα-65 λάχης ἐσκευασμένον ἐαδίειν, ὅπως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲ, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ' δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ' οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβε-70 βληκὼς, τῷ κεφαλὴν δὲ ὑπὸ [b] κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μείζονος ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ' θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα δὲ χαλεπῶς γε-75 γάνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τ' κεφαλῆς ἐκείνης τ' μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα δείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ' φωνῆς διὰ

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν ἐν marg. *A1W.* b Κόλπου] Κόλπω marg. *A1W.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαῖοι μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διὰ ρας] Διὰ ρω, ἐπιβάλλων *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino *malva*, *malvacis*, *malvacae*. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvacens caulis*, ut *pes betacens* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμινεύει alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J. M. G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujetii* Mſſ. invenio. *J. F. R.*

72. Μειζόνος] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γιγάντων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρία. *J. F. R.*

78. Διὰ ρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σελήνῃ δοθεὶς ὑπὸ τ' ἐς Ἀμφίλοχον ὑπάδου]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem fecisset, sed male-

ὅτῳ ὀθονίνῃ ἐκείνῃ Ἀσκληπιῷ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ὅπλα τὴν εἰσβολὴν, ἔτως ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ γρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hist.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σιβηριανῷ haberent.

δω] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς ἐσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ γραυτίᾳ ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδου κλαυσεται. Nam hæ voces, ἀπήλλαξεν, κλαυσεται, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, casis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celsa*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σεβηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* & *Priscus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet *v.* consonantem litteram ignorant Graeci, saepe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum ου. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi quae apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὃ σώζεται δὲ ὑπὸ τῆ μῆ Ἀντωνίου ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὸν πρῶτα τῆ ἰσφουμούαν ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τῆ Κομμώδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γαμβρὸν ἐποιήσατο, ἐπραξεν ἔτος αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος ἐς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῆ πενθερῆ περιφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus

[a] στρατιᾷ ἐπὶ τῷ Ὀθρυάδῃ καλαχοπείς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατόν, ἢ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτωνος τις ἀνὴρ τόξῳ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροϊείς, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ὅτι θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτελευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησο νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, σὲ δ' ἐκφυγέειν δυνατὸν σοι.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

a Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατιᾷ Edd. priores. b Μαλλῷ] Δίλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατιᾷ corrupte, niſi quod *J.* στρατιᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδῃ] Idem eſt qui in Συγγρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe hic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inſiceti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Medicis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δικ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀστρ. c. 23. & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζει &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet, c. 29. τὸ τοῦ Διδύμου ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμέως τοῦ τοῦ βραγ-

a χίδαις

'tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

τος, πολλὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὸν, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τὸν σὸν πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλεινὸν, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλον πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τἆλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Restitutum ex G. P. L. & marg. *A1.* Τάξεσι Edd. priores.

καὶ χάδικος. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* de myster. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφητίδα. Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus iliis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψάνιτα εἶδον τοῦ ἥρωος vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὦ πρῶτος ἐκ κορυφ.] *Demosthenes* dixerit, ὦν μόνος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστιν ὅστις, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 819. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἆλλα καλὸς ἐκ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores perveniisse: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indignissima interpretatio utriusque interpretis *complurib. in praliis Romanorum spectata virtutis.* Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicta exercitu, quem tenebat*, quum de-

ταρμῷ, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτοῦ πεπιστευκὼς, [a] καὶ εἰ μόνον ἀλιλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ βαπτολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. ὅτε τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρὸν μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ἓν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπαήσαν, τὰ μὲ ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμαρτύροντες ἔτι πλείω

nis probatus: ſed circa Deos *religioſo* quodam morbo laborans, & abſurdas de iis perſuaſiones habens, qui ſi qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret ſtatim adorandi cauſſa, multumque adſtans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiſſet, parum aberat, quin mandato ſibi munere relicto, ad Aboni caſtra advolaret: miſit certe alios ſuper alios. Miſſi vero *qui eſſent*, imperiti quidam ſervi, facile decepti poſt reditum, alia a ſe viſa, alia tanquam viſa & audita narrant, & plura his corollariorum inſtar ad-

a Καὶ] Abeſt a *Fl. P. Ald.* &c. Adeſt in *J.* & marg. *AuW.*

buiſſent loco vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὃν ἵνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη ὡς τὴν τελειοτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis.* Verte *magiſtratibus.* *F.G.*

Τάξεσι] Ἀπὸ τοῦ μὲ ἄλλα καλὲς ὁ ἀγαθὸς, καὶ οὐ πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξετασμένος. Pro τάξεσι MS. *Gravii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (niſi enim fallor, roquireretur στρατείαις) ſed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio.* Huic Graecae Lucianeae phraſi conveniunt iſta *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum ſui dantes.* *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus ſum autem ſcripturam G. P. & L. In impreſſis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noſter jam ſic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque ſic habere cognovi, quatuor Mſſ. hoc dandum cenſui, ut illorum conſenſum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi poteſt. Πράξεις enim ſic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲ γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς διαπρεπόντως πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque ſatis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum eſt cogitandum; tamen πράξεις hic recte ſe habent, & de negotiis publ. poſſunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro ἐδοκιμοῦσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V. la Croze.*

Ibid. Ἀλιλιμμένον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ὅτου πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiiſſe conſtat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Caſaubono. Ipſe *Theophraſtus* ſuperſtitioſi hominis hoc eſſe ait p. 47. C. tangit & alibi noſter; ſupra Ἔκστασ. c. 22. infra Ἰκαρομ. c. 12. *M. du S.*

Ἀλιλιμμένον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani deſcriptione principium *Floridorum Apulejii*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* obſervatio. *J.M.G.*

53. Γέρων] Mortuus eſt *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem ſeptuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium acceſſere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus.* Conſtat praeterea in nummo *Antonini* pii conſpici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum ſenem fuiſſe Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; niſi ponas ſenes poſt 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite ſubductis, uſurpaſſe deprehenditur Lucianus, ſi nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De ſuis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impoſtoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipſum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto ſcripſiſſe Lucianum, ξενίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τοῦ δεσπότου. ἐξάκαιον γὰρ ἤδη ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

55 Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περιῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' ἤδη τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ὅτου, καὶ τὴν 60 οἰκίαν τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκούσαί τι πρὸς καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

b Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* *c* Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *J. Pell.* *d* Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξένια enim Edd. *e* Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὖνους ἐργαζόμενος marg. *AIW.* Editionum αὐτῷ in αὐτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξενία, quae Latinis *Lauia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεται. Ita in *Macrobii* T. III. c. 7. ἐργάσασθαι σεαυτῷ τὴν λοιπὴν μακαρίαν τινὰ ἡμέραν, καὶ ἀγωνιστέαν βίον. *Praeveneris tibi victuratus*, *longiſſimam juxta & ſalubrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τοῦ, ἐργάζεται uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Facundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exſercerent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apte cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τοῦ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τοῦ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲ Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ οὐ τοῖς τυχοῦσιν ἠγωνίζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τοῦ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τίλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe; ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ παρόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γοῦν τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι ἀσφαλὲς καὶ μὴ κεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ἐπιχειρίους, καὶ μονονουχὶ δήλους ἀφ' ὧν δέοι ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἠρώτα. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς φύσεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τὰ ἀρχαῖα.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθανομένῳ γοῦν αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτῷ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, ſed Deum etiam celebrarent, & prodigioſa de oraculo, ſeque ipſo mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non inſipiens & latrone minime vulgari dignum: ſolvens enim libellos ſibi miſſos & legens, ſi quid inveniret audax & periculoſum in interrogationibus, retinuit ipſe nec remiſit, ut obnoxios & tantum non ſervos ſibi retineret iſto metu eos, qui miſerant, memores nimirum, qualia fuiſſent, de quibus interrogaſſent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile ſit. Ab his ergo multa accepit, qui ſcirent ſe intra illius retia concluſos.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio ſuo e priori uxore ſuſcepto, qui jam ad aetatem inſtitutionis capacem perveniſſet, *Quem diſcendi magiſtrum ei praeficeret?* reſpondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A*1. Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani.* Συνιεὶς δ. ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A*1. *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc ſignificetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Eſt tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipſo certamine ſumatur, quemadmodum potiſſimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. oſtendit *H. Stephanus*, ubi Ulyſſes redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipſum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus cenſentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆεθλα· quae haud dubie ſunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille inſtituti, quos copioſe commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξενίους] Sic L. Reliqui prave ξενίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμενον αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *ſuis rebus favens. faiſant cela pour ſon intereſt particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμενον] Si plures libri addicerent, non reſpuerem illud οὐσίους, quod marg. *Aldinae Weſſelinganae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους gloſſa nonnullis videbitur, etiam hoc pro gloſſemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano inſero, dum ſpes eſt, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro *aliquem ſibi conciliare*, aliis teſtimoniis probari poſſe. Quod autem Clar. *Jenſ.* ait, *Graevium* virum Cl. probaſſe, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Heſiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι eſſe *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι ſignificare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum ſequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque ſic dici pro *aliquem ſibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic eſt quaeſtio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut ſit: *ſibi ipſi operatur, ſuo commodo ſerviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. ſolus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forſan συνίεις. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigiſſe mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celſum*, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, Lectori, quid ſub Imperatore Philoſopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud

Pythagoram, egregieque canentem praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro susceptа oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε Ἀχαϊκλοπον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲ ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τὰς αἰτιωμένυς, ὡς καὶ πόδας ἔτως ἐληλεγμένυ τῦ χρησμῦ. ὁ δὲ Ῥυτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτις, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τῦ μαντείυ, λέγων, τῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεὸν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲ κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδυ νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιύτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίυ;

Αὖθις δὲ συνθανομένῳ αὐτῷ [e] τὴν τίνος ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένυ· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἶθ'

[e] Τὴν τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* [f] Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate ediffierere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ ἃ εἰκὸς — τὰς πύξεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic αἷς & τὰς πύξεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ αἷς — τὰς πύξεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celli sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύξεις πυνθάνεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μίμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτος ὃν ἐράσθης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτέον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρπετο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ἤρισον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inscriptione, in Sylloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὡς καὶ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τὴν τίνος ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro τίνος τὴν ψυχήν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μὴ δ' ἔσται [a] ἡλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ ἐφικόμενος τῆς θείας ἐπαγγελίας.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἔτι ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δέ αὐτῷ ποτε περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγάτηρ, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· ἡ γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποθ' ἰδοῦσαν, ὅθεν αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τὸν γάμον συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ἄλλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἡλιὰς] Ἰλίας male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μείσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὸν δὲ Σελήνην] Εἰς τὴν Ἐνδυμίωνα * Διαβάλλει τὸν λόγον. † ὡς ἐκ βούλησιν ἐν, ἐφιεμένην ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Διαβάλλει] Διαβαίνω male fuit in Ed. *Ciar.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὡς κτλ.] Ὡς κεφ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse ἴσως γάρ. *M. du S.*

6. Ἡλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἠλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Jun.* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii perveniisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὲ tantum haberet, consului Edd. reliquas, videlicet *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὲ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνην] Hac de re *Suet.* Caio. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus,

36. At ille cum ſemel res Italicas attigiſſet, majora ſemper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes miſit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, peſtilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promiſitque illis, ne quid tale fiat, valide ſe adjuturum. Unum ſane oraculum vocale ipſum quoque ad omnes gentes de peſtilentia miſit: erat autem verſiculus unus:

Intonſas nubem peſtis depellit Apollo:

Eratque videre hunc verſum ubique inſcriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhauſtae ſunt, quibus inſcriptus fuerat verſiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipſum illos verſiculum periiſſe. Quin forte quadam ita factum eſt. Forte etiam vulgo homines fiducia verſiculi, negligentius agebant, omiſſa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τ̃ ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τ̃ Ῥωμαίων ἀρχ̃ης ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμὸν καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμὸν, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. Ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τ̣ῷ λοιμῷ διεπέμψαλο. Ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος παντα χ̃ οὗ [h] πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πολείτοις πρ̣ὸχώρει. κτ̣ὶ γὰρ τινα τύχη αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι ἀφ̣' τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχη τινὶ ὅτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαῤῥοῦντες τ̃ῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διητ̣ῶντο, οὐδὲν τ̃ῷ χρησμῷ πρὸς τ̣ὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

[e] Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μεῖζω ἀεὶ προσενόει. [f] Χρησμοφόρους] Χρησμολόγους marg. *Aiw.* [g] Ἀκερσεκόμης] Ἀκερσεκόμας P. Nil mut. Edd. [h] Πυλῶν] Sic P. & marg. *Aiw.* Πυλώνων Edd. vulgo. [i] Ἐν] Aderat in *f.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque obſervari velim, *Alexandrum* uxorem non duxiſſe antequam munus illud ſuum propheticum ſuſciperet; quod etſi diſertis verbis non aſſerat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obeſſe videri poſſit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna ſuſceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuiſſe, ſatis conſtat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μεῖζω ἀεὶ προσενόει. Paginam ſequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμῷ] De hac peſte, quae incidit in annum Chriſti CLXV. & ſequentibus v. ſupra ad Συγγρ. c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etſi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen ſervavi, quia mox iterum ſic Edd. Et ſic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis eſt πυλώνων. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phraſis. *M. du S.*

Τ̣ῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conſpirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemſt.* vertit: *Sed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμόν, & ſignificabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελῶν proprie ſit *una perficere*, & ſic certe etiam *adjuvare* ſignificabit, ut apud *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ἡ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον. *Qui non ſolum ad paſcendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, ſi & hic οὐδὲν συνελοῦντες τ̣ῷ χρησμῷ potius ſignificet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut ſic perſpicuitatis cauſſa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non deſidem, credebant, ut eſt in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι ϑ̣εὸς συλλαμβάνει — τ̃ πόνου. Et ap. *Salluſt.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τοὺς συνωμότας, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καταλαμβάνεσθαι.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίστα, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόρρησις ἦν, ὥσωρ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν δεχῇ ἐξέλασις ἐγίνετο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει.

50 qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

a Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. b Ἀκερσεκόμην] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμην *Fl.* vid. nott. c Τὰς] Τοὺς *B2.* sola. d Προεμηχανᾶτο] Προεμήχανᾶτο τοῦτο P. e Πρόρρησις] Sic recte *P. H. El. B2.* Πρόῤῥησις *J.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F. G.* Et sic jam dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμας. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμην] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J. F. R.*

60. Τὰς σὺ] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. *M. du S.*

Τὰς σὺ τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ σὺ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J. M. G.*

Τὰς σὺ τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F. G.* De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J. F. R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J. F. R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F. G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῦν θεῶν v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσις ἄλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos,

nunc

que ipse initio dicebat, *Foras Christianos!* Multitudo universa subjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens jacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri, os-

ἄγγελο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνελο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδαδοῦχει δὲ καὶ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔνθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ὄροφης ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη, τοῦ Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλή-

[f] Ἐπιφθέγ[ετο] Ἐφθέγ[ετο] *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* [i] Ἡ] Deest articulus in *Fl.* Adest in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mss. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratuum Imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert hujus rei causam *Lactant.* minime respuendam, quam si lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανοὺς — φθεγγέτο] De Christianis aliisque, ab his sacris arceri solitis plura congessit Rev. *Jac. Elsn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hist. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Persarum Regem ab Magis judicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiarius uteretur. Verba ipsa ex *Julian.* Epist. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τῷ θεῷ] Formula jam a Christianis desumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. supra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανοὺς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Gabrum* de usu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diss. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo superstitiosam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut Imperatoris *Oeconomo* licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiisse: Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. supra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non esse hoc Poëticum, ut putabat *Gataker.* *Adversar.* Adde & nostrum *Tyrannicid.* c. 17. ἐν ὀφθαλμοῖς δίκας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. Oo Reitzii* Belg. Graecissans. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legisse videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve est quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oculabatur, legitur mendose ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mss. ἐκείνης ἀνδρὸς sc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mss. G. secutus sum; libri enim

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ πεπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν [a] κόλπου ἐπράτθετο. μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἑπακολουθοῦντες, Εὐμολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, [d] καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, ἰὴ Ἀλέξανδρε.

culaque intercedebant in medio; & complexus; si vero minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum quae sub veste fieri solent, patratum est. Parvo autem interjecto temporis spatio rursus intrabat, ut Antistitem cerimoniarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaque voce dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia, carbatinis calceati, acrem allii odorem multum ructantes, *Io Alexander.*

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῷ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ὅτι χρύσου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

40. Saepe autem in illa facum gestatione & mysticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, aureum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inaurata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exorta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius consultos, *utrum* Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολποὺς P. b Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. c Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. d Καρβατίνας] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἑκάτερον omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολποὺς notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τίτθος ὁ τὸ κόλπον τὸ χλόης ἐπίχνησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τι αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὸν Χλόην οὐ τοῖς κόλποις ἔχει. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυσιν καθιζομένη, δώοντο δὲ δώματι κόλποι. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J. F. R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus refacrare suos coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laert.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id est *viles crepidas.* Catull. *F. G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J. F. R.*

99. Σκοροδάλμην] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεὺς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνω, ἄλλοθι δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενὸς ἔσσι λαμπρᾶς.
Καί μοι ἔπειμψε πατὴρ ἀγαθὸν ἑταιρηγόν. καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βλωθεῖσα κραναηῖ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνθρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνω, ἄλλοθι δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενὸς ἔσσι λαμπρᾶς.
Καί μοι ἔπειμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἑταιρηγόν.

Καὶ

Pythagoras animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Πυθαγόρου ψυχὴν ἔχοι ἀφ' ἧ χρυσοῦν μηρόν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ τ' ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τ' ἀπορίαν·

Pythagorae vicibus mens alma perisse reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente profugo:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητείη, [f] δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴς ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διός εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδικῆς συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γενάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τ' θεόν. καὶ ἔδει δοκιμαθέντας καὶ προκριθέντας τῶν εὐγενεστά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. B2. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* f Δίης] Sic Edd. plurimae. Δίης *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* g Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* h Διὸς βλ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. i Παιδικῆς] Ita esse in *J. Fl. H. B2.* notat *M. du S.* Sed & est in aliis. k Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοπόλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοπίλους adscriptum marg. *A1W.* l Ὑμνήσοντας] Ἡμιν. *J.* male.

15. Δίης] Ἥτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προειπὼν δὴ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' ἡμερῶν τινῶν ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀναπαυσοῖτο. *Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* J. F.

Πυθαγόρου ψυχὴ] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. J. F. R.

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne Δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὲς acutae offenderentur, vulgatam non movi. J. F. R.

16. Ἀνδρῶν] Ed. *Fl.* sola. M. du S.

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, *P.* nimirum, *Ald. B2. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime feciisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. J. F. R.

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. J. F. R.

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοπιλόλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

σάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφερούσας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οἵτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχην τέλος ἔχειν παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρων ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

a Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. b Ἠύχουν] Ἠύχουλο male pro ηὔχουλο marg. *AIW.* vel ἠυχοῦντο. c Ἀληθῆ] Ex *J.* Ἀληθῶς cett. minus recte. d Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακερδῶτος P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ παιδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi διατμηθείς est *excipiens*. *J. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. supra Ις. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμασι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *J. F. R.*

43. Ἠύχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ἠυχοῦλο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *J. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christi. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὸς πόλις Παφλαγονίας τῆ Πόντου. *Steph.* Τιεὺς, τὸ, *Strabonis*. *F. G.*

53. Ἐγὼ δ' ὁ Ἀσκληπιὸς νέος. ἀλλὰ παρ' ἐκείνων τὰ πρότερον; πῶς λέγεις; ὁ Θ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Τίω, ἐν τῇ τῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ μοί, ἔφη, ὦ [c] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὃς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; δὲ θέμις ἀκῦσαί σε τῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη καταμενεῖς χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταβήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τῦς βαρβάρυς ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχυσι τὸν [g] προπάτορα τὸν Ἀπόλλω [h] χρησμῳδῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, δὲ γὰρ θέμις. ἐγὼ δέ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης δὲ μείων Ἀλεξάνδρυ. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διελέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Μὲ πείθυ Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκυρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνίσοφιστὴν καὶ μαγγανείας αὐτῦ.

Ἐνα

[c] Δέσποτα] Δέσποτα male *F.* sola. [f] Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδύμοις male *F. Fl. H. Fr. Ald.* [g] Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* [h] Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδτοῦντα *F.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Δεσπότα ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λεπίδην τοῦτον ὁ Ἀμάστριδι καλοικαγαθίας Ἐπικουρείων ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Spanius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἀλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glycon, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἀλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *F.* χρησμοδτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Δεσπότα] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικυρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον ἐμικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι τῆς Γαλατίας, ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκλονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοὺς οἰκέτας ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτόν δέ τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίῳ ἀναγομένῳ, ἐπείθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πειθήνως ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praefidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causſa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A1.* Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore *x* Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρητήσατο *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inſerui idem, ſed mallem indicaſſet unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηνέσατο reposuerit, minus neceſſarium erat indicare ex quo fonte hauſerit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. ſupra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. ſic ſcribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & ſimilia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos poſt praepoſitionem ſervamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut ſupra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adoleſcentulus in Aegyptum amne adverſo navigaſſet, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Eraſmus.* At ſi Ptolemæum conſuluiſſet, L. 4. tab. Afr. 3. didiciſſet Κλύσμα eſſe nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praeſidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & ſic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuſcula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clyſma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuiſſe a Græcis impoſitum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob acceſſiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem ſecuturus fuiſſe, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbaſſem; ſed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum ſenſum exhibeat; verum ſi ab Alexandria is adoleſcens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverſo flumine adſendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀνηγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari ſolita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidiſti doctam ſane; ſed monendus es, ne tam facile credas ei aſſerenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo ſic continuari potuiſſe. Res enim ea aliquoties fruſtra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longiſſime vectis, terreſtri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam inſtituebatur navigatio. Conſule Cl. *Humphr. Prideaux* Hiſt. P. II. L. II. p. 70. & ſeq. Gallicae verſionis noſtrae T. III. p. 114. & ſeqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis iſtis Luciani ſatis aperte indicantibus ſola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

[d] δὲ ἦσαν τότε) ἀπροσδόκητος, ἐπαπῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγανακτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὀνείδους ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ [e] Ἐπιχύρους κληθήσεσθαι. τὸν δὲ βάλλειν ἐξαμαυρούντων, Δημόστρατός τις ὀπιδήμησε [f] τῷ Πόντῳ, πρῶτος ἐπιχυθεὶς, ἐρρύσατο τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καλαλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ἀπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλυμμένων τὴν τάξιν τοῦ χρησμοῦ (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τὸ θεσπίζειν ἐγί-

[d] Δι] Sic omnes praeter *J.* quae ϕ. [e] Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. [f] Τῷ Πόντῳ] Τῶ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubfidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τῆς Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διαφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διαφθάρθη, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis δὲ. *M. du S.*

Δι] Cur illud ϕ pro δὲ non receperim; vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in ϕ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & ϕ locum haberet; & ubi id in ϕ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ἢ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, ἢ ἄθεον, ἢ Ἐπικούρειον· ἦν δὲ τοῦτο μεγίστη λοιδορία.

pridie quam responderet) atque interroganti praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τῶν βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τὰ τοῦ ἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας εἰς τ ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὅπι ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τ σποδὸν εἰς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ὑπεφθεγξάμενος·

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis cremavit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλιῶδις *J.* Κεφαλαιωδῆ *Fl.* Κεφαλαιῶδις reliquae.

17. Ἀλλ' ἴσθι γῆν πρὸ γῆς. Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθει λέγειν * Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τ γῆς. ὁ Φαμὶν τόπον ἐν τόπου. *V.*

25. Κομίσας εἰς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θιασώτης ὢν ὗτος ὁ ‡ ἐπὶ κακῷ τ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγκομπασάμενος Λουκιανὸς τ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

* Ἀθηναίοις] Sic recte V. pro Ἀθηναῖον, quod erat in Ed. Clerici.

† Θιασώτης] Διασώτης male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῷ fecit *M. du S.*

ſiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἂν ἀφελοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem redibet? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν εἰς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, εἰς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς cogito i. e. *de fugiendo*, *Cicer.* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύνεσθαι γῆν pervagari terram. Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδις legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τῶν ἐντυχούσων] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *J.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δᾳδὶ, uti Mſſ. c. 7. Φιλοψ. c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δᾳδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forſan deceptí ſunt a voce ſequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τ Ῥωτιλιανοῦ] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τ Ῥωτ. υἱὸν παράδου] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt υἱὸν παράδου, in ejuſdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt ἢ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τ Ῥωτιλιανοῦ

Edico decreta ſenis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa fiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam a ſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων μὲ καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ ἐπιθυμιῶν νῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [d] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἔν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον. Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν [f] εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀφαπέμπει χρησμὸν τοῦ ἐν

[d] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *Ar.* Et Codd. A. L. Ὕδατι fine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pelh.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

τὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne ad Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum?* At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem. Phil.* III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀφὲ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρὸν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρὸν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani.* Vel *patroni ſui. Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, facile ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo *M. Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. God. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδοσιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὸν αὐλὸν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀφαπέμπει χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius.* In editione tamen Florentina omiſſo τὸν, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. F.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τοῦ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. *F. G.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρόδιον legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem.* pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάροδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲ εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praelùdat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μὴ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν.

Εἰς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολιμοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼς Κυβέλης θεραπόντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἀμ' εἰρήνῃ ἐραλειῇ.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπηξαμένους εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καλειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ πρόφασις μικρὸν τοῦ πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τοῦ πόλεως αὐτῆς θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: &, quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oracullum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διηπετέος] Διπ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισῤῥεόντων marg. *A1W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισῤ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M.V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol.* 4. *Justini.* *M.V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20. *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

τὰ ὀπτήδεια ἀφαρκῆ μὴ ἐχούσης, ὀπτῶντες τὰς νυκτερινὰς καλουμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν· αὐτοῖς, ἢ ὡς ὄναρ περὶ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἃ μυστοι σαφεῖς τὰς πολλὰς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τελαγαμμένας, καὶ μάλιστα εἴ τινα δεδασμὸν περιεργότερον τὸ βιβλίον καλεσφραγισμένον. ἃ γὰρ [f] παρακινδυνεύων τὸ [g] ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ πάνυ τινες ἐξηγηταὶ ὀπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μιαραὶ σὺν ὀλίγαις ἐκλεγόμεναι περὶ τοὺς τοιούτους χρησμοὺς [h] ἀπολαμβανόντων ὀπὶ τῇ ἐξηγήσει ἃ ἀφελούσῃ αὐτούς· καὶ τοῦτο αὐτοῖς τὸ ἔργον ἐπώμιον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἕκαστος.

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγῃ χθ' ὑπὸ δῶμα
Δοῦλος πρωτογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
[i] Ὠπύιες· γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν πόσιν ἔρχοιτιν,

Ἀν-

[f] Παρακινδυνεύων] Παρακινῶν P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδύνων male A. Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. [g] Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπιλθὸν reliquae. Ἐδιθλον male A. [h] Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. [i] Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυιες cett.

72. Πολλὰ ἐπιφρόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπιφρόντων. *J.B.*

83. Παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθόν] Angl. Cod. παρακίνδυνον τὸ ἔνθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπιλθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M. du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usurpatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγειν alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆς ἄγαν ϵ σαλεύειν deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυιες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὠπύιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *J.F.R.*

18. Πολ-

Ἀντίδοσιν ταύτῃ ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπῃ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῆς
λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιῆσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ἐπὶ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· ἡ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & suppositа cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν, συνεὶς [b] ὅτι ποιαν αὐτῆς;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo post non despuat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, [b] ὑ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπι-δημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. Ἐφ' τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆ τε δόσεως τῶ βιβλίων, καὶ τῆ χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ καὶ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυ-

51. Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus essent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AiW.* b Οὐ] Deest in *Fl.* Adest in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὁ ἐν μέσῳ marg. *AiW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δίδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Hesych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. Δίδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δίδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam ut meliorem sequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμοὺς] Λύειν χρησμοὺς est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμοὺς, quod jam ab *Erasmo* factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. *J.M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ ἔ ἄσημα.

Μορφῶ βαργούλω ἰχὶ ἀγχιπίχιψι φάσ δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hilce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a nostro in Macr. c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκῶ uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc omissis εἰς σκῶ, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro concluса est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione; *non* equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod jam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omissum esset. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Glossario Germanico*. Vel in specimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori marusa* ma-

qui interpretari poſſent ſingula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rurſus neque praeſenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra verſum, *Retro abi: qui enim te miſit, interfectus eſt a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam ſunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi ſunt, audi. Interrogante me, *An calvus ſit Alexander?* & curioſe obſignante atque manifeſte, ſubſcribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurſus, cum duobus libris interrogaſſem diverſis, & ſub nominibus diverſis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuiſſet?* alteri ſubſcripſit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei cauſſa veniret?* reſponderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, ſcripſit:

κάμψοι ἕκαστα, οἷος καὶ ὁ τοῦ Σκύθη δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ
[f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναγρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τῶ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάγγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένου τοῦ ἱέργους, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τοιόσδε,

Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ' Ἄττις ἄλλος ἦν.

Καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὰ αὐτὰ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς; ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς δ' ἐφ' ὅ, τι ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Kut-

e Μόρφι] Μορφοῦ βαργύλου ἐγχνικράνου φάος δι. A. f Λείψει φάος] Λείψει φῶς Fl. g Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Abd. H. Fr. h Ὅλως] Ἄλλῳ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. i Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k Μάλαχ' Ἄττις ἄλλος] Μάλαχα ἀττάλου Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλειο γόης τ' ἀπιρώντου ὑτραπελίας. V.

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forſan μορφεὺς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari poſſe; tantum tamen forſan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane deſperarem ex Perſica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. K.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum eſt ad καλασημηναμένου. Ita obſignaverat libellum Lucianus, ut ſtatim appareret, difficillimum eſſe reſignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaeſtione deprehenſa, res male ſcriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo deſtinat Alexander, in quo reſignatione non utebatur. Vid. paullo ſupra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi myſterium Lucianus non aperit; ſed haud difficulter aſſequi id conjectura poſſumus: a ſervo enim iterum deceptum Alexandrum, exiſtimo, qui Heri juſſu quaſi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obſcuro Sabardalacho? Solebant enim curioſi & ſuperſtitioſi homines tales quaeſtiunculas oraculo, ut in praecedentibus viſum eſt, proponere. Vel ſecurus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano eſt obſervatum. *M. du S.*

46. Ἐφ' ὅ, τι ἦκε] Frequentius ἐφ' ᾧ hoc ſignificatu, i. e. quando conſilium denotatur, ut *Ariſtoph.* Plut. 889. ἐπ' ἀγαθῷ ἰδεῖν. Noſter ſupr. *Hermot.* c. 50. σὺν ἐπ' ἀγαθῷ ἐξελήλυθᾶσι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῷ δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ᾠδηδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam lectionem Cl. *Caſaubono* potiorem vitam teſtimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elſner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet utro-

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίᾳ κέλομαι, θροσίην [c] τέ κε Λητῶς. *Cytmide te jubeo ac Latonae revibus ungi.*

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, [d] ὡς ἑρμόσαι τῷ πέμψαντι, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἔπεμψεν, ὅτε γῆς, φασὶν, ὅτε οὐρανοῦ ἅπτοιντο, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τῇ πάνυ προσηκούσῃ ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμί-σησέ με, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἐχθρὸν ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἑρμόσῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praestigiator Alexander?* octo mihi responsa misit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimicissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

55. Et

[a] Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *Aldi.* [b] Χρίεσθαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *J.* & cett. [c] Τέ κε] Sic *Ald. P. Bz.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, sic ne unum, an duo vocabula. Τέκε quasi a τίκτω esset, *J. Fl.* [d] Ὡς ἑρμόσαι τῷ πέμψαντι] Ἑρμόσαι τοῦτον ἐς πλόον *A.* [e] Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηται † τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc scholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in sedem suam retraxit *M. du S.* † Τῆς] Ex hoc pro τις, item πρὸς pro ις quod in Edit. fuit, restituit Idem.

utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56. f. ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum θροσίην, quod substantive hic accipiendum, pro θρόσον. Aut θροσίῃ scribendum; sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est qui ὦ τίκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli θροσίην & τί κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus, quo enim Genitivus Λητῶς pertinebit? quo ὦ respiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίεσθαι] Χρίεσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in Edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσον & χρῖσον ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Ἀπτοῦς] An pro Ἀπτοῦς posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Post hanc vocem sic legitur in Angl. Cod. ἑρμόσαι τοῦτον ἐς πλόον τοῦτο. *J. B.*

60. Καὶ τὸ γιγν.] Τὸν ἐπιπλέον ὀβολόν. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in summa infensissimum meritoque sibi me habuit. Cumque sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, hastatum & contarium, quos a praeside Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) statim invitari me jubet dextre sane & cum multa humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut solebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum, praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum. Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipsum nomine non Prophetae salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens: *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

Καὶ ὅλως ἔχθιστον εἰκότως ἂν ἐγὼ καὶ πάνυ ἐσελθόντα με ἐς τὴν πόλιν ἤδετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνον εἴην ὁ Λυκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος, λαβών, ὡς με καὶ προπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς παρ' αὐτὸν συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τοῦ ἀγαθῆ. καὶ ὁ μὲν προτείνει μοι κύσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρὸν δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσείπον· ὁ δὲ πάνυ γενικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὸν Γλύκωνα χρηστὸν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυτομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰώθει] Restitutum ex P. Εἴωθε Edd. priores. g Χρηστῷ] Χρησῷ male J. h Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε J. sola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etsi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces, reditus* est, vid. Cl. *Hemsterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J.F.R.*

62. Πιστώσας τῇ ἀποστομωτῇ τοῦ μισθοῦ] Confer *Th. Magistr.* *M.du S.*

69. Ἀπίτρεπτον τοῦ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo post narrantur. *M.du S.*

73. Νυκτιτλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se jactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. *M.du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiast.* id exposuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum küssen, ut recte existimat Frater *G. O. Reitzius* in Belg. Graecissi. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non semel. *J.F.R.*

87. Εἰώθει] Sic P. In reliquis εἴωθε. *M.du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympos.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium est. *J.F.R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiserat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus divisione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσωμαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J.F.R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι & τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Erasmus, *negans se clam esse, quae suasissem Rutiliano.* Benedictus *asserens se scire, quae Rutiliano suasissem.* Etiam *Sponius* modo *il se plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens sibi me esse probe notum, ut & quae sua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; χαίρω ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· ὀλίγου προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, ὅτου μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προπεμφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἑρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καγὼ, μὴ ὤμην [c] ἁπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἁρμόσαντας ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὸν θάλασσαν· ὅθεν εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum

in

a Ἐπεί] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. Fl. c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *AlW.*

ſerim Rutiliano. *J.G.*

Ibid. Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum σώφρων, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀνηκάλεις; *J.F.R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J.B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἔνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo *Eun.* fine, c. 13. Confer eum *Macr.* c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J.G.G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Ἱστ. ἀ. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν. δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγενόμην. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅτῳ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ᾧ & ἐφ' ᾧτε promiſcue dici. *J.F.R.*

32. Καταβιβάζω δὲ ἡμᾶς ἐν Δίγιαλοῖς, ἔστι γὰρ ὁ καλὸς

Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

25 ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἐξήκοντα, ὡς ὁρᾶς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῇ ἡλικίᾳ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιάναι φόνῳ τὰς χεῖ-30 ρας· δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφοι, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστέλαγμένα.

Καταθέμενοι δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσ-35 πορανούς τινας πρέσβεις, παρὰ Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς [h] Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ χωμιδῆς τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτοῦ τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς 40 τὸ πλοῖον, διεσώζομαι ἐς [i] Ἄμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκουρσάμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τῆς ὀπιθυλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ 45 ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν καταγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ὑπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. *g* Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald.* B2. *S.* Βοσπορηνοὺς *J. h* Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW. i* Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ἐπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν μακρὰ, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμνας τ' Αἰγιαλόν τε & ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες Κρώμνας Κυβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quæ postea a Pelope Peloponnesos dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* Ἀλλ' ἐν ὥραι τῆς μελῶν, καί τοι μικρὸν ὕστερ & μέλισσαι. Locus *Homeri* est in navium Catalogo Il. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad x. *Ver. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγεμὼν Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Ἀφ' ὧν τὸ πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφικνουμένου.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] χαλκοῦν ἐγκεχαραγμένον, τῆς μὲν τοῦ Γλύκωνος, τῆς δὲ θατέρας δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *f.* b Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* c Ἐν δέοντι] Sic fere *f.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* d Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν πόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *f.* Sed illud κόψαι ignorant cett. e Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρτὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam P. At *P.* cum cett. Edd. recte ἅρπην. f Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ ἀφικνουμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fallo, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲν μόνχοι τ' τίμωρον ἐμέρας, εἰδὼς πάλαι ἐν δέοντι λέγοντα. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in *f.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *f.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων, vide *Joannis Harduini* viri in-

59. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Προειπὼν δὲ περὶ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζήσαι εἵμαρτο αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ὑδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφανισθεὶς τὰ πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ε ἐφωράθη φαλακρὸς ὤν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὀπτᾶν ἔχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἀφ' ἧς τὴν ὀδύνην· ἃ δὴ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ ἀφελομένου τὴν φενάκης ἀφῃρημένης.

Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸ ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου

ε Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *AIW.*

70. Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐκ ὀρθῶς ὁ Ποδαλείριος τοιοῦτο τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς δῆθεν Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γύος. ὁ δὲ σκηπτοῦχος * ἀφανισθέντος τὰ πόδα. *V.*

* Διασκήπτεται] Sic ruasum correxit idem, quam διασκήπτεται ante legeremus.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίταις. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Spanius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ΙωΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Μάμμιαν] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ABωNOTEIXEITωN ΓΛΥΚωN.

III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Anr. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitarum exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμασιν] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Aristoph.* Plut. 39. φοιτᾷ ἔλαιαν ἐκ τῶν στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Καμινῷ βλητόν] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπισκήψειν] *Perfundere caput, pengiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.B.*

87. Καὶ

εἰς τ̃ συνωμοτ̃ν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀξιωτητέον τ̃ Ῥυτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προχειρίσασθαι αὐτ̃ν, καὶ ἀξιοῦν τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ [a] καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὢν, ἅτε ἰατρῷ πρέπουσα, ἅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥυτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ̃ προφητείαν φυλάττων μ̃ τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ὀπτικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅπ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικύρου [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ̃ Φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ πεδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτ̃ τ̃ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷς

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperе deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu: partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* b Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. c Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. d Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀξιοῦν τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τ̃ν] Lege αὐτ̃. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτ̃ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲν διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE.

LYCINUS.

QUandoquidem ergo, Crate, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrûm insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi adsuetus, & quod durum est, solum bonum esse judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΠεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτῃ καλήγοριαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος καλήγορηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὅπι Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκυρον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τῷ μεγίστῳ τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλη-
10 γορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, καλήγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

KPAT.

[e] Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσοι male *J.* Conf. supra c. 47. nec M. [f] Καλήγορῶν] Ἀποστρῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd. [g] Ἐξ ἀρχῆς] Sic P. *B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum est ei suspicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid potest laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. alter locus habet: ἐκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Hesiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Aristoph.* λαμπὴς ἔχων & similia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialectt. p. 79. C. Et Comment. Aristophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρῶν] Angl. *βοηθῶν.* *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. supra c. 47. *M. du S.*

9. Καλήγορῶν] Ἀποστρῶν. *Th. M.*

Καλήγορῶν] Emendatione nihil opus, optime se haec habent. *M. du S.*

Καλήγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστρῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν καλήγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haelites conjungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut belgice dicimus, sive *te ipsum fefelliſti*, vel, si mavis, *imprudenter feciſti, accusans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *nesciebas ipse quid faceres*; omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ἐθ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γενόμενοι ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λήσεις ἀπλούμους, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Aristoph.* Nub. 241. Πόθεν δ' ὑπόχριος σαυτὸν ἴλαθις γενόμενος; & *Aelian.* V. Hist. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλὲς. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum allusione ad generalem Stoïcorum thesim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκώς, ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρόμμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἐγωγε θυθόμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκροσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philoſophia verſatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum ſtudio, & antiquorum conſuetudine, ſedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum ſpectans hominem, molli veſtitu, & laſcivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinoſiſſimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulſationes, & frequenta ſtamenta, & pedum (ſcamillorumque) ſtrepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui ſimilem decentes. Itaque ipſe ego cum audirem tali te ſpectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, ſed moleſte tuli, ſi Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus ſedeas, iis ſimilis, qui pinnula aures titillant: idque cum ſexcentae ſint honeſtae aurium & oculorum voluptates, ſi quis illos in circulis

tis

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* ſola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιληκὼς] Haec phraſis philoſophiae ſtudioſis propria: nam ὁμιλητὰι diſcipuli, vid. *Liban.* epiſt. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magiſtr.* ſed & de aliis ſtudiis, quibus quis *deditus* eſt, ut *Epiſt.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν αὐτῷ. *Ariſtoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis ſtudere.* *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκεῖ μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ ἓ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. Vid. & noſtrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta poſtularent ὡμιληκὼς ſcribi, addito augmento praeteriti. At viſum eſt ſic edere, ut inveni, quia ſaepe abjicitur, ut ſupra ſatis oſtendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia ſuſpicio de negligentia ſcriptorum ſatis juſta. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφέμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opſopoeus: *Remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas fannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus* in libello, cui titulus eſt: εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτεύτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐνδύσαντες τὸν λιστὸν ἐ καταλίσαντες εὐσχήμονι αὐλῇ, καταψαλμῴδων καὶ καταυλούμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀχρήμονι μέθῃ καταυλούμενον. *In magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενον Στρατόνικον *auſcultans cantorem Stratonicum.* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. ſupra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accuſ.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter ſcribat, καταυλόμενον, ſine diphthongo; quum ſit a καταυλέομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipſe in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in ſubſidium vocat, ſic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐσθῆσι μαλακαῖς] Confer ſupra ad I. *Ver. Hiſt.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quòd & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας ἐ Παρθ. ἐ Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyſſe ſprета. Rhodope quaeſtu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35 [d] κυκλικῶν αὐλητῶν, ἢ τὴν κιθάραν τὰ ἔνομα προσαδόντων, ἢ μάλιστα τὴν σεμνὴν τραγῳδίας, ἢ τὴν φαιδροτάτην κωμῳδίας, ἅτε καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς οὖν, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπολογίας 40 σοι [e] δήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τὴν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσῃ τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τε 45 τοιοῦτον πεπρᾶχθαί σοι. πρὸς [f] δὲ τοῦτοις ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῶν πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὥσπερ γὰρ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη [g] μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ὅπως τὰς συνήθεις ἀγωγὰς ἐπανάξομεν πρὶν λάθῃς τελέως ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλοχημένων. καίτοι ἐκείναις μὲν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβού-

[d] Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. [e] Δήσει] Δήσῃ W. Nil mut. Edd. [f] Δὲ] Δ' ἂν W. [g] Μόνου] Ex Fl. & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M. du S.*

23. Ῥόδιας] Conf. infra §. 51. *M. du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τιτιτίσμασι] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis*. Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ ἢ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympana*. Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H. V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲ γὰρ ἐπαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque προυμαστικὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J. F. R.*

32. Τὰ ὅπλα πυρρίχη] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M. du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat, *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἐν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὖται τὸ ἐπίπαν, φαύλης ἂν. &c. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea*. *L. Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμων modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. f. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθιστάντων, fitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J. F. R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M. du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J. F. R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M. du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M. du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J. F. R.*

49. Ὀδυσσέα] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M. du S.*

βάλευον, ᾗ ἀφ' τοῦτο κηρᾷ ἐδέησε πρὸς τ πλοῦν αὐτῶν. σὺ δὲ ᾗ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδωλῶσθαι.

tur auribus, propter quod cera opus erat; ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς χάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε πλοῦδειγμα τ τῶν Λωτοφάγων ᾗ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. πλεῖστον ὅσον τοῖς μὲ τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, ᾗ τ Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τ τε ἐδωδῆς, καὶ τ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τ ἡδονὴν πλεῖστον ἡδίω πεφηνέναι, ᾗ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. ὃ γὰ εἰς λήθην τ οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τ κατ' ἐμαυτὸν πεπτωκα, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, ᾗ τ ἐν τῷ βίῳ διαφορικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερψάμενος νεῖται, ᾗ πλείονα εἰδώς.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ᾗ σεμνυνόμενός ἔοικας. τὸ γὰ δεινόταλον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

[a] ὅλῳ] Sic W. ὅλως Edd. priores. [b] Σοι] Deerat in Edd. inserui ex Cod. W.

56. ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τ σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ ἓ ῥήτορα τ καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua D. *Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τ καρχάρων. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὴν μὲ σφοδρὰν ἓ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτικὸν — ᾗ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὰ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. s. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τ Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθε. Verum & μοὶ quasi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ ἓ αὐτὸς ἐνδοὺς — πεπερχομαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδῶν. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ ὕττως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ὑπτιμᾷς, ἢ ἀπείρατον ὢν τῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φῂς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ὑπτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καὶ ληρῶντος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τῦτό μοι [d] τὸ λοιπὸν [e] ἦν ἐν βαθεῖ τύτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ὑποβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὑδὲν δέον καλαχλωμύων; ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθοίης ποτὲ, καὶ ὅσον πεῖρας ἕνεκα παρέχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼς ὀφθαλμὼς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὴ ὑχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ὑπτιῤείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκύ-

[c] Ἐξ ἴσου ἡμῖν ἐ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. [d] Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. [e] Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τιτυάμῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τιτυάμῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5. 18. *J. M. G.*

Τιτυάμῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ὄγε τιτυ. in Edd. vero *Luc.* Τιτυάμους initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰγρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriae. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ὑδὲν δέον καλαχλωμύων eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ὥραιόν ἀφα ἰκοίμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλιθρίῳ, conf. ſupr. *Alexa* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 503. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκύσῃ ἄπαλλα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναμείνας ποτὲ, ἔφ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, ἣ τ' ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ δείποις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὸν νόσον τε αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλάσκευάσαι μοι, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσχέσθαι, καὶ προσέχειν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. *Fl. Ba. P. S.* recte. Ῥυθμίζων male *F. H. Ald.* b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. Λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὥραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατική. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τόπον φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ χρῆται ὡς ἀλλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὶ τῷ χείρε καὶ § ταῖν χεροῖν ὠλένας ὀνόμασιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προστέθεικεν. *V.*

Μὴ ὥραισιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἔστιν, μὴ εἰς ὥραν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὥραι γὰρ ὡς τοῖς παλαιοῖς τὰ ὑρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὁμήρῳ (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ ἀφ' τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β'. περὶ ὥρων ὕστερον λέγω. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶπεν, τὰς τῆ ὑρανοῦ πύλας Ὁμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι· ἔχων, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενίζ ταῖς ὥραις, ὅτι τὰ αἰθέρα ἔλαχε. ὁρα τὸν λόγον Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιά. (p. m. 682. E.) ὠφέλει τὰ τὰ Κύπρια γραψάμενον ὕστερον τινος λέγοντα. Ἰμάντια (ap. *Athen.* ἱμάλια) μὲν χρῆσις τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ὕδασιν οὐ λευκοῖς εἰαρινοῖσιν. εἶτα φόρους Ὧραι ἔν τε κρόκῳ οὐ δ' ὑακίνθῳ, οὐ τ' ἰῷ θαλέθοντι ῥόδων τ' ἐπὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος δ' ὥρας ἀστεῖ λέγει οὐ τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θύρων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μὲν τ' κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θύρους φεύγων. (Ad quem locum vid. *Casaub.* L. II. 14.) G.

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. duo S.* pro vulgato σημεῖ δὲ τῶ.

† Τόπον] Ita correxi ex C. Τὸ πὸν V. Τοπὸν M. *M. duo S.*

‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem. fine dubio ex collat. Codd.

§ Ταῖν] Sic recte C. Τῶν male *F.*

¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῷ ἄρθρῳ C.

2. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὥραισιν ἀρίσκοιμι. Τὸ ἀρίσκοιμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. *F. G.*

Μὴ ὥραισιν — ἰκ.] Vide supra ad §. 4 VI. *M. duo S.*

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΑΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο θαύμασον ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὑ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ὑποπτέρυγμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἐξαμένον, οἷον λέγω τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσηκούσης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἠσθεῖσαν τῇ τέχ-

[c] Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* [d] Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J. F. R.*

Μὴ ὄφελον ἄρα ἐκείμην] Non omnia intelligo, quae *Guiet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. Μὴ ὄφελον ἔκειθι, ait, Εἴδῃς τι κατάρας ἀρχαίους ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ἃ ὁ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς τὸ τῷ Ἥρας ὁ Διὸς λέγοντι — — καὶ πάλιν τὸ περὶ ὀρχήσεως μὴ ὄφελον ἐκείμην, εἴτι τοιοῦτον ἀναχοίμην καὶ οὕτως ἐν τοῖς· μὴ ὄφελον ἔκειτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ὄφελ' ἐγκυρεῖν. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὄφελον pro ὄφελε, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereas*, & conf. notas ipsius ac *Solani*. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J. F. R.*

5. Ὡς νῦν γε ἐσ τὰ ἐμὲ ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miserat.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὰ νῦν ἔχοντα, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J. F. R.*

23. Ἀνὰ κηροῦ ὠθοῖτο τὰ φαῦλα δυσάκουστα] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ὠθοῖτο, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. *H. V.*

32. Χθὲς καὶ πρώην] Vide Paroemiogr. *J. B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J. F. R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὔτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J. F. R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεύσαι, καὶ ὁ τὰ μέτρια ὠνήσατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχήσαντες διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σώτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας. ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μελαξοῦ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὑπηρετήσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ ὅτως ἄρα ὀπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὑπὸ τῆ ὀρχηστικῆ, ὥστε οὐ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. εἶδον γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator maximus audis,
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κουρῆτας] Sic Edd. *J. Fl. H. Ald. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὴ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *J. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *J. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πρύλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *J. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *J. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνη τὸ περ. πειτ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένον eodem modo. *J. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan.* *J. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Diomedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ δὲ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑορτάσασι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς πάλαι ἦκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in figil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

μῶ ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ̃ ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ κ̀ ἄλλους τ̃ ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, κ̀ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μ̀ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀμφρέψαντα ὅπλ τῇ ὀρχηστικῇ, κ̀ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. κ̀ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς συνθαρόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ὅπλ τῷ κάλλει, κ̀ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ̀ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον ὅσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε κ̀ εἰς ἔδαφος κατέρριψε.

Λακεδαιμόνιοι [d] μ̀, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους κ̀ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ κ̀ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ̃ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μ̀ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν κ̀ ῥυθμόν, κ̀ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· κ̀ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ̀ μάχην ὁ αὐλὸς [e] ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν κ̀ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς [f] αὐτοῖς κ̀ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις [g] δ' ἂν κ̀ τοὺς ἐφήβους αὐτ̃

[d] Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. [e] Ἐνδίδωσι] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. [f] Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. [g] Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἔτι W. & κ̀ ſupra ſcriptum eſt.

figillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Davis.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. c. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia *ἐνδίδοναι* alibi plerumque eſt *retrocedere*. Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἐκαθίζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος τοῖς πατοῦσι, κ̀ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum*: licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

ἦσσ᾽ ὑμεῖον ὀρχεῖας ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσασιν, καὶ πεισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ᾽ ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

rum adoleſcentes non minus ſaltare; quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam conſertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Bacho & Veneri gratos.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μέλλουσιν ὀρχήσεσθαι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάξατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

a Παίσασιν] Παίσασιν ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* b Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. c Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. d Κωμάξατε] Sic *Fl.* Κωμάσατε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἐπὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσασιν καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ᾽ αὖθ᾽ ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ἰσῶ αὐλοῦ, Τοῖσι μὲν αὖ παίζοῦσιν ὑπ᾽ ὀρχηθμῷ ἐ ἀοιδῇ. κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάξατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσατε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ᾽ ἕνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καθαπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe / & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Suidam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεία adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεία ψυχή. Ac ſane in emendatis codicibus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὅμοιαι ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χοροστοιὸς ἴστησιν εἰς ἄσημον τό-

12. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream juvenis, juveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usurus est: sequitur virgo decenter saltare suum sexum docens, ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis describendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poëta *in caput saltantes* appellat, chori duces. Et quae rursus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur.*

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, πᾶς ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται· ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τὸν χορόν, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

---

e Ἀνδρίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *J. Fl. P. H. Ald.* *f* Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπαιδίαι male Edd. priores & M. *g* Ὁμοίως] Ὅμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. *h* Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστ. Edd. priores. *i* Αὐτῇ] Insertum ex W. Deerat in Edd. *k* Ἐδίνεον] Restit. ex *Homer.* Ἐδίνευον male Edd. Luciani priores.

τόπου. *Agesilaum adhuc puerum cum Laconica saltatio pugnaretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus constituit in parum honesto loco.* Vide *Jos. Scaligerum* ad Eusebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi ostendit Hieronymum quoque legisse Γυμνοπόδια, & vertisse *nudipedalia*. de Caryatide vero, seu saltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meursii Lacon.* lib. II. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meursium* in Orch. qui emendare primus jussit. Festum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Agesil. *Thucyd* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Musica. τούτων δὲ διηγησαμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπεδίαι, uti & apud *Suidam*, mendose. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meursianam*, quo duce *Kusterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπεδία, γυμνοπαιδίαν substituit. Γυμνοπαιδίαι sunt apud *Herodotum* 6, 67. Festum & statum diem fuisse apparet ex *Thucyd* 5, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Paris. Γυμνοπαιδιῶν τε ὐσῶν [f. ὔσης] τῆ τελευταίας, ᾗ τῶ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Agesil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς spectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agesilai, it. de Musica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερὴς ἦν τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦντο οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim pluscula. Nec aliter est apud *Paus.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπεδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, nescio num dedita opera, an casu, sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis adparet. *J.F.R.*

30 Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ. in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipse Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. solus. *M. du S.*

36. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνευον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi est ἐδίνεον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνευον] Locus est in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνεον. Unde error Luciani scribentis, omnes enim

νεον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῷ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντα τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσεσι χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὴν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

Ἐν μόνῃ γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τὴν ὀρχηστικὴν ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλεσαν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, ἃς τοῖς ἀριστεύσασιν ἀνέστασαν. Πρόκρινε γάρ, φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὸν εἰκόνα ὁ δῆμος οὗ ὀρχησαμένῳ τὰς μάχας.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι] Φασιν W. b Τὸν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἰδίνιον. *J.B.*

Ἐδίνιον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἰδίνιον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἰδίνδαν, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συνιχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὸν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυσταῖς] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια σωπᾶν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro fecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus. *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὁρᾷ ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμυήτοις ἢ αὐτὸς ὢν ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις ἀλισκήσῃ. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνιλλόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπορχοῦντο δὲ ἄμεινοι, προκριθέντες ἐκ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀνάβ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 1592. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν ἁπάσης εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχητῶν καλλησαμένων αὐτὰς, ὡς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ὅπως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

Ἐν Δήλῳ δέ γε καὶ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχετο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γῆν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσμαλα,

ε Τοῦτο] *Τούτων* male *J.* sola. ᵈ Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

ris evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς Θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τῆς περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, (substituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ὑν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον, περὶ δὴ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θριαμβίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. sive p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχοῦντο] Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Σινίτταρον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς χόρμασι συμμείοις μόνον τῶν ἀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρδων. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδιγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπλητο τῶν τοιούτων [a] ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τὰς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τῷ Ἡλίῳ, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἠγούμεθα ἐντελῆ ἡμῖν εἶναι τὴν εὐχήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυτία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν θεὸν δὶς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλὴν (ταύτην γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emittit sagittam vir Aethiops capite ablatam (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

[a] Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾄδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ᾠδὴν ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, χρηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim prosilientes.* χῆμα enim vel χημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀλφιβλίπτειν ἀλλὰ τὰ χήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴσχε· καὶ χηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύεται. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

1. Καὶ δένδρου δόνησιν] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J.G.G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priamum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Mortem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμικὸν, τῶν τιτάνων οἷμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν, θεραπεύοντα δηλαδὴ τὴν Ἥραν τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem face-*

re,

culate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, ineſt. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipſumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empuſam etiam illam in ſexcentas ſpecies verti ſolitam, ex eo genere hominem a fabula eſſe traditum.

95 γειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τοῦ κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτῆς διηγήσατο, ὡς γιγνομένων ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν χρόνον ἑκάστους ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν εἰς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.

20. Praeter haec neque Romanorum ſaltatio oblivione praetermittenda eſt, quam generoſiſſimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio eſt, Deorum bellicoſiſſimo, Marti, obeunt, graviſſimam ſanctiſſimamque.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τῶν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέσταλοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῃ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῃ.

21. Bithyna autem fabula & iſta eſt, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὁ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-

ὁ Ἔμπουσαν] Ἐμπούσην W.

re, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν μυῶν κινήσεως, λέγει τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατρούς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐπῴδει τὰς Φαρμακούδας βοτάνας, &c. ὅπους τε καὶ καιρὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas ſerebat*, &c. *& ſemina & fructus eorum elaborato videre & cognoſcere ſuo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνῃ πεποίηται, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἔργου. τέχνην αὐτῷ προσχόμενα. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, deum bellicoſum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem feciſſe ajunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* J.G.G.

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deeſt verbum φασὶ, aut ſimile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. M. du S.

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel ſimile quoddam deſiderari, apertum mihi videbatur. J.M.G.

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεύς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμαι, πρίαμος. I. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & ſic porro. Item a πρίω, πριάπω, πρίαπος idem. F.G.

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his *Pollux*, & vir Clariſſimus *Iſaac. Caſaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. J.B.

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐν ὅπλοις παιδεύειν] Animadverte ſodes, quam lepide poſſint interpretari. Oplopoeus, *unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus inſtituendum fuiſſe, quem Mars* (agnoſce alieniſſima & Graecis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi poſteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημμένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τ῎Ηρας τ῀ [c] ῎Αρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τῶν μετρίων ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπειργάσατο· καὶ ὅτι τούτῳ ἡ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τ῀ ῞Ηρας ἐγένετο, δεκάτῳ ἀεὶ τ῀ ἐκ τῶν πολέμων παραγιγνομένων τῷ ῎Αρει, παρ' αὐτῶν λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ παρεῖσθαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τ῀ [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφεύροντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φίλον ἔτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατηρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

[a] Πεποιημμένων] Sic *J.* Πεποιημένων reliquae & M. [b] Τὸ] An τὰ? *M. du S.* [c] ῎Αρη] ῎Αρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. [d] Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B*2. quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, *unum ex Idais Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armata saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένων] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* *F. G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὠθιζόμενος ἀνδράσι τέχνῃ τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. *M. du S.*

Πεποιημένων] Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, sive π——ον, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: zyn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. ῎Αρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe ῎Αρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσίῃ & Δημοσίῳ supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πάρα τῶν μετρίων] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πάρα τῶν μετρίων] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile παρὰ & πάρα confundant. Item παρὰ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J. B.*

Ibid.

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἐγκωμιαστέον ὄντως θεῖόν τε ἅμα, καὶ μυστικόν, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένον, καὶ ὑπὲρ τιμῆς αὐτοῦ δρωμένον, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδιὰν ὠφέλιμον παρεχόμενον. θαυμάζω δέ σου, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγξεαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν ἁπάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γοῦν Ὁμηρος τὸ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλὰ λέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ προσέστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ὑπονοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἀλ-

[e] Παιδιὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν P. [f] Ἥδιστα] Ἡδίστα male *J.* [g] Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βακχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βακχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενναιοτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὢν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J. F. R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἐμμελείαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plate*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J. B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. εἰς Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀσωτείας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικιννίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat.* de legg. VII. Saltatio ὁπλιτικὴ i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδιὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδίαν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδιὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum P. Edit. & reliquis Παιδίαν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in P. eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδίαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδίαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J. F. R.*

53. Ὕπνου τε φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πώντων τε κύρε ἔσκε καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

J. G. G.

Ὕπνου &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Φὴς γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreamque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὁ πᾶς ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸ βωμὸν περιχορεύουσαι.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγουσι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικήν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὖ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

[a] Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *F. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. [b] Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμοῦ καὶ ἀοιδῆς. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *F. F. R.*

60. Ἄλλῳ] Iliad. N. *F. B.*

Ἄλλῳ μὲν] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* Δ. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁδινήν.

Sed Od. Δ. 421.

Οἱ δ' ἐς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *F. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἁδινήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, aliunde huic versui ex aliis Homeri locis adfuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis; Δ. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' ἐς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τριψάμενοι τέρποντο.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & *A.* *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. Π. 617. *F. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐυδμήτου Κρονίωνος. *F. B.*

Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opsopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδας ἁπαλοὺς cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito

vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* tam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμίᾳ καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινεμένῳ, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τοῖς σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἔμελλέ γε ἕξειν ἱκανῶς δεῖ ὀρχηστικὴν ἐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ἄκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκείνου ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ ἐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τὰς νῦν ὀψὲ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκείνος γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὴν νῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἰδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

[c] Ὤκνει] Ὀκνεῖ W. male. [d] Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. [e] Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *J* [f] Τραγικὴ &c.] Τραγικὴ & κωμῳδικὴ *Fl.* Nil variant cett. nec M. [g] Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ἅπαξ οἱ λειμῶνες ἀνθοφόρους ἔχειν. ὡς αὐτοσοδητὶ βαδίζειν. Vide, quae in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Παρὰ χρόᾳ &c.] Ex *Heſiod. Theog.* 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχεῖσθαι] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. *P.* nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφίζειις ὡς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. *p.* 11. ὑφίσταιλα εἰς τῶ ἰκεῖνα ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί δῆτα μανθάν' ὑφίζεται γ' εἰς τοὺς θεούς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἔρωτ. c. 48. Vide etiam Ἔρωτ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ἔστι τε ὀρχεῖσθαι συνιχὲς, τῇ τῦ σώματος εὐεξίᾳ λογιζόμενοι ὠφέλιμον τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν τε συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph. Συμπ.* 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ ἔμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. καὶ ἔμελλέ γε ἔτως ἀγαπακτήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem. M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. *M. du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτου, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἣν ἐκάλειτο κόρδαξ, καὶ τῆς τραγικῆς ἣν ἐκάλειτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἣν ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δὲ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ γε προετίμησας τὴν ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] ἀξιοῖς τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὴν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ καὶ τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον [d] ἠσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὀπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προσερίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετῷ καὶ ὀπιτεχνητῷ παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam imposita gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἠσκημένος] Ἐσχηματισμένος *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἐς* denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiesceret, scio. *J. F. R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M. du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικοὺς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J. F. R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077. 2. & nostrum Ἀπολ. c. 8. *M. du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F. G.*

17. Ἠσκημένος] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelletii* scripturam ἐσχηματισμένος. At forsan Lucianus dederit πεπλασμένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph.* Thes. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam πρόσωπον ὑπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *personae tectus longiore quam pro modo capitis.* *L. Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M. du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καλακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κυλασμόνον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. Φερέσθω autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἐμβάσια hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis scenariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J. M. G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπευθυνον παρέχων ἑαυτόν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem redde-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

ſχοίλο· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ καλακλῶν, ἐνίοτε μὲν ᾠδὰς τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε πρόπολλῶν πάλαι γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτῦ, καὶ μήτε τῆς λεοντῆς αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅτῳ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τῷ τερπνῷ [e] αὐτῆς [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῆς] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* Νενόμικεν Edd. priores.

dere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid ſit perperam σολοικία τὸ ἁμαρτές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τῷ τερπνῷ αὐτῆς νενόμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus*: (*videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas*) ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum Δάδων, vel ex δάδων per craſim poſſe fieri δάων, ut ex κεράτων, κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas*? meræ nugæ & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τιβία erat Φρυγία ἅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopoeus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἴσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλλοκότῳ τῶν πλείστων ὑποθέσει, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* λὸ τῶ Δάων deducunt, Scythico populo, & id a Δάκοις derivare, qui Δαύοι ſint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῆς νενόμικεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενόμικεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopoei* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θρᾳκικὴ καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρόπυκτοι. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τὰ Δαῶν. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, εἰσιὼν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ θεῖος Ἡρώδης ὁ Θηραῖος εἰς Σωσίαν τὸν Τιβίου.

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχήσεῶ σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ἐμπεπλεγμένῳ δράματι ἐοικὸς, ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆ βοῶντας.

Πάλαι μὲ γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμένων τὸ ἆθυμα τ' ᾠδῆν [b] ἐπεταράττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διαφέρουσιν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, [c] τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινουμένων] Κινούμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπεταράττεν] Nihil mutare M. S. J. H. *Fl.* & P. notat *Solan.* c Τῆ] Abeſt a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστίθεικεν *Fl.*

βίους ἀπίδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχος αὐτῷ ὅτω μίγας ὠψώνηκεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci.* vide Feſtum. *J.G.G.*

Ibid Δάων ἢ Τίβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τίμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲ πλέον ἀπὸ τῆ γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν ἢ ὁμοίως ἐκάλουν δὲ ἢ τὰ ἐξ ἠπείρων. ὡς ἀπὸ τῆ χρώματος μὲ Πυρρίαν ἢ Ξανθίαν. ἀπὸ τῆ τρόπου δὲ παρμένοντα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ ἢ ἀπὸ τ' ἡλικίας, οἷον ἡ ἀπόσπλο τ' οἰκέτλιον· ἐξ ἢ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo μωμῶ. *Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. εἰκ. Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλλοκότῳ τ' πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. Bz. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut insciliae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recensserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας [f] παράσχωμαι. ὑ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην ἀγωγὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, ὑ ὀνόματα αὐτῶν καλαλέγοντες, ὑ οἷα ἑκάστη, ὑ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲ τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, ὑ ὀψιμαθῆ, ὑ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶομαι εἶναι, ὑ ἀφ' τοῦτο παρίημι.

Ἐπεῖα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν ὑ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὐ πᾶσαν ὄρχησιν προκειμ῀ γενεαλογεῖν, ὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τῦ λόγυ, τοῦτό ἐστι, νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, ὑ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ ὑ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ὐ πάλαι ἀρχαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ χρ῀ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθίας haberent, ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παράσχωμαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γενικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις ἡ Ἰταλίας] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. Παλαὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τὸν πλείστον ἀγῶνα] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθίας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθίας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδιὰν & παιδιὰν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici ρ. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδοῦναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi oppositia illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Malaynus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint. di-

βαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] Θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ [c] Θερμαυστρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μὴ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῆς [e] τὰ ἀχρηστότερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι.

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis : sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercere solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laborioſos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

[a] Θεμέλιοι] Θεμέλιαι L. Prius habent Edd. [b] Ὅπερ] L. recte. Ὅπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. [c] Θερμαυστρίζειν] Τερμ. male *J.* Recte ceterae per Θ. cum Cod. M. [d] Παρέλιπον] Παρέλειπον W. [e] Τὰ] Deest in *S.* Adest in cett. & W. [f] Θάτερα] Θάτερα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* *J. B.*

Κατὰ τὴν Σιβασὸν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. *M. du S.*

Κατὰ τὴν Σιβασὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Λυδῶν συρίγγων τ' ἰσχύν, ὁμαδὸν τ' ἀνδράσιν.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in *Λυδῶν* non cogitasset. *J. M. G.*

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅπερ habet. *M. du S.*

99. Θερμαυστρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* *M. du S.*

Θερμαυστρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τὴ Θερμαυστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναστήσασα ὡς ὕψος

tibi enarro, uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὑ τ ῥᾳδίων χῃ τ ὧν εὐμεταχειρίστων ὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνεμένην, ὑ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ χ ῥυθμικῆς, χῃ [g] γεωμέτρικῆς, χ τ σὴς Φιλοσοφίας μάλιστα, τ τε Φυσικῆς χ τ ἠθικῆς, τ γ' ἀγαλεκτικὴν αὐτῆς πολυεργίαν ἄκμονον [h] αὐτὴ νενόμικεν. ὑ μὴν ὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ χ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε χῃ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, [i] ὧν χῃ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ χ γραφικῆς χ πλαστικῆς, ἀλλὰ χῃ τ ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην χ τ θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῆ προκειται, χ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γάρ τοι τ Ὁμηρικὸν Κάλχαντα ὀρχήσασθαι εἰδέναι χρὴ τά [l] τ' ἐόντα, τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀγαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τ μνήμην αὐτῶν. χῃ τὸ μὲ κεφάλαιον τ ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστιν ἐπιστήμη, χῃ δεικτικὴ, χ τ ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, χ

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

g Γεωμέτρικῆς] Μετρικῆς W. *h* Αὐτῆ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *i* Ὧν] De hoc idem notavit. *k* Πολύμνειαν] Πολύμνιαν M. Nihil mut. Edd. *l* T' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τῦ καθιστχθῆναι ἐπὶ γῆν ὑπ' Ἀθηναίων πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐπάτουν, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie; cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γύρινον] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. s. 30. *J. M. G.*

Θερμαϋστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. s. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαϋστραί τε βάμμοσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγγαι. Unde concludit, Θερμαστρὶς etiam legendum, non θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum θερμαϋστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J. F. R.*

1. Γύρινον] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A. V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A. V.*

10. Ὁ Πλάτων τὸ τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J. M. G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφίστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere*, *alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J. F. R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἔοντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. *J. F. R.*

ἡ τ' ἀφανῶν σαφηνιστική. ἡ ὅτε ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο ἡγοῦ τὸ τῆς ὀρχήσεως ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἶη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι [a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς ἐς Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι θεωρίαν ἡμῖν ἡ τῆς ὀρχήσεως πολυμάθεια, καὶ τὰ μεταξὺ μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ἐπιβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἑξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πῦρ

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid verset dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?
M. du S.

Θουκυδ. — αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukeri* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. B.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οἴεσθαι οὐδένα ἧσσον οἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λητοῦς ὠδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. B.*

69. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μίσος τῆς γῆς ἰσομοίρων πτήσεις τῶν ἀστέρων] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μίσος τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πτήσεις τῶν ἀστέρων] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fusius Ἐφ. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Biblioth. *J. G. G.*

Ἰάχου] Sic W. recte. In reliquis Ἴακχον. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Pharnutus* s. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Pharnutus*, Μυθολογοῦσι ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τοῦ Διὸς — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχουσι τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

76. Ἄθω,

ignem furto subductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post ista Deli *insulae sublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehensum.

39. Deucalionem super haec, & magnum hoc vivente saeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis servantem, & *enatos* rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dionysi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in universum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

χὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλιν πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸν μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τὸν Ἁλιρρόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαμέτρου δὲ τὴν Δημήτρου πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

[b] Ἰάχου] Scripsi ex W. Ἴαχον male Edd. *F. Fl. H. B2. P. S.* [c] Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. F. H. P.* [d] Ἁλιρρόθιον] Edd. priores ἁλιρ. minore *a*.

67. Καὶ μὴν ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὸ πάνυ, πρὸ τοῦ τὴν Ἀπόλλωνα ἐκ τοῦ Λητοῦς γαστρὸς φανῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Λύγιον πίλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους ἀλλαχοῦ ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ἐκδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἐδόκει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτηκα εἶναι ὑποδέχεσθαι δὲ ὀργὴν ⊖ κατιλλας Ἥρας) ‡ ἔσχε τὴν § ἄλης καὶ μόνην ‖ Κυκλάδων ἐρριζῶθη. Διὸ αὐτὴν μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε δήλη γενομένη τῇ ¶ πλαγίᾳ φάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ὧν τὸ λάϊ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν οἱ Δελφοὶ ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τῷ ἐδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν ** αἰετὸν γεγράφθαι λάϊ συνθέτους λίθου. καὶ τοῦτο ὕφασμα τὸ μέσον ἀπάσης τῆς γῆς. *V.*

* Νίσος] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non significans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτηκα] Sic M. non ἐπήτιον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπήτιον V. & C.

‡ Ἔσχ] Ἔσχ M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλης] Ex hac ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amst.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Πλαγίᾳ φάσει] Sic habent C. & M. Πλαγίαστι Ed. *Ciar.* Πλαγίᾳ φάσει mendose V. *M. du S.*

** Αἰετὸν] Sic V. & M. recte. In Impr. omissa ea vox sensum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. ⊖ Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Cels. *Homeri* Scholiast. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοσ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipsum Ἔρωτ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιρρόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad *Paus.* haec omisit Interpres. *F. B.*

Ibid. Ἁλιρρόθιον] Vid. *Suid.* v. ἐριοῦ πώγου. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago judicata est: quamquam corruptus est *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleusine sepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Fast. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως. ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἐπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τὴ Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων δηλθον.

Ἐξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόθος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. *b* Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. *c* Σκύλλα] Σκύλα W. *c* Πόθος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* *d* Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιν male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theseo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus*? ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὠδίνησε μὲν ἐκ τοῦ Θησέως ἐπὶ Ἑλένης ἁπαίτησιν Διομήδους ὁ Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθάμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Athenienſium res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος καὶ Μίνως πόθος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopœus *Spartorum retributio*, perridicule. Benedictus *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cætera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιῤῥόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐδήλωσεν . . . . ὡς γῆς ἄνδρας μιᾶκτειν ἀναδύσεως ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνίτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς ἐκάλεσεν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum

m-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

ὀδόντες, ϗ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ϗ αὖθις τῦ Κάδμυ εἰς δράκοντα μεταβολή, ϗ πρὸς λύραν τείχισις, ϗ μανία τῦ τειχοποιῦ, ϗ τ̃ γυναικὸς αὐτῦ τ̃ Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, ϗ τὰ Πενθέως, ϗ Ἀκταίωνος, ϗ τὰ Οἰδίποδος, ϗ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτῦ ἅπασι, ϗ ἡ τ̃ παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα ϗ αὕτη μύθων, τ̃ Γλαύκην ϗ τ̃ Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τ̃ Βελλεροφόντην ϗ τ̃ Σθενέβοιαν, ϗ Ἡλίυ μάχην, ϗ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τ̃ Ἀθάμαντος μανίαν, ϗ τ̃ Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ κριῷ τ̃ [g] Ἀβαρίου φυγήν, Ἰνῦς ϗ Μελικέρτυ ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν ϗ Μυκῆναι, ϗ τὰ ἐν αὐταῖς, ϗ πρὸ αὐτῶν, Ἶναχος, ϗ Ἰὼ, ϗ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, ϗ Ἀτρεὺς ϗ Θυέστης, ϗ Ἀερόπη, ϗ τὸ χρυσῶν δέ-

[f] Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. [g] Διαίριον] Διαπόντιον *Marc.* male. Nihil mut. *Fl. H J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*; hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J.F.R.*

8. Μανία τῦ] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M.du S.*

9. Τ̃ς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *J.F.R.*

13. Σφαγὴ] *Apollod.* II. p. 44. B. *M.du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M.du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Stenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M.du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *J.G.G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τ̃ γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J.M.G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τῷ κριοῦ τὴν Ἀβαρίου φυγὴν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Ἀβαπόντιον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ϗ μηκέτι λαμπαλίους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10. τ̃ῳ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τ̃ῷ δὲ μιλαρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δέ μοι ϗ ἐς Φρίξον τ̃ Ἀθάμαντος εἰρῆσθαι. τ̃ δὲ κριῷ χρυσέαν δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθεύονται. Quod sequitur ϗ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J.G.*

19. Ἐπὶ τῷ κριοῦ τὴν Ἀβαρίου φυγὴν] Τὴν Ἀβαπόντιον φυγὴν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M.du S.*

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου κάθοδος, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἰσὶ τῶν Δαναΐδων [d] παρθένευσις, καὶ Περσέως [e] γέννησις, καὶ τῶν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προηγμένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μὴ ταῦτα πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἰσὶ καὶ τῶν ἐπιθαλάμιων ἐπιβουλήν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχει· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propter-

[a] Δέρας] Ἀρνίον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. [b] Πελοπείας] Πελοπίας W. [c] Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. [d] Παρθένευσις] Sic J. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσις P. male. [e] Γέννησις] Ita dedi ex L. P. Γένεσιν Edd. priores. [f] Προηγμένον] Hoc habent Ald. B2. H. Fr. P. S. & P. Προηγμένων J. Fl. & M. [g] Κασσιέπεια] Sic recte J. B2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorſt.

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον W. & Fl. (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατιὰ τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατιὰν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat. Theb.* 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apolled.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apolled.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γένησιν] P. & L. In reliquis γόνον, ut c. 37. Sed praeſtat hic γένησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γένησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γόνιον. *J. F. R.*

37. Προηγμένον] In M. Fl. & J. προπεμπόμενον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προπεμπόμενον — confer Er. Δ. XIV. *M. du S.*

38. τῷ

ea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didûs amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ ἡ τοῦ Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν, μετὰ τὴν ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδικῇ ἱστορίᾳ, ἡ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ προκεῖται. ἡ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τοῦ Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, ἡ Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ ἡ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῶν μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τοῦ Παλαμήδους ὅπλων βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργὴ, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ἀρ-

[b] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγοντος *F.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἔ Ἦλις] Καὶ ἰδοὺ ἀφορμὰς *Bl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὃ αἰσία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui ea propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio.* *F.G.G.*

39. Κασσιέπειαν] V. Πτ. ἱδε. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Κασσιόπειαν reponere jubet. *M. du S.*

Κασσιέπειαν] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Κασσιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Κασσιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio auctо. ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolemaeus* scribi. Κασσιέπεια iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Κασσιόπεια. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Κασσιέπεια. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *F.F.R.*

49. Τυνδάρεων] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicunt fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, λέγει τὸ τοιοῦτον Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX. 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *F.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

74. Οἰδι-

ὀρχεῖας πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλίστους θηρίωσις, [a] Κενταύρων πανοινία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ ἐνθένδε ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὸν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τὸν Κρήτης θεῖπολον.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

[a] Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. rae male Ὕφαλος, vid. nott.

[b] Ὕφαλος] Recte ὕφαλος minore *v. Fl. S. A.* Cete-

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam curru vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον καὶ Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικὴν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικὴν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam Hor. I. nominatim & c. 8. sine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Verunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obtidemur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Torris

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Καὶν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· τ' Ἀλθαίαν, τ' Μελέαγρον, τ' Ἀταλάντιν, τ' δαλὸν, καὶ ποταμῷ τ' Ἡρακλέους πάλην, τ' Σειρήνων γένεσιν, τ' Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, τ' μετ' τ' μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσου τ' Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τ' ἐν Οἴτῃ πυράν.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει τ' Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τ' [d] Ὀρφέα, τ' ἐκείνου σπαραγμὸν, τ' λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τ' ὀπὶ πλέουσαν τῇ λύρᾳ, τ' Αἷμον, τ' Ῥοδόπην, τ' Λυκόργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πολλὰ παρέχεται, τ' Πελίαν, τ' Ἰάσονα, τ' Ἄλκηστιν, τ' τ' πεν-

c Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν

d Ὀρφέα] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠφέα *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτω δαλὸν τινα αὐτοῖς ἐκπυρσεύσας δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J.F.R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἠπείρους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένους fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήσοιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J.F.R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδυσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ἐκ τὴν σύκῳ, ἃ ἐκ πρώτου ἐκ τῆ ἀνάδυσις, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi interierit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J.F.R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τ' πλάνης ἀνίχνευτο, neque enim *Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit*. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J.G.G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκηστιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τ' πεντ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐ μιᾷ νηΐ, κατὰ τ' πολὺν περὶ τ' Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις διαπλεῦσαι τ' Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, τὸν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὰ Αἰήτεω, τὰ Μηδείας ὄνειρον, τὰ Ἄψυρτυ [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παρόπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Πρωτεσίλαον καὶ τὰ Λαοδάμειαν.

Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ καὶκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ὁ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρεωργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτῷ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἶσι δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φυτὸν τὸν χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post

10 ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora

15 adhuc, lingua Tantali incocinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-

20 ctri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, *τὴν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον. quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit *τὴν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅτις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε ἐπὶ πεζῆς, καὶ χιλίων καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μιᾶς ἐλάττους ὡδήγησεν. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῶν μιᾶς νεὼς πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλον — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est σύλαλος Ἀργὼ apud *Orpheum* v. 242. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἦν δὲ αὐτὴ

Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπιστήμοσυνα νίσσθαι,
Ἐκ γάρ οἱ δάφνη θεῖον ἐλήλατο, τὸ ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἡρμοσε φηγοῦ.

Stirpia, sunt 4. 580. seqq. Λαλοῦσαν πίτυν ipsam appellat Argo, *φθεγγὴν ἰδοῦσαν χαυνικὴν ἄκρα βροτησίου ἴτυος* Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci, &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτεω] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. *J.* XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III, p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐνάλλαι λέγει ἱστορημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ὑστερον δὲ τῆς Ἥρας, ἢ ὑπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisse ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permoviset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caeneum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium susceptа sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ [c] Ἐρυθείας ἐλάσεις τῶν βοῶν.

25. Οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, [d] ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν [e] Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε [f] Ἀντιπάτρου, καὶ ὑπὸ Σελεύκου διὰ τὴν Στρατονίκης ἔρωτα.

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

[c] Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. J. Fl. H. P. [d] Ὅσαι] Sic J. H. Fl. B2. P. & M. [e] Καινέα] Καινέα W. male. [f] Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. AIW.

Compluria enim alia veterum testimonia jam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. Hemst. si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. J. F. R.

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit Solanus noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare ἅπαξ quoque, vix quamquam fugiet. Ita enim — ὅτε Θεοὶ εἶεν· τὸ Ὀλύμπῳ Hom. Il. Λ. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem, J. F. R.

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit Ovid. Met. III. 331.) Lexdes. Hesiod. Apollod. III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. M. du S.

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] Luctumque illum Assyrium divisum. Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidium partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ὅτι δὴ ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ ἐξ ἔρωτος ἀφηλάτο μου τὴν ἡμίσειαν ἀφαιρούμενος. *Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιαζούσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. J. G. G.

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. M. du S.

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, ὑπὸ γῆν, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, secundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. J. M. G.

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰναχ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. M. du S.

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. Justin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρωίου in *Evang. Luc.* cum *Quintilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. P. Hereus in Prooem. Miscell. Crit. J. F. R.

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συγλ. c. 35. & Συρ. c. 17. M. du S.

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μετεσκεύασεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὰ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν παρὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ χαιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεθαμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὥσπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

overo amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

[a] Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. B2. P. S. Ἑαυτῶν male J. Fl. H.

41. Ἑαυτὸν] M. & L. B2. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque *ἑαυτῶν*, prave. *M. du S.*

59. Ἀναγκαῖον & ὅπερ] Utrique adscripserat *Solanus*, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan *ὅστις* quaesivit, in quo variatur *Tyrannic.* c. 11. 3. quod *ὅστις* ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: *ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι*, parentheſi inclusa intelligas, quod *Obſopoeus* in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores facitare conſueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus neceſſarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si *ὅστις*, non *ὅπερ* legeretur. *J. F. R.*

63. Χρησμὸς] Tangit *Plut.* 910. 1. & *Orig.* c. Celſ. p. 63. 1. Vide *Herod.* in Clio p. 11. f. apud quem pro *λαλίοντος*, quod in reliquis est, legitur *φωνοῦντος*. *M. du S.*

64. Καὶ κοφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud *Plut.*

Καὶ κοφοῦ συνίημι, καὶ ὑ λαλίοντος ἀκούω. *J. B.*

Καὶ κοφοῦ συνίην] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. *J. G. G.*

Καὶ κοφοῦ] V. *Herodot.* p. 11. f. *M. du S.* Vel Ed. *Basil.* p. 9. ubi haec legas: *ἡ Πυθίη τὸ ἐξαμέτρου τοῦτο λέγει τάδε.*

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κοφοῦ συνίημι, καὶ ὑ φωνοῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλίοντος] Operae pretium videtur existimasse *Solanus* in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius *λαλοῦντος* dicere solet: sed quia *Herodoti* lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet *λαλίοντος* ibi ap. *Herodot.* non occurrat. *J. F. R.*

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit *Diog. Laërt.* in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam *Seneca* de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente *Menagio* in notis. De Demetrio eodem *Philostr.* p. 163. ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. *Suet.* etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. *M. du S.*

67. Καὶ ψυγέρι] Constantiam hujus lectionis probe notarat *Solanus* noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκ ψυγέρι* edendum jusserat; sic enim in *Junt.* adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: sed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut sal-

λῆσθαι, μηδενὸς ἐξηγητῆ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ' δεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῆ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντ@ (τῆ ὀρχηστῆ) ἀκούειν.

[a]Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τ' Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλιγόρει τ' ὀρχηστικῆς, λέγων τῆ αὐλῆ, καὶ τ' συρίγγων καὶ τ' κτύπων, παρεργόν τι τ' ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὠδενὸς αὐτῇ νῦ προσόντ@· τ' δ' ἀνθρώπων τοῖς πολλοῖς τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τ' ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστῆ πρᾶγμα. ὁ τότε τ' Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετ@, ὥς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλ@, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδέήθη τῆ Δημητρίῳ εὐγνωμονεστάτῳ, οἶμαι, τ' δέησιν, ἰδεῖν ὀρχῆ-

[b] Λαλέοντ@] Et sic cum *F. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* [c] Καλλιγόρει] Nihil mutare *F. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed *καλλιγόρει* volebat. male, vid. not. [d] Γοητευομένων] Sic restitutum ex L. P. ut *Fens.* recte conjecit. Γοητευομένους enim Edd. priores & M. [e] Τερετίσμασι] Τερετίσμαῖς *Fl.* Prius est in aliis & M. [f] Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὑτ@ ἐπὶ τῆ Σεβαστῆ ἤκμαζεν. ὃ Μάρκος ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur; nam *καλλιγόρει* verum, *ἐκαλλιγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 7. ubi testimonia compluria dedimus. *F. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένους,] Diu, fateor, hic locus me torsit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, cum esse corruptum; restituendumque id, quod quantum prospicio, genuinum est; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένους. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, sed plane nescio quod ἀναπόλαυστον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneum quamdam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducat; at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaque & lasciviis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore hujus periodi parte jam ostendit Cl. *Gronovius.* *F. F.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Fensii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοητευομένους. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opsopoeus: *quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium.* Benedictus: *quibus exornari saltatorem nihil est opus*, ac si legisset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem saltatoris, quum ipsa in se nihil prorsus esset.* *F. G.*

81. Ἐδεήθη τῆ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτῳ, οἶμαι, τοῦ δεῖν-

χόμενον, ἔπειτα καλήγορεῖν αὐτῷ, ἢ ὑπέ-
σχετό γε ἄνευ αὐλῶν, ἢ ἀσμάτων ὀπιδείξε-
σθαι αὐτῷ· ἢ ὅπως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ
ταῖς τε κτυπώσαις, ἢ τοῖς αὐλοῦσι, ἢ αὐτῷ
τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τ' Ἀφροδίτης ἢ Ἄρεως μοιχείαν,
Ἥλιον μηνύοντα, ἢ Ἥφαιστον ὀπιβουλεύοντα,
ἢ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέροις, τῷ τε Ἀφρο-
δίτῃ, ἢ τ' Ἄρη σαγηνεύοντα, ἢ τοὺς ἐφε-
στῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῷ, ἢ αἰδημόνην
μὲν τ' Ἀφροδίτην, ἱκετεύοντα δὲ ἢ
ἱκετεύοντα τ' Ἄρη, ἢ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ
πρόσεστιν, ὥστε τ' Δημήτριον ὑπερηδέσθαι
τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τ'
μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, ἢ με-
γάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρω-
πε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δο-
κεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ χρὴ τ' Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ,
βούλομαι ἢ βαρβάρῳ ἀνδρὸς τὸ ὑπ' αὐ-
τοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅστις [b] μέγι-
στον ἔπαινον ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τ' γὰρ
ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀν-

tantem se videret, deinde accusaret: pro-
misitque, se absque tibia & canticis co-
piam sui facturum. Idque fecit. Impera-
to enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus
tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se
saltavit Martis atque Veneris adulterium,
solem indicantem, insidiantem Vulcanum,
& vincula utrisque, Veneri ac Marti, in-
jicientem, adstantiumque Deorum unum-
quemque: & Venerem quidem pudore suf-
fusam, aliquantum metuentem vero & sup-
plicantem Martem, & quaecumque insunt
in hac historia; adeo ut supra modum his
quae fierent delectatus Demetrius, hanc sal-
tatori laudem maximam tribueret. Excla-
mavit enim & maxima voce: *audio*, inquit,
*homo, quae facis, non solum video: sed ipsis
mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra
versatur oratio, volo etiam, quid barbaro
homini in eodem saltatore acciderit, com-
memorare; quae quidem maxima saltatoriae
artis laus fuerit. Regii generis homo de
Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam
sui

a. Ὑποδιδυσκα] Ὑποδιδύσκω W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* b Μέγιστον] Μέγιστον male B2. c Βασιλικὸς] Sic *J. H. Fl. S.* B2. &c. & M. Leg. *βασιλίσκος* adscripsit *M. du S.*

δήσων] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi vide-
tur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æ-
schines κατὰ κτησιφῶντος δημόσθενες ὑμῶν μετρίαν δίκην.
rem non magnam a vobis petemus. *J.G.G.*

86. Κτυπώσαις] Interpositum *scamilla* (fluctuant li-
bri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent,
qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri
docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σκιμπόδων ὑποδήματα ad eun-
dem usum laudat noster infra §. 83. *J.M.G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c.
5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M.V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus voca-
vit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Lucianī* pag. 534.
leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cæ-
tera quæ ad saltationem spectant, ut de Bauciſmo,
Betarmo, Hormo, & aliis fusius alibi. *J.B.*

6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. *Hem-
sterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Euang. Joan. IV.
46. ibi enim legas: ἢ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae
Bosius ita commentatur: „ Non putem per *βασιλικὸν*
„ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*,
„ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed
„ potius *quempiam ex genere regio, agnatum aliquem*
„ *Herodis.* Nam *βασιλικοὶ* Graecis dicuntur vel filii
„ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellan-
„ tur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achilles Ta-
„ tius* L. VII. p. 447. dixit: ὡς τῶν βασιλικῶν γόνων.
„ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φιλεῖ δὲ γυνὴ, γόνους δὲ βα-
„ σιλέων. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur pa-
„ ratus prandii Regios numero quinque, regalesque de-
„ cem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo
Chrysost. Homil. 35. in Joan. p. 697. Ed. Eton. qui
utrumque designari posse ait, his verbis: Ἤτοι τῶν γόνων
ἦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιωμά τι ἀρχῆς ἕτερον ἦν καὶ λαμπρὸν
ἔχων. *J.P.R.*

10. Ἡμιόλιον γάρ τις ἂν, ἐνέγκαιμι συκοῦς] Perfime
sic nostra ex editione Salmuriensi, quum optime Ba-
siloensis (ἡμιόλιον γάρ τις ἂν ἐνέγκαιμι) συκοῦς. *J.G.*

11. Συκοῦς] W. recte. Reliqui συκοῦν. *M. du S.*

Συκοῦς] Vix dubitassem sic scribere vel sine codi-
ce. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant. Conf.
superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi συκοῦν quoque Edd.
priores pro συκοῦς. Sed recte συκοῦς ib. c. 44. Et
Abdic. c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo συκοῦν

nas

ſui cauſſa ad Neronem venerat, ſpectabat cum aliis ſaltatorem illum ſaltantem ita dilucide, ut, licet ea quae canebantur non aſſequeretur, ſemi-Graecus enim erat, omnia tamen intelligeret. Itaque cum reditum jam pararet, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare politente, *Beaveris*, inquit, *ſi ſaltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi eſſe poſſit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diverſae, & difficile eſt interpretes ad illos nanciſci: ſi quid igitur opus habuero, hic nutibus ſuis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius deſcenderat imitatio ſaltationis, quae inſignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & ſcopus ſaltatoriae artis eſt actionis aſſimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, perſequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt perſonis ſubjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

Δρᾶσιν κατά τι χρέος ἡμῶν ὡς ὁ Νέρων, ἐθεᾶτο μὲν ὁ ἄλλων ὁ ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, ὅτου σαφῶς ὀρχήσεσθον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τις ἦν ἐτύγχανε) συνιέναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν αἰκίαν, τῷ Νέρωνι δεξιουμένῳ, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντι, ἠδέσθην ὑπισχνούμενον. Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δός τὰ μέγιστα εὐφραίνοντα. τῷ δὲ Νέρωνι ἐρομένῳ, Τί ἄν σοι χρήσιμον γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίσειν, ἔφη, βαρβάρους ἔχειν ὐχ ὁμογλώττους, ἠ ἑρμηνέων ἡ ῥᾳδίων εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν ἐν τινι δέωμαι, χειρονόμου ἔτι ἑκάστῳ μοι ἑρμηνέως. τοιοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτὸν ἡ μίμησις ἡ ὀρχήσεως, ἐναργὴς τε ἠ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ τελείη χάτριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς ἡ ὀρχηστικῆς ἡ εὐκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, τὰ αὐτὰ ἠ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας ἀσκοῦσιν. ἐ οἶδε γὰρ ἠ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινεομένη, τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, ἠ μὴ ἀπᾳδὰ

---

d Συνίησι] Reſtitutum ex W. Συνῆσιν Edd. priores. Et & in P. aliisque. Quid tum? *f* Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. *g* Οἶδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaque pleraeque. Οἳ δὲ *Ji* Οἶδεν M. *e* Οἰκίαν] Sic eſſe in *J.* & *K. S.* & M. notat *M. du S.*

---

ra legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίσατο αὐτοῦ] Sic ſupra *Ερμ.* c. 83. *M. du S.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut *Πρ. λ.* c. 2. *Τιμ.* c. 33. & paſſim. *M. du S.*

27. Οἶδε] Interpres Ὀψόποιος legit ἃ δῆ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἳ δὲ] Nemo haec, quid velint adſequatur. Ed. *J.* pro οἶδε vulgato legit ἃ δὴ, M. οἶδεν, legendum εἰ δὲ γὲν ἐ τὸ ἐοικέναι ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeſtare exiſtimantur, quod &c. Intactus locus eſt, nec mihi mea valde placent. Proferam alii meliora. Forſan ſatius fuerit legere ἥδε. *M. du S.*

Οἶδε] Puto dediſſe Lucianum πάνυ, quod deinde inter dictandum atque excipientium in οἶδε transiſſe poſuit. Certe ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, ſed quia variis modis corrigi poteſt, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενοι ac in εἰ δὲ — ἐπαι. Aequa inquam in illo, quam in ἃ δὴ mutari, ideo nihil muto, quia incertum eſt quid Lucianus reliquerit. Cl. *Geſnerî* εἶναι optimum videretur, ſi cum ἐπαινούμενοι ſatis commode cohaerere poſſet. Etſi enim alias participium pro infinitivo uſitatum, cum hoc verbo id noſter ſaltem adhibere non ſolet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtis reſpondeat.* Opſopoeus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſta reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, ceraturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim,* (ὁ ὑποκριτὴς) *ſe in illis magis laudari eo, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρισεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id eſt quaſi ἐπὶ τῷ ἐοικέναι *dum*, vel *propter eo quod ſimiles ſe gerant.* Sic *Herodian.* III. 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura ſimilia dedi alibi. Adde & *Abaic.*

δὲ εἶναι τὰ λεγόμενα τ εἰσαγομένων ᵃ ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλο βαρβάρου ῥῆσιν
ὑπὲρ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τοῦ ὀρχηστοῦ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τ ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ συγκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι ᵇ ὁ αὐτὸς ᶜ συγκρίνεται, καὶ
συνορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τ ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου κεχδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ προ-
τροπὴ ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον ᵈ ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφυῆ τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τ δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δεῖξαι καὶ συγκρίνει ἡ ὄρχησις ἐπαγ-
γέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργι-
ζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hisce rebus dictum referre. Videns
enim quinque personas saltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
saltaturi & acturi reliquas personas essent?*
Cum vero audisset, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae
in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & saltatori ne-
cessaria, oportetque rebus adhaerescentem
familiarem se *& quasi* domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. Atque
in universum mores atque affectus se
demonstraturam atque actione expressuram,
saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
irascentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium tristitia, & sua u-
num-

ᵃ Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notat *Salanus.* ᵇ Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. ᶜ Ὑποκρινεῖται] Ἰπερκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑπορ. in cett. ᵈ Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θεόγνις φησὶ, πολύπου ὀργὴν ἔχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἤθεσιν. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὁ τοῦ μισεῖν ἐμέ. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum ediderè, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου θηρὸς χρονὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] *O fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. suppeditat nihili esse, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Desumsit enim ex *Theognidis* versu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαστότατον, ἐν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μαινόμενος, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνός τινος ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ μετὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem eſt ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilemaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τινὸς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέφων ἀπὸ

e Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ. .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ἕ ἔ ἄλλαι μελέται ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐπάμιλλοι Νικοστράτου ἔ Φιλοστράτου τῶν * ἐν τῷ ἐπιγ σοφιστῶν διαπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ὡραν τοῦ λόγου ἀπαστάζουσαι ἡδονῆς. M.

* Ἐν τῷ ἐπιγ.] Lege τριακοντάρχοις. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς ἐ πατράσι; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πολύπους νέον ἔχει πολύφρονα. ubi certe ἔχει in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πολύπους ὀργὴν ἔχει πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῖον ἰδὼν ἰφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχει tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα ἔ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστον non eſt *quispiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἀκούσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν
ὑπὲρ τούτων εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐρήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστήν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ὅλου. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παρά-
κλησις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγ-
γέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζό-
μενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα,
καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyranni-
cidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in
unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Bar-
bari de hisce rebus dictum referre. Videns
enim quinque personas saltatori paratas, tot
nempe partium erat actio, & unum modo
videns saltatorem, interrogavit, *Quinam
saltaturi & acturi reliquas personas essent?*
Cum vero audisset, eundem acturum, &
modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, in-
quit, *vir optime, te corpus quidem hoc
unum, animas autem multas habere.* Haec
Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem
appellant Pantomimum, (*imitatorem o-
mnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim
illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, belluae
in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens
urbes populosque frequenta*, & saltatori ne-
cessaria, oportetque rebus adhaerescentem
familiarem se *& quasi* domesticum unicui-
que eorum, quae aguntur, reddere. At-
que in universum mores atque affectus se
demonstraturam atque actione expressuram,
saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc
irascentem aliquem inducens, & furentem
alium, affectum alium tristitia, & sua unum-

a Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H* notat *Salanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπερκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνίς φησι, πολύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς ἰδίοις ἐθάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ὁ τῶν μισθῶν ἐμός. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum ediderē, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. *M.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus

menta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου θηρὸς χροτὶ
Μύλιφα νέον προσφύων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex Plut. 1600, I. [illegible] lect.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aëro-
60 pe, & omnia haec unus homo eſt.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſen-
65 tatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris
70 vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem
75 eſt ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpecta-
80 cula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαστότατον, ἢ αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μαινόμενος, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει· ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ᾠδὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματίσεως, ἢ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔστι παντὸς τοῦ θαυμαζομένου ἐν αὐτῷ ἰδεῖν μέλος, σύριγξ, ποδῶν κτύπος, κρότου ψόφος, ὑποκριτοῦ εὐφωνία, χορῶν εὐφωνία.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θεάματα ἀνθρώπου ἔργα ἐστὶ σώματος· ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει συμμείκται καὶ γίγνονται ἕξεις τε σωματικαὶ καὶ ἐνέργειαι. τὸ δὲ πλεῖστον καὶ μάλιστα μανθάνουσιν, καὶ μηδὲν ἔξω τοῦ λόγου ποιοῦσιν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθός, ἐπιτρόπους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπονομάζων, καὶ θέας αὐτῶν ἰὼν ὡς ἄμεινον ἐκ τοῦ θεάτρου ἢ θέας αὐτῆς.

---

6 Ἐκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. *Ἑκάστοτε Graeve.*

78. Λεσβώναξ..] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ὃν ἔφη καὶ ἄλλας μάλιστα ἱστορίας φέροντας Θεμιστίου καὶ ἀναμιλλᾶται Νικήτᾳ τῷ Φιλοπάτορι περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς σοφιστικῆς διαπρέψαντος, μάλιστα δὲ ὡς ἐοικότως ἐπαινεῖται ὑπὸ τοῦ λόγου ἐπὶ τοσοῦτον ἐπαινούμενος. *M.*

9 Ἐν τῷ ἱππ.] Lege τιμωτέρων. *M. du S.* An potius ἐν τῷ Γ συνέδρων. *T. H.*

Theocr. p. 150.) Πωλύπους νέον ἔχε πολύφρονα. ubi certe ἔχε in verſu locum non haberet. At in ipſo Theocrito, verſ. 216. ſic legas:

Πωλύπους ἔργον ἔχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πίτυν
ἢ πρεμνοκλόνον, τὸν ἐλὼν ἐφόνευσε.

Quo [illegible] nihil refert; [illegible] eorum [illegible] modo [illegible] construitur. [illegible]

ἔργον τοῦ ἀνδρὸς ἔργα] [illegible] ſpectanda vel audienda voluerunt [illegible] ἔργα τοῦ ἀνδρὸς ἔργα] [illegible] ſpectanda vel audienda [illegible]

[illegible] id. G. [illegible] Et- iptiſſi- omni- nuſtiſſi- J.G.G. Diſſert. J.F.B.

49. E[illegible]

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλ@ αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀρχησάμενον, ὀρχησὴν τὰ αὐτῦ ποιῦντα, Οἷά με, ἔφη, θεάματ@ ἢ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεκώλυσεν.

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυ), τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνη), τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἑκάστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῦτο [a] μέν γε ἐν ἅπασι μέρει τῆ ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρ). κάλλυς δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς [b] ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλυς ἐπαληθεύει, τὸ κάλλ@ ἐπαινῦντ@, ᾗ μέρ@ [c] τρίτον ἡγεμόνα τἀγαθῦ ᾗ τῦτο εἶναι. ἤκυσα δέ τιν@ ᾗ θᾶττόν τι παιευομένυ ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ [d] αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττε).

Ἔτι δὲ ᾗ τὰ ἄλλων ὑποπτευμάτων, τὰ μὲ τὸ τερπνόν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον [e] ὑπισχνυμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. ᾗ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶ τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰ τῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκυς, καὶ αἱματι ῥεομένυς, καὶ παλαίοντας ἄλλυς ἐν κόνει, ὡς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſen-

tat

a Μέν γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil.* δεύτερον. At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὕτη W. e Ὑπισχνυμένων] Ὑπισχνυμένων *J. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τῦτο μέν γε] An τὸ χαλιναγωγῦν τὰ πάθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλυς] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἠθ. Νικ. I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρ@ τρίτον] Imo ᾗ μέρ@ δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: ᾗ μὰ σοφίαν παλαφροσύνῃ χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν ᾗ τῦτο εἰδέναι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. B.*

99. Ἤκυσα ἤ τιν@ ᾗ θᾶττόν τι παιζομένυ ὑπὲρ

ὠφέλιμον & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi videὀπιδείκνυ), τὴ μὲν ἓν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ διαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμὸς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε ἐμποιοῦν μικρὰν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν ἐστὶ πανάρμονίον τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσῃ, ἅμα τε ὀφθαλμῷ, καὶ ἀκοῇ; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, πῶς ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσῃ ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐλεοῦν δὲ τοὺς ἀδικουμένους· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔστι μάλιστα ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γοῦν ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως εὐδόξου εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

[f] Εὐχερὲς] Εὐχερῶς *Pell.* [g] Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & *M.* Ζητοῦ Edd. vulgo. [h] Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex *W.* Aberat ab Edd. [i] Γοῦν] Reſtitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in Edd. prioribus.

ἐπαίειν τε καὶ τῶν ὀρχηστικῶν προσόντων σιωπῇς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται)] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juvenilius affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὁ αὐτὸς (Μέμφις) τὸν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ὅτι ἰσχὺς μετὰ σιωπῆς πάνυ ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι παιδαγωγοῦν] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ἐπ' αὐλοῦ] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.R.*

ἐν τῷ αὐτῷ ϗ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, ϗ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη ϗ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τ' ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ ϗ σώματι. καίτοι τ' μ' ψυχῆς προείπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γ', ϗ εὐφυᾶ, ϗ ξυνετὸν, ϗ ὀξὺν διανοῆσαι, ϗ χαρᾶ μάλιστα ἐσοχάζ φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, ϗ ᾀσμάτων, ϗ μελῶν τ' ἀρίστων ἀναγνωστικὸν, ϗ τ' κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animo pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, χτ' τ' Πολυκλείτου κανόνα ἤδη δείξειν μοι δοκῶ· μήτε γ' ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, ϗ πέρα τοῦ μετρίου βραμήκης, μήτε ταπεινὸς, ϗ νανώδης τ' φύσιν, ἀλλ' ἐμμελῶς ἀκριβῶς· ὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γ', ὔτε λεπτὸς εἰς ὀστολογίαν σκελετώδης γ' τοῦτο ϗ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γοῦν σοι ϗ δῆμου τινὸς ὑ φαύλου τὰ τοιαῦτα βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γ' Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, ϗ ὀρχησιν μάλιστα προσεύουσα, ὕτως [b] ἐπιτηρεῖ τ' λεγομένων, ϗ τ' γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν λαθανθάνειν. μικρᾷ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

a Γὰρ] Inseruit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἐπιτ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανόν.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γ' quod sententia postulabat ante τοῦτο, inserendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γ' Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀσυνάκτ] Legendum omnino ὕτως Ἀσυνάκτ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀσυνάκτ] An οἷος Ἀσυνάκτ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον εὖ ζῆν οὐ ποιηροῖς ἤθεσιν pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum lena sies.* Tamen ὡς Ἀσυνάκτ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὕτος legeris. *J. F. R.*

71. Καπανία] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσέβαλλεν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis bestormen. *Herodianus* in v, ϗ προσίβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσίβαλλόν τε ταῖς πύλαις ϗ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξυνεκῶ μὲ ἐλληνικῶ προσβαλόντα τοῖς

Parvo enim ingresso saltatore & saltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transscende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes.* Ac de crasso pinguique saltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi caussa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quasi ad normam possent exigere.

77. Mobilis deinde omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit.

78. Non abhorrere autem saltationem nec ab illa usitata in sacris certaminibus manuum gesticulatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum at-

Μὴ γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δὲ ποτὲ μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν [c] Φείσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴδῃς, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητον δὲ τὸ μὴ τοῦτο πάντως ἕτω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένον τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὸς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν [e] ἀθλήσεσι καλοῖς, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων

[c] Φείσαι] Φάσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φείσαι *J. Fl. Ald. H.* &c. [d] Ἴδῃς] Εἰδῇς W. [e] Ἀθλήσεσι] Αὐλήσεσι male B2. & 3. Ἀσκήσεσι *Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, λεγόμενος τοῦ θύειν. Θυμελὴ δὲ αὐλητική. *V.*

τοῦ τείχους? *J. G. G.*

76. Τῆς Θυμέλης] Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J. M. G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diversa a saltatione. *F. G.*

Χειρονομίας] At quis hoc nescit aut negat *Gujetus?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo saltat sobrius.* *J. F. R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσεσι καλοῖς] Lego ex ἀσκήσεσι, & sic etiam legisse videtur Interpres. Aliquis posset etiam jure suspicari legendum esse κακοῖς; nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. *J. P. a G.*

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσεσι καλοῖς] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσεσι sic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσεσι, ejus emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non respiceretur, caussae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioso* aliurpari, *Stephanus* in Thes. dudum docuit. *J. F. R.*

90. Ἀθλήσεσι] Verissima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta B2. & 3. *M. du S.*

σεων ὀπιχών. Ἡροδότῳ μὲ ἓν τὰ δὶ ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσῃ δὲ ὑ τὰ ὤτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, ὑ κατὰ τὸ ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, ὑ τοῦ γιγνώσκειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν ὑ ἐλεεινὸν φαίνῃ. ἡ μὴν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, ὑ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σατυρικὴ οὖσα, ὅτῳ χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸ τέλαγμένον ἕκαστοι κωφὸν ἀπάντων ὀπιλαθόμενοι [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δὶ ἡμέρας, Τιτᾶνας ὑ Κορύβαντας, ὑ Σατύρους ὑ βουκόλους ὁρῶντες. ὑ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ ὑ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον τοῦ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις ὑ λειτουργίαις ὑ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*; ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία πυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

Ibid. Τοῦτο δ' παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μεταλαμπτέον ἐστί, εἰδὼς φασὶ πρὸς τὴν Διόνυσον. V.

* Μεταλαμπτέον] Παραλαμπτέον C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δὶ ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογιστὴς ὁ Θούριος ὅτα εἶπεν ἀνθρώπου ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A. V.*

1. Νηπενθές τε & ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. G. E. *Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχίρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σαλευσίας — οὐ τῇ ὀχνῇ] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γῆ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praefidens Polemon exegit virum, ὅτως τῇ χειρὶ ὑπολείπειν dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in *Nigr.* c. 18. *M. du S.*

Σαλευσίας] Quod *Solenus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλλοι

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae insciti, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώμασι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, εἴπερ ἐπιτρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μέν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d] τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην [e] αὐτῇ εἴκασε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὅσοι εἰσὶν, [f] ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἑκάστους ὀρθῶς ἔχοντας.

81. In universum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀ-

[c] Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνυται male *J.* Cett. recte ut edidimus. [d] Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. [e] Αὐτῇ] Αὐτὴν W. [f] Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B2.* Prius est in *J. H. Fl. P.* & M.

25. Μετὰ, ὡς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. Οἱ δὲ εὐρύθμους μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodas?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentas.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονεῖς. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est *nativitatem*, *natalitia*, *J.P.* a G.

33. Γλαύκην] V. c. 42. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Γλαύκῃ] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μαρμαρυγὰς φαρμάκῳ ἐν ἀμφιεσμένον μὴ τῷ βουβοῶντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καῖεσθαι φλογί. Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. *J. M. G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀκριβοῦσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον εὐμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἑαυτῷ ἐοικός. ἀσυνφάντητον ἀνεπιλήπτον μηδαμοῦ ἐλλιπὲς ἢ πλεονάζον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ἐξὸν τὴν παιδιὰν βαθὺν τὰς ἐποίας ἀνθρώπων μᾶλλον.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, οὐκ ἄριστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις? Malae distinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus est), si restituantur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τοῦ ἄριστον κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ἔξιν. τὴν παιδιὰν βαθὺν τὰς ἐποίας ἀνθρώπων μᾶλλον. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque

πηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξυν· τὴν [b] παιδείαν βαθυν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰρ ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς δ' ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παρεγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀπρότερον ἠγνοηκότες διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in ora-

[a] Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* [b] Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *J.* [c] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Correxit *M. du S.* [d] Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὐτοὺς *J.* [e] ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτόν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis;* (sic verto τὴν παιδίαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδίαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς δ' ἐλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Ailobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εμβαθυνὲς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγλωσσοι ἢ ἀνδρεῖαι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes hominis maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξυν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μηνιώνικόν τι γὰρ ἢ εὐφυᾶ, καὶ ξυστὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐσοχᾶσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. σωτῆναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῶσιν ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari *is*, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum delinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kuhnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γίνεσθαι, ὥστε, &c. Kühnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺ βλέπειν enim *esse, quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam; ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺ βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & ἀμβλὺ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γινώσκ ὀξὺ βλέπων. ita namque foret

haec

ratione, sic in saltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par est contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque feritatem producunt.

ὀρχήσῃ ἡ πρὸς τ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τ μιμήσεως, ἢ πέρα τ δέοντ ὀπιτεινόντων, ἢ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· ἢ εἰ ἁπαλόν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· ἢ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τ ἀγρίου ἢ θηριώδους προαγόντων.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, sed qui nescio quo fato in indecentem actionem per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem egressus est, non ut ageret jam furentem, sed furere ipse facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea solea humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstantis & victoria sibi placentis ca-

Οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθ ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ [f] ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀχρεῖον ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τ Αἴαντα, μόλις τ ἥττων εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθ μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθ αὐτὸς εἰκότως ἄν τις ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τ τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπώντων, ἡ ἐσθῆτα κατέῤῥηξεν. ἑνὸς δὲ τ ὑπαυλούντων ἡ αὐλὸν ἁρπάσας, τῷ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτ καὶ ὑπὲρ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντ διεῖλε τ κεφαλὴν καθενεγκών

[f] Ἢ τινι] Εἰ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene servant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνοις διεμοιρῶντα γάρ τινες τ ἀκράτων * νίων ἐκμιμούμενοι ὅτως ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τ ζωῆς μὴ ἀνενεγκεῖν τὸ πάθος, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ἀληθείᾳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νίων] Ναῶν scripserat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, si audiretur Vir Cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut*, &c. hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπιστῆσαι, στῆναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῶσιν, &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ὃν ἂρ τε πάντων ἀνθρώπων ἠελίῳ φαεσιμβρότῳ αὐγὰς ἐφορᾶσθ ὀξύτατον πέλεται) φάος εὐρυοπάων. *Cujus oculus acutus est ad perspiciendum.* *J. F.*

Ὅλως — — βαθὺν] Clariss. *Jensii* interpunctionem omnino necessariam & quam *Solanus* quoque in *Juntina* ex ejusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Parisina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter singula adjectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae utergue retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in Paris. quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ οὐ κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καθοπτρίζωθ, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κάτοπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic simillimum de Aesopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμαίνετο τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐφαπτόμενοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅτι τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑπεκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν ἐκπεσὼν τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πάθους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. Παραπαίοντι] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium ὑφαντικός est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves concluſas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσθέντα] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσθέντα poni. Nam cum καταγνώσεως proprie sit, *rogata causſa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causſam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγίνωσκε — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere redisset. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγνώσεως τινὸς ἀνανδρίαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano ver-

to-

84. Ipsum quidem ajunt, cum resipuisset, adeo poenituisse factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim rursus Ajacem ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse.* Maxima vero illum molestia adfecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur, quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Καὶ αὐτὸν μέν φασιν, ἀναπηδήσαντα ὅτω μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὀπὶ μανίᾳ καλεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτιώντων γὰρ αὖθις τὸ συγκασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, ἐπιδειξαμένου τὸν ὑποκριτοῦ, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παρελθὼν εἰς τὴν ὑποκρισιν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑποτυπώματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλήσεις κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀγασόμενόν σε, καὶ ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ὀέτι. ὥστε οὐδὲν δέησομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς ὅτι τῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρασπάρδων] Παραιτησάρδων L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομανήσοντά.] Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανησοῖτα Edd. priores. *e* Οὕτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* esse ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. τ. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui se vere* (juste) *insanum judicatum*, vel *insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτιώντων γὰρ αὖθις τὸ συγκασιωτῶν] Interpres rursus ita vertit: *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συγκασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest ejus vocis significatus, *fautor* tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συγκασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex ejus factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de caussa in theatro κάσεις fiebant, unde vox κασιώτης, & composita συγκασιώτης. Verte igitur: *Postulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτιώντων γὰρ αὖθις τῶν συγκασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam sic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis sociis.* *J. F. R.*

16. Παρασπάρδων τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Opsopoeus sequutus Luciani ordinem *adhibito repraesentatore*, quem sensum sane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Opsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παρασπ. τὸν ὑποκρ.] In L. ὠθρωπόδων sed nihil muto, elegans enim est sensus Vulgatae; Ἱκαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & passim ap. Nostrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅττι, quod reducendum existimo. *M. du S.*

32. Θαῦμα μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Usus noster etiam supra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani sic usurpant, casune an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater *Belgae Graecissanti* inserere. *J. F. R.*

Ibid. Οὕτι] Non modo adscripserat *Solanus* ὅττι esse in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Lusiani male ὅττι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, ἢ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τῦ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος φησὶ τὴν Ἑρμοῦ ῥάβδον τὸ χρυσῆς λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, οἷς ἐθέλει, τοὺς δὲ αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὲ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἀκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quum lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

a Νόος] Ita habere *J.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *J. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνιμόθτα legere apud *Isaacum Vossium*, & πάνυ. *J. G. G.*

ΛΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδολέσχων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπρόσωπος loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. 2. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΛΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggredererne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci- 1 Λεξιφάνης ὁ καλὸς μὲν βιβλίῳ. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ὄφι τη-

(1) Νὴ Δί' τις] Φασὶν ὡς τὶς (2) Πολυδεύκη τὸ ὀνομαστολόγον, λεπτομόλυβδον Λουκιανὸν, τοῦτον γράψας τὸν λόγον. τίχνην μὲν οὐδ' ὡς τινα (3) λόγων ἀξιόλογα, σωρὸν δὲ λιξίνι ἀδιάκριτον ὀφιςάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρῆται. ἐπὶ δὲ συγχρόνων ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ δὲ Μάρκου τῶν Αὐτοκράτορος. V.

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Περ. διδ.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utriusvis designat *Vossianum*. *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκης] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* errasse ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνω in σύγχρονοι mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum mussisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque scholiastis antiquis, latque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμῷ* putare illum voluisse dicere. Nempe *αυ* ea aetas sono ad *ο* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque *καινόζηλον*, quod simile lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, simile nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *mustum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita iplius *squalor* multo melius ad *αὐχμὸν*, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque *καινόζηλα*. Quin sunt, *ἅπαξ λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui *καινόζηλος*. *J. M. G.*

1. Ἀξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶ ἐμῷ [a] κομιδῆ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμῶ ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυσα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τῶ αὐχμῶ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῶς τῶ συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τῶ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τῶ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ πάντι ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτῶ ἀνάγνωθι τῶ βιβλίου, ὅπως μὴ πανταπάσιν ἀπολειπόμεθα τῶ συμποσίου.

ne, scriptum est hornum quoddam de meis, musteum. LYC. Nempe de musto aliquid nobis scribis? LEX. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed memineris musteum vocare quod modo scriptum est. At tu sordibus (*Gr.* Cypseli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignosce mihi, sodalis, multum enim de musto habet musteum. Sed dic mihi quod scripti consilium est? LEX. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis. LYC. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convivii *mentione suspicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar.

Vi-

a Κομιδῆ] Aberat ab Edd. Insertum nunc ex B. & W. b Κυψελόδυσα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦτα Mf. RG. c Νεοχμὸν] Νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. d Τὸν] Τῷ Fl. & W.

3. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριὰ ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσι, τῆτις, νέωτα. ὡς ἂν ἀπὸ τῦ χθὲς (1) γένηται χθεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τῦ τῆτις, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2) τῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' ὃ (3) κ᾽ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. κ᾽ ἔστι ἀπὸ τῦ νέον κ᾽ τῦ ἔχω, νεοχέω, κ᾽ νεοχμὸν πλεοναστικῦ τῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7. Κυψελόδυσα] Κυψέλη λέγεται ἡ ἢ (4) ὅταν ῥύπῳ. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμεοῦν συνέχομεν ἀγγεῖον τὸ ἀπίσω. τὸν δὲ τ ῥύπον ἀκουρίαν. V.

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελογίσω. V.

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τῦ αὐτῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc restituit idem ex M. & B. Τὸ χρῆται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. *Abb.* & V.

(4) Ὅταν] Antea misere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεῦν] Sic rescripserat *Solanus* pro vulgato κεραμέως.
(6) Ἀνέγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπολογίσω pro vulgato ἀπλογίσει. Ἀπλογίσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τῦ χθὲς, χθεσινὸν, ὅτως ἀπὸ τῦ τῆτις, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo *οἱ Δωριεῖς* dicunt σατὶς, unde σατάσιοι πυροὶ leg. *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Τητινόν τι] Τῆτις, τητινός. *F. G.*

Τητινὸν] De hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ὁ τῆτις ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. *M. du S.*

Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' ὃ ἐ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νέοχος. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti solet ἀντὶ τῦ νέον, προσφάτου, hanc Lexiphanes postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. *J. B.*

7. Κυψελόδυσα] MS. Regius habet κυψελοῦτα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιδύσει ὁ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (sic enim apud *Hesych.* & Interp. *Aristoph.* ad Pacem) ὁ τ ὅτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ἐσταμνεῶν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται), sic dictum ἀφ' τὸ κεκρύφθαι τὴν ἴλλω, ut vult doctissimus Christianus ad *Aristoph.* ubi. sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypsellus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγένητος ὠφθῇ τ μητρὸς κόλπῳ ἐν τῷ κυψέλῃ. Cujus posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pausan.* Tangit Lucian. pag. seq. dum ait ὅτε Κύψελός τις ὅτε Περίανδρος. Vid. Scal. ad *Euseb.* *J. B.*

9. Τὸ νεχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*

Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*

10. Ἀντισυμποσιάζω τ Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo.* Micyllus *convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud.* Certe hoc manifestius. *J. G.*

Ἀντισυμ. τ Ἀρ.] Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* superstite satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δημιουργεῖ δὲ τ λεγόμενον ὁ Ἀθήναιος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὗτως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque (*filius illius*) Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

πόιμην ἡ ἐστιάσεως νέκταρ· γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ. ΛΕΞ. Τὸν μὲ εἴρωνα ποιεῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ὀπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαῤῥῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐάρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ὀπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Calli-cles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὐάρχ⊙] Sic Edd. & M. Ἐνάρχ⊙ *J.* vel ſaltem dubie.

20. Παθὲ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πάθος κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥήτ⊙ τὸ ἄτιον λέγει (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ἐτραπεζῶν ἀγγεῖον, (9) ἐφ' οὗ τοὺς ἄρτους ἐπετίθεντο. ἐν ᾧ δὲ ὁ Κηφισὸν τύραννος ἀρτιγόνητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατέκρυβεν, Κυψελ⊙ ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἦτοι κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, ὡδὶ τὸ κρύβιον τὸν ἄλλων ἐρρήθησαν. *V.*

26. Εὐάρχ⊙] Τὸ μὲ εὐάρχ⊙, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογ⊙ δὲ, τὸν συνθήκαις εὐάρμοστ⊙, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμ⊙, τὸ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι ἐκ λέξεσι (11) χρώμεν⊙. *V.*

30. Ἡ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Clev.* huc inſertit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυψελὴ. M.

(9) Ἐφ'] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογ⊙] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογ⊙] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutaru, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμεν⊙] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

τους γοῦν ἄρχοντας. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ εὐάρατα] Τὸν εὐάρατον. *F. G.*

20. Παθὲ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τοῦ πάθου. *J. B.*

22. Ἐστιάτορα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥήτ⊙ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχ⊙] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμ⊙] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμεν⊙. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. F.*

30. Ἡ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀριστοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυτολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὐπίλυτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ καμάζε πρὸ τοῦ ἐγχυθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & linteа, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto : habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, iter olim est quod lavaturio : nec enim satis be-

ne

a Λυκείῳ] Λυκηίῳ W. b Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *f*. At vulgatam servant cett. & M. c Τί] Male omissum in *f*. d Ἐλιννύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl*.

33. Εἴλῃ θέρεσθαι] Ἀλέᾳ δὲ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V*.

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ἔτω καλεῖν. (1) φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμματα τὰ σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἐχρῶντο δὲ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ οὐ τοῖς λουτροῖς. ναυτολεῖν τὸ βαστάσαι ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ οὐ τῇ σωφροσύνῃ βαλανικὸν. ἐγχυθήκη δὲ τὸ χυθὲν, οὐ ἔστιν ἀσφαλῶς ἐγχεγχύσθαι. *V*.

40. Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καθαμαίνεις. *V*. (Βραδύνεις C. *Abb*. Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμεθα. *V*. (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσσ. C. *Abb*.
(2) Ἔχραντο] Ἔχρηντο editum erat; mutavit *M. du S.*

(3) Καθαθιῶτας] Aut ἐσὶ ... καθαθιῶτας, aut ἐσθὺς legendum est. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, πεπαυμένων ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus*. *J.B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλῃ θέρεσθαι] *Alciphr*. I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔστι δὲ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. curae est, *sicubi possimus aprícari*, ut vertit *Bergler*. qui & hoc Luciani, & *Aristoph*. Eccles. 64. adducit. *J.F.R.*

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *J.B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulejí* : dixi ad *Petron*. *J.B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. *J.B.*

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κωμωιμάτιον, diminutum a φώσων, τὸ λινοῦν ἔρμαιον. *Hesych*. *J.B.*

Φωσώνια] Alias φωσώνια. Etym. φώσων, σινδών. φωσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἱσίον τῆς νεώς. &c. ἢ πρόσωπόν τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ἔτω καὶ τὸ ὡθοῦν Ῥωμαίοις ἀμάριον. *F.G.*

Ibid. Ῥύμματα] Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit *Casaub*. ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph*. Acharn. *J.B.*

Καὶ ῥύμματα] *Hesych*. Ῥύμματα, σμῆματα, καὶ ἡ σμηματοδοκὶς, σμηματοθήκη. *F.G.*

Ibid. Ναυτολεῖν] Ναυτολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τυπίλυτρον κομίζειν, διὰ τὸ αὐτό. Sic *Aristophan*. Thesmoph. junxit ναυτολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἁπλῶς καπηλίμως κομίζειν. *J.B.*

37. Τυπίλυτρον] *Mercedem ablutionis*. *F.G.* Recte *Gujet*. olim enim vertebatur : *ablutorium*. *J.F.R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in *f*. erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγχυθήκην] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub*. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J.B.*

40. Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις *Hesych*. dicitur etiam ἐλινύσεις, ἔτω ἡσυχάσεις, λήξεις. ὀπώσεις, χολάσεις. Vide Interp. *Aristoph*. Thesmoph. *Pollux*. *J.B.*

Ἐλιννύσεις] *Leop*. 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J.B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph*. Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *J.F.R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐκβαμοῦ λουσῶμαι. *J.B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J.B.*

42. Τράμυς] Ἀφιδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus*. illud est quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Chrisi nus* ad Erotian. & ad *Aristoph*. ubi. vocat postea τ ορρον fine hujus pag. *J.B.*

43. Ἀσραῶνες] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych*. τὸ ἐπὶ τῶ ἵππων ξύλον ὁ χρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι τῶν

ται

ne habeo ; & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui : deprehendebamus enim operas aestivam cantionem minuentes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adjuvissem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὼ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τ̃ τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀτράβης ὀχηθείς. ὁ γὼ ἀτραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ κ̀ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὼ τὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τ̃ θερινὴν ᾠδήν· τὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας ὧν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲ ἀφῆκα, τῦ τε κρύους ἕνεκα,

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲ τὸ τρῆμα τ̃ ἴδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μίχρι τ̃ ἀρχῆς τῦ βαλάνου χωρίον, ὃ κ̀ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ ℭ γραμμὴν ἔχον ἐπανεσηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀτράβης] Ἀτράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς γὰρ τὰ σισαγμάτα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγ☉ ἀτραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ κ̀ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀτράβλω ὡς Ἀθηναῖοι, τὸ (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου κ̀ (6) ἀτραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα ἄτω κινεῖσθ. τὸ δὲ ἐστὶν ἄλλε χ. μονόποδι γὼ τι ἄλλο εἰς κίνησιν θελιπόδι, ἢ ἀλλεχ; ἀσκωλιάζοντι ὧν αὐτὶ τῦ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τ̃ ποδαμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα κ̀ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τ̃ διερῶν. ἄνδηρα μέρ☉ τὸ κύπου. *G.*

(Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Ὑπεζύχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monstroso ὑπερεσόχθισαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγ☉ dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγ κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀτραβηλάτας] Ἀτραβηλάτης male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum visum est maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum insicita Libratii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est quod quae hic esse debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur: Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπερέχειν τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρ☉ τι τῦ κύπου. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quae ex oscitantia Librarii hic natae sunt, latet vox γναπτάλας, cujus sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat justa, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte sic restituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴτιγμα. *J. F. R.*

τοι δὲ ℭ ἐπὶ τ̃ ἀναβατικῶν ὄντων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μ τὴν σωμαίηγὸν ἡμίονον ὄντως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαίηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex sequentibus ἀτράβλω posuisse αὐτὶ τῦ ἡμιόνου, sequitur enim ἀτραβηλάτης ἐπίσπερχε ἤτοι ἱππόκομ☉. *J. B.*

Ἀτράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀτράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς πιτομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τ̃ ἀτράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiasta Luciani, aliisque *Lysiae*, *Demosth.* & *Athenaei* testimoniis docet, ἀτράβλω Atticis *mulam* significare, *currui non junctam, sed qua vehimur, equitamus.* Conf. & *Hesych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀκλόμβ☉, dicitur & ἀσκωλίζων *Hesych.* apud quem rescribe ἀκλόμβοι ἀσκωλιάζειν. Illud est quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκώς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt *Homer.* & *Hesiod.* de his rusticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιεῖν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τ̃ ποδαμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Hesych.* ἄνδηρον, ἄκρον, κ̀ τὰ χείλη τ̃ ποταμῶν. F. G.

ὴ ὅτι καύματα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ ἐξελθὼν τὰ ἑρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐκ αὐτοῖς πεφυκότα, ἡ [a] γηπαττάλεως τινὰς ἀνορύξας, ἡ τῆς σκανδίκων, ἡ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος (ὕπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὀπὶ τὴν [d] ἀστράβην, ἐδάρην τὸ ὄρρον. ἡ νῦν βαδίζω τεθοexcoriatus sum in perinaeo, & nunc incedo

goris causſa, tum quod eſſent uſtiones: noſtri autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere. Ego autem obiens vervacta, alliaque inveni ibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis, & ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis, eruti ſque inſuper cachrybus, (nondum autem odorifera erant prata, ut meis ipſe pedibus ambulare mallem) in mulam iterum impoſitus cum

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανευσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδέρρην male.

52. Καὶ ὅτι καύματα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῆ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἑρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκανδικις & βρακανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸ ὄρρον ἀντὶ τῆ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸ ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λευκοπώλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀλήλισμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, καὶ τὸ τῆ ὠοῦ ὠχρὸν. γεγυμνασιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σίλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ καὶ ἐγκυρφίας ἀρτοί εἰσιν. ὁ μὲν ὑπὸ πλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκυρφίας ἐπὶ τῆ σποδῷ ἀπτημένος, γνησια δὲ τὰ κρόμμυα. οἶος δὲ τὸ (6) ἑξετραχήλιον, δηλ. τὸ ὄπισθεν, κριας. λαγανιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δὲ ἐστι, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμους. ἡδύσσειν δὲ, τὸ (7) σκαλεύειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοτος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τῆ σκιατηρίου τὴ σκάφης ἤτοι τῆ

(1) Σίτηρον] Σίτηρον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀλήλεσμ.] Ἠλειμμένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λευκοπόλις eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λευκοπώλις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholiaſtes etiam interdum ὄσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρῶν enim male hic antea edebatur.
(5) Σίλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*

(6) Πεμτραχήλιον] Δεττραχήλιον V. alinnde huc tranſlatum. *M. du S.*
(7) Σκανδίζειν] Κανδίζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάφη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.
(9) Μισον] Μέγα Exc. *G.* Μίσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμακὸν] Φ——χ. V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμακῶν ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύματα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Borea penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον & αὖραι βορειοι ὑπέπνεον. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶν δ' ἄρα, καὶ τὰ δένδρα σιωτόμως
Ἐκ τῆ πυράγρας τὰ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύματα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ἐνματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύματα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſolo aeri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύματα uredines, *des jarſures.* *F. G.*
54. Ἀράματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*
55. Γηπαττάλους] Γηπάττηλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*
Γηπαττάλους] Terrae plantas puto eſſe, quaſi paxillos ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*
56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & sudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀλαινεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὅτι πλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολυόμενος.

3. *Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurrat.*

[f] Ἀποθρέξομαι ἐγὼ καὶ αὐτὸς τὸ παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τὴ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τὸ γρυμαιοπώλη με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ὅπι τὰ [g] Σέλγη ἀπαντᾶν.

e Ἀπολούομαι] Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. f Ἀποθρέξ.] Ἀποθρίξ. Conj. ap. B. g Σέλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γέλγη Meurs.

62. Διατῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. V.

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀλληλισμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. V.

67. Γρυμαιοπώλη] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) σύτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur: (13) Γρυποπώλῳ] Ἔστι δὲ ὁ τὰ αὐτιλὴ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸ ῥύπον φασὶ τὸ ὀπύχιον.

68. Τὰ σέλγη] Κοινὰ διυπητήρια. V.

(12) Εὐτελεῖς] Fυθαλεῖς Ed. Cler. Correxit Solanus, non indictus unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem adfert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. Hagen. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτηπωλις vel γρυπόπωλις mutandum foret; si γρυπόπωλις quod hic in Schol. sequitur, verum esset. J. F. R.

(13) Γρυποπώλῃ] Futian Γρυτοπώλῃ. J. F. R.

rissophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. F. G.

Ibid. Βρακάνων] Hesych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. F. G.

57. Κάχρις] Ὄσπριον. J. B.

60. Ἐδαίρλω] Ἐδάφλω. F. G.

Ἐδαίρλω] Quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum ἐδάφην. Nota vocis δάφω significatio. Vidit idem, credo, *Micyllus*, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius adsequi verbilegulum Lexiphanem. J. M. G.

63. Ἀπολούμ.] W. & Fl. uti vult *Casaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπλούομ. M. du S.

65. Ἀποθρίξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. J. B.

Ἀποθρίξ. — τὸ παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* F. G.

Ibid. Αὐτὸς τὸ παῖδα] Puto hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ὃν ἐς αὐτὸς ὡς τὸ παῖδα. Ἢ ὡς inter dicentem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλίᾳ non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδι quae statim sequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus scholiis ad h. l. & ad *Aristoph.* Plut. v. 427. J. M. G.

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀλληλισμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλοῦσα. J. B.

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. Hesych. Λεκὶς, πορφύρα. F. G.

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum censeo; nisi quod majus Λ. quod in *Paris.* erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta *Aristoph.* vertamus *ovorum venditricem*, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex seq. γρυμαιοπώλῃ. *Kusterus* ad Aristoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum est, Lucianum inter re„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani suo tribuere p. 822. Ed. *Amst.* „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse vel ex „ hoc loco *Aristophanis* constare possit ". Si *Gujetus* igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. J. F. R.

67. Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύσι τὰ ἰχθυοπωλείᾳ apud eum qui vendit piscium intestina sive quisquilias quae γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. de qua dictione *Casaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui sacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Milef. J. B.

Γρυμαιοπώλῃ] Hesych. Γρυμαία ἰδέα, καὶ ἀγγεῖόν τι κεκυρτωμένον, οὗ ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ πᾶσα σκεύαρια, ἃ ἐς γρύτου λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. F. G.

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo isto, perobscurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σίλγη πόλις ἐπὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλους ἐκεντοῦσιν, ut testatur *Scholiast.* Aristophan. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοινὰ διυπητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes sive viles de quibus hic perpetuus sermo est; detorta sane metaphora, quidam

τᾶν. ἀλλ' εἰς χαμρὸν ἥτοσι αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτιν τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τουτονί, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τῶν βοὸς τὸ πολύπυχον ἔγκαλον, καὶ φύκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἦ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γέγονα.

reret ad panes. *Sed opportune hic ipse adest* mercatus, *ut video*, clibanarium panem, *& alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero*, inquit ille, *ſtrabus, here, factus ſum,*

a Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνιον.

70. Πυριάτιν] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῆς σποδοῦ ὀπτηθείς. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ λεπτὸν τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμμον χάλασμα, καὶ λύγνον εἰς τὸ μιλαχὺν τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος. ὁ (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λόγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ ἡθμόνιον. τὸ δὲ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ δὲ λαιωνίδης φασί.

75. Σίλλος] Ὁ λέσχηνος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J.F.R.*

(2) Λωγάνιον] Λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῃ γῆ. Sic. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύχη enim Ed. *Cler.* & *a* aberat. *J.F.R.*

dam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *J.B.*

Ibid. Τὰς Σέλγη] Loci nomen Athenis. *F.G.*

Ibid. Σέλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γέλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτιν] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτιν idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes*. *J.B.*

Πυριάτιν] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F.G.*

Πυριάτιν] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp.* *Ariſtophanis.* Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt.* *Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτιν etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit, τὸ ἰφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυρίτφθον &c. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J.B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Men.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτια, γήθυα, γήτεια. De quibus *Heſych.* *Suid.* *J.B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. *F.G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, τῶν βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J.B.*

Οἶδον] Οἶδον τῶν τραχήλου τῶν βοὸς τὸ κάλλιστον. *Poll.* *F.G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγάνιον. *Heſych.* λαγάνεια, λαγοῦ κρέα. *F.G.*

Λωγάνιον] Lege λαγάνιον, i. e. λαγῶα κρέα. *A.V.*

Λωγάνων] *Heſychius*, λωγάλιον τῶν βοῶν τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου χάλασμα. *Suidas*, Λωγάδιον, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡθμόν. *J.M.G.*

73. Φύκτας] A φύγω. i. e. φρύγω ſeu φώζω. *F.G.*

74. Ἄβατον ἐποίησας] Ἄβατος ex eo genere eſt quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄβατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere*. De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. *J.M.G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J.F.R.*

Ibid. Σίλλος] Διέστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J.B.*

Σίλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* διπλλαῶ cognatum. *F.G.*

79. Ψύττων] A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. Igitur ψύττων καλατεύας, ταχέως θραμών. *J.B.*

Ψύττα] Ψύττα, ἐπὶ τῶν ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. Ψύτται καλατεύσαι. utrobique ψύττα legi i. e. ταχέως, placet. *F.G.*

Ψύττων καλατ.] Vid. nott. ad Is. *a.* c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. Ed. ψύττα *n.* Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θειορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρ' Ὀνομακρίτῳ; ὔ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε ὦ

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. ταχίως *Vorſt.* Ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχίως. *V.* Sed in altero eiusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύτλα] Ἀντὶ τοῦ ταχίως δραμὼν. Sed M. Ψύτλα κ.] Ταχίως δραμὼν.

Ibid. Καλατείνας] Δραμὼν. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ σῶμα πληροῦν ἢ ὑδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάσιγγι ἐναποχέειν. ἡ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριαντάριοις προστίκρουσιν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβοῦν ἀποτίλλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μέσον ἵστασι Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρούμενον. καθικνεῖται δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάσιγγας φέρει, ἀνδριαντάρια τοῖς πλάσιγξιν ὑποκειμένοις. ὁ κοτταβίζων τοῖς λεβησὶ εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὀτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι ἀφ' ἧς χειλέων ἐπὸ μίαν εὐγόνα τῷ ὑγρῷ κατὰ ἓν πλάσιγγα. αἱ δὲ ἀξάμψαι κοῖλαι ἦσαι, καὶ καθαλόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῷ ὑγρῷ φέρον κατὰ ἓν ὑποκειμένων ἀνδριαντάριον, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκάτερα κατὰ τὴν ἰσορροπίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἦχον ἀκτιλεῦσιν, εὐφραίνει δ' ἔρωτα, ὡς δὲ παιδικῶν καλευσοχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ ἓν πλαγίγγων ἡ λάταξ ἀφαμάρτοι, ἱττᾶται δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ ἓν παιδικῶν ἡμελῆσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριαντάρια μάνες. Οἱ ἀκριβέστεροι δὲ περὶ κοττάβων ἀφιλαβόντις, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, (10) καλακτὸν, καὶ δὲ ὀξυδάφνην. ὁ μὲ καπακτὸς τοιοῦτος. ἦν (11) τι οἰνοῦ λυχνίου ὑψηλὸν ἔχον ἐν ἑαυτῷ πρόσωπόν τι, ὃ ἐκαλεῖτο μάννης, ἐφ' ὃ ἔδει πεσεῖν τὴν καλάθου κομιδὴν πλάσιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησί. Γενέσθαι σοι τὸ καλακτὸν κοττάβειον. ὁ δὲ δι' ὀξυδάφνης τοιοῦτος. ἀγγεῖόν (12) τι λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὑδάτος ἐτίθετο, ὀξυδάφνην κιόνι ἐπιτιλεύσαν, ἅπερ ἦν καταδῦναι ταῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναῖς. Ἐγὼ πιδιξαι καθ' αὐτὸν κόττανον ἀφεὶς, ἐπὶ τὴν πλάσιγγα ποιήσεις πεσεῖν πλάσιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) (13) πλάσιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς, ἐπὶ τ (14) μάνιν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον (15) εἰσαγαγόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τεθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσου τὴν (16) ἀποστάσιον ταῖς λατάξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. (17) ἐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρᾶς ἀφίει τὴν λαταγα, ὡς ἑνὸς μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν (18) ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι ℰ τὸ οὐ τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου (19) βαρβαρῶς καὶ (20) παρακεκομμένως εἰρῆσθαι. *V.*

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. du S.*

(6) Κοτταβοῦν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr. ſcribunt κότταβον. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰς. Et mox *δὲ* omiſſum erat; utrumque correxit *M. du S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M. du S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνις] Ἀ —— τάρια μάνης. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov. ad.* μάνης M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτὸν ante editum, & mox iterum *δὲ* omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἔχον] Τι & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. du S.*

(12) Τι λατηρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λατριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. du S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed *μάνιν* legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόντων] Εἰσαγόντων Ed. *Cler.* male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paullo poſt τιθέντος in τιθέντων etiam mutavit *M. du S.*

(16) Ἀποστάσιον] Lege ἀποχέσιον. *M. du S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ὕτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. du S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρῶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. du S.*

(20) Παρακεκομμένως] Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύττων κατατεύας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατύων, atque ψύττα eſſe ἀνωματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῶ ταχίως ἀποδραμεῖν λέγεῖ. Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M. G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδός ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψῆφος κοττάβου ἀπὸ πετηρίου γενόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *M. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὗτοσί [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολυσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπιτεθόλωται, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμά, καὶ ἐρεθίδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam.* *Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum sum, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἑψόμεθα] Ἑψόμεθα *Exc.* Ἑψίμεθα L. b Μέσην πόλον] Μέσην τὴν πόλον W. non comparet artic. *in* Edd. c Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἰδῶς ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Αὐθ λουτροῦ ἀλειφθῶ ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] Τῶ ὡρολογίου (3) μέσον, ἤ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βύζην] Ἐπιῤῥηματικῶς γὰ τὸ σίζειν σημαίνει. καριμάντας δὲ τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Καπῶ ἀμέλιμαι τὼς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ἐτάραττον. *V.* Ἐπιτετάραχθαι. C. Ταράττειν. σκοτίζειν. B.

(1) Κάρδοπον] Καυδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J. F. R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασθαι editum legeretur.
(3) Μέσον] Μέσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid exciderit. *M. du S.*
(4) Βύζην] Βύζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro *μέσην* autem legendum *μέσον*. Antiquis tamen πόλος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit *ὁ πάνυ*. *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἕκτην. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J. F. R.*
Ibid. Μέσην πόλον] Ἡ πόλος. i. e. ἡμισφαίριον τῶ ὡρολογίου. *F. G.*
Μέσην τὴν πόλον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum guomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J. M. G.*
88. Λουτρῶν] Τῶ ἀπλούμνατι, ῥυπώδει ὕδατι. *J. B.*
Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi ex κὰρ, & ἰμὰς *lorum*. Noti sunt κάρις genus servile. Τὸ Καρίμανλες vocab. Comicum videtur. *F. G.*
89. Μετὰ τῦ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου ἕ χυδαίου. *J. B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J. B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ταράττεται, σκοτίζεται. *J. B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J. B.*
93. Φαρμακᾶ] Φαρμάκων δεῖται. *J. B.*
Φαρμακᾶ] Quid si *φαρμακεῖ* legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam *μαχάω*, *φονάω*, *θανατάω*. *J. M. G.*
96. Ἀπειρυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶ ὀφθαλμῶν. *J. B.*
97. Λημαλίους] Διύγρους, ἀπὸ τῦ λημῶν καὶ λήμης, quae sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶ ὀφθαλμῶν πιτουίτα, στάσεις ἐκρέουσαι τῶ ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pagin. 371. *J. B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J. F. R.*
2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάρεστοι τὸ ἰμάτιον. *J. B.*
Ἀπηθήμενοι] Ἀπιθόμενοι *exuor.* *F. G.*
Ibid. Ἀπεχχιμασμῶ] Genus luctus ἀχχιμασμὸς qui

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

καῖ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, καὶ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae mebatur. Alius vero pinguiuſculus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρεόντες, ἀπήειμεν· καὶ πειδὴ ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημυόμενοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

d Μηκέτι] Μηκίτι τε W. male. e Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. V. In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παχυνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τέθεικε ἀφ' τὸ γελᾶν.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. V.

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. V.

2. Ἀπηθημυόμενοι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. εἰθήμαλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τὸ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφαπλάττειν, (7) ὃς ἐπ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνωρίσκων προφάσεις ἐ ἀφαιρεῖται. V.

(5) Παχυνίμων] Παχυνίμων C. *Abb.* Παχυνίμων. V.

(6) Τέθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθησι enim vulgatum erat.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*

(8) Ἀνωρ. προ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως ἀρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem implicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκροχείρια dicti ἀνδροφόνοι. *J.B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F.G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succellatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ὤγειν ſuccollare. Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βασραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάτραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. *J.B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F.G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J.B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J.B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἐξελαύνειν τὴν κολίαν τῷ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit eum folle, dictum κωρυκομαχία. *J.B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίαν vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. ſ. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. ſ. 17, 23, 8. κωρυκοκολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κέρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλαν κιγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυ] ἐν τοῖς γυμνασίοις ἄνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν ὀμφαλὸν εἶναι τῷ γυμναζομένου τοῦτον δὲ χεῖρας ἔχοντες ἀμφοτέρας αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἀσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀπεχαροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρίψασθαι (leg. ὑποσρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμασι διὰ τὴν προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑγιαίνοντα ἐπιπλέξαντα οἰκείαις (videtur leg. ἀκείλαις vel ἀθέσαις) αὐτὸν ἀπαίρουσιν, ὥστε διὰ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποτριφεσθαι, (f. ἀναστρέφεσθαι.) Ποτὲ δὲ ἐν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ σίτῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποτρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, θύλακον, differte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecillorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαντωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαρὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένευον ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλος ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ ὁ κηπίων,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde comriti (frictione usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illussissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi eximus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

[a] Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Καλαιονηθέντες] Καλιονηθέντες W. [c] Ἄλλος] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοσε enim Edd. cett. [d] Ὀδωντωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους ἀφαιρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδιῶν αἱ (2) γυναῖκες ἀνεῦ ὀνίας ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἠττημένου, ἔνθεν καὶ καλαντωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαρὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν (5) φησὶ πυέλον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ἐστὶ δελφῖνες τὰς κεφὰς κυδιῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν δὲ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίων δὲ καὶ σκαφίον εἶδη κουρᾶς. *V.*

15. Κηπίων] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νήκτες C. *Abb.*

(3) Τῷ ἠττημένῳ] Τῷ ἠττημένως erat in Ed. unde *Solanus* τὸν ἠττημένως fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τῷ ἠ——ω inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, ipsa quidem; sed ex conjectura, credo. *J. F. R.*

(5) Φησὶ] Quia fere ubique sic reperi accentum servatum in hoc verbo, qui poterat abjici, ideo & hic & alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto major emphasis tribuatur τῷ *dicit* & *dicunt* vel *vocant*, quam ubi pro incerto illo *ajunt*, *ferunt*, ponitur. *J. F. R.*

tione τῷ αἴφνης) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil. 5. Æneid. Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — πέδας, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τὸ ἀράξοντος χήμαλι. *F. G.*

7. Εἶτα συντριβέντες] Ἀλλήλους ἀφαιρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφές] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιζόμενον. *J. B.*

Ibid. Διαφῖσαντες] Δίκην δελφίνων κυδιήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλος] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίων. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδωντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίων] Κῆπος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίων — σκαφίον] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίον. Jam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόνιον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοθράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeio.*

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν εὖ πρὸ πολλοῦ τ' κόννον, καὶ τ' κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τ' νῆστιν, ὁ δὲ ξηραὶς σποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἤδιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐρρόφει τ' κριθῶν.

Καὶ πειδὴ χαμηλὸς ἦν, ἐπ' ἀγκώνων ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνδ. τὸ μὲ δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

ο Ἐμυστίλατο] Ἐμυστιλάτο W.

16. Σκαφίον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρος, ἢν ἀναπαύσεως (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος, συμφορῶν δὲ ἀμαιζῶν εἶπεν τ' (2) ἔρανον. *V.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης εὐτελὴς κράββατος. *V.*

(6) Φασίν. ἀσκ.] Φασὶ δὲ ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν ἧκτιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J. B.*

Τὸν ἧκτιν] An jejunium', i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F. G.*

20. Ἐμυστίλατο] Ἐμυστιλᾶτο legendum videtur, a μυστιλάομαι. *F. G.*

Ἐμυστίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μιμισυλημβόι habet, ι. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλιν & μυστίλιν a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλη, μισύλλη, & μυστίλη: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυστιλᾶζ. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλᾶζ & μισυλλᾶζ. Sed μιμυστιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυστίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυστιλᾶζ contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J. B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J. B.*

Ibid. Ἐρρόφει τ' κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὸν φακὸν ῥοφήσομαι. *J. B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F. G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος τετράπους ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πότε μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συγκλινόμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J. B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J. B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J. B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F. G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ ἀμαιζῶν εἶπε τ' ἔρανον, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J. F.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφορὰν, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ ἀμαιζῶν εἶπεν τ' ἔρανον, vel τ' ἐράνων τ' ἔρανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J. M. G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J. F. R.*

σκευάζο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια, καὶ σκελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοκάδ[b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ [c] ταγήνου, καὶ μυπωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ἔνυδρα χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολλικὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bifida* (pedum extrema) *ſuilla, laterum pulpae, ſumina, & porcae foetae inteſtinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex ſartagine, & alliatum, & abyrtace, ſimilesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginoſa multa, & quae corium habent teſtaceum, & fruſta Pontica de ſporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὖεια] Πολλαὶ ℭ ποικίλαι ℭ δίχηλαὶ ὖιαι. W. b Ὑὸς] Ὑιὸς *J.* ὗς cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὖειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ὡσαύτως ℭ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κελῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκροτάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκροτάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τοκάδ[b] ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἰσχνύζουσι οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ᾠδύνοις αὐτοῖς βρώματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσκυάσμενον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) τηγάνου. μυττωτὸς δὲ ἐστι τρίμμα ἀφ' σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῳδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸν παρηοκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀφὰ καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec ſic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀφὰ καρδάμου ℭ πράσων (10) Νυμφοδώρος δὲ ἐν τούτῳ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῷ τὸ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ὕπως ℭ τὸ ἰὸς (11) αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς ℭ νῦν τὰς ἀσαφίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἳ εἰσιν οἱ νῦν λιγόμβοι (15) πάστιλλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὖειαι] Reliqui hoc, etſi ab textu Luciani diſcrepat; quia dedita opera ſic ab Scholiaſta potuit ſcriptum eſſe: verum quod ὖεια ſpir. leni editum eſſet, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Haz.* accentus prioris quoque aliter poſitus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βῦς. ἕλαφος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid* ἐδωδὴ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Suid.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, reſcribendum exiſtimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impreſſ. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῶκος dedit Idem; qui & ἅπερ inſerui, & φασὶν pro φησὶν repoſui.

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Α φη —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Τηγάνου] Τσγάνυ editum erat. Sed mutavit ex C. *Abb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante ſcripſerint. Utrumque autem *ſartaginem* ſignificat; ſed quia praeſtat explicationem efferri verbo variato, recte feciſſe putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec ſeptem verba usque ad φασὶν ſupplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inſerto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoſcebat *Cod. Abb.* Τινες M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημι V.

(14) Σημαίνειν] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, ſed mutavit *M. du S.*

(15) Πάστιλλοι] Πάστυλοι B.

26. Υ̓͂εια] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* *F. G.*

Ibid. Ἡτριαῖα] Copioſe vir Clar. *Iſaac. Caſaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τεμάχη Comicis. *Pollux.* *F. G.*

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Caſaubono.* Reperitur autem etiam apud *Ariſtoph.* in Theſmoph. partem ſuillorum inteſtinorum ἡτριαῖα vocabant. *Caſ.* *M. du S.*

Ibid. Τοκάδ[b] ὑὸς] Vid. *Athen.* 101. A. Et *Caſaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* *F. G.*

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interpr. *Ariſtoph.* ad Equit. *Heſych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo. Legend. *Heſych.* Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe au-

cto-

& Copaicae (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam , atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali , & alii de novilunio , qui ſero ad feſtum venerant , & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex , ſed de utre , non illud quidem adhuc muſtum , ſed nondum tamen percoctum.*

ᵈ σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδὸς, καὶ ἰχθὺς ἔνδον τροφίτης. καὶ ὄϊν δὲ ὅλον ἐπτοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μὺτοι ἦσαν σιφανοῖ, ἐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, προήμεροι τ ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπέρφυῆ· οἶνος δὲ ἦν ἐ γέρων, ἀλλὰ τ ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲ ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Πε-

ᵈ Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἀπ τ Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τ ἄλλων. ὄϊν δὲ ἐπτοκαῆ τ κλιβανίτῃ ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπτοκαῆ] Κλιβανίτῃ ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῶ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Somn. c. 38. ἰχθὺς ἀπ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. ταγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐϛι ἀπ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀδυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀδυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἀπ πράσων & aliis oleribus, unde apud *Heſychium* ἀδυρτακοποιὸς, ὁ τρίμμαλα καὶ ἰμβάμμαλα καλλωπιδιάζων. *J.B.*

Ἀδυρτάκη] *Heſych.* ἀδυρτακοποῦ. τῦ τρύμμαλα ἢ ἰμβάμμαλα καλλωπιδιάζοντος. *F.G.*

29. Καρυκεῖαι] Aliis καρυκεῖαι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύμαλα καὶ τραγήμαλα πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τῦ τρίεσθαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἐνθριμματὶς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρίαι] Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φῦλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιπάμματειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσυλοι, μάζαι μέλιτι διδόμεναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποδρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἔπεδα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον. quod nocte luceant. σέλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. ὕτως καλοῦται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῦ σέλας: quod ejus cutis noctu luceat. σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ὁ τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τ τοιούτων ἐϛὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *'Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τιμάχη] Κόμμαλα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δισμοὶ ἐ πλίγματα γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τ κωπαΐδ λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παράσιτος] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παράσιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus *G. O. Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπτοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. *J.B.*

36. Λειπογνώμων] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκης] Ἀηδὴς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ὅτι τῆς [a] Δελφινίδος τραπέζης, ὁ χρυσιμέτωπος, ὁ [b] τρύλλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸν χέρκον, καὶ βομβυλιὸς, ὁ δειροχύτελον, ὁ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤφλα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὔτομα. τὰ μὲν Φωκαΐθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὺτοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti collii) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant, &*

a Δελφινίδος τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύλλης] Τρύλλεις W.

42. Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται ἀπὸ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ λίθος μέγεθος οὐ τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ καθαχρησαμένου τῷ εἴδει τοῦ ποτηρίου. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς ἡ εὐλαβὴς αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. διροκύτελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χόνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκινα λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα ἢ πλατέα. εὔτομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δὲ, καὶ φιαλίδι τὰ στρογγύλα ἢ ἀβαθῆ. γραμμαϊκὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσας ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ πολυπρωτλότερον νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσος πως μυθίων. δικαδίφης δὲ, ὁ σωτὴρ ἀπὸ τῶν (6) τὰς δίκας διφῶν. χρυσοτίκτονα δὲ, τὴν χρυσοχόον φησί. λείῳ, τὴν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἠδὺν εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φαμέν. ἐκβόειν τὰ ἐνότια, ἀπὸ τοῦ τοὺς λοβοὺς τῶν ὤτων ἐπιμύσθαι. πίδας τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμῖραν ἢ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλαττίαι δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸ ὑσκρόσιλον, ἀπὸ τοῦ ὑσκόλως ἀεὶ τῷ ἀπαχολούτων ὁρᾶσθαι. ἄχρησα τὰ καινὰ, εἰς ὃ δὴ ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν ἢ λάπτον ἱμάτιον. ἀρρητοποιοὺς ἐκουσίως λέγουσιν εἶναι τοὺς τελείους, διὰ τὴν μυστηριοδίαν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐπιδιασημότατος. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλον. *V.*

Ibid. Διροκύτελλα] Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χόνας δὲ τύπον (9) ἐξειργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκινα. *V.*

Ibid. (10) Εὐρυχαδῆ] Βαθέα ἢ πλατέα. *V.*

47. Εὔτομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβία] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύζων ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὴ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J. F. R.*

(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρατ. in edit. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.

(4) Καὶ] Jam καὶ in editt. abfens inferuit *M. du S.*

(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J. F. R.*

(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & fine articulo Ed. *Clar.* Mutavit *Solan.* non addens unde. Sed ex altero *Veſſeno* eum id hauſiſſe video, quod poſtea exhibetur. *J. F. R.*

(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξειργ.] Lege ἐξυργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχαδῆ] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμβῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit menſa cum argento.* Caſaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J. B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quæ Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J. B.*

Δελφινίδος] An δελφιτίδος τραπ. i. e. Delphicae menſae, ſeu Delphicae ἰλικιπλικῶς. *Martial.* gloſſ. VI. *F. G.*

Δελφ. τραπ.] *Menſam populorum* Servius vocat. *Caſaub.* Animadv. in Athen. *A. V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῇ πόσει. *J. B.*

44. Καὶ τρύλλης] A τρύω *cavo*, unde trua & trulla pro truula trula, τρυλλὴς, ut a ξύω ξυλὴ i. e. *radula.* Τρύλλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρυπη, ſeu τρύπα, τρυπᾶ &c. *F. G.*

45. Κέρκον] Leg. *Heſych.* *J. B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Veſpas. *J. B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Caſaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ περὶ τὰ ἰδίας Σακράτης φησὶν, οἱ μὲν ὑπὸ Φιάλης πίνοιτες, ὅσον θέλουσι, τάχις' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ὑπὸ βομβυλίου μὴ μικρὸν τάζοντες ἴσι δὲ καὶ ζωὸν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J. B.*

46. Θε-

& phialae minutae, & literata pocula : itaque plenum erat pocularium (poculorum armarium.)

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμμαλικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide : atque intro volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὲν τοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καὶ [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τ' ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *AtW.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλίκειον correxerat *M. du S.* d Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *At.* Κακχαρίδι Edd. e Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ϵ ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμμαλικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὃ (13) ποτηροπλύτην τὸν παλαιὸν. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ὡς τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπίτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέτρεπεν. *V.*
54. Ἄμυστὶ] Ἀνὰ τὸ πλεῖστα τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδει σύντριμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, ὅτως ἀπὸ τοῦ χρήματος καλούμενον. *V.*
56. (16) Κύκλωσέ τις] Εἰσίφηρε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *F. F. R.*
(13) Ποτηροπλύτην] Ποτηρολίπτην antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, uſus diverſiſſimi. *F. F. R.*
(14) Ἐπίτρεπ.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπιτρ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλωσέ τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θημωνιᾶς ἄπτα] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *F. B.*
Θημωνιᾶς] Θημωνίδους τίνος, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θημωνίδους φίλος. *A. V.*
Θημωνιᾶς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τερηδόνα, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐρυχωδῆ] Πλατέα. *F. B.*
48. Ἀτιμοφόρητα] Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. *F. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *F. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα ϵ ἀβαθῆ. *F. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *F. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔπαθλον, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὸν ὄψον οὕτω τοῦ ποτηρίου γλυφον
Πρότερον ἦν δ' στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ὅτε συντεθλασμένον εφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμμαλικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *F. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, ſi quidem ἔτως ἡ τῶν ποτηρίων σκεύοθηκη, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολήπτης. *F. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Jmm.* ſuo ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *F. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *F. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπίτρεπεν] Ἀναῤῥίπιζε. ἐπέπεμπε. *F. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πῶς μεθύοντες. *F. B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *F. B.*
Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 51. βάκχαρις βοτάνη ἐξ ἧς θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *F. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *F. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. ὁ δὲ ὁμοῦ τις ὅπι τ' [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥικνεῖτο σὺν γέλωτι τ' ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατ' νώτου [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκύταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί ποθὲν-τες οὕτω ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, [f] λειρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἑλλόβια, καὶ πέδας τῇ [g] θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ ἀφ' τοῦτο ὑμῖν ὀπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, ἀλλὰ εἶχον ἄλλα

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor suorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam.*

Erat

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1.* b Ἐπιφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥικνεῖτο] Ἐῤῥικνεῖτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικρεῖτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πικίλος *J.* male. e Ὠκύταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λειρόν] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. Θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συκοφάντης, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λειρόν τινα ἐκρότουν] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐθημάτων (2) ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἡδύνοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ἔπα (3) Ὅμηρος φησίν. ἢ ὥσπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν ἀφὼ πέρα τοῦ δέοντος εἶναι τὸν λόγον τῆς χρείας καὶ παρέλκοντα. *V.*

Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια. *V.*

68. Πέδας] (4) Φίλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχοον Ed. *Cler.* male.
(2) Ποικίλων] Ποικίλον ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J. F. R.*
(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. du S.*
(4) Φίλια] Φίλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅτου ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἱκρίωμα. *Hesych. Poll.* *J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἱκρίωμα exponit *Hesych.* *F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀνελθών. *J. B.*

Ibid. Ἐπιφόρημα] Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux.* *F. G.*

59. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ ληκᾶν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Ληκίνδα] Ληκίνδα ἔπαιζε, i. e. ἀρχεῖτο. *Hesych.* ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥικνεῖτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥικνεῖτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥικνεῖτο] An ἐῤῥικνοῦτο? Placet. *F. G.* In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat: ἐῤῥικνοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non mutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νώτου] An insultis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris.* *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* ποικίλος habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκύταξις] I. e. ὁ ὠτοπλαδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκύταξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad *Laërt.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκύταξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laërt. 5, 67.* multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut ſcitis, ſine judicio, ſine oratione dies, cum igitur linguiſtitium eſſet, neque admetiri verba habebam, nec aquae demenſum ubi acciperem. Cognito autem, viſibilem eſſe (adiri poſſe) *Praetorem, ſumtis veſtibus inuſitatis* (novis) *boni ſtaminis, calceis autem ingeſtis* (novis) *extuli me ipſum.*

10. *Deinde ſtatim incido in facigerum & hierophantam & reliquos infanda* (ſacra occulta, myſteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominaſſet, idque cum bene ſciret, a quo tempore conſecrati eſſent, anonymos eſſe nec jam nominabiles* (nomine ſuo appellandos) *qui ſacro jam nomine gaudeant. Non novi, in-*

ἦν μὲ γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν ὢν ἐχεγλωττίας ὕσης, ὅτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ἔοπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [h] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀῤῥητοποιοῖς, δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ὅπι τὴν δίκην, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτούς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδώς, ὅτι, ἐξ ὧν ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

h Ὑποδήματα] Sic W. *Fl.* P. &c. Ἀποδήματα male *S.* ſola. Et mirum quod Amſt. non imitata ſit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. *V.*
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν ὢν ἐχεγλωττίας ὕσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. *V.*

(5) Εὐπίσρια] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. *V.*
Ibid. (5) Εὐπίσρια] Λεπτὰ καὶ λεπτά. *V.*

tius eſt ut credam, ad normam quaſi illius confictum & eadem percuſſum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo ſcriptore uſurpatum, ὠκαταξις, non illepidum, ſi in loco ponatur, coqui epitheton. *J.M.G.*

67. Λιῶν] Intelligit γυναικεῖον ὄρνιν, παρὰ τὸ ἡδὺ ἔδειν. Ut quibusdam viſum eſt. *J.B.*
Λιῶν τινα] Ληρόν τινα lego. *Heſych.* Ληροὶ τὰ περὶ τοὺς γυναικείους χιτῶσι κεχρυσωμένα. *F.G.*
Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. *Ariſtoph.* & *Pollux.* *J.B.*
68. Πίδας] Χειροψέλλια. *J.B.*
69. Ἐπιδεῖπνιος] *Ad repotia* vertitur. Verte: poſt coenam. *F.G.*
71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν. cum juſtitium eſt. *J.B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M.du S.*
72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀργὸν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *J.B.*
73. Ἡμερόλεγδον ὡς] Ἡμερολέγδια legendum videtur. vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. *F.G.*
Ibid. Ὑδρονομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ ἡμιόλιον τὸ μίτρον τῶν λέξιων. Quod patroni dicerent ad clepſydram, nota res. *J.B.*
75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς *aſſus*, & *viſibilis.* Jocus in ambiguo. *F.G.*

Ὀπτὸς] Idem, ſed jocoſe apud *Athen.* 388. B. C. *M.du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. *J.B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum uſi ſumus. *F.G.*
Ἄχρηστα] Hunc ſoloeciſmum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M.du S.*
Ibid. Εὐήτρια] Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Eſt enim textrinae vocabulum, & veſti ſubtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὑφασμα ξυνάγουσα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐηθρίους ὑφαίτεις σινδόνας. Hic fatuus εὐ . . . ὐ . . . elegantes calceos ſignificans dixit. &c. *Caſaub.* ad Athen. 188. *M.du S.*
76. Ἀφόρητα] Μὴτω φορηθέντα. *J.B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) eſt pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέῤῥησα; in perniciem abii. *Caſaub.* ibid. *M.du S.*
79. Ἀῤῥητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελίταις. De quibus locus alius dicendi. *J.B.*
80. Ἀγδὸν] Τάκτικῶς. Vox Cretenſis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J.B.*
Ἄγδὸν] Obtorto collo, *par les epaules.* *F.G.*
81. Ὠνόμαζεν αὐτούς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅσις ἦν τοὔνομα, οὐ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὰ ταῦτα γραφοῦσα. *J.M.G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὴν Δεινίαν· ἐκάλει δ' ὧν με τοὔνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκειραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τὴν αὐτοληκύθων, καὶ τὴν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ χθιζῶν, ἐνδρομίδας ποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ μὲν στρατηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελῶντι [d] καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐνπεπλεγμένον [e] ποδοστράβαις, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur* me nomine. *Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praetor enim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκειραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαμψικήδαλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλώμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπόδ.] Καρπόδ. W. e Ποδοστρ.] Παιδοστρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, παραφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφ' ἑαυτοῦ γινομένην ἀθετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐκόμμα, τοῦ γηλοῦ ἕνεκα πιτλᾶσαι, οἷον τὸ (3) ὑπόδαλλον Ϲ παρδαλέον, ἀ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκυθίς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ἴσως σκοτίας ἔσης. Θεοσχερία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηχόησα. ὀκλαξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ ἀμφορέχων, ἢ βοῇ καλῶν Ϲ συρόφων, (8) ὁ ἀφ' οὗ ἀφωνωδινίζειν παροιμιάζονται. συνοχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πικτισμοῦς, συντεθλιμμένους. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖον (9) πόθεν γινοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τινὶ. (10) σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) Σκέπα ἴρνυ, τὸ φυλακτικὸν γὰρ Ϲ ἔτος ἀγαλματοποιός. *V.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τὸ ἐνιχνιῦσαι (12) μεγάλως συμφορᾶς θαρραλέως δὲ ταύτας (13) ἐκδύτας λέγεται τοῦτο, ὡς Ϲ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, ἃ γὰρ πατ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια Ϲ τὰ σώφρονα λάθρᾳ πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαθὼν πανοῦργα χερσὶν ᾖγα (14) κηδίους πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M. Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλ.] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Τπόδαλλον] Τπόδυλλον M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντ⊙] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηχόησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακοδ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόσθης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο Θης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοπάδιον] Σκοπάδιον Edit. *Cler.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκέπα] Σκέπτα Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλως] Μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐκδύντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύτων. Item mox τῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα.
(14) Κηδίους] Κυδίους Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ὧν με τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκειραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, ἀφ' οὗ τὸ σκίρον τὴν ἁλατρίβην ἔχειν. *J. B.*

Σκειραφείοις] *Hesych.* Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίδαλον, κρέμμυον. *Hesych. F. G.*

Ibid. Αὐτοληκύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest *P. Colvius* ad L. 2. Floridorum Apuleji; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοχέδια, καὶ ποιήματα αὐτιλῆ. *J. B.*

Αὐτοκαβδάλων] Αὐτοκάβδαλον ἅλδαρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοχέδιον. *Suidas. F. G.*

89. Ἐνδρομιδας] De his calceis *Hesych. Tertull. J. B.*

Ἐνδρομιδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἰδίων τῶν Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94. αἱ δὲ βαυ-

nervo illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ κροταλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

1. Ἐμὲ δὲ, [f] ἢ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεπέμψατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶδα τ' χαλκοῦν τ' ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν [g] πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τ' θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέ-

[f] Ἢ] Ἢν marg. *A*1. male. [g] Πιττῶν] Sic dedi ex *J. Fl.* & M. Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ἂν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux*. *Hesych.* vult βαυκίδας ὑποδήματα γυναικῶν πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effoeminatos. leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *J.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἰμάτιον. *J.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλον χιτὼν, & ἰλλικτὶς ἀμφιμάσχαλον. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum vestis; cui opponitur ἱστρομάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. Ἀμυγίσιν] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *J.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κινήσας. *J.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμβος ἤδη ἔμπεδος ἦν] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibia cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλούμβος, *hactenus vagans.* *J.G.*

Ibid. Τέως αὐλούμβος] Λόγοις βαλλόμενος. *J.B.*

94. Αὐλούμβος] Verti quasi legeretur ἀλλόμβος saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμβος melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J.M.G.*

Ibid. Ἔμπεδος] Δεσμῶτο. *J.B.*

Ἔμπεδος] Ἐν ταῖς πέδαις. *F.G.*

94. Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξοδρίζοντι, ἀτιμαγέλους, dicitur taurus ὁ τ' ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγύλας, Grammatici: per καπώδισμα & ἀσελήνιον intelligit χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. *J.B.*

Ἀτιμαγελοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic ἀρνικῶς politum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καπώδισμα] Lege καπόδισμα. *F.G.*

1. Ἢ οἳ] Pro ἴφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *J.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Nεωρ. Δ. Χ. bis. *M. du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. *J.B.*

4. Οἶδα τ' χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* *F.G.* Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. f. χρυσοῦν σε εἰκάσαιμι. ut alia similia omittam. *J.F.R.*

5. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐῶν] Παροιμιώδης videtur. *F.G.*

6. Πιττῶν] Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ἀνακάτεξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati; forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσειν, πίττειν, πίπτειν, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὐῶν ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ἀνακάτεξις, aut etiam ἀποκάτεξις huc convenire possit. *J.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν ᾧ αὐτὴν πρότερον ἀπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipsa hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέρίον τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τ' ἑορτήν. ἡ γὰρ υἱὸς αὐτῷ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοχθίᾳ κεχθεὶς, ἀπήγξεν ἑαυτόν. κἀ, εἰ μὴ ἐγὼ ὀπίσω ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τ' ἐμβροχὴς, ὀπιπολύ τε ὀκλάξ παθαθήμενος, ὀπινύοντων τ' ἄνθρωπον, βουκαλῶν, καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τ' φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαμαχαὶ αὐτῶ τὰ ἄκρα διεπίεσα.

tunc malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assedens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φῂς Δίωνα, τ' καλαπύγωνα, καὶ λακκοχέαν, τ' μύρτωνα καὶ χιωτρώκλαν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἤν τινα θεώδη καὶ πόρνον ἐκτυπήσωσιν. Κ.

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente strotо, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum mastrubantem & lascive contrectantem, si quem divinum & meretricium offendissent.* K.

a Ἀπηγχώνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπινύσσων] Ἐπινύστων W. c Διεπίεσα] Διέστα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχιωτρ.] Σχιωτρ. W. e Θεώδη] Θεώδη W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα καὶ * χιωτρώκταν] Τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς ἔτας ἐκωμῴδουν. ἔτοι δὲ χῖνα καὶ μύρτα ἐλάμβανον τῶ μὲν πορνείῳ ἐναρχόμενοι. K.

* Σχιωτρώκταν] Σχιωτρώκτρας & *μίρτωνα* Editt. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*

11. Θεοχθίᾳ κεχθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρωνθεὶς. *J. B.*

14. Ἐμβροχὴς] A βόχω ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*

15. Ὀκλὰξ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνου καμφαῖς. *J. B.*

16. Βουκαλῶν] Διαφέρουσι ἢ βοῆ καλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J. B.*

Βουκαλῶν] Βουκὸς, ἰδὸς. βουκαλῶ idem. βουκαλῶν ἐστι καταγελῶν, μετ' ᾠδῆς παιδίζειν. *F. G.*

Βουκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψεφοῦσιν εἶσι, ἢ εἰ θάρσος ἐκομῶσι δύνασθαι, μάστιγος οὐ πολέμου εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθῆναι, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τῦ συσρέφειν. *J. B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. *Pollux.* *F. G.*

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐκκοπὰς pro ἄκρα πλάγια fortasse. *F. G.*

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συσχὴς τὴν φάρυγξα. Attamen pro διέστα in MS. Cod. reperitur διέστα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*

22. Λακκοχέαν] Λακκοπάροιδον, λακκοκαλαπόδην. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λακκοπέδιλα. *J. B.*

Ibid. Μύρτωνα] Turpem illum & mollem, sic enim ἁπάλους τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*

23. Σχιωτρώκταν] Τὸν χῖνα ἐσθίοντα, πρὸς διαφθορὰν τῦ σώματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candescerent: διὰ τὸ χῖνα τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τῦ λεπτύνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*

Σχιωτρώκταν] Lentisco dentes purgantem, i. e. optiosum. *F. G.*

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur τύφλον, ἢ μαλάττοντα, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. ἢ ἄμα πορνεύοντα ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄκρι πρὸς τὸ αἰσχρὸν. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδελυρ. ἐστιν-

trollarium, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana capite accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminus-pugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur*, inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

25 ἄδηνα αἰδηταί [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε ἡ θεὸν, ἢ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δα-

30 μασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ ἡ κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ σαφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸ νεανίσκον. ἀνέθεσαν δὲ

35 ἑαυτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γὰρ ἡ λάγυνος τουτονὶ [k] παρηβηκότος,

ἥκει

[f] Μὴ ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἰῶν melius marg. *Ald.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδιον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H.* B2. *P. Fl.* Παρυβακ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πίπτουσι τὸ πολιὰς· οὐθὲν γὰρ ἔστω. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσπεπαικοτέος οἴνου. *V.*

ἐπιτυπήσας γοητικὴν ἐλλάβρως ἀνασυράμενος δήξει τὸ αἰδοῖον. Alii ἀνασφλᾶν interpretantur χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῆ ὑπογαστρίου ἐ τῆ ἕδρας ἅπτεσθαι, ὅστις ἐκόλουε οἱ τὰς ὄρνιθας ἀνοιμῶντι. *J.B.*

Ibid. Παιδὸς] MS. παιδίου. *J.B.*

Ibid. Πάδανα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μὴ ἰῶν] An ναὶ μὴν ἔν, ἰκεῖος &c. Locus depravatus videtur. F.G.

Μὴ ἰῶν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μὴ ἰῶν] Non intelligo illud μὴ ἰῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λεκαλέος] Ἀπαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῆ Σκόπου ἔργον τῆ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῆ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπένευσεν] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲ πρῶτον ἰμειδίᾳ τὸ ἄγαλμα, εἶτι (f. εἶτα) καὶ γέλως ὧν τὸ φαινόμενον. De Aumonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dalen* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἧκω [a] ὑμῖν, κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ κοτύλια ταυτὶ ποτήρια, ὀξυόστρακα, [c] εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δεξαίμην, κατά σοι τὸ παιδοδοσκὸν καλῶ ὅπι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπτιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸ ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιτερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀθικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, [h] λαληθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδημος, φρίγος γὰρ ἐστὶ, καὶ

vobis attuli, & caſei recentis màſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem connugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula fit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-*

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *F.* ſola. b Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P.* &c. Θριπηδίτοις W. c Εὐπυνδάκωτα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυνδάκωλα Edd. Ἀπυνδάκωλα P. d Καρηβαρεῖν] Καραιβαρεῖν Edd. priores. e Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμεθα W. ſolus. omiſſo εἶα. f Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐνοινοφλύειν. g Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχελεῖν *Fl.* & W. h Λαληθιγάνη] Λαληθηγάνη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτας. αὗται γὰρ αἱ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀποβρωσι τὸ δένδρου, ἀ σκώλοζον ἔτος. κόλυμβας δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα σίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεχορδυλημένων, ὃ δὴ τοῦτο καὶ

(1) Δρυπέτας] Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔοικε λέγειν ἃς λέγομεν δρυπέτας. Cod. *Abb.*

(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλείδη enim ante editum erat.

(3) Χορδὸν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὸν M. & B.

(4) Παιδοδοσκὸν] Παιδας. antea editum, male.

(5) Συνυθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ λεπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *F. B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τῆ ἁπαλοῦ τυροῦ, ὥσθ' τὸ θρύπτειν. *F. G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſidcam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικιλλικοῦ reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρὸν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F. F. R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad *Pauſan.* *F. B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόβορτον (leg. Θριπόβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F. M. G.*

43. Νδυσὰς] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πεπτούσας a νδυσαῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F. B.*

Νδυσὰς] Alias κολυμβάδας. *F. G.*

44. Ὀξυόστρακα] Teſtis aſperis, figillatis. ὀξὺς λίθος. *aſper.* *F. G.*

Ibid. Ἐμπυνδάκωλα] MS. Regius εὐπυνδάκωλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *F. B.*

Ἐμπυνδάκωλα] An ἐμπυνδάκωλα; a πύνδαξ, πυθμήν. *Heſych.* *E. G.*

Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυνδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυνδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M. du S.*

46. Κρω-

bentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum: & calefactus lubentius audirem manuſapientes illos, & tibicinem, & barbiticinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Endeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, na-*

μῶ, χρύῳ γὰρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ξυσπυκνάζοιμι· καὶ μὰ χειμοθνὴς εἰμι, ἀλλὰ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκροῖμαι τῶν χειροσόφων τούτων, τῆ τε αὐλητῆ, καὶ τῷ βαρβιτῳδῷ.

Τί ταῦτα ἔφηδα, ὦ Εὔδημε, ἵν' δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις ὡς ἀχόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ καλανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον [k] εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ὑρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένην ταῖς ἀκατίοις, εὐφορουσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἕκτορας τινας ἀμφιτόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῷ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τε εὐνεμίας. ἀκοῦσον, ἦδ' ὃς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ

[i] Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. [k] Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυμεῖ. *V.*

70. Εὐφορουσαν] Ἀντὶ τοῦ (6) εὐφορᾷ τῷ πνεύματι φερομένην, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίως τοῖς κύμασιν ἐπι (7) διολισθαίνουσαν· ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροῦν ὁλία (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορᾷ] Φορᾷ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολισθαίν.] Διολισθῖν.... male legebatur in edit.
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Abb.* Φησὶ V.

46. Κραδυλώδη] Ὁ χόρδωνος καλοῦσι. *J. B.*

51. Συσθλίσομεν] Συσφιγξόμεθα. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & Tim. c. 28. ἄστα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 17. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνσκοφλύειν] Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρῶν tenir table, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἰρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλαδιγάτη] Παρὰ τὸ λάλος, ἡδομαι, & γάτος. *F. G.*

Λαλαδιγάτη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλαδηγάτη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης δηγάτη legendum, ſolo ι in η mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροῦν utitur δηγάτη Sophocles, cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἐπικαλεῖ. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρόσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τοῦτ' ἐστὶ λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλανίψων] A καλανίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλανίψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλανίψων hoc non a καλανίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a καταινίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορουσαν] Φορᾷ ἡ ὑρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίως τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἴσχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ τῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ ἀκρωρανίας, ὄψομαί σε φερόμενον τὸ καὶ τὸν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τῦ ἀνέμυ καθειρομένην.

75 *viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξεληλύθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, θεοβομβύμυος ὑφ' ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, [a] ἠλέησά σε τὴ κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσῦντα νόσον τὴ μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

80

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ ἓν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπυ καλακλείσας εἶχες τοσῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διεστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πόθεν ἀνασπῶν, καὶ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσῦτον βόρβορον συνεραίνισας, κατήλλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distortorumque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλέησα] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλίγξα male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πέπαικε τῶ κακοδαίμονι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἴσως τὸ λάβε τῆ ληθεύσης εἰκόνος τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. διηκούει γὰρ λάβε σεαυτοῦ, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένῳ] Καὶ τοῦτο πέπαικε λαπτικωτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας κοινὸν ἦν τοῦτο καὶ κατὰ τῆ φυτικοῦ τὸ καλουρουμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως λάβε τῆ, πᾶν ὅμοιον, παρομοίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in editt. addidit *M. du S.*

77. Ὅμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκρων vel Φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* *F. G.*

80. Κατουρουμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λόγων ἰδίαν κατιγλωττισμόν vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένῳ] Ut caetera in hac metapora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim : κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine ὄρνιθος & ὄρνιθος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορος, ἰχθύδιος, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus fecisse putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μη, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγονλι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσέν ἄν σε ὑδέρῳ μὲ ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τῦ πάθους ἀφῤῥαγῆναι κινδυνεύονλα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τ' συμφορὰν, καὶ ὑπὸ τ' ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τ' πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ' ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τύτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ ἀφελεχθέντες ὑπὲς τ' νόσυ, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συνετὸς γὰ ἀνὴς, καὶ πολλὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπς σὲ ἡμιμανεῖς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τυτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λῆρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ τινὶ φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύονλα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

19. LEX. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς παφανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας

[b] Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male εἰργασμένῳ, ne Fl. & H. quidem exceptis. [c] Οἰκεῖον] Ita recte P. eum Fl. B2. & M. Ἐκεῖον male F. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. [d] Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὲ καὶ τὴν τυτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. ἐ γὰ ἂν ἠμιμανεῖς & κορυζῶντας (μικρὸν γὰ τῦτό γε) ἀλλ' ὑπλήκτους & λεμφώδεις ὅλους, τῦτο μὲ περὶ μιᾶς χειρίσεως λόγων, τῦτο δὲ περὶ τὴν πολλικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἐκκαίλο ἄν. ἐ γὰ χαλεπῶ καὶ δυσμιᾶχειρίσω ὅσω γε τὰ πεφορύσης καινότητ@ ἐπεβάλλελο ἄν. πῦ γὰ ἂν τοσύτου εὐπάτεια ἐλλεβόρου; τίνων Οἰτικῶν ἀρῶν, τίνων Ἀντικύρας ἐκπεδᾶν ἐπιδεψιλευομένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, Τίνας & πέπεικεν ἂν παραυχῆ ἑαυτοὺς φλεβοτομῆσαι δημοσίᾳ; ὅτως ἁπάντων κάλλιστον καὶ ἀναγκαιότατον, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν ἢ ἀπ' αὐτ@ εἰς σύστασιν ὁμονοούμενον. ἐχ ὅπως ἐναμιλλᾶσθαι οἴεσθαι φανῆναι, ἀλλ' ὑπ' ἐγγὺς τούτῳ γενέσθ. τὸ τῦ ‡ Ὁμήρου ὅσως ἐξ ἀρχαιότατος ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ τόμα φερόμενον. ἡμεῖς τοι πατέρων μὴν' ἀμάνονες εὐχόμεθ' εἶναι, καὶ & ἀλφὰς μὲ, κατὰ τὸ χάρτον δὴ. M.

26. Μακκοᾷ] Μακκοᾶν τὸ μαραίνειν. Ἀκκὼ γὰ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ ἀφθέγκλοις. ἣν φασιν ἐνοπτριζομένην τῇ αὐλῇ ὡς ἑτέρᾳ ἀφλέγειν. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτῶν λελέχθαι ἀκκοᾶν & μακκοᾶν. G.

‡ Ὁμήρ.] Il. Δ. 405. M. de S.

99. Ὅλως] Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. M.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνεῖναι λιμῷ fame laborare, supra in Phal altero, §. 8. ξυνῆκας πενίᾳ. Tim. §. 12. De permutatione autem τῦ σὺν & ξὺν meretur videri Cl. Hemsterh. ad Jud. Voc. §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J.F.R.

26. Μακκοᾷ] Μάτην ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλισθογνωμεῖν αἴ-
ετται, ᾗ κτ' τ̓ Μνησάρχου τ̓ Σάμιον,
[c] σιωπὴν ᾗ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλῃ,
ἀλλὰ μὰ τ̓ ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, ᾗ τ̓ μέ-
γαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τῦ γρῦ
κμὴ τῦ [d] φνεῖ φροντιῦμεν αὐτῦ. ὀττεύομαι
[e] ὧν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ
κμὴ ῥιναυσήσειν, τοιαῦτα ὀπτιμῦτ' ἀκού-
ων. ᾗ ἤδη γε ἄπειμι ἐπὶ τ̓ ἑταίριον
Κλεινίαν, ὅτι συνθάπομαι χρόνῳ ἤδη ἀκά-
θαρτον εἶναι αὐτῷ τ̓ γυναῖκα, ᾗ ταύτῃ
νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνῃ
αὐτῇ, ἀλλ' ἄβατ' ᾗ ἀνήροτός ἐστι.

homines cordatos labi ſententia arbitratur; ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λε-
ξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώ-
πολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; ᾗ ἡμᾶς
τὺς νῦν προσομιλοῦντας καλαλιπὼν, πρὸ
χιλίων ἐτῶν ἡμῖν λαλέγει, λαστρέφων
τ̓ γλῶτταν, ᾗ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντι-
θεὶς, ᾗ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, relictis, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ὀλισθογνωμῶ] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλισθογνωμονεῖν. c Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φνεῖ] Φυεῖ *P.* male & *A.* Φυεῖ cett. Φνεῖ M. e Οὗν] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπιτηδὲς δὲ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὴ τῷ αἰδεσιμωτάτῳ, ἀναίσχυντον εἶπε, λαβάλλων τὴν τ̓ λέξεων πλάσιν, ᾗ θηριομάχον τ̓ Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τ̓ καλακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, αὐτὶ τῦ ὑπεύχομαι. ᾗ τοῦτο δὲ λαβάλλων τίθεται τ̓ χρησάμενον. τὸ δ' ὀττεύομαι ἐπὶ τῷ ἀπὸ θεοῦ * κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, κεῖται. ῥιναυσήσειν δὲ αὐτὶ τῦ ταῖς ῥισὶ κατανωλῆσαι, ἐπαίσιον δ' τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τ̓ ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ λαστηριῦτινῶν ὁ χλεύη. ἀκαθάρτου δὲ, αὐτὶ τῦ ἐπίχεσιν τ̓ κατεμμηνίων πάσχουσαν. *V.*

* Κινεμένου] Edita κινομένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μανικοῦς φρονεῖν, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit ᾗ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν εἰσται. Cætera communia ſunt. *J.B.*

31. Χρῦ ὁ τῦ φνεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) G.C.

32. Φνεῖ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ· τὸ ὑλάκτησον. F.G.

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo*, *omineor*. Heſych. ὀττεύῃ, πλανᾶσθαι. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. F.G.

34. Ῥιναυσήσειν] *Iraſci*. Martial. *Fumantem naſum vivi tentaveris urſi.* F.G.

Ῥιναυσήσειν] Verbum ῥιναυσήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐτηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥιναυλήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J.M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δ' ἐμπαλαθήρας ἔστ' σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἃς ἐπιχεομένου ἢν τὰ γυναικεῖα. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se instituat, & constantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Nescio quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam sapias & loquare. LEX. En obsequor, & bibo, phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiisse.

ὡς ἤ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς ἀδοκιμάζοι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μικράν τινα λέγεις τὴν ὀνόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατ' ἐμὸν γοῦν, τὸ χολαγωγόν τινι φάρμακον τουτὶ κεραμάμῳ ἀπῆειν, ὡς πιὼν ἐμέσειε. φέρε πρῶτον αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς. ἀλλὰ πείθοντί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ τι καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνον, πιπίσκοντες τουτὶ τῷ Φαρμάκῳ. ὀθνεῖα γοῦν μὴ [h] πτῶμα γένοιτό μοι τῶν τοῦ λόγων τὸ πόμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίης, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

[g] Ῥᾴων] Sic W. cum jota subscripto, sine eo Edd. [h] Πτῶμα] Πῶμα W. & *Fl.* [i] Φρονοίης] Nihil hic mutare *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.* [k] Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. quod *J.* pejus in duo verba diremit, *ἐγγαστρὶ βυθὸν* exhibens. In W. quoque *ἐγγαστρίβυθον*; sed adscriptum *ἐσως μ.*

dic. vocal. c. 11. ubi: *ὁ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' ἰθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὁ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα.* Conqueritur ibi *γλῶτταν* pro *γλῶσσαν* dici; jam *γλῶτταν* ipse ait & c. 25. &c. Si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemst.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo *γλῶσσα*, modo *γλῶττα* scribitur apud Nostrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pseudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi *γλώττης*. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen *ῥᾴων ἔσῃ* signif. *sanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. f. T. 2. p. 186. *ἔστι ῥᾴων ἕξει* (*ἡ γνώμη*) *κἂν μυριάκις πίῃ τὸ Φαρμάκου*. Sic *levare* pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Cels.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Aristoph.* mentionem facit his versibus:

Μιμοστόμῳ τὸν Εὐρικλέους μαντεῖον καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὸς πολλὰ χαίδεται.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo arioli *ἐγγαστρίται* & *Εὐρικλίται* vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. G. C.

Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro *ἐγγαστρίμυθον*. F. G.

Ἐγγαστρ.] Lege *ἐγγαστρίμυθον*. Quod a *Varsio* etiam animadversum fuisse video. Et adi *Clem. Alex.* p. 91. A. *Καὶ τοὺς αἰσίτει ὥδε τοὺς πολλοὺς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους.* *M. du S.*

Ἐγγαστρίβυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex *ἐγγαστριμύθου* concinnavit *ἐγγαστρίβυθον*, quasi tū dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίβ.] *Solanus* correxerat *ἐγγαστρίμυθον*; merito quidem; sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expressa. Multa de his impostoribus *ἐγγαστριμύθοις Brod.* Misc. IX. c. 19. Thesaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ε. adfert: *καὶ ὅκ τῇ γήρει ὑπερψόφεον, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι.* Quod *Galenus* edisserens ait: *ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, ὡς τὸ δοκεῖν ἀπὸ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι. Engastrimantis* (pergit ille) autem & *sternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τυτὶ τὸ μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, ἢ ἀμηγέπη, ἢ λᾷξε, ἢ δήπουθεν, ἢ συνεχὲς τὸ ἄτα. βίασαι δ' ὅμως, ἢ κάθες εἰς τ' φάρυγα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω ἀφ-χωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γὰρ [b] σιληπορδία, μέγαν τ' φόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθαρὸς οὗτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμψίμοιρον ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, θαυμαλαζὼν αὐτὸν, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde poſt illud exiit κᾆτα. Tum poſt illa, ἦ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λᾷξε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄτα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἴκταρ evomuiſti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc ſubiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, ſi deorſum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum ſpiritu una elabens. Sed jam purus hic eſt, niſi ſi quid manſit reliquum in inferioribus inteſtinis. Verum tu poſtea aſſumtum, Lycine, aliter inſtitue & doce quae dicenda ſunt.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρὸς σέ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ὑπὸ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita eſt. Ac tuum de caetero eſt conſilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλητ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. ſine augmento Edd. priores.

72. Ἴκταρ ἐμήμεκας] Πλείστοις τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσμης * ἀφ-τανύεσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδὶν παρὰ Σώφρονι τὸ ῥηνῶν ἐξ ἀδρύνεσθαι. ἔοικε δὲ ὑτ- ἀπὸ τ' λέξεως ἐπὶ τὸ κακοεμφάτου αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν δὲ τὴν ὑπόφασιν τῇ λέξει, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ τούτοις ‡ φρονεῖν, ἐξαγωγὴν αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ § τῷ ἀποπεῦσαι ἤδη τ' ὄγκου ἐπώγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ λαπτιζομένῳ εἰκὸς ἐ τ' ψόφου μέτριον ἔσεσθαι. *V.*

* Διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. du S.*
† Σιληπορδὶν] Σιληπορδῦν M.
‡ Φρονεῖν] Sic reſtituit *Solan.* Nam φορεῖν habebant edita.
§ Τῷ ἀποπ.] Τὸ ἀποπ. M.

ὸς proprie eſt, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulſu vaticinatur. falluntur qui putant engaſtrimantas pelvibus uti, ac vaſe quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engaſtrimythum* cum *engaſtromante* confundunt, cum tamen haec re vera diverſa ſint. *Pollux:* καὶ γυρόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Ariſtophanis* in fucis commentator, ὅτ- ὁ ἐγγαστρίμυθ- λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύόμεν- ἀφ' ἑ τὸ ἐνυπάρχοντ- αὐτῷ δαίμον-. *Plutarch.* περὶ τ' ἐκλελοιπ. χρήσμ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλέας πάλαι, —νυνὶ πυθῶνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam hiſtoriam, quomodo ejusmodi impoſtor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; ſed longiorem quam ut inſeratur. *J.F.R.*

67. Μῶν] Vid. *Themiſtii* Or. I. in Soph. laudatam a *Creſſolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. du S.*

70. Ἄτα] Sic ſupra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄτα non ἄτα ſcribitur, quod ibi diſquiremus. Qui autem *frequens* id ἄτα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J.F.R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* *F.G.*

73. Τευτάζεσθαι] *Heſych.* Τευτάζοντες, πλανώμενοι. *F.G.*

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. ſic certe apud *Heſychium*, Σιληπορδῶν,

omnia fuge, & averſare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magiſtrorum opera eos cognoveris, ad oratores tranſi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempeſtive tranſi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim ſi pulcherrima quaeque florum inſtar decerpſeris, eris aliquid in eloquentiae ſtudio, qui nunc imprudens ſimilis fuiſti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus ſis & fragilis.

23. Haec ſi feceris, & pauxillo tempore inſcitiae reprehenſionem ſuſtinueris, neque diſcere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praeſtantiſſimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum diſertiſſimis numerari dignus ſis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ [e] ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοῖς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφείς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χερσὶ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῆ καλῆ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ὧνπερ γὰρ τούτων ἄπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐληλύθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲ τῇ Μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸ ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ παιδευθεὶς μεταμαθάνων, θαῤῥῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ ὃ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' στόματος ἐπὶ τῷ [f] χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸ μηδὲ [g] βαρβάρων ἐν τοῖς ὁσαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρονος marg. *Aldi*. g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiaſten, Σιληπορδία & Σιληπορδῶν. In quo ſcholio vitioſiſſime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποφορὰν τῆ λέξεων ἐς τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φροντῖν. *F.F.*

Ibid. Σιληπορδίας] *Heſych.* Σιληπορδῖν, σιδηροφορῆσαι, ὁρμῆσαι. ἀδρύνεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προοδοποίηται] An προωδοποίηται; *F.G.*

Προωδοποίηται] Sic W. Cod. Impreſſi omnes προοδ. *M. du S.*

Προωδοποίηται] Vulgo editum προοδοποίηται, ſecunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jenſ.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adſentitur, etſi ſupra in *de Salt.* ſimilem ſcripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis ſaepe jam dictas. Conf. c. 24. *F.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonaſmo infra *Amor.* c. 48. *F.F.R.*

87. Κἂν] Leve eſt quod monendum habeo. Κἂν cum puncto ſubſcripto erat in Edd. quod ego delevi; nam ſine *iota* ſcribere id ſoleo, quando pro καὶ ἐὰν poſitum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Paſt.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν τῶν πυγμῶν ταύταις λαβόμενος. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι στενῷ. At ubi pro καὶ ἐὰν ſumitur, differentiae cauſſa jota addo. *F.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *quae a lutifigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.* *F.G.*

5. Μεταμαθάνων] Vulgo vertebatur *dediſcere*; non male quidem; ſed plus ineſt in Graeco, ſignif. enim ſimul *nova* diſco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Ariſtoph.* Plut. verſ. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *F.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifeſtiſſimos recenſeri dignus ſit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.* *F.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipſo M, utpote certiſſimam, ſequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ φείσεσθαι ἐκείνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοιαῦτα καλλαπατεῖν, ζηλῶν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κἂν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa consecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι μὲ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλλακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ προσθύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τῶν

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & insectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur plane necessarium non

a Ἀνεμῶναι] Et sic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τ' τῦ Πλάτωνος θεμιστίους δεῖ παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ καγαθῷ, παρακελεύεται θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophistæ passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. *G. C.*

13. Περιεσθίειν] Interpretantur *depascere*: neutrum bene percipio. Suspicor φείσεσθαι fuisse, quod studium & curam intentiorem significat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis posterioris π in θ transire. *J. M. G.*

19. Χάρισι] *Hesiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G. C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati tristiori idem Plato suasit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Casaub.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa *Fl.* prave etiam *Tup.* c. 21. scribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jensius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J. F. R.*

35. Οὐ μάλιστα] An θυμάλωπα; i.e. *torvum*. *F. G.*

Οὐ-

non sit. Ut nuper οὐ μέλπτα illud, cum neque quid significaret scires, projeciſti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos rifere.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δυλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δυλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντώμενος & καθεσθείς, quae neque aliunde data domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

3 μέλπτα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ παρακειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, καὶ τῇ ξένῃ πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 4 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι σοφίστης εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγ- 45 καλαμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σοι ἐν γῆς δῦναι ἠυχόμην, ἀκούων σου ὑποδεικνυμένου ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὴν ἀνδρεῖον ὡς λέγεις· δυλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τῶν 50 ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δυλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων τροφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, οὐδὲ μέλπτα τῶν Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς καὶ γλῶτταν γράφοντας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέ-

δ Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. ε Μέλπτα] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abest a Fl. & M. Adest in reliquis.

Οὐ μέλπτα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur μέλ' ὄπα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit ὃ μέλ' ὄπα. Verum abjeci ὕφημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸ & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπεραττικίζουσαν] *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίαν ἐπίσκησιν — ὃ καλλιγλωττισμὸν καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terrae obrui, quum scilicet existimares* χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. *F. G.* Vertebantur olim: *qualia sunt illa πῶς οἴει;* &c. Sed pessime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι ηὐχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικὸν. *Hesych.* *F. G.*

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μέλπτα] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege μίτυλα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων οὐ μὴ τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἐκεῖ ἐστὶ, τὰ μὴ τοιαῦτα γλῶτταν καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philostratus*, ut supra vilum est hac Dissert. c. 17. λόγων ἰδίαν καλλιγλωττισμὸν vocat. quod ex *Suida* & Aristophanis *Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μαμμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖολλὰ λλειν, καθάϖ ὁ [a] Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, ἢ ἡ τῦ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, ἢ εἴ τις ἔτι τύτων ΐ Φωνὴν κακοδαιμονέστερος· ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, καὶ μεμαθὴς, [b] ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τ λιχνείαν καλοκαγαθὼν, ἐμοὶ μὲ ἀποπεπλήρωται ἡ ϖαρρησία, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄγγε ἢ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

---

[c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν ἡδὺς φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τυτὶ δὲ ϖλέον τῆ συνήθες εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τῆ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δι-

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

[a] Δωσιάδου] Ex emend. *Solani* Δωσιάδα Edd. priores & M. [b] Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W. [c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante ϖόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiade ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου. *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae.* Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doliadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze.* *J. F. R.*

59. Λυκόφρονος Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀκόλουθα χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles.* *J. B.*

Ὅλας ἀμάξας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οἷγε ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀκόλαστον, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἁμαξαι βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομένην παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφῦντας διακάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἴ γέ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεχραγότες ἢ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπυ, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταλοι, καὶ σοφώταλοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέσθη, πρός μέλ τι φθεγξάμενος, ἐκ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμην. ΠΑΜΦ. Οὐκῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεχινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ οἱ τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τι περίπτοι, καὶ ἐπὶ μαχὴν ἀκούομενοι εἶναι, ἴσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' ἧς παροιμία, τὰς ἐξ ἁμαξῆς. ἔστω δὲ ἴσ' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμμασι * παρακολουθοῦσαν τῷ εἰωθότι, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. *V.*

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλοτεικοῦντες. *V.*

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. *V.*

* Παρακολουθοῦσαν] Ita dedit *Solan.* pro vulgato παραπολουθοῦσαν.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expressserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J.F.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J.F.R.*

23. Ψηφοφορῦντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλαβᾶς. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei cariss. *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορῦντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J.F.R.*

31. Συν-

ΛΥΚ. Συντέταχ᾽ ἅμ᾽, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ἡ φαύλη χτ᾽ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ [a] Ἐπικουρείοις, [b] ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τοῖς ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμαζόμενα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, ἡ βοείη τις ἦν, κατ᾽ τὸ ποιητήν, ἀλλ᾽ [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι κατ᾽ τὸν ἐνιαυτόν, ἐφ᾽ ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτῶν ἐναγχος ἀποθανεῖν, τὸν

3. LYC. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab imperatore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poëtam, *neque victima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi ista, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουριείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι κ᾽] Ἔτι δὲ καὶ W. c Ἱερήϊον] Sic P. sola. Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Ἐκ τοῦ X. τοῦ Ἰλιάδος τοῦτο. G.

31. Συντέταχται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philostr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philostratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philosopho? *F. G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et sic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεστηκώς. *Dionys. Perieg.* de situ Orb. vers. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιον εἶεν ἀμοιβήν. Sic ἐκ τινος παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Past.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλίας, quod vertitur: *gravabantur datos sibi a senatu principes.* Sed & ibi simul significare potest: *principes e senatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J. F. R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De salariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. *J. M. G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων] *Philostratus* quidem Herodi eam potestatem a Marco cum primum constitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipse Professorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaeresio de philosophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις ψήφοις &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τὸν ποιητὴν] Carmen est *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus est:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant.
G. C.

Κατὰ τὸν ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὑείον. *J. B.*

Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον εἶδος βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* satis firmant interpretationem nostram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. *J. M. G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etsi nihil interest quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Parisinae soli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noster. Recepi enim hoc, quia ex *Homero est*; at quum versus non sit, dices ad rem non verba respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. *J. F. R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano summam tradit *Philostratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐκ τῶν ἑξακοσίων, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρῖναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Vesp. c. 17. *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae summa quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τὸ ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, [c] γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις. Φα-

[c] Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 684. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυρίαι autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero qua„ dringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatia*„ *nus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo am„ pliorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυ„ σοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας „ δραχμὰς, sed μυρίας ϵ δισχιλίας continet. Quid igi„ tur statuendum? An τάλαντα σίους (mendam ei vo„ ci subesse oportet, L. πεντε——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„ reorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Phi„ lostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Pu„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„ losophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum „ tamen darentur μυρίαι ϵ δισχίλιαι. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8, Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum numos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἄθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellipsi. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνοις. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλη διατείνει, qui pecuniam efficit μόριον τῆς εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ὧν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγί- 55 γνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, ἐπὶ τοῖς ἀποβαίνουσι τῶν ἐκείνων ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφὶ αὐτοῖς, Διοκλῆς τε ὁ πρεσ- 60 βύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῷ Ἀριστοτέλους, καὶ τοῖς ἐκείνῳ δοκοῦσιν, εὐ- 65 χερὲς καὶ μᾶλλον ἢ τῷ Δί', ἑκάτερος αὐτοῖν ἐμένων ἦν.

Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο προέ- κη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ὅπη τὸν Βαγώαν, καὶ 70 διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ 75 δικάζων ἐτύγχανον, ὅπη τῷ ταύτῳ τὸ πλεῖον διαφέρειν ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιῶντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητοῦσ, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασφη-

55. Aiunt ſcilicet iſta, & ex patria diſciplina bellum ab iis geſtum eſt.

4. Quae autem poſt conſecuta ſunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles ſenex, noſti quem dico, contentioſum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonſtraverat, ſeque Ariſtoteli ejusque ſententiis addictum eſſe. Et ſane neuter illorum erat melior.

5. Finis ergo cauſſae huc evaſit. Diocles omiſſo oſtendere ſua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquiſivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis verſari illis circa hoc potius debebat. Equidem ſi judex eſſem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior ſit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re ſuffragantem tibi habes. Cum vero ſatis ha-

a Τὸν] Τῶν male *J.* Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστοτέλους ἀποσκάπτει, ὃς ἐν ἐκτῷ εὐτυχίας μέρει τὴν εὐδαιμονίας τίθεται. *V.*

60. Ἀμφὶ αὐτοῖς] Ἐπιφιλόνεικοι. *V.*

* Ἀριστοίλου] *Solam.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοίλα, ſine auctorit male. Nam etſi utrovis more dici poteſt, ut vid. ad *de Salt.* §. 21. verſ. 23. in Ἄρη, tamen Ἀριστοίλου uſitatius quam Ἀριστοίλα. Vid. *Diog. Laërt.* L. V. §. 1 & 8 m. & 10. Δημοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστώνα, Δυσίλα, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accuſativo caſu occurrat. *J. F. R.*

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta eſſe credam, facit hoc poſterius, quod omnium Eunuchorum commune eſt. *M. du S.*

61. Βαγώας] Barbara lingua ſignificat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. ſervum puellae cuſtodem *Bagoum* appellat: *Quem penes eſt Dominam ſervandi cura Bagoum.* *G. C.*

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. ſic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. *J. F. R.*

84. Μηδὲ τὸν ἀρχὸν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt quaeſo ſententiam habere illud inceptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac manifeſtius Eraſmus *nefas eſſe vel cunari aut properare Bagoam.* Hoc enim vult, prorſus eſſe nefas eum id velle. *J. G.*

88. Ἱερῶν

haberent convicionum & criminum, denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τοῖς Βαγόαις [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τἄπ' αὐτῇ ἀριστεῖα, εὐνοῦχα γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι χρῆναι, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ θεραπευτηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοίωνόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξίοι ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα ὅτε γυναῖκα εἶναι μὲν εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω δὲ [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῄς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελῶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, δεξιοδόξου ταύτης καὶ ἀγορίας ἀκούων. τί δ' ὁ ἕτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, mutum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Diocletem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quum mulieres etiam vindicare sibi possint, adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

ΑΤΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ὀπτὰ πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδρῶτα φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, εἰ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὴν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἢ καὶ γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνη-

b Μιλησιωτίσσας] Nihil mutare *F. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* c Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *F.* male. d Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *F.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & *M.* e Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μιλησιωτίσσας] Ἀσπασιωτίσσας. *V.*

88. Ἰερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* in de re affectat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. de Synes. c. 13. p. 536. T. I. *J. F. K.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum Ephes. c. 39. & Ἀτυφ. c. 17. *M. du S.*

11. Ἀσπασία] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consulit *Menagius* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianum iterum meminit Eun. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Eun. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Lexic.* Diction. & *Plut.* Pericle 300.

συνηγορήσουσαι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κἀκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ ἦεν, καὶ τὰ ὁμοίων μελετοιεῖτο, εἶρξεν ἄν, ὑ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τὰ πρὸς τοὺς πολλοὺς δόξαν· καί τινας ἃ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] ἃ πρὸς ἐκεῖνον ἔκ τε Στωϊκῶν ἃ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅπῃ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ αἰτία· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὅπῃ φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, ἃ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τοῦ μὲ ἃ σχῆμα ἃ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, ἃ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνοῦχος, ἃ τὴν βακήλαν χεῖρον εἶναι. τὰς μὲ γὰ καὶ

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελαγιῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ ἦεν] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἶτε ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὃν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius ——ον. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Coll.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἢ ἀπεμμένον τὸ αἰδοῖον, *G.*

33. Βακήλαν] Βακήλαν μέγας, ἀνόητος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adv. & *Phut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lect. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημικὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ἐν μοιχείᾳ κρίνος. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴτε ἦν ὁ τὰ ὁμοίων μελετοιεῖτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάχαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ ἦεν, & quidem peropportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente, Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri, atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum, Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas , Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent, lepide hoc, ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί πω̃λε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῷον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν.

Τοῦ δὲ τὸ σωμαλικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὸ γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὸ τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἰθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ καθ' ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἑτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλος, ἐν δὲ ἀφορμὴν τινα πρὸς αὐτὸν ἐνδέξασθαι δυνάμενον, ἐν δὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, Βα-

i Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. El.*

42. Εἰθ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ ὦδε] L. & Ed. *El.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson*, Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καὶ τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καὶ τινας & αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique, vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παριλθεῖν — ἀξιῶν] *Vorstius* pro παριλθεῖν in suo Codice rescripsit παριλθὼν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὡς παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam*, qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat : sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi *Laërtius*, & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII." Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait : Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia* : cujus historiam *Xyland.* dedit ante, in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρὸς. c. 15. *M. du S.*

βαθέα κρίνεσθαι δέοι τὸς φιλοσόφους, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

barba prolixa judicari philosophos oporteat; caprum justius praeferri omnibus.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῆλθε (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, εὐνοῦχοι ὁ τὰς γνάθους λείους, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνέχω ἐοικὼς, εἰ ἀποδύσαιλο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδομαι οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτὲ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲ ἐς τὸν εὐνοῦχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο καταφύγειον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τοῦ τότε δικαζόντων, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶ παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

10. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem criminis, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa.

Τούτων δὴ λεγομένων, καὶ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τρεπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλυπτόμενος [e] τὸ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν ἡ τύχη ὑμῖν δύο τριῶν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' ἦν τέλος τι γενόμενον, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. P. H. B2. P. M.* ὅτι legend. adscripsi. *Solm.* b Ἄξων] Sic minore ω *Fl.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τὸ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὁ φωνὴ οἱ ἰδιῶται φόνου πρὸς φόνου. *V.*

59. Οὗτοι] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶ] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan. Nubes. Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Καταμέμφεται τοῦτο, καὶ ὁ φωνὴ οἱ ἰδιῶται, φόνου πρὸς φόνου. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὁπόσου] Omnium F. G. Secutus sum scripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Guyetum*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere causam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum causidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγοραίους ὠνητοὺς, σκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὰ ὄρχεα· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοί τινας τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ἐπιεῖν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπὶ πάντας γέλως κατέσχε, καὶ εἰδείς ὅστις ἀπὸ τοῦ γαστέρα ἔλαχε βρασσόμενον ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ τῶν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ καλλιγραφίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ἐπισκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ ὅτῳ τῶν φαύλων τοῦτο ῥητόρων τοῦτο ποιοῦν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν αὐτίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. ὁ δὲ Βαγώας ἕτερα, ὡς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀεὶ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἂν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ὢν τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὐτὴ γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας κρίσεως κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, καὶ τὴν γνώμην, καὶ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. B2. P.* & M. notat *M. duS.* g Ὀπυίειν] Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. h Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Salm.*

87. Τάγε πρὸς τὰ ὄρχεα] Βάλλ' εἰς κόραπας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπιῶ sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπιῶ quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίω tamen expressum. *J.F.R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] *Que la cause fut renvoyée en Italie.* *J.B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. duS.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

Ἀμφί τε οὐρανῷ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέῳ περὶ οὐρανῷ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἦρχε. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τὴν μαντοσύνην [e] διεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κείνοισι

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt : non ipſis de aſtris , ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate , quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet , neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent , & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei* , antiqua , neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio , cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέῳ] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθηίης] Ex emend. *Jenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. [e] Διεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσιν adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ.αι Ἀστρολογίης. *G.*

5. Ὑποθημοσύνην] Δόγμα. *V.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto , quae tamen non ubique cernitur obſervata ; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων , ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι , ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης , ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο , & pag. 996. A. ἀφιξόμενα , pro ἀπίκετο & ἀπιξόμενα , ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis , & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 983. E. 994. A. B. *J. J.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo , quia ea aliaque ab Cl. *Jenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Jenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus , quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes , mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones , ſi fides Editionibus , quam cum ι interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit , (ut mille alia omittam.) Item τούτου , τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν , αὐτοὺς , τούτων , τούτοις, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων , τοῦτέοις , αὐτέων legas ibid. & alibi ; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate ; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis ſentiunt, tum ſi quando in homines incidunt falſa divinantes, & ſidera accuſant, & ipſam oderunt aſtrologiam, eamque neque ſanam neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam, inique, ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia, fabrilis ipſius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſſa illis partim ſapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus ſapientiores caeteris Aethiopes; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumjacet, neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem ſemper

τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ οὔτ' ἂν ἀνδράσιν ὀπτικυρέουσι ψεύδεα [i] μαντευομένοισιν, ἄγραν τε [k] καλιγορέουσι, καὶ αὐτίκα ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδέ μιν ὅτε ὑγιέα ὅτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέειν, φρονέοντες. ὅτε γὰρ τέκτονος αἰδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῶν, στεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες,) τὰ δὲ καὶ ἡ οἰκήσεως [o] εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη ἀμείβεται· οὐδὲ τῶν ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες [p] ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμ-

i Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. k Καλιγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεῦσι Edd. l Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δοκεῖν male Fl. m Ἀφυίη] Ἀδυίη W. ſolus. n Σοφή] Σοφὴ Fl. Nihil mut. Edd. nec M. o Οἰκήσεως] Sic Edd. praeter Fl. quae οἰκιήσεως. Οἰκίσεως M. p Ὦν] Sic reſtitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & ſupra.

17. Ἐπιτυχουσι] * Ἐπιτύχωσιν. V.
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. V.
23. Ἀφυίη] † Ἀδυίη. V.
26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χεδὸν δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαῖοι γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. V.

* Ἐντύχωσιν] Ἐντύχωσιν ante legebatur; ſed recte in C. ἐντύχωσι. M. du S.

† Ἀδυίη] Corrupta haud dubie vox. M. du S.

que reſtituendum, quia eum adfectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare ſum auſus, quia deinde eodem modo conſtanter legi video, quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς ipſe ſignificatur, non relative; nam ſic §. 10. αὐτῷ ὑμῖν. §. 16. αὐτὴς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. J. F. R.

8. Μίμφεσθαι ἐόσας σοφοὺς &c.] Ellipſis accuſativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Λυσούμεθα ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἀνοησίαν φθεγγόμενον, οἷς ἐπιχείρει λόγοις. Sed τῷ, φέρεσθαι ἐόσας ſimilis eſt ellipſ. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror, qui inſanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos*, veluti in phraſi, *mittere qui nuncient*, omitti ſolet, *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. J. F. R.

13. Ἀπίσατο] Recte monuit Cl. *Jenſ.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. *Herodot.* L. I. ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενον, ἀπικνέεσθαι &c. J. F. R.

17. Μαντευομένοισιν] In Impreſſis eſt μαντεύομενοι ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem, inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. M. du S.

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta morem geſſi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit, ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. III. Ubi terminatio iſta in σιν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit, nimirum: Οἰόσισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσὶ, τουτέοισιν ἀπαγορεύουσιν ξηραίνοντες. οἰόσισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσὶ, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνοντες. J. F. R.

18. Καλιγορέουσι] Lege καλιγορέουσι, uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγορεῦσι. M. du S.

33. Ὦν] W. uti Dialectus poſcebat. In Impr. ὢν, quod commune eſt. M. du S.

Ὦν] Cum notatum reperiſſem Cod. W. ita habere pro vulgato ὢν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere ὦν pro ὢν ſcribere, vid. ap. Cl. Mait-

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τυτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρχεται.

apparere, ſed plures accipere ſpecies, & in aliam alias formam verti: viſa eſt illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt cauſſam harum rerum, quod non ſua lunae lux, verum a ſole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τὰ ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστα [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque ſiderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, ſoli enim reliquorum ſiderum moventur: naturamque illorum & poteſtatem, & opera, quae ſinguli efficiunt. Impoſuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, ſed ſigna *ipſarum naturarum*.

Ταῦτα μὲν [f] ὧν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἐοῦσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ ὡς ἐς σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅτι μέζον ἤγειραν μέτρα τε τοῦ ἑκάστου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σελήνη, καὶ ἡμερέων

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conſpexerunt. Poſt vicinis ſuis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera abſolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, menſuram motus uniuscujusque ſignarunt, & annorum numerum, & menſium atque horarum ordinarunt. Et menſium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῃ τε *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. b Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλοτε μορφὴν *Fl.* ſola. c Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. d Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *F.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. e Ἐν δὲ] Conſtans Edd. lectio. f Ὧν] Οὖν Edd. priores. g Μηνέων] Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialect. p. 34. Ideoque & ſic dedi mox §. 5. etſi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. *F. F. R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλοτε μορφὴν. *F. B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas cenſeo has voces. *M. du S.*

f. οἱ δὲ. *F. F. R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια] *Non quae eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero, *non illis quidem utcunque viſum eſt conficta, ſed quae nota rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Æthiopas, ſed ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημεῖα. *F. G.*

52. Μέζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rurſus μέζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialect. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *F. F. R.*

55. Μηνῶν] An μηνίων, ut ſupra? *F. G.*

Μηνίων] Sic ſcribi poſcit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M. du S.*

Μηνίων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno verſu ſuperius tamen μηνίων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego ſaltem non dubitavi ſic reſtituere. *F. F. R.*

58. Ἐμάσαντο] A μάδομαι. *F. G.* Non addidiſſem, niſi ut adpareret Scholiaſtae ἰσοκινήσασθαι expoſitionem eſſe, non aliam lectionem. *F. F. R.*

61. Οὐδ' ἅμα] Corrige οὐδαμῶ ut infra §. 19. *F. G.*

Οὐδαμῶ] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro πανσαμένοισι, legendum cenſeo πλάνητες κινέονται. *M. du S.*

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auſcultavi, atque in verſione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Geſa.* qui *nec ſimul*, ex vulgata reddiderat, non aegre ferret; nam res eſt parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutaſſem, ſi quae litera fuiſſet mutanda; at quum

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrium alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴν ἐγένετο· ἔτος δὲ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡλίου περίοδος.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μείζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ὐδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνάλια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ ἑρπετέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ὁ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβονται, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ ὁ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· ὁδὲ τράγον κτείνυσιν ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἱλάσκονται. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] ἱερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὴν χώρην ὀπιπεύει, καὶ

οἱ

b Ἑβδομάδων] Ἑπταδίων *Fl.* W. & marg. *Al. V.* *i* Οἰκεῖα] Οἰκία M. *k* Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.* *l* Τέων] Τέου M. & Coll. *m* Ἱρὰ] Ἱρὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. *n* Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. du S.* *o* Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. *p* Ἱερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερείου *Fl.* & M. *q* Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτου. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

61. Ἐκ τοῦτι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.*

Ἐκ τοῦτι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum *ἐν τοῦτι* sequeretur *κινέονται*, ac paucis interjectis, *κινεομένοισι*, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκία lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. du S.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verba ἔτυχε vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post τἄλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Ἰσ. Α. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντήιόν τε ἀνατιθέασι, σημήιον δ' ἐκείνῳ τῷ ταύρῳ μανίκης.

culum ibi conſiituerint, ſignum divinationis illius *caeleſtis* tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ χρὸ Λίβυες ἐπέβησαν τῷ λόγῳ· χρὸ γὸ τὸ Λιβύων μαντήιον τῷ Ἄμμωνι, χρὸ τοῦτο ἐς τ' ἠέρα χρὸ ἐς τὼ τοῦτου σοφίην εἴρηλο, [b] πρὸς τ' Ἄμμωνα, ὅτοι κριοπράσωπον ποιέονλ.

8. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem amplexi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad caelum ejusque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι, ὅτοι μὲ λέγουσι καὶ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τοῦτο ὁ λόγος [c] ἀπίκελο.

9. Agnoverunt autem horum ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe.

Ἕλληνες δὲ ὅτε παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης περὶ ὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δὲ ἀπηγήσαλο, ὐ μάλα ἐμφανέως, ὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη ζμανοίη ἐκείνῳ. πηξάμενος γὸ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τ' τ' κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλελο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀναχινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. ὐ γὸ ἐκείνην τ' λύρην ἔβλεπεν, ὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μισυργίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non illa manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat*. Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. *b* Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. *c* Ἀπίκελο] Ἀφίκελο ante legebatur. *d* Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκαν *f.* Προηλ. *B2.* *e* Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱερὰ. quod ſimiliter mutavi. *f* Ὀρφέως] Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco ſequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Jupiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiae arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* ſcribit, fidei inclytae, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit *Strabo*. *G.C.*

83. Εἴρητο] An ἤιρτο, ab ἀείρομαι; Placet. *F.G.*

Ibid Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cætera hujus diſſertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.*

Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim eſſe, ni fallor, τ' γὸ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἔκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.*

Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione πρὸς mutandum in παρ' ὃ, quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter Q. *Curtius*. *F.G.* Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, ſed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δοκέει] An δοκέων; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς αὐτῷ pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & ſic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖ abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſmus eſt magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σκυτοδέψης ἀδίκημα ἐκτισάτην. Idem XIV. 4. Τῶν ἀδελφῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνῳ — φέρειν. *Plutarch.* Themiſt. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipso in caelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis, in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico causas nosses, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

ς μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελος ἀείδοντι, μὲν χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων [i] καὶ τὰ ἕκαστον εὖ τ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τετέων, οἵη ἐκείνης ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, καὶ οἷος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ οἷος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γναίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ ἕν περ ἕκαστα τετέων.

11. Ajunt vero Tiresiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Graecos dixisse ferunt, errantium siderum alia quae sint feminina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ πλέον μαντοσύνης κέρι πολλὸν ἀείρει, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανωμένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίδιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

12. Atreo autem & Thyeste de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte astrologiam & caelestem sapientiam vehementer sectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud se decreverunt, qui altero quantum ad hanc sapientiam esset praestantior. Hic Thyestes quidem arie-

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῇ [l] πατρώῃ βασιληίῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοισιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τὴν ἰθαγενίης μάλιστα ἐμελέτεον· καὶ τὸ [n] ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τεῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερον. ἔνθα δὴ Θυέ-

ς της

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* h Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. i Καὶ τὰ ἕκαστα] Constans Edd. lectio & M. In *F.* comma est post τῶν. k Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαΐουσιν *F. l* Πατρώῃ] Πατρώῃ *Fl.* Nil mut. cett. nec M. m Ἕλλησιν] Ἕλλησις misere *F.* sola. n Ξυνὸν] Κοινὸν *Vorst.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. *Aristoph.* Plut. 736. ὡς γε μοι δοκεῖν &c. *F. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et sic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *F. F. R.*

6. Ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάτας λιθας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius*. *F. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat ὁ in Impressis, & ipso M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελος] Etsi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἰκελος & ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic *Hippocr.* sexcenties, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *F. F. R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστα] Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

τῆς μὲν χρυσὸν σφίσι τ' ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενον, ἃ ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ τὸν ἡλίου περί τε τῶν [b] ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡλίός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνθιδρομέουσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέουσαι τῷ κόσμῳ δύσιες εἶναι, τοῦ ἡλίου [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ὅτι σοφίῃ αὐτέου ἐγένετο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι [e] ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τῇ σοφίῃ μεθέποντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ξυνοίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. καὶ μὴν καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον (ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτοῦ καθηγήσατο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienſem: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀνθιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato ἀλφδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππου W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωυτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑαϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέποντα] Διώκοντα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis ἀλφδρομ. minus apte. *M. du S.*

49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῷ κριοῦ τὴν ἀλφίριον φυγήν. *J. F. R.*

52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*

Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foeminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*

Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λέκτρῳ. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecesserat enim Ἀγυιοχῇ παρθένῳ αἰδοίῃ. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιετάουσῃ Ἥρηκεν εἶρια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχίζ δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῒ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θέμωησεν δ' Ἀχιλῆος, μὴ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἴγνυ, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, δεινὼ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*

53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis ἑωυτόν. Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ϋ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. ἑωυτὸν editum est, ubi in vett. tamen recte ἑαυτὸν. Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent ἑωυτῶν, dedere ἑαυτῶν. *J. F. R.*

55. Χρυ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεόμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον αἰρθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τῦ λόγυ, καὶ ἐς πέλαγος κατιωέχθη [m] ἀ-
60 βύσσων πρηγμάτων· τὸ Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέυσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέυσι.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae
65 devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

Τάχα δὲ κὴ Πασιφάη τῦδε Δαιδάλυ ἀκύσασα ταύρυ τε πέρι, τῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένυ, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τῦ λόγυ ἀπίκετο, ὅθεν νομίζυσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad
70 Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ [o] μέρεα τὴ [p] ἐπιστήμην διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲ τὰ ἐς [q] σεληναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [r] δρόμυς τε αὐτέων πέρι [s] κινήσεως, καὶ [t] δυνάμεως.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲ, τὰ ἐς [q] σεληναίην
75 διετάξατο.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

Φαέθων δὲ, τῦ ἡελίυ δρόμον ἐτεκμήραλο, ὐ μὰ γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸ λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [u] τάγε ἀγνοέοντες, ἡελίυ παῖδα Φαέθοντα δοκέυσι, ὐ

[h] Χρεόμενος] Χρεώμενος *Heinsius*. [i] Ἐπιεικτὰ] Ἐπίκτητα *Pell.* pro ἱφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* [m] Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. [p] Δρόμους] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμους L. [q] Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. [r] Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεος W. Δυνάμεος cett. [s] Διετάξατο] Συνετάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίῃ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπιεικτὰ] Μίτρια. *V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίῃ.

† Ἐπιεικτὰ] Ἐπικτὰ Exc. *G.* Lege ἱπτικτά. *M. du S.*

55. Χρεόμενος] An χρεώμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτέων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lect. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timæo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἡελίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

89. Ba-

καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ἀδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέντα τὸν ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειον ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρόμενον· τοὺς δὲ ἀνθρώπους χρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀναχετὸν διέφθειρεν. ἔπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγαναχτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφεαὶ πρῶται θεήσασαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον γαλάουσιν. οὐκ ἔστω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. πῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνῳ, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτοι ἕκαστος αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισιν ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ὅτοι ὅκως

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτοῖσι] Αὐτοῦσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτῇ bis. b Θεοφιλὲς] Θεοφιλέες male *J.* c Ἐγένοντο] Γίνοντο W. d Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέντα] Διδάξαι. *V.*

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. *V.*

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἠγεῖται. *J.F.R.*

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. *J.F.R.*

99. Αἰνείην] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. *G.C.*

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum uſitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. *J.F.R.*

8. Ἰκελα] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. *J.F.R.*

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. *J.F.R.*

19. Ὀρόωσι] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὁράωσι, quia & ὁρίων non ὁράων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἐτάνυσε λ. ὁ. π.] Sic infra in *Somn.* c. 7. διὸ καὶ πεπεῖσθαί μοι οἱ πολλοὶ εἰκαστῶν. *J.F.R.*

26. Τὸν στεῖρον τοῦ Διός] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.* Τὸν στεῖρον τοῦ Διός] Plato Theaet. p. 119. A. τὸν χρυσοῦν στεῖρον (Il. Θ. 19.) ὃν ἄκμων ἡ τοῦ ἥλιου Ὅμηρος λέγει καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑαυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, ἠθ' [f] χροίην, ἠδ μορφὴν, ἠδ ἔργα, ἠδ' ἀλαοσύνην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεμονίῃσι, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque obsservatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔθμωνα δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται μὲν ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρὸν ἡ κίνησις, καὶ ἐρηδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὰ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρον καλέουσι.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror*. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantorem

Μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εἶτ' ἀν δὲ τοῦ σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέεται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἤμαλα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέου καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς σοφίης ταύτης πεποίηται· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τοῦ Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Salm.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεται] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέου] Αὐτοῦ vulgo.

18. * Νωθρὸν] Ὀκνηρὸν. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρροπον. *V.*

34. Τὸν Ὁμήρου ἀοιδὸν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρᾳ ἰσόρροπον. *V.*

* Νωθρὸν] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρὸν.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quam recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eustath.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* addiditque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ ὅτι ὅσος χρὸς ἂν ἡ σφαῖρα ἢ κινουμένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, πάντα ἰσὶ καὶ σώζεται τὰ ὑπὸ θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. Ἴτεροι τοὺς κύκλους τοῦ πλανωμένου νοοῦσι χρυσοῦν στεφάνῳ, ὃν ἀνατάτου μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Bolas solis nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis ll. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plusquam Astrologica sine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἄλλοισι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσαλο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἀτὰρ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο· ἀλλ' ὅτε πόλιας ᾠκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τὴν παρθένον τὴν οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῆς περίης Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς

tum efficit, *ac veri aliquid habere oſtendit.* Aliis vero verſibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi ſunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer iſta quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: ſed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent ſingula. Etenim neque oracula illis expertia aſtrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caeleſtis virginis ſymbolum: & Draco ſub tripode vocem emittit, quoniam inter ſidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis eſt Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipſum quoque a caeleſtibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res ſanctiſſima illis viſa divinatio eſt. Itaque Ulyſſes cum in errore illo ſuo laboraret, verum audire cupiens de rebus ſuis, ad inferos deſcendit, non *Cer-*

a Αὐτέων] Bene ſic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. *b* Μαντήσιν] Μαντηίοισιν M. *c* Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. Εἰργ. *Jenſ.* *d* Ἱρώτατον] Sic reſtitui ex W. Ἰφώτατον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc ſcripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* ſic ubique reſcribere auſit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & ſimil. eſt perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, αὐτῷ & τοιοῦτος, craſis frequentius eſt expreſſa in Edd. etiam antiquis, quam per dialyſin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel ſexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. iit ἰων & ἰοισι, pro ῶν & οισι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rurſus Aph. 3. S. I &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντήσιον] M. Suſpicabar aliud mendum ſubeſſe; nam mox Singulari numero effert, ſed videtur de Aſtrol. cogitaſſe. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auſpicato condendis obſervavit Vir ſine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Jenſius*, αἴρ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους ſtatuendum? Ego πολέμους voluiſſe ſuſpicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illuſtr. *Plat.* Nop. V. *Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obſecutus forem Cl. *Jenſio* in *Hermet.* monenti εἰργ. hic legendum, ſi in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepiſſet: at cum Ionibus maxime proprium ſit augmenta tam temporalia quam ſyllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἔλων. &c. &c.

ueret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tireſiae venire qui deſideraret. Et cum veniſſet in locum, quem deſignaverat Circe, & foſſam fodiſſet, mactaſſetque oves; mortuis multis praeſenti-65bus, interque illos matre ipſius, ac bibere de ſanguine volentibus, non prius permiſit cuiquam, nec ipſi matri adeo, quam Tireſias guſtaſſet, eumque ipſe coëgiſſet edere ſibi oraculum, ſuſtinuitque ſitientem70 matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus conſtituit, & legem illis poſuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena75 luna eſſet. Neque enim aequalem putabat eſſe potentiam augeſcentis lunae & decreſcentis, omniaque ab illa adminiſtrari.

26. Sed ſoli iſta Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Aſtrologiam; ſed amentia quadam & inſipientia dicunt ipſa ſe Luna eſſe antiquiores.

27. Majores igitur noſtri valde adeo divinationis erant ſtudioſi: ſed qui nunc ſunt, part im illi quidem fieri poſſe negant, ut8 inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

ἀΐδην ἀπίχεῖο, ὅθ᾽ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ᾽ εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ϑπιθυμέων. ἠ ἐπειδὴ ἐς τ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, ἠ ἔσκαψε τ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι ἠ τ μητρὸς τ ἑωυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὑ πρότερον ἀφῆκεν ὐδενὶ, ὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσαϑ, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνέχεῖο δι᾽ψῶσαν ὀρέων τ μητρὸς τ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργ τ πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ ὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσαϑο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον πρoχωρέειν, πρὶν τ σεληναίην πλήϑεα γενέσϑ· ὑ γὰ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τ δυναστείην, αὐξανομένης τ σεληναίης, ἠ ἀφανιζομένης πάντα δὲ ὑπ᾽ αὐτέῃ διοικέεσϑ.

Ἀλλὰ μῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα ὐκ ἐδέξαϑο, ὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγυσι καὶ τ σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι.

Οἱ μὲ ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲ αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλ[h] εὕρεσϑ μαντικῆς. ὑ γὰ εἶναί μιν ὅτε πιστὴν, ὅτε

[e] Ἡ] Οἱ W. [f] Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior eſt. [g] Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζεν Edd. male. [h] Εὕρεσϑ] Et ſic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino ſervandam cenſeo. Vid. ſaepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὶν ἂν δὴ ϑεοὶ μαντήϊα ἀκοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus conſulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Hiſtoriam Danielis de Dracone Babylonio numinis inſtar culto, ſed objecto bolo medicato ab ipſo interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In verſione Lutheri autem libris apocryphis adnexa eſt. Adde Illuſtr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inſcriptos ab eodem prolatos ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiaſten* Ariſtophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἱρόταλον] Recte hic Cod. W. Ἰρ. Peccant ubique Impreſſi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λυκουργ] Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari ſcribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Eraſm.* in Adag. *Aceſſai luna.* *G. C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum inſigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quod cæteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, cæterasque liberales diſciplinas, quarum cultu manſueſcunt hominum ingenia, ſoli contemſerint, ſeque fecerint ipſa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

ὅτε ἀληθέα· οὐδὲ ἡ Ἄρεα ἢ Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ ἧ μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην ὄρην ἐκείνοισι ποιέον, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· χρὴ σφέας δὲ χρείη ἡ φερεφορὴς ἀναγρέφον.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ τοῦτο μαντοσύνη ἀλλάσσειν, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέουσι, πάρεργον δὲ σφίσι ἡ κινήσεως τῆς κατ' ἡμέας ἕκαστον ὀπηδίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲν θέοντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθως ἀπασαλεύεσθαι, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρῳ Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. J. P.

89. Ὥρῃ] Φροντίδι. V.
91. Χρείῃ] * Ὑποθέσει, πρωσάῳ. V.
99. Σφετέρην] Ὁδὸν. V.

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis M. du S.

89. Ὥρῃ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. M. du S.

Ὥρῃ] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ὀδημίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μαθημίην ὥρην ἔχειν ἀρπαδικίην. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥρας, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. J. F. R.

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etsi c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater G. O. *Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. J. F. R.

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρίοντο quoque hac Differt. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. J. F. R.

14. Ἀφελόμενα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν ἰδόντας ἀφελόμενα, πολλὸν ἀπέχειν νήφοντα. τὰ δὲ ἀγνοέοντας φαῦλα, ξυμπάσης δίκτυα. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, malum ita antecessum delectans: at ea, quae ignorantibus eveniunt mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέωνται ἐς ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἀγνῶτας mirum ni Auctor hic ἀγνώοντας scripserit ἀγνώσιας ut §. 3. ἀξυνέτους, & ἀσυνέτους §. 22. J. F.

Ἀφελόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφε—— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένους & ἱκομένους ter, quater occurrit, ac deinceps millies. J. F. R.

15. Τὰ δὲ φαῦλα, ξυμπάσης δίκτυα. οὐ γὰρ σφίσιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile acci-*

pien-

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

χάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τ᾽ ἀνέμων τῆ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τῆ δίνη τ᾽ ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲ ὀλίγου πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, ὑ τὸ πῦρ ὐ δι᾽ ἡμέας καίει τι, ὐδὲ οἱ μέλει τῆ ἡμετέρη θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ ὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα, καὶ ὁμῶς τοι τῆ ἀστρολογίη τὰ μὲ φαῦλα ἐόντα ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, ὐδὲ ἀλλάξαι τι τ᾽ ἀπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τοὺς [e] χρεωμένους τά δὲ ὠφελέει, τὰ μὲ ἐόντα εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀποπροθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· ὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοίησι ἐπέρχεται, ἀλλ᾽ ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίη ῥηϊδια καὶ πρηέα [h] ἤγειται. τά δὲ ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

c Ἀποῤῥοίη] Ἀποῤῥοίης Fl. d Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne Fl. & Ald. quidem excepta. e Χρεωμένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοίησι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. h Ἤγειται] Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. Ba. P. & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ϵ πόφῳ χόρτος. V.

25. † Εὐμαρέως] Ῥαδίως. V.

† Εὐμαρέως] Εὐμαρέως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. *τὰ δὲ ἀγνοίησι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· ὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται.* De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce *ἀγνοίησι* adscripsit *ἀϵικοίησι*, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt*, sed &c. *J. G.*

Τὰ δὲ φαῦλα ἐ. ἐ. ὐ πρ. ϵ. ἀγν. ἐ.] Sic recte M. *El. S.* & *A.* Reliquae Edd. *ἀγνοίησι* prave post *τὰ δὲ*, ponunt. *M. du S.*

18. *Ἤγειται*] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato *ἤγηται*. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. *ὁμολογείται* legitur. Ac de *Articulis* p. 91. *μυθολογοῦσιν*. Item *γινώσκεται* ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —*ἴσται* non *ἔσται* dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. *ἀναιμοῦσθαι*. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. *βαλεῖ*, ubi & *βαλέει* potuisse conjicere. *J. F. R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος εἶναι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε † Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ὡς ἦν εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀλίγου

DEMONACTIS VITA.

1 DEbebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic *ol καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et *κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra *ὑφυᾶ. Alex.* c. 5. ac *de Salt* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίσημον] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἱλίου non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine ; & silvestris victus , & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia , quaeque aut tollendis latronibus perfecerit , aut viis per invia muniendis , aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa , ut & illé in memoria versetur , quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum , & juvenum generosissimi , qui ad philosophiam appulere animum , non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant , sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur , optimum , quos ego novi , Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus , neque quantum ad dignitatem in republica , neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

γενὴν, ᾗ τροφαὶ ὄρειαι, ᾗ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβαλα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ᾖ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτὸς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων βίων κανόνα προτίθεσθαι, ᾗ ζηλῶν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, Φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ᾗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολίτικὸν, καὶ κτῆσιν. ᾗ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπερῶν γενόμενος, ᾗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρμῆσαι.

rum , quae vel hominum , vel temporis iniquitas nobis invidit , numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπου ὑπὲρ in qua dictione nihil equidem video , quod eam commendare possit. An , qualiscumque ille lectus fuerit , decumbenti & fesso , horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπονος, ut Softratus intelligatur decubuisse in velleribus ; posset quoque ἐπίπου id enim videtur Noster velle, cum humi cubuisse ; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit , ᾗ ἐπὶ πόας ὑπὲρ *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. ὑπὲρ δὲ ἐπαύλιος ἐπὶ τ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse , nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μέγιθος] VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαιθρος] Vid. *Plut.* 483. f. Noster *Mor.* c. 7. ὑπαίθριος scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπους] Vide *Jensium*. De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait , primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius* , rerum Romanarum texturus historiam , in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi. pro virili & me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: *& ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare* , non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες , ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμησιν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος , ᾗ τῶν ἀφανῶν , ὅσα εἰς ἀξίωμα πολίτικὸν ἢ κτῆσιν. ᾗ μὴν ἀλλὰ ἢ πάντων τούτων ὑπερῶν γενόμενος, ᾗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῆσαι] Vertenda sunt : *Erat itaque Demonax genere Cyprius , non obscuro loco natus , quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. De speciis nihilominus his omnibus , cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset , ad philosophiam animum appulit.* ὑπερῶν γενέσθαι non est *excelsiorem fieri* , ut interpretes transtulerunt, sed *despicere, contemnere.* Laërtius: καὶ τ τῶν πολλῶν δόξης ὑπερῶν γίνεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τ τοιούτων βούλεσθαι ἡττᾶσθαι, ᾗ τὴν εὐανδροτάτην τ ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum , quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπερῶν τ ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ᾗ ἢ ἀλλὰ , de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, *igitur.* in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ ᾗ περὶ τ Διονύσου ἐστί τις ἑορτή. &c. pro, *sed &* , vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen* , *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. B.*

31. Ὑπερ-

ὑπέρ[α] γενόμενος, ἢ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲ συνεγένετο τούτοις, ἢ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε ἢ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ [a] γὼ Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, ὡρμήθης, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς ἢ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερείδε μὲν τὰ ἀνθρωπεῖα ἀγαθὰ ἅπαντα. ὅλον δὲ παρέδωκας ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ ἢ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ ἢ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι ἢ ἀκούσι παράδειγμα παρέχων τοῦ ἑαυτοῦ γνώμην, ἢ τὸ ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀληθείαν.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἦλθεν, ἀλλὰ ἢ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, ἢ τῶν πλείστων

omnibus; atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπτοις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦλθεν] Edd. priores ἦξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τῦ ἀπηκριβώσατο. *V.*

31. Ὑπέρα γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *illa superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J.M.G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, memineraat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν αὐφνὲς εἶχε, ἢ σφοδρὸν, ἢ ἀταμιεύτως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γὼ Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὁ γε Δημ. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praeceps.* *G.C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J.B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦλθεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δημ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄκρατ

exercebaturque dicendo : tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.

ἐμέμηλο, ϗ λέγειν ἤσκηλο, ϗ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἐφάμιλλος, ἠπίσταλο, ϗ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, ϗ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνηλο, ϗ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ ϗ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκοῦντα, ἑκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

3. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi resecuit, sed multis in unum commistis, non satis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo homines, sed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur privatim & publice cum omnibus.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, ϗ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὡκειῶσθαι, εἰ ϗ τῷ σχήματι, ϗ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τ' [e] Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν, ϗ τροχαράπτων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιλο ἐπὶ τὸ ἐντυγχανόμενον, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, ϗ πολίτης ὢν, ϗ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κατοχος, συνῆν ϗ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Τὰυτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic supra, *Quom. Hist.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ἢ θίλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γυμνὸν δὲ τροφῆς μοῦνα ἄκρα, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud ϗ δὲ quod frustra alibi suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hist.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elsner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: ϗ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos testabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani testimonio non omisso, adduxit. *J.F.R.*

63. Εἰς ταὐτὸ] Non dubito, quin legendum sit εἰς τὰυτὰ, sic certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Εἰς τὰυτὰ] Quod Clar. *Gesn.* conjecit, id *Solanus* quoque sic emendaverat: & quia necessaria est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, ϗ ἀποβλέποιλο ἐπὶ τὸ ἐντυγχανόμενον, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* Παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non est adulterare quae ad victum pertinent*, sed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Josephus v. ἀρχαιολογίας, παρίσαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, ϗ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχώρησεν ξυνῶν μιμήσει ἀλλοτρίων. *ejurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus sic vertit: *Transcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Synesius: ϗ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς παλαιὰς νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τὸν μὲν τῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενον, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τὸν προσωμιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῆ ὀπτιμήσεων ἀποφεύγοντας, παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους πολὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

6. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum ejus refugerent: sed prae voluptate quasi immutati, decentiores multum, & hilariores, & spei in futurum melioris essent.

Οὐδεπώποτε γῶν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, εἰ δ' ἐπιμᾶν τῶν δέοι, ἀλλὰ τῆ μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῆ ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῆ δὲ πρὸς τὸς νοσῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ παραπταίοντα ἐπανορθῦν.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus esset: sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

Τοιῦτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν ἀδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τὸς μὲν εὐτυχεῖν δοκῦντας αὐτῷ ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τὸς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὐχ ὁρῶντας ὅτι μικρὸν αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse judicaret, adjuvabat: & si qui illorum felices *sibi* viderentur, submonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura quae ipsos contristarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. *G.C.*

78. Παντοίους] Alio sensu usurpare solet. Vid. N. A. 21. *M. du S.*

82. Οὐδεπώποτε] Id plus esse, quam οὐδέποτε vid. supra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad *2. Ver. Hist.* c. 18. *J.F.R.*

16. Οἰκεῖον] *Homo sum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. *M. du S.*

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἰνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν ἐδύκουν αὐτῷ ὑπὲρ τῆ τῆ θεραπείας ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Sic distinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἰνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere.* Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) *iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen salv meer aen te smeren was.** *J.F.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἰνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν &c.] Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἰνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devitans solos, quicumque.* Quemadmodum hic

Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμελέως διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὡς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μισούμενος ὑπὸ μεῖον τοῦ κοσμεῖσθαι τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὅτι τε τῇ

[a] Καλαλήψ.] Καλαλάψ. male P. [b] Ἔμελε] Ἔμελλε Bl. male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶς male J. sola.

Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἰδίοις, ita *Xenoph.* K. Π. II. 15. ἥδιστα συνὼν τούτοις. *L. Bos.*

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a *L. Bos.* propositam sum secutus, pristinam abolendo. *J.F.R.*

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopaeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere.* Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* *J.G.*

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri.* *J.F.R.*

22. Κωμικὸν] *Eupolis.* Vid. fragmentum allatum in notis ad *Nyrp.* c. 4. *M. du S.*

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἱκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. *J.F.R.*

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuß.* Vid. *Amor.* c. 8. *M. du S.*

28. Οὐ μεῖον τοῦ κοσμεῖσθαι τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ abſit, μεῖον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. *J.M.G.*

29. Τοῦ κοσμεῖ] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. *M. du S.*

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέτρεχον Ἄνυτός τις καὶ Μέλητος, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θεὸν ἄφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων τῶν Ἐλευσινίων. πρὸς ἅπερ ἀνδρικώτατα μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὲν κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τερφθῶσι μὴ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἐπιτρέψειν αὐτοὺς τῆς ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖς χερσῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σεβασμίους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ πρὸς αὐτοὺς λόγου, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καμὲ καλαθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrificare unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus & pura veste indutus cum in concionem prodiisset, partim concinne, partim vero asperius quam pro suo instituto caussam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem sacram Minervae feciisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses, si non prius ei sacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi caussam esse* dicebat, *cur non veniret in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, tacituras non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis, si bona, indicaturus prae humanitate omnibus.* Igitur Athenienses qui jam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati: quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paullum usus esset prooemio. Nam, *Athenienses*, inquit, *cum coronatum me* (victimae instar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis.*

Βούλομαι δὲ ἕνα σοφιστὴν τῶν εὐτόχως

12. Volo jam subjicere quaedam acute pa-

a Μίλιος] Μίλησ Fl. male. Cett. recte. Conf. supra Ἀνυτ. §. 10. b Ἀναλαβὼν] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit M. du S. c Ἢ] Deest haec particula in Fl.

33. Οὔτε θεὸν ἄφθη πώποτε] Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. Basil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent. J. F. R.

34. Ταῖς Ἐλευσινίοις] Scilicet τελεταῖς. F. G.

36. Ἀναλαβὼν] Forsan ἀναβαλὼν: certe Nostro ἀναβαλὼν eo sensu frequens. M. du S.

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] Minus. Fort. Octavio. J. B.

62. Ἀπὸ Φαβωρίνου] De quo Philostrat. Lib. I. Sophistar. G. C.

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine scribendum Favorinus (non Phavorinus) ut jam pridem monuit Junius; est enim Romanum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius ad Philostr. Vit. Sophist. I. §. VIII. p. 489. J. F. R.

65. Καὶ μάλιστα τὸ οὐ αὐταῖς μηλαῖς] Sic haec verba bonus Opsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μηλαῖς de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immistos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philosophiam minime decentes essent: accessit ad Demonactem rogavitque, *Quis esset*, (quid sibi arrogaret) *qui sua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non minime facilas.* Instante vero Sophista atque interrogante, *Quo vero viatico instructus, Demonax, a puero ad Philosophiam accessisti? Testiculis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime sectam in philosophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philosophari?* & jam discedens apud se suaviter sane risit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihi*, inquit, *esse videbatur, te a barba judicari velle philosophos, barbam cum ipse non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de se laudem commemorante ejusmodi, se philosophiam universam exploraſſe, sed nihil impedit verba ipsa referre: *Si Aristoteles me vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, si-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῦ λελεγμένων ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνυ καλὸν, ἢ ὃν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ἐποιῆτο τὰς ὁμιλίας αὐτῦ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ἀπηκριβασμένον σφόδρα, ὡς ἀγυιᾶς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἧκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἀγχεμόλου δὲ τῦ σοφιστῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἧκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοτε δέ τοτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀτιῶν ἤδη πως αὐτῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῦ δὲ Σιδωνίυ ποτὲ σοφιστῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῦ ἔπαινόν τινα τοιῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ὁ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἐὰν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἐὰν Ζήνων ἐπὶ τὴν Ποικίλην, ἀμφιτρίψω· ἐὰν Πυθαγόρας καλῇ,

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmine fractis & minime generosa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένου δὲ τῦ σοφιστῦ] Male Interpres: *Instante vero quodam Sophista*, vertendum: Instante vero Sophista: hoc est, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.* Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Bίν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut supra visum est: plurimi in eam rem joci jacti sunt & ab aliis. Vid. *Philostr.* p. 541. & Nostrum Bίν. e. 7. *M. du S.*

78. Αὐτῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, nisi quod *B2.* αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγανείας γὰρ τῦ πρεσβύτου ὁ γοφώτατος ἦν, inquit de eo *Philostratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίυ] Quis ille sophista fuerit, nescio; certe apud *Philostratum* frustra quaesivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.* Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

d Ποιεῖτο] Sic recte Edd. Ποιῆτο P. Ποιῆτο Ex. *Fl.* utrumque male. e Προσελθὼν] Προσελθεῖν male *S.* quod *Aug.* tamen correxit & vett. Edd. —ον habent. f Αὐτῦ] Αὐτῷ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῇ *B2.* g Τῇ Ποικίλῃ] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

λῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τ̃ ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνος δέ τινος τ̃ ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεθιζόντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὴν συλλογισμὸν λύσιν, Ἕν, ἔφη, οἶδά τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τ̃ ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τ̃ ἄνδρα ὀπτὸν δείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γ' ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτ̃, ὅτι εὐθὺς ἄρτι ἀνθοῦντα ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τ̃ κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐρρύη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπημένου, καὶ ἐδόων ὀπὶ τ̃ ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τ̃ ἀνθύπατον, ἀλλ' ὀπὶ τ̃ ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσῆν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τ̃ ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τ̃ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὀλκὴν καὶ γλυφὴν, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τ̃ ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis effluereret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπημένου] Et sic *J.* cum *Fl. P. &* &c.

99. * Τῷ τ̃ ἀμφιβ. σκ.] Σημαίνει γὰρ τὸ † περαίνειν καὶ τὸ τ̃ συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοιμι συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια διεργάζεσθαι, ‡ ἢ σπέρμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quum σπερμῶν esset in Editis.

‡ Ἢ σπέρμα] Tria illa posteriora verba desunt in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad εἰρη. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir.* Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 419. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐδόων — ἀνθύπατον] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nigr. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma, & imagine, eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus, ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius annulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde, ſed effeminatum fractumque, *Salutate te*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam, *Quis ipſi finis felicitatis videretur? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto, qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῦ, ἢ λίθον, ἢ τύπον, ἀπολαμβάνων ἦκεν ἂν τις μειρακίσκ῾ ὡραῖ῾, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ ὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ἢ τ ἑαυτῦ δακτύλιον φύλαττε, τῦτον γὰ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τ [c] Ῥωμαίων βυλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ [d] ὡραῖον, [e] θηλυδρίαν δὲ ἢ ἀμφεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑτοσί· καὶ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ἢ σῦ ἄξι῾, ἢ τῇ μητρὶ ὅμοι῾.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτῳ δέρματι φιλοσοφῦντα, οὐκ [f] Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' [g] Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου.

Ἐρωτήσαντ῾ δέ τιν῾ τίς αὐτῷ ὅρ῾ εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τ ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ φήσαντ῾, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τ μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰ ὡς τὸ πολὺ τύτοις δεδωλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καταγνοίης τὰ τ ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντε ἐλπίδ῾,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραῖον male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηλυδρ. male *B2.* f Ὀνώρατον] Ὀνώμαστον *B2.* sola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* sola.

20. Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τ ἀφοσιῶσιν ἀπέκλινεν ἢ γὰ δακτύλι῾ λόγι᾽ *C.* αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. la Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνώρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus, ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi, repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνώρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνώρατον] An fuit ἢχ Ὀνωράτου, Latinum nomen, *Honoratum?* *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam Ed. *P.* excogitavit. Certe ſic iocus peribit, quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ' Ἀρκεσίλαον] Frigida, niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius: *Arceſilas* vel *Arcteſilus*; nam ἄρκτ῾ ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκτίας & ἀρκτίους. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτισίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet, non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* ſine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas.* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτισ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra, *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δ@, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάν-
των ἐν τῷ ἀναρῶν, καὶ τῷ ἡδέων.

Περεγρίνῳ δὲ τῷ Πρωτέως ὀπτιμᾶντ@ αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντ@, Δαιμόνα ξ ὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων ἀμφιλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ὑπὸ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντιπόδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντ@, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοιτ@, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ σὺ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπεσθαι πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τῷ φαρμάκῳ πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμεν@ τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρῴδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἁρμα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους [c] παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον ὡσαύτως

las neque spe neque metu dignas, cum desinant omnium molesta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonaxe non agis cum* (Cynicum) respondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur nos esse Antipodas?*

23. Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut præberent sibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae sum: & si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & panxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis esset.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam

[a] Αὐτῇ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* [b] Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* [c] Παρίστασθαι] Περίστασθαι male *J.* sola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes insidet, & versionem ipsam postremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante sic male interpuncta legebantur: ὦ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν & Φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων ἀμφιλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus*. *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ. ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum sententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riserunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, risum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. postquam excitasset (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus Θαύμαζε, legitur; quo quid absurdius dici potest? Nisi forsan Θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω Voluisse legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipsum contextum non mutaverit; sed quia deinde rectius conjicit, etiam Θαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρῴδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pausan.* & alii meminere, & *Philostrat.* in Sophist. G. C.

Ἡρῴδης] Notissimus hic ex *Philostrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomastici auctor annos vixerat LVIII. teste *Philostrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Crispinam ducenti scripsisse tradatur a *Suida*, post an. Chr. 178. mortuum oportet statuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philostratus* ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit eum suggestu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Verissimum igitur est, quod a Doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut servum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non jam ad ipsum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; *Tum tu*, inquit, *ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes.*

27. Dicente sodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus*

σκευάζεσθαι, προσελθὼν, Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡδέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι καὶ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

[d] Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. Ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, ὅ γ' εἴχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνοις ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον;

Καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου, ὃς ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνί γῶν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ σοφιστικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μὲν σέ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀπεκρίνω.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

[d] Ὁ δ' αὐτὸς] Constans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* discipulumve, eum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu ejus vide omnino *Philostratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. *M. du S.*

63. Ὀχήσων . . . ὡς ἀναῦ.] Locum hunc mire illustrat *Philostrati* locus p. 558. ubi de hoc ipso *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνατίθει σφῶν θηράντων, καὶ τιθηκότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲ ὡ ἄρκτοις, τὰς δ' ἐν' ἀγρῶς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, σὺν ἀφανῶς, ἄλλας ξὺν ἀραῖς τῷ ἀφανίζοντος, ἢ κινήσοντος. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσι αὐτῷ] An Πολυδεύκει; *F. G.*

64. Ἀπίωσι παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἰσῶν. Sed in *Act. Apost.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Jac. Elsy.* hoc Luciani aliudque ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὠδαρισκάζειν esse *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Forsitan* τῷ δ' αὐτῷ; sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. *Philostr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philostratus* tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὃς ἴσα γνησίοις ἐπίθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. *Philostratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τριῶν . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epist. XXXVII. ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἔφη. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύνα) κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκύειν.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ [a] ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τ' μὲ ἄτοπα ἐρωτῶντα, τ' δὲ ἐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲ ἕτερος τύτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

Ἀγαθοκλέυς δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονῦντος, ὅτι μόνος αὐτὸς ὢν πρῶτος τ' Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲ πρῶτος, ἐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, ἐ πρῶτος.

Κεθήγυ δὲ τῦ ὑπάτικῦ, ὁπότε διὰ τ' Ἑλλάδος εἰς τ' Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιῦντος, ἐπειδή τ' ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ' Δί', ἔφη [b] ὁ Δημώναξ, ἐδὲ μέγα.

pro filio, Utique, inquit, *surdum judicat Aesculapium, si non potest hinc etiam omnes audire.*

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei suppònere?*

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum, Quin tu*, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

[a] Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. [b] Ὁ Δημ.] Sic *Jens.* & *B2.* Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγυ δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρεσβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τ' ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι; Μὰ τ' Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, ἐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic *B2.* recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud ἐδὲ μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. ἐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετέκειτο] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casauboni* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος] Interpr. *ut regis esset praceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, *ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσήχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος . .] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος ὁ οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Cresollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis caussa cum Imperatore esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis.*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπήει μεταπεμπόμενον, ὡς ὑπὲρ παιδείας τῷ βασιλεῖ συνεσόμενον. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *sed ut omnia.*

Ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατον αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατον, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μὲν τοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον μὴ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, μὴ γὰρ εἶναι τὴν αὐτὴν ψυχήν, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam causssam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὴν προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τῆς τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγίλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλλου Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas isto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.) sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota sunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ ἐκ προόντων ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ καὶ ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλλαν, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν καὶ Π. *Th.M.*

Ῥηγίλλαν] Recte vidit *Marcilius* in his verbis ἡ γὰρ εἶναι τὴν αὐτὴν ψυχὴν Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. *Salmasius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuse *Salmasius* ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philostrato* observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coss.* p. 90. Duas filias amisit ex IV. liberis (Inscr.) Apud *Philostr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, conjicit *Salmas.* p. 96. vid. *Salmas.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miscel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiisse constat. Vid. *Joh. Mass.* Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo *Philostratus* in vita ejus p. m. 551. ipse Herodes se ὑπερπεπῆσθαι λίθου ἐκόντος, ait ibid. 556. & paulo post; πάρεστι αὐτῷ πανήρους ἀφιππεύεσθαι τὸ πάλαι. Inscriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini A. 1722. cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide supra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἐστίων ∴] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. *Marp.* c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V. c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἔπιστ. c. 22. *M.du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non est, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Insignis ea de re est *Euripidis* locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barnesio* aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ λιγὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναλωπέντος τοῦ σκάφους, αὐτὸς ἰχθύων καταβρωθῇς; [a] κἄτα, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν αὐτὸς ἰχθύων καταδαπανᾶσθαι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολῷ μισθευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ὀπτεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δυνατὴ ἡ μαντική;

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcumque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

Πρεσβύτῃ δέ τινος Ῥωμαίῳ εὐσωματοῦντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάταλον ὀπιδειξαμένῳ, καὶ ἐρομένῳ, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἐν ξύλινον τὴν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐτόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ὀπὸ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

39. Etiam ad difficiles quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignum*

a Κἄτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κἄτα *J.* & *P.* sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *Bs.* Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.*

37. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἦν δὲ & τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐκείθεν ἡ διάνοια τῆς ἐγκυκλίου ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλλεβόροις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν] Scribendum *ἰδών* quod sequiores depravarunt, cum primæ editiones recte habeant. *J. J.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην] Vid. supra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάταλον] Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem fœtus est, cap. Περὶ ὀψιμαθίας, p. 7. B. quum ait, eum τὸ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

57. Σπῆσαι — τὸν στόμιον] In Edit. Blancard. *Th. Magistri* τὸν στόμιον male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοσατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persæpe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ περιέκοπεν αὐτὸν ἔστησε τὸν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόβατον] Sotades apud *Stobæum* idem dixit.

Εἰ & βασιλεὺς πίθηκος, ὡς θητὸς ἔκλευσεν.
Ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ σεμνοῦ.
Ἂν εὐῖματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ὑπὲρ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνῷ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδόν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

Πολυβίῳ δέ τινι, κομιδῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

Ἰδὼν δέ τινα τῷ εὐπαρύφων, διὰ τὰ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτῷ πρὸς τὸ ὠς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in fervente aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἡτιάσατό τις ὡς δειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιήσων ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμενον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti uriculum, Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅτῳ ἐν ταῖς διαθήκαις κελεύειν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, καὶ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

ge-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴσθι * ὕστις εἶπεν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιάφορον δὲ τοῦτο ἐστὶ ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσγράψαιτο αὐτὸν † φατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φατριῶν τῶν Ῥωμαίων πολιτικὰς συγκεκροτημένας· οἷον Οὐϊττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. ἢ γὰρ § καὶ πάσαις ἐπολλογραφεῖν εἰς ὤν. ἀλλ' εἶπερ ἄρα ὕστερος ἦλθεν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσγράψαιτο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῆς ἀορίστου ἀφελαμβάνητο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποιήσε με. τὸ γὰρ αὐτὸ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ ἐκ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἄμεινον δὲ ἐκ σκάπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Ὕστις] In V. erat ὔ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ὕστις stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρίᾳ] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *M. du S.* (ait ποίᾳ —— φατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. *J. F. R.*

§ Καὶ πάσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὸς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ ποιήσων ἔμελλον] Non incepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτου] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χεῖρον δὲ ἐκ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum ut Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Dipsad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιπίπτει, ἥρεο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῶν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, Παῦσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηλι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη, οὐκ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὑπὸ πρὸς ἀλη-

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινὰ] Ἐμάχιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τιλούμβοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἀποσκάπτει. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. προπαιοσθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialect. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον φίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιπίπτει] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Opsopœus; *eum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λακωνισμόν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηλι, ἔφη, εἰ γὰρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίου ὄντι κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθηλι] Vid. *Suid. v.* ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπόγογγον κιχαγότα] Melius τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπόγογγον, κιχαγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ἐν πήρᾳ ἔχοιμι, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπόγογγον κιχαγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus, for-

ce

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲ καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ τοῦ βακτηρίας, ὑπέρογκον ἰκτεραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐσὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γοῦν Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

49 Ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

50 Ἄτεῖον δὴ καὶ κεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γοῦν τῶν πεπηρωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τοῦ βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνδ melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄμαθον λῆρον ὡς ὑπερφυῶς διάφορον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Salano* ſedi ſuae reddidi; & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄμαθον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γοῦν οἰόμεθα τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ ὅτως λέγειν, λέων ἐσίν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγει editum ante, ſine ſenſu, ὅλα esſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari ὅτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τοῦ βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἀπὸ, quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον ἰκτεραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπηρον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπηρον cum ſuo ὅλμου recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπηρον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρυφον *ſcopae*, ſic ὕπηρον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ὑμνήσεως S. 119. κοσμούμενον ὕπηρον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπέρογκον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπηρον, ὑπέρογκον κεκραγότα, &, ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπηρον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένην προσχρῶνται τῇ πάλῃ δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλισμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαίοντι, καὶ συμπλοκῶν, οὐ αἷς εὐαγώνιος χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἐκ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐκ σφυρῶν προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα τρεπόντες τῷ παίειν ἐκ ἐναλλαξ· ταυτὶ γὰρ τῷ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τῷ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

24. Δρω-

ὅλον. Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καθηγορήσαντος αὐτῷ, καὶ εἰς κναιδίαν ἀφαβάλλοντος, ἀγαναντήσας, καὶ καλασπαδῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐτυχὼν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακιδῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τῆς μεγίστης τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ; [b] Ἀοργήτως, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τινὸς χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τετιμῆσθαι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienses Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥοφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

[a] Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* [b] Ἀοργήτως] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακιδῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ἐκ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸν αὐτὸν δὸ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρίσμασι. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] Μαδᾷ C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πύκτευσεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελάσας πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπεῖς. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐπ legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro ςῳιιο ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακιδῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων ἔθνους τῆς μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀοργήτως] Lege ἀοργήτους. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua *Z. Tp.* c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν ἐκ Ῥοφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα.

multum in illis ambulationibus versantem, *Nihil est*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat*, sic respondit, ut planissime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accusationibus.)

57. Athenienses aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienses, de his in suffragium ite, quam Misericordiae aram sustuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienses aeneam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienses, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus vestris, qui*

40 Ὀλίγου τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαλρίβοιλα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλῆ Περιπαλητικῆ.

Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ὀλίγα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγχτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων περὶ ζήλου τοῦ πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσησθε, ἂν μὴ τοῦ ἑλέους τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* sic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἑλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ Ἰλίου βωμὸς οἰκτίρμονας παρέσχε Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιούτων ἀμὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι; *V.*

βοντα', οὐδέν ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius.* περίπατοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes.* ἐνδιατρίβειν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & supra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi persaepe, ut ex Indice adparebit; si Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito jam Vespasiano cum reliquis Philosophis Roma exulare jussus est, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kustero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta sunt. Ego quid existimem ad Titulum hujus opusculi jam notavi, factum hoc scilicet circa annum a Christo nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῶνα] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum sic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. Ψηφίσεσθε] Ψηφίσασθε. *F.G.*

61. Ἑλέου τὸν βωμὸν] Vide quae supra ad *Tim.* c. 25. annotata sunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτης, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀναλεθείχασιν.

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

Ἤκουσα δὲ αὐτῷ τῶν τις πρὸς [a] τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ οὐδὲν νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihila legibus fieri meliores.*

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδιστα μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

Ἐρωτηθεὶς δέ τις αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγω δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

[a] Τῶν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τῶν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. *Macr.* c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim Θεῶν, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τῶν πυρ. ᾠδὴν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγῆ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunzi 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχω vel λήγω, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam moriturо adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De no-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἄλλης εἰς ἣν τύχοι παρίοι οἰκίαν, ἐδείπνει, καθεύδε, τῆς ἐνοικούντων θεῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγεμόνων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσελυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ πανοπῶλιδες ἀνθείλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα φέρειν. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετανοοῦντας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ὀπιπεύειν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὴν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὴν,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῆς καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὀλί-

[b] Ἐπιπεύειν] Ἐπικυρεῖν *Fl.*

voce ἀναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἀναγώνιον — ᾠδὴν] Expressit hoc carmen Iudorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154. b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91. & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J.M.G.*

10. Λήγει μὲν ἀγὼν τῆς καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J.G.*

Λήγει μὲν ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscripserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλῆς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἰσαθὶ κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολίμοισιν	Τέλος ὀλβίσης
Μηκέτι μίλλειν	Δάϊον ἔγχος	Θνήμοι βιοτῆς
Ἀλλ' ἀκοσμίης	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὔς τ' αὖτι βίους
Τὴν ἡμετέραν	Γνώμης τε μίγμα	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοῶν	Πανυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρηὰ φίλους

Τίμησαν βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μειλίσσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. *F.G.* Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Salm.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J.F.R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμὴ με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προϊεθεῖναι τηλικοῦτον ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὀπίπολυ ἐπέσθησαν, καὶ τὸ ᾠκον τὸ λίθινον, ἐφ' ᾧ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸ λίθον, ἐφ' ᾧ ἐκαθέζετο. Ὅτι μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν Φιλοσόφων. Οὗτοι μέντοι τὸν νεκρὸν ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸ τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

67. Verum Athenienſes & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam ſedem, in qua acquieſcere feſſus ſolebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi cauſſa, rati ſacrum etiam eſſe, in quo ſederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philoſophorum praeſertim. Hi quidem ſubeuntes *feretro* ad ſepulcrum illum portarunt. Haec pauca ſane de multis commemoravi. Et eſt de his quoque exiſtimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Chriſtianum Simonem Lithum Miſenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M. V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum ſe projici juſſiſſe fertur, ut omne genus ferarum ſui eſſet particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fuſius etiam a *Cicerone* narratur Tuſc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lyſias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐκήδησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatisdatum ad *Martial.* & *Perſ.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸ λίθινον] Bona fide, potuiſtine naſum hic continere Luciane? Poteras igitur fortaſſis etiam non ridere illum invenuſtum hominem, qui cum alterius rei copia non eſſet, locum oſculabatur, ubi aſſediſſe τὴν εὐμαρίης εἵνεκα Helenam ſuam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe *Ariſtaeneti.* Incertus Interpres lectorem curioſum ſaepiſſime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἰσχνὸν tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde diſcrepat, utpote nimis ſophiſticus & affectatus, quod ſatis arguit Lucianum non eſſe ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus ſit hic foetus nec ne, ambigo. Certe ſi Luciani opus ſit, juvenile eſt; priusque ſcriptum, quam facilem quem in eo miramur & verſatilem ſtylum conſecutus eſſet. Ne dicam jam de inſtituto ipſo, quod pro rei atrocitate ſatis culpari non poſſe alibi oſtendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum noſtrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superſcripti perſonarum nomina ex arbitrio, in caſu recto, quia ſic aptius, & quia ſimiliter factum ab Cl. *Hemſterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Pariſina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem poſtea, ut videbitur; in hiſce enim eſt licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile eſt videre, eum voluiſſe & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte ſcribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμητις] Larva ſit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστείδης] Mileſiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Craſſo p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Triſt. II. 413. V. *Angel. Polit.* Miſc. 16. Scripſerat etiam hiſtoriam; *Plus.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστείδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστείδου legeretur, cujus Mileſia, ſ. Μιλησιακὰ ἀπόλαστα βιβλία apud Ruſtium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio luſu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihique vehementer ejusmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulcisque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides mihi viderer, Mileſiis ſermonibus ſupra modum oblectatus: atque fero moleſte, per tibi tuos amores *jurato*, quibus latus adeo ſcopus inventus es, quod narrare deſiiſti: ac per ipſam

ΕΡΩΤΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 ΕΡωλικῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινῆ πεπλήρωκας ἡμῖν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀοθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκῆς σπουδῆς ἀνέχεται. πολλάκις δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάλιν δή με νῦν τὸ ὄρθριον ἡ τῶν ἀκολάστων σου [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καταύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑποκηλούμενος. ἄχθομαί τε, νὴ τὰς ἡσυχὰς ἕρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *J.* Λυκίνου & Θεομνήστου *B1.* [b] Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & P. Παιδιάς *J.* [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *J.* [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Κατυύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Κατυύφρανεν *J.* Κατύφραγκεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον *J. Pell.* [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *J.* [h] Εὑρέθη] Εὑρέθης marg. *AldW.*

6. * Ἀσθενὴς ᾖ] Ἄλλως, κατὰ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμεθον τὸ χεῖρον, ὅτι τὰ οὐ γυνίστει πάντα λόγα τὴν τῆ ὕλης ἀσθένειαν, ἐχ οἷα τί ἐστιν † ὑποφύγειν τὰς εἰδὴ ἐνδελεχῶς, ὑδὲ τῆ τοῦ ἐναντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὠσπερεί τινα ἄνεσιν προμηθεῖται. τὸ λπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας. τοιοῦτον γε δή, κατὰ τὴν ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγὴν ¶ σώζεσθαι τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ** ἐπεισιόντος, τῆ τῶν ἐναντίων καθαδοχῆ. *V.*

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum ἐρωλικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποφύγειν] Ἀποφύγειν olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. ſic reſtituit Idem, nam ἐπεισόδου abſurde editum ante.

§ Ὡσπερεί] Ὡς περὶ vulgatum ante; ſed mutavit *M. du S.*

¶ Σώζεσθαι] Reſtitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντος.

lum in Craſſi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. ſeq. (vid. *Politia.* Miſcell. c. 16.) notata ſunt; plana eſſent omnia. Si diſcedere a libris nolumus, ponendum eſt, fingere in libris illis ſuis Ariſtidem, ſibi laſcivas, quas narrat, fabellas a Mileſiis quibusdam narratas eſſe. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Mileſias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald.* 1. *Weſſel.* adſcriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miſcel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior eſt ſcopus, tanto facilius eſt illum ferire. Theomneſtus hic magnum ſe amatorem deinde fatetur. Itaque ſuſpicor, legendum eſſe εὑρέθης vertique adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum ſequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ πεττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ῥῆμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' ἠρανῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλον αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελάσεται. ἀφεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντιπαιδικῆς ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους χρηθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ἀμφίδοκοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ πεττά μοι] Εἰ μὴ *Marc.* & mox delet μοι. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γραῶν λογῶν, ἢ ἢ περὶ ὑμνολογιῶν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφεῖται *Vorst.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ'. marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καλαπρύχομαι. *V.*

17. Εἰ πεττά μοι] Interpositio (εἰ πεττά μοι λέγειν ἔοικας) sed rescribe (εἰ μὴ πεττὰ λέγειν ἔοικας.) *Th. M.*

a Εἰ πεττά μοι λέγειν ἔοικας] Notabili verbione hæc obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si abunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis sit μοι vel ἐμοὶ, nec loquutionis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris æstimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ πεττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam præterire & nescire tuto poterat, ideo præmittit obtestationem per majestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & inutilia *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ἵν' τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτιχνοι αὐτίκα ἐργοὶ ἐπεττοί εἰσιν. Et rursus ibidem, κἂν εἴ τι τούτων ἰδίως ἂν γένοιτο, ὡς μὴ λάθλητον ἐπεττὸς εἶης. *J.G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Cæsar. *J.B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J.F.R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J.B.*

31. Ἀντιπαιδικῆς ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὢν. modo pueritiam egressus. Ut Cl. *Jensius* observat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντίπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer*. Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναυσος, στρατιώτης βίος, ἄῤῥην πόλις, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quæ adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa præpositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn.* l. c. ἀντίπαις optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus.* *J.F.R.*

35. Κάρυα] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σωφρὼν, inquit, ἀπορῶν ἱστόρησά ποθε τὸν ὕστερον Ἀφροδίτης ὁ χόλος, εἰ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὸν Πασιφάης ἔρωτα Ἡλίου ἔσται οὐ φαύλου Ἀφροδίτης τιμῶν ἡμᾶς. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Persëide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum

quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilioſus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

35 τὼς προτέρως, ἄρχονῦ δεύτεροι, χάρηνα
Λερναῖα τ' ἀλιμφυῶς Ὑδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυάμενα. πυρὶ γὼ ὁ σβέννυῦ τῷ, ὕτω τις ὑγρὸς
τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλ-
40 ολῶ εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ' ὐδενὶ κόρῳ παύεῦ. χ' συνεχὲς ἄπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ἔτῶ Ἀφροδίτης ὁ χόλῶ· ὁ γὼ Ἡ-
λιάδης ἐγώ τις, ὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, ὐδὲ Ἱπολύτειον ἀγροικίαν ὠφρυώμενῶ, ὡς
45 ἐρεθίσαι τ' Θεῦ τ' ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο τ' ὑποπλάστυ χ' δυσχερῦς ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθη γὼ ὅτι τύτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, χ' χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, χ' μὴ παίδων ᶠ τὸ καλὸν ἀνθόντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι χ' καθαρσίων τάχα δεήσῃ πρὸς τὸ δυσχερὲς ὕτω νόσημα-

e Τὼς προτέρους] Sic Edd. Τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλος marg. *AIW.* Τὸ κάλλῶ forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὼ Ἡλιάδης] Διὰ τὸν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ἦσθα ἐκ μήτρῶ· Ἀφροδίτης παύσου ἐράσθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ϵ τῶς Λημνίους γυναῖ-

ξὶν ὄγκοτῶ· Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, λεπρώσους αὐτὰς πεῖσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἐπάγαγεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ἀγριωθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲ ἐξεχρίσατο· Πασιφάῃ δὲ ἐλάῳ ὡς ἐπεθυμίαν αὐτοῦ παρεκίνησεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus cepit, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. F.*

Οὐ γὼ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, τὶμὶ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 280. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πωπότε τὸ καλὸν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Κρονικὸν c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλλως

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ὑχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐχχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, χὴ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖσται μέλησί σοι, χὴ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀκριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τὸ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων [e] χὴ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, χὴ [f] γλυκὺς ὀδὺς ὁ τῶν πόθων δάκνει· πειρᾶσας [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρεῖναι χὴ τὸ μέλλον. ἔναγχος γὰρ διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] χὴ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἤρχηθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέως [l] ἀνυγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων J. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter J. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὴν] Μὲν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ J. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴση δὲ ἡδονὴ] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim J. male. l Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλανῆσας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖσται] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖσταί μέλουσί σοι, χὴ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu.* Sed Vir Illustrissimus, *Ex. Spanhemius*, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere ποικίλην· ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν ποικίλην καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. J. J.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, *Aristaenet.* Epistol. 15. libr. 1. leg. *Xenophon.* 8. Paedix. *Diod. Sic.* libr. 2. omnes. J. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. *Spanhemium* jam conjecerat *Casaub.* ad Athen. 839. 25. legendum esse ποικίλην. Vide tamen *Eurip.* Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. *Sen.* II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tunm est. Casaub.* ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Ποικίλην elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. J. M. G.

Ibid. Διακρ. δ' ἠσκημ. κόμης] *Athen.* XII. 526. A. διηκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Διακριδὸν] Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἱκα„ στα, ut ab eodem dicitur, διιφορμίην, ac inter alia „ ναυτιλίην τε ἀκριδὸν ἐξερέεινεν, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero *Amor.* p. 1021. Ed. „ *Salm.* ἀκριδὲς δ' ἠσκημένης κόμης, *eximie autem* „ *composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, ἀκριδὲς, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non seorsim". De Parisinae Interprete loquitur *Spanhem.* Nam *Benedict.* vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam re-

de

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ n Λυκάμβε θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῆς τῆς σχήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῆς καθ' Ἀφροδίτην περιπλοῦς λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχῃς.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, p ὡς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῆς 80 q ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινῆς r παρατεθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὴν συνήθη μεταρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, 85 ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. n Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. F. P. &c. o Ἧς] Ἦν male O. ἧς cum puncto M. p Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. q Ἐτήσιον] Ἐτήσ. F. r Παρατεθεῖσαι] Et ſic habere F. Fl. B2. & S. notat M. du S. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A1.

te Spanh. ait ἀγαθὸν ſignificare eximie. Sic enim & Homer. Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ ἄνδρες ἀγαθὸν εἶναι ἄριστοι — eximie fortiſſimi ceterorum. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio diſtincti, vel diſcriminis, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀγαθὸν eadem ratione ſignif. eximium, quia differt ab aliis, ita ἀγαθὸν eximie, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. Ovid. Art. III. 137. & not. Cl. Burmanni ad Art. II. 303. Nam etſi diſcrimen purum vel capitis puri ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἠκριβωμένη additur; adeoque parum interierit, vertasne elegantur, eximie, an diſcriminatim; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. F. F. R.

Ibid. Ἡσιωμένης κόμης] Conf. ſupra de Salt. c. 27. F. F. R.

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet Suidas inter Heſiodi opera γυναικῶν καταλογος τὸ βιβλίους ἑ. quo reſpicit hic Noſter. M. du S.

Ibid. Καταλόγου] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clar. Daniel Heinſius & Joannes Meurſius ad Heſiod. Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum Heſiod. ſic in Lapith. Ἢ οἶν ποτ' ἄρ ἦγε. F. B.

68. Τῶν ἀρωμάτων αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. Ariſtan. Epiſt. 1. F. B.

69. Ταχυρρὰς ἀνυγραίνοιτο] Alciphr. I. Ep. 28. ταχυρρὰς

βλέπεις βλίμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adſpectu, licet illud βλίμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. F. F. R.

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφθ. c. 1. & 2. M. du S.

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: Callimach. Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — εἰ γὰρ

Πιόντ' ἀδυφωνίης, ὅτι οἱ ῥοδὸς ἠδὺς ἰκάνῃ
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philoſtr. Virg. L. 2. Lactant. L. I. c. 21. G. C.

Βουφάγος] Philoſtrat. tabul. Theodam. F. B.

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I. 24. unde & παμφάγος Orpheo in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282. f. vid. Apollod. p. 53. B. 60. AB. M. du S.

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. Athen. lib. I. F. B.

ὁρῶ, πότερος ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὤν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ παρεὶς ἀκκισμὸν, ὦ φιλότης, ἵν' πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ. Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν δίηγησιν· ἡ δ' ἐπαγγέλλεταί [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τὴν ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτων [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὢν, διττὰς ἄρτυσαι μισθὰς,

Τὸν μὲν βυκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, ἢ

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim super manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta potest contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pastens:

Sed alter supra modum puerorum oblecta-

a Ἰσορρόπως] Ἰσορροπτ. O. Vulgatam expressit M. B2. J. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male J. Fl. d Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. M. W. e Ὅτου] Ὅτου M. f Συντόνως] Σωστὸν O. W. Fl. J. Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένου J. Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & Fl. notat M. du S.

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. V.

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τοῦ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, παρὰ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ὡς μικρὸ ὀλίγου. V.

2. Ἔναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μεμνοσυλημένα † ἐκκεκαινίσθαι. V.

5. Ἀρτυσαι] Λαμβάνειν, ‡ δίκην. V.

* Ἐκ τοῦ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυιον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. J. F. R.

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicente supplevi. J. F. R.

‡ Δίκην] Aberat ab Ed. Clev.

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. J. M. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. J. F. R.

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου ἡ ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & nam olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* J. G.

Ἐξ ὑπογυίου ἡ ἐπιχ.] Th. Marc. quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare depositа statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Θήλειαν Ἀφροδίτῃ βάραθρον ἡγεμὼν, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄῤῥενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν δὴ μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, ὅδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑφευφράνθην. καί μοι τὰ τῆς λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδὸν, ὡς ῥητίως εἰρημένα. πᾶσαν δὴ [k] ὑποθέμενος ἀφορμὴν ἐκ τοιῶν ἐπιτιμήσεως ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, τί τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπανάστας ἔνθεν, ἀπαλλιχρὺ καθεδοῦμαί σοι

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἀμφοτέρων διαφορᾶς, μελῳδίᾳ [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναυτοῦσα σκάφη [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] δικρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται [s] Λίβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικοῦν. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ὁπόσους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω

[i] Ἐκτιμῶν.] Ὑποτιμῶν M. O. & marg. *A1.* [k] Ὑποθέμενος] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενος W. *F. Fl.* [l] Τὸ] Deest in M. & O. [m] ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. [n] Ἐπανάστας] Ita dedi ex W. Ἀπανάστας Edd. priores. [o] Περαίνειν] Πέραιν *F. Pell.* [p] Πλεῖν] Abest a W. [q] Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *F. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* [r] Δικρότων] Sic recte *F. Fl. P.* &c. Δικρότων male *S.* [s] Λίβυρνοὶ] Λίβυνοὶ male W. post Λίβυρνοὶ.

27. Δικρότων] Δίκροτα, δίρα, πλοῖα μακρὰ ἐστὶν, ἃ ἐκ δίκροτα καλοῦσι Σικελιῶται. Τινὲς δὲ ἐκ τῶν πρώρων ἐκ ἐκ πρώρας ἑκατέρωθεν παραλίους ἔχοντα ἵππους αὐτοῦ τι μὴ μιλαιροφόρους ἐκ ἱππαλέκτους, ἐκ ἀναχωρῶντι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσθεν ἐκ ἐπέκλω αὐτῶν σφάλλουσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων] Δίκροτα ἐ δύο εἰρετίας ἔχοντα.

5 Ἰσχνίλο] Legendum videtur Ἰσχοῖλο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἴσχυτο, quod vertit *instructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*
Ἰσχνίλο] Cur *Suidae* emendandus sit, nullus video, Ἰσχνίλο enim recte se habet, & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἴσχνίλο quoque in C. reperiri testetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ἐκτιμῶν correxisse, pro ὑποτιμῶν. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ὁ λίαν ὁ πολλοῦ. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συντόνων ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν δὲ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπανάστας] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενος Αἰακίδην] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Δικρότων] Vox δικρότων nihili est; si enim esset ab δίκρως, foret δίκρων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur δικρότων. Nempe δίκρεις vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. F.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἴλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου [a] στρατείας ὑπεκαλεσάμεθα, ἀπ' Ἄσεως [b] ὁρμῶντες ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενος (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀναιρῶς διεζεύγνυτο) τῆς πρύμνης γῆν ὑπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. ᾗ ῥοθίῳ τῶν ἐλατήρων μὲν μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ᾗ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τῆς μεσοκοίλου [d] ἀπάρας χαρχησίῳ τὸ κέρας [e] προστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας χύ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, πρέμα [f] πιμπλαμένῳ τῷ λίνῳ, κατ' ὀδὸν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥαΐζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ἐμβρυχομένου τῇ πρῴρᾳ καὶ τὸ χίζουσαν [g] αὐτὸ πρώραν.

Ἀλλ' ἄ γε μὴν ἐν τῷ μέλαξυ τοῦ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνήχθη, χαιρὸς ἂν εἴη μηκύνειν. ὡς δὲ τὸ Κι-

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de tertora in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

7. Verum quae inter illum cursum vel oseria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

[a] Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. [b] Ὁρμῶν] Ὁρμῶ *J. Pell.* [c] Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐποίμαινον A. L. P. W. [d] Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀναρῇ Edd. Vide notas. [e] Προστειλ.] Προτειλ. Edd. priores. [f] Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. [g] Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. [h] Παιδιᾶς] Παιδίας W. male.

42. Ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ἐξὸν. ὃ οὐκ οἶδα τι * κῦραι. ἀκαρῶς, ἐπιῤῥήματα, ἐν βραχείᾳ ἄρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. *V.*

* Κῦραι] Legendum ex *Suida*, διεκῦραι, *quod non potest fortasse*, nisi forte scripserit Scholiastes, χρηὶ λαμβάνεσθαι. *J.C.*

Κῦραι] Legendum κῦραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego malim στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄσεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐποίμαινον. *J.B.*

41. Μεσοκοίλου] Hic deest τὸ ἄραντες participium, aut quid simile. *F.G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὲ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J.F.R.*

Ibid. Προτειλάμεθα] Malim προστειλάμεθα. *F.G.*

Προστειλάμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F.G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujetii* emendationem videre contigit. *J.F.R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kusterus*. Cod. L. *Va.* & *B*2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ὄφεις] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος ἐκ Κυα-

νέων

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. *Statim* enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆ Παμφυλίᾳ κόλπῳ, Χελιδονέας ὑποφθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὰς εὐτυχεῖς τ' ἀπὸ Ἑλλάδος ὄρους, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενύμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ [i] χαίροντες· ὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι δ' Ἡλιάδος ἀφάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆ μέλαξυ πλῆ ἀναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναστάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, σχολὴν ἐβάδιζον, ὑποφυοῦς ἀπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὰς μύθους [m] ἀναπεμπόμενος. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] προσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πα-

[i] Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A1*. [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J*. male. [l] Ἐμπιπλάμενος] Ἐμπιμπλάμενος W. [m] Ἀν—ους] Sic Edd. & M. Ἀν—ους *J*. male. [n] Προσερρύησαν] Προσερσερ. male *B*. [o] Διαφόρου] *Solan*. ita restit. pro vulgato *διάφορα*, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V*.

59. † Ἡλιάδος] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδος ἀφίκετο. καὶ ἔστι πολὺς ὁ λόγος. M.

71. Ἀναπεμπόμενος] Ἀναπέμπας, ἀναπαύσας, ‡ἀναμιγνὺς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. *V*.

† Ἡλιάδος] De hoc cognomine conf. supra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμιγνὺς] Hoc & sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

διάφορα. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subjectae Phaselidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἴνδυ Κυανέαι, ait, ἢ Χελιδόνιαι μακρὰ τῆ Ϲ χαλκιμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδος — Ῥόδου] Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Nostrum Z. Τρ. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμενος] Ex W. ἐμπιμπλάμενος correxerat *Solan.* idque & ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine *μ.* scribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. *Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ Ϲ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφορα*] Sic edit Benedictus sequutus *Bourdelotium*, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo editionis *Basileensis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ Ϲ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipso M. legitur, *διάφορα*? Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγήμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προλάμβανον.

Ἤδη δὲ τοῦ θεάτρου ἄλις ἔχοντι, καὶ ἀγανακτοῦντί μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὅπερ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὀπφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστο, καὶ ταυτησὶ τοῦ ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι' ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ ἅτε τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ καλήρατο. ὡς ὁρῶντε οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθησέ τε χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ἁπτόμενοι φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν τίμιον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τις ἔριν ἐγείρῃ

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob caussam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκὸν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A1.* b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόῤῥωθεν] Ita *Pl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόῤῥωθεν male *J.* d Οἰκεῖα] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὖν τοῖν enim erat in *P.* e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῖ *B2.* f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A1.* Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρῃτε] Sic *P. Fr. B2.* Ἐγείρητε *J. Fl. V2. S.*

81. Κομμωτικῆς] Κομμωτικὸς, λείπει τὸ κόσμου, οἱ δὲ, λείπει τὸ κόσμου, κόσμῳ· ὁ περιττότερος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ φειδωλίας κόσμῳ, καὶ κομμωτικὸν ἀδιάφορον. *V.*

ce utitur in Ἐρμ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τοῦ μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀξιφόρου ὑπὲρ τὸ καιρόν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laert.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφορον] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀξιφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia.* Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀξιφόρου, vel ut est in MS. τοῦ ἀξιφόρου. Ostendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum ου in ον legere liceat ὀλίγον ἀξιφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφορον sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορον τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel σοφιστὰς φράσεως ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4. 59.

Mer-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, sorte decernatur. Placent ista.

10. Itaque illo die convivator ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musicarum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praesente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sententiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non *tamen* ut exitum haberet disputatio. Verum cum discedendi tempus

ἐγίνε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐν-
ταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοι-
βαίως ἀνθεστιάσετέ με· κλήρῳ δ' ἀγωνιεῖσθε
ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Καὶ εἷς μὲν τὴν ἡμέραν εἰστιάρχουν ἐγώ, ἕτερος δ' ὑπίσω Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ ἐν ἑστιάσεσιν ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου ἤθεσιν τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκηλο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ διαμένοιεν. ἐπειδὰν δὲ ἰσχνοὶ αἱ παρειαὶ τυκαθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι σὺ νήπιον, ἢ γέρων ὑπηλίξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι ἢ ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

χω-

b Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorst.* & M. a recent. manu. *i* Ὑπογραφέντος] Haec est scriptura Cod. P. Et Edd. Ba. Fr. Va. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & J. *k* Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. A1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent J. P. &c.

7. Ἐσίασιν] Συμπόσιον. V.

23. Ἀψιμαχίαι] Σκιαμαχίαι μάχαι. V.

Monstrator talis est Lucano IX. 979. quae loca jam laudata sunt *Spanhemio* diss. I. p. 6. *Antiquariis* hodie Romae dici, notum est. J. M. G.

84. Προηγούμενος δὲ παλίλλων λόγων πρᾴτατο] Basileenses vertunt: *nam se velut ducem atque antesignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, nisi quod *antesignanum*. Benedictus, *nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat*. Nec *veluti* in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Sensus est. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctissimis & elaboratissimis, *orationibus praerat*. J. G.

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοῦ, quod in reliquis est. M. du S.

ibid. Ἐγκίρνα] Veteres Edd. ἐγκίρνατο, prave: mutavit Ba. M. du S.

3. Ὁ πρότερος] Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit *Vorstius* ὑπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repolita) minus concinna videtur. M. du S.

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & J. In P. vero & reliquis ὑπογραφόντος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. M. du S.

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis expectat.* J. M. G.

17. Ἀναῇ] Vide, si lubet, Scholium. M. du S.

26. Ἐκτ-

χωρὸς ἦν ἀνάγειν, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτὺς [a] ἐπηγόμην. διενοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέαν, καὶ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεᾶς λιπαρᾷ γαλήνῃ προπομπούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἐν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευλικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοὺς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ὅτι τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῷ μὲν ἐγώ τε καὶ Χαρικλῆς πάνυ

esset, navigationis illos socios; quod sic vellent, assumsi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi caussa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paullatim ad terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non sine risu figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id est ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. *ἐπηγόμεν* W. Ἐπεγόμεν Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. *id. m. l.*] Τῆ Ἀ. *ἱερῷ* W. c Εὐχερείας] Sic etiam esse in *J. V*2. *B*2. & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *P.* &c. d Συνήθεις] Συνήθης *J.* sola.

25. Ἀνάγειν] Ἀνάγειν λέγομεν τὸν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V.*

27. Ἀπαίρειν] Παραγωρίσθαι. *V.*

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur *ἐπεγόμην*. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidissem, in quo etiam recte *ἐπην*. *M. du S.*

Ἐπεγόμην] Legendum sine dubitatione *ἐπηγόμην*, *mecum duxi*, *assumsi comites*. Vulgatum *ἐπεγόμην* ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic absolute rursus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lips.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδες — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθὲν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Nostrum I. *Ver. Hist.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia de di. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον] Quid sibi vult τοῦτον τὸ Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τοῦτον significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτον id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. error ex repetita syllaba του natus est. *Ac ubi decessemus in Cnidum spectandi caussa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram advecti sumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ τ' &c.] Potest vulgatae sensus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemissum ἱερῷ, scilicet ut ordo sit, τούτου δὲ τῷ ἱερῷ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τ' εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae Interpretem. Cl. *Jensii* emendatio constructionem reddit simpliciorem; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in sequentibus fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Protr. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰν hic pro λιπαρεῖς, i. e. συνεχῆς, *assiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰν hic pro λιπαρεῖς positum videtur. id est συνεχῆς *assiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *assiduis*, *frequentibus* osculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν, ἄκων ἂν ἡδίον ἂν, οἶμαι, τὸν Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆς τῆς τεμένους [b] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [c] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον ὁμάλισται, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἐν ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύουσα [l] πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. πεπυκνότο γε μὴν ἡ [m] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, πρὸς [l] δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετέλαχεν. ἐπ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνῳ πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμι-

[a] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τῆς Κν. W. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμε. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [b] Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus οὐ Ox. [i] Εἰς] Ἦν marg. A1. [k] Ἐν] Duobus verſibus omiſſis ἐν tantum O. Et paullo poſt ἥ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνον.] Πυκνων. *F.* ſola. [m] Μετέλαχεν] Μετάληφε marg. A1W. [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφρυγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιξε] Ἀνεμέμιξε male *F.*

59. [*] Σφριγῶν] Νεάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφρυγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφρυγῶν al.

35. Τὸ ἰγδλινὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſten.* pag. 229. ſic infra c. 20. *F. B.*

37. Κεραμοδλικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμοδλικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεραμεῖα Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *figilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεῖς apud *Heſychium* explicatur per Ἀγχοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυχοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωφράτου] De quo ſupra Σοφιſτ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἔρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἑδαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς; ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *J. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαις — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *J. F. R.*

Ibid. Ἃ] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰς] Πολιὰς θριξ, ἐλλειπτικῶς. *F. G.*
Πολιὰς] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Thijſius*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰ & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰ προσήκουσα τῇ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *J. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφρογ. *M. du S.*

χίο ϗ τὰ καρπῶν μὴ ἄλλως ἄγονα, ἢ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίττων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μῆκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ δὲ θεῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. πάντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο [e] βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μὴ Διονύσῳ, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκραδον· εἰ δ' ἀποζευχθείεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [f] ἦν δ' ἐκεῖ [g] ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεργίαις θέλουσιν, εἰς [i] ἃς τῶν μὴ ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀθρόος δ' ὁ πολίτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

[a] Κυπαρίττων] Κυπαριττὸς W. male. [b] Κιττὸς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κιττὸς. [c] Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. [d] Κατηρτηντο] Καθηρτοῦντο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. [e] Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. usque ad c. 14. verb. Ἡράκλεις. [f] Ἦν] Ἦσαν *J. Pell.* [g] Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* [h] Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* [i] Ἃς] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. Ἄγονα] Ἄκαρπα. *V.*

67. Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαφὴς, κατάσκιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ * διπλοῦν, τεχνικόν τε ϗ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέρας χεῖρας λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. *V.*

* Διπλοῦν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τε. Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧσσον εὐφραίνουσιν] Ἧσσον εὐφραίνουσιν. *Th. M.*

Ibid. Ἧσσον] Praeferrem lectionem *Pell* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 207. —8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃς] Quaſi ſcripſiſſet δίνδρα vel φυτὰ, vel οἰκίσκους. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃς] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum καρπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios, ut εἰς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. e. c. l. 59. τρίτον] εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ἅπερ ϗ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne jam alia ejusdem nunc adducamus, ut l. 113. f. σπουδὴς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὸν ἰκαίου ϗ τὸν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνίδυσε (ſive δίνδρα ſ. aliud quid intelligens) *Arret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. Φλεγμασίᾳ ϗ πυρετῷ, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα συντηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνοι & ἀσκοὶ. *Bengelius* tamen ἀμφότερα edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ibid. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοτρύους, κελεύσας ἀποκεῖσθαί τινα αὐτά. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κεῖσθαί τινα, κεῖσθαι κεφαλήν, quam κεῖσθαι τρίχας, tamen malim ad βοτρύους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ta-

13. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲν δὴ θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ̃ται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑποφαῖνον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἀθέμιτος ἐσθῆτος ἀμπεχόσης, γεγύμνω̃ται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὸ αἰδῶ [k] λεληθότως ὑπικρύπτειν. τοσοῦτο γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὸ ἀντίτυπον εἶτω τῇ καρτερᾷ τῦ λίθου φύσιν ἑκάστοις μέλεσιν ὑποπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον [l] ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν δεσμώτης διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-

k Λεληθότως] Male *Amst.* Λεληθότος. l Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *Fl. Gr. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότος] Λάθρα. *V.*

† Παρὰ] Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθότως scriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ est glossa glossae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθὼν esse referendum. *J. F. R.*

tavit maritima. Neutrumque aliis subst. cujusvis generis subjungi Latinis, tralaticium est, ut *Sallust.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata sunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenses — quo praesidium imposuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hist.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Τοῖς ἀγροικοῖς oppositum τὸ πολίτικον ὄχλος, notabili discrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲν ἀγροικῶν] Mirum est Lucianum opponere τοὺς ἀγροικοὺς τῷ πολίτικῳ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significant, etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis sylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior usus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀγροικῶν — πολ. — ὄντ.] Vide omnino *Dionem Chrysost.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσοις. *M. du S.*

Ἀγροικῶν σπανίως ἐπιφ.] Τοὺς ἀγροικοὺς & τοὺς πολίτικους ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. *J. M. G.*

Ἀγροικῶν] Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lectt. aut emendatt. in marg. solet addere, in ipso textu υ superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Tp. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita sui.* Est enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in pristina versione reprehendit, id Cl. *Gesn.* ex se jam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας usitatius esse, eoque iterum c. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non sequor; nam & ἐμβοᾶν recte se habet, iterumque sic infra Noster, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορι. Sic & ἐμφθεγξάμενος *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς positum videtur. i. e. assiduus, frequens, συνεχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. supra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod

δυνατὸν ἐκτείνων τ᾽ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ᾽ ἐφεστὼς ὁ Καλλικρατίδας κ᾽τ᾽ νῶν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ᾽ ᵃ ἀμφίθυρ@ αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τ᾽ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, κ᾽ κ᾽τ᾽ νώτου, κ᾽ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι᾽ εὐμαρείας ἂν ὄπι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ᾽ ὄπισθεν εὐμορφίαν ἀθρῆσαι.

Δόξαν ἦν ᵒ ὅλην τ᾽ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ᾽ ἀνοιγείσης τ᾽ θύρας ὑπὸ τῆς κλειδοφύλακ@ ᵈ εἶναι παπιευμένῃ γυναίῳ, θάμβ@ αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖ@, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ᾽ θεᾶς κατώπευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ᵉ ὅση μ᾽ τ᾽ μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ᾽ ᶠ ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, ᵍ ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ᾽ εὐπερίγραφοι τ᾽ γλουτοῦ αἱ σάρκες ὑπεκυρτοῦνται, μητ᾽ ἄγαν ʰ ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀστέοις προσεφαλμῦσαι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμμῦσαι ⁱ πιότητα· τ᾽ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐπεσφραγισμῦσιν ἐξ ἑκατέρων τύπων, σὺν

tum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & sic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo est per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere.

14. Cum ergo placuisset, totam videre Deam, ad posticum aedículae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otiose paullo ante spectasset, pueriles Deae partes contemplatus, repente furiosius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis adstrictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacunarum autem, coxis ipsis utrinque impressarum,*

a Ἀμφίθυρ@] Ἀμφίθυρος male *Fl.* & *J.* b Αὐτῆς] Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit *Solan.* quomodo. c Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deest in *J. Ald. Fl.* d Εἶναι γυναίῳ.] Ἐμπεπις. sine εἶναι W. e Ὅση] Hic rursus pergere Mſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥύσμα. f Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J.* g Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *J. Fl.* h Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. i Πιότητα] Sic restitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιότητα enim *J.* & cett. cum Ox. & M.

quia ibi pro λιπαρῶ positum non negaverim ;. Ita & hic eodem modo poni, aliqua specie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus osculis*, durius videtur, & gestui hujus osculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσι &c.] Quum non satis distincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jensii* Emendationibus Ferculo Literario adjectis addam. Rotundiora, ait is p. 158. sunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ὅπι μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. supra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat, agnoscunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic solet plurali num. efferri σάρξ, quando de musculis est sermo. vid. *Foës.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus ; *vid.* peculiarem Hippocratis Librum περὶ σαρκῶν. Et *Aristot.* Hist. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστὶ σκληρὰ, οἷον ὀστᾶ καὶ ῥαφῖτας καὶ ἁπλῶς ἁπάσας, οἷον σάρκας καὶ σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆ σφοδρᾷ θάμβους ἀλόγου δὲ ἐστάγγου, τι ῥεῖον ἐν τοῖς ὄμμασιν πάθος ἀναγκαίων. Interpres : *Charicles prae vehementi stupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens.* Pro πάθ@ in Mſ. scribitur πάθ@, & sic scripsit dialogi hujus auctor. ταχεῖόν τι ἐν ῥεῖον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀναγκαίων, est *oculos petulante & in iis natante motu fluxus.* hoc est lascivi motus indice. Ταχεῖον proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur *patres oculi*, Petronio *petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium judex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum, nemo dixerit quam suavis sit risus; femorisque & tibiae rectu linea ad pedem usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista clamante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe se diffluere natantibus oculis confessus.

15. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem absterssisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste maculam, cujus deformitatem reliquus saxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adsperssum ratus, in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi possent,

ἀν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τέλαμψις ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· τῇδε μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ λαχοιμέσης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τῆ Καλλικρατίδι βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπέπηγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῆ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι θατέρῳ μηρῷ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐθνητι κνιδία. ἤλεγχε δ' αὐτῆ τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ἄμην τῆ λίθῳ τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένῃ φυσικήν τινα [o] κνιδίαν νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τῆ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τῆ λίθῳ τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἥπιον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέγε-

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rursus desunt in Ox. l Πάθος] Hoc reposui ex L. P. W. Πένθος Edd. omnes habebant. m Πάθος] Sic jam Edd. n Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. Ald. o Κνιδίαν] Accentum sic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὅπως ἰσορῇ τὰς μαχάδας, οἷα βατιοῦνται, Τάχι' ὀφθαλμοὺς, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἴγιπλος.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipse hircus est.

Vetus Scholiastes exponit σαλεύονται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos ajunt, cum moventur, suffundi humore quodam, eum in hoc ipso dialogo vocat Τὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia junctam.* Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύεται ἡ γλῶττα, τηκόμενοι οἱ ὀφθαλμοὶ. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιτηκῶς, pro quo *Justinus*, *cum oculorum lascivia omnes foeminas anteiret.* τήκεται ὀφθαλμὸς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabescunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris foeminae lascivae erat captus: ἐπὶ πάντα ποιητῶς ἴκανος, καὶ ἀλέξαχον ἐκεῖ τῷ ἔρωτι, καὶ ταχεῖαν γέγενημένον. *Postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Noster ταχεῖαι κόραι. sunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impressis autem πένθος. *M. du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur στιλουμδόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημιούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. *Philostr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipsum juvenem intelligo. *M. du S.*

γεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον. ἡμῖν ζάκορος ἀπίστῳ λόγῳ χαλκὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς θεᾶς, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καὶ ἀρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὴν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τὴν θ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεᾶς καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομύθης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφοίτων μέμψεις.

40 absconditisse. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam feciisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae peragebantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δεισιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸ ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἀγισθίας δόκησιν] Ἀγιστείας. καλαφίτης. λατρίας. *V.*

* Ἡ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ἀποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. θηρίον — ὑποκυφθὲν ἐξαρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. s. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρίδιππον ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. f. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομύθους λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομύθου &c. *Th. M.*

58. Ἀγραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδίους ἀγραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρτυσιάς, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. f. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. f. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἰδίδου τοῖς μὲν ἀγραγάλους δορκαδίους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίου. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forsan ἀπορριψάμενος. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοπὸν] Forsan ἐπισκόπει. *M. du S.*

61. Τὸν θεὸν αὐτὸν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὸν θεὸν αὐτὸν εὐβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ἡ μικρὰ τῦ πάθυς ἑαυτὸν ἀποβυκολῆσαι θελήσειε; προσευπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλυς Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέτευε τ' ἐλπίοδα· ἡ βαλὼν μὲ [e] ἐπὶ σκοπῦ, μάλιστα δ' εἴ πόλε τ' θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλυ πεσόντ@ ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθ νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως χῃ τ' τραπέζης ῥίψιεν, [f] οἰδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶιεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμεν@, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ἡ [g] καληφεῖ, ἡ δι' ὀλίγυ συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῦ πάθυς ἐρεθιζομένυ, τοῖχ@ ἅπας ἐκαδόσ-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* e Ἐπὶ σκοπῦ] Et ſic eſt in iiſdem. Forſan ἐπισκόπυ. f Οἰδ'] Sic L. *P.* Οὐδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* g Καληφεῖ] Malim καπήφει à καπηφέω.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαρώμεν@] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμενον. *F. G.*

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus*, ſive *via retro ducens*. Sic τὰ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. uit. Auctor vocaverat τ' ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' ἔπειτα πάμπολυ, *laborem inſequentem.* Sic ἡ σὺν ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non ſit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flamen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, remmque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν σὺν ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat eriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. J.

Τὴν πρὶν ἀσ. ἰδ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα θαμῶνος, c. 33. τ' παραυτίκα χρόνυ & 36. τ' ἄγαν φιλοτιμίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

7 2. Καὶ

βάσκελο, ἡ πᾶς μαλακῆ δένδρε φλοιὸς Ἀφροδίτῃ καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσε Διΐ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι χειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἂν ἀνάθημα τῇ θεᾷ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῆ ἐν αὐτῷ πόθων ὀρπάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆ ὀρθυμίας [b] μαστροπός. ἤδη γὰρ ὀπὶ δύσιν ἡλίε κλίνοντος, ἠρέμα λαθὼν τὺς παρόντας ὄπιθε τῆ θύρας παρεισερρύη, καὶ τᾶς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, χεδὸν ὐδ' ἀναπνέων ἠρέμει, συνήθως δὲ τῆ ζακόρων ἔξωθεν ἠ θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ κομνὸς Ἀγχίσης καθείρκλο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτε νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, [c] ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν [d] διηγῶμαι; τῆ ἐρωλιχῶν θελπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τῆ σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγχον. αὐτόν γε μὴν τῆ νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κτ' πετρῶν, φασιν, ἢ κτ' πελαγίε κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι.

Ταῦτα δὲ ζακόρε διηγεμένης, μεταξὺ τᾶ λόγε βαβόσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. b Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* c Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *F.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. d Διηγοῦμαι] Διηγῶμαι marg. *A1W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristan.* *F.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est; ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena.* *F.G.* Scribitur & μαστροπὸς, vid. *Steph.* *F. F. R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo solebant veteres januas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus?* Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ἐ legend. disquiram in addendis. *F. F. R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *A1.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί δ' ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὑγιαῖνον καταλίπω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc faciam?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam. Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενόμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ἐποίησε τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *F. F. R.*

1. Καὶ τοῦ] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in διήγημα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F. G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ τοῦ δὴ τῆ ἐκ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργὲς ἐστι τοῦτο διήγημα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano*, apud

sit, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam.* Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τὸ [f] ἀπὸ σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης [g] ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐραθεὶς νεανίας, πανυκτὸς σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' [h] ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν χορευθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτισμένων λόγων, καὶ συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, καὶ κατὰ κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας ἤδη ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τοῦ αὐτὸς ἑαυτῷ δόξης ἑκάτερος ἀποτεινάσθω· καὶ γὰρ ἤδη πω χωρὸς ὅπι ναῦν

e Θισπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάσι W. & *Schol.* *f* Ἀπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. *g* Ἐναργὲς] Recte sic M. *B2. J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* *h* Ὅλῳ] Ὅλου marg. *A1.* *i* Εἶναι τὸ θῆλυ] Μηδὲν τῷ θήλει marg. *A1.* *k* Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάσι] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐκ Θεσπιῶν εἶναι. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τῶν τειχῶν. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτεινάσθω] Ἐκτεινάσθω. φιλονεικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. 11. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὲς δεῖγμα est *signum manifestum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. *Pseudomantis*, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν θεόν. (Recte contra *Fabrum* adseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Χαλκὸν δὲ θεοὶ φαίνεσκ' ἐναργεῖς. *Schol.* χαλκὸν δὲ ὁ δεινός. αἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyss.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεραί. Dii, Deaeve, qui, quieve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem* de usu & praest. Numism. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργεῖς ἄτλω, ἐνεργεῖς ἄτλω. *J. F.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. *J. F. R.*

15. Πέρας ἤδη] In observatt. Rever. *Jac. Elsner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μὴ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες δὴ τῶ νεὼ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν θόρυβος [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὴ ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἔστ' [d] ἂν βουλώμεθα, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν ἐπὶ τοσόνδε ὅσων διοχλήσει.

est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, εὐδεμίας με περιζώσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς δεῖ τὴν προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὸ συνηρεφὲς καὶ σκιῶδες, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατ' ὀρυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτίκα ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem sursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, *suavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae strepunt*, in medio, plane judicis in morem, consedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret? proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem jussi.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλίψας, ἠσυχῇ, καὶ μικρὸν ὑποχών, ἄρχεται τῇδέ πως, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ὑποσάξῃς, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πάντως σου δέονται·

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelae, adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter caetera te indigent, tu enim germanissi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* b Ὄχλ⊙] Deest in *W.* c Ἄστ'] Ἄν *W.* Vulgatam servant *J. Fl. P. Bz. S.* d Ἤν] Ἢ marg. *A1. W.* Sed eodem redit; ἤν enim aeque in tertia pers. dici quam ᾖ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic *W. Ex. Fl. J.* Ὑπηχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωτηρίας] Ἐγγυησομένου. *V.*

23. Ἄστ'] Conf. supra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non solis Poëtis in usu esse. Verum ὥστε spiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque usu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ὅτινα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J. F. R.*

31. Προπομπίας] Ego προπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπίας —— Πλαταιᾶσιν] Relicta forte hoc certamen ad Daedala, solenne Plataeensium, de quo *Pausan.* Boeot. p. 547, 38. καλοῦσι, καθ' ὅντινα τάξιν τῶν πομπῶν ἀναξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. *J. M. G.*

42. Δι-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas seminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genituraе constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' ἐν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως ᵍ πρωτόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ὀπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ὀπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ὀπτα-μένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τῆς ζωῆς ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γενέσει ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. ʰ τοῖς μὲν γὰρ ⁱ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι ᵏ δοχεῖον ὑποφήνασα. κοινὸν ˡ ἓν ἀμφοτέροιν γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ᵐ ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ὅπῃ τὸ οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ πρὸς φύσιν ἄρρενα, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. ⁿ διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σε-

Ba-

g Πρωτόρριζον] Sic P. aliaeque recte. Προτορρ. male *J.* h Τοῖς μὲ] Hic pergit O. i Ἄρρεσιν] Ἄρσεσιν O. Vulgatam tenet M. *J. Bz. P.* &c. k Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. l Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. m Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec *Bz. J.* P. n Διὰ τοῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc sepe repetit Lucian. *J.B.*

Ibid. Πρόσωπον ἀνατρίψας — ἐπιχών] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae.* caput mulcere, &c. *J. M. G.*

53. Πρωτόρριζον] Sic πρωτόσπορον infra c. 32. *J. F. R.*

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono.* Pater, *quae sentio.* *J. G.*

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. *J.B.*

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* *J. F. R.*

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. *M. du S.*

βασιλείων πᾶσαι τιμαὶ [a] μόνοις, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνοῦντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τ' γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρ' μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνης τῆς μεγέθους ἐς τὰ τ' ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τ' φύσιν αὐτῶν [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

[a] Μόνοισιν] Recte sic P. M. P. *V2. B2. S.* Μίλουσιν male *J. Fl.* [b] Ἐπειθάρχει] Ἐπειθάρχει W. [c] Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. [d] Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. [e] Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* [f] Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. [g] Σπείραντες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δίκας δίκαι μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τι γραφεῖ ἐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. οἳ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς εὖ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μόνοισιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J.* μίλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζυγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Ξένας ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae sceius illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἠδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἠδοῦλο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim εὖ ἠδοῦλο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοῦ-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

[b] Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας [i] ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι [k] σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τὴν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ὀπτιπλέον ὦσι παῖδες, ὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς [l] ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' [m] ἐν νεότητι ὡραιμένην ἄνθος εἰς γῆρας αὐτὸς [n] μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· [o] οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ πάντος κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναιχύντως ὀπυιοῦσα, μέχρι τοῦ ὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης [p] εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

[q] Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια [r] θεσμῶν ἔταξεν [s] ἡμᾶς, ἕκαστος ἵδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

[b] Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A1.* ex L. & *Ald.* Εἴποις Edd. cett. male. [i] Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἢ *J.* male. [k] Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A1.* [l] Ὅ γεγέννηνται] Ὅ τι γέγονται *J.* Ὅ γεγένηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano.* [m] Ἐν νεότητι] Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* [n] Μαραίνει] Μαραίνειν W. [o] Οὕτως] Hic rursus pergit O. [p] Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς Edd. [q] Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. [r] Θεσμῶν] Sic recte marg. *A1.* O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. [s] Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴποις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴποις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum οἵοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴποις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεπῶς] Ἡ μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τοῦ ὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Scelesta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus Providentia legem sanxit, unusquisque nostrum sese firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὦν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

βασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ [a] μόυσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὸ γείτονα θεῶν σέβων ἀρετῇ, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. χρὸν μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνης τῆς μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτῷ [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· [f] αὐτὼς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔθ' ἃ δρῶσιν, ἔθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μόυσιν] Recte sic P. M. P. V2. B2. S. Μίλουσιν male *J. Fl.* b Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. c Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμησε.] Παρανόμ. W. Augmentum adgnoscunt *J. Fl. P. S.* f Αὐτὼς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Σπείραντες] Σπείροντες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα ὑμῖν in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δίκας δῦναί μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τοῖς γεγραφεῖσι νόμοις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis ge... ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heusman.* in not. ... etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. ... ubi is edidit: *omne is flagitium se committere* ... pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, plur... docet *omne* aliquando significare *summum* ... *tum.* Sed quis dubitet de re tam nota! qu... obversatum fuisse menti *Solani* arbitre... rali τιμαὶ hoc sensu usi... sic *Act. Apost.* XXVI... σαν ὑμᾶς. Et *Me*... πρὸ πάντων οὐ τιμ... scio.

Ibid. Μόυσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In ... *J.* μίλουσιν. prave.

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, ... trimonio legitimo, non de promiscua ... est.

87. Εἷς μίαν κοί... Vid. *L. Fe*...

91. Ἠδοῦντο] ... *Solan.* ad... pto libro. ... & om... ... esse...

21. Nonnullis quidem [illegible]
tiae tyrannicae profecit [illegible]
enim sacrilego [illegible]
que crudelis [illegible]
valentis [illegible]
[illegible]

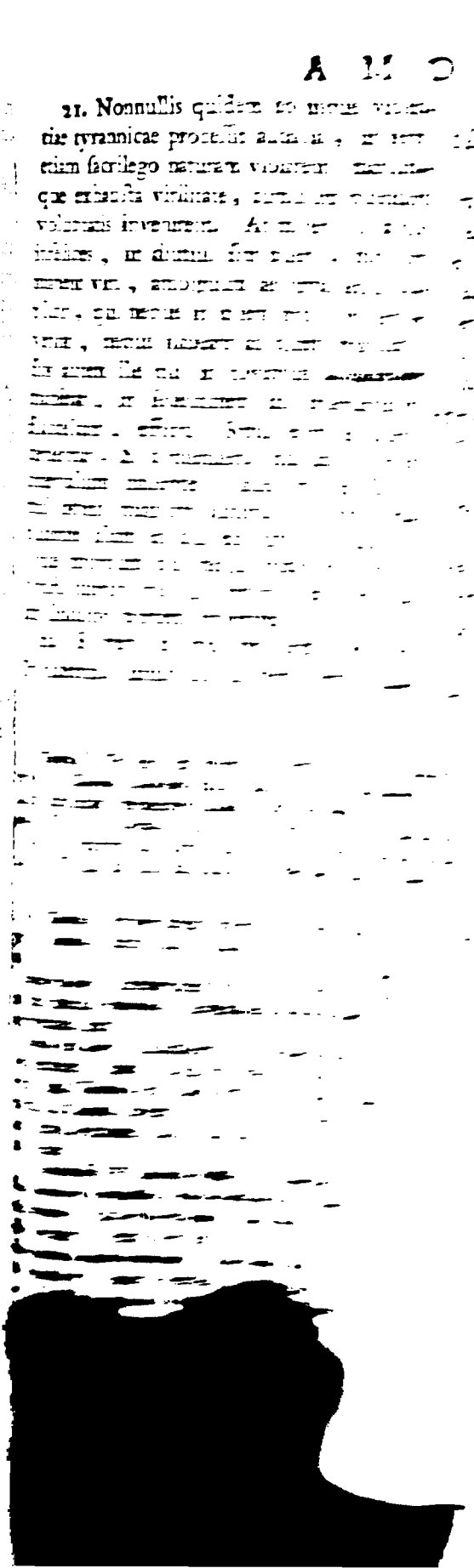

κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una [illegible]ους Edd. priores. *k* Εὐθυ] Εὐ- [illegible]λύσωσιν Edd. Luciani priores male.

[illegible] νὴ λογίζεσθαι δυναμένῳ ἐλλιπέως. & c. 24. [illegible]σελήμεν ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad *Hebr.* V. [illegible]ατήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν κα- [illegible]κακοῦ. *L. Bos.*

[illegible]εὐθὺ] Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an [illegible]d. infra c. 42. *J. F. R.*

[illegible]ον καλὸν] *Pelleti* licet scriptura blandiatur prae [illegible], nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic [illegible]se haberet, & vel sic dedisse Lucianum cre- [illegible]ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum [illegible]quentia ex Homero prolata prospicias, in qui- [illegible]*pulchro homine* agitur, & hic τ καλὸν servan- [illegible]dicabis. *J. F. R.*

[illegible]. Εἰδῆς τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

[illegible]s. Λυώσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum.* [illegible]reliquis libris λούσουσιν. *M. du S.*

ναικῶν ἀν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει καὶ τοῖς ὑδὲν ἐκ πονηρᾶς προαιρέσεως προσκαχάξαι δυναμένοις ζώοις, ἄκραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέαινται, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βόσιν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, ὑ συῶν μὴ εὐνὰς μελαδρύοντι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ὅθ' οἱ [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, ὅθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἵλκυσε λῆξιν, ἀλλ' ὑδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μᾶλλον δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καλαχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, ὑδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς [f] καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tempestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas salit: & aries universum gregem masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia persequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universim dicamus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas sortem sortita sunt; sed neque in terra ullum animal masculam illam consuetudinem appetiit, sed immota manent decreta providentiae. Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes, mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae consectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea consectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem sequendam eligant, neque unus *paullo post superstes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *si Dis placet*, nascitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. B2. *J.* P. b Ὄρνεις] Sic M. *Fl. J.* P. &c. Ὄρνις O. Ὄρνις male B1. c Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male *J.* d Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata est in *J.* P. V2. B2. & M. Sed supra est s. e Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rursus O. usque ad p. seq. f Καὶ] Abest a W.

20. Ἠρκούμεθα] Ἠγαπήμεθα. *V.*
21. Ἀμείλει] Διὰ τοῦτο. *V.*
34. Ἐπορέχθη] Ἐκτιθέμενον. *V.*

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. *J. F. R.*

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. *J. B.*

33. Λῆξιν] *Mansionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quiesco, permaneo.* Nec enim *cessandi desinendi* notionem solam huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. *Long. Past.* p. 71. καὶ τὸ τέρψιος ἐς τόνδε ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significatu disputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. vers. 80. ubi λάξω editum pro Dorico λᾶξιν, λᾶξω vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. *J. F. R.*

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσί. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est s. Sed neutrum ego intelligo. *M. du S.*

Ibid Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate deſtitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, ſupplantari non jam poſſit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis ſe amatores vocant. Qua in re cachinnari ſaepe me ſubit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philoſophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore ſui experimentum dedit, cui adventans canities & ſenectus virtutis teſtimonium perhibet, contemtam transmittitis? ſed ſapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum eſt, quorſum ſe converſura ſit ſententia? Utrum lex eſt, deformitatem omnem pravitatis eſſe damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum eſt? Verum enim vero ſecundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, cumque tuentur
Laeti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore
Dona fatur, medioque in coetu praeſtat honore.

παιδικαὶ μὴ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] φανακίζονται. τὸ δ' ἤδη [h] κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τῷ σώματι εὔμορφον αἰδήμοσι φιλεῖν, χρεῖας καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὴ ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτῷ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολλὰ προσήκουσα καὶ γῆρας χρεπτὼ μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὸ λογισμὸν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἔχοντα; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸ καλόν; ἀλλά τοι καὶ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

— εἰδός τις ἀκιδνότερος τέλεν ἄλλης·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι πρέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐξ-

[g] Φανακίζονται] Sic W. recte. Φαναικίζονται male *J. Fl. V2. B2. P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adſtipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. [k] Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *Aa W.* [l] Τὸν] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσσουσιν Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγρομένοισιν] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγομένοισιν male *J.*

Not. 46. *J. F. R.*

48. Φανακίζονται] W. recte, in impreſſis φαναικίζονται. *M. du S.*

Ibid. Τὸ δ' ἤδη &c.] Ὑποφορὰ adſcriptum in marg. *Aa.* & duobus verſibus inferius: ἀνθυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. *J. F. R.*

51. Καλοῦσιν αὐτούς] Lege αὐτοὺς. *F. G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius hic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτούς. *M. du S.*

58. Μηδέπω τὸ λογισμὸν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἔχοντα] Verto potius: *Cum ratio ipſius necdum judicare queat, quo ſe convertere debeat.* Quam cum Interprete: *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχοντα, non ad τραπησόμενα. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. ſenſu contrario dixit Auctor, τὸν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένου ἡλικίαν. & c. 24. φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apoſt. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Fodem redire, ſcribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J. F. R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet ſcriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediſſe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν ſervandum judicabis. *J. F. R.*

65. Εἰδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. du S.*

68. Λεύσσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum.* In reliquis libris λεύσσουσιν. *M. du S.*

72. Θεὸν

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὀπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμέλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πολέον ἐπαινεῖται.

Πῶς οὖν φρονήσεως μὲ, ἢ δικαιοσύνης, τ' τε λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι συγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ὑδὲ ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ καλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὖν ἐρᾶν ἔδει Φαίδρου μὰ Λυσίαν, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδῃ εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ τ' ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴν αἱ φῆμαι πότον [d] ἐξορχεῖν φασαί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ὀπτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ὑδέπω τ' ἱερὸν Πλάτωνα πώγων [e] ἐμπίπλα, πᾶσιν ἐπέρασ ἦν. μελαθὲς δ' ἀπὸ τοῦ

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

e

a Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* b Εἰσορόωσι] Εἰσορώωσι *Fl. J.* c Ἡκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκρωτηρίαζε *J. S. H.* d Ἐξορχεῖν τε] Ἐξωρχεῖντο marg. *Aiw.* e Ἐμπίπλα] Sic Edd. Ἐπιμπλᾶ W.

89. Δεκαλείας] Τόπος. *V.*

Ibid. Ἐπτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. —— ἠκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* ἡ. Sed vid. eum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμθαι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦντο. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata lenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τ' ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὸν Ἀλκιβιάδου ἐραστοῦ; & ſubjicit καὶ μὴν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς μὲ ἐφαίνετο ἔτι. ἀνὴρ μέντοι ἐστὶ πώγωνος ἤδη ὑπεπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; ἆρα σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινεῖτε ἢ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τὴν ἐπιπολῆς

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τ' ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τ' λογισμόν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τ' [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόκαλοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τ' ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τ' [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαθὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τ' γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τ' χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παρατᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι παυσαμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι χρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τὸν] Τὴν *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τοῦ] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A*1. [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B*2. M. [l] Διηνεκὴς] Διηνεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A*1.

8. Ὀξεῖα] *Taχεῖα. V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ ἄρειττον, καὶ ὠφελιμώτερον. *G.*

τῶν Ἀλκιβιάδης ἦν. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ' ἂ μᾶλλον τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appeteverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat *ἐπίμπλατο*, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam *ἐμπίπλαμαι* quam *ἐμπίμπλημι* invenitur apud Auctores. Simplex *πίμπλημι* vel *πίμπλαμαι* Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit *ἐπίμπλατο*. Compositum quoque *ἐμπίμπλημι* ubique obvium. Sic *ἐμπίμπλαι* editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & *ἐπιπλατο* sine *μ* in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. *ἐμπιπλάσθαι*. Supr. c. 8. *ἐμπιπλάμενος* etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. *ἐμπίπλῃθι* quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter *ἐμπίμπλα*) & *ἐμπίπλα*). Quare quid Lucianus reliquerit nescius, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum *ἐμπίπλ.* an *ἐμπίμπλ.*) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

λύπης τ' ἀφάνοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἂν ἀγάγομεν τὴν πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον· ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μείζονα ἀγαθὰ ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρᾳ ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀπείρων παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυπειρίαν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μελαδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσανεὶ ῥυπῶντες. ἀλλ' ὅτι τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ὑπαστράπτει χάρις, καὶ δασυλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν [g] βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce magis latent, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἡγομεν] Ἡγόμαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. J. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξυνὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδ. παρίημι] Ἡμῖν ἰ. παρίημι male *J.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. g Βοστρύχων τ. κεφ.] Τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2. S.* Ἰακίνθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρου] Sic etiam effe in *Fl.* notat *M. du S.* Est & in *J. P.* aliisque.

17. Ἥδιστα τὰ παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniff. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *J. F. R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniff. 532.

Ὦ τέκνον, οὐ καπείλα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν ἀλλ' ἡ ἐμπειρία
Ἔχει τι (Alii λέξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Unde *Ovidius* Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet; seris venit usus ab annis.
M. du S.

31. Ἡμῖν] Lege ὑμῖν. *F. G.*
Ὑμῖν] W. *B2. Fr.* & *P.* recte. In reliquis ἡμῖν. *M. du S.*

34. Ὑακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. στεφανίσκους ὑακίνθων. Vid. *Homer.* Od. Ζ. 231. & Υ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M. du S.*

40. Ἠλέκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J. F. R.*
Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo. P. G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J. F. R.*

43. Τοῖς ἀφτιθεῖσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ ἀφεθεὶς & ὁ ὑφορισμένος e regione quasi ponuntur. *J. M. G.*
Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi ἀφτιθεῖσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J. F. R.*

49. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μυστήριον τράπεζαν ὠνόμασθαι] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano.

In

fulae ſcapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratenſibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis ſuccreſcente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget luci-dius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praeſertim perſequamur, quae ſunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, ſolitariam vitam amamus; ſed ſociali quadam communione conjuncti, cum ſuaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde menſa communis inventa eſt, & pararium amicitiae menſam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim ſinguli pretioſis nos cibis implentes: ſed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congreſſus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες· οἱ μὲ, ὀπινώτιοι κέχυν, μελαφρένων κόσμ, οἱ δὲ παρ' ὦτα ϗ κροτάφους, πολὺ τ ἐν λειμῶνι ἠλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ἐπαυομένης, ἠλέκτρῳ, φασιν, ἢ Σιδωνίας ὑέλῳ λαμπρεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τ ἡδονῶν ϗ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσου τοῖς λαμπρυθεῖσιν οἱ πάσχοντες [m] εὐφραίνωνται; χρεὼν γὰ [n] κατ' ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μοναξείους λαμπρυνὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγεμόνα, ϗ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη [o] τράπεζα κοινὴ ϗ φιλίας μεσίτις τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τ ὀφειλομένην ἀπομερῶμεν ἀπόλαυσιν, ϗ [p] μόνοι τ Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἰδίᾳ καθ' αὑτὸς τ πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ϗ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι. μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τ ἀπο-

k Ἀκαρῆ] Ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* l Τίλου] Deeſt hoc & ſeqq. in O. usque ad verſ. 4. cap. 41. m Εὐφραίνωνται] Εὐφραίνονται W. n Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* o Μεσίτις] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae μεσίτλω. p Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. q Μόνοι] Μόνι *J.* male. r Γυναικεῖοι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικεῖαι *Vorſt.*

In Mſſ. recte ſcribitur: ϗ φιλίας μεσίτιν ἑστίαν παραθέμενοι. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis, quia ratione carent, quaſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δημάρμοι, ϗ μίσλω ἑστίαν τ ἴδιον ἕκαστ αἰεῖν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templum aedificatis & inhabitatis quisque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt, ἀπὸ τ πατρίας ἑστίας ἐξήχθαι. *ex patria domo profugi.* *J. G. G.*

50. Μεσίτιν τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίαν θεῶν βωμὸς ϗ ἑστίαν. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν παραθέμενοι] Retineo τράπεζαν hic, quae παραθήκας poteſt. Focus domeſticus immotus, puto, eſt: quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Ariſtoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τι τ χρως ἔφασκεν ἡδὺ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiaſtae verba. Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ φύεται Στάφυλ, ὁ ἡμέρωμ Διονύσου. λαμφάνει δὲ ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικεῖοι] Adſentior *Vorſio* γυναικεῖαι legenti; nam ut ipſi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compoſita ac derivata in ος communi genere uſurpari, ita me non fugit etiam, Noſtrum adjectiva ab ſubſtantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικεία διαίτα. Aliique paſſim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre poſſim haud pauca eorum quae modo communia ſunt, modo terminationem femininam adſciſcunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Salt* §. 70. Adde hic c. 30. vſ. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum ſubſtant. σωτήριον, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μάλακλην (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang Luc.* XVIII. 18. & ſimilia perpetuo communia.) Ad noſtram diſquiſitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoſcit. Vid. eum L. I. c. 2. τ δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionyſ. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lipſ.* verſ. fin. τ ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς.

ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσω ληφθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴν Τειρεσίαν προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλη μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδία τι χρηστὸν ἀποίσωσιν, σκοπεῖν ὅλην πρός τι λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, ὃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρέχειν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὅπῃ παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ληφθεὶς, ἣν νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τὰ ἀλγηδόνα χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, ὠδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἡτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν.

Ὡς εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτεχισώμεθα.

voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias judex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam: non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus, nihil amplius, ajunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam, *puerorum amatoribus*, placere potest *mulier*; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. b Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. c Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνασαι W. *J.* d Ἀπ—ώμεθα] Ἀπ—ώμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. *o* cum haberet, *o* pro eo in marg. pictum.

φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi; feminini vero *ἀναγκαία* exempla ap. *Herodian.* & in *N. Foed.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu *ἐπιμηκίστερον ἀρχὴν* inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro *γυναικεῖοι συνοδοι* etiam convenit *Suidae* illud, *Θουκυδίδης γραφή*, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —*ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος*. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo *ἀμοιβὴν δίκαιος* legitur, quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum *α* privativo. *Hom.* Il. A. 98. *Ἀπριάτην.* Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo, quia & sic alia adjective effert, ut Il. H. *ἀμφιλύκη νύξ.* Et B. 389. A. 489. K. 404. *Ἀθανάτη μήτηρ.* Ne credas *ὁ Ζεὺς ἀθάνατος* perpetuum. *J. F. R.*

65. *Του*] Enclitice vel potius *ἀτόνως* positum pro *τινὸς*, vid. supra, ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gest.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. *Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων*] Potest ita dedisse auctor; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, junctura, si legamus pro *οὐκ*, *ὡς*, *nemo ita insaniat, ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. *Πρὸς ἀλλήλους*] Si *δὲ* deleatur, satis commode omnia habebunt. *M. de S.*

Ibid. *Ἀποτειχισώμεθα*] I. e. *intacti simus*. *F. G.*

90. *Τέχνασμα*] Aliter interpungit *J.* comma non post *τέχνασμα*, sed post *ἀσκόψων* ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab *ἀπελαῦν* usque ad *ἀνὴρ*. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. *Φι-*

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων αἱ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ὑπονόησας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ξυζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienses oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

Τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἔοικε δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρωτας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα τῷ ὀφθαλμῷ βαλών, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καλεῖσθαι

ε Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S. B2.* Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* f Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀνίδην enim in reliquis minus recte. g Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* h Ἔοικε] Ἐδόκει marg. *A1.* i Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. k Τὸν ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. l Ἔφην] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. * Τριβῶν] *Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι,* † οἷα ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] *Ταύτην τὴν* § *Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος πορνοβοσκοῖς ἐξεπόρισεν, ὡς ἱστορίαν* τραξιν *M. du S.*

* Τριβῶν] Exc. *G.* τριβῶν.

† Οἷα] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem re-

§ Φιλαινίδα] Φιλινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἱταιριστ. pro quo ἱταιρισμὸν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia; *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand. Protr.* 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀγυιάσεται Βοτροσάγη ἔφη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀποφθ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat καὶ καθαρσίων τάχα δεῖται. vide etiam Ἀποφθ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἔφην. *F. G.*

Ἔφην] M. optime. In impressis ἔφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

ται προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τ Χαρικλέους δεινότητος ὑπὲρ σπουδαιότερον ἤγμαι. χεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθήναλο. χαμηρὸς ἦν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. [b] Περικλέης δὲ πειθὼ, καὶ τὴν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀφαιρῆναι, μιᾶς τ ἐν Πυκνὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι.

Μικρὸν ἂν ὑπισχνῶν ὁ Καλλικρατίδας ([d] ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεσθαι. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, κοινὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. χεδὸν γὰρ αὐδὲ αὐταὶ περὶ [e] αὑτῆς, [f] ὁπόσαι προέχειν τι σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τοῦ λέγειν ἐξουσίαν [g] ἔφηκεν, ἅτα

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicle mea hemente ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac una versari oratione, neque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτεῖ F. M. & V2. cum Fl. b Περικλεῖ δὲ πειθοῦ] Sic Fl. Ald. Fr. Bz. P. H. W. Περικλείου δὲ πειθῶ F. & V2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. S. M. Περικλείου δὲ πειθὼ mutato accentu marg. A1W. c Ἐνὶ] Ἐνι marg. A1W. d Ἐώκει] Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει F. & marg. A1. e Αὐτῶν] Sic P. F. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι al πρ. W. g Ἔφηκεν] Ἀφῆκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθοῦ. L. & *Salm.* Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. F. autem & V2. Περικλείου δὲ πειθῶ. *M. du S.*

Περικλείου δὲ πειθὼ] Sic legendum ex *Aldina*, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περικλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείου τε πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀφαιρῆναι, scribendum ἐνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem ει omissioni occasionem dedisse potest. *F. M. G.*

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. *Gesneri* congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Differt. c. 27. ubi γυναικεῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionem F. & V2. accentus, quae Περικλείου praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. *F. F. B.*

32. Τελέσιλλαν] Consule *Meursium* Gr. fer. in ὑμνικὰ, & *Plut.* 437. *Leop.* 58. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 374. *M. du S.*

Τελέσιλλαν] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. *Joh. Christioni Wolfii* in unum collecta & *Vandenhoekianis* typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. *F. M. G.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Ml. ὡς τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellitus ille, quo se jactat Lesbius, Sappho.* *F. G. G.*

34. Μελίχρων αὐχήμα] Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν *mellitum, dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελιτωὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent: non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe: quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μὴ σπεδῆς ἀν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [b] μαλιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ [1] ἡ τῆς Πυθαγορείης σοφίας θυγάτης Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ἔτυχε ἀν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἁμιλλᾶν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ δεῦρο τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [l] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπασα. μόνῳ γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἔστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἰ θέμις ἦν ἐν δυνατῷ, τὴν ἐπηκοον πολὺ τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρου εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνήρ, πολλῶν [o] ἀψάμενον Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

[b] Μαλιχρὸν] Μελιτοὶν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. [1] Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. [k] Ἄνδρες] Ἄνδρας *J.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. [l] Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *A1.* [m] Ἀρετῆς & ἡδ.] Ἡδ. καὶ ἀρ. W. [n] Γὰρ ἄν] Δ' ἂν marg. *A1.* [o] Ἀψάμενον] Ἀψάμενον marg. *A1.*

33. Οὐχὶ τὸ μαλιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελανχιμον. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μαλίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J. M. G.*

Μαλιχρὸν αὔχημα] At Μελιτοὶν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i.e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Eiſ. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται μὴ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ & μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Ritterſh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξητάσατο πολλὰ πάνυ δεδοικὼς τὸν δῆμον, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφοῦ ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεήσεις τῷ δικαστῶν. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G. C.*

47. Συνηρ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J. F. R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κομψότατόν τὸ τῆς ὥρας, ὅτι ἐν ἡρέμᾳ προσάττει ἐκαστα ἢ πίφυκε καλλιστάτη τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. *J. M. G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Τὸν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τ[ῆ]ς [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα φωνὴν, τὰς παιδικὰς εὐφήμησεν ἐρωίας, ἔτι τῷ καλῷ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

——— ἢ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαριτλέους ὀθνεῖον ἡ Κνίδος· ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὄκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον εὐράνιε, χαρίεις προβάστηθι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, οἷα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλῳ κόσμῳ τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ πρεσκείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐς ἐσχάτῳ ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,

ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτῳ [e] δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδῷ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὸ ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, πάντος ἀψύχου

Dodonae fagus, sacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo possit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti simus, & praerogativa Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caelestis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate universum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam universi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos, hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia vinctum a reditu arceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata est in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικηθέντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὸν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cel. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἢ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Aristoph.* Avib. v. 700. & seqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Χάος) μὲ ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ἅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τὸ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδιρασίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse; ejus opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vinctum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δεθὸν. Nec aliter, ac conjeceram, postea vidi contineri in editione Florentina. Sicuti hic ergo δεθὲν ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Mere. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in *De Saltatione*, ubi saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸν ἔρωτα φαῖεν ἂν σοὶ οἱ ὀρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκεῖνον Ἔρωτι συναναφανῆσαι. *Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & Saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὡς ἀρχαιότερον εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Symposio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ἐπαινέσαι ἔχω, τοῦτο οὐκ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro adsentiens, id minime adsentior, quod Cupido sit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem.* Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris caussa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus* intra ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ϗ ψυχὴν ἔχοντ@ ἐγένε δημιργός· ἐξαίρεσον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκε ϗ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μ γ' ἀναδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται Φάρμακα. μόν@ δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, Φιλοσόφε καλόν, ὅτι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ πρείοντ@ εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπε τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τ[f] παραντίκα χρείας ἐπιδεῖται· ϗ πάντη τοῦ ἀναγκαίε τὸ καλὸν χρειῶδες. ἄχρι μ ἦν ὁ βί@ ἀμαθὴς ἦν, ἐδέπω τ καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλε· τ δὲ ἀγαθῆς ἀναίτης ἐπείγων ὁ χρόν@, ἐ παρέχε εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μ ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῆ ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠυκαίρε, ἐπινοεῖν τι τ κρειττόνων ἐκ τούτε κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξανλο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τ [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

f Παραντίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. *g* Ἠυκαίρου] Sic Edd. Εὐκαίρου P. *h* Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. J.*

Δεῖν] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δεῖσθαι. *M. du S.*

87. Παραντίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραντίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam insipicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἁλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὸν ἀναγκαῖον ἱκετηρίζοιλο ἀλγεινοφόνον ἵρως ἰόστομψιν; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρεόμθον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκασον τὰ αὐτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. τὸν ἠυχάζοντα, ἀγαπητῶς ἔχοιλες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῆ ἀγαπᾶν, ut apud nos, hooz lief nemen. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μ Σισύφας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῶ καθ' ἡμέραν λιμῶ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τ' ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τ' εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον [a] ἐπῆλθε, σπόρον δὲ πυρῶν καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρεῖσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζουσα· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς σίτου ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus objecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam inveneranti quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν [b] εὐθὺ τῶ βίῳ, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τ' δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λελήθοτως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τ χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐπῆλθε] Sic Edd. Ἐπῆλθεν L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. *Fl.* Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex *J.* & *Va.* Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥιζῶν. Παλαιὰ marg. *Alw.* d Ὠκίσαντο] Ὠκησαντο W.

qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐτελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J.F.R.*

7. Ἢ] Πόα scilicet. *M. du S.*

Ibid. Ἐπῆλθε] Ἐπῆλθεν *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπεπῆλθεν legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἐπῆλθην habere. At cum βαίνω sit a βάω formatum, facit ἐπῆλθα, in particip. ἐπελθὼς. Quare quod probum est, non sollicitemus. *J.F.R.*

12. Εὐθὺ τῶ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τ Ἑλλάδος, in *Herod.* s. *Aet.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρεῖν εὐθὺ τ πόλεως. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας. *J.F.R.*

15. Πάλαι ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus posset detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo vocibus πάλαι soleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. *J.J.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam *J.* & *Va.* debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλαι, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V.G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I, 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐπείνῳ δὲ οὐ ἐπιτήδειον πάλιν ἡ ἀπόπεμψις ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρε. *J.M.G.*

Pa-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt ; pro vilibus caſis , ſublimia tecta , & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt , & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum , muta olim & profunda oblivione merſa , velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim , ſi quid inveniſſet , ſuo ſucceſſori tradidit : tum ipſa accipientium ſeries , addendo iis , quae didiciſſet , quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat , ne plane feminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio , & virtutis hujus , pulchri amore accenſae , cupiditates vix ab ipſo , quod nihil imperveſtigatum relinquit , aevo in lucem venturae erant , ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς , τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν , ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων , ὑψηλὰ τέρεμνα , καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο , καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν , καὶ ἐπιστημῶν , ἄφωνα ὄντα , καὶ βαθεῖαν ὑπιτεθειμένη λήθην , ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γοῦν εὑρών τι , παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀφομοίωσις τῶν λαμβανόντων , οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα , τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω τῷ παλαιῷ χρόνῳ. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν , ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι , [k] καὶ τὰ φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι , μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὰ μέσα ἔμελλον ἥξειν , ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

e Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. f Δύσεως] Sic *J. Pell.* Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. g Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* h Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. Vz. Fl.* i Φθαρῇ] Φανῇ P. k Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαροὶ λόγοι , εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμον , ὁ βίος , τό γε λοιπὸν ἵν' ὑμῖν ἀβιοτεύσει τὸ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου , τί γὰρ ἔτι χόσμος τὰ ἀνθρωπίνης χρείων φορᾶς ; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio *αἱ πάλαι ῥίζαι* aeque Graecum eſſe atque *παλαιαὶ* , tamen obſecundavi *Solano* , quia ſenſus adverbii foret alius , & hic ineptus ; nam *οἱ πάλαι* ſunt quidem *antiqui* ; ſed ii , qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius ; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt παλαιὰ , natum eſſe poteſt ex Cod. qui παλαιαὶ habuit , aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato , hic vero non conveniente , propter ſequens αὖθις καινόμαλα. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μακρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως , quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite* , nimis tranſlate , nec opus tam alta figura , quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam natae ſolutionem* vel laxamentum. *F. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras , ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως , revocanda merito. Miror , qui δύσεως vidit , eum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνα , & βαθεῖαν ὑπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur , cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heraclideas , Pythagoricasque adeo : vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma , quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelletii* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Δύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Δύσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῆ ποικίλαι σοφίαι; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῆ ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

παιδέρας ἐῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρήλο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθυνε· μηδ' ὅτι τῆς παιδικῶν ἐράντων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρως ἐπιγράφονῃ χρόνως, ἐλάτθ θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲ παλαιὰ τῆ ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίῳ ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲ γῶ ὀλίγω χ' γελᾶν ἔναγχῳ ἐπῆει, Χαρικλέυς ἄλογα ζῶα χ' τ' Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινῦντῳ· ὀλίγω δὲ [ὦ] τ' ἄγαν φιλονεικίας χ' μελενόει, γενόμθῳ Ἕλλην. ὐδὲ γῶ ὡς ἐναντία φθεγγόμενῳ, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπεραλμθύῳ τῷ τ' φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἔχλεπεν, ἀλλ' ἐπερμθύῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, ὐδ' ἄρκοι, χ' σύες, ἀλλ' αὐτῆς ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· χ' τί θαυμαστόν; ἃ γῶ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνεύχολ.] Ἐνάχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπεραλμύῳ] Ὑπεραλμούῳ τι W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικῶν σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Chariclis* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed lic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [ὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενῳ, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra fuiſſet Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμῳ τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε. *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μοιμνιούσις ὧν ἔρῳ. in *Sacrificiis*, ὐδὲν ἀμοιδὴ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἰμμαντῶν οἷς ἅπαξ προειλόμθν. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τίν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν ἐπί μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τίλῳ ἐπίθημεν, οἷς διανοία πράττειν. Fuit eum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano.* Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθομᾶ μὲ ὁμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι λελεγμένοις, θαυμαστὸν ὐδέν· volebat *H. Stephanus* excidiſſe ἅτινα [ἅτινα λελεγμένα ἐστὶν] & ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι eſſe idem, quod ἐπὶ τοῖς ὁρᾶν μοι. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἄχθομαι ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ μοι λελεγμένοις poſitum eſſe pro ἄχθομαι ἐπ' ἐκείνοις, ἃ οἷς ὁρᾶτέ μοι λελεγμένοις. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἄπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτῆς, ἃ τυγχ' pro, Αἰτῆς ταῦτα, ἃ τυγχ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophoclis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸ, ἃ quandoque pro ἃ ποι. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ἃ, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μῆ δικαίως ἄν τις ἕλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλοις τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τοῦ ἰδίου ἑκάστου οἰκῶν, ὥσπερ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστόν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, καὶ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῃρηται τοῦ ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

c Μίσλω] Sic *Fl. H. P. S.* μίσῳ *J.* an μισῶ *J.* voluit? d Ἰδίων] Ἡδίων *J.* ſola. e Τοῖς κοινοῖς] Τῶς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοιναῖς P. *Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, οὗτοι δὴ τῶν ἡδονῶν ἐκείνοις πρὸς τὸ τέλος, εἰκότ μοι, κατάφαλλε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις * παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς ψύξεως σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κιφαλὴν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὴν τάξιν τῆς φύσεως Θεόν. *V.*

* Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *Ald. duo S.*

† Ἀλλ'] M. Cod. ἄλλ' ἐδὴ ἴσως τοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς ἐκ χρόνου ταύτης, ὃ σου καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτιλωτὴν βλασφημεῖ. καὶ μάτην εἶπας τὴν φύσιν. καὶ πολὺ σφάλμα.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο λαπαλάττει. pro οὐκ λαπαλάττει ταῦτα, ἃς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φύσεν παρεῖχεν δέξι legens καὶ ἣν &c. *J.F.*

55. Οἷς ἴσιχάμι] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μιμέομαι ἀπόσα σοφά. *J.F.R.*

56. Ἔκλεπτον] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλέπτειν elegante dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὸν τῶν Ἀθηναίων τύχισον. *J.F.R.*

57. Λαμπηγίζων] Vide ſupra c. 22. *M duo S.*

Λαμπηγίζων] *Aeſchines* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπάρας τὸν φανὸν ἐγγυθὲν, καὶ λαμπηγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J.M.G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5. extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J.M.G.*

67. Καὶ μίσῳ ἑστίαν τοῦ — οἰκῶν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δηλονότι, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸ μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, τάσεως ἐστὶ μονῆς αἰτία ἐπὶ τοῖς ἄλλοις. Cieterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μίσῳ ἑστίαν referam ad διαιρέσεσι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀχολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καλαπόμπευε, μηδὲ τὸν ἐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεμαθάνων· ὅμως δ' ἓν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, εὐδενὸς αὐτοῦ τὸ ἁρμόττον ἠνιοχεῖν δυνάμενος λογισμοῦ, πολλοὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζει. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου ψυχαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν μετὰ ἀρετῆς μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διττὰ γὰρ ὄντως καὶ τὰ τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretricis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem utrumque via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἦλθον εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲν ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Διαλ. c. 13. *M. du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *AIW.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαισήσεις, posterius enim recte in W. ὃ μὴν ὁδὸς, autem reliquimus, & ἐστὶν ἓν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. *M. du S.*

8. Οὐ μὴν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὴν ὁδὸς ἰριδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴ μέν κεν ἐπαισήσεις νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. ἀμφὶ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ὁδὸ, non ὁδὸς legendum; in secundo vel ἐπαισήσεις, ut plerasque editiones Hesiodi; vel ἐπαισήσεις, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. 11. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μηδὲν εἶδε] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἐνθύμιον. *J.F.R.*

18. Ἴσα πᾶς μαίνομαι] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφόκλειον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἄβιλες σπέρμα γυνὰ, Οὐκ ἂν γυναικῶν χθὼν ἐδέχετ' τόδε, Ἀλλ' ἀντίδοτος σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοῦς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσὸν βαρὺ, Παίδων πρίασθ' σπέρμα, τῷ τιμήματι Τὶς

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. Ἀφὴ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

ὐδὲν ὧν εὐδόξον, εἰ πάνυ χρετῆ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα τῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώταλον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τῆς ἀφαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατὰ [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κεκλαυμένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. b Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. c Ἐπαινήσειε] Ex cod. nam ἐπαινέσειε Edd. Luciani priores. d Φησι] Deest hoc verb. in W. e Ἵνα πῶς] Nihil mutant *J. Fl. Fr. P.* & M. f Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. g Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1.* h Αὐχένα] Αὐχένων L. i Ἡμῖν] Ἡμῶν male *J.* & *V2.* k Πειθαρχεῖν] Πειθαρχῶν W. l Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτω male *J.* m Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. n Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. *J. M. G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae ὑπὸ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τῆς ἀφαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est ὑπὸ τῆς ἀφαδοχῆς, quod reddunt, *a successione?* ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *J. M. G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias; sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2. *Ver. Hist.* c. 2. ὑφίστανται δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἐν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μοχθηρὸν γὰρ ἀσφαλίσασθαι τὸ τοιοῦτον. *J. F. R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus sumus. Eurip. Tr.* 476. *M. du S.*

32. Ἀλ-

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινῆς γυναικὸς [a] ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτερινῆς κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσαι θηρίων τὴν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργυσιν αὐτὰς, εὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας· γραῖες δὲ καὶ θεραπαινίδων σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστῶσαι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύουσαι τὰ δυσυχῆ πρόσωπα· ἐπεὶ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὴν ὑπνηλὸν ἀποψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀφασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀνδὴ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅπου δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλην τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἐσοπτρά τε, καὶ, καθάπαξ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

apage ne mihi fit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *leucosmiis quibusdam* demulcent.

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, specula que, & turba pyxidum, vasa multa in-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραϊσμένης Ex. Fl. b Αἰχίω] Sic Ex. Fl. H. P. Ba. Fr. S. Αἰχίους J. V. & L. Item marg. A1W. c Πρωΐας] Sic L. & marg. A1W. Πρὸ μιᾶς Edd. priores. d Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex J. V2. ex marg. A1W. & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. e Καλαφ—σῦσαι] Καλαφ—σῦσαι W. f Ἀνδὴ] Ἀιδὴ Fl.

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθὴς? F.G.

Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posses quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ὑ πάνυ τρυφὴ, τ' ἄγαν φιλοσκιάς, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, caussae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μύτης & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὃ γλύστης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. J.F.R.

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, alioque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone*, *Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. J.F.R.

36. Αἰχίω] Ad θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων — δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ ἐ ἐνφήμῳ κληδονίσωσιν. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρασθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* J.M.G.

Ibid. Πρωΐας ὥρας — δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. M. du S.

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud simi-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſoriae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanç impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκλιχαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῆ τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ Φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μελαβάπτοισιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλακρίνουσαι Φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὴν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ὀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ Φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων εἰλότητα ἀμπλέκει· καὶ πείεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [i] ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μελαφρένων οἱ ὄπιθεν ἐπισαλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τὸ σαρκὸς ἐνδοτέρω τὰς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν

[g] Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. J. &c. [h] Ἀναλίσκ.] Ἀναλώσκ. male Fl. [i] Ἐφειλκυσμέναι] Ἐφελκυσμ. W. [k] Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. A1.

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μικρᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑφηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρη legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpureas* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maxime ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυρῶν ἄνθος ἐπιφαίνει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem excidiſſe, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivi , moechis ; obtentum quaerunt apud virum, apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud excidiſſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

ἢ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ὃς ἀεὶ ἀνεφέρουσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυθραίους ἐπ' ὠτίοις λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἀρτημένας βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς ἐκ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στέφανη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀστέρος· πολυτελεῖς δὲ τὸν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐκάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦ, περιφύων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη περιδῆ-

cies, exceptis, quae deformiter alioquin procliderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est dictiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione com-

pe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μαστῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἐρτημένας] Edd. pertinaci consensu. Ἐρτημένους vero M. & O. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. J.* e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφυρὰ M. erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὰ σφυρὰ O.

76. Μαζῶν, ὃς ἀεὶ ἀνεφέρουσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. καὶ ταινίη δὲ μαζῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μαστῶν legere jubenti in margine *Juntinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se dissentit in nota; quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἐρτημένας] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἐρτημένας] Γυναῖκας intelligе. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Gujet.* vulgatam, per hypallagen non insolitam; sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὼ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξηρτημένον τὴν πύρην in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Πύραν ἐξηρτημένος, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπίκειμαι eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενος κόμαν πρόσθιον. Sic ἁπίξυσαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς & βρ. δράκ.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ἔφεις apud *Philostr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδα] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θιάτης ἐπιτρίσων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ παιδεραστοῦντες ἄνδρες ὑδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Καλιάδας, εἰ τύχοι, ἢ Γενετυλλίδες ἐκ τὴν Φρυγίαν δαίμονα] Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Καλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, ἢ μὴ τὰ τιμώντα φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων. &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. R. G.*

Πᾶς θιὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θιάτης legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θιὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίσουσί θ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μάλιστα τοὺς γήμαντας· ἀεὶ γάρ τινα
Ἄγουσιν ἑορτὴν ἢ πανήγυριν.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θιάτης &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσι θεοὺς — πῶ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Καλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem ru„ sticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare,

ſi

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Nuptina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. g καὶ πειδὰν αὐτῷ ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀλφαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ὀπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τ' ὑπέρλευκον αὐτῷ καὶ ῥοϊνα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος h ὀπιφοινίξη.

95 Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τ οἰκίας i ἔξοδοι, καὶ πᾶς k θεατὴς ἐπιτρίβων τὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τ Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τ δυσ-

g Καὶπειδὴν] Καὶπειδ' ἂν *F.* Καὶ' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatum mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξη] Φοινίξη O. Vulgatum retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδοι *F.* Ἔξοδ' O. k Θεατὴς] Θεᾶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς οἶμαι * τοὺς θεατὰς ἀλφιτόμιον τὰς χλιδώσας τ γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτιπερ ἐ τούτῳ † ἀλφιτόφορον ἐοικὸς μοι τὰς ‡ ἀσωλείους τ γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκεῖνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. πομπίνα δὲ τ Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας § καμόντας εἰς Λακεδαίμονα εἶλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. *G.*
† Δικατίμενον] Lege *διατίμια*. *M. du S.*
‡ Ἀσωλείους] In Exc. *G.* legitur Ἀσωμίλιον. In V. ἀσωμίλιον. In M. *ἀσωλίνς*. Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcriptum fuiſſe *ἀσωλείους*, de qua voce conſule *Suidam*. *M. du S.*
§ Καμόντας] Donec melius quid ſuggerant Codd. lege *καμόντας*. *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Πανὸς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδ'. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile „ appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εὐθὺς ἀπὸ „ τ οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εὐθὺς „ — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη— — „ quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; „ ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit „ totas ſeptem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam „ veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deeſſe videtur. *F. G.* Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ὀνόματα ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt, interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel ſimili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide Εὐν. c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin &, *ſi uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἐ πρόκλησις διδόλο συκοφάνταις, εἰς τὸ — καινῶν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἀγῶνα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. ſ. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοιλας, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret*. Hic tamen recte redditur *exempli gratia*. *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Pauſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωλα κῶμον ὅπι τῷ σοιμβρι· τελεται δὲ ἀπόῤῥητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπλα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ [a] περιπλέκειν ἀμαθοφόρτον ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρὰ καὶ πολυτελὴς μὴ [c] νὴ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετ' ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' ἐδὲ τῇ Φάρυγγι αὐταῖς παραδέχεται δυναμένῃ τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. Bz. P. H.* &c. Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. ἐμπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἰδίᾳ Edd.

2. Δυσέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμβρι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J.M.G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J.F.R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς πιτομένη πρὸς ἡμᾶς — Φέρου. Et I. 1. p. 6. sed εὐθύ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi comsona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J.F.R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, καὶ πολυτελὴς μὴ Δία ἰδίᾳ τράπεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἰδίᾳ; Repone ex Mss. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J.G.G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἰδίᾳ videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam καὶ ἰδίᾳ vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογυίου] Hic aliquid desiderari videtur. *F.G.*

14. Διηγούμβραι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμβραι] Potest defendi διηγούμβρου. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτερόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐγαθοῦς βίου, de quibus hic agitur, θηλύτητα οἷαν γίνουται; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμβραι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Nocte sne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. *J.M.G.*

14. Τοὺς ἑτερόχρωλας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F.G.*

Τοὺς ἑτερόχρωλας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE.M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἔτι] Ἔχει legendum videtur. Sic interpres. *F.G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρεῖ pro χρῄζει adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρεῖος τινος i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρεῖος in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J.F.R.*

21. Εἶτ' ὁ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ὁ δικαίως προσπικραλλόμενον
Γράφουσι τὴν Προμηθέα πρὸς ταῖς πίτρας,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδὲν ἦν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν εἶμι· ἀπαλλας τοὺς θεούς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Εἰς οἷον μιαρόν. γαμεῖ τις ἄνθρωπον; γαμεῖ
Λάβρον. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ

Al-

scribendi causſa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque surgit, balneo statim indiget.

43. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄχροις δακτύλοις ὑπογράφεσαι, τ' ὠδαχειμένων ἕκαστον ἀπογεύον, νύκτας ὅτι τούτοις διηγούμεναι, καὶ τὰς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητ' εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστ' εὐθὺ λουτροῦ χρεία.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς καθ' μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται. Προμηθεῖ, τὸν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν.

Εἶτ' ἀδίκαιος προσπεπαλαιόμενον.

Γράφουσι

a Διηγούμεναι] Sic esse in Edd. & in O. atque M. notat *M. du S.* Διηγόμεθα invenio notatum in marg. *Ar.* b Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *F. Ba.* &c. & M.

Λίχνει μοιχὸς ἱστυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακίδες, καὶ νόσοι, κηλεπώτατον
Φθόνον, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γύνη', ex Basileensi scripsi γύνη'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασεν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. *F. F.*

Εἶτ' ἀδικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus.

Εἶτ' ἀδίκαιος προσπεπαλαιόμενον]
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις·
Καὶ γύνη' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὁ μισῶν εἶρε· ἀπαύλας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν ὧν πολυτίμητοι θεοί,
Βόσκημα μιαρὸν γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμοῖ;
Λάθρᾳ τὸ λοιπὸν τῷ ἐπιθυμίας, λάχνης,
Γαμηλίᾳ λίχνει δὲ μοιχὸς ἱστυφῶν,
Καὶ φαρμακίδας, καὶ νόσον κηλεπωτάτην
Φθόνον, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Prometheo
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASII
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei sacratur? Quod omnes credo DEOS odisse,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et genialí lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum gravissimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem hujus ῥήσεως, & textum ipsum, edimus ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe:

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clar. *Clericus* nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite transtulit, *scribunt*. Nihilne audiverat de Parrhasii tabula apud *Senecam* in Controversiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Versu secundo *Grotius* sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν ἦν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum est* Graecis unquam significat: neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τὰ Προμηθείοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi *Meursii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso *Menandri* loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν: unicam enim formavit, non plures.

Idem versu quarto, ὁ μισῶν δ' ἄφρ' *interposuisse* δ' *ait, ad sensus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιον λοιπὸν τῷ αἰ 'πιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἱστυφῶν λίχνει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Κηλεπώτατον φθόνον, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄθλιον dicit se dedisse, pro λάθρᾳ *quod nullo sensu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθρια;

Γράφεσι τ̃ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἕν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρόν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθρια, τὸ λοιπὸν [e] ἢ 'πιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τ̃ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος θυμήρης;
Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̃ ἄῤῥενα τ̃ παίδων ἀγωγήν. [h] ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τ̃ ἀζύγου κοίτης, τ̃ ὑποδήματα

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus scelestum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto,

[a] Γίνετ'] Γίνετ' male *S*. Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. [b] Οὐδὲ ἕν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* [c] Ὃ μισεῖν] Ὃδε μισ. *J.* male. & marg. *A*1. Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani*. Ex quibus depravata & male divisa restituimus. [d] Λάθρια] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθρια *J. Fl.* marg. *A*1. Μάλ' ἄθλια *Grot.* [e] Γαρ] Ἀρ' marg. *A*1. [f] Λέχει] Λέχει τε marg. *A*1*W.* [g] Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαις *J.* [h] Ὄρθριος] Ὄρθριος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Uade nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐκπνουλαὶ, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τ̃ πάνυ; qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc δυσθῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Phileleuth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἂν δικαίως] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἐ δικ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. *P.* & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege τὴ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lect. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισεῖν] An sic? ὃ μισῶν δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς, Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισεῖν οἶμ.] *Fl. Fr. B*2. *P. S.* In *Venet.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλασεν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua postquam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverso veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ſerra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ' ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπνιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίαις φόραις συῤῥάψας, ἀπὸ τ' πατρῴας ἐξίας ἐξέρχεται [l] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τ' ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, καὶ σιδηρῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τ' ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα. Πα-

[i] Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* [k] Ἐπωμίαις] Ex A.W.P.L. Ἐ—οις Edd. [l] Κάτω] Deeſt in *Fl.* [m] Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *A1.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. [n] Καλαψήχειν] Καλαψίχειν W. Καλαψύχειν *Fl.* [o] Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. [p] Λύρα] Λύθρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. *M. du S.*

Ibid. Δάφρῳ τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & Λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λευκὸν γὰρ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λευκὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαὶ Καὶ μοιχὸς ἐστρυφᾷ γαμηλίῳ λέχει; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὲ inſeruit poſt λέχει. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιθουλαὶ] Εἶτά τ' ἐπιθ. Poſt τὸ ἐπιθουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακεῖαι] In Edd. *P.* hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιθουλαὶ. Et χαλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα οἱ' ἰ. φ. κ. νόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὶ νόσων ἰχ— τά τε.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διάκαι] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ Ϲ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πεφόραις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον Ϲ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις πεφόραις συῤῥάψας. ἀπὸ τ' πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non pueriliis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις πεφόραις συῤῥάψας. & *tunicularn laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λιτόν. Sic *Demoſthenis* κομψὴ χλανὶς Ϲ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον Ϲ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ' ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις πτ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρτῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Πεφόραις] De differentia πεφόρης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τ' ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ' ἀπαντώντων, non τ' ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπων. conſtituit finem verſus, ac τῶν initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικοῦ] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἥκει' ἐς εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noſter *Hermot.* c. 32. εἰς Πλάτωνος, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. ἐς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ Ἀθηναία τὸ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὸ νεότητα σωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζει τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τὸ ἐναγωνίων πόνων ἀποψαλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὃς λιτὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὁπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις δρεπταῖς ἁπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὸ πράξιν ὁρίσῃ, τὸ γαστρὸς ἀνάγκην ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμοῦσ' [d] ὀπὶ χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vesperа finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

[a] Ἀποπάλλων] Ἀποπάλλον minus recte *Fl.* [b] Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκωνίεται M. P. G. [c] Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. [d] Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθίνον W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* [e] Τίνι] Τίνι W. Sed vulgata praestat.

τι τεθνήκοτων τινῶν ξυνηλῶν & ἰφεσφίδων καλαικλυσις. ubi pro ὃς τι *Bergleras* legi vult ἐπί τι. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ τι λοιδόρου, (vel potius λυμῳδῶν) γυναικὸς ἰρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro ὡς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῦ οἴκου exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζει] τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mss. legitur ἐγκωνίεται, quod frequentius est illo, utinur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονᾶσθαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

61. Ἱκρὸς

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utrisque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dis Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ χρετὰς
ἀμφ' ἀνητῇ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ
μὲν, δαίμονες ὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ὅτος,
ἀπαντίκρυ τᾶς φίλας καθέζεσθαι, καὶ πλησίον
ἀδὺ [f] λαλεῦντος ἀκούειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὐξαίμι μὲν ἂν ἐρᾶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου, τὸ γεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας
ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ μή, οἷος ἀνθρωπίνης
φύσεως νόμος, [g] νόσος ὀπυφαύσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ ἀμφὶ χειμερίου
θαλάσσης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κἂν
τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸ ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς
πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἐχοντας· εἰ δὲ λῃσταὶ ἢ
πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας,
ὁπλισαίμην καὶ ἀμφὶ δύναμιν· κἂν ἀποθάνῃ,
ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ γεργομένοις ὀπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχώσαι τάφον, ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὴν
κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.

Ταῦτα δ' ὁ πρῶτος χαράξειεν οἱ ἐμοὶ
πρὸς τοὺς ἀξίους ἐρᾶν, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ
φι-

f Λαλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H*, &c. Νόμος, νομος Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * ἄλγημα, *V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδιῶτις] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφροσύνῃ ὑποπάσειε] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. αἷον ἐγὼ — σωφροσύνῃ ὑποπάζεσθαι. *J. F. R.*

71. Ἡδίονες ὕπνοι] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τὸ ὕπνου ἐξέθορεν. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ὀμμάτων βολαί] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. *Alciphr.* III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐγὼ κυκανῶγας. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τι ἀρθμίαις ἐκ πυρώδης βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαντίκρυ τᾶς φίλας καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἀδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαντίκρυ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. νόμος ὑποφαύσειεν αὐτῷ. *J. B.*

3. Κωφὴν] An κούφην? videbimus in addendis. *J. F. R.*

φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδη συνήψε. θεὸν δὲ τὸν πρὸς ἀλλήλους παθῶν [a] μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅπου τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γῆν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν ἔξω τῆς συνήθους μανίας ποσὶν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐπημέλει,

[d] Πέπλῳ τε προσκάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρασθῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. νικήσας γὰρ ἐκρίθη θατέρου μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μθύειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλοντες, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ὀπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. *b* Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. *c* Ἐπημέλει] Ἐπιμέλει male *B*2. & *P*. Ceterae recte cum M. ἐπημ. *d* Πέπλου] Πεπλων *Eur.* Nil mut. *Fl.* nec M. *e* Εὐπήκτοις] Bene *P. V*2. *Fr. B*2. *S.* Εὐπηκτους *J. Fl. f* Ὑφαῖς] Ὑφάς. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδεικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι ἐ ἐπιδείκνυμαι ταὐτὸν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος ἢ γηθόμενος. *V.*

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. *J. F. R.*

10. Μεσίτην] Fuit cum μεσίτιν mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. *M. du S.*

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum.* *G. C.*

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Oreſt. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald.* 1. *Wessel.* *J. F. R.*

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* *J. F.*

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἄφρον τ' ἀπέψα. *F. G.*

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐπημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant *Ba.* & *P. Eurip.* Iphig. Taur. 311. *M. du S.*

32. Τὴν

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi vehe.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, vocet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἐστὶν, ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρῳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυτολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

ᾗ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲ δέλτον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χοἰζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτι τὴν ἥδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιληθὲν, ἀμοιβαίως ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι πότερα πότερον ἐραστής ἐστιν, ὡσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῇ φιλησάντων εὐνοίας ὅτι τὴν ἐρώμενον ὁμοίᾳ πεσόντων εἰδώλῳ. τί δὴ ὃν τῷ καθ' [l] ἡμᾶς βίῳ ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθέν, ἐκ παραδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς παρθενίας πεπορεύμεν. ὅλῳ γὰρ ὡς ἀληθῶς τῷ τῶν σοφῶν ἀποφάσει,

ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα χεῖρος
Τὸν φιλέουσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενίσῃ in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιληθὲν] Φηληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξεν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ δράματι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μαινομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διπέμψω μοι τῷ βασιλίσκῳ τὰς ἐπιστολὰς, αὐθις ἀναγνῶναι. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῷ καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀναμφιβόλως *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τὸν νέον ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. κἀγὼ τὸ Καλλιμάχειον ὅπη τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κήροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων ὁ ἐράσιμος, πόλιν κεὐανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλατὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' ὑράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστον ἐμὶ ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mente Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς οὐχ ἅμα W. b Ἐράσιτε] Ἐρώντες W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εὕνεκα] Εἵνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J. F. R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρασ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τιμῶν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὰ τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. J. F. R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχίᾳ dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & sutillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J. M. G.*

77. Ἐράσιτε] Angl. ἐράσητε. *J. B.*

79. Εὕνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Idem tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. κἀ Σιμιράμιος εὕνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εὕνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εὕνεκα p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, ἢ εὕνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem εὕνεκεν habet, nihili est; παλίμφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἕνεκα & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἕνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκα tamen sequente vocali non scribe-rem. *J. F. R.*

88. Ai-

mum vivendi tempus, turpi nulla conscien-
tia in *animo* habitante; nobilis autem post
mortem ad omnes fama exit. Si vero fides
habenda philosophorum filiis, aether post
terram excipit hos, qui his rebus studue-
runt; atque, ad vitam meliorem mortui,
praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Ista Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi: quod tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid sentirem pronuntiare vellem, perpensa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, sodales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpetuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia. Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri posset, ille co-*

τῦ ζῆν χρόνῳ, ὑδεμιᾶς ἀπρεπῦς συνειδήσεως παροικύσης. ἀσίδιμοι δὲ μᾶλλον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τὺς ταῦτα ζηλῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχυσι τὸ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῦ Καλλικρατίδυ σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένυ, Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρυ λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἤδη καῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι ἡ φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγυ τὺς ἑκατέρυ λόγυς ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίυ, φημὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῦς δὲ, καὶ, νὴ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. κρεῖττον γὰρ ὑδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύναται παρήκαιε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πολλῶν δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

85 90

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀπόθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *Al.* Φρονοῖεν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl. i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *Al.* *k* Πολλὴ] Sic *Fl. P.* &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omissa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόδικου τῦ Κηίου. ὃς ἐπικαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iste vir fuit παντοῦργος & πρὸς τοὺς καιροὺς μάλιστα κόμψος. Χίοι γὰρ & Κῖοι inter se belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium se dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Xius. Hic etiam ἀφ' τὸ εὐμιτάσσολον αὐτοῦ ἐπιλέγεται κόθορνος. est enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐνδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mss. *Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile.* Vulgo sine sensu legitur εἰ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii essent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. τὸ δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipso M. Φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τ. φρονοίην] Sic legendum suaderet series orationis, & si libri omnes Φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipsi sentiant, judex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in Φρονοῖεν mutari Φρονοίην, praesertim cui Attica forma Φρονοίην pro communi, Φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed jam bene sic dederat *Aldus*, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noster sic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Gesnerus* tam sponte, quam ex *Aldina* sua recte vidit, cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata Φρονοῖεν. *J. F. R.*

7. Θηραμ. — καθ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέλλοντι πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν ἐκκέκριμαι διοκλεισθῆναι, τὸ μάλιστα δοκοῦν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἀγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασταῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑφειμένον τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ προσώπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἰκάσειεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλανεναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ πινίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt, Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

[a] Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* [b] Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶντας *J.* [c] Ἐφείσθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. [d] Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. [e] Προσώπῳ] Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. *A1.* Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. [f] Τὰ πινίκια] Τὰ πινάκια W. male. Τὰ 'τύμα *Fl. B2.*

19. Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν γνώμην ὁ Δημητρεὺς ὁ Λακωνικὸς ἔτος ἐπαινεῖ. ἢ * ὡς τὴν Κορίνθου μὲν ἀνακεκιμένης † Ἀφροδίτην. διὸ καὶ πολλὴ τοῦ Κορίνθου ἡ γυναικεία μοῖρα. Ἀθηναῖοι δὲ ‡ παιδερασταὶ κομῶντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ ἀφροδισιομανεῖ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*
† Ἀφροδίτην] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.
‡ Παιδερασταί] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato παιδεραστία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

51. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego *Kol.* majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῶμος δὲ ἰλαρόβλωσ εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἑρμοτίμου· Ὡς ἐγὼ ἔγωγ' ἂν εὐκαίρουν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἀντὶ τοῦ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν ξύμπασιν κακόν. *Opabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδερασταῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοπρεπέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὴν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ Διατριβὴ, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὐμισον ἐχούσῃ, τῇ δέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ [h] ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων [i] Διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενον εἶναι τῶν νεῶν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἔστιν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶν περίεργος ᾖ, παννυχίζειν δοκεῖ) τὸν ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδε-

[g] Παιδιὰν] Sic *J. Fl. H.* &c. Παιδιάν W. male. [h] Κόροιβον] Κόρυβον M. [i] Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ Διατρίβειν φ. ὀ. τὸ βραχὺ. W. [k] Παιδιφαγοῦ] Παιδιραστοῦ W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δέ πῃ] Τούτου δ' τρόπου. *V.*

50. Καλωφρυόμενος] Ὀφρῦσι μετέωρος. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδιραστὴς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῆει σφόδρα σοβαρῶς] Sed Mf. *ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς.* quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρᾷ] Ἱλαρᾷ scribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim semper ejus festinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemsterh.* facere vidi. *J.F.R.*

30. Τἀπιτήδεια] Perperam in novissimis editionibus legitur, Ἐτύγχανεν αὐτοῦ τὰ πυήδεια, pro quo recte in antiquioribus τἀπιτήδεια. *J.J.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Aristoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & consule ibi notas; perperam in Ed. Tornaesiana legitur Μελιτιάδ. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiastae locus ad quem remittit *Solan.* est *Aristoph.* Ran. vers. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, τὸν τύφον dicit, eumque ὡδὶ τὸ μέλι sic dictum ait. *J.V.F.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiastes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τοῦ παιδιφαγοῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδεραστοῦ. *J.B.*

58. Κλι-

ὀπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡήμην, ἐρήθω παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντάλειος δίκας ὑποφέρειν, ἢ τοῖς ὄμμασι τῦ κάλλυς μονονυχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν χέρσαι, [a] διψῆν ὑπομήνειν. ὑ γὰ ἀπὸ- χρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένυ ἢ λαλῦντος ἀκύειν, ἀλλ' ὥσωρ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θέσηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψαι. ἄκρων γῶν δακτύλων κἂν μόνον ἅψῃ, τὰ δ ἅπολαύσεως εἰς ἅπαν ἅψαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τύτυ, τρίτῳ πεῖραι ἐπάγει φιλήματος, ὀκ [b] εὐθὺ πεσιεγγον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ φαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καλαλιπών. εἶτα πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μᾶ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔθ' ὅτε ἢ ἅψασθαι ἡσυχῆ τὸ στόμα. τὰ δὲ χειρῶν ὐδεμίαν πορίσιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ φανεραὶ [e] τὰ [f] αἰδητῶν [g] συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτυσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ χὴ κόλπυ δῦσα, μαστὸς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet; & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim cuprioſum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem conglutinent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψεῖν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Pr. cum jota subscripto, quod in H. & J. non adest. b Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. AIW. c Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta J. quae παρεῖκεν, quod & in marg. AIW. adscriptum. d Αἱ] Ἢ J. male. Ai cett. & M. marg. A1. habet ἢ. e Τῶν αἰδ.] Μετὰ τὰ αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepositi. Edd. f Αἰδητῶν] Ἐσθιτῶν L. g Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ Fl. h Λαθρίως] Λαθραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A1.

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* συμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθικύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθέρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ἄτω γύστ' ὀκ τούτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J. F. R.*

71. Αἱ γὰ φανεραὶ &c.] Ex Mſ. refinge: *αἱ γὰ φανεραὶ μᾶ τὰ αἰδητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν*, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδητὰ. Vulgo μᾶ omittitur. *J. G. G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προσμισάμβῳ κατὰ τὸ κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: *dum ductu a tumoribus exardio juxta Comicum ipsum percutis.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: *φησὶ δὲ ὁ Ἕκατων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου αὐτὸν, εἰ ὁ εἰς τὸ γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τὸς μηρὸς τύπτων μαστρίζει, ἔφη μᾶ, σὺ μᾶ τὸς ἀξιωματικὸς ἔχε μειράκιον. Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem e adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de *masturbatione* vide quae notavit vir & amicus summus *Aegidius Menagius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J. G. G.*

81. Κομικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Μη-

paullum ultra naturam tumentes, & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cessat fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

φύσιν ὑπερβαίνοντας ἀνίει. ἡ σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὑποδράπτει ὁμαλῶς. μὴ τοῦτο ἡ πρωτόχνου ἀνθος ἥβης. καὶ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμασάμενος, καὶ τὸ κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μέλεα δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπερ αὐτὰς τὰς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τὰς ἀμαθεῖς ποιμαινέτωσαν· ἐρωτικὸς γάρ ἐστιν, εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀλκὴν καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας μεσίτης ἡδονή. γέμων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία Καλλίων·

—τῶν

i Ἀμφιλαφὲς] Ἀμφιλαφὴς L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψιύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινιδώσαν Edd. male. m Εἴ τις ἄλλος] Εἴπερ τις marg. *Al.* n Οὐδὲ γὰρ] Incipit rursus O. o Κατ' ἀλκὴν] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαλκὴν Edd. p Μεσίτης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μάγις ποτὲ, μικρὰ ἐκ παίδων, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης ἐκ προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μίλτωσολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* l. ep. 34. pr. Ἐξ ἧς φιλοσοφῶν ἐπυνθάνου, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non est oblitus; item ex *Dial. Charons. Merc.* & *Mort.* Ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις πώ, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδεραστὴς ἐμοὶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacida potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσῖτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτου τράπεζαν παραθέμενοι. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare jusserat *Menagius*. In omnibus impressis μεσίτης; prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam versiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus sequen-

τοὺς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλο ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα τις φήσει τὰ αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγειν, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέχομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκοῦσαι ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ἦν· τἄλλα δὲ, τὴν ἐμὴν ὥραν πόρρω ἀποκλίνειν. ἀφέμενοι δὲ τῶν παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ἦν, ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὸ πυρά. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθοῦσι συμμιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

IMAGINES.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

LYCINUS.

Ἀλλ' ἦ τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φησει] Φησὶ W. b Ἀφιεμένοι] Ἀφίεμεν W. c Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνων Th. Mag. v. Γοργὼ. d Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπασχον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον, Th. Mag. Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μωῦν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M. du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμάσεις Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 23. recta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M. du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαχον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale ufu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione dirigueſcam. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιόν τινα γυναῖκα ἰδών. αὐτὸς γὰρ τῷ μύθῳ ἐοικὼς μικρῷ δεῖν λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, στεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑποφρυές τι τὸ θέαμα φῂς, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ τῶν μειρακίων καὶ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε ῥᾴστου ἂν τινὸς ὅλον τὸν Σίπυλον μεταπείσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἴδωμεν; οὐ γάρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τῆς θέας, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παρεστηκέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶ ἐκ πλείστης μόνον ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀχανῆ σε, καὶ τῶν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. χαίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἥπιον χαίριον, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηνότα male *J.* f Ἐκ πλείστης] Ἐπιπλείστης male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας πρὸς τῇ Σμύρνῃ, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη * ἐκ λίθου γενομένη. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt *in* hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, *ἡ Νιόβη in λίθῳ στατύσασα*. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 6. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα ᾤχετο εἰς τὴν ἑαυτῆς. Τάντταλον ἔσην εἰς Σίπυλον. κἀκεῖ Δεῖ ἀξιοῦσι τὸν μοχθὸν εἰς λίθον μετάβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro *in λίθῳ* legendum *ἐκ λίθου*. Si vero phraſis σταθῆναι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienum eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. σκότος αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἔπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus; ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, nocte, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concrescunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ἴδοι τὸν Σίπυλον μεταπείσειεν] Reverend. *Jac. Elſner.* haec Luciani adferens, ad *Evang. Div. Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βληθήτω εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐνδακρυόντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. πυρίτης δακρύων, ὥσπερ εἴωθε. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ πλείστης] Habuimus idem ſupra *Mort.* c. 15. *M. du S.*

23. Ἐφηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit*,

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ εἰκῆ [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφυγεῖν αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία δρᾷ τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερατῶδές τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ἐμβαλεῖν τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδεέστερος τις ἐπαινέσαι δόξω, ὡς τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται πολὺ ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ καὶ ἄλλη τοιαύτη παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχοί τινες πολῆται, καὶ ὅραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύ γε, ὅτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦται μὲν οὖν, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη· καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὕτως ἐσεμύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum; si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. Bz. Vs.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττων male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis*. Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur „ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud „ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι „ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius „ est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pacem facis* &c." Hucusque *Bas.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* Θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius*, *placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῇ, ἡ χαρᾷ. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔτι οἷον καιρίως: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κἀκεῖνα posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὀφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν δ' αὐτὴς ἐλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἶει] Attice pro οἴῃ, quod in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πῶνοι audies. Et vers. 60. ἐπυθόμην interrogas, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε σοι οὐ διεσκολυθήσατε, οὔτε τὸν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε σαφὲς ἐπιδείξων τῷ λόγῳ, τάχα γὰρ ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ τὸ τῶν λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ὁ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἐχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν ἡ ὄψις; εὖ γὰρ ἀσφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν τὰ γραμμῆς ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνηκότες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

c Ἐπεὶ] Ita jam optime *F.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* d Οὔτε] Οὔτε male *F.* e Ἐκεῖνον] Omiſſum in *F.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* f Ὅστις] Ὅστις *F. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. g Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in *P. P. F.* &c. h Αὐτὸς] Οὗτος adſcripſerat *Selan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν ϵ σημεῖον. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ.* T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.* Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐν. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione ſocum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος εἰκότως ϵ θηρατρίδων ἀς συνεπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. τὸ μίσος δὲ ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus; hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὖτος, vel αὐτό. *M. du S.*

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ ἐκείνη [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποφυγεῖν αὐτήν; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία ἕλκει τὸν σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τερατῶδές τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλεῖν τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδεοῦς τις ἐπαινέσαι δόξω, ὥστε τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ὅ-τις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχόν τι πλῆθος, καὶ ἄδραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατὰ ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τὄνομα ἐπύθου σύ γε, ὅτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τὸ θεατὴν γάρ τις ἀπιδὼν ὡς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μὲν τοίνυν, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὥστε ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. Bz. Vs.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττῃ male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucundum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fructum libertatis*. Ἐφηνικὸν enim Graece saepe dicitur „ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud „ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲ ἴσως ἐφηνικώτερόν ἐστιν „ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius „ est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa- „ cem facis* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus*: *& forte esse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane ἐφηνικὸν hic esse responsum oppositum praemissa a *Polystr.* Θάμμα ὅλως βίαιον, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καιρὸς ἐφηνικὸς pro *laeto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῷ, ἡ χαρᾷ. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἥττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ κἀκείνη posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὀφίλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἐλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἇ, quod in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialectt. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πίνεις audies. Et vers. 60. ἐκπυθάνει interrogas, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. des S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε ᾠχόλωσο, οὔτε [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε σαφὲς τῷ λόγῳ, τάχα γ' ἂν οὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ τὸ τῶν λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι οὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, παρ' ὃν μόλις, ἂν ἢ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ὑπόδειγμα ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποιά τις [g] ἦν ἡ ὄψις; οὐ γὰρ ἐπισφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν ἡ γραμμὴ ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἐπερέσθαι τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

c Ἐπεὶ] Ita jam optime *F.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* d Οὔτε] Οὔτε male *F.* e Ἐκεῖνον] Omiſſum in *F.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* f Ὅστις] Ὅστις *F. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. g Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in *P. P. F.* &c. h Αὐτὸς] Οὗτος adſcripſerat *Selan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὑπόμνημα παλαιῶν & σημερῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεί] In *B2. Fr. P. & S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.* Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Ellipſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐν. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione ſocum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος εἰκότων & ζητημάτων ἂς συνεκπίμπλησι ὁ Σώστρατος ἴτυχεν ταῖς γυναιξίν. τὸ μέσον δ' ἦν γυνὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege αὐτώς, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτῶν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὸ Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐραστής τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ἐγκλεισθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι τοιούτῳ μοι σὺ ἄλλως ἱστορεῖσθω. σὺ δὲ (ταύτῃ γάρ, ὡς φῄς, εἶδες) εἰπέ μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους εἶδες; ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἄν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶ ἐκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τοῦ δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἢ καὶ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπὶ τῷ δορατίῳ ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polyſtrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidiſti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audiſti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum ſtatuae clam cum relictus eſſet in templo, coiiſſe, quoad ejus fieri potuerit, cum ſtatua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidiſti, age, mihi illud quoque reſponde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidiſti? POL. Equidem omnium, Lycine, ſim negligentiſſimus, ſi pulcherrimum Alcamenis ſignorum praetervidiſſem. LYC. Illud quidem, Polyſtrate, non exquiram, an, cum ſaepe eſcenderis in arcem, Calamidis Soſandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam ſaepius. LYC. Sed ſatis iſta. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudaſti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inſcribere nomen ſuum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam haſtae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adſcriptum marg. *J.* Sed in Κνιδίων conſpirant Edd. b Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æſtimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigiſſe ab Athenæo eſſe proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris ſimulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venuſtatem quaſi exemplar imitatum eſſe Praxitelem contexuit. *Val. Max.* G. C.

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἐρωτ. c. 11. 13. multa legiſti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noſter vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Hiſtoriam habes Ἐρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortenſi vel potius in hortis poſita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. G. C.

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc ſcriptum eſt. Romae, an in Aſia ſcriptum ſit, dubium videri poſſit. Veneris autem ſtatua eſt, quam deſignat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐπ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Doſandran* pro *Soſandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐπ. Δ. III. *Soſandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, cui & nomen ſuum ad eam ſcripſiſſe Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen ſortitam credit *Pauſanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui eſt in arce Athenienſium, λίμνας nuncupato, unde & *Dionyſ.* λιμναῖος. G. C.

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta eſt, quia a Lemniis erat dicata. Vide *Pauſan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δαΐσιν] In omnibus legebatur δῄοις. Prave, cum loquatur is ipſe, qui Imaginis effictor eſt. *M. du S.*

Δαΐ-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam præbet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quæ Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta fines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

[c] ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν [d] δέησιν. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον παρ' ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ λόγῳ τῶνδε ἐπιδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μελακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ ταχέως ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπράδυσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, τὴν ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐπὶ γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῇ ὄντι, δέησις· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὴν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ κε-

[c] ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. [d] Δέησιν] Δέησιν legendum monebat marg. *Pf.* Sed in δέησιν conſpirant Edd.

Δέησιν] *Solan.* δέησιν corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim æquo jure δέησιν conjicere. Quamvis autem δέησιν bene quoque ſe haberet, veluti εἶμι pro εἴην (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — εἴθε ἔτως δέησαι τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. ὅτε πλείονα τῶν δέοντων προσοίσῃ, ὅτι ὀψικοῖν δέησαι. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δέησιν non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τῶν ἀπολογίας σοι δέησιν, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi εἴθε γὰρ δέησαί μοι ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἂν δέῃ. & c. 47. καὶ ποτὲ δέησιν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἐδεῖ μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐς καθαρσίων τάχα δέησει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδεῖ δέεσθαι, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἴτ' οὖν δικαστηρίου δέησεται. Sic δεῖ ὑφηγεῖσθαι τοῖς γάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἱστορίας. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλίμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα εἰ τι ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

καὶ

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μὲν λᾶλα δὲ, καὶ ὅσα τοῦ ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τὰ ἐν κήποις λήψεσθε· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τὰ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τῶ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἢ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα ὡσαύτως τὰ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τὰ ἀναβολῆς ὡσαύτως τὰ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὰ Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλλαλέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τῆς ἀγάλματος, ὃ μὴ καὶ διαφυλάξει τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν· τὰ μὲν λᾶλα δὲ, καὶ ὅσα τοῦ ὄψεως ἀντωπὰ, παρ' Ἀλκαμένους καὶ τὰ ἐν κήποις λήψεσθε· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τὰ ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὸ δὲ τῶ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἢ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα ὡσαύτως τὰ Ἀμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τὰ ἀναβολῆς ὡσαύτως τὰ Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τὰ ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὰ Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra imitiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... b Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *A1W.* c Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὼς male habet eadem pro λελῃθὼς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. d Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τὰ ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. cumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱλαραὶ τὰ ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερᾶς ἀνυγραίνουσα. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν ἐ λεληθὸς] Angl. σεμνὸν ἐ λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τὰ ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἥλικον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero mensura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obsopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inserere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκον quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κα-

imaginem ; qui sic omnia in illam contulisti ? LYC. Atqui hoc minimum est, amice, nisi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra sint, quae sunt nigra, alba autem quae oportet esse talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum est, nobis adhuc deest. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus scilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempestive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi divisis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero superciliorum decorem, & ruborem suffusum genis, qualem Casandram in conciliabulo Delphis fecit. Vestem vero etiam hic faciat, subtilissime elaboratam, ut adstricta sint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles ostendat, Pacatae exemplo, praesertim ne nimis candidum, sed

45 τος, ὅτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, 50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [e] κινδυνεύει τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ προσκαλέσαιμεν δηλαδὴ τοὺς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα 55 ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὐκαίρων ποιεῖσθαι τὴν ὀπτολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ προσκεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· ἔτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ 60 μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπόπρεπες, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτος ποικιλάτω 65 τὴν ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, ὡς συνεστάλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, ἢ τὴν Πακάτιν· μάλιστα μὲν ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] K. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. *f* Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. *g* Ἢ] Deest in *Fl.* Adest in Coll. & Edd. cett. *h* Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. *i* Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* *k* Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει — προσδεῖν] Consului Edd. cognovique *P.* & *S.* sic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma post τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν προσδεῖν. Nam quod in nostro *Juntinae* exemplari προσδεῖν consipicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignosci posset, impressumne an manu scriptum esset illud *v.* *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rursus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pausan.* 341. 33. Et de Cassandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pausan.* in ipsa Delphorum descriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Κασσανδρίδα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήματα μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Est enim longa operum Polygnoti in illa Lesche (*conciliabulum* reddidit Amasaeus Romulus) enarratio, in qua neque Cassandra omissa est p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διιξάτω] De pictoribus proprie usurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemsterh.* demonstratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιν] Suspectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάτη est apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem esse, quae Campaspe scribitur ap. *Plin.* 35, 10. s. 36, 12. opinio est *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium sic laudat Aelianum, ut subjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάτην esse. Quodcumque nomen fuit, tres scriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere jussus est concubinam Alexandri: itaque amavit, quod solum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Ἀετίων ποιησάτω. in quo sanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γὰρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἁρέμα πορφυρίζοντι, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς οὗτος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει; καὶ λευκώλενον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τῇ τοῦ Βρισέως.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

Ταῦτα μὲν ἂν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὁ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύουσιν, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διιπετὲς ὡς ἀληθῶς, οἷον 9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *J.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδέγμεθα *J.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλος *J.* e Τῷ] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Gisb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. R.*

73. Τι τοῖς Μενελάου μηροῖς] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἴχῶρ αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὀτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ Φοίνιξ μιήνῃ —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.

J. M. G.

74. Ἐλεφαντὶ εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖς ἰοδόεντος, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τῆς

nascuntur caelitus. Sed quid facientem vidisti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legisse. Dum progreditur, disputabat cum aliquo comitantium nescio quid: neque enim ita ut exaudiri posset loquebatur. Verum ridens, Polystrate, dentes ostendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & sibi invicem commissos! Si quando pulcherrimum monile vidisti, de splendidissimis & aequalibus margaritis; ita ad seriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *sectili* apud Homerum *ebori* similes, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut distantes, quales plerisque: sed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in universum autem magnum quoddam miraculum spectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ῀ ἐξ ὑρανῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτὸν; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσῖν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον· καὶ ἔφαινε τὸ μὲν τι ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι. μέλλοντι δὲ προϊέναι, διελέγετο τ῀ παρομαρτούντων τινὶ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲ λευκοὺς, ὅπως δὲ ἰσομέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπα κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ῀ σιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτ῀ν, ὅτως ὑπὸ σίχα ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ῀ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ [h] αὐτὸ δὴ τῷ τῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲ πλατύτεροι αὐτ῀ν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, πᾶσαν τ῀ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπεπαικός.

ΠΟΛ.

[g] Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno μ. *F. Ald. V2.* P. Συνειλημμένον geminata consona *Fl. B2. Fr. P. H. S.* [h] Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. [i] Οἷοι] Οἷα P. [k] Καὶ θέαμα] Desunt haec verba in *Fl.* Adsunt in cett. & P.

Τῆς ℓ κὰὸ κρῆθεν, βλιφάρων δ' ἀπὸ κυανέάων
Τῶν ἄμφ' οἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
F. M. G.

Ibid. Ἰσοβλίφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *F.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἴσαρ᾽ ὅτε τις ἰσοβλίφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἴδῃ. *F. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφρο.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἄκουσαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὁ πῶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M. du S.*

Ibid. Ὀκόσαι χάριτες — ἀβεκφοιούσης] Ut Lucianus hic, Χάριτας ἀβεκφοιούσας dixit, ita *Anacreon* ἀβεπίτιστος, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πίτνουσι πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — ἀβεκφοιούσης] *Alciphr.* III. 1. Ipsas Gratias in vultu adolescentis saltantes fingit, ut faciem admodum pulchram describat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ὑποχαλᾷ ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαρίτων ἀβεκφοιούσας δίκας ex *Aristaen.* adfert ibid. *Bergl.* *F. F. R.*

90. Διάπειρος] Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum esse, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipsa series orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo nescio cur discessum sit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta sit inter legendum, sed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico suo s. cylindro involuta. Erant itaque duo quasi volumina cohaerentia ipsa continuatione chartae, illo ipso nempe loco, in quo legendo jam occupati sunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημμένον. *F. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum μ. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res esset, si a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Esai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia est ab εἴλω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum μ omittendum. *F. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum est. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; sed minus venustum est. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλέφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δὲ ἔστιν αὐτῇ τοὔνομα; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέραστον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσθ' ὁρᾶν γε αὐτὴν, οὕτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποιοῦσα λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἷα ἂν προπέμψασα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν προδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τὸ δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθειμαι Ex. Fl. b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐπῶν L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J.M.G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σώφρων, καὶ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M.V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F.G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] *PANTHEA* ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superfit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipse etiam nosti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim ista, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut si quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, &

ὡς οἶσθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην, καὶ παιδείαν, πρὸ τοῦ κάλλους ἐπαινῶ· ἄξια δὲ προκειρίας ταῦτα τῷ σώματι· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον, ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορφία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, καὶ ἀπομαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὁμοιαί μοι δοκοῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· κἀκεῖ γὰρ, αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς κάλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημένος, καὶ χρυσῷ καὶ γραφαῖς διηνθισμένος· ἔνδον δὲ ἂν ζητῇς τὸν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγος, ἢ αἴλουρος. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν. ἃ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλος, ἂν μὴ κεκόσμηται τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ οὐκ ἐσθῆτι ἀλουργεῖ, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ὑπεικείᾳ, καὶ φιλανθρω-

a Ἠκούσας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτηρίχ. *M. du S.*

23. Ξενοφῶντος] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠκούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, οὗ γένους ἦκεν, οὗ δὲ ὁ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem οὗ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔρωτ. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲν οὗ ἠκούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. οὗ ἤκουσαν σκιρτᾶν. II. Ῥώμης ὁ ἀλκῆς οὗ ἤκουσας. V. Ἀνδρίας οὗ ἤκουσε. XIV. 26. οὗ ἦκε βάθους ὁ κόλπος. In V. H. IV. 15. οὗ μὲν γένους ἦκεν, οὗ δὲ ὁ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἦκεν. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Εὐηκὲς, πλουτῶν, οὗ πράττων. Lege οὗ ἦκεν. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲν οὗ ἠκούσας] Recte hanc phraſin ἠκούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. οὗ ἠκούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχημονοῦν] Qui attente hanc phraſin inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀσχημονοῦν τε καὶ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν συνὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀσχημονοῦν poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo καί, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

θρωπία, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ ἔστιν.

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λῴον, δύνασαι γὰρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτόν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· ἐπεὶ γὰρ ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τὰς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλοσκευασμένον.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim simile est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

Καὶ δὴ ποιήσω. ἀδήσατε μὲν τὸ πρῶ-

13. Quin jam fiat! Eloquens primum & ar-

a Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὁρῶ legi possit ὁρῳ.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἴσως δὲ παροιμιώδης. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ] Ἀριτῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia*, *aequitate*, *humanitate*, *atque aliis*, *quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὁρῶ ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis*, *quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὁρῶ & πῖρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πῖρας φιλίας, ὁρῶ πωίας esse *summam amicitiam*, *summam pupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὁρίς ἐστι. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et hic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὁρῶ] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de finceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὁρῶ] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl.* ὁπόσα ταύτης. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μῦθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μῦθον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo μοῖτα, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est μοιτᾶν, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴν nomine, quod aequivalet Siculorum μοίτᾳ, *mutuum*, „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μῦθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: καιρὸν δὲ σοφωτέρας γνώμης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μίτρον, καὶ λῷον, εἴπερ τις ἀθηνία γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— τὸ δ' ἀπόδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον, αἴκα δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, αὐτῷ τῷ μέτρῳ usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla loca-

arguta: atque illud, *Dulcior a lingua favis*, de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pul-

τον, ἡ λίγεια, ἡ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τ γλώττης, ϖερὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ ϖερὶ τῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνυ, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. ϖᾶς δὲ ὁ τόνος τῦ φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος, ὕτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόζ, ὕτε ϖάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, ἡ κομιδῆ ἐξαλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν ϖαιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] ϖροσηνὴς, καὶ ϖραΰς [d] ϖαραδυόμενος εἰς τ ἀκοὴν, ὡς ἡ ϖαυσαμένης ἔναυλον εἶναι τ βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν ἡ ϖεριμένειν τὰ ῥήτα, καθάϖερ ἠχώ τινα ϖαραπεύσασαι τ ἀκρόασιν, ἡ ἴχνη τ λόγων μελιχρὰ ἄπλα, καὶ ϖειθῦς μετὰ ϖάθ τ ψυχῆς [e] ἀπολιμπάνυσαι. ὁπόταν δὲ ἡ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

[b] Γλυκίων] Γλυκίων G. Nihil mut. Edd. [c] Προσηνὴς] Bene sic P. aliaeque. Προσηνὼς male J. [d] Παραδυόμενος] Παραδυόμενος P. G. & marg. *Ald. W.* [e] Ἀπολιμπάνυσαι] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνυσα J.

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non concitur, & alterum μύθου &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler*. Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μύθου. Sed quum ποιητῶν conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana*.) J. F. R.

70. Ἀμφίσαι αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Vide Parœmiogr. J. B.

Ibid. Αὐτῷ τῷ μύτρῳ] Omisit de industria αἶκε δύνωμαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. M. du S.

78. Γραφίων μόνων] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. J. M. G.

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τ γλώττης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. Sic Mss. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πραΰς ϖαραδυόμενος εἰς τὴν ἀκόην, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans*. est enim ϖαραδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare*. pro quo mox λαδύεσθαι c. 14. καὶ ἢ κηρῷ ἐπιφάξει τὰ ὦτα, καὶ λαθὼν τῷ κηρῷ λαδύσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* ϖαραδυόμενος, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον. J. G. G.

Ibid. Γλυκίων μίλητος] *Homer.* Il. A. 249. M. du S.

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum ϖαραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix ϖαραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem*, sed ϖαραδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰς ϖαραδύσῃ supra p. 480, 16. observavit Cl, *Hemsterhusius*. J. M. G.

Παραδυόμενος] Alteram lect. ϖαραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πραΰς conjungitur; quum ϖαραδύω violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ ϖαραδύσας αὐτό ϖου. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare ϖαραδυ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc ϖαραδυομ. restitui placet. J. F. R.

97. Ἄτλα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi causa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄτλα esse *quaedam*, ἄτλα vero pro ἄτινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. J. F. R.

ᾄδῃ, ᾗ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαυλα· κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις κἀκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵω ἐπαγωγόταλοι ἐγένοντο τῆς [e] ἀκροατῆς, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ἐπικαλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καταλιπόντες ἂν τὰς κιθάρας, παρειστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον φυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῶν ῥυθμῶν, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει μεμετρημένῃ τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρᾳκὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μέλαξιν βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾄδουσης αὐτῆς ἀκούσῃ, οὐκέτι τὸ

lchrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nominés, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum alliceront, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τίποτε enim erat in cett. Edd. ne Fl. quidem excepta. b Σιωπᾶν] Σιωπῶν male J. c Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigit M. duS. d Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male J. e Ἀκροατῆς] Ἀκρατῶν male J. f Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενα male J.

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. V. Πρόκνην λέγει ἢ φιλομήλην· εἴτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρᾳκὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. V.

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὡς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, †ἐπὶ αὐλῷ € κιθάρᾳ. V.

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ἐπὶ] Ἐπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἰκμάδος. *J. F. R.*

1. Τότε δὴ τί ποτε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Οπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί ποτε, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Αλκυόσι € τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἄπαυλα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor εἴ ποτε. *Tunc certe, si unquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. *J. J.*

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δὴ τί ποτε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, εἴ ποτε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. *M. duS.*

Τότε δὴ τί ποτε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτε, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. *J. M. G.*

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἰχθὺν γὰρ ἰχθύν. *Aristoph.*

lum ; quod a Gorgonibus solet, tibi usu veniet, ut lapis fias ex homine ; sed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adstabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus ; talis auditio est Terpsichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipsius Calliopes e disciplina, sexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem esse convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidisti autem ipse, quam dico: itaque puta te etiam audisse.

15. Accuratus enim ille sermo, & Ionica puritas, & quod arguta in consuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi sit, & ab ipsis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipso coloniae jure, Atticae civitatis sit particeps. Neque vero illud ad-

τ̃ Γοργόνων μόνον ἔσῃ πεπονθὼς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ τ̃ Σειρήνων [g] εἴσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρεστήξῃ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημένος, πατρίδος καὶ οἰκείων ἐπιλαθόμενος· καὶ ἢν κηρῷ ἐπφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ διὰ τ̃ κηρ̃ διδύσεταί σοι τὸ μέλος. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐστι Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θέλγητρα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἄν, τοιαύτης μοι τ̃ ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τ̃ διὰ τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τ̃ ὀδόντων ἐξιοῦσαν. εὖ φαχας δὲ καὶ αὐτὸς, ἣν φημι, ὥστε καὶ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μὲν γὰρ ἀκριβὲς τοῦτο τ̃ φωνῆς, καὶ καθαρῶς Ἰωνικὸν, καὶ ὅτι ὁμιλῆσαι σωφρόνως, καὶ πολὺ τ̃ Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γὰρ αὐτῇ, καὶ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τ̃ ἀποικίας. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἴσῃ] Ἔσῃ male *J.* h Παρεστήξῃ] Sic Edd. excepta *J.* quae παρεστήξῃ. *Palm.* emendat παρεξιστήσῃ.

stoph. Pl. 348. Ἔστι γάρ τις ἵνα κἀνδυτὸν ὦ τῷ πράγματι. Et 114. οἶμαι γὰρ οἶμαι: Ad quem versum plura Illustr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jens.* τί πολὺς stare non posse ; & εἰκὸς non absurde conjecit. Jam vero nihil amplius desiderabit ; nec Cl. *Gesner.* cujus versionem tamen intactam servavi. *J.F.R.*

2. Ταῦτα] Quia non satis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J.F.R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνα] Vide de hac locutione notam Cl. *Jensii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Παιδιὸς] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G.C.*

6. Πολυηχέα — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M.du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. est πολυηχέα φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Past.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noster infra *Herc.* c. 4. ἰλλάδα φωνὴν ἀφιεῖς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆσιν βοήν. *J.F.R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίων] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius simulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G.C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic supra Συγγρ. c. 50. *M.du S.*

25. Παρεστήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεστήξῃ γάρ. (*adstabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, nescio. Forte legendum est παρεξεστήσῃ, a παρεξίσταμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu fera ravis.* *J.P.a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, post illud removi. Est enim anastrophe usitata, potuissetque sine commate ullo scribi. *Demosth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, ὦ οὐδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον ὦ οὐδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demosth.* testimon. licet haud indicata pag. adfert. *Aristoph.* Plut. 182-3.

Μανάτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἰτίος
Καὶ τ̃ κακῶν καὶ τ̃ ἀγαθῶν, ὦ ἴσθ' ὅτι.

J.F.R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M.du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theseo conditam sunt qui tradiderunt. Alii Ephesiorum coloniam esse voluerunt. Curiosi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M.du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἂν, εἰ καὶ ποιήσῃ χάριν, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις οὖσα. μία μὲ δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκών, ὡς ἄν τις ὅτι τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, ἐπεὶ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ὑπέδειξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὑτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι τῆς ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράφῃ, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λῴονα ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ὑπομέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖται ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὸν

miratus fuerim, si poësi etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti, tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. LYC. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo majorem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulcherrarum rerum omnium principem esse eru-

a Αὐτὸ] Deest in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συνθεὶς.] Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. ἐπεὶ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ὑπέδειξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἧττον γὰρ τοῦτο ἐ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere. Plin.* in ep. *imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine sigma.* hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶται, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex *Opsopoeo* adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promisisset ἐκδιδάξαι ἐ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione hujus suae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκωμάσωμεν, ποικίλην μὲν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ κατ' αὐτὸ ἀπολιπώμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμεναι, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἢ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπιχρῶσαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐκτέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμην τῆς γραφῆς. οὐ γὰρ ἐθ' [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

[e] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνύγκ. P. Item marg. *AiW.* [e] Ὅ, τι] Sic *P.* Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἑκάστη] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλαι ἄλλας φασὶν ἔφορον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἱστορίας, ἃς δὲ σοφιστὴν εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, [*] Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

[*] Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non convehiat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinetum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, conjunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπασις, οὐ τῷ μέρει ἕκαστον. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς σοφ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λαῖνα] Parodia *Heſiodi.* Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γὰρ ἐθ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύσαι] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. F.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ἤ τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alcibiad.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ἤ τινα οὐκ ὠφελήσει. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅ τινα οὐκ εἰκῆ ἐνόμισεν. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδιᾶς. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονεύῃ), πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀνακείσθω καὶ αὕτη· καὶ μεμπτὴ γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τε πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, καὶ [b] φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμῶν, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quicum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμῶν] Nil mut. Edd. Προθήμοι *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδείας exhibere, quae alioquin ejusmodi mendas fideiiter imitari, saepe augere solet. *J.F.R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laert.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum Cic. de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laert.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλιξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσου. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — πεποίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J.F.R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ἀνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post Mss. Ἀτλικιστέρως legitur in Mss. ἐγγὺς ἴσου, νῦν δὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienssium respublica, & ista praesens Romanorum potentia*. Edit. ἐγγὺς γάρ ἐστι, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat*. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῆς τηλικαύτης ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὴ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ἴσον. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam*. Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. *Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab eo propius absum*. *J.G.G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. Φαῦλος legit φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλον, ait, ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιον, ἢ φάυλη. Λουκιανὸς ἐν εἰκόσιν· ἃ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλον

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος καὶ ἐκείνη πρὸς τοῦτο τῶν ὑπ' αὐτῆς ἐμπέτραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ σταθμῇ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθός [e] ἐστι. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας· ἡ γὰρ [f] ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ [g] τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὅπου πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅτι ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν ἡ

[d] Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. [e] Ἐστι] Ἔστιν *Fl.* [f] Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἴσον Codd. G. P. L. & marg. *A1.* [g] Τῷ] Sic rectè L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λω hic rectè ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προβίμιον] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ σὺν τῇ Μιλήτου ἑκάτην Ἀσπασίαν, ἣ καὶ ὁ Ὀλύμπιος, θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς, συνῆν, ἢ φαῦλον συνίσεως παράδειγμα προβίμιον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προβίμιοι; idque jam in verſione rectè obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προβίμιον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προβίμιοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἔσω. Poſſet & ἔσαι legi, ut ſtatim, τὴν Διοτίμα δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτὴν, ἰσχνῶς ἔσαι. Niſi & illic ἔσω ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἡ αὕτη ὦ Λυκῖνε, ἀναπλάσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πῶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἐστι cuſum, quod nimirum facile ex ἔσω corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μήγ. ἐστι] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἔσω. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *mulieribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ὁ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εὐτ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τ προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, οὐχ ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτῇ, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τ ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιόν γε ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς δὲ χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἢ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τῷ τρόπῳ, καὶ πρὸς τὰς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω δὴ καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τ τύχην.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

Ἐξῆς δὲ μοι ταύτῃ, ἡ τ σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τ πρὸς τ συνόντα εὐνοίας, ὡς χρὴ τ τῇ Ἰκαρίῳ μάλιστα εἶναι τ [c] σώφρονα καὶ τ φρόνιμον, ἐοικυῖα τῇ Ὁμήρου γεγραμμένῃ (τοιαύτην γὰρ τ ἡ Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, χρὴ τ ὁμώνυμον αὐτῆς τ τῇ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi, cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. b Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. c Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J.* P. &c. d Ἢ] Nihil mut. P. at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὴ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδιχθυσάτη Σαπφὼ μικρά τε ℰ μέλαινα ὁρωμένη. καὶ τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδών, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ ὠφειλημένη. *V.*

* Εἰδιχθυσάτη] Ἐνδιχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege πτίλοις. *M. du S.*

‡ Περιειλημένη] Περιειλημμένην V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὴ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inseruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι ℰ αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτή. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φασὶν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, *ponatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pelli: infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκὼν] Non dubium est quin hoc ver-

lystrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum persecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum supersunt. Illud dico, quod in tanto fastigio constituta, neque felicitate illa inflatur, neque supra humanam mensuram effertur fortunae fiducia, sed in eodem se plano continet, nihil ineptum aut insolens sapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prensationibus salutationibusque praestat humanitatem. Quae quidem tanto sunt his, qui cum illa versantur, jucundiora, quo major est, a qua proficiscuntur, nec tamen *fastum* tragicum prae se ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad superbiam utuntur, sed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac soli isti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, si moderate illum uti videat felicitate, nec ad instar Homericae illius Ates

τραλε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων ἀφεῖλεσαι. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ὑπὸ τῇ εὐπραξίᾳ ἀναβάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] φυλάττειν δὲ ὑπὸ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφερομένην, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφρόσυνας φιλοφρονείσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ μείζων ὤμως γενόμενα [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὕβριν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὄφθησαν. καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ [h] ἀποφθονον ἀφυγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ὅτι, ἢν μεῖριάζοντα ὁπὸ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεί-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc servat P. Ὅσῳ Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *J.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγοιεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μετ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de suspensis tabulis ac donariis sit usitatissimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ ἐν πίνακί τις ἐμπροσθε τῆς πυλῶ. *Suspendatur* tamen cum Cl. *Jensio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etsi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic sit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Gesn.* jam dedisse *proposita sit*, ad mentem Luciani adposite. *J. F. R.*

26. Θεσπεσίῃ] Homericam hanc induci a Luciano existimo, quia Minervae sacerdos precibus suis ab Ilio Graecos avertisse illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adversus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. A. 224. *M. du S.*

Θεσπεσίῃ —— Ἀττικῷ] Puto, respicit ad Il. E, 70. ubi tanquam novercam minime novercam laudat. Versus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόῳ μὲν ἴσην, πόδας δ' ἴτρηρε δίαν Θεσπεσίῃ
Ἶσα φίλοισι τίθησι, χαριζόμενος πόσει ἧϊ.

Aretae Alcinoi historiola nota est ex Od. H. 65. seqq. De Nausicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρίτῃ &c.] *Hom.* Odyss. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρονα] *Homer.* in Odyss. saepissime. *M. du S.*

36. Τὴν τοῦ Ἀδραστείας] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. supra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non satis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. scribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐφυΐα, χάρις, δωρεά. τὸ δὲ εὐποιΐα, ἐπὶ λίαν κεχρῆται. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere observat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apostolus in Epist. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρησότητι καὶ εὐποιΐᾳ. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joseph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τὰ εὐποιΐαν αὐτοῦ λαμβάνοντα. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτην] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράλα βεβηκότα, ᾗ τὸ
ὑποδεέστερον πατῶντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ
τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆ
τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιού-
τον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν
τι, ᾗ μετάρσιον ὄχημα, ἃ μοῦσιν ὅτι τῶν
ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ'
ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω φέρουσι βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσ-
περ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα
τοῦ κηροῦ, ᾗ τῶν πτερῶν ἐκρυέντων, γέλω-
τα ὀφλισκάνουσιν ὅτι κεφαλὴν εἰς πέλαγη
ᾗ κλύδωνα ἐμπίπτουσες. ὅσοι δὲ χρῶνται Δαί-
δαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, ᾗ μὴ πάνυ
ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς
πεποιημένα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀν-
θρώπειον τὴν φορὰν, ᾗ ἠγάπησαν ὑψηλότε-
ροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μηδὲ
νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid est imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, usu venit. Cum fortuna illos, nihil tale sperantes, subito in alatum & sublimem currum sustulit, non manent in statu, nec deorsum respiciunt, sed ardua semper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis subito cera, defluentibusque alis, risum debent, praecipites in mare & fluctus delapsi. Qui vero Daedali exemplo alis usi, nec nimium tolluntur, memores de cera esse factos; sed humanitus dispensant volatum, & satis habent tantum supra fluctus ferri, ut tamen semper adspergine madescant alae, nec uni

eas

Ibid. Ἄτῃ] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Erasm.* in proverb. *Ira omnium tardissime senescit. Bud.* L. V. de asse. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rursus *Gall.* c. 23. m. & passim. *M.du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M.du S.*

89. Καλλίῳ δὲ ἐρ——ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν. *M.du S.*

Καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inspicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaesit, ad ἐρασμιωτέρᾳ. Qui Graece sciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, spero, praeferent. Nempe conversum est, *sed pulchrior & amabilior, cum his praesidiis animam muniat.* Vidisse hoc ipsum video Doctissimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν] Absurde omnes quas vidi Edd. καλλίων —— & ἐρασμιωτέρα. Qui error cum nimis sit manifestus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad posterius adjectivum pertinebat, ad prius esse translatam, eum vel meo periculo, non exspectata codicum fide, sustulissem; jam vero magis securus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Gesnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; sed adulatorie dicta censenda sunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemissam*, p. XL. Scholiastes recte Vero tribuit; sed in eo errasse videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, sed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator consuescit. Adde c. 20. *M.du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixisset Auctor, rem esse convenientissimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem sui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praestanti & omnibus numeris absoluta femina esset beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐριζέμεν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa est felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praestantia; in operibus vero Minervae aequalem esse.* Locus *Homeri*, qui respicitur, est ex Il. I. vs. 389.

Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filiam vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam si aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caesiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omissa est ab *H. Stephano*, cogitabam scripsisseetne Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα πρᾶτιστον ᾗ κάλλιστον. & *Parasitus* c. 58. dicitur τῷ τρίφοντι καλὸν ᾗ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non arrectandus hic locus; neque, puto, satis concinne diceretur, ᾗ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem usum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abest ab locupletissimo

cae-

eas soli praebeant : hi vero secure simul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura subinde bona adfluere.

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, ὅτα δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν. ὥφ' ᾧ καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ἀπὸ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸ χαρτὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ ἀπαμείνασθαι τὰ πτερὰ, καὶ ὅτι πλεῖον ἐπιῤῥεῖν τἀγαθά.

22. LYC. Et ita fiat, Polystrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena ista pulchra sit : sed pulchriorem & amabiliorem sub istis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui sit, hoc etiam cum aliis, quae sunt ipsi, bonis beatum esse, ut sub illius imperio & nasceretur talis femina, & juncta illi ipsum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

ΛΥΚ. Καὶ ὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ ἃ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτῷ τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μὴ τὰ ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῇ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. ἃ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ἐφ' ᾗς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —ια L.

caeteroquin Stephani Thesauro. Etenim ne de aliis scriptoribus Graecis loquar, in Luciano nostro quamplurimae voces sunt, quas frustra in Thesauro illo quaesieris. Non alienum fore puto, hic eas subjicere, quae nobis ex Samosatensi notatae sunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακπίσαντ⊙. *Bis Accusato*, c. 2. post med.
Ακροχειρισμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακωμωδήτως. I. *Vera Historia*, c. 2.
Αμαξεπλήθης. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφισβόκομαι. *Tragopodagra*, a fin. vers. 31.
Αναῤῥαψῳδῶ. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξίργας⊙. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνδυτ⊙. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαῶν. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφῶν. *Bis Accusato*, c. 21. vers. fin.
Απαιδρῶν. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Hesychius* agnoscit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Απονιπρόομαι. II. *Vera Historia*, c. 1.
Απροσιμίαστ⊙. *Quomodo sit scrib. Histor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμναστ⊙. *De Parasito*, §. 6.
Αχλόητ⊙. Ibidem. c. 11. (Sic scriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλητ⊙. tam in *Bened. Ed.* p. 352. E. quam in P. &c.)

Δ.

Διλφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, est enim vox ludicri caussa conficta:)
Διακριχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διαλαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.
Διμπιλ⊙. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσίξοδ⊙. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρ⊙. II. *Vera Historia*, §. 13. de vitibus, singulis mensibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψικίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mf. Wittiano diserte legitur Εγκαμψικηδαλ⊙. Verum & hoc caret *Steph.*
Εἰράμωγμα. *Philopatride*, §. 20.
Εκσιάω. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum censet *Tan. Faber*. (Sed probat *Hemsterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chrysost.*)
Εμμαλλ⊙. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμιμητημών⊙. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid sentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amst.
Εμπεριέχομαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδάκωτ⊙. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγγομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποπνίγω⊙. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Ενεχημονίων. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργουμενίων. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύων. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντειχίδ⊙. *De Parasito*, c. 42. p. m.
Εξεβλ⊙. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδῶν. *Asino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιῤῥαυμών. *Bis Accusato*, c. 1. ante m.
Επιχαριντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ σωλόκων οὐκ ἄν τις ξυλλήβδην αὐτῇ, ὡς δέμας, ὡδὲ φυὴν, φησὶν Ὁμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξασιν ἤδη τὰς εἰκόνας, ἢν τε

quis Homericum illud dicat: *eum aurea illam Venere de forma contendere, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

a Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* b Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Ἐγιαρχίω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Ἐγιάχῳ, οἰκουρὸς, οἰκοναξ, ἐ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Ἐγιάρχῳ. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Ἐγιοχῳ, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εἰδωλοποίημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐκιβάτους. *De non temere cred.* *Calumn.* c. 19. m.

Ἐχινηλαττίαι. *Lexiphane*, idem quod Ἐχινυθία. c. 9. f.

H.

Ἡμιόλλιον. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ἱματιοφυλακίῳ. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred.* *Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθετίαν habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφίαν.

Κακοτεχνῆς. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλεψίχολος quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμέτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαληθυγάτηρ. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λακκαίος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λεπτοῦφις. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μανιάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μανιάκιον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μιμιτρημίους. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μοιχιτιῶν. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξουτουργία. *De Syria Dea*. §. 34.

Ξυμμαστιγόω. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Ὀξυόστρακος. *Lexiphane*, §. 13.

Ὀρχηστορικῶν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Ὀφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδαγωγικά. *De Dompa*, c. 4. f.

Παιλάκτης. *Taxar.* c. 24.

Παίστεμνος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παραιτέομαι. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παρασίτου. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδάκτης. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περιαιδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium fordibus.

Πολυάχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσίνακτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάστιμοι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμπτω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκλησίω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλδυμάτιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προεκχέω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προεμπαλιῶν. *De non temere cred.* *Calumn.* c. 8. a. m.

Προεξέρχομαι. *Ibidem.*

Προεπιξενίω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προθρυλλίω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκαίω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προκείρομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προκορίζω *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανακλίσεις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναστάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδιαγίνομαι. *Morte Peregrini*, c. 43. pr.

Προσμυθολογίω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσωρίων. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προτερμιοῦν. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόπαρᾳ. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ῥιμιτρεῖν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ῥικνόν. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ῥικρόν eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐῤῥικνοῦτο σὺν γελωτι τὸ ὀσφύϊον. Prorsus ita Ῥικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὸν ὀσφὺν φερ-

tum ea quàm tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admiraudamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, eum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmentis

σὺ ἔπλασας, ἢ τῷ σώματι; ἢ ἃς ἐγὼ ἐν ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλὰθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ὀψὲ ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γὰρ τῶν Ἀπελλοῦ, καὶ Παρράσιου, καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη πολλοῦ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη; ὅσῳ μὴ ξύλου, καὶ κη-

ε τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. d Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φαλικὸς ἀδειάγειν quemadmodum id notat Scapingius ad *Hesychium*, ubi Ῥινοῦ ϗ exponitur δίλιτρος, καὶ παιδαγωγὸς ἀληθῶς καὶ ἀδέσποτος.

Ἰσωνία. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Σοφοκλεῖον. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Σοφοπαροίνου. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Σοφοπτολεμαῖος. *Lapithis*, c. 16. f.

Σοφοπτολεμαῖος ὁ ἀπὸ Δόμου. *De Domo*, c. 4. f.

Σπαπαγγιμπτόμαι. *Gallo*, c. 10. p. m.

Σπεκτάζω. *Navigio*, c. 4. f.

Σπουδαῖος ὁ Δημοσθένης Ἐκκαίδεκα. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Σπουδαῖον. *Navigio*, c. 15. pr. item ibid. p. m.

Σπυριδίων. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Στιξαρόμαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Στοιχιστικόν. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Στυτιφίλλου. *Chronosolone*, c. 13. m.

Συκοφιλόμαται. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Σύραττε. *Pseudomanti*, c. 36. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Σπαθλοῦμαι, Διαπραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Σπαυθλοῦμαι, λῆμ. est ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *nauseum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυθλοῦν, ναυλολογεῖν. Ναυθλοσύμβολον, ναυλολογίας. sic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Σύνοιδε. *Amoribus*, c. 46. m.

Σύστασιν ἐμπορικὸν. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συστρατηγικτόνου. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Σωφλὸν. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Σωρίζου. *Vera Historia*, c. 8. f.

Σωτείρᾳ. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Ταλαιπώτατος. *Abdicato*, c. 4. f.

Τριακοντάπηχυν. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσης.

Υ.

Ὑητορικὰ. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑητορικὸν. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπομνηματίου. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπόμνημα. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπομνηματοφορῶμαι. *Dialogis Meretricis*, VI. post m.

Ὑποφιλοσοφεῖον. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑποφρασσόμενος. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπωμοσίαις. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπερφίλου. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδικῶν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑστερομισοτραγῳδία. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑτασμάζειν. *Dial. Mort.* VI. Terps. & Pluti versus fin.

Ὑτερον. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑτοπυκάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑτοσυγχύσει. *Solocista*, c. 10. f.

Ὑτοφιλόμαται. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑτοφρίσω. *Dialogis Meretric.* XIII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλεμπορίου. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοδαντύλου. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλευτάζεις. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχοδόκης. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exsignare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαϊζοῦσα, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed tiendum non magis illa debuisse negligi, quam Ἐπιδέτρα, Εὔλεξις, Ἀποκομῶσα, Ἐμβρυοδόκος, Εὐψυχαδής, Βαυκαλήσω in voce Βαυκαλήσεις in voce Λάκκος, Ἀκροκομιτᾶσα, Ἀκροσοφίσω, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic itidem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μαμιτρημένος, Ταλαιπήκοτος, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur tam minus notari merentur, quam Μαμιλημένος, Μαμιτρισμένος, & alia sexcenta simlia? *J. F.*

Εὐδαιμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Fens.* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F R.*

97. Χρυσῆν &c.] *Hom.* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δίμας &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσα] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλου &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἁλιεύτ. c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρῦ καὶ χρωμάτων ἀπεπόιησ), ἀλλὰ ταῖς ἀπὸ Μουσῶν ὀπτυοίαις εἴκασται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος καλλος καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὑπὲρ γὰρ ἂν ἔτως ἐπαινέσειέ τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῆς, τοιόν δέ ἐστιν· οὐδὲ ἄλλως μὲ χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

POLYSTRATUS ET LYCINUS.

POLYSTR.

MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera, erubesco & tantum non

[a] Σοι] Συ *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. [b] Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἂν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος οὗτος ἀντιγραφὴ τοῦ εἰς Πάνθειαν τὸν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρου τοῦ χρηστοῦ Καίσαρος, ἐγκώμιόν ἐστιν, ὃν ἐκ εἰκόνος ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ἐκ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἰδιωτικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλος γυναικὸς ἀπαραμίλλου πλάσις. πρὸς τοὺς θειῶν ἀντιγραφὰς τόπος, ἅπασι κακῶς εἰς ἄπορον συγκρίσεις Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις, διὰ τῶν σεμνῶν τηλικαῦτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρναίαν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλος &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τὰς θειῶν ἀντιγραφὰς τόπος] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειῶν, legebatur Θειῶν. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocabulae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. Emendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus & Lycini responsione apparet. *J. M. G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exordiur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ,

non obturo aures : eaque res irrisioni potius quam laudi similis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles sunt laudes, quatenus agnoscit qui laudatur, inesse sibi, quae dicuntur, singula. Quod autem ultra est, jam alienum est, & manifesta assentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, si quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi caussa, si senes ob ipsum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque sibi mutatum iri, & futurum ut juvenescant denuo, velut sperabat Pelias.

3. At hoc non ita se habet. Quantivis enim pretii esset praedicatio, si rem ipsam quoque *& substantiam* illius percipere ex tali excessu liceret. Jam vero idem usu ilis, inquit, venire mihi videtur, ac si deformi homini personam formosam aliquis imponat, isque pulchritudine illa superbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri possit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum sua ipsius facie conspiciendus, & qualis sit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, si

ὦτα, ϗ τὸ πρᾶγμα χλεύῃ μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῦδε αἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ϗ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ϗ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὰ ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις ὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος ἐπιθείη. οἷον γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι ϗ τὰς μορφὰς, ϗ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι ϗ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσώπειον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, ϗ ταῦτα ἀφαιρετῷ ὄντι, ϗ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβήναι δυναμένῳ· ὅτε ϗ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κέκρυπτο· ἢ ϗ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενον

a Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

ϗ τιμῶν σὲ τῇ συγγράμματι. Sed haec formosissimae & praestantissimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, sed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σε poni, nec non saepe παρίλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri potest, sed ad ὑπάρχειν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι. ὦ Ἀνεῖτε] Non opus est ut σοὶ in σε mutemus. Pendet dativus a praepositione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. ἤδη πλημμέλημα ἐνορᾶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9. 37. ὅτε τινὰ διελίπη μοι παριόντα, ὅτε ἀβουλίην & c. 38. ὅτι διελίπην, ὅτε ἄλλο ἤδη ἄχαρι παριόντα τε. Ita Noster sub initium *Imaginum*, εἰ μείλοιμεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ ἢ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ ϵ Πυλάδῃ ἐνίδωτε. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jensio* σε pro σοὶ legenti, si simplex εἶδον sequeretur; cum vero jam sequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etli enim *Obsop.* vertit: *suam erga me benevolentiam perspexi*, quid obstat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi inesse* video. nam ἐνεῖδον σοι idem erit, quod εἶδον ἐν σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Nostrum non semel alibi sic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum scripsissem, lubens cognovi Cl. *Gesnerum* mecum sentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράττομαι] Infra *Chronosol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράττομαι πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum consule, si non meministi. De Phaone nos alibi diximus ad N. A. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. supra Nec. A. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kust.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impressis, & ipso M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obsecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο scribere jubenti. Alia res foret, si ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησαμένῳ, in παρισχέ— in quo

μεν κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι δὲ μεγέθει τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τούτου τινός.

quis parvus cothurnis subligatis de magnitudine contendat, cum hisce qui tota ulna ab aequo solo *super ipsum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαι ποτὲ τινος τῶν ποιητῶν ἐν ἄσμασι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτὴν εἴκαζεν ἐκεῖνος τὸ εὐμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὸν μὲν δὴ γάνυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὀλίσθειν τοῦ ποιητοῦ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδοῖτο ἐπαινεμένη, ἄχρι δή τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑταῖρε, μὴ καὶ ἀναγήραι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, sed parvam eandem, & multum a justa statura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna esset, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque staturam. Atque illam quidem gestire ad laudem, quasi ad carminis mensuram cresceret, & manum movere: poëtam vero saepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praesentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Desine quaeso, ne facias, ut surgat etiam mulier.*

Παρατλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτίκα περὶ τάλαντου, ὅστις ἂν μάλιστα ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω βεβαρημένη τὴν κεφαλὴν, ἅπαντες εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe;

au-

a Καὶ] Deeſt in *El.* b Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *El.* Nil mut. P. nec Edd. c Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προθεῶναι Edd. priores. d Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ ὀλίγας ὅσας] Εἴληπται μὲν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς συντάξεως τὸ πλείω ὅσον, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον τῆς συνήθους, τὸ μὲν ἀναφορικὸν πρότακτον, καὶ κατὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ποσοῦ, τὸ μὲν πλεῖον ὅσον ἐστὶ, τὸ δ' ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παμπάνυσμόν ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex proſae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad l. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαλο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian* VI. 12. τεθηπάφιτο VIII. 7. μεκόσμηλο. XIII. 3. πεκλόφοτο. Ibid. I. πεφοίνιλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Iesii. ad eund.* III. 19. ubi ad verb. ἐπιλελοίπει No. 8. etiam τετόμιτο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox.* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro σύνηκμ. Adde & *Zeux.* §. 10. προτάλιζε pro ἐπροτάλιζε (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. εὐδαίμων, non ηὐδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδρόμητο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen νύφρωλο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τῶ κέκρωλο poſtea non ſemel occurrent. *J.F.R.*

48. Τὴν χεῖρα ἐπισείειν] Sic ſupra Σκυθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae perperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim est, quod

audiebat exsecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque essent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent se adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus solum, verum etiam in picturis similiter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos specie exprimunt: esse autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naso, aut nigriores pingere oculos, aut si quid aliud adesse sibi cupiant: deinde imprudentes coronare signa aliena, & nihil sibi similia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparasti. Supra me enim, inquit, quin humanam supra omnem naturam sunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praestantissimis. Etenim istud quoque omnino dixit, Religiose admodum

Θεῦ, ἤτοι τ καλαράτων τριχῶν, ε ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, ϗ ἕλικας τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, ϗ σελίνοις τὺς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δὴν τ τοιούτων καλεγέλα, τ παρεχόντων αὐτὺς τοῖς κόλαξι, ϗ προστίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ ϗ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε ϗ ἐξαπατᾶσθ θέλυσι. χαίρυσι γᾶν, ἔφη, τ γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότεροι αὐτὺς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ ϗ προστάττυσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ ῥινός, ἢ μελάντερα γράψασθ τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτὺς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανῦντας, ϗ ὐδὲν αὐτοῖς ἐοικυίας.

Ταῦτα δὲ ϗ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινῶσα τῷ συγγράμματι, ἓν δὲ τῦτο ὐ φέρυσα, ὅτι θεαῖς αὐτιῶ Ἥρᾳ ϗ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲς ἐμὲ γὰρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲς ἅπασαν ἀνθρωπίνην Φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε ὐδ' ἐκεῖνα ἠξίυν, ταῖς ἡρωίναις συνθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, ϗ Ἀρήτῃ, ϗ Θεανοῖ, ὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, ϗ γ αὖ ϗ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

ε Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δί σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμως ἂν † ῥηθεῖεν. *V.*

86. Παραθεωρῶ μα] Ἀντὶ τῦ συνθεάομαι, συγκρίνω. *V.*

* Εὐσήμως] Ἐυσήμως Exc. *G.*

† Ῥηθεῖεν] Ῥηθεῖεν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθεῖναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ βοστρύχων τ κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθους τὸ καλὸν ἀνθεῦσιν ὅμοιαι. *J. F. R.*

86. Παραθεωρῶ] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰρ αὖ] An ϗ γὰρ αὖ; *F. G.*

Καὶ γὰρ αὖ] Non absurda quidem est *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum est fere otiosum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etsi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic significare commode potest; sine sensus detrimento tamen abesse; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba asperius sonare. Quamvis alibi ϗ γὰρ ϗ conjungere amat; sed & *Alex.* §. 24. vers. 21. ϗ γὰρ αὖ ἐ ὑτω. Ibid. 28. pr. ϗ γὰρ αὖ ἐ τῦτο σοφώτερον. Quare jam tanto minus *Gujeto* adsentior. *J. F. R.*

90. Καὶ-

πρὸς τὰς θεὰς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατ' [a] Καστιέπειαν εἶναι δόξω, τι τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρεΐσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥρᾳ δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾷ αὐτὴν τὸ βιβλίον οὕτω φερόμενον, ὥσπερ νῦν σοι ἔχει, καὶ μάλα εὐσεβῶς καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τὰς θεούς. ἐδόκει τε ἀτόπημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ [e] Κνιδίοις καὶ τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κύποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναπεπταμένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον καὶ πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπειλεῖν.

Ἥξιον δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν

& meticulose adversum Deos animo adfecta sum. Metuo igitur, ne Cassiepeiae fatum simile sustinere videar, laudem ejusmodi si admisero. Et tamen solis illa se conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, rescribere te & *immutare* jussit, alioquin ipsam se Deas testari, contra suam voluntatem te scripsisse, cum scias molestum sibi esse libellum ita oberrantem, uti nunc compositus est, neque pietate erga Deos neque religione conservata. Putabat autem impie a se factum, & suam culpam visum iri, si Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* similem se dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipsa a te dicta sunt, cum modestam & a fastu alienam laudasti, quae ultra humanam se mensuram non extenderet, sed volatum faceret terrae vicinum: cum tu statim post haec ipsa dicta, supra caelum ipsum mulierem extollas, ut ipsis etiam deabus eam dicas similem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenten-

a Καστιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. Κασσιέπειαν W. b Ἀντιξετ.] Ἀντιξητ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρτύρεσθαι W. d Τὰς θεάς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *AIW.*

90. Τὴν Καστιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Καστιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθω &c.] Idem superius politum, Lib. de historia scribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸν Ἄθω] Adscripserat etiam *Solan.* conferend. *Quom. Hist.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοντα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec scriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρος, quae praecesserunt, referri non potest. Sed sic solent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *statua*, etiam quasi rex ipse esset, eam facit masculini generis? Potest id verum esse; nam si ad βασιλέως referas, ἔχοντος legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, nisi quis Codex bonae notae id suadeat. Vid. quae de generis enallage supra notavimus ad II. *Ver. Hist.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Anor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed posses etiam ἔχοντα ad Ἄθω ἄλω referre, & reliqua ab ὡς pro parenthesi habere; At lenius fluit oratio, si ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non credideram opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; sed recordatus quid Cl. *Wallis* de hoc duali scripserit, paucis id recognoscere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidisset ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χε„ροῖν, quod sic habetur in plerisque codicum; propter „ἃ χεῖρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χεὶρ fieri in duali numero masculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. supra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiss. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Nostro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere sit, pro τὰ (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piscat.* §. 20. notamus in τὼ τίχνα) credidere forsan etiam in genitivo ac dativo locum habere: vel potius inverse tribuerunt

ita

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖται τῦ Ἀλεξάνδρυ, ὃς τῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνυμένυ τ Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τῦ βασιλέως, [e] ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, ὑ προσηκάλο τ τερατείαν ὑπερβάσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τ ἄνθρωπον, ὑ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τ Ἄθω χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καταμικρύνειν ὄρος ὕτω μέγα πρὸς μικρᾶ σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τ Ἀλέξανδρον τ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω [f] τῦτον τῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτῆς ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· ὑ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν ὕτω δοξόδοξυ τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν δὴ τὸ μὴ πλάσμα σε ἐπαινεῖν, καὶ τ ὀπίνοιαν τ εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τ ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τ τηλικύτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ὖσαν· ὥστε ἀφίησί [g] σοι ταύτῃ τ τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ δεχέτυπα

[e] Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. [f] Τῦτον] Sic restitutum ex W. Τῦτο Edd. priores. [g] Σοι] Forsan σε adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τῦ Ἀλεξάνδρυ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν ἐν ἐχέφρον Ἀλεξάνδρυ. *V.*

id substantivo χειρὶ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis fit generis, eandem terminationem retinendo in τὸν. Nam si substantivum *in* sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τίχη, πόλις, &c. quia similiter τὸν τίχην, τὸν πόλεις, τὸν ἡμέρας invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialect. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τῶν πόλεων quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 'ſ wereltſ loop / 'ſ moeders lichaam / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus, similibus recte comparat Frater Car. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τῶν χειρῶν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χειροῖν non esse poëticum, pro χερσῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τῦτο] Lege τῦτε. *F. G.* Sed post inventum τῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τῦτον] Sic W. In omnibus impressis τῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἀνεῖς.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τοῦτον legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάσθαι, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα ὑποδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τ' πόδα ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ [a] καὶ ἐπισομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατῆσαι αὐτῷ. κἀκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τ' σωμάτων [c] ἀνεστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τὰς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβολὴν τ' ἀληθείαν, ἢ τ' ἐξέτασιν τ' ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τ' τ' ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψευδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τ' εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μέλαξυ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἴ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, (ut retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἑστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τ' πόδα] Παροιμία ἐπὶ τ' ὑπερτείνειν ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖ φιλοῦσα αἱ αὐχμηταί. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ἐπισομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τ' τρίχοπα ἐπίσχων, ἢ ἐμπεδήσας ἐπισομιεῖ (Ex addendis Graev.) AE. M.

Μὴ ἐπισομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem*. Utrum autem Lucianus pro ἐπισομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ σόμα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τ' τρίχοπα ἐπίσχων, ἢ ἐμπεδήσας ἐπισομιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in scriptis animadverti. At postquam illa suam significavit sententiam, ipse quoque similia de iis sentire incipio. Atque simile quid mihi usu venit iis, quae in rebus illis observamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & sub ipsis oculis, videmus aliquid, nihil accurate discernimus: si vero recedentes aliquantulum, ex justae proportionis distantia spectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae sit, eam Veneri & Junoni similem pronuntiare, quid aliud est, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum est majus fit illa compositione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, si qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter statura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter supra alterum emineat: non minore supra modum extendente se hoc fiat, si vel maxime in summos se digitos erigat: sed si debent aequalis staturae videri, major ille

οὐ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνῃ ἐπεσημήνατο, κἀγὼ αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν ἐκείνῃ· καὶ πάθημά τι ἔπαθον, οἷς ὅταν τὰ ὁρώμενα πάσχομεν ἢ μὴ πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ ὕπως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὂν Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεάς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕπως τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστεφόμενον οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τὴν ἡλικίαν χαμαίζηλος, εἶτα δέησειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸ ἕτερον, ὁ τοῦ βραχυτέρου ὑπαναλεινομένου τοῦτο γένοιτ' ἂν, καὶ ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὑπεκ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. Bz. S. P.* & M. Ἐπλημμέλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

nescio; Certe spernendum non fuit. De statuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τὰ σώματα ἀνιστάναι τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium esse ταῖς pro τοῖς· utique sic recte omnes priores; & ratio ipsa postulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι] Non omisit hunc locum *P. Faber* Agonist. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιηγ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; sed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικεῖόν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & superstitioni proximum, secundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut stultae & miserae omnes sumus religiosae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio sic putabam: sed mutavi sententiam. *J. M. G.*

57. Εἰπεῖν ἔδοξε] Depravatus hic locus est, forsan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἔδοξε, scriptum est παθεῖν ἔδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forsan πλημμέλημα ἐνεώρων. Ego certe ex recepta lectione nullum sensum extundere me posse fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημμέλησε ἑνορῶν] Qui ad totam hujus loci sententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, sensum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obsopoeus*, jam videtur animadvertisse, οὐδὲν πλημμέλημα ἑνεώρων, vel ἐνεώρων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus sum: & ita dedisse jam video Gel. *Solanum. J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; sed num *Gujeto* illam subtraxerit noster, non dixerim. Ceterum de constructione illa ἑνορῶν τινι, vide supra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Gesn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, εἰ ἔστιν ἄνθρωπος μείζων γίγνεσθαι, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώμενον. εἰ δὲ μὴ ἀπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ οὐράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤδονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ἀπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτῷ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ἂν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ἐποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ πέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀνεπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη ἐξαδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνει W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ P. c Ἐξειργάσατο] Ἐξειργάσαιτο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidisse, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari*, *infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φύσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ εἶκτον σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῷ πρήγματι ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* παθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητι καὶ εἶξατε. Hinc & pro *flecti*, *inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμούλιον εἰς τοῦτο, ἐκπεπυσμένος τὴν θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibusibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὦθοῦσι. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὶ αἱ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) *à me feres has ter mille drachmas. Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἰσοῖαι ἐ παρ' ἄλλων ἀποδιξάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδιξάμενος, licet cum ὦθοῦσι jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipias

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum fecistis, tu maxime, quod indicta caussa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos caussa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa caussae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuistis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodian scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ' Φειδίαν, ἐγκλείσαμθνον ἑαυτὸν, ἐπανορθῶν τ' ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκῶν. ὁ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμυ τοσούτυ, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τὰς πολλὰς βέλτιόν ὁρᾶν τῶ ἑνός, κἂν Φειδίας ᾖ. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε, τ' εὔνυς ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γὰρ ὕτω μακρὰν, τ' καὶηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας τ' τῆ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε ὁ δικαστικὸν ἐποιήσατε, τ' μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τῆ βιβλίυ, μὴ παρόντος αὐτῷ τῆ συνηγόρυ. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τῦτό ἐστι, τ' τ' παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ τ' ἡμεῖς ἑάλωμεν, ὕτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, ὕτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι τ' δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, τ' τ' Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν [h] τινα.

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. *e* Ἀπ'] Sic Edd. Ἡφ' W. *f* Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. *g* Ἐγνωσμένοις] Ἐγνοσμ. male *J.* sola. *h* Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. *Gi.*

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις —— ἀπὸ τῆ Σιβύης ἀφικνεμένων. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπὸ τινὸς, ἀπ' αἰκὸς, & similia, recte dicuntur, quidni & καμίζω sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J. F. R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29. ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀπολογ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem, apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F. G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.). Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.*. *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τ' Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laeserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J. M. G.*

να γενέσθ᾽ ἡ δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί᾽, ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ὁ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῂς, ἀλλ᾽ ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅπῃ θέλῃς δίκης.

ΛΥΚ. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν ὕστως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ᾽ ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ᾽ εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ᾽ ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τοῦτό γε ἕνεκα, ὡς ὁ φιλῶν με ὑποκριτὴν ἕξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος μὲν βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μάλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ ἔδει μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς ὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· καὶ παρ᾽ ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ᾽ ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ᾽ ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ ὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡ μὲ πάρεστι, καὶ προείρηκε δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ᾽ αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὸν δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, ὁ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ πέπονθα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως φοβερώτερον μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονυχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτῷ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ᾽ ὅμως· ὁ γὰρ οἷόν τε ἀναδύναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαῤῥῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, siquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adversariis, ut tu vocas, sed inter amicos caussam dices. Ego vero idem judicium tecum subire paratus sum.

16. LYC. At illud molestum, Polystrate, quod non illa praesente habebo orationem: longe enim sic esset melius. Jam vero necesse est mandata alteri caussa defungi. Verum si talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuisti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, esto Lycine, nec enim malum me defensionis tuae apud illam actorem habebis, si breviter dicere studeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longissima mihi oratione opus erat, adversus vehementem adeo accusationem. Veruntamen tua caussa in compendium mittam defensionem. A me igitur ista illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praesente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polystrate, ipsa jam adest, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipsa mihi renuntiasti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, nescio qua ratione hoc negotium reddidisti: atque, ut vides, sudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipsam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam subducere me, ipsa jam praesente, non est integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipso vultu prae se fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia est. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forsan σὺ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam σὺ, quae in libris nostris exciderat, omnino restituendam duxi. Abscissa haec erant cum margine in M. M. du S.

68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Πρεσβ. §. 26. M. du S.

73. Πέρα τῆ μέτρου] At supra de Salt. c. 21. πέρα τῆ μετρίου. Prius Nostro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemst. T. I. Nigr. c. 30. f. J. F. R.

76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, σὺ γέλατι ποιῶ-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob caussas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῄς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐκ ὀρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῄνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, καὶ πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα πρὸς σέ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα καὶ εἰκόνα, οὐπ' ἀγνοίας με ἁμαρτοῦσαν. ἃ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐκ ὄπως ὑπερβάλλειν δοκῶ τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γάρ, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς πανμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἴ πάντως μεταχοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προσθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνῳ μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ὑπῆρξας τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μεῖζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοκρατικῆς τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὴν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα, ὃς

a Προσέγραψα] Προύγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex B2. & M. Τυγχάνεις Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

ποσόσοδ. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. οὐ παιδιᾷ ἐπειῶντα. Sic Herodian. 2. 7. 4. εἶχον οὐ καταφρονήσει, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. M. du S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐξα-

ὁς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καταφρονήσειε· Φαίην γοῦν ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἐπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἔκμειρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς. τοῖς αὐτοῖς δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔστω ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμείρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμείρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τοῦ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἔμμειρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμειρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἔκμειρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἔμμειρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, maxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἔμμειρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμειρα pro ἔκμειρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Polluc.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρῶς vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμειρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassset. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τῆς ᾠδῆς] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ καὶ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ὅτι πιζός εἰμι, ὅτι ἐπὶ τῶν μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit *ὁ πάνυ Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. — *tuque pedestribus Dices historiis proelia Caesaris, Maecenas, melius.* *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλευθέρου γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δέ [στι] φημὶ [τοιούτους — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τοὺς ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημι] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημι τοιούτους ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τοῦ ἐπαινετικοῦ τούτου λόγου, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα εἰκόσι, καὶ ὁμοιάσεσι προχρῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, &

ferantur. Liberum enim quiddam laus est: nec est modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege constitutus: sed hoc solum videt undique, ut in summa admiratione ponat, & aemulatione dignum ostendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, ne *alterius* consilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *esse* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus similitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, sic maxime judicetur, non si quis paribus aliquid comparet, neque si ad vilius quid collaμὴ ὅτι μέτρων φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθέτημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. εἰ μὲν οὖν ταύτῃ ἐγὼ βαδίσομαι, μὴ καὶ ὅσοι δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνα δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ σκοπεῖν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστον ἔστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις παραβάλλοι, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ ἀποδεέστερον ποιῆται

b Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. c Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσεις addit *Marc.* Sed non adest in ulla Ed. nec in M. d Τοῖς] Abest ab *J.* Adest in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus esse; quum feminae hujus dotes tantae sint, tamque uberem laudationis praestent materiam, ut, si velit veram ejus dare descriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illustrium, se debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis* esse *ansas, ut laudatorem aporteat & imagines & similitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri potest, *esse*. Est quoque *συγχύσεως* haec species, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo postulet, Ἐκεῖνο δέ φημί σε, &c. Pari modo supra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ & τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἥκουσας οἱ ἐπιχώριοι παρ' αὐτῆς. Et hic ordo est, ἥκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audivisti, quam incolae de ea narrant.* Similes *συγχύσεις* in hoc & aliis scriptoribus sunt frequentissimae, quod nemini latet. Per *σύγχυσιν* quoque exponam verba haec in Nostri *Hermotimo* c. 7. post m. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο (Ἡρακλῆς) ἀπέβαλεν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τοῦ μητρὸς, καὶ καθαρόν τι, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διακριθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Nempe διακριθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quasi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διακριθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem discretam divinitatem ferens, ad Deos subvolavit.* Ergo nihil necesse est cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διακριθὲν legere διακριθείς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud *σε* vel pro *σοι* positum ab oscitante librario, vel, quod malim, pro *γε*, videtur induxisse aliquem, ut παρεχωρήσαι illud, de quo est in nota *Marcilii*, insereret: cum praesertim non cogitaret ἀφορμὰς esse rhetorum nomen, quo ea designantur, quae alias *στοιχεῖα*, item *μόρια τῆς οὐσίας* appellant, locos quosdam & quasi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti possunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum est comparationibus; comparandum est autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, sed cum excellentioribus. Versatur hic in thesi auctor, non in hypothesi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Ba. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μακρ' ἔργον εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχηκέναι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. sunt: Ἐπειδὰν καὶ δῇ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις ἢ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρίσχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de caussa eo nos ableget, num ad usum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonstrandum, an ut ostendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρίσχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & sic mihi videtur; nam sive pro ἡμῖν legas εἶναι, sive *σε* mutes in *σοι* aut *γε*, dura tamen & contorta manet constructio Lucianeae non satis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriusculum videtur, quia sic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac transitio a singulari ad plural. simul concurrerent. Esto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Gesner.* cum *Jensio* me perspicaciores sic volunt. *J. F. R.*

ἢ τῷ Διάθεσιν, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσδιάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ πῶς τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς [e] τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτὸν· οὕτως γὰρ ἂν κυνὸς ἐντελὴς ἔπαινος. καὶ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τὸν ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ὅτι τῇ [f] ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τένοντα; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε; tionem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri potest, illud quod laudatur admoveat. Velut si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium est laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum domitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protensuram adversarias illi manus*, *neque ferreum Alcmenae natum*. Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσδιάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *AIW.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἰ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δοκεῖ male *J. Ald.* P. Recte εἰδέναι cett. & M. e Τὸν] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσδιάζον. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσδιάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose ἰδέναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat nescio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, sed inter ea, quae hodie supersunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὅμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bono sensu mutilatus; condonanda itaque non nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, nequa robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *compararit? quin & illis ipsis declaravit. Marcilius* pulchre vidit desiderari χρείττω· non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit, ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constitueram, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila est. *J.F.*

Ὁρᾷς] Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae

Fre-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus est, se praesidibus athletarum Diis oppositum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti sunt, tanquam impie se circa laudem illam gerentes; sed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris caussa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipsum maxime carmen. Noli ergo admirari, si & ipse, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo necessarium, exemplo usus sum altiore; ratione hoc ipsa subjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam discernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris excessum. Adulator igitur, quippe qui suae ipsius utilitatis caussa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, supra modum laudando censet omnia: mentiens plurima ac de suo addens, ut neque Thersiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ καὶ αὐτῆς ἐκείνων. [g] ἀμείνω [h] ἀπέφηνε. καὶ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητήν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ [i] εὐδοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν· ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτι τε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅτῳ ἦν τῷ ἐπαινεῖν ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο παραλόντος τὸν λόγον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μύσε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι [k] διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ὅπου ψευδόμενος καὶ προστιθεὶς παρ' [l] αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν οἷόν τε εἶναι καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ τὸν

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex *Fl.* & *W.* Aberat ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν *W.* Nihil mutat vulgatum *Fl.* i Εὐδοκίμουν] Sic *J. Fl. Fr. Ba. H. Ald. P. S. M.* k Διακρῖναι] Διακρίνας marg. *AIW.* l Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. vulgo, quod emendandum *Gesner.* monuit.

Jensianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, sed Carystium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἀμείνω] Μᾶλλον δὲ ἐ καὶτῶν αὐτῶν ἀμείνω. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipsis imaginibus expressit.* Sed sensus requirit: *quin & potiorem ipsis expressit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ἐ αὐτῶν ἀμείνω] At jam cum ἀμείνω restituerimus, emendatione *Marciliana* non opus est. Patet interim recte eum conjecisse. Sensit idem Cl. *Gesner.* vel ex conjectura, vel ex *Jensii* Lectt. Lucian. perspiciens comparativum deesse, qui cum *majorem* in versione addiderit, non visa emendatione nostra, μᾶλλον videtur conjecisse; reposui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω versio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφ.] Illud ἀμείνω, quod in impressis fere omnibus deerat, ex *W.* & *Fl.* Ed. restituimus. *M. du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἔκκλ. c. 12. *M. du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμουν. Neque hic solum hac in voce peccatur. *M. du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum consensum, tum quia & supra non semel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμουν etiam legitur. Sic εὐρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, satis notum est; alia vero promiscue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & ηὐφραίνομαι, quod supra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, numquam cum augmento legas exhibitum, sed εὐδόκησα ubique. At magis Atticum est εὐδ. Esto. Nec tamen Noster alibi ὑπερατθιάζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτην] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

τ' Νέστορα [a] φάναι τ' ὅτι Ἴλιον πραλεύσαντων, τ' νεώταλον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τ' Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τ' [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἤνπερ μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὅτι τῷ ψεύσματι. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως αὐτὸς ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τ μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, πολλαπλάσια ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὦν ἴσμεν [c] ζῶον, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέοι, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν ὀκνήσειε [d] φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα κατεσκευασμένην, εἴποι ἄν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas curras, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

[a] Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. [b] Φινέα] Reſtitut. ex W. Fl. & V2. Ἰφτέα ceterae omnes male. [c] Ζῶον] Sic etiam eſſe in Fl. notat *Solan.* quid tum? [d] Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους. V.

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ πᾶις οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τ μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλεκτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Draconis lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. ſ. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφτέα ὀξύτερον διοπτεύσαι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphmea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τ' Ἰφτέα ὀξύτερον διοπτεύσαι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφτέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula est.

Ζηνός τοι τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat, si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus consumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium, quod modulate screaret.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν τῷ τοῦ συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· [e] ὅπου Κύναιθος ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καλῶν ἀναλωμάτων, ἐπήνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπεται.

21. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere studeant, quae adsunt: verum etiam illa re non parva distant, quod adulatores quantum possunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, ἂν [f] ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ ἐν σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι. ταῦ-

[e] Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. [f] ψεύσασθαι] ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φυσᾶν] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ὑφιᾶν. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M. du S.*

91. Ὁ δὲ γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐδ' ἂν] ἄν] Sic lege fortasse. ὁ δὲ γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera glossa videntur. *F.G.*

93. Προσόντων] Conf. supra hoc *Dial.* c. 6. & *Συγγρ.* c. 35. *M. du S.*

97. Ὡς ἴσμεν ζώων] Ὡς ἴσμεν ζῶον. *F.G.*

Ὡς ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὄν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia.* Haec sunt versionum monstra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Helleniſmo vide supra ad T. I. *J.J.*

Ὡς ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὧν scriptum erat in nota *Gujeti*; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem postulet, quamquam ζῶον non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jensius*. *J.F.R.*

99. Ἄκρον &c.] *Homer.* Il. Υ, 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκῳ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀλλοπόδων] Fruſtra apud Homerum quaesivi. *M. du S.*

Ἀλλοπόδων] Usitatius quidem *Homero* ἀιρσίποδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵππουσιν ἀλλοποδήσιν ὀχοῦτο. *J.F.R.*

5. Ζηνός πω] *Homer.* Odyss. Δ. 74. *M. du S.*

9. Ὅπου Κύναιθος] Lege ὅς πω. *F.G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impressis & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Laps.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M. du S.*

Ὅπου Κυν.] Decem illa Luciani testimonia ab *Solano* commonstratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* positum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *siquidem*, usurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου Κυν. legere, aut *Gujeto* adsentiri ὡς πω legenti. Ceterum de nomine hujus paraliti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἴσως Στρυβλιων Κύναιθοι, ad quae ille: fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας * ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ ἀδιαμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

Φέρ' ἴδω, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικάσιν. ἐγὼ γοῦν εἴ μού τινα ἄμορφον ὄσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὁ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

Τάχα [d] ἂν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἰρηκας, ἐπαινεῖν μού σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τ' ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον ὄσαν. ἐγὼ δέ, ἤδη γάρ με προάξεται ἀληθὲς εἰπεῖν, ὁ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἴκασα, τεχνίταις δ' ἀγαθοῖς δημιουργήμασι, λίθῳ, ἢ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβές, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *AiW.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μαίης W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὁ νῦν Edd. priores.

26. Παραμιτρῆς τῷ οἰκείῳ μίτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: ἀδιαμετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μίτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῆ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Metaphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intendit corporis sui modum, ut major quam sit, videatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπεραναστέλλεται, „ ἀκροποδεῖ ἑαυτὸν ἐπαγόμενος ἑαυτόν. i.e. *brevioris staturae sit,* „ *extendit se in summos pedes*, ut Lucian. *in Imag.* loquitur, is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὁ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δή, & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ἤδη jam sit inventum, id facile admitteret, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὁ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est *Lauda-*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μῶν· ἢ τοῦτο ἦν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἔτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ καὶ ὅ, τι μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (καὶ γὰρ ἀπομνημονεύεις, εὖ ποιῶσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τὴν αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἐκέλη, ἐπένθει τὸν Πάτροκλον; εἶτα μετ' μικρὸν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσται·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ

e Εἰκόνας] Εἰκόνας male *F.* Recte cett. & M. media brevi. *f* Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. *g* Συναγορεύσοντά μοι] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινεμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. Οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἰκασα] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκασά σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ & ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἶπασα. Et hic σὲ requiritur, ſive εἶκασά σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. J.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. Λίθου & χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Im.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero οὐ π. πρὸ π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτον αἰῶνα δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὅτι τοῦτο ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὀβελίσας τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τοῦ ὀβελοῦ. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσει, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούσας, οὐκ ἂν φθάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν [a] τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὅμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ Ἄρει δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἀφθίτων τ' ἄνθρωπον· κτλ. μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βρωλοιγῷ [b] Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον [c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τε Φρύγα τε τοῦ Πριάμου, [d] θεοείκελον πολλάκις τε Πηλέως. ἀλλὰ ἐπάνειμι αὖθις ὅτι τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν ὅπου αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe *aevum illi* dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis suppositititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, camque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. b Ἄρεϊ] Ἀρῇ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. c Ἄλλῳ] Ἄλλως W. d Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμοιομαστίξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπιτιλήθη, ὀβελίσας ἐξ ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur in editis. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J.F.R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M.V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. I. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Olearius* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Is. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδοῦς Ἀφροδίτης. F.G.

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Συγγρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμματα &c.] *Homer.* Il. B. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. Λ. 295. Γ. 16. A. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαλαλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπ) ab ἀπολείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπολίφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J.F.R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἕτερον] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. A. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae similis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non solum autem ipsos homines Diis facit similes, sed Euphorbi etiam comam *Gratiis similem* dixit, eamque infectam sanguine. Atque in universum tot sunt in hoc genere, ut nulla poëseos pars sit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere similia concessum esto. Adeo autem illa imaginum & similitudinum ratio a censura libera est, ut Homerus Deas ipsas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis*: alius autem aliquis *superciliis violaceis* Venerem dixit: *roseis* enim *digitis insignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus versati sunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora sunt iis, si quis Deo similis esse dicatur: verum ipsas appellationes Deorum quot *jam* imitati sunt, Dionysii, & Hephaestiones, & Zenones, & Posidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠύ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ὄρε[σφι].

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἱμαλὶ δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι κεκόσμηται, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔστω δὲ τὸ καὶ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῆς Ὁμήρου ποιήσεως ἀμιλήκοτος;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μειρακιώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

[e] Ἐξαληλίφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαληλείφθω W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Insignis ea de re *Clementis Alex.* locus est p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καλλιφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνίδων λέγω τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀνίδυον σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακείνους διὰ τὸν δέος ἀπαθανατίζοντες ἐδίδασκον. Καῖξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὐθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορεύεται. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Ποντικὸς ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς. Κοῖλτο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κεραστῆ ἀναπλάττουσι πρὸς τὴν ἀγαλματοποιΐαν, τὸ κριὸν ἀνθρώπου ὑφέσεως ἕνεκεν κεφαλὴ. καὶ ἔτι γε βασιλεὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐκόμπασαν. Deinde recenset Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes assumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, essent ne haec nomina Latine convertenda ipsa quoque, ut eorum vim scilicet lector Graecorum rudis assequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem historia nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracusanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae sectae principem, &c. sed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca suspicioni & inquisitioni eorum, qui primo conspectu eorum possent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina satis nota: hoc an reperiatur, nescio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenset, qui ipsa Deorum nomina, sed eos tantum, qui paululum mutata assumsissent. Ego itaque Ἑρμείας legendum censeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ἀ ὅμως οὐκ ἠγανάκτησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τ' Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵτινες ἀ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

Ὥστε ὁ προσγε σῶ τὸ τοιοῦτον, φορτικῶς ἀφελοῦς πρὸς τ' ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ θεῖον, σὺ μὲ ἀνεύθυνον αὐτὸν, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦν οἱ θεοὶ, ἐπειδὰν πρὸ ἐμοῦ τ' Ὅμηρον ἀ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύναν. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τ' ἄριστον [b] τ' φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα θεοῦ τ' ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα ἀ ἐπιμνημονεύσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus caussa desinam, ut meminisse possit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἴ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἰρηταί σοι καὶ ταῦτα ἀ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. ἀ

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad

a Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτῶ. b Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex Coll. & M. c Ἐγχωμένων] Restitutum ab Solano. Ἐκχυν. Edd. priores. Ἐκχεόμενον V2.

38. Ἄριστον τ' φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. G.

27. Αἰγυπτίους] Vide Spanh. 431. 434. M. du S.

38. Ἄριστον τ' φιλοσόφων] Vide Platonem Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur Imago; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde Lactant. II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inserui, quod habent Coll. & M. Sanctum esse in Minoë Ed. Bas. p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud Diog. Laërt. 150. A. M. du S.

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum Θεοειδής τε ἓ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, Augustinum Steuchum dico, Vossium, Huetium, Pfannerum. J.M.G.

Τὸν ἄριστον τ' φιλοσόφων — εἰκόνα τ' ἀνθρ.] Diog. Laërt. c. 32. Gratius in Genes. c. 1. M. V. la Croze.

Τὸν ἄριστον τ' φιλοσόφων] Non sic invenies locum Diog. Laërt, ab Cl. La Croze indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. Amst. ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν εἶναι εἰκόνας εἶναι τ' ἄριστα, σχολάζοντων ἀσχολίαν. J.F.B.

45. Ἐγχυόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. M. du S.

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν] Th. Magist. h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀπελαύνω, verum & σπουδαίως & ἐμφαλῶς ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra Navig. c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄντρον. De ἀποσοβεῖν autem de quo Thom. ibid. agit, videbimus in Lapith. Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὸν, deferam ad illum, verterat Obsop. Deferre propero Benedict. male uterque. Est enim abibo, vel abeo, propero ad illum, Alciphr. I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὸν Ἀκαδημικὸν σοβεῖς, ubi Beryl. „ σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ πας' αὐτιλὼ, ὀπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τὴν τάξιν αὐτῶν, εἶτά μοι συρίπλεγξ συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν. ΛΥΚ. Αὐτῷ σοὶ μελήσῃ, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παρεδέδωκα, νῦν μὲν ἐκ πολλῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀναγνώσωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη κἀγὼ αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

MNESIP.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

ΜΝΗΣΙΠ.

1 ΤΙ φὴς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope ro.* Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἴσαμεν ἐνθένδε ἀποστᾶσιν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. F.G. Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio, statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδών uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστέλλεσθαι. Ἀριστοφάνης· Οὐτός ἐγω 'ν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δ' Θηβαῖοι ἐκποδὼν ἔστασαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφεσθαι. ἢ οὐ τῷ μέσῳ γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδών cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico, e vestigio*, verum *e medio, e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲν οὐ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graeciss. qui locus est ex *Revivi.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi οὐ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἴχονται ὑμῖν οὐ ποδῶν ἀποπτάμενα, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπειμι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio.* Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo.* Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari οὐ ποδὸς δώσειν nulla est controversia, quid obstat quin οὐ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G. C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν· ὑ μὴν θεὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί δηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ὑ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Fenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer ὥσπερ αὐτῶν deinde c. 32. ubi plura damus. *J. F. R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J. G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt.* In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύνατον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J. F. R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infracti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt*, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt.* quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatium principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τοιοῦτοι (pergit) φιλοῦσιν οἱ καὶ [φιλοῦσι] τῶν ἡμῶν ὄντες τῶν ἀριθμὸν ὄντες, παραδόξως δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὸ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσει πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet cyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intellexiſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδίδωμι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδίδωμι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γενομένης δὲ ἐπὶ πολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐν-

2. MNES. Recte ista statuitis. Sed quo in primis nomine admirati Orestem ac Pyladem honore Diis aequastis, idque, apud vos advenae cum essent; & quod maximum, hostes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehensos abduxissent, immolandosque Dianae, insidiati carceris custodibus, superatoque praesidio, & regem interfecerint, & adscita sibi sacerdote, quin ipsa derepta Diana, navigio, derisa communi Scytharum lege, evaserint. Itaque propter ista si honoratis illos viros, fieri non potest, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκεις. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέοις [b] ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καθαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ἄχοντο ἀποπλέοντες, καταγελάσαντες τῶν κοινῶν τῶν Σκυθῶν [c] νόμων. ὥστε εἰ ἀφ' ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσατε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. c Νόμων] Deest in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, *τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια ἀφικέσθαι. V.*

* φθάνοιτε] φθάνητε Ed. *Ciar.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἰνιδῶν ἤδη τὰ ἱμάντια, καὶ παρεμβάγγελο ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius Interpres, *Nostri terga dabant*; quamquam id non prorsus est *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνιδῶναι οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάτιον ἰσχύρως ἐξωθούμενοι τὴν ἐκκλησίαν. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἰνιδῶναι ab Nostro in 2. *Vera Hist.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνιδῶντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζόντος. At contra ἐνιδῶναι dicitur ventus, ubi increbescit. *Laxare frenum* Graecis quoque dicitur χαλᾶν ἐνιδῶναι. Noster in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωτήρων ἀνάγκη τὴν χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφωτίζουσιν αὖθις, ἔστιν scilicet. Similiter ἐνιδῶναι πόδα, quae phrasis est nautica, usurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remisso, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani sunt, Οπότεραι δὲ τὸ πνεῦμα παλαγίσειαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπίπτον, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀφῇ, τότε ὁρᾷς μὲ ὑπ' ἀνοίας καλούσιν τὴν ὁδὸν πάλιν, ἢ ἐνδοῦναι ἐλέγον τῇ πομπῇ, ἢ συνεκβαμεῖν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den schoot uitlaten. Quod hic vocat Noster συνεκβαμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorsus modo Belgae met den wind uitloopen. *J. J.*

Καὶ τιμᾶσθαι δοκοῦσιν.] Nondum possum accedere *Jensianae* emendationi; cum nondum mihi constet, τιμᾶσθαι media vel passiva terminatione significare posse simpliciter honorare; & nihil hic sit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οὖν ἔσται — μεταπράσει — καὶ τιμᾶσθαι — ἡγούμεθα δή. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμᾶσθαι δοκεῖ.] Recte divinavit *Gesn.* τιμῶντες alicubi inveniri posse. Quare laudabit factum, quod ad id etiam versionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμῶσιν. Cl. *Jensius* mutandum sensit. *M. du S.*

28. Ἀποκλείσας, καθαγιλάσαντες] Duo participia fine copula habuimus etiam supra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκτείνων τὰ οἰκίας, εἰς τὸν Κλεισίαν ἀφικόμενος. Ubi addidi similem constructionem videri posse in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipsa auctorum verba etiam subjungam. Ait enim Euangelista: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἄρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καθαλεῖν ἄπαντα, ἀναστὰς ἐπορεύθησαν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ὦ παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ὥσπερ θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτὸν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, εὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθὺς ἐπιγνόντες αὐτὸν, περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγαναυτήσας, σκυτάλῃ λαβὼν — μοῦ κατῆρξατο. Infra *Asin.* c. 37. λαμβάνειν, τὸν κεφαλὸν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράσθαι τὰς κεφαλὰς — λουσάμενοι εἰς τὸ Σαραγγεῖον βαλανεῖον — ἁλόμενοι ἀφίστε, εἰς τὸ περάσιον — ἀκόμητα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀγασίλαος ὁ ἰατρὸς ἐμοιθήτα, μᾶλλον δὲ αὐτοπρὸς διασάρθρος, ἵνα τὸ κάτω, μαθητοῦς ἐπιστάλων, φαράδλω ἀνελὼν, ἄγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod sic in omnibus suis Codd. inveniri testatur *Bergl.* qui tamen ἐπίτασιν, καὶ ἄγαγεν legendum existimat. Sed vide anne ex superioribus vulgata se tueri possit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. supra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τεντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὕστως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο, ἀνθ' ὅτου πάλαι μὲν θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν δὲ τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γοῦν, δύο ὄντας, ὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὅπως τοῦ Ἀργοῦς ἐς τὴν Κολχίδα πλεύσαντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἶα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν οἰκοῦντων· καὶ ἐπειδὴν ἐάλωσαν, ὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τεντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὕστως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] θύσετε ὡς θεοῖς.

multos illis reddatis similes. Atque hinc ipsi jam ad antiqua respicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Orestes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipsi & sine Diis futuri; si reliqui Dii eodem modo e vestra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum causa venerint, consecrabitis, & sacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis sacra facietis.

3. Quod si enim non harum rerum causa Oresten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praestitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea sacrificando Deos judicastis, atque his, qui parum aberat, quin ipsi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim istaec videri possunt, & rebus olim gestis contraria. T O X. Etiam ista quidem, Mnesippe, generosa illorum virorum *facta*, quae enarrasti. Quod enim, duo cum essent, magnum adeo facinus ausi, longam adeo a sua patria navigationem ingressi, expeditionem in Pontum suscepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorrescentes *portentosas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhospitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum essent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὗσι] Non adest in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι. Ubi negatio tamen pertinet ad priora. *non, etsi prius fame contabescendum esset.* *J. F. R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba glossam esse τῶ τεντεῦθεν, existimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Jussit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίρουσιν ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam supra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium esse de navibus in portum invectis, Cl. *Hemsterh.* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μηδικὸν ἐκεῖνον τὸν λεπὶ Σοφίας ὁδὸν καταπλεῦσαι. Quod recte quoque ibi conversum: *a Syrtis huc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, si propius inspicias, haud sincerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπερ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in syllabis contiguis. Quod autem ait, non sana esse verba, haud satis capio; mihi certe plana videntur, & sensus vel ex versione Cl. *Gesneri* patebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero auctumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] ἀμφυλάξουν μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τ βασιλέα τ Ὕβρεως, καὶ τ Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας; ἀποπλεῦσαι· πῶς ταῦτα μὲ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ὀρθῶς ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ μὲ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ ἐς τ Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τ Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γοῦν ἴστον ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλόν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μετοπώρου εἰς αὐτῶν ἐπανίασιν, ὥς γε τ αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δή, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου καὶ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντ καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὶ κεκρίσθαι.

[b] Ἀμφυλάξουν] Sic Edd. Ἀμφοῖν L. rectius. [c] Ἤδη] Deest in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adest hoc in *F. Fl. Fr. Va. Ba. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adest in *Fl.* [f] Γε] Tε *Fl.* male.

bit unicuique. *F. F. R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 55. & *Strabo* VII. *Enr.* 1φ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *F. F. R.*

Ibid. Ἀμφοῖν] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro ἀμφυλάξουν. *M. du S.*

Ἀμφυλάξουν] Mallem & ego cum *Solano* ἀμφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *F. F. R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

ὃ γὰρ ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ ϗ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καταπλαγέντες τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶναι οἱ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, ϗ τοῖς ἄλλοις νομοθέται καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] ϗ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἃ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, ϗ νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα ϗ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, ϗ τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεῦσαι. ῥᾷστον γὰρ τέκνωμα ἕκαστος αὐτῶν ὁπλάδου τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου ϗ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ ϗ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, ἀναγράψαντες ἔθεσαν, ἵνα μὴ μόνον ἐν τῷ ἀφανεῖ τοῦ ἱεροῦ ἀλλὰ ϗ ἐν τῷ φανερῷ τοῦ τεμένους ἔχωσιν ἀνάμνησιν τῶν ἔργων τῶν ἐκείνων.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Orestео, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum oblivisсatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτῇ male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν ἃ ἀφ. θηρ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένοι, ϗ πρὸς τὴν θυσίαν παρασκευαζόμενοι] Συνειλημμένους, ϗ πρὸς τὴν θυσίαν παρασκευαζομένους. *Th. M.*

20. Κατάρχῃ αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δὲ σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi *Eurip.* c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχῃ αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ' ἐλεχθῆναι τε κατάρχεσθαι. *J. M. G.*

26. Ἐκπεμπαστήριοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τὰ δὲ ξυνεῖναι ἤδη ἀπιόντων ἐκπεμπαστήριοι. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκπεμπαστ. & exponit ἀκροτηριάσαι. Nec variant Mss. Ἐκπεμπαστήριοι τῶν πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. πεπεμπασμένον. *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος ἦν — τὰ πηδάλια πρεσβύτερον. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Bina* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui tem„ poris consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cui„ que lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navi„ bus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad il„ lum locum *Perizonium.* Et *Apuleius* L. 2. Me„ tam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ UTRO QUE REGIMINE amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini no„ tat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-*

tur.

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur: navigans Orestes simul cum amico; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro

λοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ). πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης [c] αὐτῶν τ νεὼς [d] συνειλημμένω, καὶ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένω, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχει) αὐτῶν. καλλιτκρὺ δὲ ὅπι τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπ), καὶ φονεύων τ Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν. καὶ τέλ ἀποπλέοντες, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, καὶ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ὑπιλαμβάνον) τῇ σκάφῃ ἤδη [e] πλέοντ, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' ἐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲ αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τύτου, ἀπονήχον) πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τὺς Σκύθας συμπλοκῇ. ποιῆκε γὰ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲ τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τὺς ὑπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

[c] Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata conspirat P. [d] Συνειλημμένω &c.] Συνειλ—ως & παρεσκ—ως *Marc.* Nil mut. Edd. [e] Πλέοντ] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adserit P.

tur. Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Protrept. ad scient. p. 1. ἐκτρέψας τὸ πηδάλιον κυβερνήτης τοῦ τυφλοῦ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. 1178. Ἀγκαῖος δ' εὖτε κυβερνητῆρας ἐκέλευεν. *Ancaeus vero claves docte gubernavit.* Ita etiam Latini *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τι πηδαλίων θάτερον λαβόντες &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. διφόρων. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλ ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲ τὰ πηδάλια ἀπ' τ χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. J.F.R.

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πρὸ ἐκείνου τεθνάναι θέλοντα, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸν ἐπ' ἐκεῖνον φερόμενον πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' εὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναχτοῦσιν, εἰ μὴ ἰσότιμος κοινωνήσουσι τῶν ἡδέων· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοὺς κινδύνους ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἂν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, οὐδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, οὐδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥστε οὐδὲν ὄνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότην φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τέκμωρ ὅτι τούτοις αὐτοῖς ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremur; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES,

a Ἀντιπνεύσειεν] Ἀντιπνεύσει *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φωῇ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρος € φιλεταῖρος. *G.*

* Φιλέταιρος] Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγριππος & ἀγρίππος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταίρους legere malit, quod longius tamen a scripturae codicis abit. *J.F.R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοκκύους Sarmatice. *M.V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J.F.R.*

75. Ἐν Σκύθαις ἔστι ἄξενος] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Nostr. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et *Rev. Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Colos.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἄξενος omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J.F.R.*

76. Ἔστι γὰρ ξένος, καὶ ἀγρίππος] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν Φάβρικιον *Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non sagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praestantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem sentienti, jam & ipsi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Orestem Pylademque afficitis. Sed nesciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum esse. Lucidissime enim nobis, quae sunt in Oresteo, imagines ostendisti, & pugnam virorum, & *quae* pro se invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita studiose coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhospitales & agrestes, in inimicitiis semper versari *illos arbitrabar*, & ira, & excandescentia; amicitiam vero neque inter conjunctissimos suscipi; colligens *ista* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ὃ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ἢ τὰ πολεμικὰ τ' ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ μὲν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὰρ ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, καὶ τὴν μάχην τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ᾠήθην ἂν ὅτῳ ποτὲ θεσπέσιον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις· ἄτε γὰρ [d] ἀξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτούς, ἔχθρα μὲ ἀεὶ συνεῖναι, καὶ ὀργὴ καὶ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθ' τεκμαιρόμενον τοῖς τε ἄλλοις ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι καταθύουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & justiores adversum parentes Graecis, & religiosiores simus, de eo in praesenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores esse, & majorem amicitiae rationem inter nos esse, quam apud vos, demonstratu facile est. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne molestе me audias, si quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μὴ καὶ τἄλλα ἡμεῖς τ' Ἑλλήνων καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας καὶ ὁσιώτεροι ἐσμέν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τ' Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· καὶ πρὸς θεῶν τ' Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλανενόηκα, πο-

d Ἀξένους] Ex Emend. *Solani*. Edd. priores ξένους. e Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. H.* ut fere semper. f Ἐπαναιρεῖσθ'] Et sic esse in *Fl.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Sed & est in *H. P.* &c.

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum esse ἄξενους, idque eo magis, cum supra jam innuerit, quod aliunde notissimum est, Pontum qui postea εὔξεινος vel εὐξεινος boni ominis caussa dictus est, ἄξενον olim ab ingenio & moribus accolarum esse vocatum. Itaque verti *Inhospitales*, idemque factum video a Doctissimo *Solano*, & puto ipsum ἀξένους esse in contextum orationis recipiendum. *J.M.G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita necessario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifesto pravum est. Vidisti jam supra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* discere est, l. VII. p. 298. D.) qui postea melioris ominis causa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhospitalis* itaque tum habitus est, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula satis evincat. Vide tamen & Horatii *inhospitalem Caucasum*. *M.du S.*

77. Καὶ ὀργὴ καὶ θυμῷ] Non haec sunt otiosa synonyma. Vid. supra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J.F.R.*

80. Ὅτι καταθύουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πανθ. §. 25. *M.du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Jussit Cl. *Hemsterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καὶ τοῦτο ἐρεμίᾳ ποτὲ ὑφ' ὧν τῶν Ἀθηναίων ξυμμαχων δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudf.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poetica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipse *Dionysius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios prosae scriptores hoc vocabulo usos ostendit „ Clar. *Wasse* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. h. l.“ descripsi ex commentt. Thucyd. *J.F.R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὰς μὲν περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἐξαρκῆ ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὰ, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ἐπικροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ἐπιδακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθε τολμᾶτε, ἀλλ' ἢν πού φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπερ τὰ ὀνείραλα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ πεμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γε δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τοὺς μὲν παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι καταριθμεῖν ἐχόμεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, postquam diu inter vos versor, observavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis posse facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: sed sufficit vobis laudasse illam, & quantum sit bonum ostendisse. Cum autem opus *ea est*, proditores orationis vestrae, nescio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in scenam productas ostendunt, laudatis & plauditis, illisque pro se invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipsi vero nihil laude dignum praestare pro amicis audetis; sed si qua re indigeat forte amicus, subito, velut *insomnia*, aufugiunt vobis avolantque e vestigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis personis similes vos destituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem sonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque disputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* sumus, tantum rebus ipsis praestamus.

10. Quare, si videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quiescere, si quos aut nos, aut vos de prisco aevo adnumerare possimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide testes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Thesei atque Perithoi, reliquumque sodalitium, pulcherrimis versibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *b* Λόγων] Ἄλλων marg. *AIW.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam est in P. *c* Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *A*1. *d* Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adsunt in Edd. omn. *e* Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. supr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus est, cum mox sequatur τοσοῦτον, nisi & posterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλην ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλην non agnoscit Ms. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset τὴν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλην nulla sententia subesset. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam scribit Clar. *Graev.*

m

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemnendum, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

ἢ μέτροις ῥαψῳδῆντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν [f] διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους ποιήσηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ τὴν Σκυθικὴν ἀτιμίαν ἔξιν, ἢ χείρων ἄλλου φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως καὶ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· οὐ μὴν ἀγενῶς γε ἅτω καταπροδὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, ὑποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, ὑπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἱ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξετραγῴδησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, οὐ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὁρίζειν χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμεθα] Διηγησόμεθα P. & marg. *AIW.*

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero ἐταιρίσι frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres νίκῃ subaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An ἥττης ; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτίμιόν ἐστιν. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισ. c. 4. med. Ὀργ. c. 4. Infra Διαϐ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένως παρεσκευασμένον τοὺς λόγους] Illud παρεσκεύασμ. Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur, vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habentis orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένον κεραυνὸς Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἐρήμην ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι φαίνοιντο αἱ σαὶ τοῖς ἐμοῖς, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν οὖσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάσειν τὰ τοιαῦτα, καὶ πάνυ χαλεπόν καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐκ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸ ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴστω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑποτραγῳδῶν. καὶ πρώτιστα γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦν ὁ Σάμιος ὁ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲ ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam. MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juramus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum — num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego autem patrium tibi in mea oratione jurabo *jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est ocum vixit, amicitiae quidem causa, ut ostен-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τιμώτεραι male P. Sed pro σαὶ, σὺ Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. b Τὰ] Non adest artic. in *Fl.* c Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl.* d Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρους *Fl.* Nil mut. cett. nec P. e ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl.* quae ΜΝΗΣ. f Τίς] ΜΗΝΣ. τίς Edd. demta *Fl.* itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist.* c. 29. *Hermot.* c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκ. in. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl.* *M. du S.*

62. ΤΟΞ. Καμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἔμοι γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὄρκου δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερος λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl.* deest ἆρ' ἱκανός. *M. du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum interceserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M. du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituisse ab Apostolo, in *Act.* V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Δωσίωνος] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Δω-

ostendit, praestantissimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lysionis F. Ephesio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa se habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem suo victu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum est maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hisce numerari etiam Agathocles, & una esse, & una potare, quamquam non valde illa consuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offensus est, quod crebro illum reprehenderet, & importunus visus, qui majorum illum admoneret suorum, & servare juberet quae multo labore parta pater ipsi reliquisset. Itaque propter ista neque ad comissationes amplius illum adhibuit, sed solus cum istis potavit, subducereque se Agathocli studuit.

13. Jamque ab adulatoribus illis persuaderi *aliquando* sibi miser patitur, amore ipsius accensam Charicleam Demonactis uxorem, clarissimi viri, & in civitate Ephesiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ἐς τὸ γένος, οὔτε ἐς [g] τὴν ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίου τοῦ Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπίνειν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντας. τέως μὲν οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηταζέλο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τῶν κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ὀπτιμῶν. καὶ Φορλικὸς [h] ἐδόκει, ὑπομιμήσκων καὶ τῶν προγόνων, καὶ φυλάττειν τὰ παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα οὐδὲ ὀπὶ τὰς κώμας [i] ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τῶν κολάκων ἐκείνων [k] ὁ ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῷ Χαρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ὀπφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολίτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα καὶ ἡ γυ-

g Τὴν ἄλλην] Τῶν ἄλλων L. h Ἐδόκει] Ἐδόκουν male Fl. i Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. Fl. & marg. Ai. k Ὁ] Non adest artic. in Fl. l Πολίτικὰ] Πολιτικὰ P. & marg. Ai. m Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. Ai. Γραμματία Edd.

Δύσων exhibent eaedem. Sed quum probabile sit eumdem esse, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Prisca versio utroque loco *Lysionis* dedit. Clar. *Gesn.* hic *Lysionis*, illic *Lysonis* servavit. Frustra adhuc apud alios quaesivi, nec tempus patitur ulterius investigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus saeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quae in genere sperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam posteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theseum & Pirithoum, Achillem & Patroclum, Orestem & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lysonis aut Lysionis nihil. *F.F.R.*

85. Πάνυ λίαν] Conf. supra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem; tamen mox indicari paterna bona fuisse. Hic autem in *Tox.* eodem modo usurpari. *F.F.R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris sententiae contrarium est. *F.G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc subditicium videtur. *F.G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plus.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G.C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *F.* Obsecundavi, quia duo Codd. sic habent; verum quia & alterum bonum, ac postea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutassem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα est in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi stili caussa utrumque potuisse scribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μα-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὅτι τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ὑπιτεχνώμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι δοκοῦσαι. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἦν Χαρίκλεια δὲ οὐκ ἀπειρόκαλον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προσυχόντι ἀεί, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' [a] ἣν τινα βάλει τῶν ἑταιρῶν ὑποσπάσασθαι ἐραστήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ὑπιτεῖναι, καὶ προσεκκαυσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μετὰ μικρὸν σοφίᾳ, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀποκλίναι, καὶ ἀπειλῆσαι μὲν ἀπιέναι, ἀπιοῦσαν δὲ ἐπιστρέψαι, καὶ ἀπαγορεῦσαι μὲν ἐλθεῖν, ἐλθοῦσαν δὲ ἀσπάσασθαι, καὶ ἀπωθεῖσθαι μὲν ἐπιόντα, ἐπιόντα δὲ ὑποδέξασθαι, καὶ ἀπαγορεῦσαι μὲν ἐλθεῖν, ἐλθοῦσαν δὲ ἀσπάσασθαι, καὶ ἀπωθεῖσθαι μὲν ἐπιόντα, ἐπιόντα δὲ ὑποδέξασθαι, καὶ ἀπαγορεῦσαι μὲν ἐλθεῖν, ἐλθοῦσαν δὲ ἀσπάσασθαι, καὶ ἀπωθεῖσθαι μὲν ἐπιόντα, ἐπιόντα δὲ ὑποδέξασθαι,

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea mulierculа haud illepida, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac

a Ἣν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἢν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; sed res est parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι] Martialis: *A te vexatas malo tenere rosas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδοις ὑ μάλοις ὅτε κικίννας,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Past.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum ineste his pomis admorsis. Rev. *Fac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, *& petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem supra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μέχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μέχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν εὑρωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ὑ τ νιφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μέχρις αἵματος. *Epist.* Man. c. 14. p. 22. μέχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. post med. μέχρις Ἰνδῶν. *Amor.* c. 25. μέχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *usque*, *donec*, quin facile concilietur ex Il. P. 599. — γράψω δὲ αἱ ὀστέον ἄχρις Λίχμὴ Πελυδάμαντος· ὁ γὰρ ῥ' ἔσαλε χαλκὸν ἐλθών. Ubi *Scholiast.* γράψω interpretatur ἐκτήξω. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Eraſmus: *etiamsi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* composita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adscisunt Diniae adulatores contra adolescentem, & ut secundarum partium actores subserviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adolescentes supplantaverat, & mille amores simulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & subactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus suas simplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimisit ex unguibus, sed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipsa a sua praeda periit, & misero Diniae mille malorum caussa fuit. Nam primo statim illos demittit in eum *hami instar* codicillos, & allegatam subinde ancillam, ut

χλίνειν δοκεῖν, ᾗ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπαντα χόθεν ἡ γυνή, ᾗ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο χτ' τ ἐρασθῶν.

Ταύτῃ οὖν τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὀπὶ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τ ἔρωτα τ Χαριτλείας. ἡ δὲ πολλὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, ᾗ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, ᾗ οἴκους πολυπλανήτους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι ᾗ πολυγύμναστον κακὸν, παγιδευθῆναι εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν ᾗ ἄπειρον τ τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκου, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τ ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, ᾗ ἀμηχανήσασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο ὑπὸ τ ἄγρας, ᾗ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, ᾗ συνεχῶς ἐμπομβῴη

[c] Συγκεκρότηλο] Συγκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. [d] Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* [e] Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ δὲ τῇ συνηθείᾳ πειζόμενον ἐκδιφάσαι. *V.*

39. Ἐκ τ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἰφάκων ἢ ἀετῶν μετελθὼν † λόγου. *V.*

• Ἐκδιφάσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur *ἐκδίφασα.*

† Λόγου] Κόθου C. mendose.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympos.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαυσιν συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιδάμας ὑπὸ συγκεκροτημένης ἀνθρωπίνης καθαγωνιδείας.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem saepe repeto. Sed necessitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adscripserat enim *Solanus*, συνεκρότηλο legendum atque edendum; quia scilicet infra, *Gall.* c. 12. post med: συνεκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omissionem esse frequentissimam, jam notavi supra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπλο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id est, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπήσασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces bestiae praedam, ne effugere facile possit. Alioqui, nisi modo facta esset ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noster supra Ἀνεῦ. c. 51. ἐξεπάρη, *hamo trajectus est*: idque eo magis placeret, quia statim utitur verbo καθίησι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα similiter ut aliis locis scribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς ἐμπομβῴη] Nominativus ἐμπομβῴη postulat verbum finitum, cujus Chariclea subjectum sit: quod adest nullum. Porro ἐμπομβέω activa significatione posse poni, mihi quidem non constat. Utrique rei medebimur, si levissima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius potest intelligi, legamus ἐμπομβέω τὴν ἄγραν, & ad καθίει referamus, quod piscatorium esse & ad hamum pertinere, vel nostri Luciani piscator satis docet, in cujus fine aliquoties eo sic utitur. Hoc igitur interpretando secuti sumus, & *binas* quasi escas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

ἦ ἄδραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείσθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ ποθητός. καὶ πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετευθείς.

[a] Καὶ [b] τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καί που καὶ ᾆσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆτο Δεινίᾳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤδελο πονήρως ἔχοντα, καὶ διαφθαρέντα ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχέως γεγενημένον, ἄλλο ὅπι τούτοις ἐπενόει, καὶ τ' ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐρασὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ ἐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι [c] ὑπὸ τάνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τ' ἔρωτα· ὁ δ' ἐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, ἀδὲ ἠνείχελο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τὰς κόλακας ἐσέπεμπε, καὶ τὄνομα τῆς Χαριχλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τ' εἰκόνα προβαλὼν

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P. Tonst.* . . junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάφθοχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore.* Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ἐ γὰ τέλεον ἦν διάφθοχος τῇ μοίθῃ. *J. G.*

Ibid. Ταχέως] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ζωπυρᾶτις δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὸν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηκαλίζετο, ταχὺν ὁ ὑγρὸν προσβλίτων ὑπομιμνύκοι τοῖς ὄμμασι. *J. F. R.*

65. Καὶ σὺν ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπὸ τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τ' ἔρωτα] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῦ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῦ ἀνδρός. *J. J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J. F. R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωσικλέα] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Suetom.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J. F. R.*

80. Ἐξεκεκύφλο] P. & L. recte. In reliquis Ἐξεκέκυφτο. *M. du S.*

Ἐξεκεκύφλο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, καὶ τέλος καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος ἐκυλίνδετο, καὶ λύπα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, ὡς ἔτυχε, μῆλα καὶ στεφάνους ἀντεδίδοτο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, καὶ ἀγροὶ, καὶ θεράπαιναι, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσωνος οἶκος ὀνομαστότατος τῶν ἐν Ἰωνίᾳ γενόμενος, ἐξήντλητο ἤδη, καὶ [f] ἐξεκενώθη.

Εἶτα ὡς ἤδη αὐτοῦ ἦν, ἀπολιπῶσα αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, καὶ μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, καὶ ἦρα ἤδη αὐτοῦ, κἀκεῖνος ὑπέμενεν. ἀμελούμενος δ' ὑπὸ τοῦ Δινίου, οὐχ ὑπὸ τῆς Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κολάκων, κἀκεῖνοι γὰρ ὑπὸ τὸν Κρῆτα ἤδη τὸν ἐρώμενον μεταπεπλεύθεσαν, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἀγαθοκλέα, καὶ [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰδούμενος τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τὸν ἔρωτα, τὴν ἀπορίαν, τὴν ὑπερφρόνησιν τοῦ γυναικὸς, τὸν ἀντεραστὴν τὸν Κρῆτα, καὶ τέλος, ὡς οὐ βιώσεται μὴ ὄντος συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τούτῳ ἐπομνημονεύειν τῷ Δινίᾳ, διότι οὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τῶν φίλων, ἀλλὰ τοὺς κόλακας αὐτοῦ προσ-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. *e* Λύσωνος] Ita jam Edd. cum supra Λυσίανος habeant. *f* Ἐξεκενώθη] Sic L. & P. Ἐξεκένωτο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *F.* & *Fl.* *h* Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάλιν *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγεῖτο male *Fl.*

συγγεγραφότος c. 13. f. *F.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὐτοῦ ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἄλλος γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὐτοῦ. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *F.M.G.*

Ibid. Αὐτοῦ ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mercur. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὐτοῦ ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum face siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς τὸν ἐγὼ σοι αὐτὸν ὑπὸ λιμοῦ ἐκ αὐχμηρὸς. Sed & αὐον *mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *F.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τῶν ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσος est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τῶν μελανχρόων. *F.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τῶν φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τῶν φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε παλαιὰν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὸ τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαρικλείᾳ, καλὸς πρόθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλῷ χρόνῳ ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ὀψοκαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἦκε περὶ τὸ πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαρικλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται), ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὐλίαν ἀποκλεῖσαι ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ὀπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ὃ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo: & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto veſti quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματεῖα Edd. c Ὀψοκαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμενοι ceterae & P. Ἐπισιτισησόμενοι marg. *Alw.* d Τὸ] Abeſt a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *A1.* f Αὐλίαν] Αὔλιον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμματεῖα, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμενοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπικαλαμησόμενοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμενοι] Si omnino legendum ſit ἐπικαλαμησόμενοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim rediturí; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμενοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμησόμενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμενον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμενοι] Ita omnino legendum videtur. Ita addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetus* in nott. Mſſ. *J. F. B.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Maluynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Maluynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τὴν τε αὐλίαν ἀποκλεῖσαι] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κτίσθω πυλών καὶ βαθὺ ἡ αὐλὶς ἠράσθω, *domusque janua exterior effringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. τὸ τοῦ αὐλίου τε αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſoporus accuratior *in aula area*. Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἴωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρεῖναι, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur στρατηγοὺς officio lictorum functos, quum intelligendi ſint praetores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmuriensis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλιον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὐλῶνα, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τὸν Δημώνακτα, κατάξας εἰς τὸν χρόταφον, καὶ τὴν Χαρίκλειαν, ἐπὶ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπήῃ μετὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δεινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τοῦ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοπούντες. ἔωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, ἀπ' αὐτὸν ἔξαρνον ὄντα μὴ ἐκεῖνον πεφονευκέναι, ἀπάγουσι πρὸς τὸν ἅρμοστὴν, ὃς ἤρμοζε τὴν Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ βα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. h Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ος *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in αὔλιον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὴν αὔλιον τῶν ἀποκεκλεισμένων. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὔλιος ἡράσθη. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in αὐλὴ p. 139. *J. F. R.*

35. Ἅρμοστὴν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστὴς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii suos præfectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua *hic* sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse eorum, & cum Mnesippum Laconem introduceret loquentem, eum de industria non exacte ῥωμαΐζειν fecisse, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie reperitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μνήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τὸν ἁρμοστὴν ἐπιβῆναι τῆς Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam similiter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & τάξεως curam habentes. Id mihi suadet *Budæus* in commentariis suis, qui hæc ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ ἐπὶ ξένης ἀφιστάντους. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienſium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἅρμοστὴν] Hæc & alia nonnulla in hoc libro, historias hisce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie hæc intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μέγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἅρμοστὴν, ὃς ἤρμοστε] Nondum satis video caussae, cur hac appellatione non Præsidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ex. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu i. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus; sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπει αὐτόν· ἢ μετ' ὀλίγον ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένος ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ἢ τἆλλα μὲν συνῆν, ἢ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἢ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνος τῶν φίλων, ἢ πρὸς ὀδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὀδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ἢ συνέφευγεν αὐτῷ· ἢ ἐπειδὴ πανταπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, ὥστε δὴ ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ἢ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ἢ νοσήσαντα δὲ ὀπτίκιστον ἐθεράπευσε, ἢ ἀποθανόντος ἤκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ἢ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ὃ πρὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ἢ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ὅτῳ

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

[a] Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτει enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus* Gyaris *& carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἐργάταις, ἢ τὸ πορφυροῦν ἔργον. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* legitur quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyarus damnet sepultis, parvaque Seripho.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. K.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθύπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκότων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συνπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem iſtum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

Σκυθικόν τινα φίλον τ᾽ Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα ϗ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarenſis, jurans, ſe factum vidiſſe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam usque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo jam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν ϗ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ᾽ Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲ γάρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ᾽ Εὐθύδικον, ϗ μετ᾽ αὐτοῦ Δάμωνα [b] τ᾽ Χαλκιδέα, ϗ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ᾽ μὲ Εὐθύδικον ἐρρωμένον ϗ καρτερόν· τ᾽ δὲ Δάμωνα ὕπωχρον ϗ ἀσθενικόν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ᾽ πορθμὸν διαπεράσαιεν, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπισχνεῖν αὐτοῖς. ϗ τὰ μὲν πολλὰ, ὅτι ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, ϗ στροβίλους, ϗ χαλάζας, ϗ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ᾽ τ᾽ Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ ψιλῆς τ᾽ κεραίας πλέοντας, ἔτι

b Τὸν] Deeſt in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adeſſe ſolitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N. T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res ſit notiſſima. Vid. tamen, ſi vis *Herald.* ad jus Atticum. *J. F. R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piſcatoribus.* Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *J. B.*

Ibid. Τῶν πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appuliſſet ad hanc inſulam, κώμιον ἔγνω ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον, ut ipſe ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J. M. G.*

Ibid. Τὸ γυάρμον] Conferri juſſerat *Solan.* T. I. *Semm.* 1. Ibi enim legas: λαφύρων ἀπὸ τὸ γυγάρμον. Vid. not. *Hemſterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac ſimul adverte, ſi tanti videtur, modo γυγάρμον, modo γυάρμον eſſe in *Luciano*; modo in antiqq. Edd. γγωρμ. ubi in recentt. γιωρμ. Hic quidem γυ. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non ſemper hujusmodi minutiis recenſendis Lectori faſtidium pariemus. *J. F. R.*

56. Πάντ.] Si ex Romana hiſtoria de Agathocle iſthoc aliquid conſtaret, nullo jam negotio ſcripti hujus Libelli tempus aſſignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ᾽ αὐτοῦ Δάμωνα τ᾽ Χαλκιδέα. ϗ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum ſic diſtinguunt, & vertunt, *& cum ipſo Damon Chalcidenſis, ejus amicus.* In his certe nulla ſignificatio vocum ϗ τοῦτον. Diſtinguo & verto, ϗ μετ᾽ αὐτοῦ Δάμωνα, τ᾽ Χαλκιδέα, ϗ τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem,* (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic ſolent, quum duo in eodem conveniunt. *J. G.*

83. Ἀπὸ ψιλῆς τ᾽ κεραίας] Contractis nempe nautarum miniſterio, aut celeritatis cauſſa abſciſſis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae ſunt antennae.* Hoc eſt in *Actis Apoſtolicis* XXVII, 12. χαλάσαι τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J. M. G.*

84. Στεί-

ἔτι χμὴ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥᾴθιον ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τοῦ νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὀπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, ὑδὲ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν κᾶον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς ὤν βοᾶν ὑπενόμιζον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῶν κλύδωνος.

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥῖψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπαραλαβεῖν, καὶ συγκωφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſubeo-

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἀφορμεισης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείρας καὶ ἀγκύρας τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπεῖρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπεῖρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλας κάλως, δι' ὧν ἕλκουσι αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύστρεμμα ἐκ χοινίκων. Sequitur, ἢ ῥάκη, καὶ ἱμάτια, καὶ ἰσία· haec σπεῖον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπεῖρα, σπεῖον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae*, *funes quibus in tempeſtatibus utuntur*, *quos nautici ſuo modo curcubas vocant*. Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut ita ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſ* vocant ruſtici. *J.M.G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππου, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 113. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἄνω legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

21. TOX. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ζωσῆσαι, φιλλύς τε γ' πολλὰς ἀφεῖναι αὐτοῖς, κ' τ' κοντ' τινας, ὡς ὅτι τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτ' θεὸς τύχοιεν, κ' τέλος κ' τ' ἀποβάθραν αὐτῶν, ἐ μικρὰν ὖσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἥν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ἀπόδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ὕστως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τῷ θανάτῳ; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τ' ἐπανάστασιν τ' κυμάτων, τ' ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τ' ἀφρὸν περιζέοντα, τ' νύκτα, καὶ τ' ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, κ' μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τ' δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, κ' συννέοντα, κ' δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτῷ ὁ Δάμων. ἵστω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι κ' τοῦτον φίλον τ' Εὐθύδικον διηγησάμην.

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ περιλόγου

c Τούτων] Sic Edd. & P. Τούτοις Ex. *Fl.* d Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* e Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* f Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τῷ πάθους. *V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. *Bos AD praeſepe.* Et ſic ἐπὶ νηῶν non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῦν ἐπὶ φάτναις φρουτὶς ἦν ἄχυρον ἐσθίοντων· αἰγῶν δ' προβάτων σὺν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὗν σὺν τοῖς συφειοῖς ἄκυλον δ' βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus paleas, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *veſcentes.* Quid enim hic differat ab σὺν quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθημαι idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae.* Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN*, *SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. ἔπειτα τράπεζάν μοι [illegible] εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ & ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὅτῳ καλαφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob*, *propter praeſepe*, apertum ex *Epiſt.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππον ἐπὶ φάτνῃ, κ' φαλάφοις, κ' τάπησιν· ὅτε ἔρις ἐπὶ κρόκῃ—γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένου] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένου eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento diſjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. κ' ἐπιφρίκει μ' ὁ πόντος μιλαινόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθίκει, παλαχοῦ τ' θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τ' κυμάτων, τὰ μὲ γ' πρὸς πέτρας προσεράσσοντο, τὰ δὲ εἰσω ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγῳ σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑπὲρ μετρίως δέδοικα αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτὲ εἶδε τὴν νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ [b] ἁπτηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι προσπεσόντας, ἀνέχειν ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὸν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

Μετὰ δὲ τούτους οἱ Φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐκέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, παθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo. MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae consentit P. b Ἐπιπηδῶντα] Sic etiam *Fl.* c Διηγοῦνται] Consentiunt *Fl. Fr.* & *J.* notat *M. du S.* d Πονήρως] Πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *AIW.* Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξίνῳ P. Nil mut. *Fl.* f Ἐκέχρητο] Sic *Fl. V2. B2. P.* Ἐκέχρηστο male *J. H. Fr. S.* Ἐκέχρηστο *Amst.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in *Quom. Hist.* c. 22. σὺ γὰρ μικρὰ ποιήσας. *Pro Imag.* c. 17. pr. σὺ μεγάλα τιθεὶς, & passim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτοῦντες, Aldus Διαιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Διαιτῶ, sed Διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Διαιτῶντες τὰ ὰ τοῦ Διαθηκῶν. Quamquam Διαιτάω plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶσι διαιτᾶς, καὶ προτιθῶμεν ἐπιτρέψωσι Διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Διαιτᾶν, nempe *discepture, cognoscere causam.* Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασαὶ καθεζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Paria rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. εἰ δ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ τὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπὴ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum., καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δίκτηται, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια ὲ ἀντιφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* διδίκτηται pro δίκτηται. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. *J. J.* (διδίκτηται legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ὰ τοῦ Διαθηκῶν] Rarior usus verbi Διαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, Gra-

tum reliquit, aliis forte ridiculum; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam,* inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίᾳ, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ᾽ δόξειεν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τὸ ἐν αὐτῇ πρωτεῖον ἀ-
50μιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηροκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδίδναι μὲν πρικτὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην δύνηται δοῦναι ἐκ τῆς οὐσίας· ἦν δὲ αὐτῷ καὶ
55μήτηρ πρεσβῦτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου· ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τὴν Εὐ-
60δαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πραγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον λαμβάνουσι, λέγοντες, εἰ χρὴ ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδᾳ, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὸν νεκρόν.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελείπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς [k] διαιτῶντες

g Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Α—σθεῶν male *J.* i Ἡ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἡ male *J.* k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae Διαιτοῦντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθῃ ante editum; sed merito πάθοι delerat *Solan.* etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur: nam ipsum scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτῶν, δικάζων. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμειν. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata: sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum; neque adeo narrat quando id fuerit apertum; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi impositio jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τὸ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare: certe sic διαίτα **de schulting.** *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαίταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἀργὸν μίαν οἰκήσειν φημὶ ποιήσειν συρρήξασ᾽ εἰς ἓν ἀτασθία. — Τὰ δικαστήρια & τὰς στοὰς &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ᾽ ἐκ διαίτης, εἴτ᾽ ἐκ δικαστηρίου δήσεις, δίκαιον, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαίταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλὰ τὰ ἐς θεοὺς

τες τὰ ἐκ τ Ἀγαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὑπιβιὺς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τῷ τε ἐκείνου, καὶ τ αὐτοῦ μερίδα προσλαβὼν, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τ μητέρα, καὶ τ θυγατέρα ἣ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ὑπιβὺς, καὶ τ γάμον γε αὐταῖν ὑπὲ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεχῆται, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς Ἀγαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τ [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους, ὃ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλου γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Ἀγαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τ τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* ὁ Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *Alw.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐκτετάδομαι· πεπολίτδομαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. διὰ λόγου ποιήσασθαι, διὰ διαιτῶν ἐκτρίψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικοὺς τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτητοί. p. 124. Conf. nott. *Valesii* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jonsium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, qua possidebat, duobus in propria filia dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἢ δὲ τ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τὸ θάρσος scribendum Εὐδαμίδου. Est enim ab Εὐδαμίδης. In eadem pagina paulo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλαλέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτητὰ τὰ ὰπ τ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀναγνῶντες τὰ ὰπ τ διαθηκῶν, *perstentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἐκτιτᾶν Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδου. In addend. Ed. *Graev.* *AE.M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii L. *Bos* ad Act. Ap. V. 35. videque illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχειν ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχειν τί μᾶλλον πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τισὶν. *J.F.R.*

14. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore étiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τ̀ Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τ̀ πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτε ζεύγεσ ὁδοιπορεῦντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τ̀ ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, παλαιόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ὢν καὶ ὡραῖος ἀνέχεται παροχουμένην τοιαύτῃ αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τ̀ ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τ̀ δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τ̀ οὐσίαν ἐκ καλαδίκης, ὥστε καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τ̀ ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην ψήφισμα. ὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις ψήφισμα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

d Ἐκπεκομμένη] Recte *P. S. Bz.* Ἐκκεκομμένη male *J. Fl. H. Fr.* e Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχουμένην] Ἢ παρὰ τῶν πλησιόπλα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιόπλα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παλαιόν τι] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λαβστὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τ̀ ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τ̀ ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* XV. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ ταυτὶ „ καὶ ἅδικα πρεσβεύσας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦν) ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ εὐνομώτατοι· ἀνδρῶν γ' παλαιστικῶν συνέδριον, ὃν βίῳ „ τιμῶντι ἐχόντων τὴν τιμὴν, ἃς Τιμούχους καλοῦσι. Πεῖσε „ καὶδικα δὲ εἰσι τῷ συνεδρίῳ πρεσβεύοντες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δίδοται· πάλιν δὲ τ̀ εἰ πρεσβεύειν) τρεῖς „ εἰ πλείους ἰχνοῦσι. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi„ lienſibus, in his XV. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praeceliebant, & inter Τιμούχους tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datum ei, qui cauſſas ſexcentis (id „ enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

J. F. R.

τες τὰ ἐκ τ Ἀγαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὑπολιπὼν, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τοῦ τε ἐκείνου, καὶ τ αὐτοῦ μερίδα προσλαβών, τρέφει τε τὴν Εὐδαμίδα τ μητέρα, καὶ τ θυγατέρα ἣ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ὑπεδύσ, καὶ τ γάμον γε αὐταῖν ὑπὲρ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθ. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας παρεσχῆται, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς Ἀγαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ τοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ οὗτος μὲν καλός· ἐγὼ δὲ τ [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆς θάρσους, ἣ εἶχε [c] περὶ τοὺς φίλους. ἐδήλωσε γὰρ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Ἀγαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τ τοιούτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* ὁ Εὐδαμίδου] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. c Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *Alw.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτέθεικα· πιστεύομαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ἐδὲ λόγον ποιήσασθ, ἐδὲ διαιτῶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τοὺς πατρικίους τὰ νίκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτητάι. p. 124. Conf. nott. *Vales.* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jonsium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamidae, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propriis filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἢ τ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους. scribendum Εὐδαμίδου. Est enim ab Εὐδαμίδης. In eadem pagina paullo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι ἢ οἷς ταῦτα καλλίλειπτο, ὡς ἥκασιν, ἦκεν υἱὸς διαιτητὴς τὰ ὰ τ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere*? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπιστοῦντες τὰ ὰ τ διαθηκῶν, *pertentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτᾶν non memini apud quenquam inveniri. sed ἀπιστᾶν Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M.de S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδου. In addend. Ed. *Graev.* AE. *M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἐπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii L. *Bos* ad Act. Ap. V. 35. videque illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσέχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσέχθε τί μέλλει πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J.F.R.*

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Massilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, arida, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθηλο δὲ αὐτῷ γυνὴ ὅτε ζεύγεσι ὁδοιπορῶντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, παλαιόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς ὢν καὶ ὡραῖος ἀνέχεται παροχούμενον τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γάρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, οὔτε καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην ἀθέμιτον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις ἄθεμα γράψειεν. ἐλυπεῖτο δὲ

d Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. Bz.* Ἐκκεκομμένην male *J. Fl. H. Fr.* e Οὕτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχούμενον] Ἢ ὠθεῖ τὸν πλησιάζοντα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιάζοντα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Παλαιόν τι] Enumeratur inter verba in *Steph. Theſ.* deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λαβυρὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* XV. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ *notis* „ *καὶ δίκαια πρὸς ἕκαστα*. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦσι] *ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων* „ *σπουδαίως· ἀνδρῶν γὰρ καλοκἀγαθῶν συνέδριον, ὃν βίᾳ* „ *ταύτῃ ἰσχόντων τὴν τιμὴν, ἃς Τιμούχους καλοῦσι. Πεῖθε-* „ *καίδικα δὲ εἰσὶ τῷ συνεδρίῳ πρὸς ἕκαστα, τούτοις δὲ τὰ* „ *πρόκριτα διοικεῖν δέδοται· πάλιν δὲ τῶν προκαθημένων τριῶν* „ *οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες.* Igitur ſexcenti Senatores Maſſi- „ lienſibus, in his XV. viri, quos *Τιμούχους* vocant, „ praecellebant, & inter *Τιμούχους* tres praeſidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis (id* „ *enim Senatus ejus nomen eſt) exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ, &c.

J. F. R.

ὢν ὁ Μενεκράτης, ᾗ ὅτι τῇ καλαδίκῃ, [a] ᾗ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, ᾗ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ᾗ ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὐτῷ, ὑπάγαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκλωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν εἰδὲ μὴ πᾶσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγεννῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, εἴτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulgeret. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, εἴτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ πλοῦ τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς γαμοῦν τὴν κόρης τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μετὰ ταῦτα τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ τάλαντα εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγορεύοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ ἔτω

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet*: ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: ſuasque opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre*

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* *b* Ὀκτωκαιδικέτις] Ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *c* Ἀγεννῶν] Reſtitut. ex P. L. *J. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* *d* Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. *e* Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *f* Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἦγεν P. Ἦκεν Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν εἰδὲ μὴ πᾶσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἣν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, εἴτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante mulctam poſſederat, dignatus fuiſſet quiſquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγενῶν, *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγεννῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.* nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M. du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degenerâvit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

u possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

μανείην, ὡς ϖειϊδεῖν σε νέον ϗ καλὸν ὄντα, χόρη αἰσχρᾷ ϗ λελωϐημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντ῾ ϖατρὸς, ἀράμενος τ᾽ νύμφην, ἀπῆλθεν ἐς τ᾽ θάλαμον· ϗ μετ᾽ ὀλίγον ϖροῆλθε, ϖεπαρθένηκώς αὐτῇ. ϗ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνης σύνεστιν ὑϖεραγαπῶν, ϗ ϖάντη ὡς ὁρᾷς ϖεριαγόμενος αὐτῇ.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

Καὶ ϑχ ὅπως ᵍ οὐκ αἰσχύνε᾽ τῷ γάϱομῳ, ἀλλὰ ϗ σεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμεν῾ ὡς καλαφρονεῖ μ᾽ τ᾽ ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, ϗ ϖλούτου, ϗ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τ᾽ Φίλον, ϗ τ᾽ Μενεκράτην· οὐδὲ οἷός᾽ χείρων ϖρὸς Φιλίαν ϰϖὸ τ᾽ ψήφου τ᾽ ἑξακοσίων γεγονέναι. ϖλὴν ἤδη γε τούτων ὅτως αὐτὸν ἠμείψατο ϗ ἡ τύχη· ϖαιδίον γ᾽ ϖάγκαλον ἐκ τ᾽ αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· ϗ ϖρώην γε, ἐπεὶ δεϱάμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ ϖατὴϱ ʰ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, ϗ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲϱ τ᾽ ϖάππου, τὸ μ᾽ βϱέφ῾ ἀνεγέλασε ϖρὸς τοὺς βουλευτάς, ϗ συνεκρότησε τῷ χείρε· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα ϖρὸς αὐτὸ, ἀφῆκε τῷ Μενεκράτ᾽ τ᾽ καταδίκην, ϗ ἤδη ⁱ ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμεν῾ ϖρὸς τὸ συνέδϱιον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τ᾽ Ζηνόθεμιν εἰϱγάσθαι ὑπὲϱ τ᾽ Φίλου, ὡς ὁρᾷς,

ὦ

g Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Alii.* h Εἰς] Restitui ex *J.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. i Ἐπίτιμ῾] Et sic habere *Fl.* ac *Fr.* cum *J.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀπὸ — legebatur. *M. du S.*

Ἀπωδύρετο] Quod *Gronov.* monet, *cavebum posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύϖατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *J. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἦσαν. In impressis vero ἦν. *M. du S.*

43. Συγκαλαζευγνύμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *J. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro αὐτὸ legitur αὐτοῦ. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 330. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, οἵτινες ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμ῾ mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *J. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Συνιέως ὑπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς ὄσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopeciensi, suo a pueris inde sodali & aequali, *ibi* una vivebat atque instituebatur, Cynicas ipse sectatus exercitationes, sub Sophista illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas visurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem solem exclamare. Horum ergo cupidus, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverso Nilo sextum jam men-

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in

a Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Συνιεὺς pro vulgato Κώων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius ille, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. γέγονα γὰρ ἐγὼ Ἐρμαφροδίτου, τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταυτὶ ἀναθήσαντος. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἰππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρους praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ — σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo *Demon.* c. 3. & *Pſeph.* c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut *Pſeph.* c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide *Philoſ.* c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀνακεκλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἤδη μῆνα] Aſſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tra-

gœ-

mensem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aestus deterruerant.

ἤδη μῆνα, ὀκτήσαντα πρὸς τ ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ Ἀντίφιλον.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoso amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, societate cum sacrilegis quibusdam inita, ingressus cum illis est templum Anubidis. Hi spoliato Deo, phialas ex auro duas, & sceptrum aureum ipsum quoque, & canino capite sigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehensi enim fuerant vendentes aliquid) omnia statim, rota cum torquerentur, fassi sunt, ductique in hospitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas sub lectulo quodam in obscuro jacentes. Syrus ergo vinctus statim est, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magistrum audit, abin quem, quasi in rete, Noster *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere*, *obviam venire*, *Long. Past.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲ — ἐπαντῶν ἐπέπεσε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀντῶν discretim scribendum, sed legitur ἐπαντῶν in tribus quas consului Edd. *J.F.R.*

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου τινὸς φίλου δεομένη. οἰκέτης γὰρ αὐτῦ Σύρος, καὶ τὄνομα, καὶ τ πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνυβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τ θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπεσόντες (ἐάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολῶντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον τρεπόμενοι ὅπῃ τῦ τροχῦ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅπῃ τ οἰκίαν τῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φῶρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ἓν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτῦ Ἀντίφιλος ἦν· ὃς καὶ μέλλοντ ἀκροάμενος τῦ διδασκάλου [f] ἀναπαυθεὶς· ἐβοήθ

[b] Κυνοκεφάλους] Κυρυφάλους P. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl. J. P.* &c. [c] Ἀπεμπολοῦντες] Deserui scripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua ο est in *J.* aliisque. [d] Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. [e] Οὗ] Deest in *Fl.* [f] Ἀναπαυθεὶς] Ἀναπαυθεὶς *Fl.* cum marg. *A1.* Vulgatae suffragatur P.

gœdo scribens, τὸν δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέροντα, & τοῦτο μὲ ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωροῦ τῷ Δάμωνι. *J.G.*

Ἀναπλεύσας κατὰ τ Νεῖλον] *Adverso Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τ Νεῖλον hoc significet; sed ob verbum ἀναπλεύσας, & ipsam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora instituti. Scrupulum de sex mensibus ipse jam vir doctus bene removit. Adverso fluvio navigavit Demetrius, sed non uno tenore scilicet, verum ut passim, quoties videretur, ad dextram, ad sinistram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: sermo est de profectione; jam poterat esse occupatus in reditu. Sex menses enim satis superque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, sufficiunt. Recte igitur *adverso Nilo* servavit etiam *Solanus*. *J.M.G.*

96. Κυρίνιον] Sic Libri omnes; forsan tamen aliud quid sub hac voce latet, quod sine Codd. MSS. operuere non possum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jusserat in marg. *Solan.* conferri infra Διαλ. §. 5. Ibi invenias: ὃς ἐπιβαλὼν τοῖς ἵπποις, καὶ ἐς τὸ διατρητὸν ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν αἷς τινὰ est *irruere in aliquem*, *invadere*. Supra *Tim.* c. 23. & passim. *Long. Past.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppositio sensu pro incidere

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etsi simplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque suspicor, verius ad etymon accedere scripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea recessi, non modo quia cett. Edd. recedunt, sed quia & alibi apud Nostrum aliosque media correpta scribitur constanter, ut supra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. vers. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia testimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piscat.* c. 27. vers. 27. supine admissi; quandoquidem ibi *Parisinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπώλησεν media longa exhibentis, sum secutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perspicere neglexi, quod corrupte ἀπεμπωλ. haberent. At hoc levius est, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non satis investigans confusiorem notarum istarum scripturam, arbitrabar ita esse. Jam vero ista recognoscens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum sunt consignatae, invenio in his adcurate notatum, Mss. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

δὲ ὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνθεΐδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν τε καὶ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τοῦ οἰκέτου, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν [a] δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δὲ [b] ἀπολογοῖτό τι λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ὅτι τοῦτο ἐμισεῖτο. ὑπενόει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὸ νυκτὸς οὐδὲ ἐκτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλακεκλεισμένα· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὀλιγοῖς ἦρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὰ νυκτὰ ἔδει ὅλον καλαδεδέσθαι. καὶ μὴν καὶ τῷ οἰκήματι ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταὐτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τῷ σιδήρῳ ὁ ψόφος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς ἅπτω σκληρᾶν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, inclusorum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam despondebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. b Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. c Καλακεκλεισμένα] Ἀποκεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πάλιν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Κἀνταῦθα λαθάνασ' ἀπεμπολῶμεν, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶ δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶ δεσμῶν custodiae praefectum significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶ βασιλείας praepositos regno, satrapas aut praesides notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ ἑρμάτων φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶ ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶ ξενίων, ex *H. Steph.* de L. Graeci & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graecis. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλακεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *neque qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας εἰσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ πλοῖος ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse ar-

cibum capere volebat; cum tandem redit etiam Demetrius, nihil eorum sciens quae contigissent. Ubi vero resciuit ut erat, curriculo statim veniens ad carcerem, tum quidem non admittitur: erat enim vespera, commentariensis clausa diu janua quiescebat, custodia reliqua servis tradita. Mane autem, cum multum supplicasset, intro mittitur. Ingressus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis noscì vix poterat, & circumiens singulos vinctorum inspicit, ut solent qui suos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et nisi nomen exclamasset, Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam, quis esset, ignoraturus erat, adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret, & illi accedenti, dimovens atque abducens a vultu comam squalidam conciliatamque, se quis esset ostenderet; ambo quidem statim, vertigine ab inexpectato spectaculo correpti, concidunt. Spatio autem temporis recipiens se pariter, atque Antiphilum *recreans* Demetrius, distincte singula uti se haberent ab eo cum sciscitando comperisset, bono illum animo esse jubet, & diviso palliolo dimidia ipse parte amicitur, alteram dat illi, detractis sordidis detritisque, quos habuerat, pannis.

αἰρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων· καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθών, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις προκελευσάμενος· ἑῴθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ὀπίσω ζητεῖ τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον ὄντα τῶν κακῶν γεγενημένων, καὶ τοὺς ἐν ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑωλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς προτάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τὸνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὀπίσω ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἤλλακτο τῶν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, ἀφαιρεῖλας τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τοῦ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ὑπὸ τῆς ἀπροσδοκήτου θέας. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε τυγχάνων καὶ [h] ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *J. H. P. S. B2.* Δεσμοφύλαξ *Fl.* e Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθεσαν male *J. P. H. S.* &c. f Ἤλλακτο] Bene sic *P. S.* & *B2.* Ἥλαντο male *J. Fl. H. Ald.* g Ἀπαγαγὼν] Rescriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγὼν marg. *A1.* h Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Catasta* autem inter alia machinam significat longæ & magnæ compedis formæ, qua servi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* describitur in Vincent. G.C.

Ὁ κλοιὸς ἥρκει] Conf. supra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *J.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti; nam & ipsa mox c. seqq. 31. & 32. δεσμοφύλακι & δεσμοφύλακα cum ceteris legit. *J.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis πάθεσιν. *M.du S.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M.du S.*

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adscripserat *Solan.* quid illud mirum? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — ῥίμφισίν τε Φ αἴχμα &c. Ibid. 310. Ἄρεά τε Φ Τρώων ἀλκήν, ac millies alibi. *Herodian.* I. 1. φράσας τε Φ ἐκφοίτησε. *Aelian.* II. 13. pr. Et sic ap. omnes, ne excepto quidem *Novo Test.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors κἀκὸν voluit adspirari, quod concedo. *J.F.R.*

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag.* v. ἐβαστάσθη· haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τότε, πάντα τρόπον συ-
νῆν, ὑπεμελόμεν αὐτῷ καὶ θεραπεύων.
πρόδηλος γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπό-
οις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον
ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τῆς
ἔργου, μέρος μὲν τῆς μισθῆς τῷ [a] δεσμοφύ-
λακι καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνι-
κὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὴν
τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ
τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ συ-
γαμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλί-
γον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου σκάδιόν
τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλό-
μενος, ἀνεπαύετο. χρόνου μὲν οὖν τινα ὕστε-
ρον διῆγον, εἰσιόντων μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως,
ῥᾷον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτη-
ρίῳ λῃστοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει,
φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν
[c] τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς
ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentariensi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi caussa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia condi-

a Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. seq. b Συνῶν] *Παρῶν* marg. *Ar.* c Τις] *Οὐδὶς εἷς* P. Item marg. *AiW.*

Luciani adferens, *ἰκτιτριχωμένα* habet, non *ἰ—τριχ.* Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut fit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in *ἰκτιτριχ.* conspirare cognovi. *J.F.R.*

71. Μίσθῳ μὲν τῆς μισθοῦ — καταβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὴν βαλανέα τούτοις ἥλεων παρασκευάσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. scribit autem *αὐτῷ* in Luciani loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic *αὐτοῦ* habent. *J.F.R.*

88. Προσιόντων τῷ στιαρ.] In L. *Διὸν πρὸς τὸν ἁρμοστήν.* Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic *στιαρμοστής*? Ἁρμοστὴς autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. *ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτιθεμενος.* *M. du S.*

Προσιόντων τοῦ στιαρμοστῆ] At supra c. 17. f. *ἁρμοστῆ.* *J.F.R.*

Ibid. Στιαρμοστῆ] Uti supra c. 17. *τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἦρχε τῶν Ἀσιάνων*, *Proconsulem*, *Praesidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic *στιαρμοστὴν Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeside jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum scribus, sed *ἐπάρχους* Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Spanh.* diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano *ἁρμοστὴν* esse magistratum ordinarium, *στιαρμοστὴν*, ejus vicarium. Ille *ὁ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιτιθεμενος* paullo post vocatur. *J.M.G.*

91. Καὶ ἀχθεῖς πρὸς τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud *ἀχθεῖς* abesset, quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro *ἀχθεῖς* aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post *καὶ* intelligi denuo verbum *ἀπήγετο*, quod si cum *ἀχθεῖς* jungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. *J.M.G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat *πρὸς αὐτοῦ.* *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Mere.* c. 11. & *Quom. Hist.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Pass.* IV. 222. Ed. Mall.

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλει ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς [e] Ἐπιβουλῆς τῆς ἐπὶ τὴν Ἄνουβιν. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, κἀχθεὶς παρὰ τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξεἰργάσατο [f] παρὰ αὐτῷ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε κἀκεῖνος· ἐπεμελεῖτο δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσοιτο. ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vinctorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps vincti erant, insertis in illam numellis,

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γάρ τις τῶν δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὑπορήσας, καὶ συναμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποπρίεταί τε τὴν ἅλυσιν, καὶ ἐδέδετο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν [h] διειρομένων, καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἀρμο— L. Πρὸς τὸν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβουλῆς] Ἐπιβολῆς *S.* sola, cum assecla *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσοι] Καθευδήσει marg. *A1.* [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αὐγὴς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ὦθεν Ἀραμαζωθ. Sic ex iisd. κατὰ ἑκατοντάς vel quater notavit *Trommius*; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας οὐδὲ τιμῆσαι. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄστυ. Si vero *Solani* mens est, ὦθεν rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua δοπρίεταί τι τὴν ἅλυσιν, ἧς ἐδέδετο ἑξῆς, τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ δακτύλου ἀπαίρας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam insecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus versionem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* διείρομαι est *quaero, interrogo.* sed legendum ex Mss. διειργομένων. vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο ὦθεν αὐτοῦ πλησίον τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἅλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (sc. catenatos,) *solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non spernenda est altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Διείρω est *Trajicio, innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μαλακὸν διεῖραι τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inserens.* In *Pseudomanti* c. 26. Ἐ. Γραίων ἀφτμίας συνέψας, καὶ διὰ τῶν καφαλῶν διείρας

καὶ ἀπολύει ἅπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἔνθα ἑδύναντο ἕκαστοι, ἀφανεῖς, ὕστερον συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χώραν ἔμειναν, καὶ τῷ Σύρῳ λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἔπιτε-τραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, ἀπολύσας δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑπὸ σμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν ὡς οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆκε, προμυθησάμενος ὅτι τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχ-

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum de-

cies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Gruum arteriis contextis, & per caput insertis. *J. J.*

Τῶν κλοιῶν τοῖς αὐτὴν διειρομένοις] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis.* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διείρειν *trajicere, transmittere, inserere.* *Aelian.* Hist. an. XI. 12. διείρειν ὀλόχοινον τὸν ῥινῶν. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διειρομένοις] Vide *Xenoph* 520. 24. ὅτι μὲλλεῖ τὸ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διειρομένοις] Non nego διείρω signif. etiam *insero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τῆς τοῦ κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepositi. διὰ additur τῷ διείρειν; hic vero οἷς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διαγειρω. cum *Graevio* substituas, tamen οἷς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διειρύσης τὰς χεῖρας διὰ τῶν παιδίων, ὥσπερ ἐν τῷ ὅτι διείρυσι, ὅταν βασιλεὺς ὁρᾷ. Ubi prius a διείργω an διείρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διειρόμενα passivum esse a διείρω, sed διείρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J. F. R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus λαμπηδὼν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J. F. R.*

41. Οὕτως] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad οὕτω, an ad sequens αὐτοῦ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, vs. 45. *J. F. R.*

45. Αὐτὰς ἂν] Rectius Mf. καὶ αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λό-

γους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὶ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύτας δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲ ὢν Ἀντίφιλος ἔτι κ' νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, κ' τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ὤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, πρὸς τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε γ' αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐς' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅσῳ ἐστίν, ἀρκείται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὅτι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, κ' [e] αὐτοὺς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς κ' ἀγαθοὺς ὄντας, ὃς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲ ἀδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντίφιλου δὲ, κ' δακρύων προσέτι κ' ἱκετεύων, κ' τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆκεν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲ ὢν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, ὃς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δραχμὰς, al. δραχμὰς. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl.* *e* Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *AldW.* Αὐτοὺς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δραχμὰς ἐκείνῳ κ.] Grat. δραχμὰς, *G.*

φους διεξῆλθον πολλοὺς, κ' ἀγαθοὺς *ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias*, αὐτοὺς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμην σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς & γενναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐσί. *verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτὰς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lectt. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἵ δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολεμόνδε μίτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς Ἔσπετο, ὅς τε καὶ ἐκφοβήσῃ ταλάφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis* TERREAT *quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν τῷ θάρσος & προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alacriorem redderet*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

55. Et-

ὃς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθὰς καὶ [b] βεβαίους φίλους. καὶ τὸ λοιπὸν ἤδη καλαβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσῃ, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς περιόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ [c] φανόμενος.

ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ ἀπάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρχομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, ἅ γὲ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγξηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅτε προδήλως τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὲ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι οὐδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερά ἐστι, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res ipſae magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. b Βεβαίους] Γναίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. c Φανόμενος] Γανόμενος G. Nil mut. ulla Ed. Γανούμενος marg. *A1.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J. F. R.*

64. Φανόμενος] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῷ φανόμενος. *J. F. R.*

87. Ἐν ὑφὴν βαθεῖαν] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ ὑφὴν βαθεῖαν πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ἔστης ὑφὴν βαθεῖαν. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Revivi.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J. F. R.*

91. Ὑποχωροῦμεν ἐτοίμους] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic fatetur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀπαρρούσομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. de S.*

12. Ἐντιμότητες — τοὺς δικτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G. C.* Ἐντιμότητες — τοὺς δικτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invademus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, *&* jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul*, *& morituruum*, *si opus sit*, *unum pro altero*. Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

σταῦτα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑφ' ἡμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βίοσιν, ὥσσαρ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ᵈ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐσί· χειμῶνος γὰρ δέησ σοι πρὸς τὴ ἄφγνωσιν· ᵉ ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωρῶμεν ἐπιόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, ἢ ἄφ' τοῦτο ὡς βεβαιόταλα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον ἢ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τὺς φίλυς, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσσαρ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, ἢ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. ἢ ὅσσαρ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τοῖς φίλοις ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι, ἢ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ ἁμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἐπίβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶπειδὰν προκριθείς τις ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆναι τὸ ἐπὶ τούτῳ, ἢ ὅρκος ὁ μέγιστος, ἢ μὴν ἢ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἢ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸ ἕτερον· ἢ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τὺς δακτύλυς, ᵉ ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, ἢ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ᶠ ποιώμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ ᵍ τοῦτο ἡμᾶς ἄφ-

ᵈ Ἀγαθὸς] Ἀληθὴς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. ᵉ Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνσάξ. marg. *A*1. ᶠ Ποιώμεν] Sic *Fl. Fr. B*2. *H. P. V*2. *S.* Πίωμεν *J.* ᵍ Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Mετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, disserte *Tacitus* meminit, Annal.. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeunt, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ὥρμαινε &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus,

ἀφαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἀκέρ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἢ μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδέν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψευδόμενος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν δὲ Ἀκινάκην δέ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ διά γε τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοιμι πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ἐστί, τὸ οἷον, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον,

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo —. quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum jurasti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae caussae Ventus (aër) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Συνιέναι G. & marg. A1. Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. A1. c Οὐ] Male deest in Fl. d Ὀμνύοντος] Ὀμνύοντος Ex. Fl. Nil mut. L.

ut *Alciphr.* III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic.* Lib. de Amicit. & *Plut.* περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰρ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin.* XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust.* Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex.* p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian.* XXXI. *J. Brod.* Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma*

pro

queum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentiose illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur dicito: quasi nec interstim tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

ἔχον, ᾗ τὰ τοιαῦτα. ποικίλ⟨ον⟩ γὰρ ἔστ⟨ιν⟩ ὁ θεὸς ὁ θάνατ⟨ος⟩, ᾗ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχε⟨ται⟩ ἀγώγας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, ᾗ δικανικὸν, ὑποχρεῶν μέλαξυ ᾗ ἀφθείρων μου τ' λόγον; ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντ⟨ος⟩. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ὀπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντ⟨ος⟩ ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ὕτω σιωπήσομαί σοι.

39. TOX. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invasionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τ' φιλίας Δανδάμιδι ᾗ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ἧ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ὀπὶ τ' χώραν Σαυρομάτ⟨αι⟩. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ ὑ προειδομένοις τ' ἔφοδον αὐτῶν [f] ὀπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τ' μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ ᾗ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαπηξάμεν⟨ος⟩ εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέσ⟨α⟩ τ' ἁμαξῶν ἦν· ὕτω γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Τανάϊδ⟨ος⟩. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία ἐσηλαύνετο, ᾗ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, ᾗ τὰς σκηνὰς διήρ-

[e] Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* consentire not. *Solan.* [f] Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες P. Εἰσπεσόντες L.

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄνεμον ⟨καὶ⟩ τ' Ἀκινάκου] Jusjurandum Scytharum, μὰ τ' Ἀκινάκου, ᾗ μὰ τ' Ἄνεμον. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensem significans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Graeci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσι⟨ος⟩ ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκου σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄνεμον ⟨καὶ⟩ τ' Ἀκινάκου] Confer & *Brod.* Misc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. ἐ μᾶ πολὺ ⟨καὶ⟩ ἔστ⟨ιν⟩ εἰσέπεσον. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Past.* III. pr. ἐπιπεσούμ⟨αι⟩ ἀφυλάκτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπι. an εἰσπεσ. antiquarum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium* & νομάδων, Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis plerumque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἁλώκει γάρ, ἐβόα τὸν Φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸν κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διεκηνήχει εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διημαρτηκότες τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καλαχεντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσουσιν αὐτόν, ἀλλὰ δεχόμενοι, ὡς ὅτι λύτροις ἥκοντα καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸν Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ᾔτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος ὑπάρχειν ὑμῖν, καὶ πρόσταττε ὅ, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι Φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum Zirin veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσουσιν αὐτὸν] Φονεύσ᾽ ὑπ' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελέσαι] Ὑποτελέσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καὶ ἐλαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶ ἐλαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J.F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δικ' ἦ
Ἐνδικα γυναῖκας, δώδεκά τε πλείους τινάς.
Ἂν τέτταρας δ' ἢ πέντε γιγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτον, ἀνυμφίαυτον, ἄβλιτον,
Ἀνυμφον ἂν ἐπικαλεῖτ' ἐν τοῖς ἐμοῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφρολίτον, pro vulgato καλλιτροφίτις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διημαρτηκότες τοὺς ἄκοντας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, *data amicum abducas licet.* Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι χ βούλ) λαβεῖν; ὁ δὲ τὺς ὀφθαλμὺς ᾔτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτύς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, χ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), παλαβὼν τ Ἀμιζώκην, ἐπανῆλ, ἐπερειδόμεν αὐτῷ, χ ἅμα ξυνηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθήσαλο ἅπανλας Σκύθας, χ ὐκέτι ἡττᾶλ ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ ἀγαθῶν ὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, χ [a] ἡ πρὸς τὺς φίλυς πίστις. χ τὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένυς πρὸς οἵυς ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῆν), εἰ χ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τ βοσκημάτων, χ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσανλες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης ὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [a] ὑπὸ τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας χ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι καθήν) κοινῇ τ Σκυθῶν δημοσίᾳ μ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ χ ἄλλυς σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

[a] Ἡ] Non habet artic. *Fl.* *f* Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Graecorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλασεν ἀλλὰ τ πολεμίων, κοπίδι διηρμένῳ non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas χ ταῦτα Ζίριν ἤκουσα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίρις *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum fit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. χ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἰδόα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ δυσπότην; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revortar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἤκουσα] Forſan ἠκοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμοὺς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅπι τοῖς πέντε καλαριθμήσαλ ἀνωμότως, εἰ βούλῃ, ὡς χὴ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; χήτοι ἐγὼ μὲν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, χὴ ὡς ἐτυφλῶτο, χὴ ἃ εἶπε, χὴ ὡς ἐπανῆκε, χὴ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, χὴ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶλ εἰώθατε πρὸς τὴ ἀκρόασιν.

Ἄκουε γοῦν χὴ ἄλλου ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζώκης τούτου ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καλασπασθέντα ἐκ τῆς ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τὸν φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) χὴ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, χὴ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάραττε, καλαπηδήσας χὴ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, χὴ περίεσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, χὴ μετάγων, χὴ ἅμα τοῖς ὀδοῦσιν μέλαξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, χὴ τὸν Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἡμιθνῆτα ἤδη, ὅπι τὸν Βελίτταν ἀπεστράφη, χὴ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ Σποθνήσκων τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκῃ τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, χὴ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τάφους ἀναχώσαντες

illos quinque enumerare permittat; & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inferens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότως εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότως suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ' ἄλλως σοι δίκαι δοίη τις ἐπὶ πέντε καλαριθμήσαλ, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. χὴ εἶδε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγε. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις κεκλημένοις. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverso leonis.

πλησίον, ἕνα μὲ τ̃ φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τ̃ λέοντ⊙.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

Τρίτ̃ δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τ̃ Μακέντ⊙ φιλίαν, κ̀ Λογχάτ⊙, κ̀ Ἀρσακόμα. ὁ γ̀ Ἀρσακόμας ὕτ⊙ ἠράσθη Μαζαίας τ̃ Λευκάνορ⊙, τ̃ βασιλεύσαντ⊙ ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τ̃ δασμ̃, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέρουσες. ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γ̃ν ἰδὼν τ̀ Μαζαίαν, μεγάλην κ̀ καλὴν παρθένον, ἤρα, κ̀ πονηρ̃ς εἶχε. τὰ μ̀ ὖν περὶ τ̃ φόρων διεπέπρακτο ἤδη, κ̀ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, κ̀ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθ⊙ δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὺς μνηστ̃ρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, κ̀ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὅτι τ̀ γάμον. κ̀ δὴ κ̀ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστ̃ρες παρόντες, βασιλεῖς, κ̀ βασιλέων παῖδες, κ̀ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζ̃ν δυνάστης, κ̀ Ἀδύρμαχ⊙, ὁ Μαχλυίνης ἄρχων, κ̀ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τ̀ μνηστ̃ρων ἕκαστον προσαγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμεν⊙ ἧκε, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσων⊙ δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι κ̀ τ̀ τραπέζης, κ̀ μηστεύσα-

12. Ὑπερήμερος] Ὑπερήμερος, ἐπὶ πάσης ὑπερθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae jusſerit exiſtere. ἡ Ἶρις δ̀, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατείλησε τὴν γ̃ν, μὴ πρόσχειν τῇ Λατοῖ τ̀ ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσ⊙ αὕτη (ſic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτ⊙ νῆσ⊙ eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτ⊙ ita, Ἀπώμοτ⊙, ὁ ἀπηγορευμέν⊙. Ἀνώμοτ⊙ δὲ, κ̀ ὁ μὴ ἐν ὅρκῳ προσληφθείς, κ̀ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Τὸ λέοντ⊙] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶδε βάδ̃λω] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τ̃ Λεύκανορ⊙ τ̃ βασ. τ̃ Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντ⊙ dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. du S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τ παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, [a] ὅς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν χτ τ δὲ τ νόμον σπεισάντων, χ αἰτησάντων, χ βασιλείας χ πλούτους καὶ ἀριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τ φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (ὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τ οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τ θεόν.) πιὼν δὲ ἀμυστὶ, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τ θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὀπιτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὀπὶ τῷ πλούτῳ χ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο γὰρ πένητα τ Ἀρσακόμαν, χ Σκυθῶν τ πολλῶν) χ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ χ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὀπὶ τούτοις, χ παρώφθη, χ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τ ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τ νύμφην [c] ἐς τ Μαιῶτιν, πρὸς τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, χ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τ πλοῦτον, ὁπόσος μοί, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, χ Μακέντα, καὶ τ εὔνοιαν τ ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω χ βεβαιοτέραν τ Βοσπορανῶν δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲ ἐχλεύαζε, χ

80 multum de se gloriari; quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus poculo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausto uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam, ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma? hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Maeotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

a Ὡς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. c Ἐς τ Μαιῶτιν, πρὸς] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν ἐς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους — ἔχοι] Legendum videtur ὡς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; *quam dives es?* &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; *J.M.G.*

Ὡς τις ἢ γένους — ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιᾶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους μὲν ἦν ὁ Κόμμοδος ὅτου εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτου πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχει, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. *J.F.R.*

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μυρίους πλούτους ἔχον. *J.F.R.*

93. Καὶ

uxtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καὶ ἐφρόνει, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ καὶ ἐκπώματα ματαίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις μετρίως μοι καθῆκεν· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε ὕτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. ὁ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἡμῶν ὅλον ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. [f] Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τὸ μὴ τοῦτο [g] δεῖσθαι) ἡμᾶς αὐτοῦ παρεμμένων συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾴστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸν Βοσπόρου ὁ Λογχάτης.

d Γε] Τε *S.* & *H2.* *e* Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. *f* Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *g* Δεῆσθαι ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεῆσθαι ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τῶν πολ.] Sic ſupra Σαυθ. c. 1. *M. duS.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεῆσθαι, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum θεμένων conjungetur, quam cum δεῆσθαι. *M. duS.*

43. Ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. duS.*

της· ὁ Μαχέντης δὲ ἐπὶ τὺς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερος· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν ὡς ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τὸ βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθος ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλόμενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν οὐκ ἀξιόμαχος ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καταχόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ πίσω [b] ἀπαγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτο ἔστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. ἀπακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος, μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἱππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζεται γοῦν ὅτε ἡ βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ἐπιβῆναι τὴν βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πενταχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arsacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem insidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle consuetudo ita se habet. Si quis injuria laesus ab alio, & ulciscí volens, videat se per se imparem bello esse, sacrificati bovis carnes concisas coquit. Ipse vero stratam humi pellem insidet, manibus post tergum rejectis, ut qui in ipso brachii flexu revincti sunt. Et haec sanctissima apud nos supplicandi ratio. Appositarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque sumta, inscendens dextro pede pellem, pollicetur pro viribus, hic quidem quinque equites se praebiturum, quibus neque cibaria ille neque stipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque possit; alius, pauperrimus nempe, se ipsum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmissimus est ad una manendi constantiam, tum invictus hostibus, juratus quippe; cum pellem inscendere sacramentum sit. In his ergo *occupatus* erat Arsacomas, collectis ad ipsum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in summa viginti millibus.

49. Cum

a Τέλος] Τέλως male *J.* sola. b Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. c Ἢ] Non aderat in Edd. Inseruit *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciscendo ibi ipse impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in frusta multa dissecta & tosta, in extenso tergore considere, rejectis in terga manibus; appositarum vero carnium portionem quicumque sumat, eum dextro pede in tergus impositio, promittere se pro facultatibus, alium quinque equites suo sumptu; alium decem; alium plures; alium quot possit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti sunt ὁπλίτας & πεζοὺς, quasi sint iidem, cum sint hic aliquo modo diversi. ὁπλίτας nempe sunt milites graviter armati, πεζοὺς vero videntur hic sumi pro ψιλοῖς, sive levis armaturae militibus: quamquam & ipsi ὁπλίται sunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris distinguit Lucianus; alioquin supervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque sequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae distertius possunt distingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic scimus apud Latinos saepe milites distingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipsi quoque sint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Bosporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire se a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem jussus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana postulant, ne vestri pastores in suos campos transgrediantur, sed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percursari vestram regionem querimini, negant publico consilio mitti, sed privatim sui unumquemque lucri causa latrocinari: si quis autem illorum deprehendatur, penes te esse illum punire. Haec quidem illi nuntiare me jusserunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὸ Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικοῦντί τι τῶν ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ἐμβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καταπρέποντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὐ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὅπῃ τῷ κέρδει συμφέρεται· εἰ δέ τις ἀλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπέταξαν.

50. *At ego indico tibi, magnam impressionem in vos faciendam ab Arsacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus est, & indigne fert, puto, quod expetitam sibi a te filiam tuam non impetravit, & jam septimum diem pellem insidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram*, inquit Leucanor, *ipse quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arsacoman ducem esse, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arsacomas inimicus est, & indignatur me sibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praestantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνηγμένος στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅπῃ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἀχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι·

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζούς, ἱππέας δὲ δύοτας. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. διπμύριοι. Interpres Latinus vertit *ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους equitum quingenta millia.* idque non hic modo, sed & in *Navigio* seu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *postremo tota armatorum summa, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numerosiores sunt. Caeterum ut stupor ejus, qui tam inficetam tersissimi scriptoris nobis concinnavit versionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae seq. fine verba haec, ἱππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀπέφηνα, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam;* recte quidem, sed ita, ut pauciſſimis lineis ante, se turpiſſime dormitasse, ipse quasi confiteatur. I nunc, Lector, & versionibus tuto crede. *J. F.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζούς] Cum ὁπλίτας & πεζούς mox distinguat, hic etiam ita distingui par erat. *M. du S.*

84. Τῷ τράχωνος] Id est asperam regionem, a τράχυς est Τραχωνίτις, subintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. Is. β. c. 30. unde discres, non esse nomen urbis, quod *Erasmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῷ Τράχωνος] Τῷ Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quasi nomen proprium esset, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. R.*

ναι· εἰ δέ μοι ὑπόχοιο τ̃ ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, ὅτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τ̃ κεφαλὴν αὐτ̃ κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεὺς, μάλα φοβερὸς γενόμενος· ἔγνω γὰρ τ̃ αἰτίαν τ̃ ὀργ̃ς τ̃ Ἀρσακόμα, τὸν ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτησεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὄμοσον, ἔφη, μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τ̃ οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδῃ τ̃ ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀμοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεως τουτὶ εἰσελθόντες, ὀπίσω κλείσαμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη προβεβλημένον. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τ̃ νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τ̃ ἀκινάκην, ἐπιχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει κατὰ τ̃ μαζόν· εἶτα ἀποτεμὼν τ̃ κεφαλὴν, τῷ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μέλλοντι δὲ προσλεγόμενος ὅθεν αὐτῷ. καὶ ἅμα ταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τ̃ τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καλλελοίπει τ̃ ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τ̃ Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ὑποπτεύσαντων τὸ γεγονὸς τ̃ Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τ̃ βασιλείας στασιαζόντων.

Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τ̃

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius aferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videat nos suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat.* Intremus, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὁρκωμοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἦμὴν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἦ μὴν disjungi, & ὅτως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὁμόσαντος δὲ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ἀν.] Erat

implevitque promissum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipsa via, quid in Bosporo gestum esset, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praesens auxilium: puella vero post te in plaustris sequatur. Facilius enim sic Bosporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam si viderint. Ego vero Alanus sum, & virginis a matre cognatus: etenim nostri generis Mastiram duxit Leucanor: Et jam a Mastirae tibi fratribus venio, qui sunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Bosporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis semper amicus, infestus autem est Alanis.* Haec Macentes dixit; armis & lingua Alanorum similis, communia enim ista Alanis & Scythis, nisi quod non omnino Scytharum instar comati sunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam similem se iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum esse Alanum. Propter ista ergo fides illi habita, putatusque Mastirae ac Mazaeae cognatus esse.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus sum vel ire tecum in Bosporum, si volueris, vel manere, si opus sit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, consanguineus qui sis,*

ἐπόχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ δοὺς τ' κεφαλὴν τοῦ Λευκάνορος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκούσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τοὺς Μάχλυας, ἔνθα πρῶτος ἀγγέλλας αὐτοῖς τ' φόνον τοῦ βασιλέως, Ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅπι τ' βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲ προελάσας, παραλάμβανε τ' ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς πράγμασιν ἐπιφανείς. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ὅπι τ' ἁμαξῶν ἑπέσθω, ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τ' Λευκάνορος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, καὶ τῇ παιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· πρὸς ἡμῶν γὰρ ἦσαν τ' Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· καὶ νῦν σοι ἥκω φέρων τ' Μαστείρας ἀδελφῶν, τ' ἐν Ἀλανίᾳ, παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τ' Βόσπορον, καὶ μὴ περιιδεῖν ἐς Εὐβίοτον περιελθοῦσαν τ' ἀρχήν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκάνορος, Σκύθαις μὲ ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθεται. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος καὶ ὁμόγλωττος τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοιναὶ γὰρ ταῦτα Ἀλανοῖς καὶ Σκύθαις· πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης καὶ τοῦτο εἶχατο αὐτοῖς, καὶ ἀποκεκάρκει τ' κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τ' Ἀλανὸν τοῦ Σκύθου· ὥστε ἐπιστεύετο μᾶλλον ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ τῶν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοι ἐπὶ τ' Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μένειν τε εἰ δέοι, καὶ τ' παῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματος ὄντα σε Μαζαίαν

[c] Ἐς] Bi male *Fl.*

rasmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμοιοτρόπως est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμοιοι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκεύη Graecis saepe sunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματος] Belgicismum similem cum hoc Graecismo comparat Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graecism. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Τοίης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος ἐξ ἐμεῖο. Item T. 105. — εἰδ' αἵματος ἐξ ἐμεῖο εἶσι, ubi Scho-

ζαίαν ἄγειν. ἦν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴης ἐπὶ [a] τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὸ ἁμάξης ἦγεν αὐτήν. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἑτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι κατὰ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἐπιστραπόμενος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, διαναπαύων μέλαξυ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τὴν δρόμου, μικρὸν ὕστερον ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμᾳ, Δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑποχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculi nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit, pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* b Ἐτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. c Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γόνος. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν οὖν] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελῶν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν εἰ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐδόκει μοι] Delendum videtur μοι. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μοι ἐ πολὺ legas, cum *Basil.* an ἐ μὴ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μὴ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ἐ μοι ἐ πολύ. nisi quod *Bz.* μοι ἐ πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἔπραξε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲν ὁ Μαχέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὀπισβολὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἅμα τῷ ὀρεινῆς ἐσέβαλεν εἰς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] οὐ μὰ πολὺ ὕστερος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον ἱππόλοξοι). ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπίπολυ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σαφῶς ἡττημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ Φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιέχοντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο ἡμῶν οἱ περι-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτῶν *J. P.* [f] Οὐ μὰ πολὺ] Ita *Fk* recte. Οὐ μετ' οὐ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' οὐ πολύ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit οὐ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsnerus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διαλὺς τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, χίζειν εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθρώπου τοῦτο εἰς μέρη καταῤῥῶγὸς ἱματίου φορᾷ; *J. F. B.*

48. Πε-

προεσχημμένοι ; καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυραχλωθεὶς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸν ὦμον· ὅθεν αἰσθόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοῖς μύωψι τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τῷ θυμῷ, ἀλλὰ διαρρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλαβὼν τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προσκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] διὰ τοῦ αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] οὐ μετὰ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε κρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξέλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τὸν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίας ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μετὰ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ὀλίγον πολὺ cett. & P. male.

48. Πυραχλωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τραυθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυραχ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατραυθεὶς, forſan καλατραυθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc Tox. c. 40. pr. διηρμένος exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐπεισθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid πείθομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπεισθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim πείθομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καταπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπείσατο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον, *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive pro

vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati, & ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es. TOX. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem objecta eſt e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὺς ἡμῖν χειρώσασθ ὑπέσχησαν ἐκ πολλῶ διεζῶτας. ἐπὶ τύτοις [c] ἐπείθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ ϗ Λογχάτῃ· ϗ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλαγευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲς τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, ϗ μύθοις ὅμοια, ϗ ἴλεως μὲ ὁ Ἀκινάκης ϗ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῆν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν ϗ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἅπαξ ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω ϗ κάτω τ Σκυθίαν ϗ τ Μαχλυανὴν διαθέων, ϗ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι κατεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον ϗ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, ϗ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ ϗ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τέτοκα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῆειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἄμαστριν τ Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ὄντι τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

[c] Ἐπείθημεν] Conſtans lectio. Ἐπειθήμεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ δ' οἱ Μαντινῆς, ϗ οἱ ξύμπαντες, — ἐξιλθόντες ἀπῆσαν. *Interea vero Mantinenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta — egreſſi abierunt*, alia res eſt. *J. F. R.*

80. *Μίθους ὅμοια*] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Hiſtoria Timurbeki*, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita ſuculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. *Οὓς ὤμοσας*] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ἐ μὰ γὸ τ Ἄνεμον ϵ τ Ἀκινάκην — ἃ σοι ὀμοῦμεν ὁ Ἄνεμος ϵ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J. F. R.*

97. *Ἀθήναζε ἀπῆειν*] Conf. ſupr. Σκοθ. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J. F. R.*

99. *Ἐν προσβολῇ*] Cl. *Hemſterh.* rurſus in marg. monuit videnda. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ὁ πόρος γὸ μάλιστα ϵ προσβολὴ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipſo *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τῦ προσόρμισις ϵ καλαγωγὴ. ἐπίθετος. *J. F. R.*

Σίας προσπλέουσιν ὁ πολὺ ὑπὲρ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρός μοι ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμνί σκεψάμενοι, καὶ τὰ σκεύη ἐς αὐτὴν μεταστευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναστάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς ὄσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφειλέτο ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπητάς τινας, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶμοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτῷ σκεδάσαντα ἐς τὴν πλευρὰν τὴν ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι καὶ ἀνοσιῶναι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὑπονοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τό-τε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμνίου παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μιαροῦ ὀψωνησάμενος. ἕωθεν δὲ περὶ τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γεναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ὑπὲρ μιαροῦ ἀν-

Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam clausstris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficerer. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstuliisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖσρον Edd. priores. b Τάπητας] Δάπιδας *Fl.* c Πράξομεν] Constans Edd. lectio. d Πιεσθέντα] Πιεσέντα *Fl.* male. Πιεσθέντα *H2.* e. Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. f Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς μὲν οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμνίῳ σκεψάμενοι, καὶ τὰ σκεύη ἐς αὐτὴν μεταστευασάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, omimus.* Immo καλαγωγὴ, καταλυμα, πανδοκεῖον, οἴκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas depositerunt ipsi ἠγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἠγοράζων, ἐν ἀγορᾷ διατρίβων. *Aristophanes* Ἀναπαύσει pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν ταῖς ὥραις ἰχθῦς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόρασαν ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δὲ ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καλαμαυχίτας ἀγοράζοντα, στείνουσι. *Eusorpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversorium.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

διολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλον. ᾗ δὴ τὸ πᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸ μέλαξυ ἀποζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. παράλαβών γάρ με ὡς ὄντι τερπνόν τι καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον· καὶ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλαχοντιζόμενα, καὶ ἐπὶ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παράγων ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λαμβάνοντα μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καλαπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ᾔτει. καὶ τῆς μισθοῦ λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· καὶ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ὑπάρχοντα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με σὺ χώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὀκνῶν τούτοις ἐκόκκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ὑπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλάσας ἐμάχετο· καὶ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναπαύσαιτο] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλιδῶν] Omnes Libri habebant hic κλεῖθρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομαι] Pro πραξοίμην, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

18. Πομπὴν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per urbem perituroram corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere*, *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J.F.R.*

43. Διεδρῶν] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὄν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὸν ἰγνύον, aut τὸν ἰγνὺν dicitur enim ἰγνύη & ἰγνὺς. *J.G.G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προελεθυήκειν ἤδη τῷ δέει· θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸ ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ δίηλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπτώκει [b] πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῷ· ὁ δὲ χάμενων καὶ αὐτὸς ἅτε τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἁρπάσας αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου.

poplitem, sanguis ut copiosus proflueret; & ego prae metu pene ante mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius adversarium, percussum illius pectus transadigit, ut statim ante pedes illius concideret: ille autem fessus & ipse vulnere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & consolatus sum, & cum jam pro victore dimitteretur, sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Machlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, & fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae Sisinnis.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε ὅτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν θηλυμανίδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτῷ Γυνδάνης, ὅτος καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ὑπεπεσόντων σφίσι· ξυμμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facinus cum narravero, desinam. Venit quondam hic Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latronibus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

[a] Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* [b] Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [c] Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *Ar.* Sed vulgata praestat. [d] Ἀβαύχα] Et sic esse in *Fl.* monet *M. du S.* [e] Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. Bz. S.* Ἑπτέτις male *J.* [f] Τοῦ] Deest in *Fl.*

61. Ἰγνύην] Ἰγνύν Noster supra I. *Hist.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. discres, recte Cl. *Graev.* ἰγνύας vel ἰγνῦς dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνὺς Ionice ajunt, & *Homer.* quoque sic scribit, cujus Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνὺν dedisse Nostrum veroumilius sit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi scenam Amastrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera scriptum, ubi de Scythis eo inaudiisse probabile sit. Neque enim ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum, in his oris fuisse ex Ἀλεξ. c. 57. satis constet. Sed obstat quod supra c. 57. Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum πωμίοις, pro πάρεισιν. Nunc autem Athenis scenam hujus Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. *M. du S.*

99. Διαπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim διαπαίειν pro *ingredi*, *se intrudere*, *Aristoph.* Plut. 804. Εἰς τὸν οἶκον διαπαίσασαν, quod *Scholiast.* exponit: εἰσπηδῆσαι, εἰσελθόν. Eund. *Aristoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. *Sympos.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) διαπαίσαιν legendum, pro vulgato διαπαίσειν. Nam licet διαπαίειν pro *fugere*

mur; ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, subito *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὴς, ἐλαύνε⸗] εἰς τ̔ μηρὸν, ὥστε μὴδὲ ἑστάναι
90 ἐδύνατο ὑπὸ τ̔ ὀδύνης· νύκτως δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλιαχοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξαίφνης⸗, καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιῆχεν ἡ φλὸξ ἀπανταχόθεν τ̔ οἰκίαν· ᵍ ἐνταῦθα ʰ δὴ ἀνεγρόμενος
95 ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ̔ γυναῖκα ⁱ ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν ᵏ αὐτὴν παρεκελευσάμενος, ἐξάλμενος τ̔ ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη ˡ διεκπαίσας, καθὸ
1 μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολυθεῖν κελεύσασα καὶ τ̔ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτον ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ̔ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ̔ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα καὶκείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ἀνείδισέ τις ὕστερον τ̔ Ἀβαύχαν, διότι προδὺς τὰ τέκνα, καὶ τ̔ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν,
10 Ἀλλὰ παῖδας μὲ, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, ᵐ οἷος Γυνδάνης ὤφθη, πεῖράν μοι πολλὴν τ̔ εὐνοίας παρεσχημένος.

15 Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ̔ γλῶτταν

ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἐνταῦτα male *F.* Recte *Fl.* &c. h Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii ἀναγρόμ. Nihil mut. *Fl. F. P.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur *P.* k Αὐτὸν] Αὐτὴν *P.* sola. l Διεκπαίσας] Sic *P.* & Edd. plurimae. Διακπαίσας *F. Fl.* An διακηρύσας *F. Poll.* Διακτεύσας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque esset διακτεύσας. m Οἷος Γυνδ. ἦ. π. μ. π. ἀ οὐ. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *F.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διακηρύσας] Ἀντὶ τῦ διακηρύσας. *G.*

alabi invenitur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπαίσας Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari, Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Διεκπαίσας ὑπὸ τῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καὶ ita explenda, καὶ διὰ τὸ πῦρ, καὶ ἀ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτυχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἐκπαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Aft viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀκεκλείκειτο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διακηρύσσειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph. Plut.* 805. *J. M. G.*

ἢ τ' δεξιὰν ἀποτέμνῃ δέοι. τίς οὖν ὁ δικάσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, ἐγὼ γὰρ ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τῷ λόγῳ· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τεθοξεύκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι ἀμφιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἰπόμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνεσθω τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἄγροικον, ἐπεὶ δὲ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἔοικε; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωποι ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τρεῖς ἐκείνους εἶναι, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἔοικε δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis; pro lingua una & una dextra nacti unusquisque gemina; & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. ΤΟΞ.

a Θεὸν ἂν εἰ ἦν Iunt.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* b Εἰπόμεν] Εἵπομεν Ex. *El.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο ἁρπαγῆς, καὶ δικῶν βουπρῶτος. *F.F.R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F.G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *non invicem amplectimur.* Erasmus vero plane omisit. Reche autem *Conjecturis* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπᾶτε, εἰ ἀλλοφύλου (διαφυλάξου) vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠγαπήσαμεν vicissim interpretabatur ἐγκαρτερήσαμεν. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *F.F.R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἀλλήλαις ἐπιτρέπουσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προσφέρουσι, καὶ τὰ ὦτα προσκαίουσι, καὶ αἱ πόδες δυνάμενοι, τούτων φίλων ἐργατῶν ἑνὸς λείπει. *J.M.G.*

37. Γηρυόνη] Geryon Erythea Insulae in Gadibus maxi rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui tribus Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. *G.G.*

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri περὶ μορφώσεων λόγου διάφορος. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνῳ &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . οὐ τῶν φαυλοτέρων σοφιστῶν. Μετασχὼν τῷ Τραϊανῷ στρατείας . . . ἐκπεπολίτευται τῷ Ἡρώδῃ. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, simili-

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἔτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ μὲν λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀργιάζειν, πολὺ πιστότερα τὰ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνεις. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ἄμεινον φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ ἐνταῦθα ὅτι τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν οὐ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

TOX. Bene sane dicis: & sic agamus. MNES. Sed neque sanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad sanciendam amicitiam nostram. Praesens enim disputatio, & earundem rerum studium, multum sunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam necessitate quadam & sanctitate, sed proposito indigere mihi videntur. TOX. Laudo ista equidem: & jam simus amici, & hospites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, si in Scythiam quandoque veneris. MNES. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, si tales inventurus sim amicos, qualem te, Toxari, de sermonibus tuis cognitum habemus.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

IN Thessaliam aliquando eram profectus: erat mihi vero quoddam ibi paternum

1 Ἀπιέναι ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πάλαι ξενικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

---

c Διώμεθα] Consentire *Fl.* notat Noster. Forsan δεώμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] Γραμματεῖον. *V.*

---

liaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 785. *Hoeschel.* bis vocatur hic libellus Λυκίου ἢ ὄνος nimirum ut Ἀθὴς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere est ut assentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrensis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adspersis hinc inde jocis, quibus non serio ista narrari ostenderet. Plenlores Lucii libros cum tota illorum superstitione secutus videtur Apulejus, cujus ultimo praesertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quasi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel satyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπιέναι —— συμβόλαιον] Lucius, qui postea Asinus evadet, ita suam ipsius historiam inchoat, Ἀπιέναι ποτὲ εἰς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πάλαι ξενικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνδρα τῶν ἐγχωρίων. Insciti ssime Interpres, *Cum ire Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiscerer.* Verte, *Fuit cum proficiscerer in Thessaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hospitalitatis tessera cum ejus gentis viro.* De tesseris illis, beneficio Eruditorum, res nota est ac discussa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes sunt 24. nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus, & Larissa a qua Achilles Larissaeus dictus. *G. C.*

(Adscripserat huic notae Cl. *Hemsterh.* Patara Lyciae est, non Thessaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Tessera Hospitali, sed frustra. Vide *Philostr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Bas. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jensius.* Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hospitalitatis tessera. Caussa hic itineris indicatur, negotium, speciatim ex contractu, patris. Hanc esse τῆς συμβολαίας notionem, & forte unicam, satis constat ex observatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. seq. *H. Stephani* in Thes. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditissimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon χίμωσιν, agrorum divisionem, ac tabulas proinde novas; sed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati sint contractus: huic βεβαίωσις opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὀπιχώριον· ἵππῳ δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς· ἐπορευόμην δὲ τὴν προκειμένην ὁδόν· κατὰ τύχην δὲ καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὑπαλα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ὅτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, σχεδὸν ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλούς, εἴ τις ὀπίσσανται ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπαλα, Ἵππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὡς οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ σχεδὸν τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. Bz. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *Aldi W. L. P. J.* Γράμμα *Fl. H. P. Bz. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφοι habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λείων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὅτι οἰκῆσαι παρ' αὐτοῦ. Neque moror γραμματῶν in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιόντας — ἀλλ' οὐδὲ φίλῳ ἐστὶν ἔτι τῷ πλησίον μιμνήσκεσθαι δι' ὀκτὼ ἡμερῶν ἰδιώτου περὶ συμβολαίου ναυλικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Isocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lips.* Τὰ μὲν δὴ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐκ ταῖς τραπέζαις ἄνδρα μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. οἱ δὲ ταῖς ἰδιωτικαῖς λόγοις, ὡς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὸν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὠθηγάγετο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν οὐ φειδοῖ καὶ μὴ μαρτύρων πραττόμενα ἐστὶ τῶν σύνεγγυς αἰδοῦς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μείζων ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπαλα] Siccine solent Graeci? *M.du S.*

Ἐς τὰ Ὑπαλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus causam tamen invenire non possum. Quinque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. A. ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii*. *Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τὸν μὲ χαῖρ' ὁ Λιτυλὸς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλεπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* οἱ χαιρετίζειν τὸ ταύτῃ, θαρίζων δὲ — εἰς τὸ πρακόλπιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λυσάμενοι εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἃς ὤμοσά ποθι εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ὁ positum, quam illa ejusdem, quae affert *Mollius* p. 62. ἐς δύναμαι χρόπτειν), ἐς ἐλθὼν ἀφικέσθαι. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καταλύομεν εἰς τινὸς ἑταίρου. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitavit in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐν θὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Act.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἐστάλκει. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kuhn.* & *Ald.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

20 [g] ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν δὴ ἀσπασάμενοί με ᾠχοντο. ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲ ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ [h] Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾠχετο [i] εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω [k] ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα [l] ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δεῖπνου ὤν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. h Πατρίως] Sic *Fl.* Πατρίως cett. male. i Εἴσω] Ἔσω *Fl.* k Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* l Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδίδωκα marg. *A1.*

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν viciſſim pro εἰς permutis demonſtrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rurſum habet, in quibus εἰς pro ἐν poſitum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. ſic dedi, ſed quia paullo poſt bis terve ſic legas ſine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc ſupra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *noſſe aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἴχοι] Cur ἴχοι, & non ἔχει, ut τρίφοι, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones, etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemiſſo ἴχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque ſibi ſimile eſſet curavi; nam ὅτι ἴχοι & τρίφοι quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet ſuffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἴχοι & τρίφοι, quia & εἰκεῖ praecedit, etſi conjunctio non ſemper ſimiles modos habeat, ubi aliorſum deflectit oratio: ideoque εἰκεῖ cum ſuo ὅτοι, ſequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam ſi eodem ſpiritu ὅτι ἴχοι & τρίφοι enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri poſſit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, ſed πυνθανομένῃ, quod forte per compendium ſcriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine ſic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἴφη & πυνθάνῃ ſibi non reſpondeant, nam pertinent ad diverſas perſonas, ut ex verſione jam patet clariſſime. Immo in interrogatiunculis iſtiusmodi, ne ſemper quidem in eadem perſona verba collocari opus eſt; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρᾷς μου, ἢ πόθεν κατάγῃ τὸ κράνιον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἰωτὰν φορᾷ; nam etſi κατάγῃ in uno Cod. legatur, ſequens tamen φορᾷ ſatis loquitur, κατάγα legendum. At hic alia eſt ratio. *J. F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum cenſerem nomen eſſe patris. Muto nunc ſententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατρίως] Nihil dubito quin Πατρέως legendum ſit, id eſt Patrenſis. Mentio fit Δικαιαρχου Πατρέως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et ſic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπιδώκα] Male in omnibus legitur ἐπίδωκα. Sed ſiepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπίδωκα legendum eſſe nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ μὲν φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαῤῥῶν πέμπει παρ' ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ· τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὐγνωμον καὶ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ μὰ μείρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰποῦσα, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ καταβήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑποθήσω. ταῦτα εἰποῦσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ χριδιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναῤῥέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἵππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλινεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅτε δεῖπνα ξένια, καὶ ἕτω τὴν ἑσπέραν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἵππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν ἔσται νῦν μοι ὁδὸς, καὶ *εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, impositio etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an toto

a Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. Leg. ἐπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

b Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P.

* Εἰ πάσαις] 61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει μοι & δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensique domo pulcherrima.* Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Casaubonum* ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲ θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ τέτταρα ἡμερῶν] Intellige ἀφ' ἑσπέρας. *F.G.*

77. Καὶ τοῦτο] In *Junt.* καὶ erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* aliaeque id haberent, addere non negotium, quia est pro καὶ εἰ positum, & sic melius distingui-

to tempore ibi mansurus essem? *Abeo*, inquam, *Lariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem simulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὲν, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀγατρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπιταμένων γυναικῶν, καὶ θεάσασθαί τι θαυμάσιον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιέρχομαι τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιέρχομαι. καὶ τότε γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια μὲν ᶜ ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνή· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥσπερ οὓς ἔτεκον αὐτή· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καλαλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; ᵈ ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γὰρ καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει ᵉ πορρωτέρω, καὶ λέγει πρὸς

ᶜ Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* ᵈ Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. ᵉ Πορρωτέρω] Al. ἀκρωτέρω *Coll.* Ἀκρωτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀκρωτέρω] Γρ. πορρωτέρω. *G.*

guitur a καὶ *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abroea ſum, amica ſi qua unquam fuit tua matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Graecae, quae ſimpliciter ſonant, *ego Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belidae nomen Palamedis. J. G.*

90. Κατάγομαι παρὰ σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐν προκαταχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι πλουσίως κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γάρ ἐστι δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσει αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεταμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς ἁρέσαι γυναικί· καὶ Ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ ἀκούσας, ὅτι τὰ πάλαι μοι ζητουμένου οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδέν ἔτι. ὡς δὲ πολὺ ἀφείθην, ἀπήειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ Φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὰ πολλὰ ὀξέως θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἣ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri, & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

[a] Ὑπακούσει] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ἐκ τούτων (σρουθίων) λαχὸν μοι τὰς πίονας & ἀσάρκους ἁπισαλκα πέντε εἴκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὸν pro λαχὼν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Æthiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſymparhiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 25. τὸν μάχλον γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπιβαλλεῖ ἡ γυνὴ τῷ κυρίῳ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. *Rever. J. Elſner* ad Euang. *Matth.* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσει] Quod *Solan* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἰστηκας, εἶεν μοι ἅπασαν ἀπολείψει habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim ulitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμνάζωμαι. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſcitat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύεσθαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδύονται. Idem 2. 30. ſ. καὶ ἀτεδυτάλο ἐπὶ φιλοσοφίαν. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκεῖνο γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad hunc auxiliandum Herpillis ſe accinget.* *J. F. R.*

18 Δοῦλοι γάρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter ſib dino eque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hospitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile discere te posse. Servi enim dominorum & honesta sciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaestra autem circa focum versabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποδύς· ἡ γὰρ γυναικὸς τοῦ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἵστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ὄντα καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσήειν οἰκαδε. ἔτ' μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego statim inde initium sermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaestra, cum ollula ista nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Κἀγὼ εὐθὺς ἔνθεν ᵇ δεξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφὺς ᶜ ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

b Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *Al.* & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Ἡμῖν] Σὴ μὲ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. * Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ἁμὸν, ὡσεὶ τὸ ἴσθαι, ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adspirate scriptum erat, forsan studio, quia ab ἴσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noster haec descripsit: Ἰταμὸς ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἴσθαι ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inseruit, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν— legi posset. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocose inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Cistell. cuidam Gymnasium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψατο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur .... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quae ista sui laudatio est? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τὸ δὲ τὸ διαπεῖσαι ὀδύνης ἀρόδρα ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Basileenses* vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile sustinebis*, quae nihil faciunt ad scopum & plenam caprato lusu Palaestrae enormitatem. Pater adscripsit, F. ἀδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis.* Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφη, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῶν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuste*, inquam, *o pulchra Palaestra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam si voculae ἡ δὲ notent respondentis Παλαίστρας personam; quum plane sit ipsius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῶν legendum videtur ὑμῶν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forsan ἦ μὴν, i.e. ὄντως, vid. *Hesych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiast. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἅπαν βλέμμα, ἱρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδές. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etsi ab ἴσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς. σκληρὸς. τολμητὴς. οἱ δὲ αὐτῶν χωρὶς τοῦ παραγμάτων ὡσεὶ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, asperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adspectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philosopho Cynico dicit: Σῶμα ἀποτρόπαιον & φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀναστείλας, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum significari, patet ex

γάσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ καπνοῦ μεστά. ἢν γὰρ αὐτοῦ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυλον αὐτοῦ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλακαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μόνη σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης ἀεδόμενον ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τὴν γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλακόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω εἰς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane*, inquam, *istuc dicis. Num me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjecisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγεις male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μαγ— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλασκευάζω marg. *Al.* f Καλασκευάζω] Σκευάζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐπέρη— vel ἐπέπλ— vel potius, ἀπηθράκισκας, notavit *M. du S.*

eodem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὴ ἰταμωτάτη, τὸ σὸν Κερκυονικοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεσὰ] Ταυτὶ post τὸ μεσὰ desiderari videtur Δικλικῶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυλον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τὸ — ὀδύνης] Και — ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

39. Ἀρδόμενον] Infra Διψ. c. 4. f. προσικκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς — ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειθε αἰδεῖσθαι μηδὲ αἰγὸς φιλαιθρωπίαν μιμήσασθαι. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρείττονι εἴη σοι τυχεῖν ἐρασθῆναι, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. δὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδέπω legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* I. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. I. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἦν' οὐδὲ στῆλαι τὴν ὁδοιπορίαν δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ μὰ πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαις τὸ καλὸν, καὶ μὰ τὸ πανοῦργον. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἦν θεὸν γέρον, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὕπτιος] Ὕπτιον legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

χὴ ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς στικραῖς χὴ ἡδείαις θεραπείαις· χαί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαβοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα χὴ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀναχαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, χὴ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλαχοιμήσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πας' ἐμέ, χὴ [i] καθευδήσῃ.

Καπειδὴ ἀφίκετό τοῦε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, χὴ ποτὸς ἦν [k] συχνὸς ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα [l] ὕπνον καλαψευσάμενος ἀνίσταμαι, χὴ ἔργῳ ἀπήειν ἔνθα ὤχουν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ παρεσκεύαστο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέστρωτο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα· χὴ οἶνος αὐτοῦ παρέκειτο, χὴ ὕδωρ ἕτοιμον, χὴ ψυχρὸν, χὴ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη ἡ Παλαίστρας παρασκευή. ἡ δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαστο, τὰ μὲ οὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἔμενον [m] τὴ συμπότιν.

Ἡ

[i] Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* [k] Συχνὸς] Συχνῶς marg. *Ar.* [l] Ὕπνον] Ὕπνου *Pell.* [m] Τὸν συμπότιν] Sic *F. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. *ου* ſcribunt pro *υ*, facillime accidere potuit ut *υ* cum *ν* permutaretur. Et utique ὕπνου legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεσθαι τινὸς pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τοῦ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *F. F. R.*

66. Ὑπέστρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέστρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲ οὕτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta*. Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictae, non colligatae in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor haec tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integrae, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλλας dici τὰ ὁλόγυμνα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohaerentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa*. Sic certe procedunt Graeca. Paulo poſt pro ἡμῖν τὴ συμπότιν pater annotavit τὸν συμπότιν; & ſane ſic jam habent interpretes. *F. G.*

72. Λελυμένα] Roſae ſolutae, roſae ſertae Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότιν] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίστρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τὸν συμπότιν dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μιαρώτατε, ἐκδύσαι, χὴ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐπὶ τὸ μύρον, συμπλάκης τῷ ἀνταγωνιστῇ. Ille ἀνταγωνιστὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιστὴς ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii ἀνταγωνιστὴς*, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *F. F.*

Τὸν συμπότιν] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum erudituram. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῖτο μὲ τ' ἀν

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ πως ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ ἡσθεὶς τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εὖ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθές ποτε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, ἄρξαι μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑρῆσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἑτοίμως γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσται.

Ἡ δὲ ἀπδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ σᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλείψαμένη ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, *Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens*

a Ἔφην] Aderat in *P.* Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *AtW.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωσύνη. ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, in hicce *Asinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Jensio* scripsit. „Συμπόλιον & ἀνάγωνιστην feminam vocari vindicas. Contra „ Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „ *mulierum religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vs. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφὴς. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φευγοντά με &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, cognovique solam ex iis *Parisinam* habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex conjectura insertum est. *J.F.R.*

99. Ἰππίου] Ἴππιον forsan, ut infra καλλῇ αὐτῷ. *F.G.*

1. Ὑποκάλλων] Forsan ὑπόκαλλε. Sed διὰ μηδὲν glossema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σήσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλᾷ] (ἴσως, κόλλᾳ i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κάλλει, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὰ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἀλὶς sumsit pro *saliens*, more Latino. Alios hisce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapis. *M. de S.*

6. Ἰσχύτω] Forsan ἰσχύῃ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὴν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτος] Lege κατὰ βάθος. *F.G.*

7. Δὸς

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀντιστρόφως ἐπεισβάλλων ἀφ' μηρῶν, ἀφεστήλας, [c] αἰώρει, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, καὶ χαλάσας, καὶ στήσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας νύσσε ἤδη παλαχῇ, ἕως [e] πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κατὰ [f] πλάτος ἀφ' βυβῶνος, [g] δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε, καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον ἀναχαρτήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὸν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαιταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰρ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ὁ δὲ ὅτι κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητήν· σκόπει δὲν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα καὶ ἐς τὰ

c Αἰώρει] Ἐάσει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. d Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* e Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. f Πλάτος] Κράτος L. g Δῆξον] Δαῖξον marg. *A*1. & *F*. An πλῆξον *Pell.* Νῆξον *Guiet.* h Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἅμμα Edd. priores. i Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A*1*W.* k Ἄλλα ἐ ὑ] Sic *Pell.* Κύν P. & marg. *A*1. Ἄλλα L. Ἀλλὰ ἐ ὑ P. Ἀλλὰ καὶν Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβὰς, ἅμμα κατ' ἰξύος δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἄμμια κατ' ἰξύος δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλείω] Lege πλείους. *F.G.*

Πλείω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παραγινομένων δικαίως πλείω τ' τετραάκοντα. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλείω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii poteſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βελτίω, μείζω, & πολλῷ, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα ἐ ὑ] An ἀλλ' ἄκυε; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καίν] Κίν, mendoſe, P. In L. ἄκυε. *M. du S.*

Ἄλλα ἐ ὑ τὰ ἑξῆς.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίν, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα ἐ ὑ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰπῶσα, ἐπανίστα, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὐτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ὀπίσασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίδων. καὶ τεθεῖσα ὀπὶ τῆς λέχους ἐς γόνυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ἐξείαν, ὀπίπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῇ προκείμενον, τούτῳ χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἄμμα σφίγξε, εἶτα ἀναχλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ χρύσας χρυφον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσῃς θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπωκε γὰρ, καὶ λέλυται καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματά γε ὀλίγα ὀπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δῦσα χειρὸς [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καταμάθῃ, καὶ με, πρὸς τῦ Ἡρακλέους, περιλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

numeros luctaris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Jam*, inquit, *ostendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: primo autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte.* Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius. Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manus praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἄμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. ᾠδηκύψαι.

32. Ἄμμα] Δίσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. ᾠδηκύψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & abstersо. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα Τὴν πυγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ἐπίπρωσον] Lege ἐπιπρόωσον. *F.G.* Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγξε] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγξιν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀτλιξὶς πολλοστημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τῆς λόγε. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τῦτο ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲν αὐτῶν ἐν παλικόμοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἄμμα σφίγξε] *Scaliger* ad *Eusеb.* Incertus In-

colluctationibus ; nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem : tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam : olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe : idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio : quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius dominum ? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

ἐστεφανούμεθα, καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε καὶ εἰς τὴν Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καί πού μοι ἦλθεν εἰς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτήν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μεταμορφοῦσάν τὴν δέσποιναν· πάλαι γὰρ καὶ πολλοῦ ταύτης θέας ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τῆς τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλλὰ πολλοῦ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβών, οἶδα· ἐπεί με τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πώποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησί, πρὸς παίζων. τίς γὰρ ὠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδὲν, μὰ τὴν κεφαλήν σου, καὶ τοῦδε τὸν μακαρίαν εὐνήν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρόνος ἐπιτρέψει, πειράσομαι παραδοῦναι

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. A1. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Miletias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμωμα σφίγγει] Palaeſtrae vox ἄμωμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρόψον] Forſan κόψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναστράσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὑφίλη] Τὸ πίθ- forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολὴν] *Le creq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κὴ τ' χαρός. *F.G.*

46. Πέραψαι] Lege ωδέξα. *F.G.*

Πέραψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρακύψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν εἰς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθε τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει εἰς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

ἔχειν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφωμένην τὴν κεκτημένην, καὶ τότε μὲν ὀπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χρόνος, ὦ Παλαίστρα, τὸ εἰς ἐμὲ χαριτῶσαν, [d] ἣ νῦν ἔχεις τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ὀπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, καὶ πειθὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τὸν θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ κόκκους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ τᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἁδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ [e] προσφέρει μίαν· ἡ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἐξαμβὴν τὰ κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *F. Fl. P.* &c. b Μέλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *F.* c Πέτεσθαι] Πέτεσθαι *H.* d Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἁδρὸν] Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἁδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἁδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόῳ laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἁδρὸς & ἀδρὸς, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. *Εἰδεῖν*] Sic omnes. Ego mallem *ἰδεῖν*. *M. du S.* *Ibid. Τὴν κεκτημένην*] Sic ὁ κεκτημένῳ *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. *τὴν κεκτημένην, dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse *ἐπὶ τούτων*, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn. ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν* converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. *ἐπὶ τούτῳ* reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις ἀμῶ. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio *τῷ posthaec* tamen firmatur ab *Kusterο*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὸν δρασείτου; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαμαία, εἵπετο δὲ Δομιτία τις ἡ Ἐλπιστὸς ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆ-

90

neque quidquam est aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam se videret, terribile quiddam crocitans, & sicut illi corvi, tollens se per fenestram evolat.

13. Ego vero, qui somnium illud me videre putarem, palpebras ipse meas contingo digitis, qui oculis ipse meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi persuasissem me non dormire, rogavi tum Palaestram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me sineret. Volebam enim experimento discere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus essem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miser non fio, sed cauda mihi de postico exit, & digiti omnes nescio quo abeunt, ungues autem universos non nisi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adspiciens asinum me esse video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα ϗ σύμβολα πάντα εἶχε· ϗ ἦν ἄλλο ἰδεῖν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπερωμένην, κρώξασα δεινὸν, ϗ οἷον [f] ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναστᾶσα ᾤχετο πεπομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τῶν ἐμαυτῦ βλεφάρων ἁπτόμην, ϗ πιστεύων τοῖς ἐμαυτῦ ὀφθαλμοῖς, ὕθ' ὅτι βλέπουσιν, ὕθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις ϗ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καὶ μὲ, ϗ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἆσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα ϗ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· ϗ ὄρνις μὲν οὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὀρὰ ὄπισθεν ἐξῆλθε, ϗ οἱ δάκτυλοι πάντες ᾠχοντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέτταρας εἶχον, καὶ τοῦτο οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, καί μοι αἱ χεῖρες, ϗ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρά· ϗ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, [g] ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου ἐς τὸ μέμψασθαι

[f] Ἐκεῖνο] Et sic esse in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & sic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* [g] Ἑαυτὸν] Expressi lectionem. *Fl.* & *L.* Αὐτὸν Edd. cett.

ϗ τὴν συγκλίτου πρατικότητα.

J.F.R.

80. Πότιος πρὸς τὸ ἱράμενον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad suum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστήν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amasium*. Est enim in *Graecis* differentia. *J.G.*

83. Ἦ τῶν ἴχνις] *Potes*. *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forsan ἐκεῖνοι quaesivit *Solan.* Nec respuerem, si invenirem; facillime enim a sequente οἱ absorberi potuit prior syllaba οι. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice stare potest. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὁ οἱ κόρακες. Nisi malis aliter construere; nimirum, ϗ ἐκεῖνο scil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas singulares cornices nocturnas respicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Aristot.* Hist. Anim. VIII. c. 3. notum est. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἑώρων ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinosi in Satyros, obscoeni in porcos, asinos, sive jumenta, tyranni in lupos & alias bestias transfigurantur. *August.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & seq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impressis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non desunt ejusmodi exempla. *M.du S.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere potest, recte fatente *Solano*, non necesse erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis saepe contractum in αὐτὸν, potuisset idem servari. At quia scriptura Florentinae & Codicis L. est antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεπίασα μου τῇ ἐσθῆτι, manifesto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hist.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. vers. 12. ubi *Solanus* id quoque frustra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

τ̃ Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτὴν, ὅσην δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τ̃ πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τ̃ τὰ πτερὰ φύσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τ̃ δὲ ἐρασθήν μοι τ̃ ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲ ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τ̃ νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λούκιος, δίχα δ φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τ̃ Παλαίστραν ἐπὶ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τ̃ ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καλαμλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus pa-

a Ῥάων] Sic P. L. *H. P. B1.* & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾶον *Fl.* Ῥάᾳ Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καλαψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριώτα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. duS.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥάων] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾶον, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶσ. *M. duS.*

Ῥάων] *Solan.* jam correxerat ῥᾴᾳ. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Als.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Mi trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλλ-

parari erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho [g] & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus tritafugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς ποσὶν ἀμύναιν τὴν γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, ποῤῥωτέρω ποι τοῦ φάτνης ἀναχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης [f] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύ-

60 κος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσαι μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, [h] διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ

65 πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ

70 ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδησάντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν [i] Ἵππαρχον, καὶ τὴν Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κο-

75 μίζοντες ἔξω. ὡς δὲ ἐδέησεν ἄλλο [k] καταλείπειν, λαβόντες [l] με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον,

80 ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν ἓν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

[f] Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* [g] Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *Aliv.* [h] Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [i] Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. [k] Καταλιπεῖν] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείπειν *J.* & *V2.* [l] Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥόδα ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Διὰ σαῦλα μὴ τῦ χόρτυ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & æmulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπεισίρχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Diſc.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ κὴ τὸν &c. An τὰ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Me] In P. erat μα. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀσυ-

τ̃ Παλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ χήμαλι ὡς ὄνος ἐπιβλέπων, ἠτιώμην αὐτὸν, ὅσῃ δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τ̃ πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον οὐχὶ τ̃ τὰ πτερὰ φύσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· ῥᾳον γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸ κτῆνος, τ̃ δὲ ἐραστήν μοι τ̃ ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ἐπόμενον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τ̃ νῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λύκιος, δίχα δὲ φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τ̃ Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τ̃ ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καλακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque mihi meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus

pa-

a Ῥάων] Sic P. L. *H. P. B1.* & 2. *Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥάσῃ Veneta utraque. b Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1.* c Καταψήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. d Παριόντα] Παριστα Ex. *Fl.* Nil mutat P. e Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. duS.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γραι. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥάσῃ] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥάων, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. duS.*

Ῥάων] *Solan.* jam correxerat ῥάσῃ. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Metrepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditas.* Unde imitatio satis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλλ-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam, Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

55 τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, ποῤῥωτέρω ποι τ Φάτνης ἀ ἐποχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτόν, ὦ τ ἀκαίρου ταύτης β περιεργίας. τί δὲ εἰ λύ-
60 κος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύεταί μοι μηδὲν κακὸν ποιήσαντι, γ ἀφαρπαγῆναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho d & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διωρυττόμενος, καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδησάντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τ Ἵππαρχον, καὶ τ Παλαίστραν, καὶ τ ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς i ἤδη τ οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο k καλεῖπτο, λαβόντες l με καὶ τ ἄλλον ὄνον, καὶ τ ἵππον, ἐπέσαξαν ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπακατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲ ἓν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* *g* Περιεργίας] Reſtitut. ex P. G. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AlW.* *h* Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *i* Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *k* Καταλείπετο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Καταλείπετο *f.* & *V2.* *l* Ms] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινός, ac duabus paginis poſt, ἵππος ἀληθινὸς &c. *J.F.R.*

52. Διὰ σπλῆνα μὴ τῆ χόρτῳ] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & æmulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. *G.C.*

53. Ἐπεισέρχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τ ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] O *intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες κὴ] Pro λαβόντες ἐμὲ κὴ τ &c. An τὰ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. *F.G.*

Ibid. Ms] In P. erat μ. In reliquis nihil. Ego με reposui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες κὴ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, monente etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀσι-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδετος ἀσυνήθης ἀπιὼν, τετραις ὀξείαις ὑπεβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὅπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δέ ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔσχον τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

[a] Ἔπαχεν] Ἔπαχον marg. *A1.* [b] Ὦ] Male abest a *Fl.* [c] Ἐπηκολούθει] Ἐπεκολούθει *S.* sola cum affecta *d.* [d] Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *f. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* [e] Ἔσχον] Ἔσχεν *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδετος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἔσυγ. c. 19. & Φιλοψ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰρῶς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδέσασθαι. At Cl. P. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid* & *Th. Magistr.* pariter τὸ η damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλλο ὑπὸ τῆ ἄγρας ait quidem supra Thx. c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ οὐδὲν ἄλλο] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπεκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπεκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήματον ἐπεζητοῦτο ἐ καλαύειν ἐκέλευον, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μᾶλλον. Th. M. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pelleti* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud*

quid

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

σιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· κἀγὼ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καλαφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῷ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀχολυμώσας περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὠμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δοκοίην φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

f Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. *g* Ἐν] Sic dedi ex *L.* & marg. *A*1. Ἐπὶ Edd. priores. *h* Αὐτὴν] Αὐτὰ *L.*

6. * Ἐπαυλιν συμβαν † ἐκείνοις ἀνθρώποις ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἐν ᾗ τὴν αὐλὴν ποιοῦσι· αὐλὴ δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἐπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum fi erat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥστε ἵστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστην τότε, καὶ ἡμίονα ὄντα. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἴσον τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλύομεν εἰς] Alias amat καλαλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπαῖθα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic *P.* melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα hic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododa phne*, quod Plinius 6, 20. f. 33. deſcribit *ſempiternum fronde, roſae ſimilitudine, caulibus fruticoſum. Jumentis, caprisque, & ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae, pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes, quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant, quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὅπερ τὰ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ ἁρπασόμενοί με οὗτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δρασεῖν. ὀπίσω [c] οὖν ἀπήειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπισθομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ κατὰ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕπτιος ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτῷ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάξωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd. c Οὖν] Deest in *Fl.*

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem *Erasmus* exponit Tit. *Satius*. Latine quoque ultitatus versiculus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus ultitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄϊον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπήκουε] Sic Belgae, adscript. in *B1.*

79. Ὁ δὲ ἀπήει κάτω τὸν θάνατον ἀρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses *mors illi attulit laborum finem*, lævissime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φήσιν εὐγνώμως τὰ οὐ πρεπόντως] Ad verbum εὐγνώμως *Solan.* adscripserat, & sic esse in *Fl.* An sperabit

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſuccifis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναστῆναί πολε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἠττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοῦ βουλευμάτων, ἐς [f] τἀναντίον μετήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναστῆναι τὸ ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τὸ ὦτον, οἱ δὲ τὸ οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ὅπλον δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸ χρόνον τὸ φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸ δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τὸ αἰχμαλωσίας καὶ τὸ ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τοῦ σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τὸ κρημνόν. ὁ δὲ ἀπὴξ κάτω, τὸ θάνατον ὀρχήσατο.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συναποπόρῳ τὸ ἐμοῦ βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐνεστῶτα, καὶ προθύμως ἀνέχεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι. καὶ τὸ λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον μετήν.] Τὰν. μὲ πεφ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ἐνφει *F.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίστασθαι πάντας ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν κακῶν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ δὲ κακῶς γνωσθέντα — καλῶς θοῦναι. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐνεστῶτα vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *F. F. B.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *F. F. B.*

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαθεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ἐμβαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὁπισθέ μου τὰ μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δὲ ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ περιοσκόμενοι τὴν ὁδὸν ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum 0 quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαθεν] Ἔπαχεν marg. *A1*. b Ὦ] Male abest a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπικολούθει *S.* sola cum affecta *d*. d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἔβην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐσυ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ι servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ι scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἰρῶς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ι, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐκ ὑποδησασθαι. At Cl. P. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ι damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπόλλω ὑπὸ τῶν ἄγρας ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ οὐδὲν ἄλλο] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπικολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπικολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήματον ἐπαζοντο ἐς καλαύλιον ἐκείνων, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μαίεσθαι. *Th. M.*

Μαθὼν δὲ ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pelletii* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

σιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· καὶ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὠμὰς παρὰ πόλε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι καὶ καλαφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτῇ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ἐπὶ τὸν κῆπον, τοῦτο μὲν ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησθησόμενος, τοῦτο δὲ τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τῶν ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ. Φασὶ γὰρ τὸν φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

f Καὶ καταλύειν] Deeſt καὶ in *S.* Adeſt in *P.* &c. g Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. *A*ι. Ἐπὶ Edd. priores. h Αὐτὴν] Αὐτὰ L.

6. * Ἔπαυλιν στωμύλων † ἐκείνοις ἀνθρώπων ὄσον ἦς] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἀφ' ἧς τὴν αὐλὴν ποιοῦσι· αὐλὴ δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἐπαύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum fi erat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥστε ἵστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥστε ἵστην τότε, καὶ ὑμεῖς ὄνοι. *Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: ὥστε ἴσον τότε. *Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλεόμην εἰς] Alias amat καλαλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπάλλα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ'] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα ſic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhodendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. ſ. 33. deſcribit *ſempiternum fronde*, *roſae ſimilitudine*, *caulibus fruticoſum. Jumentis*, *caprisque*, & *ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae*, *pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes*, *quos — vulgus indoctum* roſas laureas *appellant*, *quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸ κῆπον, καὶ τὸ πολέμιον ἰδών, καὶ τὰ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβών, ὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὀπὶ τὰ λάχανα, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας [a] ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ [b] ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὅτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγου ἐκπεριελθών, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τῆ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω [c] οὖν ἀπήειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὸ ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπιφερομένους ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες ὀ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ἔσω τὸ ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τὸ κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὕτως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τὸ ὁδῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτῆ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάξωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd.

b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio

c Οὖν] Deest in *Fl.*

43. Παλινδρομῆσαι &c.] Jambus proverbialis, quem *Erasmus* exponit Tit. *Satius.* Latine quoque usitatus versiculus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi.* Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπήκουε] Sic Belgae, adscript. in *B1.*

79. Ὁ δὲ ἀπήει κάτω τὸ θάνατον ὀρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses *mors illi attulit laborum finem*, lævissime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant praecipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans.* *J.G.*

82. Ἔγνων φέρειν ὑγιεῖς τὰ ἐν ποσί] Ad verbum ὑγιεῖς *Solan.* adscripserat, & sic esse in *Fl.* An speravit ex-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſuπληγαῖς, ἀναϛῆναί πολε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τῷ ἐμὰ σκεύη ϗγανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοῦ βουλεύματος, εἰς [f] τοὐναντίον μετέπεσεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναϛῆναι τὸ ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τὰ ὦτων, οἱ δὲ τὰ οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκώς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, ϗγανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τὸ δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸ χρημνόν. ὁ δὲ ἀπὴ κάτω, τὸ θάνάλιον ὀρχούμενος.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συναδοιπόρῳ τῶν ἐμοῦ βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως πορεύεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, καὶ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τοὐναντίον μετέπεσεν.] Τὸν. μοι περ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξηφει *F.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχήν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω χρῆμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασι πάντες ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ δὲ κακῶς γνωσθέντα — καλῶς θήσει. *Multa male conſulta — felicem exitum habebit.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J.F.B.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.B.*

ἔτι πολὺ τ ὀδῦ, καὶ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμψύσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πὺξ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, ἔἰσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τ γραῦν Δᾷ τί ὕτω καθέζη, καὶ σὺ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τ γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητ[ι] ἔνδον ὕδωρ θερμὸν [a] ἔχοντ[ι], ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ καλαχεάμενοι, αὐτοχεδίῳ τῷ λυτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ [c] ὗτοι. λοιπὸν μετὰ τοῦτο ἦν ἄριστον δαπανηρὸν, καὶ λόγ[ος] πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τ ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖν[ος] μὲ σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δῆλον, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τ συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τ γραῦν ἐξιοῦσαν, τ ἔνδον ἄρτων ἥδιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τ

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντ[ι]] Ἔχοντ[ες] male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paullo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σαδύσασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύπτεις ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαμβὰς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἔφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἐκὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτων] Lege ἄρτων. F.G. Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτου miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἥδιον ἄρτου (ſcil. τοῦ) τ ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἔκλαε] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-

ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* flo-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae custodiae ingemiscebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terribile quiddam cernebat , & gladium gestabat semper , & adducebat semper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅπῃ ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἕτερον ἐμαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβῆ φυλάκην. τὴν μὲν γὰρ γραῦς καταφρονῆσαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus post diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , sed solam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veste, & comis passis. Hanc intus in stratis depositam bono animo esse jubent , & intus manere anum , puellae custodiendae caussa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , sed plorabat ad omnia, & suam ipsa comam vellebat , adeo ut ipse quoque, prope adstans ad praesepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem speculatorum aliquis , cui vias explorare sorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum, qui multas secum ferret divitias. Hi ut erant consurgere , armare se , me autem & equum ornare clitellis, & secum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me scirem agi, cunctanter progredior , itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τῆς νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλαίουσαν, καὶ καταπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κόμην· καὶ καθεμένους αὐτοὺς ἔνδον ὅπως τὴν στιβάδα, θαῤῥεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, καὶ τὴν παῖδα ἐν φυλακῇ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε καὶ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς τῆς φάτνης, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τῶν σκοπῶν τις, τὴν τὰς ὁδὰς φυλάττειν εἰληχότων, ἔρχεται ἀπαγγέλλων ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλλοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ εὐτρεῖς ὡς εἶχον ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, καμὲ καὶ τὸν ἵππον ἐφιππάζονται, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἑπόμενος ἐπὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι, ὀκνηρῶς προῄειν, ἔνθεν ἐπαι-

22. Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις] Ita *Fl.* cum *J.* &c. Τρισὶ δὲ ἡμέραις ὕστερον *S.* Τρισὶ δὲ ἡμέραις *P.* Τρισὶ δὲ ὕστερον *Ald.* *d* Μὲν] Deest in *S.* Adest in *J. P.* &c. *e* Κλαίουσαν] Et sic *Fl.* cum *J.* &c.

30. * Στοιβάδων] Χαμαικοιτῶν. *V.*

* Στοιβάδων] Sic scribi hoc vocabulum in V. testatur *Solanus*. στιβάδ. vero *Suid.* ut *Lucian. J. F. R.*

flebat. ut mox : πάντα καλαπίπτουσα. Plura jam notarunt Lexicographi. Adde *Herodian*. V. 8. 8. ἅτε — ἀδελφὴ γινομένη, καὶ τὰ πάντα σὺν αὐτῇ συ τοῖς βασιλείοις ἀλλατρίψασα. i. e. *perpetuo cum illa versata*. Nostrum infra c. 51. m. παιδίσκην πάντα καλὴν, paullo alia notione, ellipsi tamen eadem. Ita fere μαχὴ κλάειν *Aristoph.* Plut. 612. & alii passim. Sed & ἔκλαε sic ap. Lucian. legi notavit *Solan.* cum tamen mox συνέκλαιον, non συνέκλαε. At cum utrumque rectum, nihil ista varietas me movet. Malim tamen interdum ἔκλαιε quam ἔκλαε scribere, perspicuitatis ergo , ne incidamus in ambiguum , utrum sit a κλάω *frango*, a quo hic quidem nihil periculi , quia sequentia satis aperiunt, quale verbum Auctor voluerit. Alioqui in illo jota subscripto , quod facile ab typothetis omittitur, non satis est praesidii , veluti ap. *Long. Past.* IV. p. 110. Ed. *Mollii*, omittitur, editumque , ἀπ' οἰ μὲ πλούμενοι τὸ δεσπότου ἔκλαιον , quasi aor. 2. esset , quod legentem tamen falleret , ni statim & ibi sequeretur ἐκλαυσεν. *J. F. R.*

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῖς ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὕτως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, κρούω τὴν ὁπλὴν [a] τῷδε τῷ τέτρατι ὀξέως, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χρημνοῦ οἰωνοῖς οὐκ ἀγαθὸν, ναί [c] φασι· ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τῷ στρατῷ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲν συνετάττοντο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μέγα φόβος ἀναίσθητον τὸν ὀδύνης ἔθηκε.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν εἴσω, ἔνθα καλούμεθα, τὰ μὲν σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam venissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, orituraque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sar-

a Παρὰ] Πρὸ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur P. *Solan.* c Φασὶ] Dedi ex *S.* Φησὶ cett. omnes male. b Πάντα καλαπίπτοντα] Et sic esse in Edd. vett. notat d Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adscripsit *Gujetus.* Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλας, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. R.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γυάλμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τὴν πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alacriter perpessos esse*, ait, ὥσπερ οὐ ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. *Bas.* BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τὸ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M. du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* τὸ edi jussit, non repugno; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus τὸ postularet. Vid. supra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲν sequi, ut, jam alibi, ni fallor, ostendi ex *Long. Past.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲν. Ait enim: Ἡμῶν δεῖ τὰ μὲν πυκῶ, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διαπυοῦσθαι· τὰ δὲ καρῶ σοὶ τὸ εἶκον· τὰς δὲ, ὁποσοῦν ἄλλος ταχὺ μαραυμένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler.* Quin vel series eandem particulam, uno interposito μὲν, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. Ἔστιν, ait, οἰ' αὗται τρεῖς, ὡς εἰπόμεν. Ἐστὶ δέ τις μόριον, ὁ δοκεῖ τοῖς μὲν εἶναι οἰκονομία, τοῖς δὲ μάγιστα μόριον αὐτῆς ὁποῖ οἰ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τὸ καλούμενον χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσποτῶν ἡ δούλου εἰπωμεν. *J. F. R.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI. 36. Καὶ ἀνάκλιναι πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elsner.* ait: „ Ἀνακλίνειν pro ἀνα-

„ κεῖ-

farcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero afinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſemea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens videnſque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀνασῶσαι· τ δὲ ἄθλιον τοῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲ ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ ϗ ὁ ἵππος· ϗ ἀπῆσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπες σε ϗ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ χρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲ αὕτη, ϗ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσεδεδέμην οὐδενί, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμὰς παρεκρέμαλο, τοῦτό με ϗ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ φυγήν· ϗ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπῆειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί μου ἐκ τ οὐρᾶς, ϗ εἶχε. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνῶ ϗ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ζῷον γραΐας ἁλῶναι, ἔσυρον αὐτόν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον· ἡ ϗ προσελθοῦσα, ϗ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκου ἐξ οὐ ἠμφίην, τολμᾷ τόλμημα γεν-

e Φυγῇ] Σπουδῇ *Fl.* & marg. *A1.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. f Μου] Μοι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet ta-
„ men ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19.
„ p. 23. Item *Lucian.* Aſino (h. l.) Scriptor item A-
„ pocryphus *Tobiae* 2. 1. ἀνίπτοις τῷ φαγεῖν. *Judith*
„ XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: Ἀναπεσεῖν ὑ καλῶς ἐπὶ τῷ ἀνακλιθῆναι τάττεται. Verum eſt, pro ἀνῦμῆσαι aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. ϗ νικώμενοι ἐπ' ὀλίγον ἀνακάμπτουσιν. *Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Syneſ.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* Ἀναπεσεῖν βίβλιον ἐπὶ τῷ ἀδημονῆσαι ϗ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τῷ ἀνακλιθῆναι. Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non ἀνακλιθῆναι ut eſt in edit. *Blancardi.* *J. F. R.*

88. Λαμβάνεταί μου] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae μοι, non μου hic habet. Licet enim λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. Λαμβάνονταί μου, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut λύκον τ ὦτων κρατῶ vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, λύκου τ ὦτων; ita difficilius, λύκου ἐκ τ &c. At quum λαμβάνειν τινός, & λαμβάνειν ὑρᾶς, item ἐκ τ ὑρᾶς ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλωρίωνος, *& prehenſa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. ϗ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τ χειτῶν. *Et ille adprehendit ejus jubam.* *J. F. R.*

93. Δίκην κέρκου] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, niſi dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine captiua* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἢν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε πάντος ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἑαυτῆς φεύγομαι, καὶ πολλὴν ἐπικουρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τῷ τραύματος ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis misella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθήσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *Al.* Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴωθι male *J.* f Σαρδόνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼν τὸν πρὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοίαι σελίνοις, ὧν οἱ γυμνόμβοι σπασμῷ καθεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ ἕως τελευτῶσι. Τιμαῖος † δέ φησιν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύσαι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καθιέντες, ὅθεν Σαρδόνιος γέλως ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖσε οἱ θησκόντες γήρους γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ πάθους ἀφαιρεῖσθαι ἀπάνθρωπον τελευτῶντα, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δὶ φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. du S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϛ', i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen aniculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κέρκου ut nunc legitur, sed δίκην Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῶζε σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐκάζετο. *J. J.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, funus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fustis: jamque ulcus in femore habebam ab istis admonitionibus. Domum iterum reversi anum invenimus, quae resticula se e rupe suspenderat: metuens nempe, ut verisimile est, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo se suspenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, resolutam una cum resti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, postea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter se disputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam superinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipsa fuit, opes abstulerit, totamque nostram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam si*

ὀπισθοδρόμους ἕλκοντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῆς πληγῆς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δὲ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πλήνης ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἵπετο, καὶ ἤδη ἕλκος ἐν τῷ μηρῷ εἶχον νεθετούμενος. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τοῦ πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γάρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὑπὲρ τῆς παρθένου φυγῆς, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ χρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ἐν ᾧ ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, ἦν δὲ ὀψὲ μακρός.

Καὶ τούτῳ ἤδη περὶ τοῦ κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιῶμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὑπερρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γάρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide supra hoc ipso capite, & c. 34.

Eripe naste fugam. Virg. Æn. II. 619. *M. du S.*

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jensius*, quantum ad *φυγῇ*, quod autem *αὐτὴν* in *αὐτὴν* etiam videtur velle mutare, non satis caussae videbam. Alia res foret, si ipsa virgo narraretur se ipsam fuga servasse. Jam vero ne ad anum referatur, obsecundavi, ac perspicuitati consului. *J. F. R.*

19. Σαρδόνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impressi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδίνιον. Sed vera est, quam sequimur, scribendi ratio. *Homerus* metri causa mutavit. Vide Od. Υ. 302. *M. du S.*

Σαρδόνιον γελῶντες] Recte producitur secunda in Σαρδόνιον. Et sic bene editum in *Suidae* Σαρδώνιος γέλως. De significatu ejus proverbii vid. *Erasmus* in *Risus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expositionibus hanc addidisse sufficerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident*. Sed huc magis convenit Scholiastae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis senes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluissem; ita ut εἶχον tum esset plurale, sed propter adjunctum νεθετούμην non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto sine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut *Homer.* Il. E. 137. Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐν ἀφορήτοις ὀΐεσσι Χαίσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At si quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione similiter omissum est ἐν, legiturque: τοιαύτῃ ἐσθῆτι διαφθορᾷ. Id vero merito suspectum est Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὕτη εἰ τ οἴκοι ἐδράξαιτο, οὐδὲ εἷς ἂν ἡμῖν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τ ἐχθρῶν ἐκ προθύμου ἡμῖν ὑπεστάντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲ τ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ὅπι τοῦ λίθου· θάνατον δὲ αὐτῇ τ ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅτις αὐτίκα χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἐχίλεκτόνημα. τ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τ φυγῆς τ παρθένου γενόμενον ὑπηρέτην καὶ ἀφάκονον. τοῦτον οὖν ἔωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοκἰσωμεν, τ μὲ κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου προχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτῷ καταχειμώνι εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, χαρίεν τοῦτο ἐσκευασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ βασάνου τὸ δεινόν. πρῶτον μὲ τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνει καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνουσι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῷ

domesticas suos assecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrûm nemo relinqueretur: captî enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur ne quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant ejusmodi mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis conscisendae facultatem habere. Re-*

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιλάβοιτο. V.*

* Ἐπιλάβοιτο] Ita merito correxit *Salan.* cum ἐπιλάβητο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ οἴκοι ἐδράξατο vulgo vertuntur *si domum suam confugisset:* quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab δράσσω *fugio* deducendum est (quid namque δι' δράσκειν τ οἴκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω *pertingo, consequor, adsequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράξασθαι τ οἴκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchiale Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης, *apprehensa terrae*, ubi vide *Scholiastem*. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro *affectare, studere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' αἶψα ὁ ξεῖνος ἐφράσσατο μείζονος οἶκου
Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Destitit, & puerûm consilium arripuit.

J. J.

Ἐδράξατο] Vide *Jensium*. Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τῶ λώτου. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compositum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciscor*: εἰ πω τι τ κέρδους ἐπιδράξαιτο δυνη-

Reliqua enim quae patietur, tuum putrescentis odore asini, & stantem vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptur virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα σεύσει, σιωπῶμεν τῇ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένῃ, ἐᾷ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀφ' ὧν τὸν ὄνον παρεισιόντες ἔσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφαπάσουσι.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς δή τι ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κείσόμενος· ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὑποδεξόμενος, καὶ δήπου οὐδὲν ἀδικούσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ὅτι τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένους, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμουν, καὶ ὅτι τὴν χώρας ἡγεμόνα ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. περιλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμέ, ἕπεσθαι ἦγεν ὀπίσω. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσγκησαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένους] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένους *J.* & marg. *AIW.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* c Προσγκησαμένου] Restitut. ex *Fl.* Προσγκ. cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.*

88. Καταγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F R.*

58. Ἀτατίμωτον οὖν τὸ γαστρὸς] Supra τοῦ ξίφους ὑπερτίμως οὖν τοῦ σκελοῦ. *F.G.*

84. Ἀφιγμένους] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ἀ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένους] Vides variari inter ἀφιγμένους, ——ένων, & ——ένος. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένους necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένους, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀθηνᾶν sequitur eo relatum αὐτοῦς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρειος πάγος ἀποβλέπουσιν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡράκλεια ἡ Ἑλλήνων ἐπωνοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vf. 4. Οὐ δύνατοι ταῦτα προτρέψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους —— ἀλλὰ χλιανζόμενοι. pro χλιανζόμενοι. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα —— ἴχοῦσα pro ἴχνεσιν. Item τίκτει ἀναβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

ναῖον συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γοῦν τοὺς κύνας εἰς τὸ πανδοκεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ τὸν γάμον οὐ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν ὁ ἀνὴρ τῷ παιδὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γοῦν ὡς ἐλεύθερον, ἔφη, ζήσει ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιθήσει. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τὸν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὸν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Κανδαύλῃ καμοὶ γενέσθαι. ὁ γοῦν δεσπότης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo verſatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo ſatis eſſet. At ego tunc maxime Palaeſtram exſecrabar, quae me in aſinum, non in canem arte ſua transfiguraſſet. Videbam enim canes furtim ingreſſos in culinam multa ligurientes, quae ſolent in nuptiis ſponſorum divitum. Paucis poſt nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & juſtam mihi vicem velle perſolvere, juſſit pater liberum me dimitti ſub divo, & cum gregalibus equabus paſcere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inſcendet.* Et haec juſtiſſima tum gratiae relatio videbatur, ſi res aſino judice acta eſſet. Advocato ergo paſtorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera geſtaturus eſſem. Cum vero rus veniſſemus, equabus me admiſcuit paſtor, & nos, gregem, paſtum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli uſu venire. Magiſter enim equariae, ſuae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο Pell. c Κατηρώμην] Κατηρώμεν J. male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Τοτε Ald. Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλῃ marg. A1. g Τὸν ἀγέλην] Εἰς τὴν ἀγέλην P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. A1W. i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. A1.

5. * Δοχεῖον] Μαχειρεῖον. V.

Ibid. Λαφύσσοντας] † Διαπαραπορύσσας. V.

* Δοχεῖον] Referri haec debent neceſſario ad vocem πανδοκεῖον. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. G. extat

† Διαπαραπορ.] Διασπαράττοντας melius C.

M. du S.

98. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille caſus? Interpres vertit, *dominorum juſſu*. Is quidem poſtulatur ſenſus; non tamen eum in ipſis verbis video. An excidit ὑπό, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. J.J.

Ibid. Τῶν κ—ένων] Ego τοὺς κεκτημένους, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ—ένοις. Sed L. Codex τοὺς κ—ένων & ipſum probum ſuppeditat. Mallem tamen ὑπὸ τοὺς κ—. M. du S.

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deeſt. An ſic legendum? τοὺς κεκτημένους ὕστερον προσαξάσης. F.G.

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta eſt *Gujeti* emendatio. Placeret ὑπὸ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepoſitione haud ſit inuſitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut ſupra *Tox.* c. 25. Ἐτὸ δὲ ἰδιδάσκηλο αὐτοῖς. & infra hoc *Aſino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξει. Item ap. *Ariſtoph.* Pac. vſ. 1260. Τούτῳ ἀπήσομαι, pro ὑπὸ τούτου. Iterum ap. Noſtr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἀρισα κεκράγυκταί σου, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum ac-

mne sibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat asino non ingrato, molere suis magistris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem sane quam multi, farinas mercedis loco poscens, miseras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipsa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret pastor, percussus morsusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum suspicati equarum, suarum uxorum, persequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar essem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & strigosus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque sub divo pascens, oppugnatus quippe a pastionis sociis.

29. Verum etiam frequenter sursum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adscendendus erat, ardua vehementer via, insuper

ἔγνων, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὲν ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ δεσπόταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα τῶν μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τῶν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοὐμὸν ἄριστον φρύγουσα, καμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἐρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὁρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδετος] Sic rursus invenio constanter, non ἀνυπόδητος. Conf. supra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. scriptura tolerabilis sit) De potestate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 4. docentem active & passive accipi, de Domino ac de servo. Eumdem ad vs. 7. ubi de κτήμονος & κεκτημένος duplici potestate, agit. Conf. supra hujus fabulae c. XI. fi. *F.F.R.*

4. Ταλαιπωρίαν] Τὸ ἀπαυθὲς videtur fuisse in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοῦτο. *F.F.R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic necessario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *R.* Ed. est; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὕπνῳ ἀλαστῇ] Vix dubito dedisse auctorem ἐπ' ὕπνῳ. Hanc enim praepositionem, non alteram ei, huic rei quasi propriam, exemplis probare nihil attinet. *F.M.G.*

20. Τὴν ἀγέλην] Non solum illud τὸν ante ἀγέλην abesse volo, propter proxime sequens τὸν; sed & articulum τὴν auferre malim, ut sit adverbii more ἀγέλῃ catervatim, ut apud *Aelian.* in Hist. An. non semel. *F.F.R.*

21. Καυδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Καυδαύλῃ] Nota Candaulis historia, a Gyge uxoris suae jussu interemti. Sed quid simile huic Asino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem mulieri imperio, mariti ipsius culpa, quasi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi necessitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne sic quidem ingenium scriptoris agnosco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Καυδαύλῃ. *F.M.G.* (In Codd. nil opis invenio.) *F.F.R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod sequitur μάζας ὅλας, si scriptor esset tersus, mihi suspecta forent; sed in hoc opusculo multa sunt imperite & insicite scripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *F.F.R.*

36. Ἀρσένων] Ἵππων scil. *F.G.*

ὄρει ἐν λιβίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλά-
τιν, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς
ἐκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με τὰ
τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ
ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν
εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι
κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ
τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον,
ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ
ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦ-
θα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι θεσπίσαι ἴδοι τὸ φορ-
τίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπισθίνον, δέον τὸ ξύ-
λον ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κουφοτέρῳ προσβαλεῖν,
καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσα-
το, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρού-
μενος, εἰς τὸ κουφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ
φορτίου προσετίθει καὶ κατῆειν ἄθλιος τοῖς
ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους φερέων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Et una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris et cutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de ligno ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, cum ligneis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραλόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Αἰ. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus. Terent. Annus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἰμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τινι εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ἡμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ σὺ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὀσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνῃ; *In auribusne, an in animo morderis?* *J. F. R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλαῦ.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ ἦν. *Reineſius* putat deeſſe ἄνευα, ante τοῦ. In L. pro ὁ, legitur ᾧ, quod quo valeat neſcio. *M. du S.*

Οὗ γὰρ ἦν καλαῦς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ᾧ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric. cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβαίνω vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὅ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occuparit. *J. M. G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ χειρί μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentantem: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τῇ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: &. praeterea ſi repetere eandem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit propria Bartologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβὰς — ὁ δὲ ἐκ καταβὰς χειρί μοι ἐπιδοῦναι — ἡ χεῖρα ἐπιδοῦναι. *Benedictam* „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id omnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum quidem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat eiſca locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταύτας πάσας ἀλύτας „ (i. e. Camelos) καὶ ἀπολλὺν τὴν ἄχθος. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτε καταβὰς —

„ non

sat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, post ligna mihi insidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae lassitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut descendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, sicubi opus esset, levaret; ille neque descendebat, neque manum praebebat unquam, sed initio a capite & auribus facto fusti me concidebat, dum suscitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum spinarum acutissimarum fascem & vinculo constrictum, a tergo & cauda mihi suspendit. Illae ergo, ut facile est ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque assiduo punctu posteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πολαμὸς ἦν. ἀίννα δὲ ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ξυλοδημάτων φειδόμενος, ὄπισθεν τὸν ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τὸν πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων ὑπ' ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] οὐ γὰρ ἦν καλαβὰς τῇ χειρά μοι ὑπιδῦναι, κἀμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἂν ποῦ τι δέοι· ὁ δὲ ὅτε κατῆλθεν, ὅτε χεῖρα ἂν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν οἷος ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ πεισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τῆς ἁμάξης, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν

[a] Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὐ L. pro οὐ quod Anon. conjecit. [b] Τὸ φορτίον] Τοῦ φορτίου Fl.

„ non recte sequitur & convenit cum οὐ γὰρ ἦν κατα„ βάτος. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo solummodo ὁδὸν loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque frustra. Nam primo ἦν καταβὰς pro κατέβαινε periphrasis, ideo est usitata, ut vix opus sit modice perito exempla commonstrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Observatt. eum ob id reprehendit, usumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam satis ostensum sit, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἱσπυδακὼς. Cui addo unum maxime efficax ex *Aristot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνειν ἢ τὸ ἄνθρωπος ὑγιαίνει, ἢ τὸ ἄνθρωπος βαδίζων ἢ τὸ τίμιον. Quod exempl. cum decem aliis similibus adfert Frater cariss. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiss. *Tim Kasten* aliquantillum differentiae statuit, quod jam non disquirimus, contenti demonstrasse utique Graecam esse periphrasin.) Immo & Luciano non infrequens est, ut in *Quom. Hist.* c. 3. ὡς ἂν ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν δὲ λέξας. Et *Gall.* c. 19. ἀποσκώψας ἴσως. & simil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Sallust.* doclam. 2. *Es habens.* Dein τῷ ἱσπιδῦναι quidni maxime probum esset, cum sit ellipsis τῷ ἵππον non sexcenties, sed sex milliies frequentata? cum genitivis nominum substantivorum quidem frequentior; sed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elsner.* sed aliud agens, ad 2. *Thess.* 2. 2.) τῷ εἶναι δὲ τεθνᾶναι σκιάν. Immo vel τῷ solum pro τῷ ἵππον *Aristoph.* Nub. 22. Tertio, frustra etiam ὁ δὲ sollicitatur quod ἱππόδα inservit. Vid. supra *Hermot.* c. 28. f. Ὃς, δέον τὴν πλευρὰν κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήτρην ἔτρωσεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero sic defenditur in notis Observatt. Miscell. „ Videtur asinus, aegerrime ferens pueri hujus insolen„ tiam, hac repetitione voluisse indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver„ titur: *Non enim descendere solebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo alleveret, vel onus demeret:* „ *imo non solum non descendit, vel manum praebuit,* „ *verum a summo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuste dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (s. potius *Appulejus*, ut est in Inscriptt. ap. *Reines.*) idem agens VII. Meram. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaso manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni οὐ δὴ ἦν. modo non dixisset, haec Graeca non esse. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἱππόδα pro glossemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque se non expedivit, nescius quo ὃ quod L. habet, sit referendum. Sed si ὃ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus sequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jens.* collegit in Lect. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epist.* ad *Ephes.* IV. 1. & 2. ubi accusativus & nominativus simul infinitivo junguntur; quae constructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elsnero*; ex *Aelian.* V. Hist. XIII. 23. ubi βλαθὶς & παθὼν praecedente αὐτὸ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, si ὃ vel δὲν habeamus. *J. F. R.*

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύναλον, τ̃ τίρωσχόντων ἀεί μοι ἐπομθύων, καὶ μὲ ἠρτημθύων. εἰ μὲ γὰ ἀτρέμα πρὸ ἰοιμι Φυλαττόμθυ & τ̃ ἀκανθῶν τ̃ προσβολὴν, ὑπὸ τ̃ ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπλε. & ὅλ& ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ. [a] ἀποκλείειν με.

Ἐπεὶ δέ ποθε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμη· & πόθε κελεύε) [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον μελενεγκεῖν. κομίσας ὖν με, & τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, & δεσμῷ ἀγαλέῳ· ἐῦ μάλα προσέδησέ με τῷ Φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προιέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τ̃ ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόῤῥω τ̃ αὐλῆς ἐγενόμεθα, τ̃ δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰ ἄλλο ἐδύναλο;) εὐθὺς ἀνάπλε), & λοιπὸν ὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦ ἄπλετον. μαθὼν ὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπλω ἐμαυτὸν τῇ τέλματ& ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, & δινῶν & τρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ Φορτίον, καὶ ὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τ̃ ὁδῦ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτεινεῖν] Ἀποκεντεῖν Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. στυπίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων *Pell.* d Στυππεῖον] Στυπίον iterum *Fl.* ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύππιν. *V.*
2. Τυρεύων] Καθασκευάζων. *V.*
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. *V.*
9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη & τελέτας τὶ ὕδατ& ἢ βάθρα. * Ἰσαί& δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. *V.*

* Ἰσαί&] Εἰσῶς Exc. *G.* Ἰσαῖος C.

96. Ἐξ ἑτέρυ χωρίυ εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est *regio*, ut putavit Interpres; sed *fundus*, *praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. *Plutarch.* de sui laude p. 544. ὡς γὰ οἰκίαν & χωρίον. &c. Div. *Luc.* in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. *L. Bos.*

97. Κομίσας] I. e. *agens*, *ducens*. *F. G.*

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. *M. du S.*

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. *Solanus*, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens*, *portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in *Long. Past.* cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem *Longus* L. 2. p. 74. Ed. *Jungerm.* Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισεν. *Chloen in conspectum adduxere.* Et IV. 119. Ed. *Moll.* (errore typogr. est p. 127.) ἐπαγγέλλεσθε (Δάφνιν) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & *Sophocl. Aj. flag.* vs. 63. Πάμπολυς τις στά-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praeter-euntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum, here*, inquit, *aſinum, neſcio cur alamus, ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15 ὑπόλοιπον. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ στυππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσαλο, εἰπών, ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· καὶ τότε μὲ ἐκ τῆς στυππείης μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με εἰς τὸ ὄρος, καί μοι Φορτίον ἀδρὸν ὀπιθεὶς ἐκ ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς τὸν αὐτοῦ δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἄργον ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὀπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτούς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὅτι ἐρωμένῃ γυναικὶ κινήμενος, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· ἡ δὲ γυναῖκα

εἰς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον Coll. f Μοι] Deeſt in Fl. g Ὡς] Male omiſit Fl. h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. G.

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐκβρέχω, † πλίνθω. συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. V.

† Πλίνθῳ] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſeruit M. du S.

πάσας εἰς δόμους κομίζει. At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας αὖ διεμοῖσι συνδήσας βοῦς, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. J. F. R.

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. J. F. R.

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. J. F. R.

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. M. du S.

Ibid. Πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. J. M. G.

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτοὺς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. M. du S.

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.* F. G.

ἐς τ' οἰδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, [a] ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ ἁβροπαθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐᾷ, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ἔρωτας ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ὅτι γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρᾷ, ἀποσφάξατε αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· κἂν ἔρῃ, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκος [b] τοῦτο κατεψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάττειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ οὐ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἔρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεται, λαβὼν αὐτὸν ἔλεμε· τῆς γὰρ ἀφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαι δεῦρο μεθ' ὗν τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἐν-

mulière vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore lacerarétur.

33. Ille véro his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exsecca. Etenim veneréo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes*. Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυνεν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. *b* Τοῦτο] Τούτῳ Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. *c* Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμεῖσθαι accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M. du S.*

51. Ἦν ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.*

Ἦν ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti αὐτὸς adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἀλλ' οὗτος, ἀνακόπτων αὐτόν μου μέγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸν διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνος eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὀλόκληρος] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum*. *J.F.R.*

77. Νὴ βαβαῖ] Sic rursus infra c. 56. Et βαβαῖ ἐστι

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe institutâ auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt; apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidem, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

75. Ἀπεσῶν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρος ἔτι καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ κώμης ἦλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὴν ταύτης νυμφίον, ἅτε δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπὸ πολλοῦ κύματος ἄφνω τῆς θαλάσσης ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὸ συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ ὑλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ἐμὲ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καὶ μετὰ πολλοῦ, καὶ πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, ἐπικατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μέν, φέρων φορτίον ὄνῳ ἀληθινῷ, ἀλλ' ἐν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες ὁδὸν χαλεπὴν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὔφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ ὅστις μὲν ὠνήσατο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [c] ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾶς, [f] λέγων, ὅτι

[d] Ἐπικατέδησε] Ἐπεκατέδησε Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. [e] Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπαγειν marg. *A1.* Ἀπαγῶν *H.* 1. & 2. [f] Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραιος] * Ἐκ παραλλήλου. *V.*

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἀτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quasi Scholiasta innuat, εὐφημως hic idem forte esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *innocuus*. *J. F. B.*

ἱστορίᾳ, in *Quom. Hist.* c. 28. m. Βαθεῖα νύκτος. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. 10. 1. &c. *J. F. B.*

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. Χ. *M. du C.*

ὅτ῾ μόν῾ ὐχ [a] εὑρίσκ῾ κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμθεῖσα ἡ μελαπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε κἀμοὶ τ῾ δεσπότιν, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδ῾ γὰρ ἦν γέρων, τούτων εἷς τ῾ τ῾ θεὸν τ῾ Συρίαν εἰς τὰς κώμας ἡ τοὺς ἀγροὺς περιφερόντων, ἡ τ῾ θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τοῦτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶν· ἡ στένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἱπόμην ἄγοντι.

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβος (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τ῾ θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν ἡ ἀδρὸν, ἡ Καππαδόκην τὸ γένος. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, ἡ πάντες πρὸς τ῾ βοὴν ἀνεκρότησαν. ὡσὶν γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τ῾ ἐωνημένον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τ῾ δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τ῾ Φίληβον ἔσκωπτον, Τοῦτον δὲ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρίσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρίσκει, aut εὑρίσει. In utraque *Veneta* εὑρίσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρίσκει scribit, imitatam Mf. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξύφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hennius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρίσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut ει inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρίσκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμον habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὀνεῖον autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητ῾] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητ῾, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητ῾, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὄμιλ῾] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὄμιλ῾, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τ῾ δημότου ὄμιλον, pro δημοτικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὄμιλ῾] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύτην ἐκεῖθ' ὁρῶν ὄμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὄμιλ῾] Adscripserat *Solan.* vid. infra *Parasit.* c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ἡ πᾶς ὅτ῾

quaeso acceptum addutis ? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae , pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt : ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus , ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante , illi capite demiſſo cervices intorquentes , lacertos ſibi vulnerant , & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt : adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem , primum adſtans tremere , ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant , de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem , obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaβῦσα ; ὄναιο δὲ [b] τούτων ἅ καλῶν γάμων, καὶ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάπλουν ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, καὶ τὴν θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα δὲ πόλεως ἐξηλαύνομεν, καὶ τὴν χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἑφύσα ἔνθεον, οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, καὶ τὴν γλῶτταν τὸ ὀδόντων ἐκβάλλοντες ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακοῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑστὼς, μήποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλαχόψειαν ἑαυτοὺς, ἐκ τῆς πλουσιωτάτων θεατρῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλος ἰσχάδας, [f] καὶ τυρὸν, καὶ οἶνον κάδον ἐπέ-

b Τούτων] Τούτου &c. male *Fl.* *c* Προσέλθοιμεν] Προσέλθημεν *Fl.* *d* Ὅμιλος ἐφύσα] Ἐφύσα ὅμιλος P. *e* Ἐλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλήσοντες P. *f* Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθροίσμα. *V.*

* Ὄχλ. ἀθρ.] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ὕτος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem ? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus : *Ναύτων ὑπὲρ' ὁρῶν ὄμιλον. Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam , eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύτας pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos* , nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus , & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὄφρα ἀνίφα , &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Arotaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere , quia ſunt eadem voces in eadem materia , qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt , quam *lacertos* , quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia , τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες , ubi Baſileenſes, *caput ſubtus guttur ligantes* , Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ἑ οἶνου κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ἑ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

dit, & tritici medimnum & hordei asino. Ex his illi alebantur, gestatamque humeris meis Deam colebant.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῖν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύουσιν ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαιον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπαλγήσας ὅτι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ ὀχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄντες ἀπολωλεκότες, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλῃ τῇ κώμῃ τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδήμονες δεινῶς ταῦτα ἐλελεγμένα, τὸ ὀπισθεν νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοῦτο οὐκέτ' ἀνεκτά. τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καταθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα ἐκσπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέουσί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνῃ τῇ ἐκ τῆς ἀγραγάλου μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diversabantur: deinde patiuntur a rustico, quae consueta atque cara nefandis istis cinaedis erant. Ego vero supra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum sustinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non ascendit e gutture, sed asini; magnum nempe rudebam. Verum agrestes quidam, qui forte asinum perdiderant, requirentes amissum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum essem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque risus extra multus ab his, qui ingressi fuerant, oritur, qui discurrentes per totum vicum, sermonibus differunt sacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum esse prolata, proxima nocte statim inde discedunt: cumque in deserto viae essent, indigne ferunt, & irascuntur mihi, qui mysteria illorum enunciassem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: sed quae sequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi depositа, detractisque omnibus meis stragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caesum parum abest quin interficiant, jubentes ut mutus in posterum essem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam post verba de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deest in *Fl.* c Καὶ] Male deest in *El.* d Ὀλίγου] Ὀλίγου *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phrasis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. supra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1, *Philopatr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & κακῶς ἀκούειν, *Epist.* Sent. VII. Alia similia dedit Cl. *Jens.* in Lect. Luc. p. 271. *J. F. R.*

82. Ἐκ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſtu, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐβυλεύσαιλο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, ϗ τ κώμης ὅλκ ἐργασαμένυς ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη; ϗ ὅλκ ἔχυσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν δὴ μὴ τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποινα, ἐβάδιζον, ϗ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλυτοῦντ@ ἀνθρώπυ· ϗ ἦν ἔτ@ ἔνδον, ϗ τ θεὸν μάλα ἀσμένω τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξαλο, ϗ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς· τ φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τ ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνυ ἀγρίυ μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρ@ σκευάσαι λαβών, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, ϗ βάσανον ἐκ τ ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλυ. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τύτυ, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀπόθησκε, εἶπεν, ὦ φίλταλε, μήτε ᵉ ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμεν@ γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τ κιναίδων τ ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίαν, κἄπειτα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρ@ μὲ ἐκεῖνο, τ μηρὸν ἀποτεμών, κόμιζε δεῦρο, ϗ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδ@, ϗ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνυ κάτω πυ ῥῖς τ κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί που, ϗ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὐσαρκ@, ϗ τοῦ ἀγρίυ ἐκείνυ πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρ@, τ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βύλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, ϗ τύτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, ϗ τοῦτό μοι ἤδη πε-

ᵉ Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥᾳθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *Alii.*

82. Ἐπ τ ἀγριογάλαν μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reinesius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro *εἰ*, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξει] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

22. Ο

πεπράξει. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος [a] ὑμὸς μάγειρος ἐμοῦ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adstans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καμινίδος, καὶ ῥήξας τοὺς ἱμάντας, ὧν διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἔμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κἀγὼ μὲ ᾤμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καλαχλειωθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤνεγκε [c] κίνδυνον. λυττᾶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρά· καὶ εἶχον ὅπως [e] ὥστε ἀποκτείνειν με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸ δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum esset prospiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exsultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto insultu meo omnia, candelabrum & mensas. Ac videbar mihi equidem scitum quiddam ad salutem meam invenisse, ac jussurum ruris dominum statim me tanquam elatum ferocia asinum includi, diligenterque asservari. Sed illud ipsum me scitum in extremum periculi adduxit. Rabiosum me rati, multos jam gladios in me hastasque strinxerant, & longos fustes, atque ut statim interfecturi me se comparverant. Ego autem perspecta periculi magnitudine, cursu me in eum locum propripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverso, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, χάμωθεν [f] τὴν θεὸν αὖθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [g] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἣ

41. Post lucis exortum sublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὑμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὑμὸς J. Fl. Fr. Οὑμὸς Ald. H. Ὁ ἡμὸς V2. b Καμινίδος] Καπίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνου Edd. Κίνδυνον J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluisse. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὥστε] Deest in Fl. Adest in aliis & P. f Κώμωθεν] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, * ἀπατεώσιν. V.

* Ἀπατεώσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν Schol. autem seq. ἐπιρατεύσαντο adspirate editum mutavi, quia typothetae tantum error est. J. F. R.

22. Ὁ ὑμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Eas. 2. P. S. & A. ἡμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἡμὸς. ut omnes Libri scribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὑμὸς] Quia res est parvi, & utrovis more scribitur, servavi hic scripturam Parisinae aliarumque nonnullarum, etsi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἡμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καπίδος] P. & J. Ed. κοπίδος. Sed aut genuina hic est vox καπὶς, aut scriptum fuit τὸ κινδύνου. M. du S. Nisi κοπίδος ex κοπίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψε, quod hoc verbum in hac re proprium sit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Meretr. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito testimonio probatum it, ubi similiter ἀνατρέπτος τῆς σκάφης, subversa navi, quoque habemus. Aitque suae conjecturae non obstare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν; quum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in significatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praestigiarum genere persuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, sed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diversari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in suae ipsorum Deae hospitium deductam: nobis vero domum pauperculorum hominum adsignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipsi in sacrum ingressi inde eam exportant, mihique impositam educunt. Verum impii in sacrum illud ingressi donarium, phialam auream furati fuerant, quam sub Deae *vestibus* ferebant. Sed animadversa re, vicani statim persequuntur: deinde, cum prope essent, desilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant sacrilegosque, sublatum furto donarium reposcunt, idque excussis omnibus in sinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hosce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo gestatam tergo in aliud templum dant; aurum suae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ χ᾽ [g] χαμηλότερόν τι ἐτεγαστεύσαντο, τ᾽ θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τ᾽ δὲ παρ᾽ ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τ᾽ ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ χ᾽ μάλα ἄσμενοι τ᾽ ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ [h] συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόζ ἀπατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τ᾽ πλησίον πόλιν, χ᾽ τ᾽ θεὸν ἀπήτουν τὸς [i] ἐπιχωρίους, χ᾽ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτῷ· χ᾽ θέντες ἐπ᾽ ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καλαπηδήσαντες ἀπὸ τ᾽ ἵππων, εἶχον αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ, χ᾽ δυσεβεῖς χ᾽ ἱεροσύλους ἐκάλουν, χ᾽ ἀπῄτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· χ᾽ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τ᾽ θεοῦ. δήσαντες οὖν τὰς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, χ᾽ τὰς μὲ εἰς τ᾽ εἱρκτὸν ἐμβάλλουσι, τ᾽ δὲ θεὸν τ᾽ ἐπ᾽ ἐμοὶ κομιζομένην ἁρπάσαντες, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὰ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καμότερον] Καμότατον P. h Συνοικίσαντες] Συνοικίσαντες Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. i Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρίους Fl. k Γυναικίας] Sic Fl. Fr. J. H. P. &c. Γυΐας P.

48. Ἐστρατεύσαντο] Ἐψεύδοντο. V.

70. Εἴρκτὸν] Φυλακήν. V.

Gronov. supra T. I. Zeux. c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus subversos*, quum sit *conversos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, si lubet, Cl. Bergler. ad Alciphr. I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἐπιφύγαδας. *me totum secundum proverbium subvertisti & servire coëgisti*. Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus prostratis saepe capi hoc verbum; sed metaphoram deductam ab inversis vasis. Et ut quis dicat, parvi interesse, ac τὰς τραπέζας ἀναστρέφειν facile tamen intelligi, *inversas*, quum & ἀναστρέφειν vulgo significet *inversionem*; Ego vicissim ajo, saepe mirum quantum interesse. E. c. quando ap. LXX. Jerem. XLVI. 26. al. 27. legimus, χ᾽ ἀναστρέψω Ἰακώβ, quod est: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, sive redibit in terram suam: si ibi legeretur ἀναστρέψω, *evertes*; quam multum hoc differret? J. F. R.

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum sine eo sententia stare non posset, ex conjectura addidimus. M. du S.

48. Καινότερον] Non sperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, s. *nu quam ante visum auditumve*. Long. Past. IV. p. 124. f. Ed. Moll. (per errorem operarum est p. 132.) Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότατον, ὑφηθεὶς ἁπαλώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortassis, quod maxime mireris, a suis jam inventus periisset Daphnis*. Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus respiciat ad miraculum praecedens, dum po-

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη κἀμὲ ὠνεῖσθαι διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τῷ πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ὀπίθειός μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν δύσβατον, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸ μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων χηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέφοντο, καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον δύσβαστον, καὶ ὁδὸν δύσβατον ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπιπετάσαντές μοι ζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῆς ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς εἶχον ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τοῦ πληγῆς ὥσπερ τρόμου ἐξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον, εἰς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ τὴν τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχάνοις

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem; ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conferta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνῃ] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. *Mill*. c Ὥστε] Ita recte *Fl*, *H*, *P*, &c. Ὥσγε male *J*. d Ὑπὸ] Et sic esse in *Fl*. notabat *M. du S*. Est & in cett.

77. Ἄρτους πέττειν] Ἀρτοποιεῖν. *V*.

88. Ὀθόνῃ..] Γρ. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες *G*.

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial*. c. 52. καὶ τῇ δεσπότῃ παιδότριαν σὺ ἐμοὶ ἐπιδειξόμενος. *J. F. R.*

88. Ὀθόνῃ] In *Coll*. & *P*, ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. du S*.

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan*. num alias ἀπὸ haberent, quod alias facile permutatur. Sed ἀλλάξαντα hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινὸς πάσχω habuimus *pro Imag*. c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit *C. Hemsterh*. T. I. *Timon*. p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc*. VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὡσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἂν ἔωθεν ὀπτθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν· καὶ ὡδοδὺς τοῖς ταῦτα ὠπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ ὅτι τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μέν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, καὶ ἐκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ τρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· καὶ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάλιν σκληρὸν, καὶ ὀξὺν ἐπάτουν, καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, καὶ σκληράς.

Καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν εἰς τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης τολμηρὸς καὶ τὰ μὲν πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλακεὶς αὐτῷ, καὶ ἐκ τοῦ ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει· καὶ κείμενον ἔπαιεν ἤτω, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ· καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ ἀντεμάχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀναγκαίη, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνόταλον, σπᾷ τὸν μάχαι-

a Ἀντιόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀντιόδητος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *Ar.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὃς] Sic P. cum *J. Ald. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνόταλον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνότατον.

96. Ὥσπερ τρόμον ἰξικὸς τρίβω] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ac e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀντιόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀντιόδητος & ἀντιόδητος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ώτερος & ώτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδύνοτατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hom.* Batrach. verſ.

χαιραν αὐτῦ, ϗ ῥιπτεῖ πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
Φόρητον, ψευδεῖ ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ὅπῃ τύτῳ, τ μὲ αὐτῦ, ὡς
εἶχε, κείμενον ἀπολείπϛ, τ δὲ μάχαιραν
βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τ πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τ μὲ κῆπον αὐτῦ συνερ-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τ
κίνδυνον τ ἐκ τ ὁδῦ δεδιὼς, κρύπτει ἅμα
ἐμοὶ, πρός τινος τ ἐν ἄϛει συνήθων. τῇ δ'
ὑϛεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ὕτω ποιῆσαι· τ μὲ
ἐμὸν δεσπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ
χράμενοι ἐκ τῶν ὁδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημά τι ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με
ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ ϛρατιώτης, ἐκ τ
ὁδῦ τότε μόλις [d] ἐξαναϛὰς, ὡς ἔφασαν,
καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τ πό-
λιν, ϗ τοῖς ϛρατιώταις τρισὶ σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγϛ τ ὀπόνοιαν τῦ κήπυρῦ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμένοι, κἀ ϖροσλαμβάνουσι τὸν τ
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τ ὑπηρε-
τῶν πέμπουσι, ϗ τὸς ἔνδον ἅπαντας ϖρο-
ελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ ϖροῆλθον, ὁ κή-
πυρὸς ὐδαμῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲ ὖν ϛρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τ κήπυρον, κἀμὲ τ ἐκεί-
νυ ὄντος· οἱ δὲ ὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius afinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Ff.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε *J.* d Ἐξαναϛὰς] Ἔπαυ— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπηρέτου] * Ἀνώγεων. *V.*

52. Ἀπόνοιαν] Ὕβριν. *V.*

* Ἀνώγεων] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ὠόγεον. Item mox male αὐτόνομαι, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J.F.R.*

verſ. 11. *J.F.R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ὡς ἀκοντίῳ φοινίσσῃ. Verum quia ibidem ἐν pro ὡς eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort.* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ὡς ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ὡς τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶις ὡς ἴργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ὡς γίλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δέ μοι ὡς ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖν ἀπαλλάσσει, & hoc loco τὸ ὡς ne ſollicita. *J.F.R.*

41. Ἐπέδωκε] Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M.Ant.*

47. Οἰκήματα ὑπερῷα] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ὑπερῷον

aliud confirmant; neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad inferiora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mittunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempore a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

ἔλεγον, ἔτε ἄνθρωπον, ἔτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα περίεργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, ἀφανοῦπλοω ἄνωθεν κάτω ἀφ' ἑνὸς θυρίδος· οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλαύνεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνερευνῶντες, εὑρίσκουσί τε ἐμὸν δεσπότην τῆ κιβωτῷ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τε μὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον [c] πέμπουσι, λόγον τε τετολμημένων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσμενον ἐγέλασαν ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκφώνων, καὶ προδόντι τε ἑαυτοῦ δεσπότην, καλλίστοις ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ὅτος, Ἐξ ὄνου προσκύνησις.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲ ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης πωλήσειν με ἔγνω, καὶ ἐπράσκετο πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ἀνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ὅτος τέχνην εἶχε τοιαύτην, τὰ ὄψα μαγείρευε τῷ δεσπότῃ ἐσκεύαζε, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέσσειν, καὶ μελίπηκτα χειρᾶσθαι ἐδιδάσκετο. ὅτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύ-

σκη-

e Πίμπουσι] Ἐπιμπλᾶσι marg. *A1*. f Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *A1*. g Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. h Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἶδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνέδωκαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum; ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut. πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J.F.R.*

49. Τόσε] Lege πόσε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, lubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδίδωμι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Aelt.* XII. 28. ἐπιδίδοσθαι αὐτὰς (συγκύρας) τῷ Λεὼ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ τοῦ Δελφικοῦ. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J.F.R.*

74. Ἄσσον ἰγύλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσσον δ' ἄρ' ἐσσυτο γύλος μαχήσασθαι διοτρεφέος. *M. du S.*

76. Ἐξ ὑποῦ — ἐξ ὄνου προσκύνησις] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῆς ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα κἀμὲ ἵσα-90σαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μοι τὸ δεῖπνον τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαχλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτά-95του πιστήσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολέσαι. κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ μετὰ μακρὸν πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, καὶ μοι ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτοῖς καταγνοὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἠθόντο ἤδη [b] τὸ ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτε-10ρος ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τοῦ κοινῶν, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τοῦ συνήθους τροφῆς πάλιν15 καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθοῦσα τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γενναιόταλοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem, & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium effloreſcente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμενπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *B1. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. [d Ἀναίσχυντον] Ἀνίσχυτον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* F.G.

21. Προσλεβόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. M. du S.

33. Καλαπίνουσι] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſorbere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατάπιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h. l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας καταπίνων. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζας — ἐκπεπύκασι καλαπίνειν. *Matutinos* „ *orantes ut ſeſe deglutias. Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ὀρθῶς „ δίκῃ. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδυκε καλαπιεῖν. Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνειν. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σίτου δὲ, οὐδ' ὅλων τις ψωμίζῃ, δύναται καλαπιεῖν. Quid tamen differat a καλαφάγειν & καταβρόχειν, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβρόχειν τινὰ i. e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*, & καλαφαγεῖν ἰχθῦς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με ᾗ ὠίονα ὁρῶντες, ᾗ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑποψίαν ἔρχονται τὸ τολμήματόν μου ἐμοῦ, ᾗ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰδὼς, πρίσιον προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅπως τὴν ἐμὴν θέαν, ᾗ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε ᾗ ὁ δεσπότης αὐτοῦ ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, ᾗ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, ᾗ ἐξανίστατο τοῦ συμποσίου, ᾗ ψαλύψας εἴσω, ὁρᾷ με συὸς ἀγρίου μερίδα καταπίνοντα, ᾗ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβόησας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα ᾗ λίχνος ἁλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, ᾗ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι παρατεθεῖναι εἶπε, ᾗ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ μὲν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καταφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο [k] μὲν γάρῳ ᾗ ἐλαίῳ [l] καταχειμένους· τοῦτο δὲ νάπυϊ ὑποκεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι μετ' οὐ πολὺ τὸ παίγνιον ἀνασώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προστελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν οὐ γάρῳ *Pell.* l Καταχειμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρατεθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac *Theocr.* docet εἶπον saepe valere κελεύω. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι coniicere, nisi nimis prope παρατεθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτῆς, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Ass.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Καταχειμένους] Legendum forte καταχεχυμένους, nisi forsan legendum sit: οὐ γάρῳ ᾗ ἐλαίῳ κειμένους. *F. G.*

Καταχειμένους] Lege καταχεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ παρεστάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ σίελον οἶνον ὕτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκεράσαμενος ὀπιδῷ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκὸς, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, καὶ μὲ τιμὴν καὶ ἐμὴν κελεύῃ τὸν διοικητήν τινι καλαβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲ καλαχλίνεσθαί μὲ ὅπι κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅπι τὼς δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλαιτεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὴ, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεσπέσιον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνέφευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατέτρευον· καὶ πιεῖν δὲ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲ ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπι τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum ignorantia. Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστην Ex. Fl. Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον Fl. c Ὁρῶν] Deest in Fl. d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ Fl. Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet Fl. f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς Fl. g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ Fl.

58. Καλαχεῖν] Καλαχῶ, προτρέπομαι, παιδεύω αἰτιατικῇ· καλαχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἰχῶ τῇ γενικῇ. V

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Τρ. c. 37. f. & Φιλοπ. c. 17. M. du S.

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἤτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμούς. J. F. B.

79. Σκευὴ μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἐ

σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluSum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 πολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους· καὶ κώδωνες ἐξήρτηντό μου μέλος μυσικώταλον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες
90 τὰ μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφίκτο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν ἦν ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἰ πόλε χωρίον ἦν τὴν ὁδὸν τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην,
95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτά-
100 τοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν παρὰ τὸ πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παράδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. καλακλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ παράδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον
105 ἄλλο ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶσι, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ πόλε γυνὴ ξένη, ἐπὶ με-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* *i* Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl.* *k* Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* *l* Παρέξειν] Παρέξαι marg. *A1.*

91. Ἡ πορεία] Ὁ καιρὸς τῆς πορείας. *V.*

suum habiturus, adparatus, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J. F. R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. *F. G.* Πορφυρὰ scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐκπεπτημένας λίθοις &c. *J. F. R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεκλημένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἰσω ἰδεῖν ἐμὲ δεξιῶντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλει ἰδοῦσα τῷ ὄντι· τοῦτο δὲ τῷ προσδόξῳ τῶν ἐμοῦ ἐπιτηδευμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσεσθαι, καὶ εἶδεν προντίσας, εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ἐπὶ τὴν ἐμὴν εὐνήν. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὰς ῥῖνάς με μύρων ἐνέπλησεν, εἶτά με κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διελέγετο, καὶ με ἐκ τῆς φορβαίας ἐπιλαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter dives, specie satis honesta, ingressa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim specie asini capta, partim inusitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progressa. Agit ergo meo cum magistro, & mercedem illi luculentam policetur, si noctem unam mecum quiescendi copiam sibi fecisset. Ille parum solicitus, sive illa aliquid a me impetraret, sive minus, mercedem capit.

51. Vespera jam erat, de convivio nos dimiserat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, redimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & stragula vestis intus deposita, & humi stratum nobis decentissime. Tum mulieris servi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis vestibus lucernae adstat nuda integra, fusoque de alabastro unguento se ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde osculis me invadit, & tanquam cum amasio suo, & homine, colloquitur, & me capistro prehensum trahit in stra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἦσαν *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *Va.* Sed *Ald.* 1. vulgatam servat. f Ἐπιλαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμεύνιον] Ταπιτιὴ ἐ μικρὰ εὐή. *V.*

23. Εἴτε τι ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ μὴ] Benedictus *sive aliquid, sive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute sequitur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileenses *qui parum curans mei jacturam* &c. quos verissime adsecutos censeo mentem auctoris. Nam ἀνύειν prorsus idem hic est, quod ἀναλίσκειν perdo & detero, parum curans, *si quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diversa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Observ. Crit. p. 45. Ubi propositis *Aristophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vs. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακοσίαι, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἐκκαίδεκα. Καὶ τοῦτ' ἀνύσει, τετραώβολόν βούλει; ait. „ Quid hic sit ἀνύσει, cognosci potest „ ex opposito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans usus hujus verbi est in hoc significatu, sed ad eum non „ semper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. Hesiod. in Ἔργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, & nihil „ *obtineas*, vel *impetres*. Non satis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Asin.* (h. l.) Κἀκεῖνο-

10. εἰ δὲ

stratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine caussa metuere. At mulier multis osculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo insatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine caussa metuere. At mulier multis osculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo insatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore stimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inscenderem. Ex quo enim tempore asinus fueram, venerem ne asinis quidem consuetam attigeram, neque asina femina fueram usus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam scilicet, me sine caussa metuere. At mulier multis osculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum se applicans me amplectitur, & tollens intra se totum recipit. Et ego meticulosus adhuc verebar, & sensim me subducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut subtrahere me non possem, & ipsa, quod fugere videbatur, insequitur. Cum quidem satis accurate edoctus essem, adhuc deesse mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, sine metu quod supererat subserviebam, cogitans, non deteriorem me esse Pasiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo insatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis.

νη ὅτι τὸ χαμεύνιον εἶλκε· κἀγὼ ἤδην τρίτου προκαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τῦ μύρου οἰστρημένος, καὶ [i] τ' παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τ' ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐκ μέτριον ἦγε, μὴ δ' χωρήσασα ἡ γυνὴ διασπασθείη, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ σφ εἰς δέον δειλίως. ἡ [i] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλυμμένη, ὡς εἶδεν δ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ χάσα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τ' ὀσφύος τ' ἐμῆς εἶχέτο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο [m] τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τ' γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην χείρων τῦ Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τ' ἀπὸ τ' συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Γὰρ] Restitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. [k] Προσκαλυμμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae suffragatur P. [m] Τῷ φεῦγον] Τῷ φευγοντι *Pell.* melius.

„ ἤδειν φροντίσας, εἴτε ἐκ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε ἐ „ μή. Ubi nec *Benedict.* nec *Basileenses* recte cepe„ runt sensum. Benedict. *Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret.* Basil. *Qui parum curans mei jacturam* &c. Existimem ego, ἀνύειν hic etiam *obtinendi* significatum habere, ἀνύειν τι ἐκ τινὸς, est *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus est in *Antholog.* quem etiam in Thesauro adduxit *Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ τ' Μοιρῶν, *hanc impetravi a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille nihil curans, sive etiam obtineret illa aliquid a me, sive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis est *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vs. 99.) *quam joco Rem voluisti a me tandem, quin perfeceris?* Cl. *Gesnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adsentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepisse existimo. Nam licet pro *conficio, consumo* quoque sumptum, *perdere* possit significare, minime id huc convenire videtur, quod se tam strenuum glorietur mox ipse. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῦ μύρου] Mira phrasis; quid est χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἔρωτι legendum omnino. F. G. Bene, sed mallem χρίσματι, ex cujus compendiosa scriptura monstrum χρωτὶ prodiisse mihi verosimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλυμένη] Mallem προκαλυμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φευγοντι legendum videtur. F. G.

νῆς ἀχόρες, ὥςε ὅλην τ νύκλα ἐν ἐμοὶ ἐδαπάνησεν.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲ ἀναςᾶσα ἀπῆλ, συνθεμένη πρὸς τ ὀπίςατην τ ἐμὸν εἶσειν ὅπῃ τοῖς αὐτοῖς τ μιςὸν τ αὐτὸν ς νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲ πλουσιώτερον ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενον, καὶ τῷ δεσπότῃ χαριέτερον [b] ἐν ἐμοὶ [c] ὀπιδειξόμενον, συγκαλακλείει με τῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] καλεχρήσατό [e] μοι δεινῶς. καὶ πῶς ἐλθὼν ὁ ὀπίςατης, ἀπαγγέλλ τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, καὶ ἐμῦ μὴ εἰδότ ἄγλ αὐτὸν ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς ς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡδεὶς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιῶντα ἐπεθύμησε, καὶ κελεύ πρὸς μηδένα ἔξω τῦτο εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ς θέας παραγάγωμεν τῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τ καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων ὀφθαλμοῖς ὅπῃ τ γυναῖκα ἀναβήσε). καί τινα τ γυναικῶν, ἥτις καλεκέκρικο θηρίοις ἀποθανεῖν, ἄγεσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσμένει τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμῦ.

Εἶτα τὸ τελευταῖον ς ἡμέρας ἐκείνης ἐνς άσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἤγεν ὁ ἐμὸς δε-

ptatis, ut totam in me noctem contriverit.

52. Cum luce autem surgens discessit, pacta meo cum magistro iisdem de rebus, idem noctis pretium. Hic simul ditior mea opera factus, & ostensurus in me novum quiddam domino, cum muliere me concludit, quae gnaviter me abusa est. Aliquando magister domino rem denunciat, quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit illum jam vesperi in eum locum, ubi concumbebamus, & per rimam januae ostendit me intus cum puella coëuntem. Ille delectatus spectaculo, etiam publice me ostendere facientem ista cupiebat. Jubet igitur nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spectaculi die producamus hunc in theatrum, cum damnatarum mulierum aliqua; ibique in omnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque mulierum aliquam quae damnata erat ad bestias, intus ad me deducunt, accedere ad me jubent, & me mulcere.

53. Denique instante jam die, qua munus honoris petendi caussa editurus erat meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* *b* Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *F. Ald.* &c. *c* Ἐπιδιξόμενον] Restitut. ex *F.* & *Pr.* Ἐπιδιξάμενον cett. *d* Κατεχρήσαλο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. *e* Μοι] Sic Edd. *Ms* L. P. *f* Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδιξόμενον] *Veneta* utraque recte. In reliquis ἐπιδιξάμενον. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μοι δεινῶς. *F. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Cl. μὲ pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ σωαγωγῇ ἐ χορηγῷ τ ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ καταχρῆτό μοι τῇ παρὰ παίδων (παιδιᾶν recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμία. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ὀπίςατης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, *ut ipse id me docuisset.* *F. F.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. Δ. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Salmas.* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3. adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ὁδὶ προτρεπτικῶς μὲ κατῆρτο., a καταίρομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Funt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Fensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μὲ non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίας μὲ cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Fensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μοι exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, statuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de testudine Indica factus, clavis aureis distinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impositos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plausus omnium manibus mihi datur: mensa nobis erat apposita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines solent. Pueri nobis adstabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro ministrantes. Magister a tergo adstans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde ursus aut leo exsiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam rosarum recentium folia: & nihil cunctatus exsiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me consurgere ad saltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde rosas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

95 σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσήειν ὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀναπαύουσι, κἀκεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα ὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγας ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἑτοιμασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν [g] χρυσίῳ διακονούμενοι. ὁ δὲ ὀπισθεν ὀπισθάτης ἕως ὄπιθεν, ἐκέλευέ με χρίσαν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἡδόμην ἐν τῷ θεάτρῳ καλαχείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μὴ πως ἄρκτος ἢ λέων [h] ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παρασύροντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ἀκνήσας ἀναπηδήσας τῆς λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾠοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον· ἐγὼ δὲ [i] ἓν ἐξ ἑνὸς ὑπερέχων, καὶ ἁπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τὰ ἄνθεων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτω ἐξ ἐμοῦ.

g. Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* h. Ἀναπηδήσῃ] Ἀ——ται *Fl.* i. Ἓν ἐξ ἑνὸς ὑπερέχων] Nil variare *Fl.* notat Noster.

beant, cur hic ab earum lectione discederemus, ne quidem satis caussae foret. Immo vero, quis ait κατακρώμαι potius genitivo gaudere? Et cum simplex κρώμαι dativum postulet, ut vel pueris e Syntaxi notum est, quidni & compositum eundem casum servaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo construant, (interdum, sed rarius, etiam cum accusativo) potius dativus μοι restituendus fuisset, si in vulgata μου legissemus. Praeter exempla sex septem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ κατακρῶδί μοι &c. Sed κατακρῶν in libr. *Apocryph. Epist. Jeremiae* v. 28. jungitur accusativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* festinationem, qui ita contra tritissimam verbi syntaxin impegerit. *J.F.R.*

79. Ἦν — διδάξας] De hac periphrasi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J.F.R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum οὐ πάντων; *F.G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inserui hic illud οὐ, quod tamen in nullo libro reperio. Phrasis notior est, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ οὐ πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujetio*; & parum aberat, quin inseruissem. Sed quia nusquam comparet οὐ, abstinui. Interim oportere inseri manifestum est. *J.F.R.*

96. Ἀπὸ χιλιάνης] Plerumque alias omittitur praepositio. Vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὴ ἴχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρώιον λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulum.* *J.F.R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F.G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F.G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τῆς κτήνους ὄψις, καὶ ἀπώλυτο, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει· τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ καὶ μηδεπώποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίσθη. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ δεδιττόμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἐξίεσαν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ παραμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' ὕστω δικάσαι περὶ τούτων. καγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μὲν Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματί μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φυλακῇ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι ὅτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, Πατὴρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſperetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates he-*

a Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] I exe ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνὴ μὲν Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento peruncto, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius confidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneficio unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Jenſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μὲν — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens ista Praeses, *Carissimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hospitum , qui & domo me excepérunt , & honorárunt donis : & nihil te quidquam mentíri novi , horum qui sis filius* , exsiliensque de sella amplectitur me , & multum osculatur, domumque ad se me deducit. Interea vero frater meus quoque advenerat , pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeses me publice audientibus omnibus, absolvit. Tum ad mare descendentes navim circumspicimus , sarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum consultum putabam accedere ad mulierem , quae meo asini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi , postquam homini redditus essem, visum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata , arbitror , ac coenare secum & cubare ut vellem rogavit. Obsequor ego, indignum ratus , si is qui in asino amatus esset , nunc homo factus fastidire vellet , & amatricem suam despicere. Itaque coeno cum illa , & unguento ungor , & coronam fumo de carissima mihi & servatrice rosa. Cum jam profunda nox esset , & somni

μάντις [b] ἀγαθός· παῖς δὲ ἡμῖν, Πάτραι δ' Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς , ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ , ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὀπτᾶσθαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῶν δίφρων ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ὅπι θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τ' ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν παρὰ τ' γυναῖκα τ' ἐραθεῖσάν με τῷ ὄνῳ, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ δοκεῖν δόξῃ, οἶμαι, τῷ πράγματος ὑπερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τ' ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑβρυφάν, καὶ τ' ἐραθεῖσαν ὑφορᾶν· καὶ δειπνῶν σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους ἀσασώσαντι ῥόδῳ· [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθός] Deest in *Fl.* [c] Ἐπίστασθαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου *P.* [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter supra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμένη τέ μ' marg. *Al.* [g] Καὶ] Deest in *Fl.* [h] Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* sola.

hoc *nomen* s. praenomen potius , supplevimus. Caeterum, nisi omnia me fallunt, lacuna hic est, ejusmodi , Πατρὶς μέ ἔστι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μέ ἔστι Λούκιος , τοῦ δὲ ἀδελφῶ τοῦ ἐμοῦ Γάϊος. Patrem & forte avum ab eo appellatum , satis responsio Praesidis indicat : sed quî potuit dissimulare suum ? cum tamen finae professionis mentionem faciat &c. Et quaenam sunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia sibi cum Caio fratre esse dicit ? Si dicas, ab ipso scriptore detracta , & consilio omissa , ut feriae narrationis speciem fabulae suae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipsum quoque fortasse affectavit , ut truncatam esse orationem melius intelligerent lectores. Fortasse, & aliquid plus quam fortasse ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίου Πατρέως solum nomine lectam hanc fabulam , licet multum, quam haec Lucianica est, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeschel.* *J. M. G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι] Lucius Patrensis. *Phot.* Biblioth. *F. G.*

Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Lucius Patrensis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τ' Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus esse Lucii Patrensis , sed compendio expressum. *M. V. la Croze.*

θεῖα, ἤδη γὰρ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπαίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῶν πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, γ' ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν κἀν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀφασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς τοῦτο μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεί] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτῆ] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτῆ *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. τὴν ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρεῖσαν. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄοφρα (alias ἄοφρα scribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθείρε rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρε, male verterit: *nunc perdaris*, quum sit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Σὺ δὲ ἰὰν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρε, καὶ μὴ γύζης, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum-musses.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: loop voor den kodloch / quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset.* Μέσον esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32, med. πᾶν ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἐν θρόνοις) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφορᾷς ἀγαθαῖσιν εὐαγγελίαις Εὐαγγέλια θύειν. Diserte hic Scholiastes, μέσον, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἀνθρώπους cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis auspiciis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *casus.* Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δίχα τ' ἀνδρὸς, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Ca-*

me-

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῇ νώτῳ μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τῆς θυρατίδος ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν ἀγκαλισάμενος, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπου ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου ἀργίας ἀφ' μακρᾶς πάνυ, καὶ ἅτα δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *A1W.* Nil mutant Edd. [i] Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

meraviil, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γένεται ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J.F.R.*

6. Ἐξ ὄνου ἀργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου ἀργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης ἀργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J.M.G.*

θεῖα, ἤδη γὰρ καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῶν πρὸς τὸν ὄνον συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακράν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὤμην σε καὶ νῦν κἀν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον ἀφαιρεῖσθαι, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζῴου ἐς οἰκίδιον μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, ſurgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adſto, magis nimirum ex comparatione cum aſino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, deſpuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo faceſſis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commiſi? At ego*, inquit, *non tui, ſed aſini tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe ſolum magnum aſini inſigne ſervatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in ſpinturnicium.* Et advocatis jam ſtatim ſer-

a Ὥσπερεί] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτηται] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτηται *J.* e Καὶ] Deeſt in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam reſcire potuit: nam etſi ὑπ' eo ſenſu videretur rectum, ſi *perdaris a me*, ſive *ego te perdam*, hic ſignificaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo ſua hominem procul exſulare jubeat, non poteſt φθείρειν aliud quam *faceſſere hinc*, ſignificare. Et ſic Alciphron non ſemel, ut I. Ep. 13. p. 56. Τοῦ ἐξ Ἑρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντος. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄσωτος (alias ἄσωτος ſcribitur) Habet vero indignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epiſt. priore loco adductam, ex *Ariſtophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial. Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθείρω rurſus ita poſitum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl* Friſchlinum reprehendit, qui illud *Ariſtophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρῃ, male verterit: *nunc perdaris*, quum ſit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuſte omnino facit; nec tamen perdundi ſignificatio ab illa formula ap. *Ariſtoph.* excludi poteſt, ſequitur enim: Σὺ δὲ ἰὰν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν. Ibid. ſupra verſ. 598. Ἀλλὰ φθείρῃ, καὶ μὴ γνύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum muſſes.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut noſtri homines irati ajunt: loop voor den kodtoch / quod tamen eſt apertius, quando εἰς poſt imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τὴν — συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; ſed ſimpliciter, *quid acciderit.* Μέγα eſſe συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώπους) συμφορή. Qui totam Solonis argumentationem conſideraverit, non dubitabit. Adde *Ariſtoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφορᾷς ἀγαθῇσιν εἰσαγγελίαις Εὐαγγέλια θύειν. Diſerte hic Scholiaſtes, μέγα, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lyſiſtr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Geſn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. ſic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adpoſuit margini: *omnis homo eſt ipſa calamitas.* At ſi jam ἄνθρωπος cum *Geſnero* legas, πᾶσα etiam ſcribendum fuerit; niſi πᾶν pro πᾶς habeant alii; nam πᾶσ' cum apoſtropho in proſa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius ſignificet *calamitatem*, tamen ut ipſa vocis origo poſtulat, mediae eſſe ſignificationis, ac de quovis caſu, etiam bona fortuna, accipi interdum, ſatis vincunt *Ariſtophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule verſa eſſe, *bonis auſpiciis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *caſus.* Alio ſenſu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum eſt hominem ipſum dici συμφορὰν, nam & ſic *Sophocl.* Aj. Flag. vſ. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δίκῃ τ' ἀνδρὸς, quod vertitur: *Fortiter vero ſuſtine conſpectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexſpectato ac timendo caſu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem ſignificatum eſſe in *Herodoto*; ſed ſimilem prorſus conſtructionem. His ſcriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Ca-*

me-

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τὸν νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τῆς θυματίδος ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὰ ἐμαυτῷ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιῷ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου περιεργίας μακρᾶς πάνυ, καὶ ὅτω δὲ μόλις, οἴκαδε ἀνασωθείς.

f Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* *g* Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. *h* Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. *i* Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

meretrii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώπους mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώπους poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γένεται ἀνθρώπους, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J. F. R.*

6. Ἐξ ὄνου περιεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου περιεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J. M. G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ.

ΚΥΝΙΣ.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲ τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς [b] πολλοῖς, σοὶ δ' ἐ πάνυ ῥᾴδια παρασχεῖν. ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρακούοντα εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐθελόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· ἐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναι [d] δή μοι πρός τινα ἐ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὅστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδὲ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ δή μοι, [f] εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐγράψησαν, [h] ἄφυκτα

JUPITER CONFUTATUS.

CYNISCUS ET JUPITER.

CYNIS.

EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut dicebas, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. *b* Πολλοῖς] Ἄλλοις O. *c* Ἔφης] Sic *Fl. Ald. H. P. S.* &c. Φὴς *F.* & Cod. P. *d* Δὴ] Omittit δὴ *F.* & P. Comparet autem in *Fl. H. P. S.* &c. *e* Εὐχὴ] Αἴτησις P. *f* Εἰ] Deeſt in O. *g* Εἱμαρμένης] Sic *F. Fr. H. B.* Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. *h* Ἄφυκτα] Sic marg. *Aliv.* Ἄφαντα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινὸς, ἰσχνός. *V.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674. 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀπαλαιστίοις praecone expectares: nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φύκτος dicitur, & ἀνέκφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* 1. *Weſſelinganae* habet ἄφυτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συντὶς οὐ ἀφύκτῳ ἁλόμενον ἐστὸν. *Hermot.* c. 79. ἐς ἄφυτα ἐμβαλῶν. *Quomm. Hiſt.* c. 62. ubi ἄφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Salm.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτο-

sunt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent; sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ἐπινήσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, καὶ τῷ τούτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ἐπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἐκβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

KYN. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τόνδε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καλεχόμενοι ᾄδωσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψῴδει δι' αὐτοῦ.

KYN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. Va.* P. *Sa.* Ἀΐδος male *F. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδωσιν] Ἄδωσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξίασι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ οὕτω] Παλαιωτικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Παλαιωτικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

i Θεος. ind. Z. Θεος. ε. Z.

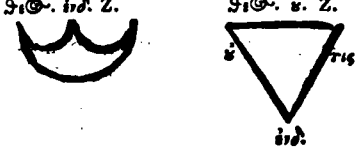

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

κτόνησεν εἶον. Ibid. c. 29. οὐ ἀφύκτῳ ἰχόμεθα. Rursus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἴχω λαβὼν ἄφυκτον. Et passim. Sed ἀφύκτως adferens *Stephanus*, ἄφυκτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυκτον (interdum & corrupte ἄφυκτον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γενοίμην] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος οὐ ἐτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ καὶεῖνό μοι ἀπόκριναι. ὐ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ [c] Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι γὰρ καὶ αὗται) [d] τίνες εἰσὶν, [e] ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [f] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γοῦν ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, [g] ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς [h] τὰ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, καὶεῖνο εἶπῃς· εἰ καὶ ὑμῖν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

reſponde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum Homeri verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. b Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. c Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. d Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. e Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. f Τί ὑπὲρ] Τί ἐπὶ ὑπὲρ O. g Ὦ] Abeſt ab O. h Τὸ περὶ] Dedi ex J. V2. O. & P. Περὶ habent Edd. cett. i Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ὅμηρον ἠπόρησεν. εἶτ' ἄλλο τι δύνανται εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὰ μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. V.

* Ἀπορηθῆναι] Ἀποριθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀπορριθῆναι dare voluiſſe. J. F. R.

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἕλληνων ἠπόρησεν. εἶτ' ἄλλό τι δύνανται εἱμαρμένη καὶ τύχη παρὰ τὰ μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀπορριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. J. J.

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. J. & Ven. 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent περὶ, quod nihili eſt. M. du S.

58. Ὁμήρου ἐπῶν] Hom. Il. Θ. 18. & ſeqq. M. du S. Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. M. du S.

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῶν λόγων αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit M. du S.

61. Ἀναρτησόμεθα] Hom. Il. Θ. 18—27. M. du S. Ἀναρτησόμεθα] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. Geſn. vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμεθα, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & Aor. indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161. — με-

surum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demissurum, Deos vero omnes si velint ab illa suspensi vi te detrahere, non detracturos: te vero, si velis, facile universos

Ipsa cum terra tracturum, ipsoque profundo.

Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorrescebamque versus istos cum audirem. Modo vero ipsum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, suspensum. Videtur ergo mihi justius gloriari posse Clotho, ut quae ipsum te quoque, pendulum de colo sua libret, ut piscatores de arundine piscículos.

5. JUP. Nescio, quid hae sibi tuae quaestiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obsecro*, ne aspere, neque iracunde audias me, quae

k ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. l ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ο ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, ἃ μὴν καλασπάσειν γε, p σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ q ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν r ἦν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ὑποφρίττων μέλαξυ ἀκούων τὰ ἐπῶν. s νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὰ σειρᾶς, καὶ τὰ ἀπείλων, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἦν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον v αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τοῦ Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τἀλη-

k Ἀναρτησόμεν⊙] Sic dedi ex O. & *Fr.* Ἀναρτησάμεν⊙ Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφησθα *Fl.* m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαις O. & marg. *Al.* r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἦν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. v Αἰωροῦσα] Sic restitui ex G. L. O. P. Θαυμαστοῦσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. *Fl.* Μοι P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. *V.*

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. *V.*

— *magnáque spirantes (spirantes Clark. & Barnes.) magnoluent*, (*luerint*) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obs. Crit. p. 19. ἐν νόμῳ ἔχουσα τίνουσι τὸν Καμβύσεα. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius est in probandis ejusmodi aoristi. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia est ratio. *J. F. R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφησθα habet, non adeo alienum est; nam & sic rursus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & saepe occurrat, nihil muto. *J. F. R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mss. Ox. & P. melius quam ut in Impressis est, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς respicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemisisse; verum si ad sequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius postposueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J. F. R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etsi probum quoque quod in Ox. est, ἐκκρεμαμένους; servavi tamen vulgatam ob id ipsum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen nostro inusitata. Sic supra *Tox.* c. 6. vs. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. provavi. Interim ὑπ——νύμφοι & hic malim. *J. F. R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; sed memor δὴ cum illo toties confundi, ut saepe distingui nequeat, vulgatam servavi. Vid. supra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἦν sine varietate legitur. *J. F. R.*

74. Θαυμαστοῦσα] Elegantius in veteri codice scribitur: Δοκεῖ δ' ἦν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐκ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ὑπὸ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ὑπὸ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe justiorem causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fuso, sicut piscatores in arundine pisces.* Vulgati Θαυμαστοῦσα, quod quidem ferri potest. sed Ms. lectio facile prae hac Graece doctis se probabit. *J. G. G.*

Αἰωροῦσα] Sic etiam Mss. Ox. P. & L. In reliquis Θαυμαστοῦσα, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωροῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Gesn.* vulgatum Θαυμαστοῦσα valde videtur probasse, qui id studio neglexerit, & αἰωροῦσα potius ob oculos habuerit. *J. F. R.*

τἀληθῆ μὲν παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ ἦσαν ταῦτα ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' οὐδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῆς ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ ὅ, τι ἂν ἀπολαύσαιμεν τῆς ἐπιμελείας ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος [c] θεοσδότου ἐπιτυχεῖν.

vera sunt, cum fiducia dicentem. Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, καὶ τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὂν ἡμᾶς γε ὅτε ἐπιμελείας τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὐδ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθῶς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se asserre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. B2. & Fr. Προσάγαμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοσδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald.

5. Ὁ δὲ λόγος οὗτος, τὸν οἶδ' ὅπως εἰπεῖν προῶν ἡμῶν, εἰς τοῦτο ἀπίδων ἀφῆκται εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. F.

6. Ἡμῶν προῶν] Secutus sum scripturam Mss. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Παρῆκται εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F. G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit Solan. sed immerito. At quia omnes Edd. & Scholiast. habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem includisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῶν legi, adscripserat Juntinae; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione Gesn. parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὁρᾶς. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἐ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non δ' ἂν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum Bourdelotio, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut Herm. c. 80. Φίλεις διηγήσομαι; Soyth. c. 9. pr. Βούλεσθε ἐν ἐπαγάγω ὑμῖν. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥσπερ ἀποῤῥίψαντες τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντιδόσιν δὲ τινα ποιούμενοι ἡ. τ. ἀ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δὲ τινα ποιούμενοι] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τε mutarem, ut cum ς cohaereat, si ante ἅ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. Gesn. τὸ *sed etiam*

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *tam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μετ' βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῆς Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀναγλύφειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βάλλῃ γὰρ ἐπαγάγω καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες ὑπὲρ [h] χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν

d Ἡμῶν προϊὼν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. ὑπὲρ ὑμῶν προϊὼν ἡμῶν, sine sensu. *e* Εἰς τοῦτο] Εἰς τοὐναντίον emendatum in Cod. Ox. *f* Ὑμῖν] Ἡμῖν male O. *g* Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν *Fl.* Οὐ omittunt cett. & P. *h* Διὰ] Διὰ & καὶ deesse in O. notat *M. du S.* *i* Καὶ] Iterum abest in O. *k* Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. *A1.* At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φῇτι] * Δηλονότι ὁ λόγος. *V.*

8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ἵν' ᾖ καὶ †ὅπως ἀσφαλίστερον ‡ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. *V.*

18. Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρίχουσιν. *V.*

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπις misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρίνεσθαι legebatur in editis. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*
§ Παρίχουσιν] Ita dedit *Solanus*, cum ante legeretur παρεχόντες.

iam in versione sua delesse. *J. F. R.*

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τὸν ἢ non insolens esse, constat. *Aristoph.* Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλόν σε τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. *Thucyd.* 2, 89. Ἀντίπαλοι οἱ πλείους τῇ δυνάμει τοπλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐτίχον. Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui solam τιμὴν τῷ βελτίονι. Similis locus est *Jov. Trag.* c. 46. Οὐκοῦν ἔφυσεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπαρχεῖν. *J. M. G.*

Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad *Quom. Hist.* c. 17. f. *J. F. R.*

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν & τοῦτο, εἰ & σὺ φὴς ἐπὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητί δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, scribit θυσίαις γεραίροντες. *J. G. G.*

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεοὺς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους τ' ἀνθρώπων ὄντας, ἢ ὥσπερ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπεινουμένους. ἐπεὶ γὰρ χρήσῃ αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, ἢ ἀϊδιος ἡ δουλεία γίγνεται, ὥσπερ μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ αἰδιον τοῦτο, ἢ ἄπειρον, εὐδαιμον ἡμῖν ἐστι, ἢ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισαι ἢ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, ἢ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τ' γῆν, ἢ τ' θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις ἢ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ ἢ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. τ' γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; ἢ ἐρᾶν δέ φασιν ὑμᾶς, ἢ τιλρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις; ὥσπερ

si quis Sophiſtarum illorum adeſſet, fortaſſe te interrogaret, quanam re praeſtare dicas Deos, idque cum hominum ſint conſervi, iisdem dominabus Parcis ſubjecti. Neque enim, quod immortales ſunt, hoc iis ſuffecerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc eſt deterius; ubi illos, ſi nihil aliud, at certe mors in libertatem aſſerit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna ſervitus oriatur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cyniſce, in ipſa illa aeternitate & infinitate ineſt nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, ſed diverſa etiam apud vos ratio eſt, & multa ineſt confuſio. Nam tu quidem beatus, qui rex ſis, & poſſis terram cum mari attrahere puteali quaſi fune demiſſo. At Vulcanus claudus eſt, vilis opifex, & fuliginoſus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui ſit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & ſervire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jenſio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Κἂν ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἡ. δὲ O. f Ποτὲ] Deeſt in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forſ. eſt compend. τῶ θῶ. V. Alberti Gloſſar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † διαμοῦται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀντλεῖται τῶν φρεάτων ἀνέλκυσιν. ἰμονία λέγεται ἡ ἀπὸ κάδου ἢ τινος ἄλλου διὰ χοινίδος ‡ γοῦν ἄντλησις. διότι ἡ ἰμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ τὸ χοινίον. *V.*

44. Πυρίτης] Παῖς ὁ διάπυρος τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ σὺν ἠπείχετο θάπτειν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δίδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐκόλασεν αὐτὸν ἐδίαν τὴν ἧπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχε ὁ Κρόνος. ὅτε ἐγεννήθη ὡς τις τ' αὐτοῦ γενομένου τ' βασιλείας § ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπειδὴ ἔχει υἱὸν, κατέθυεν αὐτῷ. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅιδῃ ἐ τὸ Ποσειδῶνι. ὅτι δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερον παῖδας ἐξήμεσεν. αὖθις δὲ ὁ Ζεὺς τ' ἑαυτοῦ πατέρα τ' βασιλείας ἐξέωσε, καὶ δησμοῖς ¶ βαλὼν αὐτὸν ἐν τῷ ταρτάρῳ κατέσχε. *V.*

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita miſere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Διαμοῦται] Διαμοῦται Exc *G.* Διαμοῦται C.

‡ Γοῦν] Non adparebat in Edd. Inſertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impreſſo recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum exiſtimo & ἐξέωσε. *J. F. B.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. F.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter paſtorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN. Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῆς. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς ὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἵμαρτο, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῆς ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

50 ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν καὶ τῷ Λαομέδοντι, καὶ καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῖν μὲν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. 55 ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ ληστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαρπάζεσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καταχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο 60 εἵμαρτο δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῆς. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς ὐδέν με πεισόμενον, ὅ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πλεῖστοι διαφεύγουσιν ὑμᾶς· οὐ γὰρ εἵμαρτο, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῆς ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γοῦν ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνου] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὅθουνέκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλέα τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτοῦ, ἐξελεύσεσθαι μὲν ἐκ τῶν θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν, γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βελόμενους ἐπιμωρήσασθαι. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐτιμᾶτο τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀπεθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κυκλωπας, τοὺς εἰωθότας κλασκεύαζειν τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τριχὸς τοῦ μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυνάμενον. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* G.C.

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Pierus etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνου] Non improbum est illud χρόνου, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνου. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἀγρὸν ὀδὶ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τἀληθῆ, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐνεχρῆ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ παῦη [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδείξαι ὑδενὸς ἡμᾶς προνοοῦντας τῶν ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μὴ [g] μεταμέλῃ σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῆς [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην. ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ὑφήκοοί τινες τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ὅτως ἐκεῖναι ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μού τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota περὶ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἄν] Γὰρ Ex. Fl. & marg. A1. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A1W. Πρός με τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἁπαξάπασα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλει σοι] Μεταμελητέι male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Ἐσμελ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς ταῦτα δὲ marg. A1. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μοῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἐπόρησεν. εἴτε ἄλλο τι δύναμις ἡ εἱμαρμένη ἐστὶ τύχη ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. Solanus jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκεῖνος eodem casu jungi amant, vid. Aristoph. Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. Gesn. nihil eam movetim. Immo adcuratius rem consideranti facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniſſet, alterum in —ᾳ, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ὧν ὧν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

88. Καὶ ἐπιμελείας] Τυτίσι μεταμέλεσθαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ἴριον, ὥσπερ τὸ σκαλπεῖον τῆς ἄρκυος. V.

81. Te-

pus est securis aut terebrae, sed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum est; vos autem nimirum secures Parcarum estis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato sacra facienda essent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, salutationibusque vos & sacrificiis colunt. Sed neque, si Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipsis Parcis integrum est mutare, & aliorsum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta sunt: nec patiatur Atropos, si quis in contrarium torquere velit fusum, & Clothonis opus resolvere.

12. JUP. Tu jam, Cynisce, neque Parcas coli ab hominibus aequum censes, sed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, si vel nulla alia, ea certe causa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata sunt apud Parcam singula praedicimus. CYN. In universum quidem inutile est, Jupiter, praescire futura *illis*, quibus negatum plane sit illa cavere. Nisi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri se moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῦ σκεπάρνυ, ἢ τῦ τρυπάνυ, ἀλλὰ τῦ ναυπηγῦ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲ ναυπηγυμένη ἕκαστα, ἡ Εἱμαρμένη ὀφίν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν [o] Μοιρῶν· καὶ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις [p] καὶ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τ[11] Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] καὶ μεταπρέψαι τι τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων ἑκάστῳ. ἡ γῶν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς [t] τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸ Κλωθῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶς πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖς. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὸν [u] Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] πανελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τῦτο φῄς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶπερ ἄρα O. [o] Μοιρῶν· καὶ] Ambo deerant in *J.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abesse ab O. ἂν & εἰς notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταπρέψαι τι] Τί ἐ μεταπρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' O. [t] Τοὐναντίον τρέψειε] Τρέψ. τὸν. O. [v] Σὺ] Σὺ δή' O. quod verum credo. [x] Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deest in O. [y] Πανελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita jussit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦτο Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inserui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς] Ἀντὶ τῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσον ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξοι. Φοβηθεὶς ὖν ὁ συνοικῶν τῷ παιδὶ ἔτι κατὰ πολεμίων ἀπελθεῖν, ὅτε λῷστον πάντα παρελθεῖν, ὡ ὦ ἐκρέμασε σιδηρᾶν. συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πιστεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. καὶ ὡ τῷ θηρεύειν Ἄδραστον εἰς τὸν θηρεύοντα, ῥίψας κατὰ τῦ συός, αὐτοῦ μὲ ἡμάρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσυ υἱόν. *V.*

81. Τοσαῦτα πρός μὲ] O. P. & L. In Impressis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; sed magis exactum est, quod sequimur. *M. du S.*

86. Ἔφησθα] Jam cett. Edd. Florentinae consentiunt, ἔφησθα pro ἔφης exhibentes. Conf. supra c. 4. med. *J. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impressis deest. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mss. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῄς] Ita O. & P. Mss. In reliquis εἰ μὴ τοῦτο τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῄς. *Th. M.* Non male; sed post inventum ἐκτὸς jam non utimur. *J. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθών. In Impressis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ Θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὡδε-δώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ [b] Ἄδραστος ὑπὸ τ συν ἀφεὶς τ λόγχην, ἐκείνου μὲ ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τ Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [c] ἀπὸ ἰσχυρᾶ προστάγματος τ Μοιρῶν φερομένην τῆ ἀκοντίου ὑπὸ τ νεανίσκου.

Τὸ μὲ γὰρ [d] Λαίου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλοχα, δαιμόνων βία,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ Φύς.

πολὺ γὰρ, οἶμαι, ἡ προμήνυσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [e] τοιγάρτοι μὲ τ χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ Φὺς ἀπέκτεινεν [f] αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ ἀνθ' ὅτου [g] ἀπαιτοῖτε τ μισθὸν ὑπὲ τῆ μαντικῆ.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [h] λοξὰ καὶ ἐναμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ὑπὲ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τ Ἅλυν διαβὰς τ αὐτοῦ δέχεται καταλύσει, ἢ τ τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo ſe poſſit. Sed fieri non poteſt. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adraſtus, emiſſa in aprum haſta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croeſi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur haſta in juvenem.

13. Illud de Laio etiam ridiculum;

Ne ſparge ſulcum liberûm, vetant Dii:
Nam ſi creaveris, ait, *necat te filius.*

Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura ſunt. Igitur poſt oraculum & ſeminavit, &, qui natus eſt, ipſum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem veſtrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua reſpondere vulgo ſoleatis, non ſatis declarantes, ſuumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium everſurus ſit. Utrumque enim ſignificat oraculum. JUP. Erat

[a] Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενος O. P. [b] Ἀπὸ ἰσχυρᾶ προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. [c] Λαίου] Τῆ Λαίου O. [d] Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *J.* [e] Αὐτὸν] Deeſt in O. [f] Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. [g] Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A1.* in qua tamen ad ἐναμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενος. *V.*
37. Ἅλοκα] Τὴν αὔλακα, ὃ ἐστιν ἀροτρωθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοὶ γάρ τοι] Τῇ ἥκειν. *V.* Τούτου ἥκειν. τούτου χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενος ex gloſſa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adſumſit? *J. F. R.*

Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ὡδεδώσει τῇ αἰχμῇ] Perſpicuum eſt & ex ſequenti παραδώσει, & ex ipſa relatae hiſtoriae ratione, legendum eſſe ἐξάξει. *J. J.*

Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M. du S.*

Ἐξάγει] Plane adſentior Cl. *Jenſio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non ſemel me ſupra monuiſſe, non requiri ſemper ſimilia tempora poſt conjunctionem; tamen orationis filum hic ſimilia tempora poſtulat, ut patebit legenti. At quia nihil ſubſidii in libris, nihil mutavi. Pariſinae Interpres *educet* etiam dederat, etſi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J. F. R.*

31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex ſeptem ducibus qui profecti ſunt Thebas, ut reſtituerent in regnum Polynicem. *G. C.*

36. Λαίου] *Eurip.* Phoeniſſ. 18. Oraculum ipſum exhibet Scholiaſtes *Ariſtoph.* (267. G. F.) quale ab Apolline redditum. *M. du S.*

37. Μὴ σπείρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M. du S.*

43. Ἀπαιτοῖτε] Etſi vulgata non vitioſa, elegantius viſum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτεῖτε. I. e. *non videtis, quo jure mercedem repetere poſſitis.* Quae vera vis optativi eſt. *J. F. R.*

47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G. C.*

Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13. No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oraculo ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία καὶ τῷ Κροίσῳ, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνος αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἐς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπατηθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρος ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, οὔτε πρόνοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μου καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνόν, ὡς ὁρᾷς, [m] διηγκυλημένον ἀνέχομαί [n] σου τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντος. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι τὴν πληγήν, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν ἀφ' σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

h Ἐπειρᾶτο ἐκείνου αὐτοῦ] Ἔπειρα ἐκεῖνον αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* *i* Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* *k* Ἄλλως] Ἄλλῳ O. *l* Μέν] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. *m* Διηγκυλημένον] Διηγκωλημ. O. *n* Σε — διεξιόντος] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. *o* Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσος θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεια κρέα & λαὶ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ καὶ ἐποίησεν ἀπιθάνων τινὰς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὑσμὴ μ' ἐς Φρύγας § ἦλθε κραιπαλίσιος χελώνης Ἐφορμίης σὺν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένον] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόμβου] Ἀντὶ τοῦ ** σὺν μαχαίρᾳ κρατῶν ὠστιρ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθι V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tr. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένον] Διηγκλημένος ante editum prave.

** Ἐν μαχαίρᾳ] Εὐμαχαίρᾳ V. Et ſic editum ante. Jam in μαχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oraculum. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτῷ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in ejus verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνιον & ἄρνα καλακόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conf.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſtili rationem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, καὶ σὲ καὶ τὴν Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo respondе; admonuisti enim me minis tuis.

Τί δήποτε τοὺς ἱεροσύλους, καὶ λῃστὰς ἀ-
Φέντες, καὶ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ
ὀπόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε,
ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστὸν, οὐδὲν [b] ἀδικούσης;
ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπό-
ρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με
θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γάρ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε καὶ τὴν Πρόνοιαν, καὶ τὴν Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ καὶ σπάνει τῶν ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑφεπλούτουν, καὶ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, καὶ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπεκτενώς· καὶ πάλιν Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανά-

16. Quî tandem omissis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & perjuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interdum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, & istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille, Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus sit, Melitus autem traditus non sit?

&

[a] Ἱστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἱστίον Edd. [b] Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν *Fl.* [c] Δὲ] Restitui ex *Ald. J. S.* Aberat in *P. H.* [d] Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *J.* &c. pro τὴν quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* [e] ΚΥΝ.] Hoc nomen personae exciderat ex *J. H.* & *Fl.* Restituere Edd. cett. & marg. *Al.* [f] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* ut semper. Οὐ δὲ O. [g] Σέ τε] Σε tantum O. [h] Φωκίων] Deest in O. [i] Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλητος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τὸν δῆμον, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξὶ. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτὴ μὲν ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τὸν δὲ Καλλίαν ἐπιῤῥᾶτο δι' τὰ χρήματα ἀνελεῖν. καὶ συνθέμενος τινὶ τῶν ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. καὶ βαδίζων εἰς τοὺς τῶν ἱππέων ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἴδοι μὴ τῶν ἱππέων. αὐτὴ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτος δὲ Ἀκάτιος ἐκάλειτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίους ἐκάλει. ἢ ὅτι ἐκὸ Ἀκατίς χωρὶς ἦν. *V.*

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τὸ σὺν τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. καὶ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὲν ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ ἁλὼν ἐν κρίθῃ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. καὶ εἴ τις ἄλλος καλαισιρίᾳ θανάτου, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀποθανατίζουσιν. *V.*

(1) Σφηξὶ] Σφηκὶ antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.

(2) Καλλίᾳ] Καλλίᾳ Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare sic dedi, cum Edd. ἐπιμελόμενοι haberent. *M. de S.*

(4) Θανάτῳ] Θυμασῶς Edd. Θανατῖ. *V.* ex quo non difficulter Θανάτῳ efficias, quod est in C. *M. de S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. de S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*

78. Ἱστὸν] Cur ἱστὸν *malum navis* receperim, pro vulgato ἱστίον, *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Clar. *Gesn.* qui sponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* satis frigide; sed ad vulgatum adcommodate versum esset. *J. F. B.*

85. Σέ τε καὶ] Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante καὶ poni amat. Vid. *supra* ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ@ μὲ ἐβασίλευσε Σῆλυς ἄν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἄδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μή τι καὶ ταῦτόν ὄζει, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐθελόμην ἂν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλ@, ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καλακείμεν@.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κο-

k Ὑμῶν] Deeſt in *Fl.* *l* Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. *m* Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. *n* Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γύγης ἀνὴρ ἰνάριτ@ ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλων@ καὶ Ἀρτέμιδ@. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ἐν τῷ ᾅδῃ, αὐτοῦ μὲν τὸ ἧπαρ (8) ἐσθίοντος ἐκπλωμένου, ὡσπερακαθήμενοι οἱ γύπες τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατεσθίουσι. *V.*

(6) Πρὸς αὐτῆ] Ego conjiciebam παρ' αὐτῆ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτῆ C. Πρὸς αὐτὴν V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Θυσ. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐσθίοντος] Ἐσθίοντι Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστίδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad Ζ. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλιτ@] Vide Ἀναϐ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλιτ@, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus autem hic & Διν. c. 6. prave legebatur Μίλητ@. *M. du S.*

Μίλιτ@] Ita pro vulgato Μίλητ@ legendum, etiam *Guietus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρίναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ πρὸς τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκουσίου τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ἄν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾶν οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς οὐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἂν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἂν ἱεροσυλήσῃ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quodam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse causſam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

[a] Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. [b] Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* [c] Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφυκτίᾳ scriberent; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. *J. F. R.*

46. Σισύφῳ] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Me.. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, τὸν ἄμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingeniosum; nempe τὸν ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum pu-
niet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo,
quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti
imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεσθαι, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖναι ἠδίκησαν πειθόμεναι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἐδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι· θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; ἐπίτονόν γέ τινα, καὶ οὐκ ἀμοιρόν μοι δοκοῦσι βιῶν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ εὐδὲ αὗται ὑπὸ χρηστῇ Εἱμαρμένῃ ἐγενήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἰ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἐλοίμην ἂν ἔτι πενέστερος διαβιῶναι, ἢ περ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μεστόν, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτό μοι.

d Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. e Αὗται] Anne αὐταί; f Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσι. V.
57. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσι, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' ἀσθενοῦσι, μᾶλλον ἴσως ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσι, ἔστω ἡ τύχη·
Εἰ δ' ἀσθενοῦσι, μᾶλλον ἴσως ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύννους [b] καλαμόνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, θεσπατθῶ, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε χρειόντων,
Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τρίτογένεια,
Ἐξεύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη;

MERC.

Quid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

[a] Σύννους] Σύνοους P. sola male. [b] Καλαμόνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. [c] Μὴ] Et hoc omisit O. [d] Εἴδομεν] Εἴδωμεν male *J. Vz. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ ἔν γε τῷ συμφορᾷ τὸν ὁ Ζεὺς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. Διὰ τοῦτο γὰρ ὁ Διὰ ἰάμβων (2) τραγικᾶς (3) διαλέγον) αὐτῷ Ἥρα ὁ Λήθη· ἐν αὐτὸς δὲ Διὰ ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίν). *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικόν. (2) Τραγικᾶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικὰν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγονται] Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καλακλείσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, τὸν ὠμὸν Ῥωμαίοις θεὸν τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμόνας] Τὸ νῷ delendum. Versus sunt senarii iambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γουνοῦμαι. 3. Ἐξεύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. senarii iambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἥς οὐκ. 4. Ἀπόλλον. *E. G.*

Καὶ καλαμόνας] Quum νῷ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Gujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exaratus erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ἀχριῶντας, τοὺς ὑπυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, *te zadt gam*, eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε μου σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

10. Ἐμὲ-

Quod tibi conſilium rodat praecordia, mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non eſt mali quidquam, brevi verſu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non ſentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O peſſimi, terrena gens Sophiſtica,*
Tuque o Prometheu quod dediſti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domeſtico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitrus ſtridor mihi quid praeſtas.*

MIN. Compeſce impetum, ſi non comoedias agere ſicut iſti poſſumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνῃ σε κατ' Φρένα, κ' κατ' Θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ γενάχεις, ὠχρός [e] τέ [f] σ' εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ' ἔν δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν Φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ [i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,

Σύ τ', ὦ [k] Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὄφελος; πρὸς χορὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγου τερόπας ῥοίζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ [m] κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔστι δυνάμεθα, μηδὲ [n] Εὐριπίδην ὅλον

[e] Τί] Δί G. [f] Σε] Σε F. & marg. *AIW.* [g] Ἧς οὐκ &c.] Ἧν οὐκ ἰαμβείοισι ὑποκριδίκαι. Inſerit O. ante illum verſum. [h] Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* [i] Λόγων] Λόγῳ O. [k] Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμητεῦ male F. [l] Οἰκείων] Sic F. H. &c. Οἰκείῳ P. *Gr.* O. & marg. *A1.* [m] Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἔστι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ὦ Z. δύν. ὑποκρίνεσθαι μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἔστι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγου] Ἀδιανόητον ὅλον ὁ στίχον, ὡς (5) τοῦ Διὸς ἓν τὸ τραγῳδῶν ἀγνοοῦντος. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγου] Μα—σμαράγδε Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τοῦ Διὸς] Καὶ τοῦ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὠχρὸν] Scribe ut in Mſ. habetur ὠχρὸν δέ σε εἶλε παρειάς. Eſt ex Iliad. Γ. v. 35. ubi eſt μιν quod omnium eſt caſuum. mox ſcribe ex Euripidis Oreſte, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματουργεῖν exponit vetus ſcholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod eſt verſibus tragicis reſpondere, & quaſi ſecundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ὑποτραγῳδεῖ, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *F. G. G.*

Ὠχρός τε] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειάς. eſt in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δέ. *F. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mſ. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adſcribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδ' ἔν δεινὸν, ὃ δ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ Θηλάτου,
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum verſum iterum habes in fine Ὠκ. vſ. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Verſa haec a Cicerone ſunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreſte l. & ſeqq. *M. du S.* Immo mutatis perſonis; Sic ubi verſu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noſter ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *F. F. R.*

Ibid. Ὧδ' εἰπεῖν] Ὡς alias legitur. *F. G.* Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inſpexerim. *Fl. Ald. F. H. Fr. P. B1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, niſi *Fl.* & *B1.* ὧδε cum jota ſubſcr. habere, cett. non. Ergo voluit ὡς εἰπεῖν alios Auctt. amare. *F. F. R.*

17. Ἄπολλον] Haec & ſequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis deſumtae ſint, mihi non conſtat. De κοίμισον vide *Rhef.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῃ λόγων] Incipis. *F. G.*

19. Ὦ παγκάκιστοι] Scenarii. *F. G.* Sed hos *Pariſ.* Ed. jam diviſit. *F. F. R.*

22. Οἰκείων] Etſi οἰκείῳ quoque erat in *P.* quam ſequimur deſcribendo (non tamen ſine mutatione, ubi id neceſſarium videtur) & ex Cod. ſuo quoque ſic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare poſſum; quin e contrario, ſi vel plurimi haberent οἰκείῳ, id in οἰκείων mutandum cenſerem; nam cum verſus ſit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *F. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Verſus hexameter eſt e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forſan tamen eſt a Luciano ipſo. *F. G.* Recte judicat *Guietius*; quare μοι ſecluſi quidem, ut verſus dimenſio adpareret, non tamen expunxi, quia ſtudio videtur intextum. *F. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum eſt, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραματουργεῖν.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τὴν αἰτίαν τῆς λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπεί τοι καὶ ἐκώκυες μέγα.

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτό, ὃν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ἐστιν, ὃ μὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβριζεῖσα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν ἦτοι Δαάνην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνίαις ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, εἶτα βουλεύειν ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀγαπωμένης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου τινὸς, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἐρωτὶ καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγματα εἶναι. ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τοῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

ripidem totum devoravimus, ut subservire fabulae tuae queamus.

2. JUN. Ignorare nos putas causam tui doloris?

JUP. *Si noris ipsa, cuncta fletu misceas.*

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam est: nec tamen ploro, consuetudine quadam, cum saepe jam talibus in rebus contumelia me laeseris. Credibile nimirum est, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperisse, cujus amore crucieris: deinde consilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in sinum amasiae. Signa quippe ista, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris sunt. JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi lusibus res nostras versari existimes. JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui sis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραματουργεῖν] Ὑποτραγῳδεῖν *Coll.* & P. & marg. *Alii.* b Σοι] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγματα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραματουργεῖν] Τὸ δραματουργεῖν τῆς ὑποδραματουργεῖν ταύτῃ * ἀφῄρηται. δραματουργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὸ ὑποβύσιος ὅλης, καὶ τὸ ἱππῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτος. ὑποδραματουργεῖ δὲ, ὁ τὰς ὑπὸ † δραματουργῶν τούτων ὑποβολὰς λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγῳδῶν. C.)

* Διαφίρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. *G.*

mutavi. *J. F. R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonasmum horum verborum (nam priora sensum satis absolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omisso hoc Luciani loco, firmat *Davis* ad *Cic.* De nat. Deor. l. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemsterhusio*, consului, exscribere nolo; quia hic notarum habemus satis. Conf. *Gall.* c. 12. *J. F. R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Versus senarius. *F. G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nycteï erat filia. *M. du S.*

42. Ἄλλο τι] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu sunt exarata, ac si unum verbum esset velut ὅτις plerumque junctim scribere amant. Sed τι sine accentu pro τινὸς valere, si quem fugit, adeat nos supra ad *Tyran.* c. XI. *Gesn.* ad *Quom. Hist.* c. 51. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ὕστιχα videntur, sic- quae corrigenda & ordinanda:

— — — ὦ μάκαιρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ τοιούταις παιδιαῖς
Οἴει θ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod supplendum videbatur, supplevimus ex sequentibus. *F. G.*

47. Ἐν ἰχάτοις] Scurrili Ἐν ἰχάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσχεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι. Καὶ τὰ γὰρ ἐχθρὰ ἴσχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἀμελῆσθαι. *F. G.*

Ἐν ἰχάτοις] Non male quidem *Gujetus* rursus conjecit & hic versus esse; sed quia transpositio est instituenda, nec ultimus tamen versus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque versus vestigia adparent, nihil de suo adjecisse Lucianum, quod & alibi eum factitasse vidimus? Alia res est, ubi una syllaba demta, vel una transpositione facta, aut ejusmodi levi mutatione versus reparari potest, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est *in* proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus. Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου, ὅτι ξυρῆς ἔφηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε καὶ ἠμελῆσθαι πανταπάσι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [a] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, καὶ τὰ φρουρὰς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρουσι τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἦν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐκ ὁρῶ γάρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σοὶ ἀλγυνοῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὺς τοῦ λόγου, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅπερ μάλι-

---

a Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἦν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄμα male Fl.

48. Ἐπὶ ξυρῷ ἵστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτου κινδύνου λεγομένη. Λέγε τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὴν ξυρὴν ἵστασθαι. V.

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν λέγει τὰ καλαχθόνια. § ἐκεῖ γάρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδηλο. V.

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριτὴς ἐφάνη εὐφυέστατος· ὑπεκρίθη δὲ καὶ ταῖς τραγῳδίαις καὶ κωμῳδίαις καὶ θεοῖς, καὶ τοῦτο δὴ Ἥρα γυναικείᾳ κατεμίμησε διαλογίᾳ, καὶ ὅτι ἄλλος θεῶν ὑπισχνοῦμενος πρόσωπα ¶ ὑποκυζομένη ἐξαπατᾷ τῷ Διὶ ὑποτίθεται. V.

‡ Τὴν ξυρὴν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑποκυζομένη] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκρισάμενη legeretur in editis.

---

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J. F. R.*

49. Ξυρῷ] Ms. Ox. ξυρῷ νῦν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵστασαι ἀκμῆς. Utuntur & alii, & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Ms. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F. G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 138. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G. C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριταὶ fuisse. *F. G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide *Mor.* c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Hetoemocles* Stoicus, qui in *Sympos.* inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad *Mœch.* c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ δὲ Τιμοκλῆς ἐσπούδαζε καὶ ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, ὀλίγον πρὸς ἑσπέραν ἐγένετο τὸ [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσῃ, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ πάντα πᾶσι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα, καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωφθῆναι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ σὲ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ὤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθηνᾶ;

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium; discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras*; nec frustra in illis agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

a Καὶ] Omisit *Fl.* b Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. c Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. d Τὴν] Non habet articulum O. e Καὶ] Ἢ O. f Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. g Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. h Ὥσπερ] Ὡς O. i Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. k Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. du S.*)

69. Συναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in transitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter σὺν & ξὺν nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξὺν habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rurs. ξυνέλθοιτε & συνέλθητε. Non repetam plus quam quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tautum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξὺν, sed semper σὺν legi, ut in συλλέγομαι, numquam inveni ξυλλέγ. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυλλέγομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aëre suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος ἅμα ὑπὸ τῆς λύπης. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ τούτοις ἦν τῇ ἐλπίδι. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βυλόμενα ἰδεῖν Μίνωός, καὶ ἀκοῦσαι Φιλαργύρου. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Lang.

mus? reperite & vos pro sua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto considerationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *censeo*, nec manifestum fieri, te moveri hoc negotio; sed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, derisus autem Damis de disputatione discedat. MERC. Verum neque ignorabuntur ista, Jupiter, cum contentio philosophorum in publico sit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, si non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes sint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adsunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράξομεν ἄν; [l] συνεωρίσκεῖε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τὸ βούλευμα [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Καὶμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τῆς συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ἴστε ἀγνοήσετε ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων καὶ κοινῶν ἁπάντων.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰδοὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνεωρίσκεῖε] Συνιυρ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανιτεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omissa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omissum in O. *q* ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιων O. & *Fl.* & marg. *Al.* *s* Τυραννικὸς] Καιρανικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inferui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ἴστε ἀγνοήσετε] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τὰ πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ καθοῦς, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Past. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὴν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἄκρην καλαλαβών. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὸν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἤφερεν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διαμίσους, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris subrectas constituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici; videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετεώρῳ τῇ πολιτείᾳ ἔτι. *Suspensa sine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. πανδημοφθορίαν τὴν Ῥωμαίων ἐφ' ὧν μετέωροι φερομένῳ ἀφεῖσαι, nempe, *principatum suspensum ac direptui expositum.* Sed de *suspenso sive incerto animo* aeque, si non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. conversum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προαιρῆσθ' γὰρ τοῦ τῆς Σοφίας στρατοῦ ἐπιμένειν ἀν' ἅπασι εἰς τὴν βασιλικὴν ἀποκάτοσιν, μετέωρα τὰ γνώμιλα ἔχοντες, κωλυόμενοι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *F. F. R.*

75. Ἐν τοσῷ] Supra in *Hermot.* c. 62. συνελαύνει εἰς ταυτὸ. Mox infra, c. 30. ἐν τοῦ τοσῷ ἰχόρδον. *Alciphr.* I. Ep. 24. ἐ. μὰ δὶ ἀλλὰ ἀγαθοὺς γνῶναι εἰς ταυτὸν τῶ καιρῶ φθειρομένους. Ubi doctiss. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *F. F. R.*

78. Ἀνάγκη — ὀνόματα] Has duas voces delet Ox. Mss. quae in vulgatis post ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ὑμέτερα, & mox in iisdem impressis legitur δέξασθε; valde arridet haec Mss. O. scriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανιτεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κωνούμβῳ] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *F. F. R.*

4. Ἀπαίλις ὀρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expressimus, utpote vulgata praestantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *F.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυνκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem sic saepissime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus sit id ubique in variantt. notare cum lectoris fastidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *F. F. R.*

19. Τὸν

ψιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ἐπὶ τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρή, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε ἁμαρτεῖν τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑποκρυπτούσης τὰ πολλὰ τὴν [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμή-

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de Homeri car-

a Ἀποσεμν. φημὶ δεῖν] Ἀποσέμνυσθαι φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in P. edit. & Cod. O.

8. Ἀπλοϊκὰ] Ἀπλούστερα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀμουσ.] † Γρ. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro *V.* ἀτελῆ.
† Γρ. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G.* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per *γραπτέον* potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γρ. five cum *ai* supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 20. *J. F. R.*
20. Τὰ πολλὰ τῆς μαντικῆς ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa tegat.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit, c. 18. f. ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*
21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*
Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ὑπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*
Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*
Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipsew, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*

28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula θήλυ σημ. *F. G.*
Ibid. Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόημα. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit in persona Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*
Μήτε τις ὢν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*
Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ἔσσι. *M. du S.*
30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*
34. Ὅσοι — Νόημοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὸν δώουτ' ἐπιτάρροθοι·
Ὅσσοι τ' αὖ μίσεσθε, ἢ ἤπειρον, ἢ πόντον πάντα
Νόημοι, βουλῇσιν ἐμῇς ἐπιπείθεσθε.

Emen-

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati nidore sedetis ad aras.

ἐπῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πολάμοιο μενέτω πόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πόδ' [h] ἡμενοι κάθησθε.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero supplevi. quod omissum in Edd. καὶ Edd. P. sola pro eo substituerunt. d Τε] Γε O. e Ὅσσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. f Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. g Νώνυμνοι] Restitui ex *Fl.* & *Homer.* Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμνοι Schol. h Κήσησι] Κήσασι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δεισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πρίαπόν τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲ αὐτῶν τὸ αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτῳ δήθεν Πριάπῳ καλουμένῳ, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητέρος δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μυσσίας δὲ ὁ Πατρεὺς ἀμφαφόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱόν· § καὶ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τοὺς λιμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μηδένα αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην ἐκ γαστρὸς ἐκ αἰδοίων λελθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῷ, ὅτι συμπαίζει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κριτῶν γλώσσης ἐκ γαστέρος ἐκ μίξεως, ἄμεμπτον ἔχει τὸν βίον. *V.*

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὕμνων. *V.* In altero Vossiano sic: Νώνυμοι] Γράφεται νώνυμνοι. τυτίσιν ἄνευ ὕμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum, noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. δ. *M. du S.*

§ Καὶ ἔρριψεν] Melius in *Sch.* 49. ad Θ. δ. legitur ὃ. *M. du S.*

¶ Μηδένα] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praetertiisse; credas enim, legendum μαλλον. Sed nihil est opus. *J. F. R.*

Emendatius Basileensis legit ὅσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμνοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμνος producitur. *Hom.* Il. M. vs. 70.

Νωνύμνους λάπτοντας ἀπ' Ἀργείων ἰνιάδων Ἀχαιούς.

Pro Νώνυμοι apud Lucianum in editione Florent. legitur νώνυμνοι. utrumque usitatum. *J. J.*

36. Ὅσσοι τ' αὖ] *Hom.* Il. I. 228. & mox Νώνυμνοι Il. N. 227. *M. du S.*

38. Νώνυμνοι] Non dubitavi sic dare ex *Fl.* & Homeri loco ab *Solano* citato. Item ex Il. Ξ. 70. ubi plane idem versus quem Cl. *Jens.* ex M. 70. citat, recurrit, nec tamen Νωνύμνους, sed νωνύμνους scribitur. Quin & M. 70. in Ed. optimae notae Ox. νωνύμνους similiter legitur. Et quamvis Erudit. *Clarke* Νωνύμνους ibi ediderit, fatetur tamen, alios νωνύμνους habere, aitque: „ Nulla ex analogia produci potest illud υ. U„ trumne vero νωνύμνους, quomodo nonnulli edide„ runt, an νωνύμνους aeque ac νωνύμνους pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen ausim repugnare *Jensio* νωνύμνους & νωνύμνους promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyss.* priore modo scribitur A. 222. —— θεοὶ νώνυμνοι ἑστεῶτες, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ξ. 182. Νώνυμνον ἐξ Ἰθάκης ——. Item N. 239. Οὔτω νώνυμός ἐσσι· ἔστασι δέ μοι μάλα πολλοὶ, suspicio remanet, etiam priori *Od.* loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege τὸ βωμοῖς πυρὰ κνισσεις. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκήρυχταί σοι, ἢ [a] συνθέσει· ἤδη γὰρ ἅπαντες ξυνεληλύθασιν. ὥστε παραλαμβάνων κάθιζε αὐτούς, καὶ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ· ἐν πρωτεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα δεύτερα τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ [b] τοὺς λιθίνους, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μέν, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ δὲ σαρκώδεις οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω που συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀναπλησθέντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ' ἐκεῖνο ἤδη [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἂν τις αὐτῶν χρυσοῦς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἦν τὴν ὀλκήν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸς [h] τὸν χαλκοῦν [i] τὸν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τὸν Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τὸν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime functus es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt eburnei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de facce, artis omnis expertes, porro *in angulum aliquem* contrusi silentio, concionis modo explendae causa, assideant. MER. C. Fient ista; sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum auctus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέσει] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσει. Edd. συνάσει. b Καὶ] Non agnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀναπλησθέντες] Ἀναπλησθέν O: e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆκεν Edd. f Πρόχειρον] Χείρων O. g Ἦ] Omittit O. h Τὸν] Bene sic Fl. H. Va. P. S. Γὰρ male F. i Τὸν Μύρωνος] Τὸ Μυρ. O.

41. Συνίασι] Γράφ. συνθέσει. V.

47. Οἱ Φειδίου μέν] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν ἄριστοι. V.

Βαμβοῦσι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro πάνυμοι, habeamus πάνυμοι, addito σὺν nihil est opus. *F. F. R.*

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως — ἔχων δικαίως. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. *F. F. R.*

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebratur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. *M. du S.*

57. Τῶν χαλκῶν] Sola *F.* hic ῷ pro ῶν habet; sed vulgatam sequor. *M. du S.*

63. Πλυτύδλω — Ἀριστ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. *M. du S.*

68. Χαρίττες] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. *F. F. R.*

71. Ἐλεφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θωυ. c. 11. & Συγγρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. *M. du S.*

74. Μυῶν] Sic Mſ. O. vide Ἀλκ. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. *M. du S.*

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mſ. ac *Solano*, ut μυιῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariss. *Wessel.* obs. p. 51. voluit, ibi disquiremus. *F. F. R.*

75. Βυβλὶς] Vide Ἰναχ. c. 24. & *Strab.* X. p. 471. *M. du S.*

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse artem? JUP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque censu jubes, non ex nobilitate & *praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici, Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

60 προλιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προλιμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, ὅτι Πλυτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἥκειν εἰς τὴν προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἔοικασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύσειν μόνοι, ὡς τὰς γε Ἕλληνας ὁρᾷς ὀπαῖοί εἰσι, χαρίεντες μέν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τὴν τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέσταιοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῷ χρυσῷ ὑπογίλλον ἔχοντες, ὡς ὑπαιχρῶν καὶ ἐπιψαύειν μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ ἔστι μυῶν ἀγέλας ὅλας ξυμπαλίσσουσαι σκέπουσιν. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ ὁ Μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

k Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A*1. & O. qui mox εἶναι omittit. *l* Ὅτι] Non comparet in *Fl.* *m* Ἐπτσίλλον] Ἀποσίλλον O. manu recentiore. *n* Ἐπιψαύειν] Ἐπιλυγάζειν male O. Ἐπιλυγάζουσι *Coll.* *o* Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μυῶν male *F.* *p* Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ἀλ. P. *q* Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. *r* Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλυτίνδην] Ἀριστίνδην, ἀντὶ τῆς κατ' ἐκλογήν. Πλυτίνδην δὲ ἀντὶ τῆς πλουσίως. *V.*

73. Ἐπιλυγάζειν] Ἡλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲν Βενδὶς Θρακία θεός. Ὁ δὲ Ἄνουβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι ἐκ κυνοπρόσωπον φασίν. Ὁ Μίθρης Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲν Μίθρης, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ δὲ οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως ἐκ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς καλλιστεύεζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, ‡ αὐτὸν ὄντα τοῦ Διονύσου. Φασὶ δὲ αὐτὸν ἐκ θηλείας ὑπὸ Ῥέας τοῦ Διὸς ἀποκοπέντα μητρὸς ἵφ' ὅτι ἁρμόσειε αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ ἐκ γήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνου παθεῖν αὐτόν φασι. ‡ τούτῳ ἱεραύλικῶς λειτουργοῦντες ἐκτεμνόμενοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀπατίθενται ὕστερον. Διὰ ταῦτα ἐκ τῶν παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων ἐνόντων, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐκτετηδίων ἀνακεῖται, ἁρμοδιότερον δὲ, § εἰ κινεισθώσιο, καθ' ὅτι ἐκ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρᾳ τῇ ¶ μύσει ἐξεταζόμενος. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ τῷ ὄντι Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμων ante editum male.

‡ Τούτῳ ἱεραύλικῶς] Τοῦτο δὲ ἐκεῖνο. C.

§ Εἰ κινοῖτο.] Sic C. pro quo εἶναι λίγαιτο erat in editis. In V. autem εἶναι δίνασθαι. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ἀλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis discerte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgato, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ ποῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τὸ κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τοῦ Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ χρή, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος καὶ [c] πλουτὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ὅστις δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεσμένον, καὶ μὴ ἀγαναχτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc justum est, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me sedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus sim? MERC. Sic est. Verum te, quassator telluris, aereum Lysippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior est. Ferre itaque oportet, te submoveri, nec indignari si quis tantum ex auro rostrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὑπὸ Πραξιτέλους, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca subsellliis: etenim aurea sum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, possum. Sed si non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita Praxiteli viderer, Venus facta, & tradita es Cnidiis.

VEN.

[a] ΠΟΣ.] Vid. not. [b] Καὶ ποῦ] Haec deesse in O. & P. notat *Solan.* Non satis distincte tamen, sese utrumque in utroque. Quod tamen suspicor, quia & in *Fl.* abesse video. [c] Πτωχὸν] Πένητα O. [d] Προτιμήσεται] Προτιτιμηταί O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνυσῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, [*] ἀντὶ τοῦ καλήν. αὐτὴ δὲ ἤλθε προκαθίσαι, ὅτε οὐ τῷ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὸν δέ ἐστιν ὁ οὐ τοῖς ὄμμασι βλέπων. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ' Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα ἐπιτηδειότατος. *V.*

95. Πραξιτέλους] Οὕτως ἀγαλματοποιὸς ἦν, ὃς καλλιτεύσας τὸ ἐν Κνίδῳ τῆς Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

[*] Ἀντὶ] Tuetur pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τοῦ esset in V. ἀντὶ τῷ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum exsulare queat. *J.F.R.*

sionem prae se ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Nostro est cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* l. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Past.* III. p. 111. ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτου τοῦ Χλόης. *J.F.R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deest. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe passim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F.G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὑπὸ Πραξιτέλει] Tale est Horatianum illud: *Cum faber incertus scamnum faceretne Priapum, maluit esse Deum.* &c. *F.G.*

1. Καὶ γὰρ κ.] Etsi posterius καὶ, quod *Fl.* omisit; abesse potest, minime tamen eam sequor; quia sic solet Nostro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, sive *Solanus* noster operae duxit notare consensum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte se habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et sic *Diod. Sic.* quoque τὸν Ἀπόλλω. L. 1. c. 47. atque alibi. *J.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. l. 404. sed nullibi, quod praefiscine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud *Hesiodum* epithetum est Veneris passim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζυγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πεντακοσιομεδίμνοις & ἱππάδος etiam mentio injicitur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis censum, ad quem respicitur: siciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲν ἐκ πεντακοσιομεδίμνων καὶ ἱππάδα τελούντας ἐκάλουν. ζυγῖται δὲ οἱ τὰ τριακόσια μέτρα ἀνομάζοντες, ὅσῳ μέτρῳ καὶ συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis simul sumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ θῆτες ἐκαλοῦντο θῆτες, οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδοντες ἄρχειν, ἀλλὰ τοῦ συνκλήτου καὶ

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὴν ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει κἀκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπό τῶν λῃστῶν, καὶ στυὸς [h] κόλλοπας καὶ κιθάρας [i] περισεσυληκότα, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ δήμῳ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ὧν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομίζοιμην, καὶ πρόσ-

ετι

σ Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλαπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυληκότα] Ἀποσυσ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ὧν] Γοῦν O. m Ἄν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς πολλάδας φασίν. ὡσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς ἐπικαίνουσι οἱ γεωργοί. *V.* (ἐπικαίνουσι) οἱ χωρεῖ. C.)

6. Ἐν τῇ Θητικῇ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ πάντων πενέστατοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθοῦ δουλεύειν, τροφίμου. ὁ τῆ Θητικῇ ἂν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ὁ τῆς πενιχρᾶς τάγμασι. *V.*

12. Ἴσου τελίσματος] Δικαιώματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλακας Edita male. Et proxime τὸς pro ὃς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δυνάζων μόνον μετέχον τῆ πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμνους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad *Συγγρ.* c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάδας editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῇ Θητικῇ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & Θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ὧν] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Senſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet μεταγιγνώσκω fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἄν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ πῶ τῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τ̓ κυνοπρόσωπον τῦτον προκαθίζειν μὲ τ̓ Αἰγύπτιον, κ̓ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέ, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκῆν ὁ Λύσιππος κ̓ [c] πλοῦτον ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔτος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι δεῖ χρὴ παρεωσμένον, κ̓ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σε.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt; Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν, ὐ τοῖς προεδρίοις πῦ κάθιζε· χρυσῆ γὰρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ̓ εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθυ τῦ λευκῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν ὕτω Πραξιτέλ, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, excisa, deinde cum ita Praxiteli viderer, Venus facta, & tradita es Cnidiis.

VEN.

[a] ΠΟΣ.] Vid. not. [b] Καὶ πῶ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, ante utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. [c] Πτωχὸν] Πάντα O. [d] Προτιμήσεται] Προτιτίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνυῶν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, ἀντὶ τῦ καλὴν. αὕτη δὲ ἦλθε προκαθίσαι, ὅτε ἐκ τῦ ἁρματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὴν δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παῤ Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα ἐκκοπτόμενος. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὕτως ἀγαλματοποιὸς ἦν τις, ὃς καλλίστην ἐποίησε τὴν ἐν Κνίδῳ τ̓ Ἀφροδίτην ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Tertius pro ἀντὶ τῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τῦ eſſet in V. ἀντὶ τῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὸν ad praecedentia relatum exemſiſſi queat. *J.F.L.*

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* l. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτων τ̓ Χλόης. *J.F.R.*

80. Πεῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F.G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἐρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν ὕτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F.G.*

1. Καὶ γὰρ κ̓] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τ̓ Ἀπόλλω. L. 1. c. 47. atque alibi. *J.F.L.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praeſiſcine dixerim, apud Hom. πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐν τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῷ θητικῷ, tum πεντακοσιομεδίμνοις & ἱππάδι etiam mentio injicitur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: ſciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲν ἐκ πυρῶν ὁμοῦ καὶ ὑγρῶν (oleo, arbitror) μέτρα πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) πεποιῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἑκατὸν μέτρα ποιεῖν τριακόσια· (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλει. ζευγῖται δὲ οἱ τὸ τρίτον τιμήματος ἀπομισθοῦντες, οἷς μέτρον ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ θῆτες ἐκαλοῦντο θῆτες, οὐκ ἐδημόσιον ἄρχειν ἐδύναντο ἄρχειν, ἀλλὰ τῷ συνηλιάζειν μόνον ἐ

λε-

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam, qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὰ ῥαψῳδίων χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καὶκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις που καθήμενον, ἀπεστεφανωμένόν γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ στὰς [h] κόλλοπας τὰ κιθάρας [i] περισεσυληκότα, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θητικῷ ἐκκλησιάζουσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' οὖν μὴ σφοδρά, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσ-

[e] Καὶ] Abeſt a *Fl.* [f] Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. [g] Ἐν τοῖς ζευγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* [h] Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλπας. Sed O. σκόλοπας. [i] Περισεσυληκότα] Ἀποστρ. O. [k] Τολμήσειεν] Τολμῆσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. [l] Δ' οὖν] Γοῦν O. [m] Ἄν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς καλλάβους φασίν. ὑσὶ δὲ οἱ πασσάλισκοι, οἷς λόφους τοὺς ἵππους) αἱ τουραί. *V.* (ἱππίους τοὺς) αἱ χαῖται. C.)

6. Ἐν τοῦ θητικοῦ] Θῆτες ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ πάντων πενέστατοι, ἀπὸ τῶν θητεύειν, ὅ ἐστι μισθοῦ δουλεύειν, τροφόμοι. ὁ τοῦ θητικοῦ ὢν ἐκκλησιάζειν λέγει αὐτὸ τοῦτο τοῦ πενιχροῦ τάγματος. *V.*

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὰς pro ἂς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζων μόνον μετοῦχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πεντακοσιομεδιμνοὺς, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τῶν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *F.M.G.*

5. Κόλλαπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλαπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *F.F.R.*

6. Τοῦ θητικοῦ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πεντακοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *F.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *F.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *F.F.R.*

10. Εἰ δ' οὖν μὴ σφοδρά] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *F.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſexdecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένον fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *F.F.R.*

Ibid. Ἄν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

ἐστὶν ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲ γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἔστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέησε ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν πυγῶν ὁπλαδών; ὥστε ἄμεινον ποιήσεις ὀρθὸς ἀδὴν ἐκκλησιάζων, ὑπτιοκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen alteri clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὸν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἕτεροι πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἔτι ἑτέρους. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰσὶν οὖν ἀνατρέπει τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὸν εἰς τὸ θητικὸν τελῶν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶτα τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

Ἕν τινες ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὸν ἕκτον ἂν εἴη] Ἤτοι τὸν ὑπέρκυρον, τὸν ἐσόμενον, τὸ τέλειον. εἰς † πόντε γὰρ τὰ πόλεως τῶν Ἀθηναίων συστήματα διῃρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακοσιομέδιμνοι. *G.*

27. Τὴν πνύκα] Πνὺξ λέγεται ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πυκνοῦσθαι τοὺς συναγομένους εἰς αὐτήν. *V.*

* Διῄρητο] Male διῃρέτη Ed. *Clar.*

† Πόντε] Corrupte haud dubie. *Mahl.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲ γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἔστιν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumsesunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσῆ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῷ ἐκκλησιάζουσα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienfi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγιτῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θῆτες. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους ἐν τοῖς ἱππάδι ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομέδιμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τοὺς ἱππάδι sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum

12. MERC. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii ejusdem, Lyſippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quisque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον καὶ τοῦτο. χαλκὼ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐστόν, καὶ τέχνης τῆς αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, καὶ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός, ὁ Διόνυσος ἑτοσὶ, καὶ Ἡρακλῆς. πότερος οὖν αὐτῶν προκαθεδεῖται; φιλονικοῦσι γὰρ ὡς ὁρᾷς. ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲν ἀναμίξ καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία· καὶγὼ εἴσομαι τότε, ἥν τινα χρὴ ποιήσασθαι τὴν τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, ἀφροδισίας, ὦ τοῦ νέκταρος, καὶ ἀμ-

f Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διός] Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. g Προκαθεδεῖται] Προκαθίζει Fl. item marg. Ar. Vulgatae favet P. h Καθιζόντων] Καθιζέτωσαν Fl. i Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. k Δὲ] Abeſt a Fl. adeſt in aliis. & P. l Χρὴ] Deeſt in O. m Διαπομπάς] Bis O. n Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἱκετόμβοαι; niſi quod male πάλαι priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι οὐ κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα· ὡς ἀλεξίκακον. χὠμοίρφως ὁ Λουκιανὸς ‡ τὸν Δία ἐπαίνων ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα, παρὰ τὸν Δίαν ἐπικαλούμενον. V.

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, ſed Mercurius loquitur. M. du S.

butum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide *Pollux.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Ariſtidis, & *Meurſium* in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. J.G.G.

19. Ἀφ' ἑπτὼν ταλάντων] Conf. ſupra *Aſin.* c. 53. λὰν χαλάνης πεντεμβύν. *Ariſtoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὰ πῦρ ἄπτουσι. Sed propius accedit, imo plane reſpondet hoc *Demoſthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui eſt *De Coron.* in Decreto Cherſonef. p. 326. A. Ed. *Herwag.* στεφανοῦσιν — στεφάνῳ λὰν πεντάλαντον ἰδιωτῆ. J.F.R.

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* converſum eſſet, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adſcripſerat, vertendum *ſupra*. J.F.R.

Ibid. Πεντακ. — ἂν εἰς] Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt πεντακ.— leguntur καὶ τὸν ἑκατόν, nam prius eſſe poſteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. M. du S.

21. Καὶ τὸν ἑκατόν] Delerat haec verba *Solanus* in *Faustina*, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Guſa.* in verſione retinuit, nolui omittere. J.F.R.

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; Et καθιζέσθωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non ſemel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἑκατονόντων pro ἑκατονέτωσαν. Adde *Alciphr.* 2. 2. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ ποιηταὶ, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθιζόντων malint, quia καθίζω eſt *collocо*, καθίζομαι *ſedeo*. Sed nihil opus eſſe, credo. Nam & ſic *Long. Paſt.* 2. §3. Φιλητᾶς καθίσας ὄρθιον *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα καθίζ' Ἑλένη. *Ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. J.F.R.

46. Διατριβάς] Subaudi ποιεῖ ὁ Ζεύς. F.G.

Διατριβάς] Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. M. du S.

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non diſplicet ſcriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἱκετόμβοαι; Feſtinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen ſi lubet, *Ariſtoph.* Plut. 114. αἷμα· αἷμα, ibique *Spanhem.* Item vſ. 643. ταχίως, ταχέως.

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καλασιώπησον αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον οὖν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ [d] διακελεύεσθαι σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, περιμένοντες ὅ, τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶσθα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimas!* JUP. Silentium illis imperа, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſui veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa ca-

te-

a Κατασιώπησον] Κατασίγησον O. P. b Συνιᾶσιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσσος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* e Ὁπόταν] Ὅτε O. P. Nil mut. *Fl.* f Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλης *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χίως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατισχύσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λέξιν μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Evang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτε ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ἐπ ἀπειλοίης. In reliquis ἐπὶ τῷ ἀπείλοις. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀνασπᾶν.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam Gujeti emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτε pro ὁπότε habere, fallitur; nam ὁπότε etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *F.* inſtitutum tantum ſignarit ε. ἠπείλης *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom.* Il. O. 179. Ἠπείλει κρείσσων &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, car-

ἢ χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων (πολυθεωτάτη γὰρ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀμαρτετάραγμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑποτρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι [g] πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀποπώταλον ἁπάντων, ὃπλέλησμαι τὸ προοίμιον [h] ἁπάντων τῶν [i] λόγων, ὃ προσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὴν σιωπήν, [k] καί τι ὑπέρμεγα κακὸν [l] ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλε γᾶν, [m] ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ [n] μευ πάντες [o] τε θεοὶ, πᾶσαι τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς [p] πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

[g] Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. [h] Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* [i] Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. [k] Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. [l] Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. [m] Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. [n] Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Μὲν Edd. vulgo. [o] Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. [p] Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Solani.* Πεπαρῴνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τῦ προίσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴνηται] Ὑβριστικῶς πέπρακται. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι. quod verum eſſe loco ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ἐκέτευε vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ἐκέτευε ὁρᾶσι τοσαύτην — τὴν παραχήν, ubi L. ſolus etiam ἴστε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μὲν, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παρωιδεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas:

δοκεῖ, τὸ μὲν φορτικὸν τῶν μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τὸν Δημοσθένους δημηγοριῶν τὸν κατὰ Φιλίππου ἤν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάξων. οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτην [d] εὐκαιρον τοῖς ἐπορυμμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ὧν ποτε· „ Ἀντὶ πολλῶν „ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοί, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἐλάττω νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ἅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, „ προσήκειν προθύμως ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοὶ, μονονουχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιείς, ὅτι δεῖ „ παρόντων ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστιν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (defi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλῃς O. & marg. A1. Ἐθέλεις Fl. b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. A1. d Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. A1. e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξαι δ' ὧν ποτὲ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ Fl. Rectius utramque perſon. omittit. P. & Fr. Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξαι etiam marg. A1. f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. Fr. S. Ἡμᾶς male cett. g Ἀφιεὶς] Ἀφεὶς marg. A1. h Ἡμῖν] Ὑμῖν Fl. i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι P. Sine μοι J. H. Fl. S. l Δὲ] Γὰρ marg. A1.

91. Σύνειρε] Σύναπτε, σύμπλεκε. G.

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. G.

6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. F.

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. J.F.R.

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξαι, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. M. du S.

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξαι legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. ſ. denuo *Merc.* loquens induceretur. J.F.R.

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. M. du S.

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. M. du S.

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. J.F.R.

18. Περιπατήσαιμι τὸ διλιὸν] Sunt verba LXX. Interprett. *Geneſ.* III. 8. M.V. la Croze.

Περιπατήσαιμι τὸ διλιὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν. Idem *L.* 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox *Dial. Galli* ſequente, τὸ ἑῷον: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸ ἑῷ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. J.F.R.

23. Δίδυμον τοῦ χώρας τέτταρας ὧν μάλα πρ.] Si τετταρας excipias; plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λίβανωτοῦ χώρας ὧν μάλα ὀλιγοστὰς. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. J.F.R.

24. Ἐπισείσθηναι] L. optime. In reliquis ἐπισ—. M. du S.

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis dilucide exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde ferum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἀν-

m Ἐπιλείπει] Ἐπιλίπει *mss* O. n Ἀπολυμένη] Ἀπολομένη *Fl.* o Περὶ] Sic *J. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* p Ἄλλην] Ἀλλὴ O. q Πάνυ] Omittit O. r Καὶ] Omittit *Fl.* s Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *AIW.*

13. Περὶ τὴν Καφηρίαν] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρίαν, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τυναχώδης, σκοπίλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι καὶ χειράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόδασιν λιμένα τειχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι καὶ δηγεῖσι τοῖς ὑπείροις κλιμακούμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβολὴς σκόπελος, ἢ ἄκρα κύματα λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἰρηκὼς Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ κλιμακοῦσθαι ἀνενδύτως, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ καὶ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει κεκαφηότα νίκην, οἱονεὶ (5) πνευστιῶντα, ἤτοι τῷ τοῦ πολεμικοῦ ἀγῶνος καματῶντα, ἢ τῇ ἀγωνίᾳ τῆς νίκης, ἢ χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατῳρυάσης, καὶ ὥσπερ τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα καθειργούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἴλαθοι τελεῖοι ἐκπεπνωκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἐκτοθὲν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν ἀπὸ τῆς χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπῄρκει τῇ εὐστομίᾳ τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος ἀγγείου ἐκχυθέντος σώματος ἀμφοτέρως ἐκχυθέν. (6) *V.*

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τῆς πόλεως, ἐνταῦθα δὲ τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκνιπότητα. *V.*

22. Ἡδὴ δὲ κορυζῶντα] Ἰσὸν τῷ γήρᾳ μυξᾶς ἐκχεῖσθαι, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καλαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 366. f. *J. F. R.*

(2) Τυναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato συναγώδης restituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεχαρήοντα. *M. du S.*

(5) Πνευστιῶντα] Πνευστιοῦντα. V.

(6) Haec omnia de Capharco Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκτέθειται, ὅτι τὰς σκλίσντας ἐκεῖ ἐκτὸς οἱ Εὔβοιοι. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφηρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר *Caphar*. Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Ποτὲ editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἀποσβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi praepositionis. τὸν, *ac tenue flatum una cum carbone exstinguentem*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παροχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολὺν ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκότα· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ·
καί τινας βοῶντας, καὶ διαφερομένους ὑπὲρ
[g] θάκων [h] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβου-
λήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸ πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐῴκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
παγχωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν ὀπίτριπλον, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρᾶσθαι G. P. Ὠσφρῆσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι *Graev.* b Παροχόντος] Παροχόντας *Pell.* c Ὑποχόμενος] Recte sic *Fl. Fr. P. H. S.* &c. Ὑποχομένων *J.* Ὑποχομένης *Vz.* Ὑτιχνεμένος Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. *A1W.* Θάκων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων *Fl.* male. Καθημένοις marg. *A1.* i Καὶ] Deest in *Fl.*

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. *V.*

31. Ποικίλλω] Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἰχαλεῖτο δ' ἔτως ὅτι τὸ ποικίλης ὁ αὐτῇ ζωγραφίας. *V.*

34. Καὶ διατεινομένους] Ἀμφισβητοῦντας. *V.*

40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. *V.*

43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούρειος ὁ Στωϊκὸς δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἁδὺ προϊόντας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στωϊκοὶ προνοίας. *V.*

44. Τὸν ὀπίτριπλον] Τὸν ἄξιον τῆς ἐπιτριβῆναι, τυτθὸν πληγῆναι. *V.* Παγκακιστον. C.

* Ἐπικέρμιος] Ἐπικούρειος edita. Mutavit *M. du S.*

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solarium ἐπισβεσθῆναι* ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. *J.F.R.*

25. Ὀσφᾶσθαι τῷ καπνῷ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα λησόμενος τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἅπτα τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τῷ καπνοῦ ἀθροίζοντος, *ut in prima statim extinguerentur, & vix summas nares ferret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφῆσθαι. Sed Lege ὀσφᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. *J.G.G.*

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines inveniisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θᾶκων, & quidem rectius. Nam θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, serio valde contendentes. Nam sudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio risu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum facerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inspicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud sibi volens, quam nos nec omnino esse: nam eo nimirum illius valebat disputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat supra vires, & indignabatur, & omni modo pro caussa nostra decertabat, cum nostram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque instituamus. Atque habebat quidem & ipse suos quosdam laudatores; verum . . . fessus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo respiciebat

45 μοκλέα τ' Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γοῦν Τιμοκλῆς ἱδρῶ, καὶ τὴν φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· ὁ δὲ Δάμις, τὸ Σαρδόνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα.

50 Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γοῦν κατάρατος Δάμις ὅτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, ὅτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] οὐδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι

55 λέγων. τοῦτο γοῦν [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύνατο, καὶ ἦσαν τινες, οἳ ἐπῄνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνει, καὶ συνεμάχει, καὶ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὴν ἐπιμέλειαν

60 ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιών, ὡς [q] τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, καὶ διατάττομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκει γοῦν ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώνει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς

k Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. *l* Ἐπιγελῶν] Ἐπιμισθῶν O. *m* Ἦρα] Deest in O. *n* Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ οὐδὲν, ἀλλὰ adscripsit *Solan.* Οὐδὲν, ἀλλὰ O. *o* Μηδὲ] Sic P. Mη—δὲ cett. & O. *p* Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. *q* Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obscure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδόνιον ἐπιγελῶν] Σαρδόνιον γέλωτα λέγει, ὁ ἐν ἀπορίᾳ γινόμενον. *V.*

sed θᾶκος est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, consessum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem. *J.G.G.*

Θάκων] Ita etiam Mss. Ox. & P. vide Schol. *Aristoph.* 128. E. sed hic *sedilia* significat, ut apud eundem juniores dicuntur τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπαναίστασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλαι] Uti solent apud *Homerum* passim. Sed verba non sunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipse pingitur Ovid. c. 11. verum prolixior fuisse videtur barba Philosophorum. De ἰσιστικὸν. vide Pisc. c. 12. *M. du S.*

42. Παμγυναικισάμβῳ] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis ο brevi in med. Sed praestat ω. *Alciphr.* I. p. 26. Παμγυναικίσασθαι τοὺς ἀντιρρητὰς βυλόμενον, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Nostro *de Calumn.* adfert. *J.F.R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec scriptura, & quia supra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκόπτετο habent, vulgatam sic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperassem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omisso jam saepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hist.* c. 13. &c. *J.F.R.*

48. Τὸ Σαρδόνιον] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἐπὶ ὕβρει ὄντα. Sic in *Asin.* Σαρδόνιον γελῶντες ἔλεγον. I. e. Sardonice ridentes ajebant. *G.C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opsopœus *breviter*, *nihil aliud quam in universum nos non esse*; quae quidem singula unde colligat, praesertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omissa illa, *nihil aliud quam nos non esse dicens.* Atqui ipse auctor & nunc & in principio testatus est, multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam Deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Jovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut οὐδενὸς Deo-

εἰς τ Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν ἁλῦσαι τ συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτοῦντος τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μέλαξυ ἀπιόντων οἴκαδε [b] παρ' αὐτὸς ἐπαινούντων τὰ τῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ πολὺ αἰρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγγυᾶσθαι τοὺς ἐναντίους, ἀλλὰ περιμένειν [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

69 ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego jussi circumfusam solvere disputationem. Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum dum domum eunt sermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas se adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie.

[e] Ταῦτ' ἔστιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοί, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ἔτοι [g] πειθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

18. Haec sunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut si sint; ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis, &

[a] Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ λόγον O. P. & marg. *A1*. [b] Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. [c] Πολὺ] Omittit praepos. O. [d] Εἴ τι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & P. [e] Ταῦτ'] Τοῦτο *Fl.* Vulgatam probat P. [f] Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omisso ", (ut ex signo a *Solano* adposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. [g] Πειθεῖεν] Ita *P. V2. B2.* & *S.* recte. Πισθεῖεν *J. Fl. Fr. H.* male. [h] Ὅλως] Ὅλῳ male *J.* [i] Σφῶν] Omittit *Th. Mag.* in ἀπρονοήτους. [k] Ἄτιμα] Ἀτίμητα P. & marg. *A1*.

69. Παρομαρτοῦντος] Συνακολουθοῦν. *V.*

Deorum aut non providentiam *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent. *F.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. οὐδὲν ἀλλὰ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ λόγον. Sed nihil muta, & confer Δίων. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμητα, sed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τῦ νόμου] Formula sequitur in Concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνισάμβοι] De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed stantes tantum *conciones habuisse*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. *M. du S.*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: Ego de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. *Plut.* τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Facessivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctissimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τι λεων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ista & inter Deos fictio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum pervenisse

rint

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi causſa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum, quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque lutum fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis causſa fiduciam sumere.

l στερόμενοι. ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσῃ καθ' ἑαυτόν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀναστάμενοι συμβουλεύοιεν. EPM. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ηλιθμένων ἐκπεπληγμένοι;

1 ΜΩΜ. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδατος καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δέ, εἴγε μοι μετὰ παῤῥησίας ὁ λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος εἶ ἐπὶ τῷ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

l Στερούμενοι] Στερόμενοι O. m Ἠγ[ελμένων] Λεγομένων P. n Ὑμεῖς] Sic recte B1. Fl. J. S. Ἡμεῖς male H. P. o Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. p Ἐπὶ τῷ συμφέροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male J. Fl. Ald. H. S. Συμφέρον τι P. Συμφέρει τι B1. Fr. q Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. ——σόμενος B2. Vulgatam servat B1. cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι *καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἐκάνὸς γνώμῃ εἰσφέρειν ἀναστάσθω ἐρῶν ὅτι ἔχει. V.

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκέλευε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγονότας, καὶ

* Καθὼς] Ita restitutum ex C. & V. Καθιζομένοις Edit. Cler. male. Et mox ἀναστάθω, sine σ. & sine accentu, unde ἀνίστατο quis legeret; sed ἀναστάσθω verius licet forsan ex conjectura. fecit M. du S.

† Ἐκέλευε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non o-

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae causſa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. b. εἰ γὰρ οἱ νέοι καὶ εὐγενεῖς ὄντες, ὅταν δὲ ἀτελεῖς πάλιν τῶν δώλων δεδοίκασι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide.

1. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲ. Th. M.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπαντες. M. du S.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ἐ-

μοιτ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἔξὸν δὲ δημηγορῆσαι, ὅτε τοῖς ἀτίμοις, ὅτε τοῖς ξένοις, ὅτε τοῖς μὴ καλαλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν ὧδε τοῖς θεοῖς ὑποτίθεται. V.

perae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. J. F. R.

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit Solan. Recte; nam significatur *post eos*, non *simul*, cum. J. F. R.

μοιτ' & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & H. J. F. R.

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. J. F. R.

7. Τῷ συμφέροντι παῤῥ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό, B2, & Fr. aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέρον τι. quin & π——ττό—— B2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. M. du S.

εἰς τ' Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ' νύκτα ἐκέλευσα θεῖχυθεῖσαν ἁλῦσαι τ' συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ' ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἰκαδε [b] παρ' αὐτὸς ἐπαινούντων τὰ τῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πολὺ πολὺ αἰρομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγνωκέναι τοῖς ἐναντίοις, ἀλλὰ θεραπεύειν [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego jussi circumfusam solvere disputationem. Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum dum domum eunt sermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas se adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie.

[e] Ταῦτ' ὄφιν ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοί, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ὅτοι [g] πεισθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεὺς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν ὑρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

18. Haec sunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut sint; ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & frustra desidebimus in colo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigil

a Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ' λόγον O. P. & marg. A1. b Παρ' αὐτὸς] Lacuna in O. c πολὺ] Omittit praepos. O. d Εἴ τι] Deest in Fl. Adest in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam p P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omisso ", (ut ex signo a Solano adposito suspicor) συκοφάντα. Lo, g Πεισθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πεισθεῖεν F. Fl. Fr. H. male. h Ὅλως] Ὅλῳ male F. i Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. k Ἄτιμα] Ἀτίμητα P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent. *F.G.*

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. οὐδὲν. ἀλλὰ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. *M. du S.*

68. Ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ' λόγον. Sed nihil muta, & confer Dion. c. 7. *M. du S.*

71. Παρ' αὐτὸς] In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. *M. du S.*

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. *F.G.*

82. Ἄτιμα] P. ἀτίμητα, sed non placet. *M. du S.*

94. Ἐκ τῦ νόμου] Formula sequitur in Concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. *M. du S.*

Ibid. Ἀνιστάμενοι] De rost[illegible] audis; unde conjicere est [illegible] stantes tantum *conciones*

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt de aetate intelligendum, eo potissimum inducti seo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, tiam sibi, utpote juniori, non licere pro[illegible] dicere. [illegible]ue sensu vocem passim usurpari Vid. [illegible]yrop. VIII. p. 133. 35. [illegible]ἰμάτι[illegible]cirilli usurpat in Anton. V[illegible] Nost[illegible]. 1. & 15. Facessivit tamen neg[illegible]im doctissimis: inter c[illegible] ius [illegible]e mox, ut fit, cogit[illegible] ut [illegible] disjuncta pro τελ[illegible] Se[illegible]t scripturam: re[illegible] T[illegible]o ii sunt, quibus [illegible]s fasque est. R[illegible] t [illegible]conatoriam aet[illegible] [illegible] obtinebat, ut [illegible] eret dicere; [illegible]oluit, qui [illegible] aetate [illegible] vir

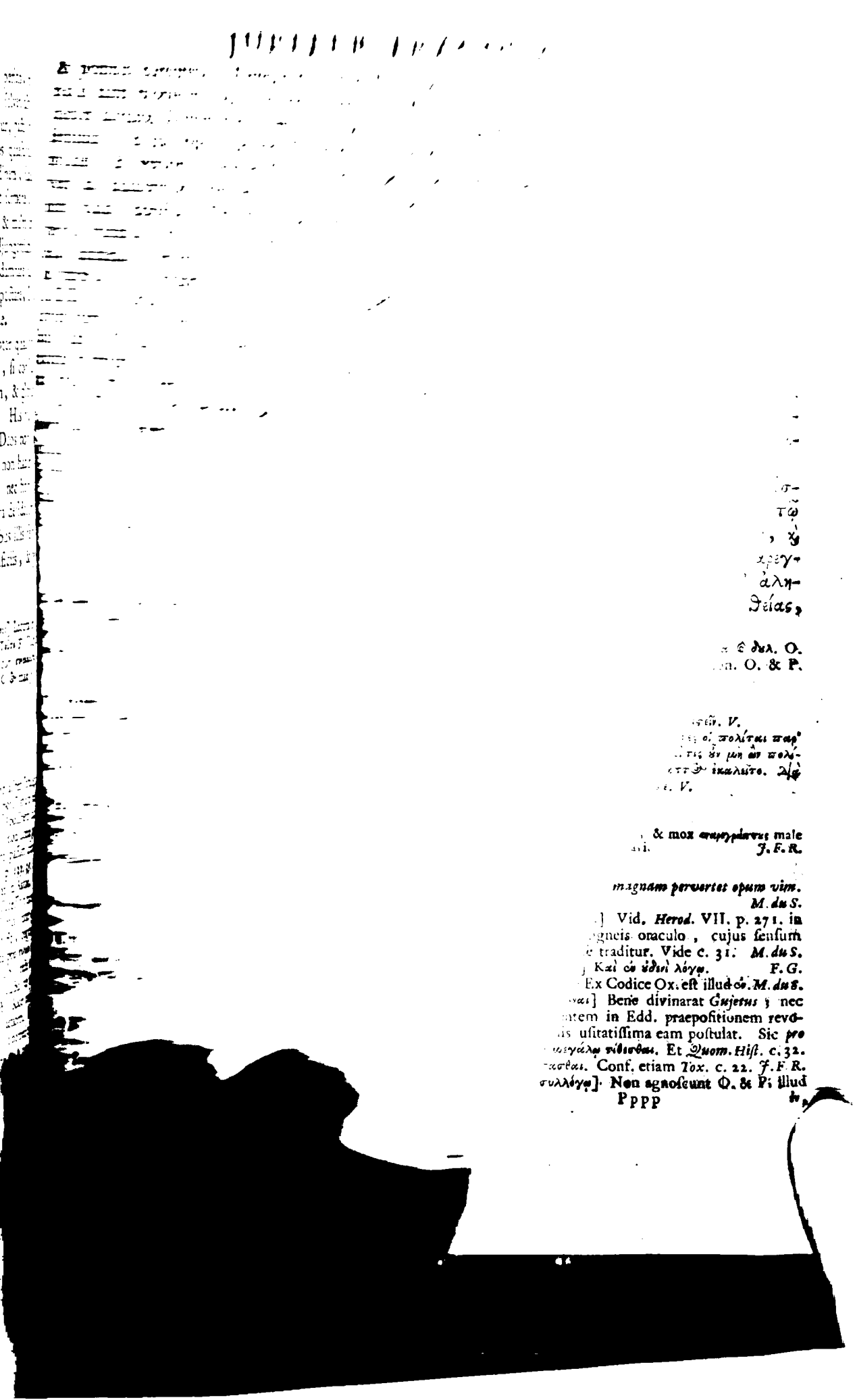

σ-
τῷ
, χ
χρεγ-
ἀλη-
θείας,

ε δυλ. O.
on. O. & P.

σεῖν. V.
οἱ πολῖται παρ'
τις ἂν μὴ ἂν πολι-
ττ' ἐκαλεῖτο. Δὲ
ε. V.

& mox *παρεγράψατες* male
vi. *J. F. R.*

magnam pervertet opum vim.
M. du S.
] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in
gneis oraculo, cujus sensum
e traditur. Vide c. 31. *M. du S.*
Καὶ τὸ ὑδρὶ λόγῳ. *F. G.*
Ex Codice Ox. est illud τὸ. *M. du S.*
ναι] Bene divinarat *Gujetus*; nec
item in Edd. praepositionem revo-
is usitatissima eam postulat. Sic *pro*
μεγάλῳ νίκησθαι. Et *Quom. Hist.* c. 32.
ασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*
συλλόγῳ]. Non agnoscunt Q. & P; illud

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ ἡγούμην προσδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας θεωρήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἔχοντας τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην ἐν τῷ βίῳ [g] τὴν ταραχήν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πονηροὺς δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς χρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους ἀκολαζομένους, ἀλλὰ καταλανθάνοντας· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες οὕτω καταφρονοῦσι περὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων·

Ὡς καθὰς τὸν [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc angustiarum perventuras res nostras, multosque id genus exorituros nobis Sophistas, a nobis ipsis audaciae suae obtentum capientes. Et, per Themidem, non irascendum est Epicuro, neque ipsius sodalibus, & successoribus sententiarum, si talia de nobis putarunt. Quid enim sentire illos aliquis postulet, cum tantam in vita perturbationem rerum observant; qui boni inter illos sunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & servitute, pereuntes: pessimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; sacrilegos non punitos, sed latentes; in crucem vero actos, & fustibus caesos interdum eos qui nihil injuste egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quasi omnino non simus.

20. Praesertim si audiant oracula dicere:

Qui superabit Halyn, magnam perverte opum

[a] Πάντες] Deest in O. [b] Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. [c] Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* [d] Ἢ] Abest a *Fl.* [e] Ἂν] Ἐν O. [f] Ὁπόταν] Ὅτι L. [g] Τὴν] Omittit O. [h] Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμωμ. *J.* [i] Μὲν] Inserui ex O. aberat ab Edd. [k] Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. [l] Ἀκούσωσι] Ἀκούσωσι O. & marg. *A1.* [m] Ἅλυν] Ἅλυν male *V2.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀπεικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποβλεπομένων τῷ λέγοντι· ἀλλ' ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διϊξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιέσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καθάπτεται. *G.*

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὄμνυσιν· ὡς δικαίως † θεῶν ἀπολαμβανόντων,

ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους. *G.*

29. Τὸν Ἅλυν] Κροίσῳ τῷ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ ἐφαντάσθη ὁ Ἀπόλλων τὸν Ἅλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, διαπερᾶσαι. ὅτι Ἀστυάγους μεγάλου ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας ποίαν ἀρχὴν, Ἅλυν τὸν ὠνόμασε. *V.*

* Μὰ τὴν] *Metum frustra*, antea misere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Hav.* de Adulat. & Amici discrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barnesii* non comparent, saltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ αἰὼν πτωχὸς, εἰ δὴ βούλεται
Πτωχοῦ καλεῖσθ', ὅστις ἂν σύνευς ἐμοὶ
Φίλος παραλῇ τ' ἀπὸ καρδίας ἐμοῦ.

Nisi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua sententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. F.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum respondet Belgicismo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vs. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graecism. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elsner.* ad *Euang. Matt.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπότ-

opum vim, nec tamen indicare, ſuam ne an hoſtium? Et rurſus,

O Salamis perdes mulicbri e corpore natos.

Et Perſae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rurſus cum audiunt, nos & amare, & vulnerari, & ſervire, & vinciri, & diſſidere, & ſexcentas moleſtias habere, idque cum beati & immortales eſſe poſtulemus: quid aliud, quam merito nos deridenr, & nullam noſtri rationem habent? Nos vero indignamur, ſi qui homines non plane amentes reprehendunt iſta, & noſtram providentiam reſpuunt: cum ſatis habere debeamus, ſi quidam adhuc nobis poſt tot noſtra peccata ſacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (ſoli enim ſumus, neque eſt in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aeſculapium, adſcripticios illos) reſponde mihi ex vero, an unquam

καλαλύσῃ. ἀ μέντοι δηλήτηων, εἴτε τ αὐτῶ, εἴτε [n] τ τ πολεμίων; ἢ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γὰ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲ γὰ πάλιν τ ῥαψωδῶν [o] ἀκούσιν, ὅτι ἢ ἐρῶμεν, ἢ τιμωρσκόμεθα, [p] ἢ δουλεύομεν, ἢ δεσμούμεθα, καὶ φασιάζομεν, ἢ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ἢ [q] ἐν ἑδενὶ λόγῳ τίθεν) τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγαναχτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἀ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ἢ τ πρόνοιαν ἡμῶν [r] παρωθοῦν), δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰ ἐσμὲν, ἢ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἐξω Ἡρακλέους, ἢ Διονύσου, ἢ Γανυμήδους, ἢ Ἀσκληπιοῦ, τ [s] παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τ] Τὴν omiſit O. o Ἀκούσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν ℰ δεσ.] Καὶ δεσμούμεθα ℰ δουλ. O. Sed *Fl.* ἢ δεσμ. omiſit. q Ἐν] Inſertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepoſition. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν ἢ Ἑλλήνων ναυμαχίῳ ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τ χρησμόν. λέγω δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοήσας, ὅτι ἂν γὰ, φησὶ, θεῖαν ‡ ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, εἰ ἐν αὐτῇ πίπτειν ἐμέλλον Ἕλληνες, πάλιν ἔσεσθαι Ἕλληνικὴν, οὕτε τ Περσῶν προειμαντεύσατο θάνατον. *V.*

‡ Ἐκάλει] Sic emendavit Noſter *Solan.* ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

44. Δέον ἀγαπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. *V.*

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐγγράφοντο. εἰ τις δὲ μὴ ἐν πολίτης ἐγγράφοι παρ' ἀξίαν, § παρεγράπτῳ ἐκαλεῖτο. ἀφ' οὗτοι τούτους παρεγγράπτους ὠνόμασε. *V.*

§ Παρεγγράπτους] Παρέγραπτους, & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. *J. F. R.*

17. Ὅπότων] Conf. ſupra c. 19. med. *J. F. R.*

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad ſupplicium, dixi alibi. *J. B.*

Τυμπανιζομένους] Id quid ſit non recte docet *Bourdelotius*. Vide Scholiaſten *Ariſtoph.* 50. *M. du S.*

Τυμπανιζομένους] *Dixi alibi*, Bourdelotius. Ubi vero? *Bourdelotius* egregius commentator, ſemper aut alibi dixit, aut alibi dicturus eſt. *M. V. la Croze.*

26. Οἶδε] Sic optime Codex O. In reliquis ἐδέν. *M. du S.*

29. Διαβὰς τ Ἅλυν] Vide *Herodotum* l. c.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Quod a Cicerone verſum:

Croeſus Halyn penetrans magnam perverter opum vim. *M. du S.*

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. *Herod.* VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus ſenſum Themiſtocles aperuiſſe traditur. Vide c. 31. *M. du S.*

41. Καὶ ἑδενὶ λόγῳ] Καὶ ἐν ἑδενὶ λόγῳ. *F. G.*

Ibid. Ἐν ἑδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. eſt illud ἐν. *M. du S.*

Ἐν ἑδενὶ λόγῳ τιθέντι] Bene divinarat *Gujetus*; nec ego dubitavi abſentem in Edd. praepoſitionem revocare; quia phraſis uſitatiſſima eam poſtulat. Sic *pro Imag.* c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et *Quom. Hiſt.* c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam *Tox.* c. 22. *J. F. R.*

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoſcunt O. & P. illud ἐν,

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵτινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρέργου ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὅτι σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τόν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἶγε [h] μὴ ὁ Εὐρυσθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὥσπερ φιλανθρωπίας ἀναπυθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τοῦτον τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur, curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Sironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵτινες] Εἴ τινες O. b Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. c Εἰς] Ἐς O. d Σῇ] Non adest in O. e Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. A1. & P. Παροδοιπόρων O. f Σκείρωνα] Σκίρωνα O. g Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπτην male O. h Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. i Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. A1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγεὺς Ἀθηναῖος ὢν ἐν Τροιζῆνι πόλει τῆ Πελοποννησου συνοικεσιδήσειν Αἴθρᾳ τῇ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγένησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἰὼν τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὗρων, πάντας ἀπέκτεινεν ὧν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. V.

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃστὴν ἦσαν ὅτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς ὢν, (1) ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆ θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐρρίπτει, καὶ ὑ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) V.

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ ὅτος λῃστὴς ὢν, ἐκαμπτε πίτυας, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. V.

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ ὅτος ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαζε. καὶ τὸ μὲ βουλόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ

ἦκε, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καλέσαντας αὐτὸν εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ ὑπῆρξε Θησεὺς ὢν μεγάθει πρῶτον ὢν ῥώμῃ χερόμενος εἰς τοὺς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, ὅτος στείρων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τὸν ὄγρις ἑαυτοῦ, εἰ δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. V.

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busirin, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. ις. β. 18. ιθ. 20.) Echetum solum, quem nullibi apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος τὴν Ἠπειρῶν βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat M. du S. Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. Ver. Hist. J. F. R.

64. Τοῦτον] Τὸν Ἡρακλέα. V.

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit M. du S.

(2) Subjunxit Solan. continuo filo (de hoc Ovid. in Epist. Heroid.) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀναπτεπόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀναιρεζόμενοι. J. F. R.

(5) Ἠνάγκαζε] Ἠνάγκαζε V.

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. J. F. R.

(7) Διτυέρσης ὅτος] C. Αντυέρσης ὁ Κερκύων. V. vero Αττέρσης &c. Sic notavit M. du S. nec tamen Impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityersis fuerit. Lityersas Midae fil. Hesych. J. F. R.

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτειναν ante editum, mutavit M. du S. non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutasset quod aeque bonum erat. J. F. R.

ὦ, retinui tamen. M. du S.

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. Prometh. c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. Hemsterh. J. F. R.

70. Καθήμενα] Conf. supra de Sacrif. c. 9. pr. M. du S.

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. Gesn. in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. J. F. R.

75. Ἐπεὶδὴ καὶ ἀλίγοι οἱ ἄνθρωποι ἀνακίπτουσιν, ἀρίσκουσι δὲ ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τοὺς στεφάνους πίμπουσιν] Quod si, inquit Momus, homines paul-

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curasses Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebriosas Centaurorum contumelias.

22. Sed si verum dicendum est, sedemus in hoc solum intenti, si quis sacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua suo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut sors tulerit. Itaque nihil praeter spem nobis accidit, & in posterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil sibi prodesse, si sacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τ᾽ Ὕδρας, καὶ τ᾽ ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τ᾽ [l] Θρακικῶν, καὶ τ᾽ Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

Ἀλλ᾽ εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον [m] ὀπτηρῦντες, εἴ τις θύει, καὶ [n] κνισᾷ ° περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ᾽ ἄλλα κατὰ ῥᾳθυμίαν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ᾽ ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡς οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ᾽

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζεις O. *l* Θρακικῶν] Θρακείων P. Vulgata est in *Fl.* &c. *m* Θύει] Θύσει O. *n* Κνισᾷ] Κνισάτει O. *o* Περὶ] Sic *Ald. H. Bl. Fr. P.* Παρὰ *J. Fl.* Ἐπὶ *S.* *p* Τύχοι] Τύχῃ O. *q* Παρασυρόμενα] Π——ενον G. O. *r* Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν *Fl.* *s* Ὄν] Ὢν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. *t* Πομπὰς] G. P. O. & marg. *A1.* Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ὁ τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. *V.*

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haesitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. *J. F. R.*

lo attentius rem considerent, facile deprehendant nihil sibi prodesse, si nobis Diis rem sacram faciant: non enim propterea rerum humanarum cursus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν ἢ τὰς πομπὰς πέμποιεν] sit omnino γνησία. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne sacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, solennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de sanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praesertim quum eam probam esse doceat nos insignis locus in *Demosthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί᾽ οὐκ ἔγωγε, εἶποιτ᾽ ἄν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκοῦν ἐχειροτονεῖτε δὴ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί δῆτα ποιοῦσι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρὸς οὗ ἂν ἐκπέμψητε ἐπὶ τὸν πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱερποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienses? Minime vero nos quidem, dicturi sitis; sed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creastis e vestris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magistros equitum duos? Quid autem isti plus agunt uno viro, quem miseritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum sacrificulis.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demosthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδίνετο δὲ μοι Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανον χρυσοῦν, ὅτε παιδα-

σκαλήσας, καὶ ἱμάτιον ἁλουργὸν ποιήσας, ὅπως πομπεύσῃ αὐτοῖς τὴν τοῦ Διονύσου πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demosthenes, cui testimonium dico, auream coronam parandam, & auratam vestem faciendam locasset, ut in eis Bacchanalium festivitatem celebraret,* &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, sive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἐρᾶν ἔρωτα· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι· Κρίσιν κίνησιν· Τολμᾶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑβρίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεύειν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πεύθεσθαι πύθος· Νίκαν νικᾶν· Συναγωγὴν συνάγειν, &c. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum si de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluisset Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, sed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixisset, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ᾽ αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque missum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* *J. F.*

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri jusserat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione. *Funt.* quae ἀναπνέουσι δὲ ὑπὸ ὕπνου, quoque legi maluit ἀνακύπτουσι δὲ ὑπ. quod al. Edd. habebant, etsi in notis dixerit utrumque illic aptum esse. Sed alia capitum seu paragraphorum ab *Hemsterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτουσι praetulit, rationemque reddidit, quem vide. *J. F. R.*

78. Πομπὰς] Mff. Gr. Ox. & P. In Impressis est στονδὰς. V. *Jens.* *M. du S.*

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, εἰδὲ καὶ πάλαι τ' [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῶν [e] ἔτ' εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μέν, ὦ θεοί, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ἐπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς

paullo post videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque nostros patronos. Vestrum ergo fuerit sedare ac sanare talia, qui nempe ea in hunc statum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, si honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, asperum semper, & ad reprehensiones proclivem. Est nimirum, ut admirabilis *vir* Demosthenes dixit, accusare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: sed consilium dare, quomodo meliora fiant praesentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A*1. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J*. G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S*. Τιμωμ. male *J*. *Fl*. *H*. *P*. *Ald*. e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνον ἱερωμένων G. Or. & *Coll*. Μόνων ἱερωμένων marg. *A*1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl*. h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ *i* 5. *Fl*. i Γένηται] Γενήσῃ O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων. G.

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γρ. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. G.

Σπονδὰς πέμπειν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de sumtu sermonem esse & impensâ, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in sacrificiis usitatum, & aliquoties de inferiis usurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πέμπουσιν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium consensum, hoc recipere sum permotus. V. *Dion*. p. 297. A. *Plat*. de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας μὲ τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' οὐ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἂν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros*. Apud Latinos sane *jugulare adversarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transtulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Mf. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse*. Nam ἀποφράττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. *Pollux* VIII, 15. ἀποχρίφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμπυκι. Aliud est inferius c. 43. cum Momo intempestiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter respondisset, Σὺ ἡμᾶς ἀποσφάττεις, ὦ Μῶμε. quod non est, *tu nobis nos, Momo*, ut interpretes. sed Latini dicunt: Enecas nos, Mome, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis saepe rogando*. Sed in hoc ipso dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mf. reponendum est, ἤδη γάρ σε τούτῳ ἐγκύκλῳ ἀποφάξω, *ego te hac testa interficiam*. Vulgo frigidius, ἀπέκτεινα. Paucis verbis ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν ἴοντες, ὡς ἂν τύχοι ἔκαστον ὠθούμενα. Melius Mf. παρασυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis scilicet. ὠθούμενον pertinet ad ἔκαστον. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τοὺς σπονδὰς πέμπουσιν, prae se fert τὰς πομπὰς πέμπουσιν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Mf. legendum οὐκ ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare vestrorum esset partium*, non ἡμέτερον, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας παρευρίσκων, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἱερωμένων, *victis solis sacrificia in epulis comedentibus*. cum nunc partem

consiliarii est : quod vos reliqui , probe scio, vel tacente isto, facietis.

95 ἀληθῶς συμβάλω· ὅστις οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσεις, καὶ τοῦτο σιωπῶντος.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulciscí soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα εὐσυνόρχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, σώζων ἰτὰς πλέοντας, καὶ συμπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τὰς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' ὢν (μέλει γάρ μοι καὶ τὰ ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ἐπὶ τὸν ἔριν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρογκα λέγων. (φήσ γ', ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μέλει ἡμῖν τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμᾶς διεξιόντας.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τοιούτων ὄντων;

---

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. *l* Μέλει] Μέλλει male O. *m* Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. *n* Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφατιομένης] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφατιομένης in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποσφατιομένης] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit: praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφατιομένης esse glossam: certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφατιομένης substituere ἀποσφαττομένης, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφαττομένης] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacerem; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, si τὰ τῶν φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ἐν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φήσαι τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι· τὸ δ' ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνειν, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατόν, videtur interpretatio esse τῷ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quali diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam hic scribitur; alias ἐκ ποδός. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδὸς scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βουλόμενοι τὰ ὄντα ἐκ ποδὸς ποιοῦσθαι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνοῦ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur: ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ἐστίν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόῃ ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἂν οἶεί τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκειραμένους, [c] ἑξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιείδες ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, καὶ δόξομεν ἀγαναχτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τοῦ Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ὡς περιμείναντες ἀντεξετασθῆναι αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ· ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτῃ ᾠήμην ἐπινενοηκέναι ἐγὼ πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas; ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario causa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commentum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπεί τοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἑξ μνᾶς] Μιᾶς *Fl.* omisso ἑξ. d Ἕλκοντα] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* e Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ σοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζεσθαι] Α—ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ὅτω] Οὕτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφεις οὐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις ἡ Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννήσου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἓξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κόλαξι, δίτνον δὲς ρ' δραχμάς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δὶς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκὼς ὁ τὰς πρότερας ρ' δραχμὰς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ς', ὥστε ὁ ἰταλικὸς τὸ ἴσον τῇ τιμήματι. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ὅθεν μίσχι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῖται λέγονται. *V.* (Meminit Demosthenes, addit C.)

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀποτρέπεσθαι ἀπελθόντας. *G.*

26. Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμην λέγει ἀντὶ τοῦ ἀπροσδοκήτως καὶ ἐξαπίνης ἡμέρας, ὁ (5) εἰς τὸν ἀντιδίκων ἀπραξιφθεὶς τοῦτο φησὶ δικάσαι καταδικάζεσθαι τῷ (6) ἀπολειφθέντι ἐρήμῳ. *V.*

29. Θυννῶδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύννους ὁ λόγος ἐπισθητήσει νικᾶσθαι, ἀλλὰ τραπέζας ἀναιρεῖσθαι, εἰκότως τὸ φαγεῖσαι τὸν Δάμιν θυννῶδες ὀνόμασεν. *V.*

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβελὸς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Ὁ] Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίσειον lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in ἰὸς, quod vel coecus videat quare. *J.F.R.*

(6) Ἀπολειφθέντος] Ἀπολαφθέντος editum ante. Merito emendavit *Solan* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wessel.* ad L. 2. *Diod. Sic.* atque alibi. *J.F.R.*

(7) Τὸς Θύννες] Τὰς Θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντα] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς fine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Geraestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γερεστὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J.F.R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ὡς περιμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquoties ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιπὸν πατρῷος φίλος ἀποσκευάσασθαι πάντας ἤθελεν. Item VII.

1.

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur , disputationem relinquens non dijudicatam , & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate , si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam , & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari , forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio, Apollo, adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem , sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit , si , cum in extremis versemur periculis , de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris , & in duodecim *Deorum* album relatus , atque tantum

ὦ Πόσειδον, ϗ κομιδῇ παχὺ, [k] προαναιρεῖν τ ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίρριστον ἔτι, ϗ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ὀπτοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ὕττως ὑμῖν ἀποτεθύνηται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ϗ τοῖς νέοις [n] ἔτι ϗ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον [o] εἰς τ διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲ σκέψις, ὦ Ἄπολλον, ὕττω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ ϗ περὶ τ ἐλαχίστων κινδυνεύοντες, περὶ τ ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ ϗ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἰ δημηγόρος, πρόπαλαι μὲ ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ δώδεκα ληξιαρχικόν· ϗ ὀλίγου δεῖν,

k Προαναιρεῖν] Hoc praetuli ex *F.* & *P.* Προαναιρέσιν Edd. Προαναιρέσει *Fl.* *l* Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. *m* Ὀπτοεῖτε ἄλλο] Invertit O. *n* Ἔτι] Omittit O. *o* Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. *p* ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* *q* Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* *r* Ἤδη] Deest in O. *s* Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίρριστον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τ Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὄρνισιν Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα ἐν οἷς τοῖς Ἀθηναίοις ϗ ὁ τῷ ἐνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενηθῆναι, ὁ δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ ἐπόμπευε ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ (9) πατρῴας λήξεως, τυτέστι τοῦ κλήρου ϗ τ ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῴα κληρονομία. ἐπὶ ἓν τ ὀρφανῶν καταλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρετίματο τὰ πατρῷα, ὡς ἂν αὐτῶν διεπόντων μὴ φθείροντο τὰ τ ὀρφάνων, εἶτα (10) ἐπεὶ σὺ ἂν ἐπιδιατὶς οἱ ὀρφανοὶ ἡσθησαν, ἔξῃν αὐτοῖς ἀπὸ τ νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀπολαμβάνειν τὰ πατρῷα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ λήξεως, ἤτοι τ ἑαυτοῦ ἄρχειν πληρονομίας. τοῦτο οὖν ἐνταῦθα εἰς τ Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ μὴ ἀγένειός εἰ, ϗ τοῦτο αἰτίᾳ, τὸ μὴ ἔχον εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' ἔνεστι. πάλαι γὰρ τ αὐτεξουσιότητος ἐπειλάβου, ὡς ὑπὲρ ἄλλου ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ϗ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληροῦντων θεῶν. ὁκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ϗ Ἡρόδοτος δοκεῖ τῷ Ἀλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δὲ] *Quam* habet C.

(9) Πατρῴας] Πρω. *V.*

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιατὶς] Pro his omnibus *quam* tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Clar.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *J. F. R.*

27. Τινα τοιοῦτον] Subaudi ὁδὸν. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *J. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienses non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes , quorum alter: *ut in ea non aetatis , sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque fermo sit propositus.* Sensus est : *ut non aetatis ratio haberi debeat , sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περίανδρε, τ λόγον ἀξιῶ καθάπερ τ οἶνον μὴ Πλυτίνδην μηδὲ Ἀριστίνδην, ἀλλ' ἐξ ἴσου πᾶσιν ὥσπερ ϗ δημοκρατίας νέμεσθαι ϗ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ba-

ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθείς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' οὐ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ὅτῳ [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

non de illo ſub Saturno conſilio natus ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum. JUP. Dic, fili, permitto enim.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς οὗτος [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ὑπὸ [g] φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὑπὸ τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. *M.* μὴ *Fl.* male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἔστι δὲ χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. *A1.* f Ἠκριβωκὼς τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφίᾳ] Σοφίᾳ O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & *B1.* ac *B2.* Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτῳ ἐκατέλυσε τῶν θεῶν, καὶ ἴσχυε ἄλλως (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, ἀλλαχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐβλήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνῆλθε βουλὴ τοῦ Διός. *V.*

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἀγρεύουσι αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. *V.*

60. Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. *V.*

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. *M. du S.*

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. *Reviv.* c. 6. *J. F. R.*

52. Εὐγένειον] Vid. infra *Icarom.* c. 10. pr. Ubi iterum de *barbato* ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut *Bud.* Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια *nobilitas*, non mirarer, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. *J. F. R.*

56. Ἀλλ' οὐ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt *Benedictus*, quum ab Ὀφείλω verbum Graecum vertente per Latinum *permittere* ſic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Toxari* c. 37. καὶ ἐφεῖταί σοι τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνόδους εἰσιέναι ipſe clare viderit recte id verbum ab Ὀφείλω ſumptum eſſe. *J. G.*

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ἢν ὅτῳ κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. *J. M. G.*

61. Ἔοικε] Aut poſt ὢνηρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι δὲ χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. *M. du S.*

66. Πιθανὸς] Sic L. & *Ven.* 2. *Baſ.* 2. In reliquis ex-

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ὀστι, ᾗ τὴ φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν. ἀλλὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις ἢ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν ὕπως ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυσθαι [l] βούληται· συνιέναι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ὀστι καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀσθενείας σφαλερὰ αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ἢ συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖσθαι πολλὴν τὴ πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιεῖς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει *Fl.* k Καὶ] Abest ab O. l Βούληται] Βούλεσθαι *Fl.* m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖσθαι πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. *V.*

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ σαφηνείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ὅτος ὁ κατὰ Κυρήνην ἀποικίας ἡγησάμενος, μογιλάλος τις ὢν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυρρόμους, μηδὲ τραχὺ κιχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρρώνους φθεγγομένους, καὶ παρασήμους, βατταρίζειν φασίν. *V.*

73. Συνιέναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. *V.*

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βαρβορίζων V. male. Βαρβαρίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισυρρώνους φθεγγομένους καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

σαθρῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Fac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J. F. R.*

73. Συνιέναι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιέναι. Et hoc differentiae caussa melius puto; quia tamen jam crebrius συνιῶσι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνιῶσι — ὀξύς ἐστι, non opus erit monuisse. *J. F. R.*

σμοῖς, λόξὸς ὢν, ᾗ γριφώδης; ᾗ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλὲς ἀπῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὸν ἀκούσαντα ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ θαῦμα [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἔκκλ. c. 3. οὐκ ἐς τὸ μέσον ἀπείρηταί σοι ὁ λόγος, &c.) Kuſt. Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus eſt a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. Fl. non agnoſcit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. M.du S.

ſi qua poſſemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iſte excogitata illi ſubjecerit. MOM. Vere pro imberbi iſtuc dixiſti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philoſophorum diſputatione adſtare, explicantem praeſentibus, quid ſentiat Timocles: ac Damin ex ſua perſona & pro ſe loqui; alterum autem hiſtrione uti; & ſeorſum illi in aurem, quae videantur, ſubjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipſe quae audivit intellexerit. Iſta quomodo non riſus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαχεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων παραστήσασθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ ᾗ τὴ μὲ Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, ᾗ δ' αὐτῷ λέγειν, τὸ δὲ ὑποκριτὴ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὦς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὸ ὑποκριτῷ δὲ ῥητορεύειν, ὃς' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσεται; ταῦτα πῶς ὁ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲ ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, ſi qua

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φὴς γὰρ ᾗ μάντις

30. At tu, praeſtantiſſime, dicis enim te

[a] Ἀσφαλῶς] Abeſt hoc a Fl. [b] Τούτῳ] Τοῦτο male Fl. Vulgatae adſentitur P. [c] Συνήγορον] Omiſit O. [d] Δοκῇ] Δοκεῖ Fl. [e] Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. [f] Τοῦτο] Τὸ O. [g] Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὸ λοξὰ μαντευσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ἢ σκολιά. † Γριφῶδες δὲ ἐστι τὸ προτεινόμενον δυσλύτου ζητήματος. γριφώδης ἦν εἶπεν, ἀπὸ τῶν ἀσπαφῶν. V.

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item ταλαίπωρα pro καλεῖται.

† Γρίφου] Alias γρῖφον ſcribitur. Τὰ γείτονα — ζητήματα Heſych. J.F.R.

Γρίφου] Ante γείτονα in C. haec inſeruntur: (vel quod obſque incedat. Lege in Pluto Ariſtoph.)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id eſt in medium pro-

89. Ἀσφαλῶς ἀπῤῥίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut ſupra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra Pſeudol. c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. F.G.

Ἀσφαλῶς] Etſi ſupra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli; quod ibi ſenſum probum fundat, quum Apollini obſcuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an ſemper ſic legendum. Hic certe cum ἀπῤῥίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus reſpici videtur, qua cavet ne ignorantia ſua prodatur. Ita ἀσφαλεστέρῳ ἀποκρίνῃ ſupra c. 6. *prudenter reſponderis, ne capiare:* notumque eſt vetus verbum ex Eur. Phoen. 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum ſequentt. ὡς τοὺς ἀσαφεῖς ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, quo certe *obſcuritas*, non *cautio* ſignifi-

ca-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem, praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam, nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, ᾗ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ὄφλ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθος χρυσᾶς [h] πολὺ εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χτὴ χαιρὸν τὴν τέχνην, πρόπαιὸν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσῃ λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὰ μελλησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἐκφεύγεις τὸ ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, ᾗ μὴ ἀθύμει τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς λαβεῖν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ὄφλ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα· [m] ὡς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σεσηπόμενόν σε τὴν τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἅπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ ἄτυφος γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁπότερα τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δέ,

εἰ

[h] Πολὺ] Deest in *Fl.* [i] Γὰρ σὺ] Γὰρ δὴ σὺ O. [k] Τῷ] Omittit O. [l] Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *Al.* [m] Ὡς] εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *Al.* [n] Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *Vr.* Ἀναδέξασθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

22. Καὶ πλίνθος χρυσᾶς] Κροῖσος γοῦν ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσηγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγουσιν, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ἐν Φοινίκῃ, ἡ δὲ Κολοφὼν ἐν Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Ἄκμων αὐτοτρόπατον ἐκ δὲ αὐτοῦ λέγειν] Nescio utrum Opsopaeus omiserit rectius secundae vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *praesentem*. Nam aeque praesens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Graecae vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κἀμὲ in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐκνικήσομεν], Codex Ox. ἐκνικήσαμεν, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae caussa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Dial. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur *Hesiod.* c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ καὶ ἐμμέλπω λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine.* Εἰ καὶ ἐμμέλπω enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρου καὶ αὐτὰ [c] ἡ ἑρμηνέως δεόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἄρνεια κρέα [d] καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶδα μὲν ὅτου ἕνεκα ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί σὺ δὲ ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τῆς χρησμῆς, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέθαμβηται, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ φέρονται, κόμη ἀνασοβεῖται, κίνημα χορευτῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. b Μὴ συνηγόρου] Οὐ ξυν— O. c Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. d Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. e Ἕψεται] Ἐψήσῃ) marg. *AiW.* Item O. & P. f Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. g Φρικώδη] Recte sic *P. V2. S.* & O. Φρυκώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κρεῖσσον δὲ λοπτεμόμενον τῶν ἐν Δελφοῖς μαντίων εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐτοίμη ποιοῦτο. Θεοπρόπος εἰς Δελφοὺς λοπτέλλων, ἔταξεν αὐτοῖς ῥητὴν ἡμέραν μὴ τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταὐτὸν τὴν ἐμπροσθισμὸν, ἀστραγάλῳ τὴν Πυθίαν, τί νῦν λέγει πρᾶττόν ὁ Κροῖσος; ἑτοίμη δὲ ταῦτα τηνικάδε Κροῖσος. λέοντα εἰς λέοντα (1) ἐπεμβαλὼν, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαλακόψας, καὶ τὴ λέβητι τῷ διπλῷ ἐμβαλὼν, (3) ἥψει. ἄπτει ἀσαῖλα ἡ Πυθία ἀσίλιν ὡς ἐπράττετο, μάλιστα περὶ τὸ χαλκοῦς κριὸν. ἀφὶ μ' ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κρατερήτοιο χελώνης. V.

41. Ἀνασοβεῖται] Διαπεπλομένη. G.

Ibid. Κίνημα χορευτῶδες] Μαινάδες. ἢ καὶ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανικὰ, φοβερά. V.

(1) Ἐπεμβαλὼν] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. du S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖα Edd. Et sic fuisse in V. & C. restatur *Solan.* qui tamen deleto ε fecerat ἀρνεῖα, ego ἀρνίου. *J. F. R.*

(3) Ἥψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἴψεις.

(4) Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. du S.*

(5) Κρατερήτοιο] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατερείτοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poëtis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἱστορίᾳ κτίσεως quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherub* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. L. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes *Kabeiroi* dicti fuer. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherub* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri* Di, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרותים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista χώρητον χάριν, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia *Dactylorum* opinione, significatione & denominatione multa Clar. *Jacob. Odd*, in eruditissimo opere *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνέξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat marginі Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσεσθε, ἀνέξεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδέξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δέχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δίκαι' ἃ δοῦλος ᾧ τὰ ὄρνια τοῦ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἴμμελῆ, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδέξεσθε pro ἀναδέξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλυ τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος χρυερῆς, ἣ ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀ ἔνθα μόθυ [h] ἑτεραλκέϊ κλαγγῷ,
Ταρφέος [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] τσω ἀκλεικλίξῳ κλαγμῷ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβω O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδέξασθε ὅν, potius, quam ἣ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἱρμηνίως] Quum κὴ pro ἣ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἣ κὴ exhibet, poſſumus tamen illo κὴ ſatis carere; & ut quis dicat, κὴ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κὴ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κὴ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare vglit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J. F. R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἣ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M. du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῆ ἣ, in κὴ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρνεια κρέα, κὴ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξωνύψω) recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἔψεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀναστοιχειώσῃ] Non poterat Benedictus voce minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τότε κόμῃ ἀφρισίσας τοὺς πατόχους μαινομένῃ. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Ariſtoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M. du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθυ] Πολλὰ γὰρ ἔνθα & ἔνθα μόθυ. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθυ] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα & ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέος ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὺς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuſcujusque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλαν ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφὺς ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abſurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλαν, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἁμάξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ, 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τιτλιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλαγμὸς, κορῶναι, ὄνοι, τριόνες, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M. du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide *Od.* X. 302. & Il. Π. 428. *M. du S.*

Δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.

Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύσσῃ. [b]

Tum sane imbriferae cornices ultima clangent.

Victores muli, ast asinus sobolem erectam acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ἡ γελοῖα τὰ ἐν τοσοῖ παῦσαι καλόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ σὺ τῷ γέλωτι. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ γε προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη γε ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτόν, τι γε λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δεήσει. Φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὅτῳσι ξυλοφρήδην, γόητα μὲ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καρθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοῖς πιστεύουσιν αὐτῷ, εἰδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὴν νοῦν ἔχουσας.

JUP. Quid pleno ita ridens vides Mome? Verum ridicula non sunt praesentia. Desine, infelix, suffocaberis a risu. MOM. Et qui possim *desinere*, Jupiter, super oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid sibi velit. MOM. Manifestum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themistocle, adeo diserte dicit oraculum, hunc praestigiatorem esse, nos vero asinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γὰρ ἤδη συνελθόντες ἀλλήλοις τηνικαῦτα, ἢν μὲ ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congressi disputabunt, tum ego, si quidem Timocles superaverit, procedere sinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξωσι O. b Κορύσσῃ] Adscriptum κεφατίσῃ O. c Ἑρμηνεύοις] Ἐ—οις marg. *A1*. d Εἰ] Male omissum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γὰρ μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξῃ ἐμαντεύσατο Ἀθηναῖοι, εἰ ἀμείνων αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀπέλιπον ἡ Πυθία τὸ, Τείχου (2) τριτογενεῖ ξύλινον δίδου σώσεται Ζεύς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν. ὡς δὲ μόνος Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος ὁ, τι ἐκ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο ἐκ τῶν λεγομένων ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστατα τοῦτο τὸ χρησμοῦ ἐκεῖνος, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. *V.* (Historia late apud Herodotum *C.*)

67. Καρθηλίους] Μεγάλους. *G.*

70. Εἰ ἐ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ἦν, ὡς λέγει, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς ἔριν μετέρχεται. *V.* (Inquilinus. *C.*)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλιπὼν *C.* prave.

(2) Τριτογενεῖ] In *V.* hic *A1*, post Ξείς νεκο, τριτοχαιτα quod sic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Consule, si non meminisi, *Corn. Nepotem* in Themistocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *sese muris ligneis tutari* Athenienses jubebantur. Vide supra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. *F.G.* Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themistoclis c. 2. *J.F.R.*

67. Καρθηλίους] Laudantur versus quidam Lysippi, in quibus pejus quid Asino est καρθηλίῳ.

Εἰ μὴ τεθείασαι τὰς Ἀθήνας τείχου αἱ.
Εἰ δὲ τεθείασαι, μὴ τεθρύφησαι, ὄνου.
Εἰ δ' εὐαρίστων ἀπατρίχιος, καρθηλίου.

Haec ex notis *Rittershusii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Horatius*:

Bacotum in crasso jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Ἐμπολέσαι ἐπὶ πατρῷ τροφάσιν] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum sit *ἐν* pro *ἐπὶ*, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πατρῷ] Mihi non est dubium, legendum esse *ἐν πατρῷ*. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occasionem dedere. *J.M.G.*

Ἐπὶ πατρῷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J.M. Gesn.* *ἀπὸ* legendum pro *ἐπὶ*. Quae, cum *Pl.* etiam id habeat, sic Luciano reddidi. *J.F.R.*

82. Αὖτ' ἐν Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat. & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago po-*

sinam *institutam* prō nobis disputationem: si vero quid secius evenerit, tum jam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exsecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud *est*, *quod* dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

χη, [c] ἐάσωμεν προχωρεῖν τ' συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἕτεροῖον ἀπβαίνῃ, τότε ἤδη τ' ϛοὰν αὐτῷ ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, Δημοσίσας, ἐμβαλῶ τῷ Δάμιδι, ὡς μὴ κατάρατ@ ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. MΩM. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ὃ ἐίρηκας, κ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, κ προσέτι τ' ϛοὰν, αὐτῷ Μαραθῶνι, κ Μιλτιάδῃ, κ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τ' μεγίϛην εἰς τοὺς λόγους ὑπόθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοὶ σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτῆς ἄμοιροι ἐσμέν. HPAK. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ τ' ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. HPAK. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ ϖεισυλῶν μυ τ'

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* f Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* g Ἕτεροῖον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* h Ἰὼ] Ὦ O. i Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* k Ἑνὶ] Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. male. l Ἴσως] Inferui ex O. Deerat in Edd. m Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο ἐνθάσιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔχει δὲν ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπληττόμεν@ δὲν τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ἑ@ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Ἐπεὶ δὲν Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, θρυλίους πάνυ ἐπέσκωπται. (4) τὸ μὲν γὰρ προφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἁρμόζει ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τὴν ϛοὰν] Τάχα ἐν τῇ ϛοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγέγραπτο. (6) διὸ ταῦτα φησίν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριϛευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης ϛρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. Δημοσθένει δὲ κ τοὺς κατ' ἐκεῖνα καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένων ὐδὲν δίον ἐν ταῖς δημοσγορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῇ χυδαίᾳ ὁμιλίᾳ. ὥσπερ ἑ αὐτὸς ἔτος φησὶ Δημαίζων ἐν τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπληττόμεν@] Sic mutatum erat in Editis. Ἐκπληττόμενοι V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ προφανὲς] Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. videtur lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. *Cler.* est; quod vacua spatia punctis tantum implerit *Solm.* *J. F. R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: *propterea haec dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi. *J. F. R.*

(7) Διδάσκαλ@] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato *διδασκάλῳ*. Obsecundavi, etsi non addit unde sic emendandi; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutassem; sine auctoritate Codicis. *J. F. R.*

peneretur, *ipseque hortaretur milites*, *praeliumque committeret*, teste *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δημων. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis ina & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Ῥητ. c. 18. quem locum ipse inspicito. *M. du S.*

84. Τὴν μεγίϛην — ὑπόθεσιν] Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud caussabatur, se non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demosthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* s. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praesertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem.* ad Aristoph. Νεφ. 982. *J. M. G.*

86. Ἴσως] Ex Mss. Ox. *M. du S.*

τ νεὼν, ἢ ἀγατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦ, οὐκ ὀπτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μὴ παῤῥησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἀγροικός εἰμι, τ σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ἐϛι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχουσα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τὰ ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἰκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γῶν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν κἀκβάλλων.

meum; aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus : ſcapham* voco *ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμέτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γῶν] Γ' ἂν ὦν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἰκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς ὧν ἐχρήσαθο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τὸ θεῖον ἦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰν, idque videtur convenientius. In *Aſino.* χαίρειν τοῖς ὠθιζομένοις πριβιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*, ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praetuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato* vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod manifeſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἰκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἰκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ἐϛι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐϛιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ ὠθισθεὶς τὸν Ποικίλον πίνακα γοῦν ἀναπλάττοντος, ὁπηνίκα ἐκματτόμενον ἐπὶ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενον, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, frenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt reſertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *frenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενον, στέρνόν τε καὶ μετάφρενον. Ἐφεξῆς δὲ μοι γέλοιον ἀμφὶ σώματι πλακοῦς παχείας μονωλῆ τῇ τέχνῃ, σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ὑποτυπούμενον. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ut perque dorſum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari ſeret, ita aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum faber aerarius picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aerii figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro πανὺ ὦ Ἑρμαγόρα βάλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβεῖζον. Μιμεῖται τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis ea pi-

33. Sed quis est ille cum festinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amussim factus, ille prisco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forensis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus est, qui quotidie exprimatur a statuariis. Quid, fili, sic curriculo ad nos veniisti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea seditionis nobis imprudentibus ortum est? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ πρόσιων ὕτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρχαῖος τὴν ἀνάδεσιν τὴν κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ πρὸ τῆς Ποικίλης. πίττης γῆν ἀναπέπλησαι, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πᾶν τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; ΕΡΜ. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας τὰς σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανισάμενον λέληθεν. ΕΡΜ.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑπο-
Πιττούμενος τέρνον τὸ καὶ μετάφρενον·

Ὡσ-

d Ὁ] Deest in *Fl.* *e* Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. *f* Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* *g* Μυρίας] Nil mutat *Fl.* *h* Ἐπανισάμενον] Πεισούμενον marg. *A1.* *i* Ὑπο] Ex emendat. *Jensii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιτούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γῆν ἀναπέπλησαι] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐκ τὰ ἀγάλματα, ἵνα ἔχωσι ἀφιστλάττειν τὸ ἄγαλμα τῷ Ἑρμοῦ πίσσῃ, ἢ ὅτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῃ] *Pausan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὸν τοῖχον, ὃν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Polit. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς εἰς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὴν διδασκαλον. *Filius autem exactissime expressit magistrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus glossa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepsit, ut notius verbum pro minus vulgari saepe solet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος τέρνοντι καὶ μετάφρενον] Ut mirifice gessit se Lucianus in commentanda hac loquutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Graecis, quae sunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aes*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de se jactat hic in statua Hermagoras, ultro satis intelligendum praeLet id fieri per fabros aerarios. In sequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia sic vertenda simpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam impressam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος τέρνον τε καὶ μετάφρενον. Θώρακι δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ στέρνοις πλαδαὶς, παμφάηλο μιμηλῇ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος· ὁρᾷ δ' ὄχλον καὶ τινας δύο ἀχρόνους παράκτας, πυγμάχους σοφισμάτων. Δόμου τι, καὶ. ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδούμενος. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae statua erat ad Poecilen; ut praecessit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid est χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λίθοι. An χαλκουργῶν est *aeneus?* an ὑποπιττούμενος est *cum fabricarer?* Deinde in *Salmuriensi* editione, unde nos haec descripsimus, desideratur vox σύχνα post ὄχλον. Scripsit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anastrophen praepositionis usitatissimam, praecipue poëtis; sic *Euripides* in Phoenissis vs. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γήλοφον ἀμφὶ στέρνοις
Πλαθείς, παρηώρητο μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῇ πᾶσαν [c] ἐντετυμένον.
Ὁρῶ δ' ὄχλον στίχοντα, καὶ τινας δύο
Ὠχρὰς κεκραμένας, θυμαλγεῖς σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —

Lorica corpori tenax, risum movens;
Afficta jam pendebat arte fimia,
Signum velut totius aeris expressum.
Turbam venire cerno, & inter hunc duo
Clamosos, pallidos, pugiles sophismatum,
Damimque & ——

ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινὰς λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν πόθεν λοιδορούμενοι. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί; ἢ ἀκροᾶσθαι αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

JUP. Desine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi die, an diu commissa est illis pugna? HERM. Nondum: sed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes se invicem, conviciis e longinquo jactandis. JUP. Quid ergo jam faciendum superest, Dii, quam ut prospicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὅτι ἢ ἀ-

34. Hercules! quanta turba auditum con-

a Γήλοφον] Sic Edd. omnes. b Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. c Ἐντετυμένον] Ἐντετυπέμενον marg. Al. quod verum credo. d Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβίζων G. La. P. & marg. Al. W. e Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. Al. f Ἢ] Deest in Fl.

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. V.

29. Δάμιν τε καὶ —] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρόσωπον τούτοις ἀποκόπτει εὐθέως. V.

31. †Εἰ πάλαι] Εἰ ἐκ πυλῶν. V.

33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶ, ὅτε πρὸ στρατόπεδων οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλοις, βάλλουσι τοῖς βέλεσι ἐκ τῆς λόγχης. V. (praeludium. G.)

*Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.

†Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλῶν, editum erat. Verum adscripserat Solan. Diversa scriptura, sed prava. Recte legitur in C. ut in textu Luciani. Ita tamen haec adposuerat ac fingraverat, ut simul viderentur spectare ad scholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde suspicor eodem modo etiam κεκράντας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non musivit, ego quoque dubitavi, non satis cerni quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας esse in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. J.F.B.

‡ Ἀλλήλοις] Ita bene correxit Noster; nam ἀλλήλας editum erat, & aliter distinctum, videlicet: εἰ πάλαι, ἀλλήλας βάλλουσι. Jam vero στρατόπεδον ἀλλήλοις jungenda lectum prodiunt optimum. J.F.B.

Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπηύρων ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus missa sum.

Aeschylus in Prometheo vs. 367.

Ἰκνοῦμαι χίζουσι δίτυπαῖς ὕπο.
Ubi torretur sub Aetnae incudibus.

Idem fit in aliis praepositionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentissime. Saepe quoque Lucianus prosae orationis scriptor περὶ per anastrophen (πέρι) habet. Est ergo χαλκωγῶν ὕπο πιττούμενος, *cum a fabris aerariis pice linerer.* Caeterum sunt omnes jambi, quos Noster vel ex Tragico aliquo desumsit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus est plenus. Respondet propterea Jupiter, & initio ultimi versus interpellans Hermagoran, ait, Παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Versus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) J.F.

Ἐνέγχωσιν] Jambi septem sic distinguendi &c. F.G. Eodem modo *Guyet.* distinxit ut *Fensius.* Idem fecerat *Le Cresne*; quare eadem jam non repetam. J.F.B.

Ibid. Χαλκωγῶν ὕπο πίττ.] Vide *Jens.* Parodia est *Euripidis* Orest. 867. & 872. *M. de S.*

26. Στάχυσι] Cur Cl. *Jens.* dicat στάχυσι in *Salmur.* edit. deesse, nescio; nam omnino adest in illa aeque ac in *Mosc. B.* ceterisque. Alias στάχυσι non signi-

convenit. At iſte Timocles non valde mihi placet contremiſcens & perturbatus: corrumpet iſte omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem auſurum ſe attollere. Verum quod maxime poſſumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

χρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς ᵍ οὗτος ὑ πάνυ μοι δρᾶσκε, σεσοτρέμων καὶ ταραττόμενος, ἀπολεῖ πάντα οὗτος τήμερον. δῆλος γοῦν ἐστιν οὐδὲ ἀντάραλος τῷ Δάμιδι ἀνησόμενος, ἀλλ' ὅσον ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτοῦ,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθηται.

35. TIM. Quid ais, ſacrilege Dami, Deos non eſſe, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi reſponde, quo argumento illos eſſe credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, reſponde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noſter melius & vocalius exaſperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piſcem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non reſpondero.

TIM. Τί φὴς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεοὺς μὴ εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὔκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. TIM. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκριναι. ΔΑΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν ὑπερστολὴ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον καὶ ʰ εὐφωνότερον τραχύνει. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ⁱ ἐπίχει τὴν βλασφημίαν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος, ὡς τά γε ἄλλα ἰχθύν σε ἀποφανεῖ ἀποστομίζων. TIM. Ἀλλὰ, νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

ᵍ Οὗτος] Αὐτὸς marg. *A1.* ʰ Εὐφωνότερον] Forſan Εὐτονώτερον. *M. du S.* ⁱ Ἐπίχει] Reſtitut. ex P. & marg. *A1.* Ἐπίχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

ſignif. *tumultuantem*, ſed *quietem*, imo *ordine tre*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie ſtantium, *Homero* frequens. Item στίχες, unde diſtichon. *Hom. Od.* ι. 418. De Cyclope: Εἴ ποθί μιν μετ' ἄνδρας ἐπιστάμενον κακὸν ἔντος στίχοντα θήρας. *Si qua quemdam prehendere poſſit cum ovibus feras exeuntem.* Sed quum ἔχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θήρας additur. Ceterum & στίχω inveniri in praeſ. pro στίχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obſ. Crit. p. 13. *J.F.R.*

29. Δάμιν τε κ'] Ἰαμβικὴ δίπεδος. *F.G.*

30. Ἐμμανείαν] Hic Ἐμμὼς ſcribendum videtur. *F.G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus eſt. *M. du S.*

36. Τί ἦν ἔτι] Separius, ſed ita ſcribendus: Τί ἂν πρὸς ἔτι χρὴ λαικὸν ὦ θεοί. *F.G.*

Τί ἦν ἔτι] Faciljs & plana videtur emendatio *Gujeti* verſum reſtituere conantis; Nondum tamen ſic edi curo; quia non certum eſt, verſum ipſum voluiſſe proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta ſede ſpondeum relinquit. Alia res eſt, dico iterum, ubi ex pluribus verſibus ſequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad uſus ſuos detorto verſiculo non conſtat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi reſtituendo eſſe nolim. *J.F.R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia eſt ex *Homero* detorta, quem vide Il. Η. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πιὺθηαὶ' οἱ ἄλλοι. *F.G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id eſt: οὐκ ἐγὼ θεοὺς, ἀ προνοοῦσι. *F.G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripſerat, credo, εὐτονώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχεε pro ἐπίχει. *F.G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi uſurpat ἐπίτασις. Vide *Acaſ.* c. 22. & *Par.* c. 16. In omnibus Impreſſis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζων] Cum Doctiſſ. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epiſt. ad Tit.* I. vſ. 11. ὃς δεῖ ἐπιστομίζειν, non ſignificare *os obturare*, ſed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elſn.* p. 321. Obſerv. T. 2. hoc Luciani teſtimonio, item alio ex *Ariſtoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forſan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum ſupra pro *Imag.* c. 12. *J.F.R.*

πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ δή μοι, ὑ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φῄς; ἀπρονόητα δὴ ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ὑπό τινι δὴ θεῷ τάττῃ ἡ τῶν ἄλλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλευόμενοι τὰ λιθήρια; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομούμενοι; ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο ὧν ὑπορκεῖς ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι πρὸς τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐχ ὁρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτοῦ προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδυνάμην, ἢ σὲ κα-

D.A.M. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? D.A.M. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? D.A.M. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? D.A.M. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? D.A.M. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me *puniendum* habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, *quae taceo*, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

a Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερόν *P.* Πρότεροι marg. *Ai.* b Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & *P.*

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὖρον ἔτως· οἱ ἄνθρωποι, ὦ' ἦ χειτλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλειμμένον τῷ ἀνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μετρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ὠθήσεσιν. *V. C. G.* Sic habent: Ἰωὰνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι. Τὸ ἐντελὲς, ἰωὰ οἱ, χειλιαστικὸν ἐπίῤῥημα συναλειμμένον τῷ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶν ταῖς ὠθήσεσιν, ὁποῖον ἐστὶ τὸ ἀληθινὸ (sic corrupte) καὶ τὸ οὐ Πειραιεῖ. δηπουθεν καινοφάλιμον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἴστε οἱ καλλιγράφοι utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἴσε ἦ τὸ ἐντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ανδρὸς pro τοῦ ἀνδρός. *G.*

72. Καλαλεύσετε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡μετίασι ποτὲ] Ἢ μετάχουσ', ἤτοι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἴσε Πρόνοια ἐστὶ καλῶς διῆξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει ἐστὶ βούλεται.
οὐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναῤῥύπᾳ
πείθειν τὸ ἐχθρὸν, ὦ Τιμόκλεις; ἰσόλογος. *G.* & *C.*
Καί σε μετίασι] Ὁ ἴσε τιμωροῦνται. *V.*

* Καὶ ταῖς] Κἀιταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae causa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἄν. Et ἐν accentum respuit, licet mox κἂν servarim, quae & alia ibi corrupta. *J. F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. δίκτ' ἐστὶ καὶθαρπαλιμὸν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μέτ' ἀμύμονας Αἰὰς.] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

93. Ἀπ-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abesse trans Oceanum *forte apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipsi sponte condixerunt.

χὸν, κακῶς ὀπτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. ἔθος γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς εἶναι παρ' [c] αὐτοὺς ὅτε δεῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi persuasit: sol eandem semper viam tenens, & eodem modo luna, & tempestatum vices, & plantarum fatus, & generationes animalium, eaque ipsa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere possint: haec, & alia in eo genere providentiae opera esse mihi videntur. DAM. Ipsum quodammodo, quod in quaestione est, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifestum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem esse, quae fiunt, ipse quoque dixerim; sed non statim necesse est ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Potest enim fieri, ut a fortuito initio nunc similiter & eodem modo consistant. Tu autem ordinem illorum vocas necessitatem. Deinde

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη καὶ ταὐτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γενώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἅτως εὐμηχάνως καλεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐγγυεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἄλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ὀπτεύεται· ἀλλ' ὅτι μὲ τοιαῦτά ὄντα τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτός· ἃ μὲν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπό τινος προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνια γὰρ καὶ ἄλλως ἔχειν ἄμεινον, τῶν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταὐτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτὴν ὀνομάζεις ἢ ἀνάγ-

a Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A1.* *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic restitui ex G. L. P. Αὐτεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτως marg. *A1.* *e* Ὁ] Deest in *Fl.* *f* Γενώμενα] Γεγόμενα *Fl.* Nil vulgatum mut. P. *g* Τρέφεσθαι] Τρέφεσθαι. L. *h* Γιγνόμενα] Γενόμενα marg. *A1W.*

91. Ἀμύμονας] Ἐκεῖσε. *G.*

93. Ἀνεπαγγέλτους] Αὐτεπαγγέλτους legendum videtur. *F.G.*

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos.* Sed Mss. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans est vocabulum, *qui se ipsos invitant, qui condicunt.* Hoc enim Latinis est *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνεπάγγελτος, sed illud tamen exquisitius. *J.G.G.*

Ἀνεπαγγέλτους] **Recte** conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepisse stultitia fuisset. *J.F.R.*

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητούμενον, *Arisset.* *F.G.*

13. Ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀμείνω] *Contingit enim*, ut *haec incepta sint* Benedictus: *jam enim alias incepta sunt* Opsopoeus, quae sanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Potest enim esse ut aliter* (quam scilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaestionem corripis*, vel cum Opsopoeo *tu quidem quaestionem discerpis*, sed pro argumento latenter arripis & producis id ipsum quod quaeritur, & sic fraudem facis. Et nisi fallor, hunc locum innuit eumque sic exponendum putavit *Henr. Valesius* in postumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omisit in versione καὶ ἐκαινοῦντι; at recte

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τῆς καὶ προνοίας [a] διατάττειν αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κἂν τὸν κωμικὸν, τυτὶ μὲν ὑπόμοχθηρον, ἄλλο δέ [b] μοι λέγε.

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ὅπως τούτοις δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι· Ὅμηρός σοι δοκεῖ ἀριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν καὶ θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητῇ μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔθ' ἑκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν τοὺς ἀκούοντας, καὶ ταῦτ' [f] αὐτὸ μέτροις τε καταθέλγουσι, καὶ μύθοις [g] καλλιχέουσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείθης τὸν Ὅμηρον· ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hic subdolum videtur: adfer alterum.*

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim respondе mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττειν] Sic dedi ex G. P. L. & marg. *A1.* qui Διατάσσειν. Διαπάττειν Edd. priores. b Δὲ] Abest a *Fl.* c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic *Fl. Fr. B2. P. S.* Μέλει *J.* & *V2.* Μέλλει male O. & marg. *A1.* e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχέουσι] Κατίχουσι male *Fl.* h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. *G.*
33. Κηλεῖν] Θέλγειν. *V.*

40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἥρα, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. *V.*

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* *J.G.*

20. Διαλλάττειν] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξιν ταῦτα εἶναι, τῆς καὶ προνοίας διαλλάττειν αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, eum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi siderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. scribendum sine dubio, ut est in Mss. διατάττειν, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, εἰ δ' ὑπό τινος ἄν, θεοῦ τάττοντος ἢ τῶν ἀνθρώπων. *Hoc igitur omnia versuum nulla ne providentia regitur?* *J.G.L.*

Διατάττειν] Ex Mss. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. *M. Ant.*

Διατάττειν] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττειν, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; ver-

beneficio graciam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam ac contra petit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ἀπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷς τ' Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ θεσπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μᾶλλον εἰς τ' πίστιν ἔπεσπάσαλο ἀκέοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τ' Ἀφροδίτην, εἶτα τ' Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑφηγουμένης, μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ ᵏ ἐμονομάχουν ἀναμίξ ἄρρενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καταγωνίζεται, ἄτε ἐν ᵐ πεπονηκότα αἷμα, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τῇ Διομήδους εἰλήφει, λητοῖ δ' ἀντέστησαν ⁿ ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τ' Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη ᵒ μεμψιμοιρῆσα ἠγανάκτησεν ἐπὶ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν ᵖ ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σύν τινα ὀργυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τ' ἀλκὴν, ᵠ ἐπαφῆκεν ὅπι τ' χώραν αὐτοῦ. ἆρα ἐν τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοί, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τ' Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος ἀπορεμβύῃ ἔοικε· δέδιε γῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀπορρίψων τ' ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπεται οἱ παρεκδύς ἀπο-

ξ Ἐπισπάσαλο] Ἐπισπάσαλο marg. *Aldi.* k Ἐμονομάχων] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄρρενες] Οἱ ἄρρενές τε *Ed. Junt. 2.* O. m Πεπονηκότα] Προπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐριούνιος *Fl.* o Μεμψιμοιρῆσα] Μεμψίμοιρος ἔσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμηρος περὶ τοῦ Διὸς εἶπε. καλῶς δὲ ποιῶν τ' Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τ' Ἑλλήνων ἔσεσθαι μάρτυρα. *V.*

58. Σάπ] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωτῆρα. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδύς] Παρεξελθών. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν καμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μέλει] Sic *Ven* utraque. O. μέλλει. Reliqui Libri μέλλειν, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρῳ] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷς τ' Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τ' Ἄρη] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμίξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέστη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* l. c. Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδός — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀπορρίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causa diffidere & contentionem relin-

ὑποδράσει. ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ὑπατρίδοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσεβ. O. c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *J.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *El.* Habent cett. & O. f Χιτῶνας] Omiſit O.

73. Ἐπιβάσας] Γρ. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι τὰς * τραγῳδῶν δράμασι. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας δὲ τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φαίνωσι μακρότεροι. ‡ ποδήρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἑλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, ἀδος, & αι ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J.F.L.*
‡ Ποδήρεις] Ποδήρης edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*

79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτάς. *F.G.*

Πῶλον, καὶ Ἀριστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad *Mus.* c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*

83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*

84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici Leibgen? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*

86. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκουσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*

Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δικοῦντα οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. *Graevius* pag. 874. edit. Amſt. Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus. Disputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videntur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem,*

Opti

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι συμύησι τ τραγῳδίαν, ὅσῃ ᵍ γε γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, ᵍ μηδὲν ἐπειγούσης τ χρείας τ δραμάτων, τὰ δοκοῦντα αἰ λέγῃ, ʰ ἀκούσῃ αὐτῷ τότε παῤῥησιαζομένῳ,

Ὁρᾷς τ ὑψοῦ, τ δ' ⁱ ἀπείρων αἰθέρα,
ᵏ Καὶ γῆν περιῤῥ ἔχοντ' ˡ ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ᾠδή πάλιν,

Ζεύς, ᵐ ὅστις ποτ' ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ ⁿ κλύων.

ᾠδὴ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

ᵍ Μηδὲ] Hoc trajectum in O. post λόγῃ. ʰ Ἀκούσῃ] Omisit S. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. ⁱ Ἀπείρων] Ἄπειρον Edd. Ἄμουσον marg. A1. ridicule. ᵏ Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. ˡ Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. ᵐ Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς] Omissa in O. ⁿ Κλύων] Omisit *Fl.*

Ὁρᾷς τ ὑψοῦ, τ δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιῤῥ ἔχοντ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρων] Cum in marg. *Ald.* ἄμουσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμουσον re vera magis respondebat τῷ ἀπείρῳ, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἀπείρων esse a nominativo ἄπειρον, *immensus*; nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vide etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam Θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 33. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τ ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius *Cicero* de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loëns. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Ms. Θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς verte *quicunque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor Θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς, non extant in O. Vide etiam *Hec.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζοντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [a] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἦκον, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ ὠίθυιος· καὶ ἔτι κῶμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἕτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia sanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, siniſter; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* b Γε] Non habet O. c Πῶς] Omittit O. *Pell.* πῶς vel πάντως. d Θρᾷκες] Deest in O. e Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* f Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *F.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* g Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. F. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *A1.* h Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* i Ἶβις] Hoc & cett. ad ὠίθυιος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι συνίσαντες, καὶ ὑπὸ τὸ αὐτῶν ὄχημα ἀκινάκην ἱδρύσαντες σιδηροῦν, θυσίας ἱππείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ ἀνυχὴ πως ἀναμενεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Consule *Herod.* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷξιν. Certe a Scythis celebratur Σαν. c. 1. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique *Is. β.* c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰνδοὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Υ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in versione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phaneta. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hoc-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

ᾖδειν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξεταθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τι ἐν ποσὶ [l] κίνδυνον [m] ἀμφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τὰς χρησμὰς καὶ προαγορεύσεις τῶν ἐσομένων, τίνος ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τῶν χρησμῶν, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφήσῃ· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀμφὶς τὸν Ἅλυν, ἢ [t] αὐτῷ ἔχειν, ἢ τὸν Κύρου καταλύσας; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

---

k Οὐκ] Deest in O. l Κίνδυνον] Τοῦτον κίνδυνον O. m Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν J. Prius cett. recte. n Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε Fl. o Ἀμφήκης] Ἀμφίρης O. Schol. & C. p Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. q Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta Fl. quae καὶ omittit, idque secuti sumus. r Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῇς Fl. Ἐπιστραφῆς O. s Ἢ τί] Τί δῆ O. t Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἔχων, τυτέστι βοᾶν. ᾔδεις γὰρ ἤδη περὶ τινὸς ἔλεγεν, ὅτι τὴν Ἅλυν διαβᾶς τὴν ἀρχὴν καταλύσει. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διπρόσωπον. γράφει δὲ ἀμφήκης, ὥ' ἢ ἀφ' ἑκατέρα ἥρμοττε ποιεῖν. V.

Ibid. Οἷοί εἰσι καὶ τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν ὥσπερ τοὺς ὁδοὺς ἰδρυμένοι. ὧν (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἔχουσες ἀνθρώπου μιμουμένου τὸ λίθον. ἐνίοτε μὲν ἓν ἐν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ', ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρα μέρους. κινίττειο δὲ αὐτοὺς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἑρμήνευον γὰρ τὸν βίον, ὃν λόγῳ τις ὁδῷ παρελθὼν, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγῳ πορεύεται, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθὲς ὡς ἰδιαίτερον τὸ τετράγωνον ἀπεικάζει τῷ χάρακτῆρι. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, ὡς ἐμφαίνειν τῷ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὸν αὐτὸν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου (5) εἰσιοῦσι, καὶ πειρᾶσθαι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ λόγον μένειν. V.

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. Cler. Mutavit M. du S.
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Ἄυτος V.
(4) Τοῦτ' ἀληθὲς] Τῦτον ἀληθῆ editum ante Correxit M. du S.
(5) Εἰσιοῦσι] Ἰοῦσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. J. F. R.

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. J. M. G.

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. M. du S.

Ibid. Πειτιφᾷ] Vide infra. M. du S.

11. Ἴδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodillos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Gic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 7. Οἱ δὲ ἄπωθεν οἱ ποταμοὺς νόμῳ μὲν τῷ Παπρεμίτῃ ἱροὺς ὑπάρχουσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. J. F. R.

15. Κροκόδιλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. M. du S.

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* F. G.

19. Ποτίμου] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. M. du S.

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισυ. c. 11. Z. il. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. M. du S.

36. Ὁμοίως, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl. ἐπιστραφῇς*; sed vulgata proba. M. du S.

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὅλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίαλο. ΜΩΜ. Αὐτά σου, ὦ Ζεῦ, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. σοῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' οἷς τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτί πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων ὑδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός.

40 talentis Sardiana illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, respondeisti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et laceratdeinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum pauços sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

---

a Τὸ] Omittit O. *b* Ἀνὴρ] Non comparet in O. *c* Ἐγὼ] Abest a *Fl.* *d* Ἐπισφάττεις] Sic *J. Fl. Fr. P* &c. *e* Καὶ] Omittit O. *f* Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. *g* Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. Va.* G. O. & marg. *Al.* Ἔπηχεῖ Edd. cett. *h* Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. *i* Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ λεὼ Σάρδεων, οὐ Σάρδιος ὢν τοῦ τῶν Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγει ὁ παῖς δύο χαρτὸν εἰς δεξιᾶς χαράγματα. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ οὐ τῶν δύο μερῶν τοιοῦτον. *V.*

49. Ἔδη αὐτά] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡς τὸ ἐδῆσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν δὲ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς κρατῆρας ξέουσι θύουσι τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἔπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ἔθος τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθέδρας ἑστηκέναι ἀπάσας καὶ ἐλοιδορεῖντο ποιηταί. Παροιμιάζεται δὲ ἐκφέρεται ἐπὶ τῶν ἀφανῶς χαριόντων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνθείᾳ Ed. *Clar.* Sed quia *Solen.* adscripsit in V. esse Σκυθίᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. B.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὅλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὅλεθρος sine auctoritate mutandum in ὀλέθριος supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὅλεθρος ἐκεῖνος Παφλαγόνος; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθριος deinde dicat adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρου τοῦ ἀνθρώπου. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὅλεθρος legitur amplius, operae non videtur. *J. F. B.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάττεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. de S.*

Ita-

45. TIM. Neque tonantem ipſum Jovem audis, hoſtis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter ſit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, ſepulcrum ibi quoddam oſtendi, & columellam adſtare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim ſit mortuus. MOM. Hoc diu ego ſciebam dicturum eſſe hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluiſti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet eſſe, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipſum audiant, & quam illius perſuaſionibus contra nos occupati ſint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demiſſa omnes

Ipſa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigaſti? DAM. Et ſaepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 TIM. Οὐδὲ βροντῶντ[α] [k] αὐτῆ τῆ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς δ' οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστί, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ἥκων

75 τῶν θεῶν ἀφιγμένων. ἐπεὶ αἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκουσες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγήσ[ει], τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ φῆλην ἑστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσων ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ

80 ἠπιστάμην ἐρῶντα τὸν ἄνθρωπον τί [q] δ' ἦν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ

85 ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς ἀναθησάμενον [s] ἅπαντα ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς

90 Αὐτῆκεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

TIM. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [t] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. TIM. Οἰκοῦν [u] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

[k] Αὐτοῦ] Ἄρα O. [l] Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. [m] Πεφ.] Restitui ex *Fl. F.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* [n] Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* [o] Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. [p] Πρὸ πολλοῦ] Omiſit O. [q] Δ'] Abeſt in O. [r] Καταφρονεῖν] Καταφρόνει O. [s] Πολλάκις] Πολλὰ male O. [t] Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμᾶς O. [u] Ο] In *Fl.* eſt ὦ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐπὶ † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαβύρινθον). *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impreſſis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάξεις] *Macta* dederant olim ſatis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; ſi probum eſt ἐπισφάξεις. Conf. tamen ſupra ἀποσφαττομένους in var. Lect. cap. 22. *J. F. R.*

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄθυμον κακὸν ἐπῆλθεν. Mſ. τυτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄθυμον κακὸν ἐπῆλθεν. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mſſ. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάρτυι] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένων] Ἀπὸ an ἐκ pro ἐπὶ legendum? Editio *Baſilienſis* habet περὶ, quae lectio non placet; verſus eſt trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθέν ποθεν ἐκ τῶν θεῶν ἀφιγμένων. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένων] Poſt inventum non jam opus erit ἐκ legere, eoque minus, quod mox ἐκ rurſus ſequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum eſt, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falſum eſſe. *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fuſius differentem I. 11. & Noſtrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναθησάμενον τὸν ἅπαντα] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Paſſim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτοῦλες; ἐκυ- 95 & implens vela, *magis* quam remigantes?
βέρνα δὲ [a] εἴς τις ἐφετῶς, καὶ ἔσωζε τ' ναῦν; DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem
ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν non navigasset nisi esset gubernata: hoc
οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον universum autem sine gubernatore atque
τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρε- duce ferri arbitraris? JUP. Euge pruden-
σθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ ter ista Timocles, & valide *disputas* simi-
Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι. litudine.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμό- 47. DAM. Verum, carissime Diis Ti-
κλεις, τ' μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἄν, [f] ἀεὶ mocles, gubernatorem illum videbas sem-
τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ χρεῶν παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς per cogitare utilia, & ante tempus parare
ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν se, & imperare nautis: inutile autem aut
τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως irrationabile nihil habebat navis, quod non
καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τ' ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ omnino utile & necessarium ipsis esset ad
na-

a Εἷς] Deest in *Fl.* adest in P. *P.* &c. *b* ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. *c* Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P. Ξυιστῶς*, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα O. *d* ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* *e* Τιμόκλεις] Deest in O. *f* Ἀεὶ] Et hoc deest in O. *g* Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν οὐδὲ ἄλ. O. *h* Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. *i* Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A1.* & Ed. *P.* Ceterae vero novem ut *Fl. f. Ald. Fr. V2.* (*B1.* & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρησὸν ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲν τοὺς μεγάλους καὶ μόσυς καλοῦσιν ἰσοὺς. εἰσὶ δ', οἱ καὶ τὰς παρ' ἡμῖν λεγόμενα (2) κόφοια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κέραια ἐνέλκει). *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσοὺς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τὰς ἱστὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.

(2) Κόφοια] Lege κέρια. Sed in C. legitur κάφοια. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἱστία, *Hesych.* *F.G.*

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέτοῦλες] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: *ὃ μὴ χρήσιμον πάντως & ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον — ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. *P.* unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως & &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata caeterum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, nolui committere, ut illa detecta denuo maneret intacta, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὁ μὲν πρότονος] Πρότονος & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A, 434. & Od. B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονος vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram s. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque prodignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aureae, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

ὁδὲ σὸς ὗτος κυβερνήτης; ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηῒ ἐφεσ͂άναι ἀξιοῖς, ϗ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ τῆς τ' ἀξίας ἀφεστάκασιν· ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τ' πρύμνην [m] ἀν ἐπτέτα), οἱ πόδες δὲ εἰς τ' πρῷραν ἀμφότεροι· ϗ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδοῦς· ϗ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τ' ° νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῶν δὲ τ' ναυτῶν ἴδοις ἂν τ' μὲν ὀκνηρὸν ϗ ἄτεχνον, ϗ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, δημοιρίτην ἢ τριημοιρίτην· τ' δὲ καλαλαλυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, ϗ ὅλῳ τ' κεραίᾳ ἀνα-

k Ταύτῃ] Deeſt in O. *l* Οὐδὲν] Ἐν eſſe in O. ante οὐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲ ἓν voluit. *m* Ἂν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. *n* Μολιβδοῦς] Μολίβδου O. *o* Νεὼς] Νεὸς O. *p* Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod. P. & marg. *A1.* Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ χωνίον (3) ᾧ διεμοῦσι τ' ἱστία. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τ' πρώρας μέρος ὃ (4) ἀπήρτηται αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τ' τρόπις (5) ἰσὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐκτετήκασι τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀκεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐσωσμῷ χάριν, ὡς ἀῤῥάκτως ὑπὸ αὐτοῦς ἡ νεῶς ἀφτιλοῖτο, τρόπον χηνὸς (7) ὑπηρύσσα τ' κυμάτων. *V.*

21. Διμοιρίτην] Διμοιρίτης ὁ τῷ διμοίρῳ τ' ὁ τῇ πρ ἄρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῷ τρίτῳ μέρει ἄρχων. ὅτω δὲ ἐλάγετο οἱ μὴ τ' ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὸν στρατιωτικὸν ἀριθμὸν τέλειοι. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καλαλυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ἐκ ὀνόματος τ' ὁ τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι οἱ μὲν ὀφελοῦσι καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄδικοι, οὐ πράττουσι. *V.*

(3) Ὧι] Εἷς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀπήρτηται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήρτητο ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶ ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. ὅθεν δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔρασται ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐσωσμῷ] Sic Impreſſa. At σωσμὸς Ex. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem σωσμῷ. *J. F. R.*

(7) Ὑπηρύσσα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπηρύσσε, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου edebatur ante, & mox οἱ μὲν pro οἱ μὴν. Utrumque mutavi *M. du S.*

14. Οἱ πόδες δὲ εἰς τὴν πρῷραν] Nempe πόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Scheffer.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] *Duplicium aut triplicium.* Διμοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Διμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν, ϗ τ' ἡγούμενον τούτων διμοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* διμοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῷ δεινῷ, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *strenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis ἐμπειρίπλους reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινὸς ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοί. i. e. *Aſtronomi*. *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειμῶνα

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον ἢ εἰδότα τ' χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προσταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ ἢ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μέν τινα ἐν προεδρίᾳ τοῦδε τ' κυβερνήτου καθήμενον, ἢ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑφτιμώμενον, ἢ τὰ ἄκρα τ' νεὼς καλιληφότα· χαριέντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τ' πρὸς ἀλήθειαν χαιρόντων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲ ἢ Ἀριστείδης ἔπλευσε, ἢ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ὀψαρτῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἐκτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὅτι γυμνῶν τῶν σανίδων τοῦδε τ' ἄντλου· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, ἢ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eumdemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲ] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅσοις Σωκράτης] Σωκράτης ἐ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲ φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ὅτος μοιχελίδ' εἶχε γυναῖκα, ἢ ἐ παλλακὴ Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας ἐ Μιδίας ἐ Σαρδάν.] Ὁ μὲ Καλλίας ὅτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τ' δήμου (3) Μελιτεύς, πλούσιος ἢ παχυτῶν ἢ ὑπὸ ποιητῶν λεφορούμενος, ἢ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ στιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἴσα τ' κατάχρυσ'. οἱ γὰ βαπτιζόμενοι τὰς κόττους ἐπετίθεσαν, ἢ ἐπιγράφον αὐτὰς εἰς τὸ γυνάσιον, ὅτι ἐκόθησαι ἴσοι. ὅθεν ἐ Μύκωνος ἔρωτα χαρίσασθαι λέγεται τὸ ἀντιβάπτισμα. καμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, ἢ ὡς (4) Φώκης γυναῖκα μοιχεύσασθαι ἐ τρὶς τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μιδίας (5) ὀργυιακόπους ἦν, ὡς Πλάτων ἐξεπλήττ', ἢ ὡς ποιηταὶ δὲ ἐ κῶμοι, ἢ τ' δημοσίων νοσφισμὸν (6) Φρύνιχός ἐ Πλάτων λέγουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου. ἢ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) ἀπόμαμος, καὶ γυναιξὶ τ' πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ ἐ ἐπὶ τούτου ἡ τ' Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μιδίας ἀπὸ] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοι. *G.*

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μιλτιὰς, ὡς Ἀριστοφάνης ἄφρας, πλούσιος. C.

(4) Φώκης] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀργυιακόπους] In Exc. *G.* scriptum est ὀργυιοκόπους ἢ ὠγυιόκοπος ὅτι ὀκόθησαι ἴσον. ὅθεν ἐ Μύκωνος ἔρωτα χαρίσασθαι λέγεται τὸ ἀντιβάπτισμα. καμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, ἢ ὡς (4) Φώκης γυναῖκα μοιχεύσασθαι ἐ τρὶς τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι. ὁ δὲ Μιδίας (5) ὀργυιακόπους ἦν, ὡς Πλάτων ἐξεπλήττ', ἢ ὡς ποιηταὶ δὲ ἐ κῶμοι, ἢ τ' δημοσίων νοσφισμὸν (6) Φρύνιχός ἐ Πλάτων λέγουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξου τοῦ Μήδου. ἢ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) ἀπόμαμος, καὶ γυναιξὶ τ' πάντα βίον ἐκδεδωκώς. διὸ ἐ ἐπὶ τούτου ἡ τ' Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαξ.] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod suppleyit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνδαράξου] Ἀνακυνδαράξου *G.* Ἀνακυνδαράξῳ C.

(8) Πατρομάπος] Sic Codd. Mss. *M. du S.*

γίαν δεινός. Adde *Suid.* v. κλισοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύφαγοι. Sic δεινὸς λέγων; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Reyer. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. ὠδῖς γοῦν λέγει ἰκόσῃ δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς τέρπης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, ἢ δεινοῦ πολέμου, ἢ δεινῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ καλοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς ἐ δεινὸς ἐστι ἄνθρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἐστὶν, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal.

part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano practulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi καλαμᾶσθαι utrumque complectitur. Alioqui πίνειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J. F. L.*

30. Χαριέντας] Pro *gruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄνθρ δὲ τὸν χαριέντ, ἢ δεινοσωμάτου ἱστορίας μεταχειρίσασθαι προτετιμηκώς. Ubi vid. not. Cl. *Gravii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde

Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui sub se erant, despuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir sapientissime, *ac* propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adstans videret & constitueret singula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud se supra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus consiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeesse aliis juberetur: contra iste piger

Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλος [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

49. Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· ἀλλὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνάγειν ἐστὶν οὓς ἀμείνους καὶ συμβούλους [e] ἐποίησεν ἂν καὶ τοὺς ὁμοτρόθμους καὶ πρώρας ἐπιμελητὴς [f] ἀπεδέδειχτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντυφῶντες] Ὑπερτυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδειχτ'] Ἀποδ. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vs. 894. & 1192. Nostrum supra c. 8. ubi χαριέντως & ὑπερόπτατοι junguntur, adeoque prius ibi certe *venustum*, significat, i.e. cui inest commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες;] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui se majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui sibi subjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis insolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.* Ὑφ' αὐτοῖς] Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jensius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forsan scriptum fuerat καλαπατῶντες, uti supra dixerat πατυμένους. Certe aliter solet construi καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jensii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad sensum requiritur: nam etsi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jensio* hic fere praeferrem, satius tamen duxi codicis scripturam sequi, quae sensum reddit sanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Gesnero* conversum, *& multum se praestantiores viros despuentes*, primo adspectu probum videatur, ac Dial. seq. atque apud alios etiam hoc significatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior sit lectio restituta. Quem enim, quaeso, supra se habebat Sardanapalus similesque tyranni? anne vero simplex & vera est narratio, eum omnes subditos contumelioſe tractasse, iisque insultasse? Demus tamen, quod negari non potest, eum etiam viris se melioribus insultasse; At hoc ipsum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemserit praefectum Arbactum Sardanapalus, se meliorem (vid. *Justin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo significaretur, si ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum est & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Gesner.* in Praefat. me castigabit; Lector autem vulgatam potiorem existimans eam retinere poterit. Est vulgatae aliquid praesidii in verbis praemissis χαριέντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατυμένους, quibus similiter conqueritur praestantiores ab inferioribus ludibrio haberi, sed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo superiores in navi collocati, (licet indigni) insultant inferioribus dignioribus, despuere in infra se positos, (licet & ii revera sint digniores) adeoque vel restituta lectio sic adcuratius cohaeret cum praemissis, ad quae certe haec sunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρώρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Et. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Post hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio disceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ τὸν πύρματος μόνου ἕνεκα καλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ὑπὸ πρώρᾳ, καλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ὑπὸ πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοίχαρχος. Vide *Suidam* voce Τοίχαρχος. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ πεντάκις τ' ἡμέρας [b] τ' κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, [c] τὸ τ' νεὼς τοῦτο τὸ παράδειγμα κινδυνεύει διεστράφθαι, κακῷ τῷ κυβερνήτῃ [d] τέλυχηκός.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' [e] ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιος ἐπὶ τ' νίκην φέρεται. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ὑπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τ' νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκουσον [h] δὴ τ' ἱεράν, φασίν, ἄγκυραν, καὶ

& omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τ' — κιν.] Omissa in O. d Τέλυχηκὸς] Τέτυχεν O. e Ῥοῦν] Recte sic Schol. *Fl. Ald. P.* &c. Νοῦν *J. V2. Ox.* f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τ' εὐπλοούσην ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φερόμεθα τ' ἴδιον πλοῦν * ἀνύοντα. διότι δὲ λέγει τὸ παράδειγμα. ἀφ' οὗτος δ' ἂν τὸ πλησίστιον ἐχρήσατο. *V.*

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄπνους. *G.*

67. Τὴν ἱεράν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι σὺν τῷ ναῒ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν δὲ τοῦτο, ὡς πολλῶν τελευταίων εἶναι ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μεγ. *F.*

* Ἀνύοντα] Ἀνδρῶν editum erat, quod correxit *M. du S.*

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. *Plato* enim κ. νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην, scripsit Ed. *Bas.* p. 1. f. *M. du S.*

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέσθαι, Luciano, ut ingenio minores, ita sceleftiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum transiatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his miliis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam ampliſſimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt .... Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & obser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἢ ἐδεμιᾷ μηχανῇ διορρήξεις. ΖΕΥΣ. Τί φῶμεν ἄρα ἡμεῖς ἐρεῖ; TIM. [i] Ἴδωμεν δὴ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ τῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διελέγξαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φὴς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς χόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας ἐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰθάμῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαφάμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν ἔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἴει ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῆς

i Ἴδωις] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B1. P. S.* Ἴδῃ *J.* P. & marg. *A1W.* k Σοι] Σε male *Fl.* l Καὶ] Omittit O. & hic, & post ἄρα. m Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅτου σοι γέλοιον ἐ. τα εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *A1.* n Σου] Σοι O. o Οἴει] Recte Edd. & P. Εἴη male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius εἰς τὰ περὶ ψυχῆς. *G.*

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non* statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut resipiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac pene divinitus elocutus est, &c. *M. du S.*

64. Ἐκαντλεῖ] Vid. infra not. Cl. *Jonsii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐκαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. *J. F. R.*

67. Δὴ] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties hic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du S.*

τὴν ὁρμὴν. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τούτου φὴς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

Quando igitur negas quidquam te his habere sanctius quod dicas, jam abeamus.

52. TIM. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προαπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ὅπι τὰς βωμοὺς ἡμῶν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτοῖς [a] τε τοῖς βωμοῖς, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζοιμεν. TIM. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, ᾗ μιαρὲ, ᾗ κατάπυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. ᾔδ' ἴσμεν ὅ τινος μὲν πατρὸς εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] ᾗ ὡς τὴν ἀδελφὴν [e] ἀπέκτεινας, ᾗ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνόταλε ᾗ ἀναισχυντόταλε. μὴ φεῦγε δ' οὖν, [f] ἕως ᾗ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τούτῳ τῷ ὀστράκῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

52. TIM. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo jam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere. TIM. Cavillaris ista ad me sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nomne enim scimus quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi testa cerebrum impurissimo dispergam.

53. JUP.

a Τε] Γε O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita rescripsi ex Ox. Schol. & S. Τυμβοκόχε cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς ᾗ cett. Ὅς ᾗ B2. e Ἀπέκτεινας] Ἀπεπτέκας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τυτωὶ O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes ἀ——τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα * εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἴδιον τοῖς ἡττωμένοις. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβριν C.

91. *Τυμβωρύχε*] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν αὖ πρὸς πατρὸς τυμβωρύχου. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς ᾗ, prave; nisi quod *B2.* ὃς ᾗ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat Frater consultiss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etsi supra c. 43. f. ἐκποφάτεις non plane signif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποφάτεις, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbena tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim. ἀποφάττω. Fuit tamen cum in epido nobis vicino maleficus judicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet Ampliss. *van Bynkershoek.* Hoc si serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποφάτεις cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπιωμεν] Etsi *abit*, *discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ridens discedat, patet eum alterius minas pro joco accepisse, & contemsisse; unde consequitur vulgatum ἄπιωμεν melius, & ἀποτρέχει glossam ejus esse. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teste *Plut.* Π. εὐθυμ. 844. a. & 1064. f. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (s. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μισῶ pro Nostri ἐῶ. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non facere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀκολυθεῖ λοιδορύμενος, ὑ φέρων καλαίρυφῶντα τ Δάμιν· ϗ ἔοικε κατάξειν ϛαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῦμεν ὅπι τύτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰρ ϗ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεισμθοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς ϗ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ὅπι τῦ Ζωπύρυ· ὥστε ϗ αὐτὸς ἐβυλόμην ἂν ἕνα [n] τοιῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρέχει O. l Εἰσιν] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιῦτον] Τοῦτον male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταίρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ πίκῃ καλαγελᾶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαρείυ πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, ϗ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτῦ τὰ ὦτα ϗ τὴν ῥῖνα, ϗ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑπὸ Δαρείυ ταῦτα πεπονθὼς· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καὶ πίστσαντες αὐτῷ τὴν πόλιν, ἃ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. ϗ ἀφ' τύτυ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβυλόμην σεσωσμένον ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἰσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J. F. B.*

14. Δαρεῖυ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J. F. B.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΤΑ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν ὄντω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἥδιστα [a] ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀθρόον τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβόησας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὸ πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν ἀφαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quidam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere licerat: cum tamen, ſi qui-

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγάρομαι, ὀρθρεύω. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλης, Ἀλεκτρυόνος καὶ Σίμωνος. *a* Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι marg. *Aldd.* *b* Γεγωνὸς] Γεγωνὸν marg. *Al.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκυτοτόμος ἦν Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καλαπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum conſert ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυὼν καὶ μιαρώτατος, ὃς μοι, ἡδύ ὄνειρον διώλυμον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκουν γὰρ — λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λουκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀθρόον τι καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀκροωθῶσιν αἱ ὀρχῆστραι, ἧττον οἱ χοροὶ γιγνώσκουσιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγωνὸς eſt *natus.* γεγωνὸς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. πρῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήσαντι χαιρεκάκῳ (ſic enim, pro φρονήσαντι, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤνυσε δὲ ἀθρόον, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe*, *Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς τι] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. οὐκ εὐθὺ παρέργου, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθύ γάρ μου — προσέρρυσαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Συ-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cautus* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϛεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῆ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸν ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) ὀδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄυπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε ἀμυνεῖται· ἐγὼ γὰρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων ἔτι νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος ἀφανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπῖδα

ε Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενος] Ἐπορθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχοι G. h Κρηπῖδα] Κριπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῶν Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δίρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἀΰπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ Δίφιλος, ὁ Φρίξῳ μὲν ἢν τῷ Ἀθάμαντος παιδὸς τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὃς Κριὸς ὠνόμασε δορά. τυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν ἐκθηρίωθη καὶ ἐπιπλ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ᾧ ὕστερον Ἥσων μὲν τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποπλεύσαντος εἰς τὸ Ἄργος ἀπεκλείσθησαν, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλέως τὸν τόκον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεστάτει τῆς φυλακῆς τοῦ δίρεως, λαβὼν τὴν Ἰάσονα αὐτῆς ἐρῶσαν ἄλαβε μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερος σωτηρασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικέσθαι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυσχεραίνω, πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ λαθεῖν φυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγοῦ] Παιδηγοῦ legebatur, quod mutare non sum veritus, ex vulgatoi o Φρίξῳ etiam feci ὃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim o hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἰμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐφῶτι] Leg. ἐφάνη. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυήσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίψων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* hanc Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γάρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνους δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντείλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ae, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Lucr.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μελαπηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναπη——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθε. Mſ. ἢν γοῦν πρὸν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσασθε. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mſ. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπόταν ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. *J. G. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσδῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, ἧττον δὲ ὀλίγου ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, ἢ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακόν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπελε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγορεύων,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jussō hinnitu, stetit medio in bello loquens,

ver-

a Προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἵν' ἰδίᾳ τὰ ἄλφ. *Fl.* omisso etiam προσδοῦ. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὀδοῦ ἔσῃ] Τὸ σὺ τῇ σωφροσύνῃ προκόψας ἔσῃ σὺ τῶν ἔργων, τῇ τροφὴν ἀνήσασθαι (1) πιστορικὸς ἐκυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὀδοῦ, παροιμιώδες ἐστὶ λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελουμένων τῷ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμεθα μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἰ καὶ κατὰ παρεργον, ὥσπερ καὶ εἴ τις ὁδῷ πρόκειται ἐκτελεσθῆναί τι τῶν συνεγγυτέρω ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ καὶ πρὸ ὁδοῦ εἴρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τῶν ὀφειλομένων ἔργων (3) ἔσῃ τοῦτο κατὰ παρεργον ποιητικώς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκποριεῖ. καὶ Πλάτων δὲ συμποσίῳ. (4) σύν τε δὴ ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βαλλόμεθα ὅ τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ὁμοῦ. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὸ παροιμιάζων τὸν Δία καλεῖν. οἷον διχόμηνος ξένος, ἐκάλουν Δία Ξένιον, ὅτῳ ἐν ἑορτῇ καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τὸν ἀποδιοπομπούμενον τὰ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρήσασθαι. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ ἀποδιώκων τὰ κακά. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλαχοῦ τοῦ τε πόσμου κακῶν ἀπαμυνόμενος. *V.*

(1) Πιστορικὸς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant φιστορικὸς C. πιποεικὸς. *M. du S.*

(2) Προτέλειον] Πρωτέλειον editum erat. Correxit *M. du S.*

(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hîc & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*

(4) Σύν τε δὴ &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἰδίᾳ τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προσδοῦ ἔσῃ — πιστορικὸς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσδοῦ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. οἱ βαλσάμου πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνουσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. ἐντελὴς δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόοδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τῇ προσόδῳ satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον ἴδιον ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελεῖτο. Nam cum sit construendum, ἔσῃ πιστορικὸς τοῦτο προσόδῳ, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum*, *lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. admit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἄφωνα, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἰχνευμοσύνην. *G.C.*

28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἴχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὀΐς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis carina locuta esset, ut quondam illa Dodonae fagus sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses repentia, & boum carnes mugientes, semiassas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio assiduus comes, loquacissimo & eloquentissimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque victor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero sanctum mihi silentium promiseris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθὰ, ἀσπαραγμὰ τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλίστατός καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν μοι ὑπόσχοιο, οὐκ ἂν ὀκνήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέπεταί τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ὑπὸ Ἀθήνης. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντῶν δὲ λέγει τὴν Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου (5) φηγὸς ἦν ἱερὸν δρῦς, ἐξ ἧς ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τῶν Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔφαγον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἑκατὸν ἦν ἕωλα, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξει τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita restituit Idem, quum legeretur editum φυγός.

Ὄναρ πλωτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non semel habuimus T. I. Et satis notum est. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τερᾶστι] Τερᾶστις Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρισσῶς; *Hesych.* ait Τερασίους Θεοὺς Deos esse signorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶε, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπισάθη. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum esse Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Aristoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλεὺς ἵππων] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vs. 404. *M. du S.*

Ibid. Ζάνθου] Junone suggerente αὐδήσασα δ' ἔδωκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μακρὰ χαίρειν] Conf. supr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuisse prima navis, in qua Jason cum 54. heroibus Thessalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργος, quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonae silvae Epiri Jovi sacrae, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtae finxerunt hanc navem fuisse vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; species enim τῆς δρυὸς ἡ φηγός, si *Pausaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' οἱ τοῖς δρυμοῖς οἰκοῦσι καὶ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. versu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc sit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Nostro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M. du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonae quercu satis multa, quae tamen omnibus nota sunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco allusit Lucianus, Odyss. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶρπον μὲν ῥῖνες, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπτάλιά τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves mactavere. *J.P. a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyss. M. 395. *M. du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *subindicans.* Noster *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi cauſſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός τις καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ ΔΙαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἐτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, καὶ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γὰρ ἐπίοι τῇ Ἀφροδίτῃ μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγετο καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ τὸν μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφωρᾶτο, μὴ καλιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥ-

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi ſit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe apparet, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἰ ποτε Fl. e Ἀεὶ] Abeſt in Fl. f Φαίνοι] Ἀνίσχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ὁ Ἀφροδίτης τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἀνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτῃ ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ἕτω, καὶ ὡς ξυμπίνοι καὶ ὡς * ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκώμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit Solanus; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut priora etiam optativam formam referrent, curavi. J. F. R.

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus Jenſ. ad Jov. Conf. ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum Fl. J. F. R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat Solan. ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad Alex. c. 22. pro Imag. c. 3. & 19. Et I. Ver. Hiſt. c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. Weſſel. ad Diod. Sic. L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad Juncerum ac Dukerum remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem Solani, in inferiore marg. Junt. ſic adſcripta: ἐμεμη—— L. ἐπιτοίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ι ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπιτοίητο vel margini ejusdem adpictam, vel ipſi quoque contextui infartam. J. F. R.

Ibid. Ἀφροδίτα δὲ, ὡς ἀφῃθη, τὸν Ἄρην ἀγανακτοῦντα κατὰ τῶν Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφῃθη ſit gloſſema

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſurumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais, λι@· εἶτα ποτὲ καθαχοιμηθῆναι μὲ † Ἀλεκτρυόνα, ϗ προδῦναι † Φρυγὰν ἄκοπλα. † δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιξῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ. 85 Ἀφ' τὸ πιστεύειν † ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις ἥκοι, ϗ ὕτω † Ἡφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτὼς, περιβαλόντα ϗ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι [g] μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, 90 [ὡς ἀφείθη] † [h] Ἄρην ἀγαναχτῆσαι χὶ τῷ Ἀλεκτρυόν@, ϗ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς [i] ἀντὶ τῆ κράνους † λόφον ἔχειν ὅτι τῇ κεφαλῇ. Ἀφ' τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, 95 ὅτ' οὐδὲν ὄφελ@, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα † Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους † ἀνατολὴν [k] αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲ ϗ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, ϗ πάνυ ἔναγχ@ εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [l] Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέ-

[g] Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεπείητο L. vid. nott. In marg. A1. ἐπιπείητο etiam adſcript. [h] Ἄρην] Sic Edd. & P. Ἄρη Fl. [i] Ἀντὶ τῆ κράνους] Ἀντὶ τῆ κόρυθ@ marg. A1. [k] Αὐτοῦ] Abeſt a Fl. [l] Οἶσθα ἄρα † Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt Mr. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

85. Λαθόντα] Ἀγνοηθέντα. V.

95. Ὄφελ@] Τὸ ἐξῆς † καί τι ἐδὲν ὄφελ@. τί γὰρ μὴ τὸ γενέσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βοᾷτε, ὄφελ@. V.

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. M. du S. Καὶ τοῦτο rectius legit Cl. J.J. Wetſtenius.

ſema τῷ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. J.F.

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. J.F.R.

Ibid. Τὸν Ἄρην] Utrovis more dici Ἄρη & Ἄρην ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένη & Δημοσθένην. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. J.F.R.

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου υἱὸς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. M. du S.

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* G.C.

λέγεις ; τ' ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτ‹ μήτε κρεῶν γεύεσ‹, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ ξυλαλέγειν. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ' ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παῦε, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τ' τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τοῦτ' οὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ἄμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄκρατον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄκρατον ignorat, quam secutus sum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' οὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τ' τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὕτως εἷς ἦν τ' Τρώων. ὅστις & πρῶτος ὕβρεως τ' Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*
18. Ὦ Μνησάρχου παῖ] Μνήσαρχος πατὴρ ἦν Πυθαγόρου. καλῶς ἂν παίζων Μνησάρχου παῖδα τ' ἀλεκτρυόνα ἐκάλεσεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτησε] De disciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*

Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθ‹] Aristoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐσθίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτήρων βοῶν, καὶ κριοῦ, a quibus, niti cui absunt alia, quis non abstinet? *E.L.*

6. Κρεῶν γεύεσθ‹] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*

7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄκρατον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτράπεζον ἄκρατον] Legendum videtur ἄκρατον ἐκτράπεζον. *F.G.*

Ἐκτράπεζον, ἄκρατον ἀποφαίνων]. Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Cl. *Gesneri* etiam in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis habui lectionem *Fl.* revocare sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae* intellectui consulturus ἄκρατον reddiderat *salubre & parabile.* *J.F.R.*

Ibid. Ἄκρατον ἀποφαίνων] Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ, ἄκρατον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄκρατον legendum esse ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα scilicet ea sunt, quae religionis caussa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. sequenti eosdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόῤῥητον τροφήν. Sic ὄρνις apud Nostrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄβατος & ἀπόῤῥητος τῆς Θησέως γένεσι. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Nostrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enunciabant. Vide Nostrum in *Revivisc entibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄκρατον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*

Ἄκρατον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄκρατον transponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον & ἄκρατον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄκρατον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἄκρατον, qua ratione locum servare posset suum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄκρατον significare puto contrarium nominis sui: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄκρατον fuerit, quod non prostat venale, nec promde emi facile potest. Sed conjectura utraque est qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*

11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos soli-dos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπε ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίε Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ὃ σιθανὰ γὼ ταῦτα, ὐδὲ πάνυ πιςεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ κ̀ δύο ἤδη μοι τέτηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῦ Πυθαγόρυ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; MIK. Ἓν μὲ, ὅτι λάλος εἶ, κ̀ χραχλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνῳ· ἕτερον δὲ κ̀ παντελῶς παράνομον. ὃ γὼ ἔχων ὅ, τι σοι ἐνέβαλόμι, κυάμυς χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, [d] ἦκον· κ̀ σὺ ὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτές· ὥςε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, κ̀ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἐνομηκέναι, κ̀ τὸ ἴσον ἠσε-

[d] Ἦκον] Forsan ἦκα adscripsi. *M. du S.* [e] Ἄλλῳ] Sic recte marg. *M*1. & P. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίε Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ἦν ἀναμίνας. In V. ἐν ἀναμίνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι.] Πυθαγόρειόν ἐςι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμυς, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόρειόν τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὔφορός γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖ ἐστὶ αὐτός] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖ ἔστ' εἰμὶ λοιδορεῖ δὲ μοί. *J. B.*

16. Τοῦτ' οὖ μακρῷ ἐκεῖνο τέρατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέςερα. *J. B.*

18. Μητάρχῃ πᾶ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses Γυμν. c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt* Plin. 10, 21. 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J. M. G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J. F. R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J. F. R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι ἐνομηκέναι κ̀ τὸ ἴσον ἠσθηκέναι κυάμυς φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas ediisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα ἐνδοτέρω δόγματα ἴσμεν γὰρ, ὡς ὐδὲν ἴσον κύαμοι, κ̀ κεφαλαὶ τοκέων ἰνδάδι. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Βίων πράσει. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οἶδὰ μὴν ὅτι ἀνθρώπε κεφαλῇ ἀπείκασαι κύαμον κατὰ τὸ ἐπίλυσον,
Ἴσον τοι κυάμυς τρώγων, κεφαλάς τε τοκήων.

ἠτεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devorasti, quam si caput parentis ediſſes.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τύτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤδιον τοὺς κυάμους, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γάρ ἐστι οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρόσθεν ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἄττινα τὰ μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ἡδιστον ἂν τὸ ἀκρόαμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλοις σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, ὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſcium utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & in aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐδεδώκεις marg. *Atw.* b Πότερον] Πότερα marg. *Ar.*

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V.*

45. Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς γὰρ πανεύ. ἀμφω γὰρ τετρακῶλα. ἐς φάσμα ψιλὸν ὑποτελοῦντα. *V.*

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit φαγόντι. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quaſi per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro φαγόντι. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἐστιωμένου reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἐστιῶντας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κἀνδυόντι, ἐμοὶ μέ, — ἀμφάξαι ἀντειμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιότευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρησοτέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνῶν] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde Odyſſ. T. 560. — ἀμενηνῶν ἰσὶν ὀνείρων. Ac ſaepe alibi. *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμὸς μὰ ἴσης, γάργαλος δὲ. Λυκιμνὸς ὁ τῦ Μίκυλλος, ἀλεκτρυὼν τοιῦτον γάργαλον παρέχετό μοι τὸ ἀφάρι. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, διὰν τινα φῆς τὴν ἔφοδα τῦ ὑστάτου, ὃν πατρὸς ὢν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὑπὲρ, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὴν ἔφοδα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII. 27. *L. Calius triplicem rei geſtae ordinem edit: unum traditam fama, alterum ſcriptam, tertium quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis li-

ce

mum illud somnium. GALL. Adhuc nimirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi; adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

ναί τε, ἢ τὰ πολυτίμητα ἐνύπνια. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανίας σοι ἦν, [c] καί τινα ἰνδάλματα μάταια ἀφοφυλάττεις, κενὸν, ἢ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμβροσίην τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' οὐδ' ὀπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, οὔ, ἴσθι, τὸ ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις καταστόμωμα. οἷον ἂν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῂς τὸ ἐρᾶν τοῦ [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὤν, ὡς φασι, καὶ ὄρον ἔχων τοῦ πτήσεως τὸ ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσχαμ-

[c] Καί τινα &c.] Sex illa verba a ἢ ad ἢ omissa in *Fl.* [d] Λόγος] Λόγος φασὶ *Fl.* Abest φασὶν a cett. [e] Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* [f] Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προδιωρθωμένα ἀναμιμήσκῃ *V.*
64. Δεινόν τινα φῂς] Μέγαν, θαυμαστόν. *V.*
66. Ὑπὲρ τὰ ἐσχαμμένα ἴδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἰχθύετο, ὅστις ἐπήδα πολλὰ, τὸ ἐν πρὸ αὐτοῦ σκαπτόντων † γ' πόδας, ἢ τούτους πηδῶντα ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς γ' πόδας ἐπήδησεν ἐκράτησεν ἐν ᾧ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ ἁμαρτεῖν τι ποιούντων, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

Ὑπὲρ] Πρὶ editum, correxit *Salm.* Ex mox pro φαυλότερος ἰχθύετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeretur, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαύλλος.
† γ'. πόδας] Forsan ε'. scribendum. Certe non γ'. *M. du S.*

toris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. I. R. R. c. 12. *Sin sequare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba ἢ ὅρον ἔχων τοῦ πτήσεως τὸ ὕπνον imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujusmodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μι φιλεῦντι τὰ δ' ἀστεῖα μ' οὐκ ἐφίλησεν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀστεῖα vero eodem referendum, refertur ad intellectum κορίσκα vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μιλιχρὸς ὥστε ἐναργῶς φαινόμενος, &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παράρραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Enrip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant . . . . terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plut.* Κρανόλφ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐπι

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, ᾗ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πρῶτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῆς μεταβολῆς; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπὲ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὃς οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷς ἐκεῖνος ἑώρα, ὃς πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, καὶ ἀπόστηθι τοῦ χρυσίου. ἐπιθυμῶ γὰρ καὶ τὸν ἐραστὴν ἀκοῦσαι τῆς Ἀτλαντίδος, ὅτου ἕνεκα ἐκείνη μὲν ἐπὶ τῷ ἄστρῳ ἐστὶν, ὁ δὲ ἐπὶ τῷ ὄρει τούτῳ ἕστηκε, καὶ τὸν οὐρανὸν ὤμοις βαστάζει. MIK. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκεῖνος ἴσως ἐρεῖ, ὃς καὶ τὰ ἄστρα ἐπίσταται· ἐγὼ δὲ ἀκούσομαι τοῦ Πυθαγόρου, ὃς τὰ μεταβολὰς ἔχοντα ἐπίσταται. ΓΑΛ. Ἀλλὰ ἐγὼ μὲν ἐθέλω ἀκοῦσαι τοῦ Πυθαγόρου· σὺ δὲ, ὦ Μίκυλλε, ἐπειδὰν ἀποψήσῃ τὸ μέλι, ἐρεῖς ἡμῖν ὅτου ἕνεκα ἐκείνη μὲν ἐπὶ τῷ ἄστρῳ ἐστὶν, ὁ δὲ ἐπὶ τῷ ὄρει τούτῳ ἕστηκε, καὶ τὸν οὐρανὸν ὤμοις βαστάζει.

neam, & apertis in oculis commoratur; mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimus, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *Ai.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἰσφοῦσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ γενετῆς τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ἔνομα τοῦτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὅμηρον γράφων βίον, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἐσφίας χάριν, γενόμενον παρὰ τὸν Ἀθηναῖον, κἀκεῖ τοσαῦτα χαλεπῶς ὑπὸ τῆς νόσου τὸν ὀφθαλμῶν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάνυ ἂν φιλόχρυσος εὐξαίμην πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γενέσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ ἀπὸ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὐτὸν γὰρ ἡ τροφὴ ἡ ἁπλῆ, χρυσῆ ἐγένετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat εὔξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἑωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τριταῖον. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Alt. Apost.* IV. 29. Καὶ τὰς νῦν Κύριε ἱκετὰς ἐπὶ τοὺς ἀπειλοὺς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οἱ θέριες — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non lices circa meridiem cantare.* Τὸ τηλύγετον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωΐ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla somniasse mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo splendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti est.

MIC. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire jussit hora dicta ad coenam.

ὀφε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τ ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [e] κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ ὡς οἴει καλὸν, οἵαν τ αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρος φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τ ἀσμάτων ἁπάντων.

ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορ' ἔξοχα πλούτου;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τιμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὅτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τ ὥραν ὅπη τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Restitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῆσθ solemni jotacismo. Κεκομίσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τὸ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ὅτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίναις πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri somnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae somni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt geminae somni portae.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ scil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέταλλα ὅσα χρύσια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. *Justinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. nisi quod in hoc mendose scriptum est κεκοιμῶσθ. Vide Ικαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομισθ. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τιμοῦ] Ὥσπερ ὂν τιμόν. *Tb. M.*

Ὥσπερ τοῦ τιμοῦ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuisse nomen, ob infanda, quae in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic observatur verbi medii potestas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo distinguit *Long. Past.* I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τ Δάφνιν ἡ Χλόη — ἐκ αὐτῆ ἐλούσατο τὸ σῶμα. Noster supra c. 3. ὑμᾶς ἀπολογουμένους τοῦ Ἄρεως. Quod & media & passiva forma potest exponi. Sed post *Kusteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occasio ostendendi in multis verbis promiscue usurpari medium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας γὰρ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποδεδρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ὁ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πρὶν γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθὺς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θεῖός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄναρ ὄψας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ μὲν τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε διηγεῖσθαι, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο [c] προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὠμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*... GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universim. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abest a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. *G. P.* & marg. *A1.* Nihil mutant Edd.

15. Ὑποδεδρεγμένος] Ἀντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ σφοδρῶς *C* ἐκπρεπῶς. *V.*

ἄρας, ut in *Euang. Joan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ἄφηκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὸν ἄρας dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Art.* 2. 2. No. 10. *J. F. R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Priorem* de Philosopho intelligit; *posteriorem* de alio. *M. du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M. du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδὲν σὲ διηγεῖσθαι, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* *J. G. G.*

39. Ἐπεὶ γενέθλια] Sic ἐπὶ γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J. F. R.*

41. Μαλακῶς ἔχοιμι] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ συβώτης μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J. F. R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J. R.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in *P.* extitisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M. du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀσπάσας, προσκυνήσας, εὐχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare noluit, ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἢ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] ὅτε πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπασι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτυροῦσαν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς ἡμέραν ἑορτὴν γενέθλια, καὶ παρακέκληκα τῶν φίλων πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐκ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἂν μὴ ὄντως κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίσταλός ἐστι. ταῦτα ἀκούσας ἐγὼ, [c] προσκυνήσας, ἀπῆα εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἡπιάλου τινὰ, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἔνθα ἐφεδρεύων ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ ὑποδοχεὺς ἐκεκλήμην· καὶ [f] τὸ ἄχρι [g] λουτροῦ, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abest a *Fl.* [f] Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m. [g] Λουτροῦ] Αστροῦ marg. *A IV.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίου εἶναι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. G.

37. Σὺν τρίβωνι] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. † Ἡπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὔ φησιν ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀλλήλοις, πάσχει τις ἕτερον ἄλλο, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαίειν· καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ὑστεροβόλου ἱστορεῖ Ἁρπο. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τρίβωνι] Σὺν τρίβωνι. *M. du S.*

† Ἡπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἡπίαλον] Tamen & *Hesych.* Ἡπίαλος, ῥῖγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἡπιάλων, ῥῖγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥῖγος ἡπιάλιν φασιν. Cui & adfentitur *Galenus.* Vid. *Foës.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre mitî* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἐρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἡπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. ᾧ ἡπιάλῳ συχνάς, ὡς τὸν ἐμὸν ἀπέντευξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἡπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἐφεδρεύω] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ καθάπερ ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγον. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἔφεδρον Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scho„ liast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἔφεδρος δὲ παρεκβάσεώς, ὅταν δύο τινὲς παλαίσωσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae no„ to de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μάλ' ἦν „ ἔφεδρος Δίκης μάλιστα θεὸς Ὁρίστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσ„ ήγαγον. Infra ἀλλαχ. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτυχών „ σῶμα τοῖς ὀνείοις." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἔμοιγε — Ἔφεδρος καθεδεῖται κἀγὼ μὲ Αἰσχύλος κρατεῖ, Ἔξεστι κατὰ χάρας. εἰ δὲ μή, περὶ τὸ τέχνης ἀναγνωσθῆ ἔφεδρος πρὸς γ' Εὐριπίδου. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ὀπίσω ποῶν, ὁπόσα πον τὸ σκιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελουμένῳ δέοι. κἀπειδή πως ὁ χρόνος ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσκευασμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ὅτι τῶ καθαρωτέρω γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑπο-δειπνεῖν ἔδει, τὸ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γᾶν, καὶ ὑπέβηχε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη ἀγεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφός τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. ὁ γᾶν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑποβολὴν κυρίων· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο,

balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, conversō palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀπορρίψας] Ἀποῤῥύψας *Pall.* c Ἀναβολὴ] Μεταβολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρεπτῶ male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δεῖ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁπόσα πον τὸ σκιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τῆ ἡλίῳ σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ἡμᾶς τυχὸν ἡ σκιὰ γίνηται πεντάπους, συνελεῖν. * ὅτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τὸν ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος· οἱ γὰρ ἐπισκιοδρόμοι τινὲς, καὶ τὸ βραχύτατον τῆς ὥρας μέρος καὶ ἀπειράκις ἠγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑπερβολὴν κυρίων] Καρῶναι ‡ δεόμενον. *V.*

* Οὕτως δὲ] Consuetudo postularet ὅτω sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video. ut *Dion* Sic. II. c. 50. sub init ὅτως ἐλογώσες Item *Alciphr.* III. p. 348. ὅτως τὴν. Et vicissim ὅτω seq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅπως est in C.

‡ Καρῶναι] Scriptum hic fuit κάρη, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῶν licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero ἀφεστῶς. *J. Lat.*

51. Σκιχὶς ἐπισκοπῶν, ὁπόσα πον τὸ σκιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmurienſis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο τὸν καιρὸν καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐδοῦ· ἦν δὲ σκιχεῖον ἐκάλουν. καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰ δέκα ποδῶν τὸ σκιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant, quam & σκιχεῖον vocabant. Et σκιχεῖον decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σὺ δὲ μελήσει
Ὅταν ᾖ δεκάπους τὸ σκιχεῖον λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνα.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὁπόσα πον] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schronerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονοστ. c. 8. & Ἀφ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consulavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δεκάπους. & *Aristot.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. Sus.*

Ibid

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere*, *virum praesertim philosophum*, *si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἀ χρὴ προδιδόναι, ἢ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστᾶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑποφειδόμενός [f] μου. ἔμεινον εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι πρὸ 75 σεαυτοῦ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἢ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν μεγαλοφροσύνης ἀ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μικρὸν 80 ὁ Εὐκράτης λελουμένος, ἢ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησὶν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· ἀ μεῖον δ' ἄν τι σοὶ ἐγένετο, ἢ ὁπότε γὰρ ἅπαξ ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. ἢ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενος ἢ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὀπισθαφεὶς, ἢ ὀπίπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί μὲ

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἤπερ] Εἴπερ *Fl.* Vulg. est in P. *h* Λέγων] Abest a *Fl.* *i* Εἰσῆει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τ' Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπανακλινομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ στοιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini adlita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀποῤῥίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπῤῥύπτειν apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπῤῥύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἰσ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλως. *M. du S.*

Ἀπορρίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπῤῥύψας. Nam & sic ἐκπίπτω de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντισπάσας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρτηρίῳ γενοίμην ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μίλαβολη. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictui*, *amictum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὲς, ἢ κόσμιος τὸ βάδισμα, ἢ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultus decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιδίου] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιδίου] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχιδίου ὁ Πυθαγορικὸς ὤχετο ἐπὶ τὸ πρόσωπον κόλον ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Stoicus is Philosophus, de quo noster nominatim *Mort.* c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μείζω eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam secutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τ' Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. εἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, ἢ σὺ, ὦ Μίκυλλε, ἢ συνδείπνῃ μεθ' ἡμῶν; Τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἑστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῄει δὴ μάτην λύκος χανὼν ὀλίγον μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τὸν υἱὸν τῆς Εὐκράτους. κατακλινέντος δὲ ἡμῶν πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὴν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια βυσσινᾶ ἔχοντες αὐτῇ πάντοθεν, ὡς ἀσφαλῶς ἐν τῷ κλίνῃ, ἢ ὀλίγου καρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κλαπεῖν αὐτῆς, ἐμὲ [d] κλαπλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τοιγοῦν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύοψόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅτι χρυσῶν πολλῶν, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ ἀφύσσονται ὡραῖαι, καὶ μυσυργοὶ, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τις ἦν ἡ ἀφετηριὰ, πλὴν ἀλλὰ ἔν με ἐλύπει ἡ μητρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα περὶ με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret; *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena mobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide quiescere cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe videret filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum male me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. b Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾶσ marg. *A1.* c Νὴ Δία] Μὰ Δία ἐς P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. d Κλαπλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in Edd. omn. e Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* f Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῄει ἦν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα διαπεσχικότων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J. B.*
Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾶσ. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J. B.*
92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἴσῃ, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμεινεν (τὰ πρόβατα.) *J. F. R.*
93. Λύκος χανὼν] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος & γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J. F. R.*
98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐδάκρυσε Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνο dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ὡράνιον γ' ὄσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr.* L. 2. 4. pr. μὰ τὸν Καλλιγένειον, οὐ γὰρ (ἦν) τῶν ὑμῶν, κατέχεμεν. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀναγκάζων „ ἅπαντα αὐτοῖς ἐ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c. Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, ταῦτον γε πολλοῦ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τινθοὺς γ', ἀσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχω. Apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgarum damnare ſum auſus. *J. F. R.*

99. Ἀφ-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti imperiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum sors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελῶσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστί, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

MIK. Ἄκουε δή καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ὀπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένάον τε καὶ πολὺ ὀπῤῥέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμά, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὀπὶ λευκῶν ζεύγων, ἐξυπτιάζων,

g Σπείρει] Σπείρῃ *Pell.* *h* Δὴ] Δὲ ἤδη G. P. *i* Ὃ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. *k* Ἀένάον] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιδύσασθαι] Adscripsit *Sanctius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ περιεδύσατο. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καὶ ἀνακλίνοι] Εἶτα μᾶλλον ἀνεχομένῳ πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἢ μὴ καὶ ἀνακλίνοι φέροιτο, ὡς ὁμοτράπεζος εἴημεν. in Mss. ὑποκαὶ ἀνακλίνοι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμοκλίνον enim dicturus erat, vel ὁμοκλῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τραπέζης. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀριστήν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κήρυλα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κήρυλα φύσιν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati, Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Σπείρει] Σπείρῃ. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄνους] Scribendum, ἄνους δὲ ἤδη ἐ τὸ ἐνύπν. ον. sic Mss. *J.G.G.*

Ibid. Δὴ] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀένάον] Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae ἀένναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀένναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἀένναος dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λεύκοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, ϖεἰβλεπτ⊛ ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὑπίφθον⊛. καὶ ϖροέθεον ϖολλοί, καὶ ϖεἰπτευον, καὶ εἵπονλο ϖλείυς. ἐγὼ δὲ τ ἐαθῆτα [a] τ ἐκείνυ ἔχων, καὶ δακτυλίυς βαρεῖς ὅσον ἐκκαίδεκα [b] ἐξημμψυς τ δακτύλων, ἐκέλευον ἑστιασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τ φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρω εἰκὸς, ἤδη ϖαῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον. [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ ϖότ⊛ συνεκροτεῖτο· ἐν τύτῳ ὄντα με, καὶ Φιλοξησίας ϖροπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἑκάστῳ τ ϖαρόντων, ἤδη τῷ ϖλακυντ⊛ [d] εἰσκομιζομένυ, ἀναβόησας ἀκαίρως, συνετάραξας μ ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τ δὲ ϖλῦτον ἐκεῖνον Διογενιδάσας, ὑπηνέμιον Φέρεσθ [e] ϖαρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι χ σῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabitur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τν ἐκείυ] Deest artic. in *Fl.* *b* Ἐξημμύυς] An ἐξημμύ⊛; *c* Ἄρτι] Deest in *Fl.* *d* Εἰσκομιζομύυ] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομυυ cett. quod *Gesn.* servat. ἰσκομ— etiam marg. *A1.* *e* Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* idem.

43. Πότ⊛] • Πότον ϖαροξυτόνως μ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ϖομα ὁ τὸ ϖιεῖν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν ϖροπύειν ἐςὶν ἡνίκα τις τῷ ἀρίςῳ λάβῃ τ δοθεισης αὐτῷ Φιάλης ϖιὼν μέ⊛, τὸ λοιϖὸν ϖροσφέρει Φίλῳ, καὶ τὴν Φιάλην χαρισάμε⊛. *V.*

• Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J. F. R.*

36. Καὶ ϖροέθεον ϖολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα εἰκότως ἐφιεσθαί μοι δόξ⊛ (ἐδόκυν) &c. *J. F. R.*

38. Δακτυλίυς βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo.* *Th. M.*

Δακτυλίυς βαρεῖς ὅσον ἐκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐώκειν δὲ ἐ τὸ χεῖρε δακτυλίων ϖεϖληρῶσθαι, καὶ ϖολυταλάντυς λίθυς ϖεϖορέναι. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. ϖολυταλάντυς de pondere accepisse, „dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amo-* „*ribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est e- „pist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „ϖολυτάλαντον βρίθος dicit, *multorum talentorum pon-* „*dus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in ϖολυτάλαντ⊛, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J. F. R.*

39. Ἐξημμύ⊛] Antea in omnibus legebatur ἐξημμύυς. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμέν⊛ τ βοσρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμύυς] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμύ⊛, optime, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ ϖερὶ ἐξημμύσιν, non —μύλω. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταϖατάσσομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιϖάλλομαι γράμματα ϖορφυᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J. F. R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τ Φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, ϖρόποσίς τις μ τὸ δεῖπνον ὑϖὲρ Φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicurae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utique ἐκκομιζομύυ. *J. M. G.*

43. Ὁ ϖότ⊛ συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J. F.*

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem mediocrí-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμονα εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων, [g] ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος [m] ἀφ' οὗτος Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκό-

[f] Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἰ in cett. [g] Ἐξῄεις] Ἤεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. [n] Ἐσφήκωντο] Restit. ex *F. Fl. Ald. Fr. Va.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλιγμέναι] Συναπεπλεσμέναι *Fl.* male.

Ὁ πότος] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἦσαν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ πότος autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως ἀμφότερα. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος, Πότοι σωτηρίαι, κύβοι· ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πῶτον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας προπίνοντα] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ὁ ἐκπάμασιν ἐν πίνων. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ὁ ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνων. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνουσιν οἱ πιθάκναις, quum duobus ante versibus dixisset: πίνουσιν ἐκ κυμαμίων ποτηρίων. Sed οἱ Graecis ibi frequentius quam ἐκ. *J.F.R.*

46. Εἰσπομιζομένη] Veterem scripturam ἐκπομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀναπρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξῄεις πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὁμοίαι, pro χαρίτεσσιν ὁμοίαις. & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, pro ἐσφήκοντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσσιν] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

κόμη, μάτριε, εἰ Πάνθε υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, ἢ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε ἢ Ῥέας, [b] ὡς ποτὲ ἠράσθη τῆ Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν λαφθείρειε τὴν Ἀκρισίου φρουράν, ἀκήκοας [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, ἢ ῥυεὶς διὰ τῆς τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἄν σοι τὸ ὅτι τοῦτο [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχεται χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἀκραιφνῶς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γάρ μοι τὸν ὁμότεχνον οἶδα, τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλοῦ δεῖπνόσαι παρ'

cre eſt, ſi, Panthi filius, magni aurum feciſti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus eſt, cum non haberet in quod amabilius ſe mutaret, neque Acriſii cuſtodiam quomodo corrumperet, jam audiſti alicubi, ut aurum factus illapſusque per tegulas, cum amaſia congreſſus ſit. Quid ergo poſt illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praeſtet? Quam illos, quibus adſit, pulchros ipſos & ſapientes & fortes reddat, honore ipſis conciliato & gloria? quamque ex obſcuris ignobilibusque interdum conſpicuos brevi reddat ac celebres?

14. Noſti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu eſt, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς ποτὲ] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε *P.* & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπου marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δαναὴς τὸ Ἀκρισίου. ὁ δὲ Ἀκρισιὸς βασιλεὺς ὢν τῆς Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος τοῦ θυγατρὸς αὐτοῦ Δαναὴς φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆν. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μεταβληθεὶς εἰς χρυσὸν διὰ ὀπῆς ἐφθείρεν αὐτὴν, καὶ ἐλθὼν διὰ τοῦ δώματος. *V.*

73. Ὡς ποῦ] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁπότε) Atqui melius & ad ſcripturam propius ὡς ποῦ. *M. du S.* Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non ſperno, neque ab ea diſcediſſem, niſi juſta ſuſpicio eſſet eam ex conjectura ſic emendaſſe ceterarum ὡς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἤψων] Ὅτι τὸ ἔτι ἤψων τοὺς Κρονίους, δύο τόμους τῶν ἀλλάντων ἱμῶντας. *Cum duobus extorum frustis injectis legumen coquerem saturnalibus.* Ἕψω quidem mutuatur ſua tempora ab ἰψάω, ſed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἤφων, ſed poſtea Mſ. mihi oſtendit legendum eſſe ἤψησα, & pro τόμους, τιμάχη. ſed ἀλλᾶντας, ſunt *botuli*, *farcimina*, non inteſtina. *J. G. G.*

Ἤψων] Ἑψέω rarum eſſe Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum ſervavi quidem, facile tamen permittens ut ἤψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praeſ. inf. ἰψεῖν ab ἰψέω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non ſcripſit, & futurum ſecundum eſſe aliquis contendat. Sed poteſtate praeſentis tamen ibi uſurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Caſaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. verſus fin. In ipſo vero *Athen.* ſub init. ejusd. cap. ἰψεῖν quoque praeſens eſt, φακὴν ἰψεῖν — μαμαλύγειον, ter eod. cap. ac deinde ſaepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* l. c. 84. praef. ἰψῶντες legitur, quaſi foret ab ἰψάω, ideoque Cl. *Weſſel.* No. 29. ἰψῶντες mahet, uti recte eſt ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Caſaub.* dicat ἕψω eſſe, *coqui curo*, id ita verum credo, ut ſaepe facere quis aliquid dicitur, qui id per alium facit. Et ſic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id ſervis imperat. Nam ἕψω per ſe eſſe *coquo*, probarem, ſi quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — τὸ σχέτλιον καθέψων ἕψοι (γύρας) Et ex aliis. Sed acute philoſophantes reſponderent, nec ſervus coquit, ſed olla, furnus, ſol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor ſanus riſu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro ſacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Heſych.* ποτήριον μυστηρίου. *J. B.*

97. Λαιζομένους ἡμᾶς] Active & paſſive uſurpari λαΐζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπίθανα πράγματα, ἄπιστα δοκοῦντα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰς βάκιδας τὰς παρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφαλίσκων, ἅσπερ ἐξελαύνει, ἀλλαγῇ δ' ἐστιγμένας ἀμπε-

χό-

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine fruſtis. GALL. Novi, ſimum illum, brevem, qui fictilem quam ſolam habebamus patellam furatus, & ſub ala occultans abiit poſt coenam. Vidi enim ipſe, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum ſpoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod ſolum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipſi locupletiſſimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipſe opes ſuas attingeret? Poſtquam vero nuper mortuus eſt, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὸ ἔτυ[c] e ἤψυ τοῖς Κρονίοις, δύο f τόμυς τῆ ἀλλαντ[c] ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τ' g σιμὸν, τ' βραχὺν, ὃς τὸ h χεραμεᾶν τρύβλιον ὑφελόμεν[c], ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖν[c] αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ἡνίκα ἑώρας τότε, ὦ ἀλεκτρυών, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκέκραγον, ὅ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἂν ὁ Σίμων; ἐφκεις γὰρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλ[c] τοὔνομα· ὅτ[c] ζῶν i μὲ ὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὃς αὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τ' χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

e Ἤψυν] Ἤψησα G. L. Nil mut. Edd. f Τόμυς] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & ſic marg. *A*1. g Σιμὸν] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *A*1. h Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. B*1. *Fl.* &c. Κεραμεοῦν *S.* & *Amſt.* i Μὲ] Omiſit *Fl.*

88. Ἔτ[c]] Πιστάριον. *V.* *Ibid.* Ταῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῇ Κρόνου. τόμυς δὲ τμήματα. ἀλλᾶνται ὁ συμπολίται. * λοκάνικα. *V.*

* Λοκάνικα] Sic dedimus ex V. & G. Nam Impreſſa prave λακωνικὴ. at Λυκαονικὸν C.

χόμβ[c]] Et quae ſequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec eſt unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienſis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera miſere vertit: *Poſtquam vero pridie mortuus fuiſſet, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyſginoque tincta veſte indutus.* Πῦ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμεν[c] ἐξελαύνει aliud eſt, ut ſtatim videbimus. Cur omiſit τὰ ῥάκια τὰ πινυρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελείχων. Poteratne flagitioſius in hoc loco interpretando quisquam verſari? Nec melius Eraſmus: *At ſimul ac mortuus eſt nuper, univerſis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura oſtroque circumtectus.* In his nulla eſt ſententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum εἶλε, quod vitio librariorum intercidit, aut ſimile quiddam. In ſequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινυρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil ſignificant, ſed ex Mſ. haec jactura egregie ſarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periiſſe luce meridiana clarius oſtendit, quamvis & ipſa συνέχεια & ratio ſatis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus ſcribitur: Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ἐ νῦν ἐκεῖ[c] ὁ τὰ ῥάκια ἐφελκυλίν[c] τὰ πινυρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελείχων, &c. Pulchre ſane & vere. Sic igitur locum totum ſcribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖ[c] ὁ τὰ ῥάκια ἐφελκυλίν[c] πινυρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἐφελείχων ἄσμεν[c] ἐξελαύνει ἀλυρῷ ἐ ὑσγινοβαφῇ ἀμπιχόμεν[c]. *Poſtquam vero pridie mortuus eſt, omnia illa ſecundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis ſordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea*, & *coccinea veſte amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν eſt laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν eſt ſubaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* ſc. ſe equo, pro *vehi* frequenter legitur, ſic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλασε ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad ſuam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis eſt uitrijden. Hyſginus quidem color differt a coccineo, cum ſit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, poteſt tamen *coccineus* verti. Hyſginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino ſuperinducebatur, ut dudum docuere viri doctiſſimi. Vide *Salmaſ.* exercitat. *Plinian.* *J. G. G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii ſedulitatem paſſum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινυρὰ, ita Lucianeum eſt, ut qui illi ereptum eat, non

να χτὴν τὴς νόμης, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φελείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγαναχτήσας, Εἶπαλε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν μου τὄνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μελαποιεῖ τὴς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis ſordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor*, *ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

a Σίμων —— φελείχων] Καὶ τῶν ἱκεῖνος ὁ τ. ῥ. φελοβολημένος π. G. Nil mut. Edd. Καὶ τῶν ἱκεῖνος etiam marg. *A*1. *b* Πιναρὰ] Sic *V*2. *S. A.* recte. Πινυρὰ *Fl. J. B*1. *Ald. Fr. P. H.* *c* Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron.* *d* Ἀνελεῖν] Ἀνηρτῆσιν G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. *e* Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αἰτὰς *J.* *f* Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῆ] Πορφυρᾶ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπιχόμενος] Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἰσικὸς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ὅσας δὲ τὰ ὑπὸ χαμαίων αἱρέτων βαπτόμενα. *V.*

* Ταχίνθῳ] Ταχίνθου C.

noſſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad Nexp. 10, 4: Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄπαλε ἱκεῖνα ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum φελείχων, & inteliigendum ad ἄπαλε ἱκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἴχει. *J. M. G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἠμφισμένος, aut ſimile quid. *F. G.* Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Bis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσμενος] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in φελείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F. G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Guietus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam*. Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum Rex in Perſidem equitat*. Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti*. Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἱππεῦσι πολλὴν ἐλάσαντες. Et *Alex.* c. 46. f. γὰρ πρὸ τῆς ἐλαύνεσθαι. Item ἐπελαύνειν pro *advenire*, in *Dionyſ. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν ἀπολιπόμενον —— ἄρχοντα. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγιν eſſe plantam, & ὑσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὦ ὁ ποικίλος ἐκεῖνος κερός. ἀκούεις δὲ καὶ ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δέξίωμα κάλλιστον [g] κτέρας·

Χρυσός γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη·

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλοῦτον. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χρόνος γὰρ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε [h] προσδώσω, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἐωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω σοι γένοιτο. [i] προάγεις γάρ με [k] λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμε-

g Κτέρας] Sic Luciani Edd. *βροτοῖς Eurip.* l. c. *h* Προσδώσω] Προσπῶν *Pell.* *i* Προάγεις] Προάγῃ marg. *A1.* & P. *k* Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis, i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλυπίας, καὶ τὸ ὑσγινοδαφές. *E.L.*

Ὑσγινοδαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοῖς τέτταρσι χιλίοις, φλόγινα ἐνδεδυκότας ἐ ὑσγινοδαφῆ. Ubi Cl. *Periz.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοδαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ δὲ ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὥστε ὁπόταν προίωμι, οἱ δὲ πολλοὶ προσκυνοῦσιν. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς sed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνῃρῆσθαι αὐτάς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Ξ. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24 pro βροτοῖς autem legitur hic κτέρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δέξ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξωμαι] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτέρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτέρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτέρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτέρας] Κτέρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ ſive ἵνα σοι λοιδορούμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορούμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαί τινι activa poteſtate dici ſolet, hic vero λοιδορεῖσθαί με dici viſum fuerit? vix credo, quia με ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεθεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυσ-45δέσι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲ ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καλαπαμφύη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἤν τινα τὴν καλαδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλ-50λως τε [a] ὅτε ὅσιον ὅτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ὅτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ χἀγὼ ποθὲ [b] ἀλλάγην ὥσ-55περ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤχνεις [d] ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [e] ἧκειν60

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam soluerit, longum fuerit dicere: &. alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

Ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. Bt.* &c. *Oud' J. P.* Οὐτὲ Ex. *Fl.* b Ἠλλάγηλω] Ἠλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἧκειν] Ἥκειν *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua ὑπὸ τῶν ἀμφισβητήσεως, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. Δ. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* f. 177. & *Porphyr.* f. 28. *J. M. G.*

49. Καλαδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρεῖ δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς δίκῃ τινὰς τιμωρίας ἃς ψυχὰς τῷ σώματι συνέζευκται, καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τέθαπται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* discès de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤχνεις ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶν ψηγμάτων ἧκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπιστιτιόμεθα] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem altus.* Sed ἧκειν ψηγμάτα εἰς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἧκειν. Constat sane ἧκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum οὐ ἥκω χρημάτων, *sum pecuniosus, dives.* οὐ ἥκων φρενῶν apud eundem *sum amens.* Sed dum semper εἰς aut πρόσω, adjunctum habet. Quod concise dicunt οὐ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οὐ ἥκω ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγων legi in Mf. Florentino, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἥκων pro ἧκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρειν. Et legendum ἥκων φέρουσα. *Omisi ferre in vitam.* Est loquendi genus satis multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων est *fero.* Isaeus: ὁ γεγραμμένος ἀριθμὸς ἥκει φέρων. *nam adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤχνεις ὁ κακοδαίμων ὀλίγου τῶν ψηγμάτων ἧκειν εἰς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπιστιτιόμεθα] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel paucula frusta in vitam importare, cum illo essem altus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικὸν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Itane*

carum ſumto inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Meſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς τ' βίον, ἐξ ἐκείνε ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ χ τί μ τῦτο ἔσομαι, εἰπὲ εἰκὸς γ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῦ καττάλε, ἐφ' ὃ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο ὐδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, χ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐμενον [h] ἄοικος ἐγώ, ἄχρι δὴ ὁ Μήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τ οἶκον. MIK. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, χ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ὐδὲ γ ἔδει τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. MIK. Οὐκοῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσταλο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

f Ἀπάγξαμαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* g Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *J.* & *Vs.* & marg. *A1.* h Ἄοικος] Ἀοικητος P. i Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσεται *Fl.* male. k Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Παρώμην ἄοικος] Πρὸ τύτε φησὶν ὡς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρα ἐπλανᾶτο, * οἶκον ζητῶν, ὁ ἐστι σῶμα, ἕως † ὅτε Μήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἐκτισέ μοι οἶκον, τυτέστι ἔσπειρέ μοι. *V.*

73. ‡Ὦ τᾶν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio

* Οἶκον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἶκον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτε] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τᾶν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τᾶν vero Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τᾶν ruſſus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Καίγε τοι τὸ ἑταῖρε] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τᾶν] Lege Ε. ὦ τᾶν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Οὐκοῦν — ἦκον — ἐπισιτισάμενος] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέροιλα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσαντό τι τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπὶ δὲ ἰκανῶς ἐπισιτίσαιο. Unde videbis, non eſſe *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio*, ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἦκον — ἐπισιτισάμενος] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leedes.* Vide N. A. I. Ἐπισιτ. c. 20. & *Euripid.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non anſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ ruſſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Εὐφράτῃ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

νων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς [b] μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴανθα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλήν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκήν μού τινα καὶ βαθύκομον τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἆλλα δέ, πάνυ πρεσβύτην, ἡλικιῶτιν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὸν Ἡράκλεα γενόμενον· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δέ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἅριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος [*] ὤν; τὰ μέντοι τοῦ Πατροκλοῦ τὸν φίλον ἀκριβῶς ἐπίσταμαι, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

[a] Δὲ] Abest a *Fl.* [b] Μηδὲν] Restitut. ex marg. *Æ1. L. P.* Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *J.* [c] Εἶδον] Οὖν male *J. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἴανθα] Οἶμαι εἶναι φησὶν, εἰ ἐξ ὡς ἔστιν ἱστορῶν τὰ τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἐν χρήσει παιδιᾶς, ἀλλ' ὅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῦσι καὶ ὡμολογουμένοις ἡμῖν. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρώην ὑφ' Ἡρακλέους . . . . χρόνῳ ἡ Τροία. *G.*

97. [*] Πολέμιος ὤν] Ὁ γὰρ Εὐφορίων τὸν Τρῶον, ἐπὶ Ἀχιλλεῖ τῷ Ἑλλήνων. *V.*

[*] Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Solan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

70. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γενέσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *J. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδὲ, aut disjunctim μὴ δέ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδναν IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῆς Ἀττικῆς πόλεων. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀπίκτωνα] Non peremisti, o bone, vulneraſti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βίβλους τοὺς Ὥρου] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος γράμματα, τὰ τὸν πολὺν τοῦτον ἐκτοτμηθέντα χρόνον μίλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ὀπλίσας ἔτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε δυο ἥδονται μοι. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse ὅτι

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed satis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In universum, Micylle, Sophista fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum, ut de sapientia conferrem cum prophetis; atque admissus in adyta, Hori libros & Isidis edidici: tum rursus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi ista, teque putatum esse revixisse post mortem, & ostendisse iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de illa dicere.

Ιτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γὰρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ὅτι σοφία, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλεληθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὅτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἦγον με. MIK. Ἠκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν [g] ὅτι δείξαιό ποθεν αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. MIK. Διατί, ὦ ἀλεκτρυόνων; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὶς P. *e* Ἀμελέτητος] Et sic esse in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἦγον] Restitut. ex Mss. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδον Edd. anteriores. ᾖδον *Palm.* nescio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et sic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἐπιστήμονας καὶ τῶν λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρου καὶ Ἴσιος περὶ τῶν ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε θεὸν ἦγόν με. *ut me pro Deo ducerent*, seu *haberent*. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία, ut *Aristoph.* Nub. II. 1. ἐστὶ δὲ ταῦτ' ἄλλα. *Non alia sunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 93. super hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertisse: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους sc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκεῖνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui illic erant.* Id quod pluribus demonstratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδὼν μὲ] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν μὲ. *J.P. aG.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram descendisse εἰς ᾅδου, atque ibi vidisse *Hesiodi* & *Homeri* animas nescio quas poenas luentes. *E.L.*

15. Χρυσοῦν τὸ μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγει δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸ μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum ostendisse Abaridi sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut eo viso pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis est ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* si plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etsi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, saepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, acque ac apud Latinos *super* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa super Priamo rogitans, super Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ substituisse ὑπὲρ, in procem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philosophiam de Diis & justitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τῷ. MIK. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιές, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧκιστα ἐκπεπάσομαι τὸν ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ χαλεπωτέρους ὤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὸ τοῦτο χαλεποποιεῖν εἱλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. MIK. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ κατὰ πολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituì, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post

ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν solum *Fl.* Κἂν σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur P. d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενον cett. male.

34. Καὶ σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὲ μέρος φησὶ καταγελᾷς μου ἐ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ἐ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσω σε, & mox καταγέλασα —— τῶν ἄλλων, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta restituit Nostr. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιές] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapsi.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πλείους post ὅσῳ omissum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πίλας τὰ μοίρης. *Quo magis mors adpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile repetendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐκαίνετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὴ καθαρὰ τῷ σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foësio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀτιμίας σωμυλίας ἐ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χαρίτας ἐκαίνου. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἴχνος —— ἢ μοῖρα μου Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (supra *pro Lapsi.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: συνέβησαν φθάσας τι δράσαντες ἢ παθεῖν, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniunda quam exagitanda videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Jens.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi σὺ ἢ ξενίζου hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Ἐπ

es induisti? GALL. Aspasiam, meretricem Milesiam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando, ubi ova etiam tu pareres, gallorum generosissime. Consuevisti itaque cum Pericle, quum esses Aspasia? & uterum ex eo gestasti, & lanas carpsisti, & deduxisti fila, & meretricium gynaeceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equidem, non solus, sed etiam Tiresias ante me, & Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in me jeceris ridicula, eadem in illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi vita fuit jucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsionem? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle

ἐμὲ ἡμφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τῆς λόγου, ἡ γυνὴ γὰρ ἐγένετο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; ἦ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, καὶ συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασία ὖσα; καὶ ἐκ σοῦ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, ὦ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν σκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους σκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί δῆτα, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὄπυιεν; ΑΛΕΚ. [h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ [i] συνεπεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν θέ-

[c] Ἐν] Σὺν *Fl.* [f] Τί δῆτα &c.] Τίς δῆτα ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum servat P. [g] Ὄπυιεν] Restitut. ex *Fl.* nam ὄπυιεν cett. [h] Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. [i] Συνεπεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ & Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἠράσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἡ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμόσῃ αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τῷ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα μὲ ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα ὑπὸ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλλόμενον, καὶ γενναιότατον γενέσθαι ὑπὸ † κενταύρου γε μὴν ὀλίσθαι Ἐλάταις ἀλεωμένον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνεπεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς & ἡ Ἥρα, τίς τὰς ἡδονὰς μᾶλλον ὀργᾶται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐπταπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀργᾶται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρου] Cum in V. esset κεν ταύρου, edita inde fecerant μὲν ταύρου, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adscripserat *Solanus*, in C. esse: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud *Aristoph.* Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει. & II. 1. Vesp. in Fam. Chor. ubi exponi posse videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *vicissim*. *E. L.*

39. Ἀκοδυσάρδου] υ & ν. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus sit monuisse, aut ad Edd. attendisse, si sensus alterutrum postulat. *J. F. R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, sed aliam, nempe *Alcen*: quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὄπυιεν] Forsan ἔπυιεν. *F. G.*

Ὄπυιεν] (Vox non inhonestae significationis. *Hesychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* sola. In reliquis ἔπυιεν. *M. du S.*

Ὄπυιεν] Et sic scribi curavi supra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiserant. In *Jun.* hic est ὄπυιεν jota initio subscripto, quod tamen manu perperam additum, non impressum suspicor. Ignosce Lector *Crenianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω sine ι est ap. *Aristoph.* Ach. vs. 254. — ὡς μακάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod nescio anne poëticum sit, ad corripiendam syllabam. *J. F. R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus est Medeae vs. 250. Ὡς τρὶς ἂν στὰρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τικτῖν ἅπαξ. Laudat Barnesius versionem Ennii *Nam ter sub armis malo vitam cernere, Quam semel modo parere.* *J. M. G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vs. 250. *M. du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεχεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ ταλαιπωρίᾳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μοι τὴν Ἀσπασίαν ἀνῆς, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδομαι γοῦν τῷ βίῳ· κἀ σοὶ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo ſtare *in acie*; quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras eſſes & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

20. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae diſſimilitudo, ex meretrice Philoſophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, pau-

pe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμασιῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ ὑπολαμβάνει, ὡς σωτῆρας ὄντας, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸν βίον ναυάγιον * ὑποσχών, ὡς αἱ λαὶ γῆς † πρὸς τὸν θάλασσαν μεταγόμενοι. *V.*

* Ὑποσχών] Ita pro vulgato ὑποσχών dedit *M. du S.*
† Πρὸς] Ejc legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutatſem vulgatum. Sed quum pro μεταχόμενοι etiam ederetur μεταπαύμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de ejus vera lectione jam diſceptare vacet. *J.F.R.*

58. Στῆναι] Τοι excidiſſe videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F.G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad verſum deeſſe; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum ejus ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J.F.R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inſcite vertunt: *imo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id ſatis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae ſequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. F.G. Adſentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Ariſtoph. Theſm.* 389. & *Veſp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀναπεσούμενος. Sed praeſens hic nil habet incommodi. *J.F.R.*

64. Σὺ δ' ὄν] Unde habeat haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixiſſe traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elſn.* haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno*, atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo ἑτέρῳ ἀνδρὶ γένηται. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe diſtinxit *Loydius* in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tune Galle exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur ver-

peres, divites; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι σὲ ποτιωμῶντα καὶ οἰμώζοντα ὅτι τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας τ' ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἢν τε Εὔφορβον, ἢν τε Πυθαγόραν, ἢν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Εἴτι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτιωμῶντα] Ὀδυρομένου. *V.*

verbum γήμαι τινὶ hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σὺ modo praepoſitum & omnino cum γαμεῖ cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τῷ γαμεῖ hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρω] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρω uti & Et. Δ. XIV. ſcribitur. *M. du S.*

Διοσκόρω] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla complura in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορος ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουρος tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μαυρὸν] Mſ. Μαυρὸν δ' ἂν γένοιτο καλοφιλοσοφοῦντι ἴσως. *J.G.G.*

75. Ἥδιον γὰρ τοῦ βίου] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *eram*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἥδιον γὰρ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πῶλον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Davisio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὸν Θεῶν ἰσχύν, ὅσην; Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲν οἶδα σὴν σύ που φίλων, Ὡς ἔστις ἡμῶν ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὸν Περσῶν οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* I. c. τὴν αἰτίαν τοῦ λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲ ἥδιστον ἐκεῖνο ἔδοξεν. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. I. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενιχρῶν, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὕτως ὑποσκέψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ὕτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸ πρόθυρον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους ἐκκόψωσιν, ἀλλὰ τὸ σάλπιγξ μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ καθ' σεαυτὸν, οἵ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐκπεξιέναι, προκινδυνεύσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. ΜΙC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis caussa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, vocantur soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπιλαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A*1. b Τὸν] Τὸ male *J*. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl*.

16. *Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] †Τὴν λύτρα τῶν οἰσύων. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χοινίκας *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην] Οἰσυίνη ἡ ἐκ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ἀσπὶς ἐστὶ ἀσπὶς ἐστὶ ἀπὸ τῶν ἀσπαίρειν τοὺς ἐχθρούς. ‡ Ἄλλην τὴν ἀσπίδα λύτρα τῶν οἰσύων. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰς χοινίκας.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δὲ. Edita ex *V*. ἰδὲ. *M. du S.*
† Τὴν] Τοὺς Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δύσηνιν παρίσχοῦσι ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δέ ἤ τι φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν στενὴν πουσόμενον. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβαλὸν εἰς τὴν Μηδῶν χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλειν ἀλλήλοις, in se mutuo irruere, praelium committere. Adde Noss. *de Sall.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλουσα νοσήματα. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κόνις. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν οἰσιῶν τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non inusitatum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

— *flectuntque salignas*
Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. A. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites: at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant, illi omnia: tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat: neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris: ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

χαὶ χῦφ⊙ εἰς σωτηρίαν, ἔταμ⊙ ἑτοιμάζ
[d] τὰ ὀπτάνια, ἐπειδὰν δύῃ ὁ τραλληγὸς
τετιχηκώς.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῦ δήμυ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ̃ πλυσίων, οἱ δὲ φρίτ̃ουσι, χ̀ ὑποπτήσσυσι, χ̀ ἀφορμαῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ μ̀ γ̀ [e] ὡς ἔχοις χ̀ ἀγῶνας χ̀ θεάματα χ̀ τἄλλα ἀφθρκ̃ ἅπαντα ἐκεῖνοι πονεῖσι, σὺ δὲ ἐξετασ̃ὴς χ̀ δοκιμασ̃ὴς πικρὸς ὥσπ̃ δεσπότης, οὐδὲ λόγυ μέλαδιδὺς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκ̃ῇ, [f] καλεχαλάζησας αὐτ̃ῖς ἀφθόνυς τὺς λίθυς, ἢ τὰς ὐσίας αὐτ̃ῶν ἐδήμευσας· [g] ὔτε δὲ συκοφάντ̃ῃ δέδιας αὐτὸς, ὔτε λῃσ̃ὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ὑπ̃ρῶὰς τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τ̃ τοῖχον, ὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμεν⊙, ἢ ἀπαιτ̃ῦσι, ἢ τοῖς καλαράτοις οἰκονόμοις ἀφαπτεύων, χ̀ πρὸς [i] τοσαύτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συιλεέσας, ἑπτὰ ὀβολὺς τ̃ μισθὸν ἔχων, ἑπανασ̃ὰς πρὲ δείλην ὀψίαν, λυσάμενος, ἢν δοκ̃ῇ, σα-

[d] Τὰ] Abeſt a *Fl.* [e] Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* [f] Καπχαλάζησας] Κατιχαλάζωσας male *Fl.* [g] Οὔτε δὲ συκοφάντ̃ῃ]] Οὐδὲ συκ. *Fl.* [h] Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. [i] Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. [k] Μεριζόμεν⊙] Λογιζόμεν⊙ Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *AiW.*

25. Πονεῖσι] Καλασκαλάζουσι. *V.*
28. Κατεχαλάζησας] Κατέχεις. *V.*
34. Διαπυκτεύων] Ἀντὶ τ̃ῦ ἀφαπτεύων ⊙ ἑξαιρεμβῶν. ἐπεὶ ⊙ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τ̃ ἀντωμοσ̃ίαν βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτ̃ην § εἰς αἶρα δίρις τὴν συγμὴν πίμψαντα. *V.*

§ Εἰς αἶρα] Πρὶς αἶρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀντιγραφὴν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγυ μιταδιδὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πρόγματα ἔχεις λογιζόμεν⊙, ἢ ἀπαιτ̃ῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις ἀφαπτεύων, χ̀ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμεν⊙] Vertunt: *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμεν⊙ eſſe in eadem ἀθροότ̃ῃ repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδόνυτον. Optime Mſ. χ̀ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμεν⊙. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & P. Ed. τοσαύτας P. & L. μερ——. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένυ⊙. *M. du S.*

36. Ἐπανασ̃ὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λυσάμεν⊙ ἢν δοκ̃ῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libueris, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, χ̀ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίυ. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστυ ὥρα, ἡ μ̃ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum: Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστυ ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίυ. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro: *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] χρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας τριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε ἀλλὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ ἀλλαχαρτερεῖς πρὸς τὸ ψῦχος. οἱ πόνοι γάρ σε [b] παραθήγουσιν οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν πολὺ κῶφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσείσαμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρῶν τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς πολυόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ πλευρίτιδας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲ αὐτὸν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum iſti per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum

[a] Χρομμύων] Κρομμύων *Fl.* [b] Παραθήγουσιν] Καταθήγουσιν *Fl.* & marg. *Al.* [c] Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. *Alw.* quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. [d] Ἀσιτίᾳ] Τὸν ἄσιτον male P. [e] Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εἴτε λὶς βρᾶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, εἴτε οὖν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλιον ἢ τὸ σαύρων λειψάνα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ ὂν συὸς ταρίχου, ὃ νῦν γόνδη Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ἐστὶ καὶ εἶδός τι τῶν καλουμένων μαιτομένης. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦ. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως. &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τὸν τιμαχον τεταριχευμένον ἰχθύν. τὸ γὰρ καρκῖνον ἰχθὺν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. G. (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. καρκίνων legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. Perſius, *Superdam advehe Ponto. M. du S.*) Καρκίνων igitur & illic ſcripſiſſem, non καρκῖνον. *J.F.R.*

* Τῆς καλαμίνης] Τὴν καλαμίνην. V.

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ χρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J.G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἱπτομανία — ἐπίλαπτα. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* ἡ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὸν Φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπίλαβε. *oppreſſit. Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὸν δὲ λοιμὸς τότε τὸ στρατὸν — ἰφθυ- „ ρε. *Dio Chryſ.* de Regno II. Διὰ τὸν ἐπιλαβόντα „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J.F.R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. *J.F.R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς πολυόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς πολυχρονίοις ἀφορμὰς πολυόδων, ibique notam *Bourdelotii*. *J.F.R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸ

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses, nam regnasse etiam te dicis, qualem illam expertus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fuisti, cum caput quod

πολὺ ἄραντες αὐτούς, ἢ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοσται αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ὅτι κεφαλὴν εἰς πέλαγος ἐμπεσόντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὅτοι ἀσφαλῶς διέπλησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μὴν ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἶδας ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος διεστελμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. *g* Περιεστιλμένος] Παρατιτιλμένος *Fl.* Vulgato favet *Th. Mag.* *h* Καταλυθεὶς] Καταλθεὶς P. Καταλύσας τὴν τυραν. ἐν Κορ. γραμματικὴν διδάσκει G. καταλύσας tantum marg. *A1*. Γραμματικὴν βλέπεται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. *i* Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1*. *k* Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὴς τρία δηλοῖ, * τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῆ ἄνθρωπον. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικῶς ὀδὴ ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ †τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V.*

70. Περιεστιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας § γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα εἰπόντα ἔσωσεν. *V.*

† Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S.*
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S.*

§ Τοῦθ' ὅ] Forsan τοῦτο. *M. du S.* Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demosth.* a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J. F. R.*

¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo ἢ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag.* c. 21. p. med. *M. du S.*

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος διεστελμένος] Adfert eodem modo *Th. Mag.* v. τίλλω. *M. du S.*

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὴν τυραννίδα, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi literas docet.* Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed MI. non inscite. ἢ Διονύσιος καταλύσας τὴν τυραννίδα ἐν Κορίνθῳ γραμματικὴν διδάσκει, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatistam docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens.* γραμματικὴ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίᾳ ποτὲ ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, quam in vulgatis ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, *quale illud vitae genus esse olim expertus es.* Nam τινὸς ἐκείνῃ non bene junguntur. *J. G. G.*

τέρ ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. est bonorum omnium, haberes? GALL. ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνῃσκε με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσῳ ἔφηδα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. MIK. Τίσι ταύταις; ὡς ἀδόξα γε, καὶ μόλις [b] πάνυ πιστὰ φῄς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, εὐαμφόρου τινὸς, καὶ πολήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολυλιμέσι τε ναυσιπόροις καὶ ἀρρεομένῃ καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένῃ. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος σάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη ὥστε, ὁπότε προίοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertilissimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoso uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatissimus, satellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum se quendam videre arbitrari, & alii super alios

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντῃ P. & marg. *Alii*.

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπειδὴ τὰ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγῳδίαν τὸ ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemsterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J. F. R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recensuisset regiarum divitiarum affluentiam, subjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξωγκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, supra quam credi queat, ingens.* Quid sit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet λαρίῳ, & tempus perdere. Vertendum *reliquusque regius omnis apparatus, supra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* est *regii fastus choragium*, omnia, quibus reges superbiunt, & suam ostentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut superius notavimus. *J. G. G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut sunt plerumque nostra, fastigiatis, vide si lubet, *Casaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter spectatum esse, ex eodem, si nescias, discres. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios consensis tectis aedium magni aestimasse, si illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐκομίζοντας, *antecedentes*, & *a tergo sequentes*. Optime Mss. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quasi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, est *praemittentes*. *J. G. G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo sic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἦν πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F. G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἦν] Hoc quoque vitiosum est in verbis mox sequentibus, ἡ Ζεὺς ἦν πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mss. ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet sic scribendum? *J. G. G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένου.] Mss. *Graevii* pag. 879. edit. Amst. ἐκ χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ἐκπεπλεγμένα, id liber Ms. plene exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, unde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ vel ἀπό. Sic supra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος πεποιημένα. Infra in *Philopseude* c. 17. σιδήρου πεποιημένον. & saepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου πεποιημένα. Integra locutio exstat in Nostri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ μὲν φιάλην, ὁ δὲ τρίφυτον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ἐκ χρυσοῦ, pag. praecedenti simpliciter dixerat, Ἀπ' οἰκίης, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου καὶ αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Ἔχω δὲ πάνυ καρτερὸν (βακτηρίαν) ἐκ κεδρίνου πεποιημένον. *Aeschylus* in Prometheo vs. 239.

Σιδηρόφρων τε κἀκ χαλκοστόμου βοᾶς

Per

alios ad me videndum concurrere : alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλους συνέθεον ἀψόμενοί με· αἱ δὲ καὶ ὅτι τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἐνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τὴν ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ὅτι μάγκαλος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτῳ τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν [l] ποικιλοῦσαν· ἐῶ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

[c] Προπέμποντας] Προπομπούσας G. [d] Ἑπομένους] Ἑπομένους *F.* male. [e] Ἐκείνοις μὲν τ.] Ἐκείνοις μὲν τούτοις *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. [f] Οἵους ἢ] Οἵους ὁ *Fl.* Οὓς ἢ *F.* Vulgatum exhibent *P. H. B.* &c. [g] Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. *P.* Cett. omittunt ἐκ. [h] Τε] Aberat in Edd. prioribus. [i] Πίτταν] Πῆτταν male P. [k] Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P.* P. G. unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. [l] Μυῶν] Μυσῶν. Edd. priores.

2. Τὴν ἰφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἢ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *F. F.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλλαϊκοῦ & ἐκπληροῦν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφαλὴ πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἴσ. ſpondaeum facit male. *F. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίττην, καὶ πηλὸν, *& picem, & lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, ἰδέπω ἴφηθα τὴν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τὰ ἀρχῆς. *Nondum oſtendiſti lutum, & claves, & vectes regni.* *F. G. G.*

18. Μυῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *ſoricum & murium aranearum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *F. P. a Gi*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Τφ. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηδα τὸ πηλόν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλούς, οἵ τινες εἰσὶν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ὑποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] ὅτως [b] Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. δεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΓΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δήγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλάς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κενεῖνον, καὶ ταραχῆς μετὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ὑπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀθυμοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi dicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum & *placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὗτος marg. *A1*. b Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V2*. quae Κολοσσαίῳ. c Δήγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V2*. quae δήγματα. In Cod. P. δηματα. marg. *A1*. δήματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσιν, ὅπου ἐμοῦ εἶπας τὸν ὅσον ἴνδον τῆς ἀρχῆς συμφορᾶν. *V*.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλήθους] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν ὅτως] Lege ὅττως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. δηματα. *Veneta* utraque δήγματα, unde conjicio scriptum fuisse δήματα. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* esset δήγματα, *Solanus* deleto γ. δήματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A1W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, nolui quidquam immutare. At si δήματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ ὄναρ — Ἀγαμ.] Πομπὴν λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ ὄναρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inserere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum *Y. tim.* c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad ὑπὲρ τῶν συνόντων. sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,
idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχει γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.
ἢ ταῦτα ῥεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων.
λυπεῖ δὲ τὸ μὴ Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸ Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ Δίων, πρός τισι τῶν Συρακοσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καὶ ἐξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ὁ δὲ [h] ἄλλον ὅπως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

Nam ille quidem a filii veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῂς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

[d] Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* [e] Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *A1.* [f] Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* [g] Ἀπέθανεν] Ἀπέθανεν *Fl.* [h] Ἄλλον] Ἄλλος *Fl.* & L.

45. Τὸν Πέρσῃ δὲ] Ἀρταξέρξῃ *Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσει βιάζεσθαι βουλόμενος ἀφ' Ἑλλήνων † πολὺ σωματῶν στρατιώτου. *V.*

46. Κύρῳ ξενολογῶν] Ξένους στρατιώτας συνάγων, καὶ ἰδίᾳ ἀνακοινούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ ἠδοκίμει. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας συνδιώκει Ἀμφοδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀσθενεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τὴν περὶ Βαβυλῶνα τάξιν, ὡς ἱστορεῖ Διόδωρος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσῃ] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀνάβ. *M. du S.*

47. Δίων] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίωνα] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδι. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ἀδὺν εἶδον, ὃν ἤλπισεν, ἀλλὰ τὸν μὴ διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὸν θῆλυν εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπό τινος πάσχειν. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἁλῶναι ὑπό τινος. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἐκπατηθέντας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κεκαμένῳ τὸ ἀκονίτῳ συναναχραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνός μοι μή, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δέ, ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, ἀβρὰ μάτην ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὀπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, inclinato corpore scindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, si fallat scalprum, & a recta incisione aberret, cruentare vulnusculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis versantur in malis. Deinde cum ceciderint, simillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum sunt, aut Sisyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro distinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente ini-

ni

a Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus assuesce bibentem. Illa time cum pocula sumes.* (Juven. X. 25.) G.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adscripserat *Solan.* conf. Συγγρ. p. 413. i. e. *Quom. Hist.* c. 45. Ibi autem simili structura κίνδυνος μήγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μήγιστον. *J. F. R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forsan. F.G. Immo si necessario ab ὀλισθαίνω deducendum esset; sed quum & ab ὀλισθάω possit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J. F. R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae sunt eluendae veteris codicis ope, quae sic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὴ εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τὸ ἐπ' εὐθύ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi est, ut si paullulum aberret smilion, deflectatque a recta incisione, summum secantis digitum exiguo tingat sanguine.* Αἱμάσσειν non construitur cum secundo casu, sed legendum ex Mss. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum est, si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione recta, digitos leviter secando vulneret.* *J. G. G.*

Αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα] Adsentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους scribi posse, aeque ac supra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non sequitur, ἁμάξαι hic esse constructum cum secundo casu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὴ κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare suum periculum, haud absurda sic est vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his scriptis video Cl. *Gesner.* etiam sic vertisse. Neque quisquam spero ἐντεμόντι malit, propter μοί, qui memmerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud esse, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξαι, usitata accusativi cum infinitivo structura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, supra c. 4. f. ἰψεύδῃ σοι ἀνάγκη — καὶ ἀστεῖσθαι φαγόντα. quod frustra improbabat *Soulius* noster. Et cur, quaeso, hoc magis durum est, quam Latinorum, *non licet mihi otiosum esse*, pro, ut otiosus sim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum postulat, habet accus. seq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accusativus tamen cum infin. sequitur; nam πολλῶν ait, ὃ οὗτο πικρότερον, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνον, εἰ Ὀλυμπίᾳ διώμνυτο — ἐκτᾶσθαι, ἢ ἀλλῷ μύλῃ παραδοθέντα. Noster *Jov. Conf.* c. 7. f. εἰ δὲ λαμβάνοι αὐτοὺς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι sine τὸ dicere potuisset. Sed quo plura in re facili? Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque postulabit. Alios interim accusativos pro nominativis positos vide ap. *Kusterum* ad *Aristoph.* Plut. vs. 55. & 200. & 531. *J. F. R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi scenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὑπόστειστον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, sic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ὑπόστειστος est *coma promissa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ δὲ ὑπεστείλῃ τριετίᾳ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μίλανι, καὶ τὸν κόμην, ὑπεστείλαντα αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ὑπόστειστος, & jactabundo, est color & coma niger, moventur seu vibrantur capilli.* Philostratus in imaginibus describit Cyclopem χαίτην ἀνασείοντα ὀρθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πεπλον δίκλινον. *jactantem rectos crines & multos instar quer-*

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχει τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συντριβέντος αὐτῷ περὶ μάλα, ἡμαγμένης δὲ τ' ἀληθῶς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ὑπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς [d] δ' τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύσμορα ὄντα, καὶ τ' [e] ἐμβάδων τ' ὑπόδεσιν ἀγχοροτάτην, καὶ ἐκ τ' λόγον τῆς ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲ τοιοῦτόν τι ὤφθη ἔσα, ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος [g] ὁπότε γένοιο, ὁποῖος ἔφερες ἐκείνην τ' διατριβήν;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κατακρουσθείς G. & *Schol.* c Παρέχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχει G. d Ὡς Omittit *Fl.* e Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. f Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξε marg. *A1.* g Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κατακρουσθείς] Κατακρουσθεὶς εἰς κακὰ βαίνειν, κακὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσειος κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας — παρεῖχε] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δέ σὲ πολλὰ γένηται προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καίπεσὼν, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Mſ. pro προσκρούσας habetur κατακρουσθείς & pro παρεῖχε, παρέχει. Vocabulum rarum est κατακρούεσθαι, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διασπᾷ μὲν οὐκ αὐτῆς ὅπη διατρέπεται τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ, καθάπερ κατακρουσθοῦσιν. *Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & putei. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κατακρούεται lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ Διονύσῳ] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ Διονύσῳ] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. frustra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καθαπτεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. vſ. 79. ἀγκασάμενός μι αὐτῇ δίκτυ. *Soph.* Aj. 56. Λαίας ἀπάσας ἐκ καλπασμάτων, αὐτοῖς πώμασιν ἐπισάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι — *Arrian.* II. c. 2. f. ἐκτὸν μὲ ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo *Icar.* c. 27. κατὸν αὐτῇ κώπῃ. Et c. 33. ἐπιτρέψον] αὐτῇ Διονυσικῇ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσμορα] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes centunculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ὅτι ῥακῶν πάνυ αὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centunculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὲ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, ὦ ἑταῖρε τοῦ παρόντος χαιροῦ, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οἶδεις ὅτις οὐκ ἀπραγμονέστερον τὸν βίον ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις [95] [b] ἐμμεμέτρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἐπιλαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλά [e] μοι καὶ τενύπνιον ἔτι πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ὅπη τῷ καλαράτῳ Σίμωνι ἐπομπεύομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ ὄφ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξα-

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de exsecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημένος] Ἠμμεμε— G. Μεμετρημένος Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐπιοῦτε marg. Al. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὲν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλλιλλίλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἁρμόσαι. τῷ ὡς τὰς ὕηλείας πλουσιακτικῷ τῷ ἵππῳ, τὸ τῷ τελώνῃ ἄπληστον. τῇ τῶν βατράχων φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ μετὰ τῶν κολοιῶν ἐν θορυβώδει τὸ σοφιστικόν. τῷ δεπτικῷ τῶν κωνώπων, καὶ πανταχοῦ ἔτι προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τῷ ἀλεκτρυόνι τὸ τῶν παιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ὁ κεφαλαίῳ *summatim* est. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hist.* c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipsa capita & summaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. *Asin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν *summa, cumulus malorum.* *J.F.R.*

96. Ἐμμεμετρημένος] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta.* Sed quis dixit ἐμμετρῶν, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένος? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mss. noster scribit ξυμμεμετρημένος. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως ἐ ἐτελεύτησαι ξυμμετρήθη. *Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est*, hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. *J.G.G.*

Ἐμμεμετρημένος] Simplex μεμετρημένος quod *Fl.* habet, non displicet; & sic supra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. καὶ ὕπνου μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. *J.F.R.*

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior, *Diod. Sic.* L. 2. c. 55. pr. οὐκ παίδων ἦν ἐζηλωκώς. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam est apud Nostrum, *Tax.* c. 57. med. ἐταῖρος οὐκ παιδὸς ἄν. Ac rursus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. οὐκ ἠπίῳ —— ἀποτίμωνται, pro οὐκ ἠπίων. *J.F.R.*

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Euang. Matth.* XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτούς legimus, ubi Rever. *J. Elsner.* haec Luciani adferens monet, id in genere esse: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. *J.F.R.*

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ] Καὶ μᾶν τοιχωρυχῶ. *Th.M.* Καὶ μὴν τοιχωρυχῶ μὲ συνωσιαγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius*, sed remedium praesentius nobis Mss. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ἐ τοιχωρυχῶ γε σύ μὲ ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles* me-

nox est; surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis? nisi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Nefas est

ναξ ἀς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ὧπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὠραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὁ δὴ ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, αὐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἂν ἦν τοῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις στρέψας ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

f Εἰ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μὲν *Marc.* *g* Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. *h* Ἀποσπάσας] Ἀποσπάσαι marg. *Ar.* *i* Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινοῦν *Graev.* Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πτίνης *Pell.* Ὑποτίνων volebat *M. du S.*

parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clausis foribus?* *J.G.G.*

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro συναν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. *M. du S.*

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποστράσαι vel ἀποτίλλει, quod excidit Librario. *F.G.*

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse, ἀποτίλλει. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποστράσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποτιλτικὸς occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. *J.F.R.*

30. Ὁ δὴ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δή, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις στρέψας ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda?* καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινόω est sordibus purgo, emaculo, *Hesych.* ἀποπινοῦται, ἀπορυπτοῦται. πῖνος γὰρ ὁ ῥυπός. ἀποπινοῦται est *sordibus purgatur.* πῖνος *enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦται; & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. *J.G.G.*

Ὁ δὴ αὖθις στρέψας ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine, qui quum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno, *J.G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναδήσαντά με καλαφωρᾶσαι αὐτόν. MIK. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; MIK. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἥττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] ἑτέρου θατέρου τῆς οὐρᾶς μέρους.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evelisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; MIK. Οὔμενουν, ἀλλὰ [c] πρὸς τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὰ [d] κλεῖθρα.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad ferae.

En

a Θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρους] Θατέρου — μέρους *Fl.* b Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. c Πρὸς] Restit. ex *H.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* d Κλεῖθρα] Sic esse in *J. V2. Fr. B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τύμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποκινοῦται, λιπαροῦσθαι, *sordibus purgatur*, lectoque ἀποκινοῦν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποκινοῦν pro ἀποκινῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποκινῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποκλόνων esse legendum. Sed tedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J. J.*

Ibid. Ἀποκίνων τὰ κατττύμαλα] Lege ἀποκινῶν. *F. G.*

Ἀποκίνων τὰ κατττύμαλα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto putre vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποκινῶν τὰ κατττύμαλα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J. M. G.*

Ἀποπίνων] *Jensii* emendatio ἀποκινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποπίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποπλῶν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυσόω, in Grammatica *Vernejana* χρυσῶν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duobus tribusve. *J. F. R.*

34. Καταφωρᾶσαι] *Th. Mag.* v. φωρᾶν. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πτίλον. *M. du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Cl. *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J. B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl. Ed.* & *V1. Bened. ins.* Reliqui Impressi περὶ *M. du S.* Recte indicavit. Confule *Bourd. J. F. R.*

50. Κλεῖθρα] Cum nihil varient Edd. cur id adspuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖθρα in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in πλῆθρον mutatum. *J. F. R.*

55. Ἀμαυρόν γε] Sic Impressi plerique; recte. *Vat.* utraque γε. *M. du S.*

63. Τὰ δὲ ἀναλήθητα οὐδὲ Σόλωνα] Mf. unam vocem, quam & exigit sententia, interposuit, quae recipienda est. τὰ δὲ ἀναλήθητα οὐδὲ, ἔμοιγε, Σόλωνα. *At sedecim vidit, opinor, Solonem.* Nam se dubitare, non certo scire suum viderit, ex sequentibus licet co-

gno-

En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus eſt. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde ſic habeat. SIM. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa, ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & nemo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur (*in ſtab. occupatus eſt*) qui alias omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam

Θρσν. ΜΙΚ. Ἰδὺ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e]ἀνατεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἴθι νυν εἰς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν [f]γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν οὐκ οἶδ' [g]ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ἔοικε φροντίδων δηλαδή, ἃ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h]ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ὕστος ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ἔστω τῇ κλίνῃ καλοχώρυκται, καὶ οὐδεὶς [i]ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k]εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱππεκόμος ἔστω τὴν φάτνην καλαχρύπτοντά με· [l]ὅλως γοῦν δεῖ τ' [m]ἱππῶνά ἐστιν, ὃ πάνυ ὀλίγου μελὴς [n]ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν. εἰκὸς δὲ διηρπάσθαι πολλῷ πλείω τούτων. ἦ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχος αὐτῷ ἔστω μέγας ὀψο-

e Ἀνατετάσται] Ἀνατέτραπται marg. *A1.* & *Fl.* male. f Γε] Sic *Fl. Fr. Ald. B1. H. P. S.* Τε *F.* cum *V2.* g Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A1W.* h Ἃ] Ὃ *Fl.* i Ὅλως] Ἄλλως non male *Fl.* k Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P, & marg. *A1.* Οἶμαι abeſt in Edd. l Ὅλως] Ὅς *Fl.* Vulgatum firmat P. m Ἱππῶνά] Ἱππικά *Fl.* Et *i.* minuſcula; Cett. *I* unciali, ac ſi nomen Viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππων L. n Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solano*, illud τε, etſi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκίτης ὄνομα. *V.*

gnoſcere. Paullo inferius: *σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλοφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς.* Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλως haberet, non ſpernerem, cauſſam vid. ex not. noſtra ſeq. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τ' Ἱππωνά ἐστιν ὃ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim *περὶ τ' Ἱππῶνά ἐστιν ὃ πάνυ ἐπιμελὴς.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Delendum τ', & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ἄν] Quia nimis brevis eſt *Solani* nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens;* Graeca enim ſic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τ' Ἱππωνά ἐστιν ὃ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ἄν. Cl. *Geſn.* ſic: *Etenim circa equile non valde jam diligens eſt, qui neque alias laborioſus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε ejecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti; rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione jam ſatis patet, prae quo priſtina lectio ſponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaeret, niſi dixeris: *quia ex furto jam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At út hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens*; quid ergo ſic praeter ſolitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐλλόβιον ἑωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ἤτοι σπαθῶσι τὸ κακοδαίμον. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γοῦν μή τις ὑποορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα· πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἅπασαν [d] περίειμι ἀμφιβαίνων ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ πρὸς ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν.

70 in aurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum dispersunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo itesrum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *J. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P*, habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον] Ἐνώτιον τὸ ὃ τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῆς ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὗτοι σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς διαπωῶσι. *V.*

du S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *J.F.R.*

72. Τἀμὰ — τῶν κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ ὃ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *J.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὀφειλόμενον ἔμελλε ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *J.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ γάδιον numerantem pecuniam suum ficit p. 51. *M. du S.*

2. Γνίφωσι] Conf. supra T. I. *Tim.* c. ult. Ἀχὼ, καὶ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φείδωνος ὁ Γνίφωνος μικροπρεπέστερος, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι ὁ τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. *J.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλλισκληκότα] Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα ὁ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀπαλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλλισκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καλλισκληκὼς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατέσκληκεν ὅλον ἐστὶν ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & extenuatus*

est. MIC. Infelix! qualem vivit vitam! inimicis ita divitibus esse contingat! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit? a latronibus miser pereo! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus daniſtam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κἀγὼ κόρρης γῆν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωξε, καὶ ἀλαγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσελήλυθας αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν ἴδωμεν, ἐμμαχρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κωνώπειαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ὃς γε νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν! ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτιον, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀνευ-

f Διαγρύπνει] Sic P. *J.* & marg. *A1.* Ἀγρύπνει *Fl. Abd. H. B1. Fr. S.* *g* Ἴδωμεν] Ἰωμεν P. *h* Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* *i* Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat *Solan.* *k* Λιπόντα] Sic *Fl.* &c. omnes. Καλλιπόντα *J.* sola. *l* Κωνώπειαν] Sic *P.* & P. Μῦαν cett. Edd.

9. Σίλφιον] Σίλφη * ζωύφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγει δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωύφιον ἐοικὸς κώνωπι, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωύφιον] Ζώδιον editum ante; sed ζωύφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζούριον in V.

est curis. Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silphia*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. *J.G.G.*

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem ὑπό. *M. du S.*

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum *Solan.* malim ὑπὸ, ut supra c. 29. paullo ante med. *J. F. R.*

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mss. misceantur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἢ ἀπὸ δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἢ τοὺς δακτύλους. nam revera & *usuras* & *digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. *J. M. G.*

9. Σίλφιον] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. *M. du S.*

[a] ὀνειροπολεῖς τ πλῆτον; ὁρᾷς [b] γῆν τ Εὐκράτιδα αὐτὸν ᾗ ὄντα τῦ οἰκέτυ πρεσβύτιδα ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παρηλιασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὄντα τῦ μαγείρυ [c] μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

tias tu somnias? Vides igitur Eucratem ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν κἀκ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτυς; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλῆτός [f] ἔσι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυχναγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειρώττεις L. Ὀνειρώττεις marg. *Alii*. b Γῆν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. B1. S.* Δ' ὂν *f.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ὦ τοιοῦτόν τι πείσομαι. f Ἔστι] Ἔσο *f.* sola.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην γε. ὡ συμβάλλεται γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ὢν ἀνθρωπίνην εἶναι σαφίζει. *V.*

34. Τὸ λυχναγὲς αὐτὸ] Τὰ ἑαυτῶν, ἵνα μαφῶς στασίας ἔσῃς. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ πλῆτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ ὀνειροπολούμενα πλῆτον ἀπολιπόντες. *Longi Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *F.F.R.*

20. Ὑπὸ τῦ οἰκέτυ] Subaudi πραιτώμενον. *F.G.*

32. Ἔστι] Ex *Junt.* ἔσω *Solan.* noster ἔσω fecerat, ut cum χαίρετω conveniret: concederem, si pro ἔμοι γε etiam legeretur ἐμοὶ δὴ, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἔσο propius accedere ad reliquarum ἴσι, & errorem tantum typographicum esse, quia πλῆτος ἴσι, accentu retracto eadem aeque exhibebot ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔσω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔσω haberent. *J.F.R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

MENIP.

ITur ter mille haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝΙΠ.

ΟΥκοῦν τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τεντεῦθεν δὲ ὅτι τὸ ἥλιον ἄνω προσάγαι [b] τῶν πενταχοσίων. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν [d] τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ αἰετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bt.* Inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Πων] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τῶν] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' οὗ (1) τὸ στῆθος, εἰσάγοντος τὸν τραγῳδὸν ἐπὶ τὸν Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενον, ἀφ' οὗ δὲ τὸ μεγαλοπράγμονα καὶ περίεργον καὶ φαντασιοδεῖς, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς πατέρων ὑπάρχων τὸν Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιοχίνας δόξαν ὑπεκκαιόμενος, γυναικὸς ἦν καὶ συγκεκορτυμένου τὸ σῶμα, καὶ σὺν ἀδείᾳ ὄντος, ἀδὴ τὴν οὐσίαν, ὅτε πρὸς (2) ὥρας ὑπερόπτου ὑποφέρεσθαι καὶ (3) ὕστις οὗτος (4) εἰ πίστις ὕπεστι Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἁρπασθῆναι κατὰ Κάρυθον τὸν Πελοποννήσου, καὶ λύκου τούτου ὑπολαβόντος Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ἅμαξαν, φασὶν, ἁρμοῖαν σωνῆφθαι. καὶ τὸ τοῦ βίβλου λοιπὸν δυσπαραστάτους ἔχοντα τούτου, τερατείας τε συγχαίρειν, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἀφορώσας τὴν σχολὴν λυπηθῆναι. διὸ δὲ ὁ παρὼν Λυκιανὸς φασμωμολογῆσαι τοῦτο δὲ τὸ σύνθες αὐτῷ προηρημένῳ, καὶ ὑπερτίφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ἐδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων ἕκα βούλονται στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ, ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μικρὸν ὃ μετροῦσι ἀφ' ὧν τὴν Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ χοῦς ξ'. ὁ δὲ σταδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο ὑφίστησι πολλάκις ὁ τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ στηθὸν] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὗτος] Οὗ' Exc. *G.* Οὗτος recte C.
(4) Εἰ πίς ὕστις] Pro his tribus ὑπὶς τὰν tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιῆς V.
(6) ζ'.] ζ ι' Excerpta *G.* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζ ι'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἄνοδος legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. ὑδὶν, ἐδίησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδος] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferant, ut nexus ſit ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὴν ἀνόδου & τὴν ἄνω ὁδὸν, quod tamen eodem redit. *J. F. R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀλλόκοτα δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ETAIP. Εἶτα, ὦ γαθέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ETAIP. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι πᾶς' αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ πάλαι velut dimetiris? olim enim, dum sequor; te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους Graev. frustra. b Τινὰς] Abest a Fl. c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. Aiw. d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Εἶνος ἐγνώσθης ἀλλεγομένους. V.
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.
Ibid. Τῆς ἔναγχος] Τῆς χθιζινῆς. G.
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. V.
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πίπτ. V.

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit M. du S.

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους & σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμούς mansiones. sed σταδίους & παρασάγγας rectius junguntur quam σταθμοὺς & παρασάγγας. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. J.G.G.

Σταθμούς τινας & παρασάγγας] Ad hunc locum ἐ πάνυ Graevius adnotavit rectius jungi σταδίους & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditissimi auctoritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀνάβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, sc. in Libro *de Conscrib. Hist.* Τὸ δὲ & περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ & σταθμοὺς ὅλους: *At vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga & stadium: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadia, stathmum vero quatuor parasangas pene confecere.* &c. Haec in Observatt. Crit. p. 66. L.Bu.

14. Διαφέρει] Conf. supra Ὀρχ. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. vs. 40. τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πεπιστεύκασι πιλέεσθαι. Et mox vs. 45. τῇ γὰρ Σιδόνιοι ἐπιστάμενοι ναυτίλλονται. π. τ. λ. J.M.G.

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. M. du S.

23. Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. Th.M.

Ὄνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. J.F.R.

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum *Fl. J. H.S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθων ἀπ' ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν' ἐγὼ σοι θοῦτ' ἀπὸ στομάτων πάνυ, ubi & longum est in metro, errare non possumus, si circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

ην Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑφ' ἡνεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν [e] οὐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε [f] καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχόησοντά ποτε ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθου δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*

38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος· οὕτως ἡρώδη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*

43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*

45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐρώμενον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὸν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὰ πετῆς, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci„ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem a„ liud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μάλιστα εὐ„ρήσειν ἡγούμεθα τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ ἐν τοῖς „ πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διοπετὴς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι ἦ ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φρουρίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω ἐκ κατέχομαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲ ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἐπὶ σκοπῶ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τὰ πτερὰ καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas habuerim. SOD. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es. MEN. Recte sodalis, nec procul a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τὴ θαλάσσης [a] καλαπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρυγα προσμιγνύς, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐγένετο, ἐτάκη, καταρρυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾳδίως με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ διηγήσεως. MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. Tum tu, audaciſſime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapſus, Menippeum quoddam pelagus nobis, ſicut Icarium, tuo ſignatum nomine faceres? MEN. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad ſolem liquefacta eſſet, defluentibus pennis non potuit non decidere: at noſtrae ſine cera fuerunt alae. SOD. Quid ais? jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere

Aqui-

a Καλαπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. b Ἀκήρατα] Bene *F.* & *Va.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκήρατα marg. *Ai.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος οὐδὲ ἦν τῶ Δαιδάλε. Ὅτε δὲ ἐπίτηδες αὐτὸς ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τῷ κηρῷ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑστάσας θλάσημα· ἀλλ' ὅτος αὐτὸν ὁ εἰς αὐτὸν ὄφη ἀναβεβηκέναι τὸν ἥλιον. *V.*

62. Τὰ ἀκήρατα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὄξὺ καταλήγοντα. *V.*

a Ὅτε] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant penna.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *ala* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκρους τοὺς ὠκυπτέρους λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρακυδώνας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J.G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam ἐν τοῖς ἄκροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ut par erat, cecidit:* ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατος, quippe quod a κηράω, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, ſatisque firmae. At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρὸς *cera illino:* inde κεκηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρωτα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρωτος quaeſieris. *J.J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *F.* & *Va.* ἀκήρατα habent, ea ab-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenmagnam cepi, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, ten-

μεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τ καρλεφῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ἀλέραις τὰ πλερὰ, μᾶλλον δὲ ἐ πᾶσαν ἐξαρχῆς τ ὀθόνιον, εἴ σοι σχολὴ, c δίειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲ οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τ λόγων, ἐ πρὸς τὸ τέλ ἡδὴ κέχηνα τ ἀκροάσεως d μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με ὀλιγώρει, ἄνω που τ διηγήσεως ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ὁ γὰρ ἀστεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, ἐ ταῦτα, ὡς σὺ φὴς, ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζειν τὰ κατ' τ βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, ἐ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, ἐ ἀρχὰς, ἐ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, ἐ τ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῆς ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, ἐ πρὸς τὸ πᾶν e ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐνταῦ-

c Δίειμι] Nil mutant Edd. d Μὴ δὴ] Sic *Fl. J. H1. B1. Mad P. S.* e Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. *Αὐταῖς ἀλέαις τὰ πτερὰ*] *Σὺν αὐταῖς ἀλέαις. ἀλέας δὲ λέγουσι ἔ τοὺς ὄμους. V.*

54. *Ἀρτίων*] *Ἡδύ. G.*

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατον quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſſertis ab ἀκήρατον diſtinguit, dicens: ἀκήρατον ἄφθαρτον — ἀκήρατον δὲ ὁ δίχα πηροῦ. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De οὐκ ἔστιν ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Ms ἐξειδὼς] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μεγίστης πλούτους ἦρχον. *J.F.R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδῶν ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδῶν ὑπολαβὼν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδῶν] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδῶν] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδῶν non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τ σπουδῶν φιλίας ἃ δ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐμπλήσειν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἐκατοντάρχων — ἐπὶ τισὶ σπουδῆς πεμφθέντων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεται πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ὅτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν ὅθ' ὅπως ἐγένετο, ὅτε τὸν δημιουργὸν, ὅτε ἀρχὴν, οὐθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἔστιν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ καὶ μέρος ἐπισκοποῦν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἐώρων ὡς ἔτυχε τῷ οὐρανῷ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ καὶ τὴν σελήνην ἀποπάλμοι, καὶ παντελῶς ἀδόξαστα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἀφεῖσα, καὶ βροντὴν καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταιχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ ὅτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον πρὸ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ὤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ὅτω δὴ τὸς ὀφρῦς ὑπλεξάμενος αὐτῷ, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ἀρτιογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καλεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἐχρόνιον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καλαβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὅτι κεφαλαίῳ τὴν

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi imperveſtigabilia.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαίξασα] Ὀρμήσασα. V.
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. V.

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit M. du S.

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, ἀρτίως φρονοῦντες. V.

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ τ' ἐπαφρονῶ τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξιὼν ἐφ' ὧς τὰ μετέωρα πραγματεῖα &c. 359. μετεωροσοφιστὴς summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὁ τε τὰ δεξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μέλεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὸ τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε εἰς μείζους ἀπορίας φέρεσθαι ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μοι καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοιγε ἦν ἐδοκεῖ καταπονητικώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος ἑτέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὑτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ὀπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὀξυτέρους, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ὀκνίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

[b] Καταμαθεῖν] *Mallem* Fl. [c] Καὶ τέλη] Non habet Fl. [d] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. [e] Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῶν μετεώρων φιλοσοφῶν V.
18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἤρκεσαν. V.
33. † Τερατουργίαν] Ματαιολογίαν. V.
34. Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. V.

† Τερατουργίαν] Τερατουργίας, μαλακολογίας Edit. Cler. Emendavit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἐρχομένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἐρχομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιον] Quia Latinis *stadium*, an *unius stadii* quaesivit *Solan.*? quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ στάδιους — τριακοσίους. Nostrum supra I. *Ver. Hist.* c. 3. pr. στάδιος τριῶν. Et 31. f. στάδιοι ἑξακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ὑπερτάμνοι, τὸ μεταξὺ τ σελήνης, καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περίοδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὑπὸ τετραγώνοις διαγραμματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τ οὐρανὸν δηθεν αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ εἶτα πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τ ἔτους ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπολείπειν ἐπιλιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲ εἶναι τ ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τ σελήνην, ὑδροποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῆς ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τ ἰκμάδα ἐκ τ θαλάττης ἀνασπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς μεταδόντος.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τ λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ὄντι τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διαφορά, εἴγε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ὑπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες Fl. omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. b Καὶ] Abest melius a M. c Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat Fl. d Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae παμπολὺ. Unde παμπολὺ facit Sol. Παμπολὺ marg. A1.

52. (1) Ἀγνωμον] Αὐτῶν. G.
57. Μύδρον μὲ] Σίδηρον πεπυρωμένον. V.

65. (2) Εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ] Εἰ γειτνιῶσιν ἀλλήλαις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

(1) Ἀγνωμον] Male sic edebatur : Οἰκειοτέρως] Αὐτῶν. Sed in Mf. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. M. du S.

(2) Εἰ ἐν γειτόνων] Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius: quod C. etiam confirmat. M. du S.

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. M. du S.

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet : sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. J. F. R.

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. F. G.

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini Bas. Vir quidam doctus ἐν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accus.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetius*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκοις, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλεπτιδῶν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba ἐς τὰ Ὑπάλια. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel οἷς hic genitivum regere. J. F. R.

85. Καὶ τ ὡς περὶ ἐνὸς αὐτῶν ἀμφιλογουμένου καταγέλαστον] Interpres : *vos damnantes qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτοῦ. quod nec ipsum hic locum habere potest. J. G. G.

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν ἀμφιλογουμένου καταγέλαστον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. J. G.

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectum vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic; quare quum Cl. *Gron.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

tionis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos

τοῖς μὲ [e] ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸ δημιουργὸν αὐτῷ καὶ τὸν κόσμου κατασκευὴν τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, καὶ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἔκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ὑπονοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυμαλοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη γενικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. ἃ μὴν ἀλλὰ καὶ πομπόλυξ τις εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνετο, καὶ τοὺς ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτοῦ διαλεγομένους καταγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυσὶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοι. καὶ

e Ἀγένητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* f Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* g Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *Ar.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. h Ἐδόξασε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καὶ τεκτάζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττει. *Ar.* Ἀριστοτέλη. *V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τι] Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὸν ἄπειρον, αἰτίαι εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τοῦ τοῦ παντὸς γενέσεως. τῷ πέρατι μὲ πάντως (3) ἐπὶ τέλειον ἄγοντι τὰ ὑπόστατα καὶ σωματοῦντι· τοῦ δὲ ἀπειρίας ὄντα τῇ γενέσει ἐναντίωσις, καὶ ἀπαλλαγὴ πέρατος (4) τὸ ἄδη

(3) Ἐπὶ τέλειον] Ἐπίτελον inde fecerat *Solan.* Non obfecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si ille addidisset, crederem. Immo *εἰς ἐπίτασιν* legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J. F. R.*

(4) Τὸ ἄδη] Ὃ ἄδη lectum ante. Mutavit *M. du S.*

πρὸς πολλὰ ἀποπλανόμενον καὶ κακοῦται τοῦ (5) γινομένου τῇ διαθέσει τοῦ ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχούσης τῷ ἐναλλαγῇ τοῦ ἀφθαρσίᾳ καὶ ἀπαθείᾳ τοῦ κτίσεως. *V.*

84. Παμπόλλυς] Δημόκριτον ἀφαιζε. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μιμεῖται ἀφὶ τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.* *Ibid.* Οἱ δὲ κυσὶν χηνῶν] (8) Σωκράτην λέγει. *V.*

(5) Γινομένου] Ἡνωμένου C.

(6) Παρεχούσης] Παρεχόμενον voluit *Solan.* nescio quare. *J. F. R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

stibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J. F. R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad *Συγγρ.* c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum, quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J. F. R.*

91. Κυσὶν] Socrates; vide B. *πρ.* c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμενοι] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J. F. R.*

4 Οἱ

καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ἠρέμα καὶ ἀκροᾶσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸ μέν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς τὸ σῶμα αὐτῷ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ὁ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, ἀλλὰ τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἄνεμον καὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὴν γῆν καὶ τὸν ἥλιον καὶ τοὺς ἀστέρας καὶ τὸν οὐρανὸν θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι. ἐπὶ τούτοις ἐγὼ ἐπεφόρουν μὲν ἀκούων, ἐπεὶ καὶ ἀνάγκη ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐπαύσαντο, ἐπιστὰς ἐγὼ τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν ἐκέλευσα χαίρειν, ἑνὶ δὲ μόνῳ τῷ τῶν ὅλων ἀρχῇ τὸν λόγον προσέχειν ἐκέλευσα· καὶ ἐκεῖνος ἐπιστὰς ἐμοὶ ἔλεγεν ὧδε.

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec omnia supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & Ba. dedi. Οἱ Edd. cett. Οἳ Fl. b Παρηβηκότας] Παροιτοκότας male *Schol.*

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μουσία ἀποτίνεται τάχα. *V.* (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. *V.*

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη ἀφ-γιλᾶ. *V.* Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι ἢ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸ θεῖον ἢ τὴν ὕλην ἀσώματα ἴφασιν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. *V.*

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. *G.* In C. est μὲν. Erat eumdem errorem repetere. *J. F. R.*

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *J. F. R.*

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit *M. du S.*

(3) Παρηβηκότας] Παροιτοκότας edebatur ante, sed non fas

(4) Συπσίρχονται] Συπξίρχονται V. quod in Impress. redit mutatum videtur. *M. du S.*

4. Οἱ τὰ συμπάσης] Sic optime L. & Ba. In reliquis οἳ prave legitur. *M. du S.*

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δῆτ' ἰσορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραπεμπόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas induit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia

picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573. in Fragm. Menandri. *M. du S.*

2. Εἶτα ἢ προνοεῖν] Ἐπικουρίους φησί. *V.*

6. Τοὺς (3) παρηβηκότας] Γεγηρακότας. *V.*

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται ἀφ' ὧν τὰ Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συπσίρχεται τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ ὑδὲν λαλήσεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. *V.*

Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. *J. P. a G.*

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit *C. Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum hic videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum, &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἡνιγενείοις ἀνδράσιν. ἐπὶ μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τὸν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου μηδαμῇ θελγόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῷ, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅπῃ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἡϋγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάσεως. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτὸς ἐστι τὸ ὅλων ὁ τεχνίτης, (6) ὅπῃ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνέσῃ μόνῳ, Λυκιανοῦ κάλλιστον ἄθλον τόμα, ληπτὸς θεὸς πίφυκεν ὁ θεὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτειχῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος αἰτοῖς ἐκ καινοῖς ἀρχαίοις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ἐκ τῆς (9) τοῦ κάμηλου εἰσάγει ἀλλαλεγόμενον τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ ληπτός] In Coll. praemittitur Ὅρα τῆ Λυκιανῆ ἀθλότητα.

(6) Οὗπερ] Τοῦ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνίσῃ] Συνίσων editâ. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphthonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσωθήσατο legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comiçam, & tandem cenſet, Lucianum hîc potius καλλιχρησικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibuswis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine καφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus peragantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικῶν δορυφορήματα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἡϋγενείοις] Alibi ὑγιέσι ſcribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hîc reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἡϋγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen ἡϋγ. ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ. V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερος δέ μοι θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquidò patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Aeſopum noſtrum ſecunda. Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Arieno* & *Babria*

τοῖς ϗ καν θάροις ἐνίοτε, ϗ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ οὐρανόν. αὐτὸν μ ἂν πτεροφυῆσαί ποθ' ὑδεμιᾷ μηχανῇ δυνατὸν εἶναί μοι καθεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ πτερὰ (ταῦτα γ μόνα [a] ἁρμόσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τ πεῖραν προχωρῆσαι. ϗ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μ τ δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τ ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἁμάσας, ϗ κτ' τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρδοῖς ἁρμοσάμενος, ϗ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ σκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, ϗ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετῶν, ϗ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι καμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, ϗ ἀκροδατῶν ἅμα μ τ πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τ πείρας

aliquando & ſcarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipſi mihi naſcerentur alae, id quidem nulla ratione fieri poſſe, apparebat: ſi vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim ſolas ſufficere ad humani corporis magnitudinem, forte ſucceſſurum mihi experimentum. Comprehenſis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curioſe amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptaſſem, & ubi extremae pennae ſunt, anſas quasdam paraſſem manibus; ipſe me primum experiebar, exſultans & ſubſerviens manibus, tollens me, anſerum inſtar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis prodiens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam eſſe in P. & Fl. notat *Solan.* Sed ἁρμόσαι invenio in marg. *Al.* b Τὸ πρῶτον] Τεττάρων Edd. quaedam. c Ὑπηρετῶν] An ὑπερτείνων? *Pelk.*

39. Λαβάς τινας] Κρεμάμενα. *V.*

extitiſſe ſatis conſtat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemſterh.* videndum *Ariſtoph.* Pac. 128. & *Kuſteri* not. Mſ. Apud *Ariſtoph.* quidem lego fabulam Æſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas *Kuſteri* non poſſideo, ſicet nonnullas *Solanus* notis ſuis inſeruerit *Kuſteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non ſpectante, volo. *J. F. R.*

28. Καν θάροις ἐνίοτε] Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicasque vere referendam, patet ex *Ariſtoph.* Εἰρ. vſ. 128. ſeqq. ubi Taygetus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etſi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri ſpecie ſe mihi commendat conjectura *Pelleri*, ὑπερτείνων *ſubremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. ſupra Ἔρωτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατιπτόμην] Edit. *Baſil.* κατιπτώμην. Infra (c. 13. verſ. fin.) κατιπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνιπτόμην. Sed legendum videtur κατιπτώμην a κατάπτομαι, & infra ἀνιπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτατο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι. &c. *F. G.*

Κατιπτόμην] Sed & κατεπτόμην. Vid. quae nota ad c. 13. Hic ſervavi vulgatum, & illic, etſi diverſe ſcriptum; quia neſcio quid Lucianus praetulerit, an utrumque uſurparit. *J. F. R.*

59. Ἐκπεπωκώς] Vertebatur *cibo paſtus.* Recte emendavit Cl. *Geſn. viatico ſumpto*, vid. de hoc verbo, in quo ſacpiuſcule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemiſſum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολλα τ νεφῶν ἀποστήσας] Vertit Eraſmus, *plurimum nubium emenſus.* ſed ἀποστῆν eſt avellere, avertere. Forte legendum ἀπανύσας hoc eſt, quod volebat Eraſmus, *cum ſupra plures nubes evolaſſem.* Inferius in hoc catalogo: Ἁρπάσας ἐμαυτὸν ἀνιπτόμενον ἀφ' ὑμῶν ἐς αἰγιόχου Διός. *me ipſum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολλα τ νεφῶν ἀποστήσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi poſſint *plurimum nubium emenſus*, aut ſi poſſent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxiſſem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολλα τ νεφῶν ἀποστήσας] Hanc lectionem ſatis tuetur ipſe Lucianus, apud quem in *Deorum Judicio* XX. c. 3. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μάλιστ' λόγων δὲ

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

11. Cumque sine periculo devolassem, alta jam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sen-

ἐπτόμην· καὶ ἀναλθὼν ὅτι τ' ἀκρόπολιν, ἄφνω ἐμαυτὸν καὶ τῇ χρημνῷ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι τ' Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τ' Ταΰγετον. ἤδη δ' οἱ τῷ τολμήματι μεμελετημένῳ, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ ποτ' ἦν ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι τ' Ὄλυμπον ἀναβαίς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κύφους ὑποσιωπάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τ' σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας, ἠθόμην κάμε-

d Καλεπτόμην] Καλεπτάμην *B1*. *e* Ὑψηλὰ] Deest in *Fl*. *f* Ἄνω] Ἂν *Fl*. *g* Δ' ὦν] Οὖν *Fl*. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ' Ἀττικῆς. *V*.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τ' Ἀργολικῆς μοίρας. τ' Ταΰγετον δὲ τ' Λακωνικῆς, οὐ πόρρω τ' Σπάρτης. *V*.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G*.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τ' Ὄλυμπον ἀναβάς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐστ' ἀριστερᾷ τῷ Πηνειοῦ ἐκ τ' Θεσσαλικῶν ἴσι *Τιμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν ἐ μίαν, καὶ μίχρι Πιέριας † παρατείνον. *V*.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V*.

* Τιμπῶν] Τημπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατείνον] Παρατείνειν edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non adeerat in Impress. Adjecit *M. du S.*

πολὺ πρόσθεν ἀπεστάσαμεν τ' ἀστέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφῶσιν εἰς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τῦ, ἀπό, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεστάσαμεν τ' ἀστέρων. pro ἀπὸ τ' νεφῶν, & ἀπὸ τ' ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in *De Domo* c. 12. Καὶ ἀφεστήκασι, καὶ πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποστάσει. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ' νεφῶν ἀποστάσας, *plurimum nubium emensus*, quum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *quam jam plurimum a nubibus recesseram*. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ' γῆς ἀποστάσαι est omnino, *jam multum a terra recessisse*, *Terram post se longo intervallo reliquisse*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ πρόσθεν, ἀπεστάσαμεν τ' ἀστέρων. Delendum istud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεστάσαμεν. Et hic quoque ἀποστάσαι πολὺ τ' ἀστέρων (pro ἀπὸ τ' ἀστέρων) est, *jam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) & *longe ea esse praetergressum*. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confeciisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ χαῖρόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰοῦσι. *& prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποστάσας, sive passive, sive active per ellipsin τῦ σε, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & *abstrahere* sumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conspectu paene omnium* abstraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποστάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod frustra

κάμνοντα ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν δεξιὰν στέρνα τὴν γυπίνην. προσελάσας δὲ ἵζον, καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, ἀφιππευόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν [a] ἱππηλάτων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλίγον δέ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲν καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματα [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐποπτεύοντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint. MEN. Recte istuc, sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-

a Ἱππηλάτων] Ἱππολάων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ' ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τὰ Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντα] (1) Κοπτομένου. V.

(1) Κοπτομένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπτόμενον. J.F.R.

69. Τῶν ἱππολάων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

(2) Θρηκῶν] Θρήκων ante edebatur; sed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

stra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit Cl. *Hemsterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, & versio *Gesneri* verum sensum Luciani est adsecuta. *Solan.* adscripserat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi similiter est: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσει. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἔκστ. c. 21. J.F.R.

69. Τὴν τῶν ἱππολάων] Hic Dialogus est Homericus cento. τὴν τῶν ἱππολάων. Ex Iliad. P. J.B.

Τὴν τῶν ἱππολάων] An ἱππολόων legendum, ut αἰπόλων; Placet. F.G.

Ibid. Ἱππολάων Θρηκῶν] An ἱππολόων? ut αἰπόλων. Non displicet. AE.M.

Ἱππολάων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱππολάων. Nos ex *Homero* & Nostro ipso Συγγρ. c. 49. veram scripturam restituimus. M. du S.

Τὴν τῶν ἱππολάων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱππολάων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. J.G.G.

Τὴν τῶν ἱππολάων] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱππολάων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. J.F.R.

Ibid. Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] Omisit αἶαν, sive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long. Past.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipsi. J.F.R.

85. Δόξει] Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόξα natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male; nam δοξῶ legendum arbitror, quod migravit in δόξει, deinde in δόξει. Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόξει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Gesn.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra *Paras.* c. 2. pr. αὐτὸν αἰτίαν εἶναι δόξαι. & c. 1. μὴ δόξει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε ϗ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

85 Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν [c] δόξει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, ϗ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴγε μὴ 90 [f] τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, ϗ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πανλελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα ϗ ὑπερανεστηκότα, ϗ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ 95 ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη [h] μοι καλεφαίνετο, ϗ οὐκ ἔθνη μόνον ϗ πόλεις, ἀλλὰ ϗ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

[c] Δόξει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. [f] Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. [g] Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. [h] Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἴγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἦν χαλκοῦς, ὑπὲρ ἑκατὸν πήχεις τὸ ὕψος, καθ' ὅτι ϗ αὐτὸν ἡ τῶν ὑπὲρ ἥλιον ἐξηκοντάπηχυς μὲν πυργὸς τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τῶν ἀγαλματοποιῶν. Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ϗ τῇ ἐπὶ (3) Πτολεμαίου Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείας ἀνοδομηθεὶς τετράγωνος, (4) σταδίους τὸν περίπυρον, ἐπὶ πολὺ τῆς αἴρος ἀνέχων, (5) ὡς λέγουσι ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν στομίων τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τῆ Παραιτονίᾳ ὕφεσι ἀλφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προσάγματι τοῦ (6) Ἀλεξάνδρου τῷ Φιλίππου ϗ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς ϗ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πτολεμαίου] Πάλαι Edita male. πρὸς τῷ ἐπὶ Πτολεμαίῳ C. Καὶ τῷ ἐπὶ Πτολεμαίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδίους] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς ἀπὸ ῥ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vith. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὥστε καλακύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰχθ. ἀλ. c. 18. & Z. Tp. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δισ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Bis Accus* c. 1. τὸν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando sine

γύναια, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ εἰκότως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ἐκ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἰ μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] φήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾶ δεῖν τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδών, τὰ δ' ἄλλα οὐκ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τοῦ ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦν τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε [d] ἀπορίαν. καίπερ δὲ ὄντα μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίστα κατόπιν ὁ [e] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ καλῶς πεπλυμένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα

culae, animalia, & simplicites quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia sunt quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest quin culicum pulliciem?

MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat solicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem & cinere oppletus, & assatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Φήθης] Φήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττείας O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένους male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεύς] Ὁ Λυγκεὺς * ὅτ' λέγεται ὅτως ἐν ἐξυδρώσεσι, ὥστε ἐκ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀσώπλεως. F.

* Οὕτως λέγεται] Corrupte. Lege ὅτως λέγεται ὅτως ὕπνοι ἐξυδρώσεις. M. du S.

interpositio καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. c. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰφιγ. 700. & 722. Et Long. Past. 2. p. 32. (Ed. Moll.) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐκείρετον, ἐκείρετον, ἤδυ. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. J. F. R.

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Passim Homerus. J. F. R.

* Ὁπόσα τρέφει &c.] Homer. Od. A. 308. M. du S.

3. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. M. du S.

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. A. XX. & notas. M. du S.

27. Οὔτις] Homer. Odyss. Π. J. B.

Οὔτις τοι &c.] Homer. Odyss. Π. 187. M. du S.

30. Φέρειν ἐνόδαλον] Vide quae de hac phrasi notavimus supra T. I. De Merc. Cond. c. 24. Et potius quae Cl. Hemsterh. ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem Lectorem. J. F. R.

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικεῖ] Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diog. Laërt. p. 231. C. M. du S.

34. Ἀπολύσειν τὴν παροῦσαν ἀπορίαν] Sic in Hercule Gallico. J. B.

38. Καταντῆραι] Vid. supra ad pr. c. XI. monentem Gujetum, & suspicabere etiam hic καταντήσαι cum J. legendum. Sed quia & παντόθεραι —θεραι pro

puisant equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in craneras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libens tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hiems te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non hoc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscî possis?*

14. *Nou equidem*, per Jovem, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo absterges*

ὁρᾷν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὔτις τοι θεὸς εἰμὶ τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ φυσικὸς ἐγώ εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὰς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἁναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὅτι γῆς ὁρᾷν. εὖγε ἐποίησας, ὦ δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις· καὶ πεισθεὶς τάχιστα καλαπτῶμαι πάλιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμήσομαι στενδὴν τέ σοι ὅτι τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχαιρὼν προσεύξομαι. ἀλλὰ, μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα, οὐδ' ὡς, ἐφ' ᾧ τοῦδε χάριν ἀφῖγμαι· πέπυσμαι δέ τι σε ψυχήν, ἰδόντα σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ἃ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γένοιο;

Μὰ Δί', ὦ δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν ὡς ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων.

νῦν

e Οὔτις] Οὔτι male Fl. f Δεῦρο] Δεῦρ' O. g Καλλιστεῦμαι] Sic Fl. H. P. Καλάσσομαι Y. & P.

40. Ἐπὶ τὴν καπνοδόχην] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τὴν καπνοδόχην, ὡς ὀπταλμοῦσι λέγουσι πυρός. V.

42. Μὰ τὴν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἐμαθήτευσε ὁ ἐκλύων σοφῶν αὐτῷ, καὶ λέγει τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸν Ἐνδυμίωνα ὄντα. V.

44. Ἀτὰρ] Ἀλλὰ. V.

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πτεῶμαι & πτῶμαι *Poëticum* potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πτερὸν *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πτεῶμαι & πτεσθαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus fineret. *Aristot.* πετόμβρα ait, non πτερόμβρα, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτευξ ibid. ac πέτεται. Sed πτεῶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετομένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετομένου &c. *Y. F. R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδύκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ἢ μὰ Δί'. *F. G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens.* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ἢ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ἢ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ἢ μὰ Δί' jungendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ἢ insero, etsi ἢ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢ μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *Y. F. R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Serv.* ad finem 2. Aeneid. v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* Sept. ad. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. *Flor.* (locus est II. E. 127.) *Y. B.*

49. Δια-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑ μετρίως δοκῶ. ἐμὲ μὲν οὐδέν
[a] γε, ἦ δ' ὅς, ἐμοῦ [b] δέησῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γνῶθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦ δ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὸ πτέρυγα τὴν δεξιὰν προσειλημένον; ἐμὲ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦ δ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον, ὥστε μόνον [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιον [g] ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μέλαμέλ, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ὑχὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀετῷ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν πρᾷός σοι, ἦ δ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὀλίγον τῶν γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρα μόνη πτερύξας, τὸν λόγον τὴν πτέρυγος, τὴν

ab oculis : nunc enim lippiré non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturii ala, alteram solam movere, pro ratione dex-*

a Γε] Σε O. b Δεήσῃ] Δήσει Fl. c Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. d Τί οὖν] Τί δ' οὖν melius O. e Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερον O. f Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. g Ἀετὸς] Αἰετὸς O. h Ἀκτῖνας] Ἀετίνας male O. i Γε] Abest a Fl. k Ἐσκευασμένος] Ἐνεσκευασμένον O. l Βασιλικόν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σμικρογόμφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. *V* (lippire, lippitudo, vulgo *αἱ τζιμῶλαι*. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν πρᾷός σοι] Ἐν σαὶ ἐσι, φησί, τὸ ἵνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V*.

69. Πτερύξας] Τοῖς πτέρυξι τὸ * ἄρα πλίττου, πτέρυγα κινῶν. *V*.

* Ἄρα] Ἄνδρα legebatur sine sensu. *ἄρα* inde fecit *Solan.* Ego *ἄρα*. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae *δήσει* malis, idque pro tertia futuri a *δῶ* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι*. utrum autem *δήσῃ* retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. ἐδὲν δήσει. Sed *Tim.* c. 48. ἐδὲν δήσῃ τὸν — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan καὶ τοῦτο. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem *τοῦτο*, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per *διὰ τοῦτο*, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτειν, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl* δὲ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. πολλαπλαγίστης τὸ μῶμον τῆς πολέμου. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἐκτείνας ἂν τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. συφῶσι τὸ ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς καινοὺς ἀποδύσεις] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. S.*

87. Πτελεμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du J.*

88. Λυσιμάχου] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat , qui deteriori partis ſit. Satis fuerit , inquam , *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio , quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam , cum ſtatim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia. Deſpiciens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea ſolum quae ſub divo fierent , ſed quae domi etiam , cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore , inſidiantem Lyſimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum ,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ. † [m] γὼ ἕτερον , ὑδαμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διόψεσθαι , τὸ μερίδιον ὄντα τὸ χείρονον. [n] ἄλις , ἦν δ' ἐγὼ , εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνον αἰετῶδες βλέποι. οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ , θατέρῳ τῷ ὀφθαλμῷ ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν , ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν , εἰς καπνὸν ἠρέμα διελύετο.

Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην , αὐτίκα με φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε , καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καὶ ἀνακύψας γῆν εἰς τὴν γῆν , ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις , τοὺς ἀνθρώπους , τὰ γιγνόμενα , καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον , ἀλλὰ καὶ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπρασσον , οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ , Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα , τὸν Σελεύκου [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῆς [r] μητρυιᾶς , τὸν δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

m Γὼ] Δὲ *Fl.* Δ' O. *n* Ἄλις] Ἄλλως male *J.* *o* Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιέλαμ. O. Μέγα περιελ. P. *p* Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. *q* Δὲ] Deeſt in O. *r* Μητρυιᾶς] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* *s* Ἀλέξανδρον] Ἀλ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲν συνόντα] Πτολεμαῖον· ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκῃ τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν ἔσχε γυναῖκα. Λυσίμαχον δὲ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν Ἀγαθοκλέους ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀκίνητον. *V.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum ; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίῳ editum agte. *J.F.R.*

‡ Αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτόν. *M. du S.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur , hoc nunc potius ſequor ; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διωξ. c. 14. tum veritati rei geſtae , tum perſonae Antiochi confulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit , quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes , non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit , periturus haud dubie , ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus , qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia , rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνωξ. c. 36. De quodam dictum memini , tantam ejus eſſe urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe : hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtaenet.* Epiſt. 13. l. 1. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus , cujusque uxor Crateſi-

ὑπὸ τ γυναικὸς ἀναιρούμενον, ἢ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τῷ υἱῷ τ γυναῖκα, ἢ Ἀττάλῳ τ υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, ἢ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆς πόδος, σκύφῳ χρυσῷ τινὶ ὀφρὺν [b] καλληλομμένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ παρὰ Σκύθαις, ἢ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιαῦτα παρέχει μοι τ λογισμόν· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. ἢ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam polluentem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Cliniam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui pa-

a Σπαρτῖνος] Σπαστῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καλληλομμένος] Nil mut: J. H. Fr. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μωθῶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὸν ὀφρὺν καταλομμένος] Διατεθρυμμένος, τεθρυμμένος, σωτιτριμμένος. ἀλοᾶν γὰρ τὸ σωτρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

8. Διατριβῶν] Τῶν λογιστριβῶν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου· παρείληφεν, ἐφ' ἕ ἐστὶ τὸ τῆς Προμηθέως πήρας. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιλυπείῳ] Περιλύπ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — ἢ Ἀττάλῳ &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. J. P. a G. (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. Strab. XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant, drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. Eun. c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγαθ-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῦντας, τὺς δικαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [c] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη τις καὶ παντοδαπὴ ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ καὶ τὰ τυχόντα [d] τερπωλὴν [e] σοι [g] παρεχήσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔνθα μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἐώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων ἅμα τὸν αὐτὸν γινομένων

a Ἀπαιτοῦντας] Sic *J. Fl. Fr.* P. &c. f Σοι] Deeſt in O. g Παρεχῆσθαι] Παρεχιάζ P. h Δυσχερὲς] Omiſit O. i Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. k Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. l Δὲ] Omiſit O.

22. Τερπωλὴν] Τέρψιν. *V.*
24. Ἐπαρχὸν ὤν] Δυσχερές. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)
27. Εἰλαπίναι] † Εἰσοχίαι, ἄριστα. *V.*
31. Τὸν Γέτην λαμβάνω] Τὸν δὲ Γέτην ‡ χάραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον & ἰχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων καθίκανε, καὶ μάχαι φέρουσι ἀπαγωγῆς τοπαυτῶσαι Ῥωμαίοις, ὑπὸ Τραϊάνου ὕστερον ὕστις ἐξολοθρεύθη Δικιβάλου χρήμασι βασιλεῖ, ὅτε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τοσαράκοντα αὐτῶν ἀνδρας ἐκάγη δι' ἔθνους ἐπιτάδευμα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τοὺς Γέτας. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

* Τερπωλὴν] Τερπωλὴν Lectum antea miſſum.
† Εἰσοχίας] Εἰσοχίαις Edita prave.
‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*
13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*
18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. *M. du S.*
21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν Δέρτρων. Et *Piſc.* c. 17. ὁ τοῖς τοχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. ἐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*
27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia*, cum ſit, *alibi erant convivia*. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ἕ pro *alibi*. *J. G. G.*
Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γυμν. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

τῶν χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτω ἐφαίνετο. ὥσωρ ἂν εἴ τις ὠρχήσατο μάθος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προτάξειε τῶν ἀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὴν [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τέλαραγμένη. MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ὅπη γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ ταναντία κινουμένων, καὶ ταὐτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων; ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τὸν τοίνυν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ

omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *cantilenam*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. MEN. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

a Πλησίον] Πλησ. cum duabus virgulis transversis O. b Ἀλλὰ — κινουμένων] Octo haec verba desunt in O. c Σιωπῶντες] Σιωπῶντες *J.* d Καὶ ἄτακτον] Omisit O. e Καὶ πολυειδεῖ] Desunt in O. & *Fl.*

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτω] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου & μέλιτος & * ἀλφίτων & ὕδατος συγκεκραμένον. ἀσκηδὼν ὢν †λὲπ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, ἀφ' τούτου αἰσθὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. *V.*

42. Παρεσκεύασμαι] Παρέσκευαι, ‡ καὶ ἀδυλλεῖς ἄδειν παρεσκεύασμαι, ὠδηλεῖσθαι, ἴλλειν, καλαστρέφεσθαι. παρασκέσομαι, ἐνάσιον συσκέσομαι. *V.*

50. Γέλοιος] § Γέλοιος & γελοῖος ἀμφότερα. γέλως μὲν γὰρ ὁ γέλοιος ἀεί. γελοῖος δὲ ὁ γελοιαστικός. *V.*

54. Ἀπῳδὰς] Ἔξω τῆς φδῆς. *V.*

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edita. Et mox συγκέκρικεν pro συγκεκράμενον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καὶ δυλλεῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro συγγέλιος legisse, festivans ne an revera, nescio. Sed συγγέλιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἂν. leg.? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τοῦ βίου. *E. G.*

67. Οἰδίπου] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλήθουσα κακκᾷ] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen terrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis erectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνυρίων, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. κ. τὸ μὲ πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκας ἐπιτρέπειν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτου περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣν καὶ πρὶ Ἀμφίονος μυθολογίας ἔσχε. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

sto-

tiformi theatro ridicula ſcilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere ſubiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni ſibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae ſunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille poſſident. Cum enim univerſa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata eſſet; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum eſſet, in quo divitibus illis, ut magni ſibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera poſſidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Deſpiciens autem in Peloponneſum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus ſum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro ſibi placentem ſi quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὲ γελοῖα ὑπῆρχεν ἃ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπήει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνι ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γῆν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὑσῆς τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καλὸν εἴη. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλεθρόταλος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων. ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρίου, κατ' ὀλίγον [k] φακοῦ Αἰγυπτίου πλατύτερα, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. εἰ μὲν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abeſt ab O. *g* Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνεῦσι O. *h* Τεττάρων] Τεσσάρων O. *i* Κυνουρίαν] Κυνουρίαν Edd. & O. *k* Φακοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτίακοῦ φακοῦ O. *l* Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη πρὸς Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὄς Ἀθήνησιν. καὶ ἡ Ἀχαρναὶ ὧν Ἀθῆναι.

67. Τὴν Κυνουρίαν] Περὶ ἧς Κυνουρίας γῆς ἀμφισβήτησαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πλῆθος μάχεσθαι, καὶ τῶν νικώντων εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπέθανον, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. οἵτινες δεξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ ἀφ' τούτου ἀναχωρησάντων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μιᾶς, τὸ νενικηκέναι ἐπῄρθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων καταψηφισάντων. *V.*

79. Φακοῦ πλατύτεροι] ¶ Φακὸς, ὁ ὦμος. Φακὴ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. *V.*

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etſi alii φακὴ ſcribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, ſed paullo poſt τετ, quater, φακὴν, ſatis inconſtanter *Stephan.* ubique φακὴ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia malleм. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

ſtoria nota eſt ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendaſſe *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et ſic quoque emendandum eſſe Scholiaſten Luciani, monet. Ipſeque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineenſem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & ſeqq. Vide etiam Ἔπιση. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *riſiſſem*. De indicativi hac poteſtate ſubjunctiva non ſemel ante dictum. Vid. ſaltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob cauſſas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuiſſe totum Pangaeum cum ipſis metallis.* Cum igitur vix hoc viſu diſtinguere potuerit, qui anulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι eſt: *ſi quem videre potuiſſem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidiſſe dici poterit, & ſic etiam riſiſſe, verſionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἑνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a]τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κἀκεῖ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b]μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αὖγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. εἰ δέ σοι [c]δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d]τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωράτο, καὶ [e]καλαγγέλασά μοι, ἀφεισάσης ἐμαυτὸν, [f]ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g]Οὔπω στάδιον [h]ἀνελελύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti supreme videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Atque Jovem aegida habentem & caetus numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*,

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καλαγγέλασα] Καλαγέλασα Fl. f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμῃν Pell. g Οὔπω] Οὔπω J. & Va. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνελελύθειν] Ἀνελελύθεν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχον. V.

94. Θέας φέρων] Τρόχιν. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τῷ Διὸς ὑὸς ὢν βασιλεύσας, λοιμοῦ ἐν ὅτε Θεσσαλῶν τὸν αὐτοῦ χῶρον ὀλιγανδροῦσαν, ἠύξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καὶ ἀφ' τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀφ' τούτου δῶρα τὰς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδων βαστάζειν. αἰγιοχοῦν ἐν ὁ αἰγίδα κατέχειν. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγγαίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐοίκασιν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὁπὴ, & mox ἀνεπτόμην δῆμα' εἰς Ἀγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere*, *agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene succedat! minister mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim consumsi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob caussam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi & adulterinam ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, & massam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conscia sim, quae noctibus faciunt turpia & despuenda, severi interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspiciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

σε, φησιν, οὕτως ὄναιο, ἀγαπήσαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὴν γὰ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοῦ Διΐ. ἀπείρηκα γὰρ, ἰ ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἀκούσασα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ ἐμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ οὐδὲ ἦν κ τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲ καλοικεῖάς τέ με φασὶν οἱ δὲ, κατόπιν δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάττῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασί l μοι, ἄνωθεν ἥκον παρὰ m τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπ' αὐγοῦν, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα n μου, συγκρούσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ὑπὲρ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον ἀγάπυρον.

Καίτοι ὅσα ἐγὼ συνεπίσταμαι ὑπ' αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νυκτὸς, αἰσχρὰ καὶ κατάπυγα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καίγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ὑπὲρ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ ἀφωτίσαι τὰς

i Ὦ] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αὐτίαν O. l Μοι] Mu Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γῆς H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deest in O. o Αὐτοῖς] Abest ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀγαπῆσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσαι * βαστάσαι τι. V.

* Βαστάσαι] Βαστᾶσαι V.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit M. du S.

Ibid. Ἀνεστόμωμαι] Ἀνεστόμωσαι. Ἀνάστομαι, ἀναστόμωμαι, καταστόμωμαι supra. F.G.

Ἀνεστόμωμαι] Conf. supra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δώματα] *Hesiod.* 1. Oper. J.B.

Δώματ' ἐς &c.] *Homer.* Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 2727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. Φασί μου. Cætera Homerica sunt. J.B.

Ibid. Παρὰ γὰρ ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th. M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. Xen. Ed. Bas. 495. B. qui Anaxagorae tribuit; Orig. c. Celsum. V. 238, 2. Diog. Laert. p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M. du S.

39. Ἐπὶ

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀφετηρίας, καὶ † ἐπὶ * τῆς σκηνῆς ἑκάστου βίου. ἀλλὰ κἂν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχευομένην, ἢ κλέπτουσαν, ἢ ἄλλο τι τολμῶσαν νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπεσπασάμην τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ [b] ἐναγχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, ἀφεσπαράκτως με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε, νὴ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν † τὸ ἔργον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προοδεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἣν μὴ τοὺς Φυσικοὺς [d] ἐκείνους ὑπιτρίψῃ, καὶ τοὺς Περιπατητικοὺς ὑπεξομίσῃ, καὶ † τὴν στοὰν καθασκάψῃ, καὶ † Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] Περιπάτῳ ἀφετηρίας· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὀσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμέτρημένην.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναντες ἕτεινον μὲ [g] ἐπὶ τὸν οὐρανὸν,

transfigendarum rationes; *& illam tenuisse jusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos eruat, & os obturet dialecticis, & Porticum everta, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie ipsi dimetiuntur.*

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua

60 via caelum versus tendo,

Nub-

[a] Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. [b] Ἐναγχημονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. [c] Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. [d] Ἐκείνους] Ἐκεῖσε O. [e] Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. [f] Πρὸς] Παρ' O. [g] Ἐπὶ] Aberat in *P. H.* & O. Aderat in *Fl. J. Bl. S.*

39. Καὶ † ἐπὶ * σκηνῆς ἑκάστου βίου] * Τὴν ἑκάστου κατασκίαν λέγω. εἰ μὴ δημόσιος ὁ τοῦτο λέγων δραματουργός, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων ἀφιστῶντος, ἅτε ἄλλως ἐπὶ ὄντος, ἄλλως δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. *V.*

49. † Ἵνα] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. *V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ κἂν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δύξω referebatur, quod praeceffit. Ego vero suo loco reddidi. *Mdsi.*

39. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] An κατὰ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F. G.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐθέλει βασιλέα βλάπτειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *In operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J. M. G.*

56. Ἐν Περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ez. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐκτολλίους, καὶ περιπάτους, καὶ τοιτλίοισι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi ea* „ *disputatio ea de re*". Ubi Scholiastes: περίπατοι γὰρ ἀφετηρίαι. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia ἀφετηρίαι τὸ περίπατοι dicuntur, & Academia additur. *J. F. B.*

58. Πὰν

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲ ὅτε βοῶν, ὅτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καὶ θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἅμα τῶν ἀστέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην λήσειν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ὁπόθεν ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφρόσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ τὸ ἐπιδημίας. καὶ

[h] Μὲν] Mu marg. *A*l. ante μὲ inſerit. [i] Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσται ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἐρᾶς οὗ. Ubi εἴη. pro *ſiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J.F.R.*

67. Ἔδηκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J.G.*

74. Ἔκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Solseciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἐξωθεῖ· Φοφεῖ δὲ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσῃς τὴν θύραν, *pul-* „ *ſabis januam.* *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J.F.R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκπεφωμένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ τὸ ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκπεφωμένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον ἔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus*, & *quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

ὑ ὅσον ὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τ αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε ὑ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quapatria? quique parentes?*

ἐγὼ δὲ, ὡς τῦτ' ἤκουσα, μικρῇ μὶ ἐξέθανον ὑπὸ τῦ δέους, εἰπεῖν δὲ ὅμως ἀχανὴς, ὑ ὑπὸ τ μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονῆμθ· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγήμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] πρὸς τὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμθ· ὑπὸ τ λόγων, εἶτα ἐξῆς τ ἐπίνοιαν, ὑ τὰ πτερὰ, ϗ τἆλλα πάντα, μέχρι πρὸς τ ὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia diſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt

[a] Ἐπτερωμένους] Ἐπαιφωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. [b] Τε] Abeſt a Fl. [c] Πρὸς] Sic J. Fl. S. Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον ὐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τῦ Εὐριπίδυ ἐκείνῳ· Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὔπω. ἤδη πρὸ ὀλίγυ, ὑ οὐκ εἰς μακράν. V.

84. Δριμύ τε ϗ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν ϗ φοβερὸν ἀπὸ τ Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

90. Ἐμβεβρονταμένῳ] Γραι ἐξηχυθείς. G.

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρήσαιμι. V. *Ibid.* Διασπώμθ· ὑπὸ τ λόγων] Ὑπὸ διαφωνῶν λόγων ἀνθελκόμθ·. V.

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit *M. du S.*

81. Ὅσον ὐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. *J. F. R.*

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* *G. C.*

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ἔτι εἴσω ἐξέπιπτεν. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἐμβλέψῃ. Sed obvia haec ὁσα κόνις. *J. F. R.*

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. *M. du S.*

88. Μικρῇ] Pro μικρῇ δῖῳ. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικρῇ ϗ λιθαναίῳ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. *M. du S.*

90. Ἐμβεβρονταμένῳ] Ἐμβρόντητοι, ὑ ἐμβεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* ὑ ὁ ἐμβεβροντημένῳ ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμῶρόπτη, εἶτα τῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque eos vidimus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis.* interdum morbo; ἔκπληξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vitae neſcius ipſe ſuae.

Xenoph. Ἀνάβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. *G. C.*

3. Ὅτυ — Ἐφιάλτε &c.] *Homer.* X. Odyſſ. A. 307. & ſeqq. *M. du S.*

13. Ὑμῶν] Lege ἐμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. *M. du S.*

16. Ἀπὸ Φειδίε] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo ſacer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? Sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ τοῦ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' [d] ἦν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν [e] ἐπανεὶς τὸ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὥστε περὶ καὶ Ἐφιάλτου, [f] ὅτε καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲ ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματισάμενος, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χωρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τὸ εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μέλαξύ τε τροϊὼν, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲ ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρὸς ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν [i] ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοῦ-

d Οὖν] Non comparet in O. *e* Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. *f* Ὅτε] Desideratur in O. *g* Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *h* Ἔτι λείπε) Ἐπιλείπε) *Fl.* & marg. *A* 1. Nil mutat P. *i* Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὥστε περὶ καὶ Ἐφιάλτου] Ὥστε καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτου] Ὥστε (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἀπέβαλε. καὶ ὁ μῦθος ὅτε. ἢ δὲ γε ἀλληγορία. ὅτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίους παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπεχείρησαν (4) τὰ τοῦ οὐρανίου σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν εἰς λίθωνος ὄθεν εἰς ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἰσφεῖ (5) Δημω——. *V.*

Ὥστος δὲ Ἐφιάλης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὥστος δὲ Ἐφιάλης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ἀπλοῦς ἐπισήμης, ipsa autem ex Analogia θηρῶ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ὑλίης ἀνίσχοντος ἀπορρεούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκευν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τῇ ἀναλογίᾳ τὸν σκιὰν, καθαπερμονιδόντες ἀπόλοιτο: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρηματίσασθαι] Διαπράξασθαι. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλουν μετὰ τινὰς γενεάς. Θυέστης γὰρ αὐτῇ Διὶ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς οἱ Ἀθηναῖς, ἀφ' (9) μεγαλουργίαν ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν καλασκαδὴν, πλεῖον τοῦ τ'. ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς δὲ ὁ τὸν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἂν συνετελέσθησαν ἀμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συνετελέσθη τὸ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τῆ ἀφθιαίνειν τεθεῖσθαι.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωίους] Vulgabatur Ἀλοίους. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*

(5) Δημω——] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τούτων Edita male.

(7) Ἐπιτέλουν] Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μειλιχίῳ ante lectum prave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλουργίαν ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In *V.* aliter, μεγαλωργίας ἀπόρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτὸς ἐπιτελέσαι διανοοῖτο; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ καὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, καὶ δὲ ἐμὲ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατόν σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτὸς ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῆς καπνῆς τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καλεσήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? & , Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitem? &, Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum respondissem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipse viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia:* compita plena Jovis, forum Jovis omnia plena: *ac Dodona & Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius,*

a Ἔχων] Ἐκὼν P. Sed prius *F. Fl. Bt. H. S.* b Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *Al.* Quum φιλόκεινον Edd. cett. haberent. c Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐστὶ μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνον. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια ὑπὸ τῷ τοῦ Διός. *V.*

— Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. *G.*

a* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόκτιτον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset *Cler.* adscripserat *Solanus* pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem; nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens *Vossiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλόμπιον] Ναὸν scilicet. *F. G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβίδιον, *Anubis Templum*, τὸ Διόσκειον *Castoris* & *Pollucis*, de quo vid. *Hemsterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Consule de hisce *Meurs.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλόμπιον & Ὀλομπιεῖον. A Perseo inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum sit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *Paris.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius aliis habere cum Scholiaste, videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad *Asin.* c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam, quae quum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεοναζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένα γαμεταῖς ὑπὸ παιδὸς ὄγκον σὺν ὀλίγῳ ΕΧΕΙΝ τῶν λεπτομερῶν ἐχθίων. Noster *Tox.* c. 45. Διὸς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Hesiod.* Ἔργ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam & sic in *Libam.* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἐκὼν, *spontе ludis.* *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti sententia necessario postulat. Exulare itaque jussimus vulgatum φιλόκτιτον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόκαινον] Nescio, quis locus hic esse pos-

sit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.

χαὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, χαὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, χὴ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅπου [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, χὴ πανηγύρεις ἄγουσι, χὴ ἑκατόμβας [e] παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τελμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ἀφ' ἑκάστου ἐτῶν πέντε ὅλων ἔτη θύωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν με τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν.

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] ἐς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκροᾶσθαι τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ὁμοιαῖαι, [k] τρώμαλα ἔχουσαι, χὴ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας ὧν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, χὴ ἀφελὼν τὸ τρῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. *e* Παριστᾶσιν] Παρίστασιν male O. *f* Ὥσπερ] Deſideratur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἅμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἐς τι O. *i* Ὁμοιαῖαι] Ὁμοιῶαι male *F.* *k* Τρώμαλα] Πτώμαλα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι καὶ μόνοις, χὴ ἡ πολιτεία τὸ πλάσμασι λόγου. ὅσαυτως δὲ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, χὴ ἀδὲν ἧττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειωδὲς ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ ταῦται δὲ ἀκαταστατοι μᾶλλον χειμῶνος τούτους προβυμμύμ, διὰ τὸ ἀνωφελὲς τε καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῇ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* addiditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: ὧδὲν ἧττον τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιφαίνοντες.

ſit τῇ φιλοκαινίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκαινίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J.F.R.*

29. Μισεῖ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario exciderit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδειον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβείδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβείδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A1.* Sed quotics ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παριστᾶσιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἅμα] Etſi ἅμα veroſimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας ὧν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad Θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſedisſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας δὲ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῦται, [b] Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φύναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [e] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τῆς τομίδος, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθη φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ ἀέρος. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν ἐναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῶν. ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθη, καὶ οὐδὲν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi : *Jupiter, regnare mihi contingat ! Jupiter cepae mihi nascantur & allia ! Jupiter pater mihi mox moriatur !* Alius quidam diceret : *Utinam heres sim uxoris ! utinam lateam, dum struo fratri insidias ! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra : nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ἠύχοντο] Εὔχοντο marg. *Alw.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῶν] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adserit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λυκιανὲ ἀντιδιαίλλον· καὶ γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας ὡς αὐτῶν ἦσιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκούσαι· ὃ τοῖς ὑποτυπώσεσιν, ἴσαχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοθυσίας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ ὡροῖχοιτο αὐτοὺς ὡς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνθειν lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeremus vulgatum *συγκαθίσει*.

cis, quod non oportuit. *J. G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι λέγε τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστέφανεν μ' εὐαγγέλια. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τῆ λέγε, quam *Spanhem.* qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit : *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia fit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια τ' ἐκ χρεωστῶν ἐρραθῆ Τειρεσίου· εὐαγγέλια, ibique *Ku-*

quam poterat pronunciare ; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, & Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus esto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque assumtum Mercurius assidere jussit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἐξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καλαχύψας, τοῖς ὄρχοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μεθεκαθέζετο ἐπὶ τὴν ἐξῆς θρόνον, κληδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὸ θύοντος ἑκάστου ὄνομα. ἀποτὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον εἰς Λυδίαν, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδαθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μεταλαβὼν κατέκλινε μὲν τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶ-

ζ Ποιεῖν] Ποιῶ G. P. & marg. *Ar.* Ποιεῖ Edd. & O. h Τήμερον] Δήμερον O. i Νιφέτω] Ἰφέτω male P. k Βορέας] Βρέας *Fl.* Nihil mut. P. l Ἄττιν] Ἄττλιν O. solus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων μὲν ἔτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba *κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα* relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῶτε σε ἀπαγγείλωμεν τοιοῦτον σύναγγέλιον connectendum recte monet *Spanh.* *J. F. R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύρρων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G. C.*

Ibid. Ὁ Πύρρων] De hoc ejusque dubitatione vid. supra *Vit. Auct.* versus fin. *J. F. R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide supra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non absurde Mf. *προστάττει τοῖς ἀνέμοις & ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ πονεῖν* Vulgati *ποιεῖν. praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.* *J. G. G.*

5. Ἄττιν] Sic recte scribi, vid. supra *Deor. Dial.* XII. & noram *Solani* No. 75. Sed conter not. *Hemst.* 95. qui & Ἄττιν scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J. F. R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Ἐκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii: *Sine Cerere & Bacchо friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τὴν ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] ποι τὴν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένοι, ὅτε σῖτον ἔδουσιν, [d] ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προσατίθενται, καὶ τῷ νέκταρι μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὴν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ χνίσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [e] Σειληνὸς χόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro citharâ canente Apolline cordacem sal-

[a] Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. [b] Ποι] Πω O. [c] Δὶ] Καὶ male *S.* Recte δὶ *P. H. J.* aliaeque. [d] Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* [e] Σειληνὸς] Σιληνος O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τῆ μυρσίνης. *V.*

15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus sic & Menippus τὰ ἱερά τινα λέγει. Et ut Menippus sic & Lucianus βωμολόχος. *G.*

20. Αὐτῇ Κίσσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*

23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias μυρίνη est *Myrtus* arbor. *Long. Past.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata sit, quæve prima repererit, scribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuisse Herculem & supra visum est Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius*; μύρτα enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exstat; sed μύρα *unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Cl. *Wesseling*, Obs. p. 51.—2. scribens: „ Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque ie ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; *Plato* suos cives μύρτους, *myrtis* tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnos. c. 18. & 19." Haec ille, & adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*, sive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα adnumerat *Long. Past.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus vescebatur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet Hecatae mactari solitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἠρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὴ θεοί. F.G.

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τάχει τεθεαμένοι, ὅτε σῖτον ἔδουσι, ὅτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis somnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.F.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', ἀ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. F.G.

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Versus

saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*
Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δαχα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι
25 [f] τὰ τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὸ πρώτιμο ᾠδὴν τῶ ὕμνων [g] τοῦ Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς [h] ὑποβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν δὴ θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
30
[i] Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ [k] ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ἐ[l] φύῃ πώγωνα, ἢ πῶς [m] γίνεται
35 νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεί, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ἀναστὰς ὁ Ζεὺς προσέταξε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Κἀ-

[f] Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. [g] Τῷ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. [h] Ὑποβεβρεγμένοι] Υ—ος O. [i] Εὗδον] Εὕδουν *J.* & P. male. [k] Ἔχε] Εἶχε *J.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε P. Ἔχει *B*2. [l] Φύῃ] Φύσει O. & marg. *A*1*W.* [m] Γίνεται] Ἐγίνετο O. Ἐγένετο *Fl.* Ἐγίνετο marg. *A*1.

25. Καὶ τὸν πρώτιμο ᾠδὴν] Τὸ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τοῦ μεθύοντες. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Καθεκαυδήθω. *G.*

sus *Homeri* est Οἰὸς δ' οὔτω ἔδυσ', ἐ πίνυσ' αἰδοῖα εἰδυῖα, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κυίσῃ] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδου] Censeo Lucianum scripsisse τὰς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non τὰ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Rescribi curassem cum Cl. *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ᾠδὴ cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴ vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantassе narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὸν πρώτιμο τῶ ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τὰ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀοιδὴ τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τὰ, καὶ τὸν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸ ἄρτου, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Gesn.* versio ad *Graevii* sententiam est accommodata. *J.F.R.*

26. Τῷ Πινδάρου] Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. κατ' Ὅμηρον εἶπω, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι — Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vs. 1. ex quo corrige ἶχε pro εἶχε. idque per se etiam metrum exigit. *J.J.*

Ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par.* Editores illud ἶχε, quod in reliquis impressis & Mss. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & postulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμος &c.] Sola *Paris.* hic sapuit, ἶχε exhibendo. *Solanus* ἶχε etiam in *B*2. esse, adliderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἶχεν habet. At ex

Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχει λέγειν· Τὴν μὲ αἰτίαν τῆς ξυναγωγῆς ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἥτ[ω] ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ᾗ ὧν ἐκείνη μέμφεται, παροξυνθεὶς ἔγνων μηκέτ' ὀπὶ [c] πλεῖον ἀναστεῖναι τὴν ἀφόσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ὃ πρὸ πολλοῦ τοῦ βίου ὀπιπολάζον, ἐρεῖν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐπολίχνιον, εὐκόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτήσιον ἄχθος ἀρούρης. ἔστι τοίνυν εἰς συστήματα ἀφωρισμένοι, καὶ ἀμφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲ [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων· ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῇ ἀρετῇ περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, περιέρχονται ὑπὸ πλάτῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περιστέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφέλης

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic moſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſupercilliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum*

ſ

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὰ O. Plane omittit *Fl.* c Πλεῖον] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφέλης] Ἀφέλῃ τις O.

50. Ὑπόμορον] a Δυσθανότατα. *V.* *Ibid.* Τετυφωμένον] Ὑπερφανον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γραι. ἐμφερεῖς. *G.*

a Ὑπόμορον, Δυσθανότατα] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod δυσθανὴς habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν ὅλων μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτήσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Δίφιλος ὁ Λαβυρινθος ἐκέκλητο. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀναμφίψυλος, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & potuiſſem addere *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δὲ, ὅσις μέλλει τὰ δίκαια ἐρεῖν, ἢ ψέφῳ κεῖσθαι ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅσις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ἀναβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ὠνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quiſlibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei,* Non habiles bello, non consultantibus apti; *tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκείνην στολήν, τὸ καλαλειπόμενόν ὄντι γελοῖον, ἀνδράποδον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συναγωνίστας εὐεξαπάτητα μειράκια, τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ φειλείχουσι τὸ ὀβολῶν τὸ ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ὠφελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περίττοὶ ὄχλοι ὄντες· Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἀναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐν βουλῇ· ὅμως τοὺς ἄλλους καταγορεῦσι, καὶ λόγους τινὰς παρὰ συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετηκότες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον.

h Ἐν] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ καλαιπώτερον & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M. du S.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸ ῥύπον] Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt Philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fusteorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβολῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. A. p. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. *J. M. G.*

80. Οὔτε ποτ' ἐν πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M. du S.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. *J.F.R.*

84. Λοιδοροῦσι] Ὀνειδίζ— O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M. du S.*

Λοιδοροῦσι τοῖς] Rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiastae *Aristophanis* credendum ait *Salmas.* ab *Kustere* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustere* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter. *Aristophanem Aesopus* activum λοιδορῶ cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. *Act.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορῶ τοὺς θεοὺς ὁ γιγγρᾶς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi casu Noster supra *Gall.* c. 15. *Aesop.* fab. 68. *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορεῖσθε & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior est mutatio τῷ λοιδορεῖσθαι in λοιδορῶ), quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. *J.F.R.*

Καὶτοιδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεσθαι λέγειν. Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἥδε ξένος παρέσχηκε· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, ἣ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προπαρασκευασάμενος ἔγνων μηκέτ' ὀκνεῖν [c] πλείονα χρόνον διατείνασθαι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ἃ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀγών, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐπολίχνιον, εὐθύμαρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. ἔστι τοίνυν εἰς συστήματα διῃρημένοι, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνόμακασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων· ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῇ ἀρετῇ προθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περιστέλλοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφελὴς

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic moſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerico verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſuperciliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt fictio habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum*

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινώσασθαι *P.* cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὲ O. Plane omittit *Fl.* c Πλείω] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνόμακασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφελὴς] Ἀφέλη τις O.

50. Ὑπόμωρον] * Δυσθανάτου. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερφάτνον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γραμ. ἐμφερεῖς. *G.*

* Ὑπόμωρον, Δυσθανάτου] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod Δυσθανὲς habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jouſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde hauriri potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. B.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. B.*

51. Ἐτώσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Convivo.* c. 6. Φίλιππος ὁ Λαβύρινθος ἐκέκλητο. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic repo[illegible] tur. Vid. Lib. vett.
Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς.
Ὠνομάκασιν] Neſcio num op[illegible] ditione; quia & alibi omittitur

ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀπιθανολογίας, ibique *L. Bos.* Ex nos ad *Aſtrol*[illegible] & potuiſſem addere *Ariſtid. Or.* pro Rhet. [illegible] ἀπὸ, ὅτις μάλιστα τὸν ἄλλον ἁπλοῦν, ἢ ὑγ[illegible] ὑποκριτὴν, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν [illegible] ilium. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς [illegible] quod tamen in aliis verbis ſaepe om[illegible] λλα, περισσότερα, περιττότερα &c. ſupra [illegible] Aut praeterit. aſt. poſſunt accipitur [illegible] n Cl. *Jouſ.* dedic ad Ἀναπλασσω id nondum obſervavi; qu[illegible] mitterem, ſi in libris eſſet. *J. F. B.*

si personas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quidam est, homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem* [illegible]

[illegible]

[illegible] tem- [illegible]ificati- [illegible]turi, &

J. F. R.

p. 144. B. *sex-* [illegible]as putat has fe- [illegible]is ad *Thucyd.* p. [illegible] ἱερομηνίας, quae praeclare jam ex- [illegible], 54. Porro ἐκεχει- [illegible]*ias* malui: cum non [illegible]orum suppliciis fer- *J. M. G.*

[illegible]pra T. I. *Hermot.* c. 4. [illegible]*cr.* ni fallor, ἀεὶ γεωρ- [illegible]em *Alciphr.* III. Ep. 23. [illegible]ue, si quid opus foret. *J. F. R.*

σίον. ϗ ὅτ῾ αὐτ῾ῼ τὰ πρῶτα φέρε῾ᾳ δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, ϗ [a] ἰταμώτα῾ᾳ, ϗ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτα῾ᾳ.

sille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus.

Καίτοι ἢ ἀ῾γανακτεῖ ὁμῶν αὐτ῾ῼ, ϗ βοῶντα, ϗ καλῆ γορεῖντα τ῾ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ [b] δὴ τί πρά῾των τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τ῾ βίον συλλελεῖφθαι; φαίη ἂν, εἰ τὰ δίκαια ϗ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲ, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύε῾ᾳ, ἢ τινα τέχνην μετιέναι πολλοῦ κρείττονος εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, ϗ αὐχμῶ, ϗ ψυχρολουτῶ, ϗ [c] ἀνυπόδε῾τ῾ος τῷ χειμῶνι περέρχομαι· ϗ ὥσπερ ὁ Μῶμο῾ς, τὰ ὑπὸ τ῾ ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· ϗ εἴ μού τις ὠφώνηκε τ῾ πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, ϗ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τ῾ φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειτ῾αι νοσῶν, ἐπιμελείας τε ϗ θεραπείας δεόμενο῾ς, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἔστιν [d] ἡμῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα.

31. *Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges*, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat fane, si justa & vera velit dicere*, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squaleo, & frigida lavor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.*

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτ῾ῼ λεγόμενοι, μάλα δὴ ϗ ὑβρισταί εἰσι, ϗ ὑ μετρίως

32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec me-*

a Ἰταμώτα῾τ῾ος] Recte sic O. Ἰταμώτα῾τ῾ος Edd. omnes male. b Δὴ] Deficit in O. c Ἀνυπόδη῾τ῾ος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδη῾τ῾ος *S.* & *Amst.* d Ἡμῖν] Ἰμῖν *Fl.* sola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

98. Ὁ Μῶμος] Τοῦτον τ῾ Μῶμον ὁ Λυκιανὸς θεὸν ἐντεῦθεν μεμοφόμενον τὰ ὑπὸ τ῾ θεῶν γινόμενα. *V.*

87. Ἰταμώτα῾τ῾ος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμώτατ῾ος. *M. du S.*

Ἰταμώτα῾τ῾ος] Conf. supra *Asin.* c. 6. *J. F. R.*

96. Κέκραγα] Quasi *sum clamans.* De his praeterito praesentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κεκράγασι — ϗ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. sit loco futuri ordinarii. *J. F. R.*

97. Ἀνυπόδη῾τ῾ος] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. *J. F. R.*

6. Ἡμῶν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῶν. *M. du S.*

12. Πεῖραι τ῾ βίου] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita supra T. I. *Tim.* §. 25. ὡς πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ὂν τὸν βίον, quae jam pridem inter homines defecit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J. F. R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλίσα῾ται] Etsi *Paris.* quoque haberet ὑμῖν, in versione tamen dederat *nobis*; quod cum sensus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Juns.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ὑμῶν, & ὑμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. *J. F. R.*

21. Ἐᾶσιν]

diocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſaeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. Quis enim adhuc ſacra vobis faciat, ſi hoc nihil ſibi profuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec jam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima nobis ſint, conſulite.

ἡμῶν καθάπαξ), μήτε ὀλιγωρεῖσθαι τὰ ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἂν ἅπαξ ἔτοι πείσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, ὑμετέρως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γέροιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ [c] ἡμῖν ἀσφαλέστατα.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Jupiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam nefas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & jam imperavi juſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, ὄλεθρον, εἰς τὸν βάραθρον, εἰς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο. Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ὄλεθρον αὐτὴν ἀφανεῖτε· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, καὶ δέκα ἡμέρας τινὰς, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν [f] ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωλα [g] δὲ ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ὀλεῖσθε τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἡ,

[c] Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. [f] Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. [g] Οὖν ἀρχομένου] Ἀρχ. οὖν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου ἐν ταραχῇ ἐπληροῦτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωλα.] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ἤτοι τὸ ἐπιφερόμενον ἐτος. ἔστι δὲ χρόνος ὁλοτελὴς ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένου ὁλοτελὴς τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτις, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque ſignificativum τὸ πέρυσι: praeſentis autem τὸ τῆτις: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. *G.*)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Voſſiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero poſteriorem; quare in unum jam contraxi. *J.F.R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſuccamantes. *M. du S.*

26. Αὐτὴν ἀφανεῖτε] Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J.F.R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem hunc Libellum ſcriptum medio menſe decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat neſcio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres*. Fieri tamen potuit, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Julio Caeſari, *Dione* teſte L. 40. p. 144. B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctiſſimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱερομηνίας*, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro *ἐκεχειρίαν juſtitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. *J.M.G.*

30. Ἐς νέωλα] Habuimus ſupra T. I. *Hermot.* c. 4. ſub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, ſi quid opus foret. *J.F.R.*

Ἦ, ἦ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφαιρεθέντα αὐτὸν τὰ ἄλογα, ἵνα μὴ ἦ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κατὼ τῷ Ἑρμῇ ἐς τὴν γῆν καλεύεσθαι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ἀτὸς ἀποκρεμάσας, ἄρτι ἑσπέρας χθὲς κατέθηκε φέρων ἐς τὸ Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ ὑράνου. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κακὸν, καὶ αὖθις ἁλῶσιν ἀφαιρεθέντα ἑαυτοῦ πτέρυγας ἐκ γενέτου ἀναπτῆναι ταύταις ἐκ πάλιν. *G.*

38. Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ οὐ Κυλλήνης τιμώμενος. *V.*

* Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat *M. du S.*

32. Ἦ, ἦ κυανέῃσιν] *Hom.* Il. A. 528. *M. du S.*

41. Καραμεικόν] Athenis itaque scriptus hic Dialogus. *M. du S.*

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΥΣ.

1 Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων καὶ μόνοις τοῖς εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῆς νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, ζευ-10ξάμενος τὸ ἅρμα, [a] πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὰ ἀκτῖνα ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσασθαι τὸ οὖς, φα-

[a] Πανημέριος] Πανήμερος Fl. [b] Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Aurem scalpere. G.

ΖΗΝ &c.] Bas. 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in Par. in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. J.F.R.

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa B. quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Jovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. M. du S.

1. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν] Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρίβειεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. F.G.

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὄμηρον enim coecum appellant Cumani. G.C.

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. Ver. Hist. c. 20. No. 66. J.F.R.

7. Μάκαρας] Iliad. Δ. 127. &c. M. du S.

12. Κνήσασθαι τὸ οὖς] Paroemia. J.B.

Κνήσασθαι] Mss. pro οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι χολὴν ἄγων. scribit οὐδὲ ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ οὖς, φασιν, χολὴν ἄγων. Non tantum otii habens ut aurem invéniat, hoc est, tangat. ἀλφαίω & ἀλφάνω est invenio. J.G.G.

Κνήσασθαι] Sic Edd. Addiderat Solan. conferend. Pisc. c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι scalpere significare?

Jam

φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ὑπῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὁδὸν παρατρόπωνται, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ παρέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεχώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνῃ, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ προμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ ναματος, καὶ μασησαμένη δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεται οἱ τὴν δόξαν τὴν τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita S. P. P. & marg. A1. Ἀωρία cett. Edd. tui ex B2. V2. & S, Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. b Τε αὖ] Non legitur in Fl. c Ἐκκεκώφωται] Restid Μιλησίαις] Μιτύχῃ Fl. Nil mut. P. e Διασεισαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. A1.

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ὑπορρίψαντες. V.

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. J.F.R.

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis a. repetito ex sequente λόῳ. Alius contra ἀωρὶ amisisse a praedicabit, quod absorptum sit ab a sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta B1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. J.F.R.

20. Ἐκκεκώφωται] Sic V2. B2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφῃ legitur. M. du S.

23. Κολοφῶνα] De hoc oracolo Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oracolo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τὸ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, οὗ ἡ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὃν τὸν χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: αὐτὸς γὰρ πολλοὺς οἶδα καταγελῶντας, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὴν προφῆτιν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut, & Branchidarum in Milesto ἱερὸν suo tempore non ἐξεμπεπυρωμένα *absoluta* ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. πρ. c. 30. M. du S.

24. Ξάνθον] Oraculum Patareum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE
FLUENTA

De-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causſa insidias ſtruant, dum agninas carnes atque teſtudines una coquunt, adeo ut niſi acutas nares haberet, deriſo illo abiret Lydus. Aeſculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aſpera, & inſuavia tangit, & ex alienis calamitatibus ſuos haurit dolores. Quid vero ſi ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adſpirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes ſomnum; aut ſomnia quae cum ſomno pernoctant, & oracula illi ſubjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra ſingulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipſe rex & pater omnium, quot injucunda ſuſtineo, quot negotia ha-

λέγειν [f] ὁπόσα ὑπὸ πείρας ἡ μαγειρικὴ ὑπιτεχνῶν αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἑψοῦσα· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺν ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ Αυδὸς καλαγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας καρπεῖται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους [g] φυτευργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λιμνάσιν ὑπιπνέοντας; ἢ τὸ ὕπνον ὑπὸ πάντας πετόμενον, ἢ τὸ ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου παννυχίζοντα, καὶ προφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸ ὑπὲρ τὸ γῆς βίον ἑκάστοις [i] συντελοῦσι.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ὑπὸ πείρας] Ὅσα ὑπὸ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρας *Fl. J. H. Bl. Fr. S.* [g] Φυτευργοῦντας] Φυσσῶντας vel φυσεργοῦντας conjicit *M. du S.* [h] Λιμνάσιν] *Pell.* poteſt etiam legi λιμνῆσιν, ſenſu optimo. [i] Συντελοῦσι] Συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. *A1.*

Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo. *M. du S.*

28. Διασεισαμένου] Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile ſe obferet. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, *Liban.* Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἰχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἰσείετο. Quem ſignificatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Creſollii* Theatr. Rhet. probat. Nili & hic potius ἰσείετο ſit paſſivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). *J. F. R.*

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etſi ὑπὲ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo conſilium, conditionem, cauſſam ſignificare, ſatis dictum ſupra I. *Ver. Hiſt.* 19. Addo tantum *Aeſop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ δικαίων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιῶν. *Se id utilitatis eorum cauſſa facere.* Adi etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ eſt, *ea conditione, ut liberi eſſent.* Aliud eſt ἐπὶ τῇ πείρᾳ. E. c. *Ariſtid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῇ πείρᾳ ἄριστα δείκνυσι. *Quisquis id optime ipſo experimento, ipſo facto, comprobaverit.* *J. F. R.*

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοῦσα] Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam ſuperius in Jove Tragoedo. *J. G. G.*

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Paſſim alibi tangit noſter. V. Z. ἰλ. c. 14. & Z. ερ. c. 30. *M. du S.*

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. *J. F. R.*

35. Ὁ Αυδὸς] Midas. *F. G.*

36. Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* *F. G.*

37. Ὁρᾷ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta deſumpti ſic videntur corrigendi. Ὁρᾷ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἔπ' ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem ſenarius ſic ſtare poſſet — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. *F. G.*

Ὁρᾷ τε] *Hippocratis* verba ſunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kuſtero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. *M. du S.*

Ὁρᾷ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. *J. M. G.*

Ὁρᾷ — θιγγάνει — ἀλλοτρίοισί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inſerit, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; ſed & συμφοραῶσιν tum ſcribendum. Locum Cl. *Geſn.* jam indicavit. *J. F. R.*

40. Φυτευργοῦντας] Fortaſſis ſcripſerat φυσεργ—; quod quia novum eſt, malim φυσσῶντας. *M. du S.*

42. Ἡ τὸ ὕπνον] Qualis Deus ſit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione ſomniorum vide *Luciani* Somnium, ſive Gallum. *Homer.* in Odyſſ. XIX. *G. C.*

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας Φροντίδας διηρημέ-
νος; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράτθωσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄπρα-
πράττειν, καὶ χεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. ὃ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μην, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
ἅμα τὸν αὐτὸν χρόνον [b] ἀπανταχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα καὶ ὁ καπνὸς ἀέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui pri-
mum ipsa Deorum opera inspicere necesse
sit; quotquot imperii nostri aliquam par-
tem nobiscum administrant, ne quid negli-
genter faciant; ac deinde sexcenta alia per
me peragenda, quae vix assequi propter te-
nuitatem licet. Non enim, cum illa tan-
tum, quae ad summam administrationis
pertinent, pluvias, grandines, ventos, &
fulgura ipse dispensavi atque ordinavi,
quietus sum & particularibus curis liber:
verum facere quidem ista me oportet, sed
eodem tempore usque quaque respicere ad
omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad
fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si
quis libavit, unde nidor & fumus veniat,
quisve aegrotus aut navigans vocaverit? quod-
que omnium laboriosissimum est, eodem
tempore adesse Olympiae ad hecatombam,
& Babylone ad inspiciendos belligerantes,
& grandinem demittere apud Getas, & te-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H1.* & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπανταχόσε] Ἀπανταχοῦ male P. Ἀπανταχοῦ marg. *Alv.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἀργίας * διαμίλλοντες τῶν ἔργων † ἅπτωνται. τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τοῦ μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελοῦντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὡς § Τρητὸν λεγόμενον, ὃ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖν κατήρξατο. ὁ τότε τὴν Νεμέαν πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατειργάσατο, ὁ βουκόλος ἀγχιπλοτατος ὢν φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. *V.*

* Διαμίλλοντες] Διαμίλλοντες ante editum.
† Ἅπτωνται] Ἅπτονται antea fuit. Muravit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendosc. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce σπαρτητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid *Sylburg.* Ed. p. 111. *J. Lu.*

51. Τοσαύτας φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένος] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἀ διῃρημένα τὸ στόμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τὸν κλῆρον — διῃρημένον. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρημένος recte, *sublatus.* Sic ὑπερῃμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a ἀφαίρω & ἐξαίρω, prius vero a ἀφαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους Φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ὃ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμην καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescam*

pulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant: verum sine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso*, eo solo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω ἀφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονόητα ἡμᾶς ὑποφαίνων τὰ ὑπὲρ γῆς πράγματα· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω τὴν Φρένα, καὶ τὸν θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους,

οἵ

c Εἰ γάρ που &c.] Ἢν γάρ τι ἐ μικρὸν ἐπινυστάσωμεν marg. *Ar.* d Ἐπινυστάξομεν] Ἐπινυστάσωμεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria seqq. omisit *Fl.* ab οἱ ad οἱ transiliens. f Ἄσιτος] Ἄβυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμιρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετὰ πάλαι τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ὅγε τέρπετο δαιτί, καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς καθολικοῖς διοικήσεσι, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus fuem curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βακχεῖον] Conf. *Deor. Dial.* III. *M. du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπιάδι — Βακ.] Hinc ego conjicio ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. *M. du S.*

Ibid. Ὀλυμπιάδι] Numerum Olympiadis omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι] *Hom.* Il. A. 423. *M. du S.*

74. Οἱ μὲν ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μὲν θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος ὑπήνη. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M. du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὰ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὰ πάντα Interpres supplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, si operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus est μερμιρίζω? quis enim nescit μερμηρίζω Homericum esse verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M. du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vs. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] πότε χὴ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι χὴ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐῶντες δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, χὴ ἀράχνιον διεφθαρμένας· χὴ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις χὴ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπανταχόθεν, χὴ ἀγανακτοῦσι, χὴ τὴν δίκην ἐπιβοῶσι, κἀμὲ τὴν βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

sophos, qui solos Deos beatos praedicant; quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot causſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

ΕΡΜ. Καὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, χὴ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, χὴ χαλεπαίνουσι, χὴ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι [g] τὸν χρόνον· ὡς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, σπέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

4. MERC. Ipſe quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. *A*1. b Γοῦν] Γέτων marg. *A*1. c Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, χὴ τέχνας — στάσι P. & marg. *A*1. d Πάνυ] Abeſt a *Fl.* e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J.* &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene *Fl. H.* P. &c. Δοκῇ *J.* & *Fa.*

97. Ἐώλους δίκας] Ἑωλὸς ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διαπωμάμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. *V.*

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σηψεως. *V.*

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι περὶ † περὶ τῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. *V.*

7. Ὑπερημέρους] Παραδεδομένους τῷ προθεσμίᾳ, τουτέστι ἀβασανίστους. *V.*

* Μήπω τελεσθείσας κ.λ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit *M. du S.* nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. *J.F.R.*

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τυχόν.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. *M. du S.*

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. *J.F.R.*

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis eommodum. *M. du S.*

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. χὴ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν χρόνον] *O Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. *M. du S.*

26. Τὴν μὲν δίκλω] Scribe Δίκλω. *F.G.* i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gnjesi* notam ſequentem. *J.F.R.*

31. Σὺ δὲ, ὦ φύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & lu-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Juſtitiam ſorte aſſignaturam illis judices pro portione aeſtimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injuſtum putet factum eſſe judicium, licere ipſi ad me provocanti, judicari de novo, quaſi plane judicatum non eſſet.* Tu vero filia aſſidens ad Severas Deas, ſortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rurſus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre derident Injuſtitiam non poſſim? JUP. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim jam perſuaſerunt illis Philoſophi, ut Injuſtitiae te praeferant, Sophroniſci praeſertim *filius*, qui ſummis juſtum laudibus extulit, & bonorum maximum eſſe oſtendit. JUST. Valde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti profuere, qui undecim

ὑποτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, [i] ἢ θέλεις εἰς νέωλα [k] παραγγελῶμεν; ΕΡΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ὅσοι κτλ. τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἐπιπληρῶν σφίσι τὰ δικαστήρια κτλ. τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἰοῖτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδικασμένου. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἐπικλήρου τὰς δίκας καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν ἀπαπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ἐπαγγελῶσαν ἃ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας προῖμαν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγελῶμεν] Προαγγελῶμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτώμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις εἰς τὴν γῆν] Αὖθις εἰς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντι] Ἐκκλῆσαι διδικάσαν. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἀνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ‡ἦν τῆς Ἀρείας πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inſeruit *M. du S.*

Imperator univerſorum, quodque quaecumque reges facerent, ut juſta & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophiſta in quarto hiſtoriarum Arriani antiquos ait Jovi aſſiſtentem juſtitiam feciſſe, quam interpretationem non ſatis probat. G.C.

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. F.G.

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* ſcribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quaſi dicas, Deas caſtas & incorruptas. *Pauſan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Heſiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. G.C.

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Heſych.* Σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἴλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ ὑφημισμῷ. F.G.

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Conſule *Heſych.* M. du S.

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, *Pauſanias* in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit *Meurſ.* Areopago c. 2. J.M.G.

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De ſortitione judicum permulta Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. vſ. 277. Conſule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non eſt noſtrum. J. F. R.

δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τῆ κω-
νείῳ, μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκὼς, ὧδε τοσοῦτον ὑπερέχον οἱ
κατήγοροι τἀναντία περὶ τ ἀδικίας φιλο-
σοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ
Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι πάνυ οἱ φι-
λοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ Ἄνυτον
καὶ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾶς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακλη-
ρίαι, καὶ πῆραι, καὶ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες
βαθεῖς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάν-
τες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περι-
πάτοι καὶ [c] ἴλαι, καὶ φάλαγγες, ἀλλή-
λοις [d] ἀπαντώντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρό-
φιμος τ ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολ-
λοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως,
ὅπῃ τ πῆραν αἴξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ
τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀπ-
τεκράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυλο-
τόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ καὶ τ
σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατ τ παροι-
μίαν, θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν ξύ-

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res sunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim & per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem habebant opificiis, ad peram ruentes & pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μίλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et sic *Fl.* cum reliqq. c Ἴλαι] Bene sic *Bl.* & *s.* Ἴλαις cett. Dubie *H.* d Ἀπαντώντων] Ἀπαντώντων adspirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιοσοῦσιν *G. P.* & marg. *A1.*

46. Μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα] Ὁ δὲ Πλάτων τὸ τῷ Φαίδωνι μέλλων τελευτᾶν, ἐπιτρέψαντα * τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ θεῶν Σωκράτης διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν τὸ τῷ ἀλεκτρυόνα ὀφείλειν συντάξαντα. *V.*

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. *G. C.*

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aesculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso infimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raisonnée* An. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. *Caton. Distich.* Quo ostendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia Cl. Vir in rescript. Boxhornio, Catoni adnexis, p. 35. scripserat: „ *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquos, qui plane abhorrerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte Philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato*". At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam hisce istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae & consuetudinis caussa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non ausim. *J. F. I.*

53. Μίλητον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. dial. c. 16. *M. dis. 5. ibid.*

non contingat, quam oculus quocumque respiciens non incidat in philosophum.

7. JUST. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *causae* judicentur.

8. MERC. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones & Pityocamptae, & Busirides, & Phalarides, quos tum me-

μάρτοι ξύλω, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσῃ φιλοσόφου.

70 ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἥτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττουσι, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅτι δὲ τ' πραγ-
75 μάτων μηδὲ τὸ πάμπαν εἰς τ' οἰκίαν πανδεχεῖς, ἀλλὰ δῆλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τ' ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ,
80 μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ [f] κἂν ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὲρ τ' Ὑμηττὸν ὅτι τὰ
85 λαιὰ τ' Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι [h] τ' ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ χειλιάζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυο-
90 κάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

[f] Κἂν] Γί marg. *Ai.* [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Πρίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* [h] Τὴν ὁδόν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Δεδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προεπιξενῶσθαι] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his consule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad *2. Ver. Hist.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ δὲ νῦν εἶναι] *M. Aurelio* imperante. Hinc est quod toties & tam acriter eos insectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πύλην ἀΐξασιν] Adleverat *Solan.* Vid. infra Παρ. 517. Id est de *Mort. Peregr.* c. 37. Ubi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν est in *Juno.* Sed quum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. *J.F.R.*
64. Αὐτοχύδοι φιλόσοφοι ὡς σκυτοτόμων, ἢ τεκτόνων ἐπιχειροῦσι] Mf. ἐπισκοῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J.G.G.*
65. Περιίρχονται] Περισκοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιίρχονται] Περισκοῦσιν verum esse puto; quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσπταίοντα ἐπισκοῦσιν ἰᾷ. Noster hoc *Dial.* c. 27. δόξαν δὲ αὐτῷ ἐπισκοῦσιν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. *J.F.R.*
83. Ἀπιωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὲρ τ' Ὑμηττὸν ὅτι τὰ λαιὰ τ' Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit, duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerant enim Athenae bicipites, ut Parnassus. *J.P.2G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται] Vid. supra notata ad T. I. *Prometh.* vers. fin. *J.F.R.*

98. Ἀγο-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ πρὸς σοῦ ἀφαλέγονται, κεχηνότες εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γοῦν εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γοῦν ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γοῦν πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφέλειαν οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γοῦν εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι· πολλὰ ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γοῦν οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γοῦν αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τοῦ βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπελελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν εὐδοκίμησιν ἕτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλαι ῥύπῳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δυνατοὶ ἦν τῷ φαρμάκῳ, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῦ] Καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. *Alw.* b Γοῦν] Non habet *Fl.* c Ἐπεί] Ἔτι P. & marg. *Al.* Nil mut. *Fl.*

15. Διαστικτοῖον] Τὸ ἀνάπλεων βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖος] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μιλιχὶ λέγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τῷ πάγῳ vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ μοι ἐνταῦθά που ἐπὶ τῷ πάγῳ κάθησο. *Tu vero hic in colle conſideto*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ πυραυφόρος] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὸν σάγιγμα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὸν πυραυφόρον (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξόλον. Ibid. c. 13. & vel certies alibi. *J. F. L.*

Ibid. Λάσιος ὁ τοῦ Σω.] De Phraſi v. Δωρ. c. 2. Συρ. c. 24. & Ἑκαλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium inſtar maculoſi. Sunt vero, qui ubi extra ſolum ſummo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, ſatis ipſi quoque mutaſſe colorem ſibi videntur. Apertum vero, futuram tibi conſuetudinem eſſe cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo deſcendimus, ipſa quidem hic in colle conſidere poteris concionem proſpiciens, exſpectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conſcenſa arce ſic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis ſit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fiſtula, hirſutis cruribus. MERC. Quid ais? Panа ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, poſt appulſum vero Datidis, & exſcenſionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienſibus, & ab eo inde tempore iſtam ſub arce ſpeluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

γιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκλοσθεν τῷ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὑπιχρισάμενοι τὴν ἀσβόλην, ἱκανῶς οἶον καὶ ὅτοι μελανεβάφθαι. σοὶ μὲντοι δῆλον ὅτι μὴ τὸν ἀρίστων ἡ ἀλλαγὴ ἔσται.

Ἀλλὰ μέλλοντι λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀποτρέψωμεν ἤδη. καὶ ἐπειδὴ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ὑπὸ τῷ πάγῳ [e] κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ σκοπιμώτερον ἐς τὰ ὦδὰ κηρύττω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὁ προσιὼν ὀρθὸς, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῦ σκέλους. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ὅτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὴν Δάτιδος ἧκεν, καὶ τὴν [f] Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἐμβασιν, ἦλθεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ὑπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ

d Ἀποτρέψωμεν] Sic *Fl. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποστρέψωμεν P. & marg. *A*1. *e* Κάθησο] Reſcripſi ex G. L. & marg. *A*1. quae κάθησαι. Καθῆσθαι Edd. *f* Μαραθῶνάδε] Ἐν Μαραθῶ P. Μαραθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A*1.

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων πύκνα τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὡδὶ τὸ πεπηγέναι ἐς συνεχάναι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἑπτηκώς] Ἑπτηκὼς χῶρος ὁ προσφορος τῇ φωνῇ ἠχεῖσθαι. ὅτοι ἡ θεωτή. *G.*

36. Τὸν Πᾶνα τὸν Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.* *

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὴν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τὸν Ἑλλάδος στρατεύων, ὃ δὴ ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐτύγχανε παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiaſten aliter legiſſe. Sed forſan τῷ pro τῶν per feſtinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὃς γὰρ ἐλθὼν lectum ante. Particulam γὰρ delevit *M. du S.*

quia talis monſtri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν] Hiſtoriam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pauſanias. Sed omnia diligentiſſime jam perſecutus eſt *Meurſ.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne miſſus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθῶνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & ſimilia ſcribi ſolent; id enim ſenſus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurſ.* Ath.

ὑπὸ τῶ Πελασγικῶ, ἐς τὸ [a] μειοικικὸν συντελῶν, ἢ ὧν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσεισι δεξιασόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. ἐγὼ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε ἁμῶ παιδικώτατε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅπι τ' ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· ἐγὼ ταῦτα τηλικοῦτον ἀποσάμενος κυδοιμὸν, τ' ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ὁπταλεξάμενοι τράγον ἔναρχιν θύουσί μοι, πολλῆς τ' κωθρας ἀπόζουσα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι

laſcicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & Juſtitia. MERC. & ..., JUST. Tu quoque ſalve Pan, canendi & ſaltandi inter ſaryros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque tum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me ad-

vo-

a Μειοικικὸν] Μετοικικὸν P. & marg. *A1.* b Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. c Προσεισι] Προσέρχεται P. & marg. *A1.* d ΕΡΜ. ἐγὼ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit *J.* conjungit *Fl.* item *P.* Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceteras. e Κατέπεμψέ με ἀποκλ.] Κατέκριμψε μὲ ἀπολλωνίας *Fl.* f Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσειας marg. *A1.* g Πράττω] Τιμῶσι με marg. *A1.* Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῶ Πελασγικοῦ] Τέπ. * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἱ αὐτῶ οἰκησάντων, γράφει δὲ λεῖ τῶ ρ'. *V.* συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Μαραθῶν, πολλὴν τ' βαρβάρων φονεῦσαι. *V.*

59. Ἀποσάμενος κυδοίμου] Πόλεμον. † λέγει] φ Πὼ

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἱρύονται. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutarat. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſt.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικοὶ, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Ὄρν. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικοὶ τόποι τῆ ἀντιτρόφιον τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικὸν Πελαργοὺς γάρ φησι τὴν Ἀτθίδα αἰτῆσαι λῆν τῶν πελασγῶν, μιλτιάδου ἐπὶ τὰς πύλας. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος. ἐς ὃ θεασάμενοί τινες, πελαργοὺς ἀνάμασαν ἀφ' τῶν σινδόνων, ἃς ἐφόρων. Verosimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. μέτοικον. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum viderat; ut *Iupi.* c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με ἡ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλῶ
6 τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τι-
νά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ
ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & com-
7 tula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & speciem, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, ἀμείνους
πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;
ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ'
ἐκείνους τοὺς καθηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς [h] ξυ-
άμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐ-
μοὶ, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα.
ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι ἂν λέγωσιν, οὐδὲ
7 συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε,
καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀστεῖα,
οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκα-
δίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ
πλαγίου [l] καλάμου, καὶ τοῦ σύριγγος, ἐγὼ
σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευ-
τὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ'
ἀκήκοά γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρε-
τήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα
δι-

h Σκυθρωπούς] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωπούς σωμάτων. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὄρειος γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διατρίβων. *V.*

76. Ἀστεῖα] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen σὺν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1.* *Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque reciperem; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων πρόσωσι conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime σὺν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lys.* ἐκ γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Arist.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro σὺν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. ἡ δ' ἐπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. EPM. ἀλλ' . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis

curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* EPM. ἀλλ' ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post ἀλλ' habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγον ἴσορχον θύσαί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. ἀλλὰ θύσομέν γε αὐτῷ ἴσορχιν τράγον ἐπὶ τὸ στῆν λιον ἀγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum οὐχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομο— recte, si praecedat σὺν. Sed P. recte omisit οὐχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀριστήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιαλεινομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῆς αὐλητικῆς, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε δὴ τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸ ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔστιν κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτοῖς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περιαχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκηληθότες.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, & intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἄμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐθρασύτερος ἀλλυομένων ἀπελθῇ P. d Περιαχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀχολεῖ tantum, περὶ prorsus ejecto. e Κεκηληθότες] Sic dedit *Solan.* Κεκληθότες Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέστερον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀβελογικαῖς συνουσίαις σύμπλεγμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς † τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὺ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέστερον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τό & interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μίχρι prave legebatur. *J.F.R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μίλον vel μίτρον intelligere, faciat. In *Parisina* Ed. haec marginalis glossa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in summae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J.F.R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενος invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκαπούμενος recte esse in *J. B1. S.* quumque Cl. *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod sensus postulat. *J.F.R.*

97. Ἀπιξσμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασι] Conf. supra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J.F.R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιαχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περιαχολεῖν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium necessarium evocas, impedit.* *J.G.G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσοις. *F.G.* Non credo. Nam ἀχολεῖν accusativum personae recte habet. Conf. supra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καὶ ἔστι. *J.F.R.*

2. Περιαχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum ἀχολεῖν, quo passim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J.M.G.*

Dum-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vesperc.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audite, populc. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenien-sibus; merces uniuscujusque causae trioboluin. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶσθα γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην τοῦ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἢ οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαῤῥησόμεθα τήμερον, Ἑλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

f Γε] Καὶ marg. *Ald.* *g* Τύχῃ] Δίκῃ *B*1. & 2. *h* Καλαῤῥησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαῤῥησώμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἀπάντων ἀχθῶσι Ἀθηναίων *Fl.*

Πεμαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκλημένοι habent. *M. du S.*

Κεκλημένοι] Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφιλὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑποκαλύπτω φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quaque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γάρ, εἰ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀλῆναι ἕτοιμοι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικαστῶν κτ' λόγον τῆ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸν ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχεσθε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διαγκρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχερολομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γάρ, ὡς ὁρᾷς, προσ-

criminis. Quicumque vero dato libello aut, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis injuste in sua causa judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio. PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt otrahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, & sortiminor, & judicatore, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

13. MERC. Age, Justitia, advocemus. JUST. Bene mones. Densi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται Fl. Ἀγανιεῖται P. b Ἐμοίγε] Restitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd. c Ἀκούσαι] Ἀκούων τι male B2. cum bene esset in B1. &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τοῦ ἄλις ἔχω, ἤγουν ἀρκούντως. ἔστω γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ συμφράσει ἀβλαβῶς, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποδεκτικοῦ ῥήματος. οἷον· ἔστω δὲ ὁπότε † εἰσέλθοι, καὶ πολλάκις ἐργάζεται, ἀντὶ τοῦ εἰσέλθῃ. V.

* Ὑποτακτικοῦ] Ὑποτάκτικῆ legebatur. Correxit M. du S. † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσέλθῃ.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuisse eandem quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. J. F. R.

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπιχ.] Conf. supra *Deor. Dial.* XXII. f. M. du S.

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούσαι] Non constat his constructio, & corrigendum ex Batileensi ἀκοῦσαί τι. J. G.

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. M. du S.

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι —— ἀκούσαι] Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjecturus fuisse Lucianus. Quot loca inter dictantes & scribentes Jotacistas corrupta sint, vel Canteriani syntagmatis Aristidi ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἐκέτην in αἰκέτην mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις μοι —— ἀκούσαι. Ulus ille verbi ἔχω non infrequens. Noster Παρασ. princ. καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα ἔστιν ἔχω τι. *Thucyd.* III. 53. χαλεπῶς ἔχει ὑμῶν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐκ πειθώ, *difficile nobis est persuadere.* In primis retenre hic juvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, Νέον μὲν ἐστὶν ἀνδρὸς ἔγωγε ἔτι, δικῶν δὲ ἐστὶν ἀπείρως ἔχοντα πρὸς τὸ πρᾶγμα κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέον μὲν ἐστὶν ἀνδρὸς (vel δικῶν servato, & intellecto εἶναι) ἔγωγε δικῶν δὲ ἐστὶν ἀπείρως ἔχει μοι πρὸς τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰκότως ἀναγκαίως ἔχει οὖν ὑμῖν ἐστὶ ἐμοὶ ἐν ἀρχῇ λέγειν. J. M. G.

Ἐμοιγε] En medicinam quum *Gesnerus* deliberabat, quamque conjectura adsecutus est, ex Libro confirmatam. J. F. L

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες] *Alciphr.* 1. ep. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξάμενοι περιβομβεῖν, ubi Doctiss. *Bergler.* pristinum Lucani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ut vespae circumstrepentes verticem*, quum ἀπὸ

ut vides; cum rumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque &

ἰᾶσι θορυβῶνλες, ὥσπερ οἱ σφῆκες προσβομβοῦντες τὴν ἀκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶδα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; ὁτὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ἀναβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὴν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβεκόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίπου τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε καὶ τέ-

debuiſſet, id quod *Geſnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶδα ὃ δράσομεν] Attici vulgo εἶσθ' ὅ, τι δράσω. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπηγγελμέναι] Ἐπηγγέλθαι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. *Μέθη κατὰ τῆς* &c.] I. e. τὴ μίαν δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημείας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* κατὰ τῆς Ἀκαδημείας, ſubaudi γραφὴν ἔστω. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Eraſm.* ac *Geſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἷς θνὴς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. πᾶς τις ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *& omnes PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt. c.* 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. Θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μᾶλλον ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρῶν. *PRO viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N.T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδιὼς. *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubjectum de quo ambigunt, confer c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περὶ τινος ὑπὲρ τινος etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περὶ στεφάνου. *Demoſth. pro corona*: nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τὴ στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας ὅσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Soarus*: quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τὴ τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν, &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλῃ καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεγνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρόν, ἀλλὰ πλησίον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζόμενος τὴν δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τοῦ Σύρου· [f] τοῦ αὐτοῦ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δ' οὗτός ἐστιν; ἢ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τοὔνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro*; *Dialogus eidem*, *contumeliae*. JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, in-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκεκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τοῦ Σύρου] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τοῦ αὐτοῦ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. Bl. H. P. S.* Ἐγγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτική. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδαιμον Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τοῦ Σύρου] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. ἡ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τοῦ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὕστερα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβός, ἰσάμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύῤῥωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare*. Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4 p. 262. qui λύειν τὸν γνώμονα, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippoc.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύειν ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα διαλύσεις ἐνδὸς πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλύεσθαι τοῦ πολέμου peracto bello. *Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. de S.*

75. Τῇ δίκῃ] An τῇ δίκῃ; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec inso-

nihil enim impediet, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem sto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

τῷ Σύρῳ, καλύσῃ γὰρ οὐδὲν ἡ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδοὺ ἡ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάζθαι· [i] πλὴν ἀποκλήρου ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. EPM. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] Φείδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ ἀφανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. EPM. Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῆς ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ [l] καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ καὶ [n] ἔστηκα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν [o] δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμφιβαλλῆναι ἕτοιμοι. EPM. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συναγο-

h Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. *i* Πλὴν ἀποκλήρου] Πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut. Edd. *k* Φείδη] Φίλη male *Fl.* *l* Καὶ] Non habet *Fl.* *m* Μόγις] Μόλις *Fl.* *n* Ἔστηκα] Ἔστηκεν marg. *Ald.* *o* Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in P. L. *p* Ἐθελήσει ἔν γε] Restitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. vers. fin. χαριζομένων ἑκάστων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Perizon.* Mitto alia exempla. Interim δίκαις fere mallem, quod hic elegantius. *J. F. R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λυκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F. G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae respondetur. *M. du S.*

83. Ἰδοὺ δὲ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mss. Ἀτλικῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J. G. G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F. G.*

86. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα] Sic Mss. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. *J. G. G.*

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς] Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρου ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν significet: *sortire undecim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die; tum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J. F. R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζουσι. *F. G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M. du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. *J. F. R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vs. 45. Vix differre adgnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem saepe a scribis hinc adparet. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial.* VII. 2. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. *J. F. R.*

Ibid. Ἔστηκα] Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. *Ald.* *Wessel.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. *J. F. R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M. du S.*

2. Οὐδὲὶς ἐθελήσει γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐδὲὶς ἐθελήσει ἴνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J. G. G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro *h* τῷ φανερῷ. Sed *i* τῷ φανερῷ legendum videtur. *F. G.*

Ibid. Ἔν] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσει γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. *M. du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J. F. R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ πάντ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κατατρόμενος ἑωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ χραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὴ

ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque caussam, quando tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo capite ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

[a] Πρότερα] Sic *Fl. Fr. Bt. P. S* &c. Πρότερον *J.* & marg. *Ar.* [b] Πρότερον] Πρώτερα *M.* sola. [c] Δὲ] Non comparet in *Fl.* [d] Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* [e] Ὧν] Ὃ *Fl.* [f] Προστάξειν] Πράξειν P. cum marg. *Ar.* [g] Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. *F.G.* Occurret sic rursus *Dial.* seq. c. 12. pr. atque alibi. *J.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τό γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (sc. clepsydrae.) *L.K.*

Τό γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana*: *quae nunc fluit oratio*. In Paris. *id quod nunc dicitur*. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellipsi p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Gujetus*. *J.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elsner.* bene monet εὔνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire servo erga Dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. *J.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* & Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Past.* L. 2. p. 43. φοβοῦμαι ἀγεῖλαι συμβὰν τὸ ἐκθυὸν, ἢ μὲ εἰς τροφὸν, ἢ δίκης ὑφὴν. *Herodian.* 2. 1. 2. δυοῖν εἰκόνοιν ἢ πίστεων ἐστερῆσθαι. *J.F.R.*

20. Ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκράτου ἔωθεν ἐπινόν. *J.B.*

22. Στεφάνοις διηνθισμένος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impressis, ubi ἀγαγοῦσα est. *M. du S.*

Ἀπαγαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἐκάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* & *Sallust.* *in tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum viciſſim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, ϗ πρὸς αὐτὴν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε καὶ νήφειν μελέδισε, ϗ στεφάνους ἀφείσπασε, ϗ δέον πίνειν καλαχείμενον, ῥηματία [i] σκολιὰ ϗ δύσηνα, ϗ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, ϗ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, ϗ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἄσιτος ἐνίοτε ϗ δι' ἡμέρας εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λῆρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ϗ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, ϗ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἰρήκει γοῦν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη ϗ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· ϗ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ χάριν μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα μὲν φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] ϗ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι ϗ ἁπαλὸν ὄν-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀναγοῦσα vult *Solan.* ex P. *i* Σκολιὰ] Restitut. ex Bi. *J. Fr. S.* &c. Nam χολιὰ *Hi.* & 2. ac P. *k* Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; sed sine auctorit. *l* Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. *m* Η] Α P. B. *n* Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. *o* Προαρπ.] Προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seducere*. *J. F. R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* *L. K.*

44. Ἐμοὶ ῥευσάτω] Vertebatur: *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. *J. F. R.*

52. Πεφυκότα μὲν φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι ϗ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mss. προσαρπάσασα νέον ἔτι ϗ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἐφείσπασε, & statim, προσάγει αὐτῶν τοὺς παῖδας. *J. G. G.*

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. *J. M. G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἥτ᾽ αὐ- τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνεπεργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παραχῦσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ αἰδῆ ὑπολείπεσθ· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθ μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ παύλῃ νομίσαιε. περιῄει γὰρ ἑωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, μεθ᾽ τ ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, ὑδέποτε νήφων, κωμάζων ὅπι πάντας, ὕβρις τ προγόνων, καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μὴν τοι πας᾽ ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲ ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ὑπισχνούμενος, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τ συνουσίαν, ὑπεταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ᾽ ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν ἀβρόχος τῇ Μέθῃ) ἀνέπνευσε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆ-

nerum, adjuvante voluptate; quae & ipsi frequenter ministrat, corruptique miserum, comissationibus & meretricibus deditiçium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatore. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & corona adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem

[a] Ξυνυπεργεῖ] Ὑπεργεῖ *Fl.*

63. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ᾽ ἐμὲ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xeneoratem vocat; uti & *Diog. Laërt* IV. p. 100. C. & *Eus.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consueviisse ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ὑπεταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ὑπεταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀναγράμμενος] Sic P. In Impressis ἀναγιγραμμένος. *M. du S.*

Ἀναγράμμενος] Non repudiavi vulgatam, quae ἀναγιγράμμενος habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρός ἐμοῦ] Cur hic Edd. exciderit *Selan.* obscure me credo. Nimirum πρὸς ἐμοῦ quaesivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo adfectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit*, διάκειται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεγυμνασμένοι. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. οὐ μὴν ἀφθόνως πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκεισθαι significat *adfectus sum erga aliquem*, certe solet οὕτω διάκεισθαι πρός

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ξει τε τὺς στεφάνυς, καὶ τ' αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅπι τῇ πορφυρίδι ἠχύνθη. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνυ βαθέ[ος] [b] ἀνεγρόμθν[ος], ἑαυτόν τε εἶδε ὅπως διέκειτο, καὶ τὸν πάλαι βίον καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲ ἐρύθημα τὸ ἐκ τ Μέθης ἀπήνθ, καὶ ἠφανίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τ ὀρωμένων, καὶ τέλ[ος], ἀπόδρας ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε πας' ἐμὲ, [c] ἤτε ὀπικαλεσαμθνης, ἤτε βιασαμθνης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλ[ει] αὐτὸν, ὅπως καλαμάθηλε ὃν τρόπον ἔχει [d] πρὸς ἐμέ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡδελαβοῦσα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τῦ ἀκράτυ δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδυ κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅτι τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲς

b Ἀνεγρόμθν[ος]] Sic *P.* & P. Ἀνεγειρόμθν[ος] *f. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *e* Καὶ] Abest a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα[ται] τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι σύγγνωμονέστερον ἄλγεσιν[ ] πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας ἄλγειν[ ], qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε —— ὡς διάκεισθαι ὑπὸ τ νόσυ, quod recte ita exponas passive: *videte —— in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμοῦ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ὁ γὰρ δημιουργὸς —— ἢ δεῖ χρῆσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τ ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ φίλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιος ac σώφρων conjungere, & κόσμιος praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τῦ φιλεῖν. Item *Homer.* Il. Ε. 235. —— ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδὼς χάριν ἤματα πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆς. εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρα ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τῆς ἑταίρας δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὸν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμὲ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι ὕστως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψεως,

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpecioſam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod in cute ſum tonſa, virili vultu, & triſtis atque severa videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

a Ἄγε δή] Ἄγεσθε *Fl.* ſine δή. Vulgata vero eſt in P. cett. d Καὶ] Non legitur in *Fl.* b Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* c Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλοι

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν ἀεὶ πεκαρμένοι, ὡς οἱ Μαυχαὶ τῶν. *V.*

98. Ἄγε δή] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγεσθε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtin.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. *Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — conſiderate.* *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Reſte ἄλλοις *Fl* nam & ſic c. ſeq. δικάσαι ἰδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεται μοι. Et licet accuſativus δίκην ſiepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις — κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα — τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικ. λα. i. e. ἡ ποικίλως κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκαγγραμμένη. P.G.

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticus picturas. De phraſi vide N. Δ. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. de S.*

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. ἔχεις enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & res eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. Μαρωλ. p. 34. & noſtrum B. ιγ. c. 20. Ἔρμ. c. 18. cum notis. *M. de S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. P.G.

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui primum poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſe tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. de S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν. *M. de S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propen-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo caussam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε [e] σώφρονα [f] Διονύσιον φεναχίσασα, πρὸς ἑαυτὴν ἐξέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ [g] ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ δ' παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἀδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τῷ καλῶς ἔχοντι ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται καὶ αὐτὴν τοὺς πολλούς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν παρεσκεύασε, νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκαλο τοὺς περὶ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν [h] ἐμβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

[e] Σώφρονα] Σώφονα male *Fr.* [f] Ἰμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *Al.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. [g] Αὐτῶν] Deest in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*

38. Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέρχουσαν ἀθέους μὴ ὄντας, ἡδονὴν δὲ περιποιοῦσας. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γάρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέρχουσαν lege ὑπέρχουσιν. *M. du S.*

soni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Cl. *Gesner.* sponte in versione dederat, *ante vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quadam soror praesentis caussa est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσπερ τις ἀδελφή. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro æquali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἴσως εἶναι. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. *Davisius* etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere se putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί οὖν ἂν; *F. G.*

Τί ἂν] Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Gujeto* οὖν interere. At si vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, possit ut stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, minor est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei caussa se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἀν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεσθαι συναγορεύσοντα· ὥστε ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτῇ [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, ὑπὲρ πάντων τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε καὶ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν ὂν. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῇ ὅρκῳ μεμνημένοι, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὑποσκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὦ Ἐπίκουρε, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Thesеum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl. J.P.* &c. d Πεισθέντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προσθέντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναίους δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προσθέντες in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto η. ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Theseum vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J. F. R.*

Ibid. Εἰ προσθέντες] Angl. εἰ πεισθέντες. *J. B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλέγεσθαι & κομματιστὶ proponit ἐρωτᾶσθαι. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄν] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὦ Ἐπίκουρε — λέγε] Nihil novi est nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam quod sexcenties apud eumdem occurrit, πατὴρ Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. A. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλε in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἡέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἥλιε pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus eſt. Sed ſi quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem ſuum dicit Porticus, Dionyſium, adegit voluptas, ab iſta ut ſegregatus ad ſe reſpiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, uſa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exoſus iſtius inſuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas eſſe ratus; evitatis tortuoſis illis argumentationibus & labyrinthorum ſimilibus, ad voluptatem transfugit lubens, reſciſſis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem ſapiens, non ſtipitem; & laborem, id quod eſt, malum, ſuavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικαζοι, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τ̃ λόγων. ἀλλ' εἰ μ̀ ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τ̃ Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μ̀ ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικο, ὅτι τὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τ̃ νόμων, τ̃ τοιούτης ἀηδίας [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τ̃ πόνων τ̃ εὐδαιμονίαν ὠδαγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τὺς μ̀ [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τ̃ ἡδονὴν ἅσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀφελκύσας τὰς τ̃ λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ εὐβλακώδη φρονήσας· καὶ τ̃ μ̀ πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τ̃ ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

[f] Ὦ] Non habet *Fl.* [g] Μυσαχθεὶς] Recte ſic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὴς *J. Fr. H. B1.* [h] Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. [i] Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *J. H.* 1. & 2. male. [k] Λαβυρίνθοις ὁμοίους] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. P. [l] Διακόψας] Reſtitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. abſurde.

72. Τοὺς μ̀ ἀγκύλους * ἐκείνους λόγους] Τοὺς ἀδιεξιτάμπτους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

*Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνους legeretur in Edd. unde pro varia lectione poſſit haberi. *J. F. R.*

Noſtrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λόγος. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graeciſmo conveniente cum Belgiciſmo, vid. Fratris noſtri conſultiſſimi G. O. *Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τ̃ πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μ̀ ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos ſermones & labyrinthis ſimiles evitavit.* In Mſ. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τ̃ πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ὡς κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ eſt *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco ſic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem eſſe, pro nugis habens, ambiguos illos ſermones, & labyrinthis ſimiles evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae ſic poteſt explicari commode, *& quam felicitatem, caput* ſeu *ſummam omnium laborum, ait eſſe, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Gloſſa videtur, veteres Codd. inſpicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud ὠδαγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita conſtrui poſſit, ut ſenſum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, ſi exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποπέψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo ſcriptum fuiſſe ἀποῤῥήξας arbitror; certe in *A.* ἀποκόψας legi teſtantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non aſſequitur interpretatio ulla ſuavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domeſtico igitur quaſi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν eſſe qui negabitis τ πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* ſaepe junxiſſe. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥαδιούργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Franconia morbum ſacrum ſive comitialem vocant ſaepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noſter πόνου de morbo Dionyſii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμῆνι [a] προσνέουσα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦν-
τα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῆς [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καλαφεύγουσα; ἵνα τὸ πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, κατὰ δὲ ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον;

tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

[a] Προσνέουσα] Προσίοντα L. Προσνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus. [b] Πόνου] Πόντου, melius respondet allegoriae, *Pell.* [c] Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. [d] Ἐλεῖν] Ἐλαίου *Fl.* male. [e] Καλαφεύγουσα] Sic Edd. constanter. Καλαφυγοῦσα G.

83. Τῆς ἐλεῖν βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῆς (1) ἐλεῖν, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. *V.* 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενον εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲ γὰρ πρῶτον ἐ οἷον πηγὴν ἔχον χώραν, ὃ ἐ ἀφορίζον, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ ἐ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τῷ πρώτως εἶναι αἰτίαν ἐ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι τὰς ψυχὰς τῷ νόσῳ ἀπαλλάττειν, οὗ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῷ ὠφελεῖσθαι. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον ἐ ἐπὶ τὰ εἰρημένα ἀφορίζον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ ἐ τῶν ὄντως ὄντων ἐστὶ δραστικόν, ἀλλὰ τῷ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις ἐ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ ἐ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὑπαιθρος ἀφυπνιερύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς οἱ φάσκοντές τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀποβλέποντες τὴν σωφροσύνης ὕπνον πόνος αὐτὸν ἐκδύνται ἀνιαρῶς ἀφικνεῖσθαι. τούτων δὴ τὸ ἀγαθῶν τὰ μὲ εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἶτε περὶ σῶμα, εἴτε ἐ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ ὅτε κατὰ ψυχὴν, ὅτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσα φιλίαν μὲ πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χρίσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις ἐ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει ἀφορμήν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲ εἶναι φασὶ ἀφθίτους, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιστημόνια. τὰ δὲ ὅτε ἕξεις, ὅτε ἀφθίτους, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμωσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὡσαύτως. ἀναλόγως ἐ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθειρὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲ εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ ἐ (7) τελικὰ ἐ ποιητικά. οἷον ἡ φρόνησις ἄνθρωπος ἐ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὸν χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη ἀστάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι ἐ τελικὰ ἐ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν ἐ συμπληροῦσι, μὴν αὐτὴ γινόμεναι. ἀναλόγως δὲ ἐ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊόντων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς ἐ ἄφρων, ἐ ἰχθὺς, ποιητικὰ κακῶν λύπη δὴ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφροσύνη ἀστάτησις, ἐ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ ἐ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι ἐ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἰδιάζον ἐ τὴν διάνοιαν ἐ τὴν ψυχὴν ἐ τὰς ἀρετὰς ψυχῆς ἢ τὸ συμφυὲς ἐ ἔνθερμον τὸ ἡμῶν πνεῦμα λέγουσι, καὶ ζῶα εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ ἐ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ ἐ πᾶσιν ἀρτίως ζῶσι φασὶν, ζῶσι δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ὅτε λογικοῦ, ὅτε τοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὸ πρὸς ἀθροπον ἐ τὴν εὐδαιμονίαν ἐ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲ εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀπόλυτον εἶναι ἐ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον ἐ συμφώνως ζῆν, οἷς τὴν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ τὴν εὐλογίως ζωὴν, ἐν τῇ τῆς κατὰ φύσιν ἐκλογῆς ἐ ἀπολογῆς. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι ἐ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὁρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρῃ· τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν ἐ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον πλοῦ-

(1) Ἐλεῖν] Hic scriptum fuit ἐλαίᾳ, quod nempe Librarius distanti minus attentus affines sonos τῆ E & τῆ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτῳ Exc. *G.* & V. In C. haec decurtata sunt, & ieqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἰσθησιν] Exc. *G.* αἰσθησιν. & V. quod in Impr. prave *αἴδησιν* editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμωσις] V. & Exc. *G.* φρονίμωσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. & Ex. *G.* In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικὰ. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. Θάρσῳ; quamvis in C. *G.* etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἔτι λόγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοτι. V. i. e. Διοτίπερ. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fecerat, curavi. *J. F. L.*

81. Εἰς τὸ πόνον] Non damno hanc lectionem; sed quid

juſtior judex hoc ipſo videri poteſt? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus ſi quis alius, & ſolum quod honeſtum eſt idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didiciſſet malum eſſe laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa diſputant, privatim colere Voluptatem: &

κρίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ τῶν Στοᾶς εἰδὼς, ὁποῖ κρίνει τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr. B1. S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* [g] Τοὺς — πόνους] Τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* ſola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, χολὴν, ἀχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲ τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίας ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ [c] τῶν μὲν ἡμῖν [c] περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶ κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε [d] παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲ ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητήριον ἀρτιότητα· [d] παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ [d] παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν [c] σώματος, καθὸ ἡ μὲν ἰσι φάσιων ψευδῶν δεκτική, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων [c] καταπρούτων, τὸ δὲ τρίτον [c] πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲ λέγεσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲ περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ [d] παρόμοια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἰσι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ [d] παρ' ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ [c] τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀποκίμασιν ἐπὶ ἑκάτερα τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδεδειγμένων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, ταυρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα παχυξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιίας, καὶ ἀφορήσιον [d] παρ' ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲ φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λαμπρότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν [c] πόνον ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφέρουσι, μικρὰν παντελῶς παρίχεται χρείαν, ὡς ἡ [c] τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τὴ δὲ ψυχῆς κυριωτέρας ὕσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι [c] τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα [c] προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει [c] περὶ τὸ σῶμα, καὶ [c] τῶν ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει [c] τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ [c] ἄλλων ὁμοίως. ἔτι [c] εὐδιαφόρων, ὁρμὴς μὲ κινητικὰ ἰσι, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς· ἀφορμῆς δὲ τὸ [d] παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ ἀδ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ [c] τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἰσι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ χύσις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια [c] αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν [c] ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως [c] χύσιως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεπτά ἰσι, φασὶν, τὰ δὲ [d] παρὰ φύσιν ἄλεπτα. καὶ [c] τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι λεπτὰ ὅσα ὁρμῆς ἰσι κινητικὰ καταρρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίκειμ[illegible] αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, λαμπρία, πάλλον σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἰσι κινητικὰ, ἀνεπικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταρρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. ὧδὲ μὲ τούτων δὲ ἑαυτὸ αἱρετόν ἐσι· ἀλλ' ὁ μὲ πλοῦτος [c] τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δ' ἀλαζονείαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δ' ἑαυτὰ αἱρετά. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; καὶ τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲ ἔν. *V.* (Locus eſt hujus ipſius opuſcul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικοὺς] Sic V. bis. quam apte, alii diſpiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῶ Edd. male.

quid ſi continuata metaphora dixit πόνον; *J. M. G.*

82. Ἔκδοτον] In *Act. Apoſt.* c. 2. 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi ſaepe laudatus *Elſner.* hoc Luciani aliisque veterum teſtimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hoſtibus & adverſariis expoſcentibus ad ſupplicium, utque de eo pro arbitrio ſtatuant, traditur*: quare in re manifeſta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἐκεῖνο ἐπὶ τὸ τῆς ἰλαρᾶς βυθοῦ ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mſ. *Cum ille ſupplicis inſtar ad voluptatem, tanquam ad miſericordiae aram confugerit.* editi: φιύγοντα, ſed tum non confugiebat, ſed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἐκεῖνο] Etſi ἐκεῖνον legerat, tamen *ſupplicem* verterat *Obſop.* in Pariſ. Ed. quod indicium eſt eum verum vidiſſe. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν — ἱδρῶτι] *Heſiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλητον autem ait, quia philoſophis tam frequenter in ore eſt, ut perſaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἑρμ. c. 78. cum nota noſtra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino cenſeo illud δὲ, niſi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους, &c. immo ſic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προϊδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὸν τοῦ Ἀΐδου κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπη τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τοῦ νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [c] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖσε ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὅπη τούτοις ψηφοφορήσατε.

quantùm ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si apparerat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum P. P. & marg. *A*1. Μέχρι τούτου γέλωτος . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. *b* Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. *A*1*W*. *c* Μακρὰ] Recepi ex *J*. & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B*1. &c. *d* Πόνους] Νόμους *Fl.* Prius rectè cett. & P. *e* Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. *A*1. *f* Ὑμεῖς] Ἥμισυς male *V*2. Rectè aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἀΐδου κυνέην] Τὴν τοῦ ἅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην ✻ φέρων οὐκ ἔστι φανῆναι. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο τὸ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῶ τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium: καλὸν* &c. (ut in V. ad ὠφελείας usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. *Et rursus:* Bonorum quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & ἡδονή, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ τὸ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ ἡγεμὼν καὶ αἰσθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. *G.*

✻ Φέρων] V. Φορῶν. Sed rectè mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τῷ λόγῳ] Basil. τούτῳ. *J. B.*

Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. ubi est μ. P. Ed. rectè mutavit; in reliquis, τούτῳ est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀναμπλάμενος. *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi frustra μ, inserens hic manum rectè abstinuit. *J. F. L.*

4. Γύγου] Confer *Παρασ.* c. 58. & *Εὐχ.* c. 40. *M. du S.*

5. Ἀΐδου κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schotti* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. *a. Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. o mar-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὗ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὔμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γοῦν ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τοῦ πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. *A1*. [i] ψηφοφορήσουσι] ψηφοφορῶσι *Fl.* [k] Φιλονεικῆτε] Sic *J. P. H. Fr. S.* Φιλονεικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ἔστι τις ἀλγῶ κἀστὶ & τὸ τῶν ἔχει. *Steph. γνωμ.* 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμ— & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Διστάσεσι] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομμαλικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per διστάσεις Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομμαλικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομμαλικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναποδείκτου συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Enbisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

κῆτε, ὑπερκείσε) γὰρ ἡ αὕτη ἡ δίκη ἐς ἀν- contendere. Differetur enim haec quoque
ὁ Ζεὺς δικάσῃ ὠὲὶ τῦ [a] Διονυσίυ, ὡς ἐγ- causſa, usque dum Jupiter pronunciet de
πλήσιον γάρ [b] τι ἡ τῆτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam
ἂν μὲ ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, ἡ τ' Ἀρίστιππον hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Volup-
ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τ Στοᾶς, tas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria:
ἡ ὅτῳ ἔσται τ Ἀρετῆς κεχριμένῳ. ὥστε vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti
ἄλλοι παρίσωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto.
λαμβανέτωσαν ὅτοι, τὸ δικαστικὸν, [d] ἀδί- Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam
καστῳ γὰ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. dico. Neque enim judicarunt cauſſam.
Μάτιω ἂν ἀνελήλυθότες ὧσι γέροντες ἄνδρες MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint
ὅτω μακρὰν τ ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis
τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγαναντεῖ- fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite.
τε, αὖθις [e] δικάσεσθε. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χαιρὸς, 24. MERC. Diogenem Sinopenſem ad-
ἡ σὺ [f] τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. eſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic.
Καὶ μήν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλῶσα, ὦ δε- DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non deſierit
Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, mihi moleſta eſſe, non amplius fugae mihi
ἀλλὰ πολλῶν ἡ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ litem intendet, ſed multorum profundo-
γὰ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. rumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim
ΔΙΚ. Τί τῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ ἀργυρα- fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc?
μοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένῳ τὸ βάκτρον. Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam bacu-
ὡ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. lo perſequitur: non leve malum miſera nan-
τ Πύῤῥωνα κήρυττε. ciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίυ] Διονύσυ male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τ'] Αὐτῆς male *P.* Reſtit aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκαστῳ] Ἄδικῳ male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιῦτο· ὅτου ἐ νῦν ὅτῳ τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως ἀφ' τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προεἰπόντας, καὶ ὅτι τοῦτο δήλωσιν. * δίκαιον γὰ ἐ ἀφισμένους αὐτῶν ὑδὲ ὅτους τὸ τριόβολον εἶπεν, ἀλλὰ τὸ δικαστικὸν ἐχούτη γὰ δὴ τὸ εὐτελὲς τὸ τριόβολον. *V.*

64. Πέφευγεν] Τῦ Διογένυς ταῦτα λέγοντος ἡ † ἀργυραμοιβικὴ φοβηθεῖσα ἔφυγε. *V.*

* Δίκαιον] Sic V. Δικῶν Edita.

† Ἀργυραμοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικά. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ε praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J.F.R.*

50. Καὶ ὅτῳ &c.] Verſus ſenarius. *F.G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τῦ δεῖνα. *F.G.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριόβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 178. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριόβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Gesneri*. Acute quidem *Guietus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριόβολον nominando etiam μίσθωμα praemiſiſſet, dicens, *graris illa merces trioboli*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικὸν & ἀδίκαστῳ, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J.F.R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. de S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

70. Ἔρρω

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲ γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τ' ἀρχὴν ἀνελήλυθε· κ' ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν. τ' λογογράφον ἤδη κάλει τ' Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, κ' οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρωτέραν [h] εἰσαγε τ' ῥητορικῆς τ' δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τ' ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἔωλον εἶναι τ' κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν κ' ξένην, [i] χθὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς μὲ καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καταγορεύοντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦτο Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τ' λόγων.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, κ' πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πα-

h Εἰσαγε] Ἀπάγαγε O. i Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. k Διαλόγου] Διαλόγων male *Fl.* Διαλογουμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. l Ἀπολογ.] Διαλογουμένου marg. *Ai.*

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅς τις εἶχε σκέπτον πάντα ἀναιρεῖν τὰ ‡ ἐν ἐπιστήμαις. *V.*

51. Ἔωλον] Παλαιόν. *V.*

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐῴκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτῷ καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμου λύσις eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. G.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. [a] εἶτ', ὅσῳ δίκαιόν μάλιστα δίκαιον, τοῦτο πρῶτον αἰτήσασθαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸ μὴ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὸν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] ταὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὥρᾳτε, [h] ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα εἰς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, καὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῦσα πλανώμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, προλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

vc-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίστ.] Παρίστασθαί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὥρᾳτε] Ὄψεσθε male O. h Ὥστε] Non habet O. i. Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τυτωὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἐπεί.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδίκιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ ταὐτὰ] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὥστε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθίαν videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοσχεδιάστως Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὃν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τίνα ἀνεβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terens. in Andr. Meus Glycerium. J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Lucani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. M. du S. Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec Th. Mag. habere voce Ἐύμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, paupe-ri, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubi-cumque illum secuta sursum deorsum cir-cumduci me passa, celebrem illum & nobi-lem ornando & componendo reddidi. Me-diocria sunt, quae per Graeciam atque Io-niam feci. Cum vero per Italiam peregri-nari vellet, Ionium cum eo sinum traje-ci: & denique in Celticam usque cum illo sol-vens, ibi eum locupletavi. Ac diu qui-dem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμέ, [m] ὑπέπτηκέ τε ἔτι τότε κἀθεράπευε, κἀμόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἄστυ ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν ἐπιδεξομένῳ τὴν γάμου [r] εὐπορίαν, οὐδὲ τότε ἀπελείφθην· ἀλλὰ παντάχοῦ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλλιστεύουσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀποκοιτοῦσα γιγνομένου παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτηκε] Ὑπέπτησε male *J.* n Τούτῳ] Deest in O. o Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* p Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* q Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. r Εὐπορίαν] Εὐπετμίαν O. s Ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην] Καὶ κάτω περιαγομένη. O. omisso ἄνω. t Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. v Ἰόνιον] Ἰόνιον Edd. priores. x Μοι] Αὐ O.

novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philostratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Gesner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clarissimo *Philostrati* interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. *M. du S.*

30. Περιστέλλουσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, sive, si mavis, *Solanus* Noster; nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. vs. 94. Sed Ἰώνιος, Ἰωνίς & Ἰωνικὸς secundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀστρ. μωθ. c. ult. ubi *Sophistae* si-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμὲ μὲν οὐκ ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὸν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλίκα ἐρωτήματα καλαχλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero ſatis ſibi jam viaticatus eſſe, & ſatis gloriae habere videretur: ſublatis ſuperciliis, & ſumta ſuperbia, me neglexit, vel potius plane deſeruit: iſtum vero barbatum, iſtum habitu *noſcendum facile*, qui Philoſophiae dicitur filius, ſupra modum & amatoris inſtar ſe licet ſeniorem diligere coepit, cum hoc habet conſuetudinem: nec erubeſcit, libertatem, & illud meis in verbis ſolutum, concidere, atque in parvas, inciſorum inſtar, interrogatiunculas ſe ipſum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, ſi quid vellet, magna voce,

a Τῶν] Conſentit O. *b* Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. *c* Δὲ τέλεον] Δὲ ἓν τέλεον O. *d* Αὐτὸς] Repoſuit *Sol.* ex G. P. Ox. & marg. *A*1. Αὐτὸν editum ante. *e* Ἐν] Abeſt ab O. *f* Κομμαλίκα] Καμικὰ O. & marg. *A*1. Forte Κομμωλίκα ait *Solan.*

42. Αὐτὸς δὲ τὸν γενειήτην] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτοῦ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἠσκεῖτο ὑπήνη. *V.*

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄνετον. *V.* Inverte, ut recte habeat. *M. du S.*

bi titulum aſſumit, dum illic peregrinaretur. *M. du S.*

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impreſſ. μεγαλοφρονήσας. *M. du S.*

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori ſubjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apoſt. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui eſt excelſo animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia ſuperbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονεῖν aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονεῖν, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joſeph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλάτιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕψεσι θρασυκάρδου, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demoſth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲ ἐπὶ μεγαλοφροσύνῃ ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι. i. e. *gloriamur.* Sed nihil ibi intereſſet, utrum μέγα φρονοῦμεν dicereſ. Idem *Antiq.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσιοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλὰς ἤδη μεγαλοφρονήσαντες. i. e. *elati.* Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; poſterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de ſe ſentire ſolent homines. *J. F. R.*

42. Αὐτὸν δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον] Mſſ. αὐτὸς δὲ. *J. G. G.* Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. *M. du S.*

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus ſcripſiſſe fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi aſſignant; at omnes Philoſophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. *M. du S.*

48. Καμικὰ] In Impreſſ. omnibus κομμωλίκα legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. καμικὰ exhibet, quod minime reſpuendum; immo in Textum recipiendum cenſeo; niſi forſan ſub vulgata lateat vox κομμωλίκα, quae rei aptiſſima haud immerito etiam videatur. *M. du S.*

Κομμαλίκα ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διαλλαβὰς ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemiſſum διαλλαβὰς argumento eſt, & hic κομμωλίκα rectius eſſe quam καμικὰ, & mox ſequens συλλαβίζων declarat διαλλαβὰς ſupra non ſollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophiſtarum per quaeſtiunculas, & per poſitiones crebris commatibus ſectas, diſputandi & argutandi conſuetudinem. Plura in Addendis. *J. F. R.*

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνάπτων τινάς. Supra, τὸ παιδίον συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *les faiſant épeler.* *F. G.*

54. Ἐπῃνοῦσι] Aliter plaudebant Sophiſtis, maximoque cum ſtrepitu. *Plin.* Sec. V. . . . — *quid quisque ſentiat perſpicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, ſilentio.* . . VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique aſſurrexerunt ſaltem laſſitudine ſedendi.* Vide *Caſaub.* ad Th. 116. & nos ad Σπν. c. ult. *M. du S.*

55. Τῶν ὀφρῶν] An ἐντὸς τῶν ὀφρῶν; Perſius: *Et manum auriculas imitata eſt mobilis albas.* I. e. pollice auri inſerto manum agitare. *F. G.*

Τῶν ὀφρῶν] Facilius eſt aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Verſus *Perſii* a *Gujeto* adductus, eſt 59. Sat. I. ibique ſannas & exſibilationis

ce, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

καὶ βύλῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόα μὲν ἔπαινος, ἡ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ἀφ' ἡδονῶν, καὶ τὸ ὀπισθῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ [g] μακρὰ ὀπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠγάσθη ὁ γεναῖος, ἐμὲ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶομαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος ἔστος, καὶ ἔνοχος

[g] Μακρὰ] *Μικρὰ Fl.* & L. [h] Ἀλλὰ ϵ] Ἀλλ' οἶμαι ϵ O. [i] Οἶμαι] Hic jam omittit O. [k] Ὑβρίζω] Ὑβρίζει *Fl.*

52. [1] Ἡ κρότος πολὺς] Κρότος μὲ ἐπὶ τῶ ῥηθορικῶν (1) λόγων, καὶ μάλιστα τῶ (2) ἐπιδειξιλικῶν ἐν θεάτρῳ λαλεμένων, καὶ τῶ ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαρρησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀφελόγοις τοιοῦτον ἐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ἔπος τῶ ἀντιλεγόντων γινομένων τῶ λόγων. ἐν οἷς (4) [εἰ] ποτε ἀσεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀφεθεῖ μόνον. καὶ εἶτα βραχύ τι δύσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύεται. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inseruit *M. du S.*
(2) Ἐπιδιξιλικῶν] Ἐπιξιλικῶν erat in V. Παθηλικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in *ἰκιδιαλικῶν* mutare jubet. *M. du S.*
(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττι C.
(4) Εἰ] Inseruit uncisque secluſit *M. du S.*, non ut suspectum; sed ut de suo additum.
(5) Ἐξανύεται] Restitutum ex V. Impressa prave ἐξαύεται. In C. ἐξανύεται.

nis gestus describit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιούτων ἠράσθη ὁ γεναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus Oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones; At obstat tum *μακρὰ ὀπινεῦσαι*: ideoque *μικρὰ* jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam sibi personam a Luciano indutam, & vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos qui in satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & *μακρὰ* retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plausus quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita *ὀπὸς τῶ ὅρων* retineo, at *μικρὰ ὀπινεῦσαι* recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum: magna, derisionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῶ κακώσεως non est *vexationis obnoxius*, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus*. Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποστάσιον γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, πρωτικὸς, σίτυ. καὶ τύτυντίον, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena*. Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῇ ἀπολείψεως, vide quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῇ κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio*. Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, fastiditas noctes, *pulsatam faciem*. Latius autem patuisse κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χ᾽ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς ἢ μὴ νόμῳ γαμετῇ, παρ᾽ ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι᾽ ἣν ἔνδοξός ἐστιν, ὕστως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφον᾽ [c] ἅπαντες [d] ἑαυτῷ; ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὄνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον ἢ βοὴν κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ᾽ αὐτῆς λήψεται προσδοκῶν; [f] ὃν τῆς τρίβωνος οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τοῦ λόγων ἀπολογείας θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. χρὴ δὲ τὸν αὐτῆς ἐρώμενον τὸν Διάλογον, ὅστις ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Judices. Vos autem si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προσάτην] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προστάτην *S.* d Ἑαυτῶν] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μνηστευόντων] Μνηστευόντων O. male. f Ὃν τοῦ] Ὃν οὐδὲ τὸ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οὐδὲ legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τοῦ ἁμαρτανόντων περὶ τὸν ἴδιον γάμον· ὅτου γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f ἴσθι μοι παρὰ τὸ πατέρα οἰκησομένῃ· ὃς δὲ ἐμὲ ἠδίκησε· καὶ σὺ γράψεις παρὰ τοὺς δικαστὰς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφον] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενον προστάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προστάτην ἐπίγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφον ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Adde ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὡς᾽ ὁ Κρέων τοῦ προστάτου γιγράψομαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejusmodi sibi patronum legere illis est νέμεσθαι, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „ id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione „ emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina „ facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „ Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφου igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum

hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogi habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καληγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατάγε τῦτο χάριν ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιποῦσα αὐτὰ ὅτι [n] τυτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καί με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [o] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρᾶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ [p] ἐμμένυσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷον πρόσθεν ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

[i] Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. [k] Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. [l] Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. [m] Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. [n] Τυτονὶ] Τοῦτον O. [o] Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβοιτο O. [p] Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν ἑταιρῶν, ὃ ἐπὶ τὴν ἀπαγωγιλίας (1) κωμῳδικῶς διεξέρχονται λόγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, ἀφ' ὧ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν πάλαι, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένυς τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) οὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῦ ἐπανορθωτικοῦ τῦ βίυ. τὸ δὲ ἴσως τὸ συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἶπερ ἄρα τὸ ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, καὶ τῶν τοῖς πόνοις ἀσιλογικώντων, καὶ (5) κώμυς λαμπρὸς ἐκπεμπόντων, καὶ γάμυς σεσωφρονῆς ἐπιγαμίων. V.

(1) Κωμῳδικῶς] Κομμωδικῶς, s. λόγοις C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Μὴ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.

(3) Εἰς] Ἐν legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit ῥήθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμυς —— ἐπιγαμίων] Pro his omnibus in C. legas Κάμοις, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰχιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφει δεσπότου. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* *J. F. R.*

69. Κόπτυσιν — τὴν θύραν] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. *J. F. R.*

79. Μὸν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula μὲ, quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda eſt. *M. du S.*

80. Ἄγναμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγναμον, ait, μὴ λέγε, ἀλλ' εὐθύμιον, ἀλλ' εὐγνώμον. ἄγναμον δὲ, καὶ σύγγναμον. Λυκιανὸς δὲ τῷ δὶς καληγορούμῳ ἄγναμον καὶ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγναμον ἀκίδιον habuimus tamen, *Aſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* *J. F. R.*

82. Οὕτω ἀπολογισθῆναι] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. *J. F. R.*

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. *F. G.*

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. *M. du S.*

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim.

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τὸ ὀφθαλμὸν [b] Φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν γενναῖος ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὰς θύρας, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ὠθεῖ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς θρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων [e] ἀκούσα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ ἀνοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένη [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῆς. ὅπερ ἐγὼ μὴ Φέρων, [i] γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

se, & capillos meretricio more disponere; & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη κεχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τῆς

32. Hae sunt magnae illae, quibus afficeri Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus disce-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέρει Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. A1. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λανθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. B1. S. Ἠσέλγενε male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

sim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. *M. du S.*

7. Καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτιμικώτερον esse docet *Thom. Magist.* quam ψιμμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, *Dial. Meretr.* τὸν ὀφθαλμὸν ὑπογεγραμμένην. de Medis *Xenoph.* Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτῶν κεκοσμημένους καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπογραφῇ καὶ χρώματι ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν οὐ Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσέτο, ὡς εὐοφθαλμώτεροι φαίνοιντο, ἢ εἶσι. καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. *L. Bos.*

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. *M. du S.*

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. *F. G.*

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. & 16. *J. F. R.*

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. *M. du S.*

30. Δικῶν] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἁλ. μισθ. c. ult. *M. du S.*

Ibid. Τυρ. κλίνης. καὶ ἀφ. ἐπαίνους] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. *M. du S.*

31. Ἐπείνης ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γεγονότι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντι legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δεόμενον. Quamquam enim Syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque cauſſae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καὶ ηγορίας, καὶ [l] ἀρίστων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τ Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τ ψῆφον ἐνέγκαλε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρ, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τ ἐναντίαν θέμενος.

40 Ὁ Διάλογος ὅτι τ αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ μείνατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τ μισθὸν ἑπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὰς μὲ ἀποτείνειν τὺς λόγυς οὐκ ἂν ἐβυλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν [p] ὥσπερ εἰώθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὕτω ποιήσομαι τ καηγορίαν, ἰδιώτης πανταπάσι καὶ ἄτεχνος τ τοιύτων ὤν. καί μοι τῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ὠδίκημαι, καὶ βεβούλευμαι πρὸς τύτῳ, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ τ τ ὅλων περιόδῳ σκοπύμενον, ὑψηλὸν ἄνω πῳ τῷ

[l] Ἀρετῶν] Sic etiam *Fl.* [m] Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενον τ ἐπαίνων ἐ κρότυ ἢ θορύβυς G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότυ. In vulgata conspirant Edd. [n] Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον οἰσόμενοι *Fl.* [o] Δικασταὶ] Non habet *Fl.* [p] Ὥσπερ εἰώθα &c.] Ὥσπερ δὲ νόμος *Fl.* omissis reliquis. [q] Τὸ] Sine artic. *Fl.* [r] Τε] Non habet *Fl.*

30. Καὶ τυράννων καὶ ηγορίας] Διὰ τὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύσεις, ὃ † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ σὺ ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. *V.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Clar.*

† Αἷς] Hic antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mſ. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, τ ἐπαίνων ἐ κρότυ ἢ θορύβυς. πολλὰ ἔχων. *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφον? *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκερος — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τ αὐτῶν] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J.F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον οἰσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω πῳ &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἀφο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καὶ ἀποσπάσας αὐτὸς ἤδη καὶ τὴν ἀφίδα μετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπουράνιον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρᾶς δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ὀπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga parrem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπερράνιον τοῦ οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. *AIW.* Nil mut. Edd. b Σκῶμμα] Σκώμματα male P. *H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. c Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* d Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *Ai.* e Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, οὐ μὴν σοφοὺς ἄνδρας ἐμυκτηρίζοντας ἐγνωκείης (2) εἰσάγει τοὺς λόγους. εἰκότως ἐν τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμείλει κωμικὰ πάλιν ἐν σατυρικὰ τὰ τοῦ Σώφρονος καλεῖ. κωμικὰ μὲν, λέγω τὸ γελοῖον σατυρικὰ δὲ, λέγω τὸ πολλάκις ἐν αἰσχρολογίαις προσευρίσκειν τοῖς λόγοις. οἱ τε γὰρ Σάτυροι καὶ αγέλαστοι (3) ὁρᾶς, αἴ τε κωμῳδίαι γέλωτος καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μιβύοντες ἀεὶ ἐν ὠδαῖς φαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τὴν μορφὴν, ἔτι ἐν ὁμοιτικοὶ πρὸς σωφροσύνης αἰχράς. ἐπεὶ τοίνυν κἀχρὴ ἐν τοιούτοις ὁ Λυκιανὸς λέγοις, ὡς ἐπὶ τῷ συμποσίῳ αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβιάδην πάγυ, καί τινες ἄλλοι τῶν φιλοσόφων, εἰκὸς τῶν τότε, πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις ἐν σατυρικοῖς διεκωμῳδήκασι τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ὧν ἐμέμνητο. τὸν μὲν ἴαμβον ὡς χλοάσκοντα, τὸν κυνισμὸν ὡς πᾶσι λοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν ἐν πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τοῦ Λυκαμβίδου, διεχειρίσατο. οἱ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διλοιδορεῖσθαι, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύμασι ἔχοντες, ὡς καὶ Μένιππος ἐκ τῶν *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post *διαλόγους* legebatur, delevit.
(3) Ὁρᾶσθαι] Τὰ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιανὸς, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum ancea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ κἀφροντίζω τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀνάχ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπερράνιον] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπερράνιον τοῦ οὐρανοῦ. sed ὑπερράνιον simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mſ. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετεωροβατεῖ. *J. G. G.*

Ὑπερράνιον] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι—μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφῆ revocare, quae supra contrarium in modum Ἄρη exhibet, ubi cett. Ἄρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μο-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus ſim? qui non ſervem habitum proprium ac domeſticum, ſed comoedias iſti, & ridicularia, & prodigioſa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium abſurdiſſimum eſt, mirabili quadam permiſtione temperatus ſum, neque pedeſtris ſum, neque per metra incedo: ſed hippocentauri inſtar, compoſitum quoddam & peregrinum ſpectrum audientibus videor.

ἅμα ἔδαχε. πῶς ἂν ὁ δεινὰ ὕβρισμαι μηχέτ' ὅτι τῷ οἰκείῳ [f] σχήματι [g] ἀμφιέσαν, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωλοποιῶν, καὶ παθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενον αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, χρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ ὅτε πεζός εἰμι, ὅτε ὅτι τῶν [h] μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad iſta, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos ſubeo. Quidvis enim potius de Dialogo ſperabam, quam iſta de me dicturum: quem ego talem cum accepiſſem, qui triſtis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipſam ob cauſſam venerabilis ille quidem, ſed non omnino ſuavis, neque gratioſus multitudini

EPM. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σῦρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἠλπισα [i] τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν ἐγὼ λαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ἐκ τῆς συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, ἐν πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλή-

f Σχήματι] Omiſit *Fl.* *g* Διαφθόρων] Reſtitutum ex P. Διακείμενον Edd. *h* Μέτρων] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mſ. Gr. Μετεώρων ante editum. *i* Τὸν Διάλογ. ἢ] Ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. *k* Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omiſſo καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζὸς] Καταγινώσκει τῷ ῥήτορι ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθρωτίνου ἐκ κρατυμένου. τὸ δὲ τοῦ φιλοσόφου λόγου ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & ſuo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μάνικον] De quo ſupra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μάνικόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philoſtr.* p. 164. a. 5. *J.F.R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. ſupra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J.F.R.*

71. Τὸ δίγλωσσον λοιδορεῖσθαι] Invehitur in malivolos *ſubloſta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam ſi occaſio usquam eſt,
Aquam frigidam ſubdole ſuffundunt.

De quibus vide *Caſaub.* ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Piſid. Coſmogr.

Ποσσὶ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀβλίτης κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ἐκ δίκνιον ἐπαγμένους.
J.B.

73. Διαμώμων] Sic P. ſolus. In Impreſſ. Δηκάμου-ον. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα] Interpretes: *Neque pedeſtris, neque ſublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non eſt Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum eſſe, ut olim vidi, & nunc vere me vidiſſe Mſ. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc eſt, neque in proſa, nec poëtice ſcribo: genus meum dicendi non eſt quale eſt illorum, qui oratione ſoluta utuntur, aut philoſophi, aut oratores, aut hiſtorici, nec quale eſt poëtarum, ſed eſt ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non eſt, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, ſed exilis, exſiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce ſuperius non nihil notavi. Paullo poſt repone particulam ἢ ſuo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν λόγον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J.G.G.*

78. Μέτρων] (Mſ. Gr. recte μέτρων.) *Kuſt.* Accedit etiam auctoritas Mſſ. P. & L. In Impreſſ. μετεώρων. *M. du S.*

Μέτρων] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. *Geſn.* Conf. ſupra pro *Imag.* c. 18. εἰ ἐκ χαμαὶ ἐ βάθρων, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φθεγοίμην. *J.F.R.*

πλήθοι κεχαριστμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ὅπῃ γῆς βαίνειν ἐς [a] τὸ [b] ἀνθρώπινον εἰθίσαι τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸ αὐχμηρὸν τοῦτο καὶ ῥυπαρὸν, σπαρτιάτας, καὶ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅπῃ δὲ καὶ κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ ταῦτα [c] τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενον τὴν εὔνοιαν καὶ τὴν ἀκροάσιν τῶν, οἱ πέρυσι [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὴν ἔχιδναν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενον πρὸς αὐτὸν ἀμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον [g] εἰργάσατο, τὴν ἀμιγῆ καὶ τὴν αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχειν εἰς τὴν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικῆ πολιτικῆς [h] μορίῳ εἴδωλον, χολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γοῦν, οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολο-

90 habere tur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ex quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quasi in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper uniusmodi suique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetoricae civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputa-

tiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* b Ἀνθρώπινον] Ἄνθρωπον marg. *Al. W.* c Τοῦτο] Τοῦτο male *Fl.* d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* e Ἰσχνὰ] Γλισχρὰ L. G. P. & marg. *Al.* f Καθήμενον] Καθήμενος πρὸς αὐτ. ἀμικρολογούμην G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλιστρωύζετο marg. *Al.* h Μορίῳ εἴδωλον] Μορίῳ male *P.* Μέρους ἢ εἶδος *Pell.* i Λεπτολογῶ] Λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲν αὐτὸν ὅπῃ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ἐπῃνέσατο τὸν διάλογον λέγοντα, ἤθει ὁ μίσγας ὁ ἡμετέρου Ζεὺς, πανυ ἄρμα ἐλαύνων, Δημητρικοῦ τέθριππον ὄχημα. τῷ γὰρ ὄντι λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἰθίσαι ἐξ εἰς τὸ ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ἐστὶν, ἢ Δημοκλείτου τὸ ἀδέσποτον ἐκβαλόντα τὸ μετεωρολογικόν. *V.*

91. Ἀνθρώπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἄνθρωπον, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν ἀμικρολογοῦμαι]. *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰσχνὰ ſcribit τὰ γλισχρὰ & pro καθήμενον ἀμικρολογοῦμαι, legit, καθήμενος ἀμικρολογούμην. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque ἀμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατον] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 244. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M. du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμιγοῦς καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆ αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς μίαν συνεκεράσατο ἰδέαν &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M. du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τῆς ἀύλου, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τὸν κρατῆρα] Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 29. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγὴς, sed ἀμιγῆς — καὶ ἐξ ἀμφοῖν τὸν μὲν ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὸν δεύτερον φύσεως δίσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, τοῦτ' ἔστι, ἡ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*), ἐν ᾧ τὸν τοῦ παντὸς ψυχὸν κίρνησιν ἔμιγεν, τὰ δ' ἑξῆς ἀπόλοιπα κατεχύθη μιγνὺς κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίῳ εἰδώλου] Vide *Plat.* Gorg. 287. E. F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M. du S.*

Πολιτικῆς μορίῳ εἰδώλου] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25: ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligen-

tiunculis, ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem: & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

γῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι, καὶ τὸ φρόντισμα ἁδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνδρὸς βέλτιον συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα ἡμᾶς ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, [l] τὰ πρὸ τῶν ποδῶν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τἄλλα ἔγωγε οὐκ οἶδ', οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θωμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῦ, βαρβαρικὸν μελενδύσας καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ὡπλισμένος, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτήσας. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

1 ...ησιλαδὴ καὶ πας' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτε-
2 ...σας αὐτῦ, βαρβαρικὸν μελενδύσας καὶ ταῦ-

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι ἐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὸ τετρυπημένον ἔτος [n] φέρει, [o] καὶ μὴ παύσεται τοῦτο, ἕως ἂν

[k] Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδρικεῖ *Fl. S.* & marg. *Ar.* Ceterae ſex Ὀξ—ρκεῖ. [l] Τὰ] Οἱ τὰ marg. *Arlw.* [m] Ἐμοί] Ἡμῖν *Fl.* Vulgatum firmat P. [n] Φέρει] Nihil mut. *Fl.* [o] Καὶ μὴ παύσεται] Μὴ παύσεται τοῦτο, ſine καὶ P.

16. Τὰ [*] πρὸ τοῦ ποδῶ] Τὸ τὰ Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ σοφῶς ἐκείνη ἀπέκλινεν εἰς Θάλητα τὰ φυσικά. *V.*

19. † Ὡς θωμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι ἐν τῷ τῶν λέξεως ἀνθηρῶν ἐν ‡ διεσμιλδυμένον· ἐ γάρ φησιν, ὡς Σώφρων ἐν τῷ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκβλήλυσα τῷ λόγῳ, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀμφιλαβοῦσα ἐν σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτῷ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

20. Τὴν τετρυπημένην ὦν φησι] Καὶ τὰ διπλοῦμενα δύο ψήφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲ πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη. καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν δὲ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ δὲ ἐν ἰσοψηφίᾳ ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονέμει, ἀλλ' ἔκ πάντως ἐν ἡττωμένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

[*] Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*
† Ὡς θωμάτιον] Aliter lectum ante; ſed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*
‡ Διεσμιλδυμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διεσμιλισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λεπτολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi vellt. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Guiet.* conjecit, & facile menactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos avertere quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τῶν πρὸ τοῦ ποδῦ quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδῦ] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὸν τετρυπημένον ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσεται φοιτᾶν τοὺς ἀρίστους] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ἔτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φοιτᾶν τοὺς ἀρίστους. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. Rd*

σαίλο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μέλοιο; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφεστέρου οὖν ἐρώτα. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γοῦν τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἴη,

TYCHIADES.

QUid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse juveris, vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius. TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa musicam? PAR. Non, per Jovem. TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Neque dum hanc. TYCH. Sed Geometriam? PAR. Nequaquam. TYCH. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantumdem abes, quantum abest pravitas. PAR. Equidem si fieri posset, longius etiam, abesse

ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσοῦτον πλέον, ὅσῳ ἐστὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] Ἡ λακωνικὴ συνωμοσίαν ἔχει τὸν ὄρκησιν, καὶ ὁδὶ προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἴη] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν ἐκ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τὸ

* Ἡ ἀκτημοσύνη] Τὰ ἀκτημόσυνα *Solanus* dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. J. F. R.

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias σφόσκεται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπέσκεται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. J. F. R. M. de L.

‡ Ἀλλ'] Αὖ legebatur in Edd. mutavit

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τί κακὸς.

¶ Δοκεῖς] Δοκοῖς edita. Δοκεῖς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis *Basil.* est Τυχιάδης & Παρασίτης. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. J. F. L. F. G.

1. Σίμων] Σίμων ὦ βέλτιστε. 4. Lal

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur aiterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem nie aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, ἢ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοσίων τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; ἢ γὰρ οὐδὲ ἄλλα ἔστιν [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ ἢ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων ἐδεμιᾶς ὅπως ἥμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἢν εἰ μάθοις, ἢ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλῶς φημι, ἤδη, εἰ [c] ἢ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτης ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μού τινα ὅπωσαμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] εὐδόξου ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μηδεμίαν ἄλλην ὅπως τέχνην αὐτῶν αἰ-

a Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* b Ἔχει σοι] Ἔχομι P. male. Ἔχομι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. F.* &c. c Καὶ σοὶ] Δὶ ἢ *Fl.* d Τόγε] Τότε male *Fl.* e Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. f Ταύτην] Abest a *Fl.* g Μηδεμίαν] Ita P. Μὴ δὲ μίαν *F. Fl. H. B. Fr. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ πείσθητέ μοι, ὅτι ἔστιν ὑμῶν οὐκ αὐτοῖς μόνοις γέγονεν, ἀλλὰ τὸ γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μοιρίζεται, τὸ δέ τι καὶ γενέτειρα, τὸ δέ τι καὶ λοιποὶ φίλοι. *G. C.*

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. *G. C.*

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* *F. F. R.*

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam inuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. *F. F. R.*

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. *Th. M.*

αἰτίαν εἶναί μοι [a] ἢ μανίαν δόκει, καί με ἢ ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ ἢ δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παιδαγωγὸν δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καίγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων [e] τῳ, τότε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi; & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὼν μανίαν] Nihil mutant Edd. b Ἀφίει] Ἀφιεῖς Fl. Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. Al. c Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. d Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. AlW. & P. Nil mut. Fl. J. P. &c. e Τῳ] Sic dedi ex Fl. Τῷ cett. f Τοῦτο λέγοντες] Λέγοιτες τοῦτο Fl.

49. Παράσιτος] Ἀποκλῆν. V. 55. Πάνυ] Εἰρωνία. V.

46. Τὼν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. Th. M.

Τὼν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τῷ μὴ ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τῶν μανίαν δόκει, καί με ἢ ἐγκλημάτων ἀφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. ἡ μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habent; ut sequitur, Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαιρόντως ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαίρῃς, εἰ ad me scribens, dicas: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἱστορικῷ ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιτες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαιρόντως ἄν. *Rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidiam.* J. J.

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino malim recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus; *Simoni Paraſito.* PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho.*

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπῶντι ᾖ προοῖτο γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ τὸ μὲ ὅπως χαίρεις παλαιόμυθα, εἴδεν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἄλλα ἀπόπαια. ΠΑΡ. Τίνα μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυγχάνῃ τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ὤν, λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲ, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἄν, χαίρω ὑπὲρ παντάπασιν ὅσον.

g Προοῖτο] Sic etiam *Fl.* cum cett.

sit. *J.F.R.*

60. Τῳ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 38. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοις] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιο· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λέγοις τῷ κωφῷ intelligi ex praecedentibus poſſit, χαρίσαιο. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοις ἐμοὶ] Verbum hic deeſſe videtur, πιθήσεῖς, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοις ἐμοὶ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιό ἂν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 92. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυσκόλους δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ὁ δοκεῖ κατὰ φύσιν εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus participii. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγίσαντες & ſimil. crebro *Arret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jov. Trag.* c. 13. Adde Gl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὤν, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. Οἶδ' ὃς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex *Xen.* p. 437. οἱ προδόντες *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιό ἂν ſuppleas, verbum ἐμοὶ tantum intelligendo, ut λέγοις ſit λέγοις ἔστι. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγχιλλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγελλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἐρεῖς δ' ἐπὶ τῷ πιθανῷ τοὺς ἐχθρούς, quod *Schol.* notat pro πιθανίσασθαι politum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀσκληπιοστόμου] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M. de S.*

66. Προοῖτο] A futuro Aolico προοῖ, προοῖμαι, προοῖται, προοῖτον, προοῖντο. An ab οἶτος, οἶτος, miſſile? placet. Τὸ ἔω, ἴημι triplex videtur. ἔω, ἐῶ, εἶμι. Ab ἔω, ἔωσα ἔωκα, ἐῆμαι &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cage.* Not. & *Mav.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M. de S.*

81. Ὅπως οἴομαι] Vert. Codd. inſpiciendi. *F.G.* Nihil varietatis invenio, nec deſiderem. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut mihi videtur fere*, ἢ abeſſe poſſit (etiſi ſae-

pe

[a] ὧν, ὡς ἔφην εἰπών, ὅτι τούτῳ παρεσκευασμένος [b] οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰρ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. [d] Ἰθὶ δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὖσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτωσι γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν ἴσως ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔστι τέχνη, [e] ὡς φράσαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτῷ, εἴπερ οἶδα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ ἀναμιμνημο-

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

[a] Ὧν] Ὅμως ἂν *Fl.* [b] Οὐδέν] Sic *Solan.* rescripsi ex *Fr.* Οὐδὲν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omisit, ab ἀλλὰ novam periodum incipiens. [c] Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ ἡ P. [d] Ἰθὶ] Ἰοὺ male *F.* [e] Ὡς φράσαι] *Pell.* An σὺ? Nil mutant *Fl. Fr. F.* &c. [f] Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ἴσως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ἴσως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *F. F. R.*

84. Οὐδέν] Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐδέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυ. & Παρ. *M. du S.*

Οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰρ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐδέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπεῖ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *F. M. G.*

Οὐδέν] Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat οὐδείς recte dici pro οὐδείς, aliique οὐδείς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus οὐδέν, μηδέν & οὐδείς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐδὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐδείς *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οὐδενὶ idem III. c. 57. vs. 65. Μηδὲν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ δὲν ἡ φύσις μηδὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ἔδει. Sed eod. lib. c. XI. post med. ὥστ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος. cap. 12. σκοτεινόμος δ' οὐδείς, οὐδὲ τ' ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rursum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. Διαφέρει δέ γε οὐδὲν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐδὲ, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Rhynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν sit conflatum, nam & οὐδὲ ὡς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθὲν rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθὲν κωλύσει, & saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ἅμα οὐθὲν ἴσον. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδὲν elegantius esse, quam οὐθέν. Unum οὐθὲν adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. & *Athen.* profert. *F. F. R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *F. B.*

Ibid. Εἰ γὰρ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impressis enim legebatur οὐδέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰρ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐδὲν εἰ γὰρ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ ἡ διοίσει. *M. du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Εἰρωνικῶς dictum. *F. G.*

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχει τούτων ἅπαντων ἡ ὠδὴ σοφία κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχομεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *F. M. G.*

90. Ὡς ἐπίστασαι] Mallem εἰ ἐπίστασαι. *M. du S.*

Ὡς ἐπίστασαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. *F. M. G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Parasito definitio artis habetur τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρὸς τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mss. Interpretes verterunt *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Grae-

ca

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retuliſti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in paraſiticam; quid aliud ipſa quoque quam ars ſit? TYCH. Ars enimvero, ſi quidem res ita ſe habeat. PAR. Age ergo ſingulatim artis formis applicantes Paraſiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitioſae cum pulſantur

νεύσα, σοφῆ τινι ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνό γε εἰπόντος, ὅτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γοῦν, εἴπερ ὅτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

[g] Ἐκ καταλήψεων] Reſtitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλλ. Diſcretim *S.* & marg. *Ait.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγιγνομένων G. [h] Ἐκεῖνό γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* [i] Τῆς] Abeſt a *Fl.* [k] Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλειονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἤκουσι γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γρ. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *conſentientes*. Dein quid Latinis ſint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars eſt corpus perceptionum, quae exercitae ſunt ad quendam utilem vitae finem.* ſic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις ſunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ὀκ καταλήψεων, ut poſtea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων i— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγιγνομασμένων] Sic legenda videtur nobiliſſima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inſpicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadverſione deducitur, inveniet, nusquam alio quam ſecundo caſu, & ubi ſeparari ἡ ὀκ poſſit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis eſſe alios codices, qui habeant ἐγκαταλήψεων, vel, ut Noſter mox ſine ulla, quod norim, varietate, ὀκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro caſus alius, v. g. ἐγκαταλήψις vel ſimilis: licebit nobis ſuſpicari, librariis deberi, dictata excipientibus praeſertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, ſatis conſtat. De uſu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, eſt *Quinſiliani* 2, 17, 41. niſi quod *perceptiones* hic admiſi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obſederunt: & quas ei reliquiſſe fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior eſt. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *conſentientes* ſunt perceptiones, e quibus ars *conſtat*. Si uno nomine utendum ſit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ὀκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita reſtitui. In marg. *Ait. Weſſelinganae* additum etiam erat, „ legendum ὀκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. a. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Eos* Obſ. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* verſionem Latinam, — At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expreſſiſſe e *Quinſtiliano*, qui utrumque vocabulum, *conſentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Inſtit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *ſive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis obſervatur; artem conſtare ex perceptionibus conſentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Baſil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ὀκ καταλήψεων συγγιγνομασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ὀκ τοῦ βίου. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Ariſtoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vaſa tinnitu dignoſcuntur: ita homines ex ſermone; huc alluſit *Perſ.* Sat. III.

— — *ſonat vitium percuſſa maligne,*
Reſpondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rurſus in *Sat.* V.

— — *pulſu dignoſcere cantus*
Qui ſolidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀργυρώμυαι, μὴ [a] σαθρὸν [b] ἀποφθέγξῃ). δεῖ τοίνυν εἶναι ἐν ταύτῃ ἅπασι καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, ἐν ἀργυρίοις ὅστις ἂν ὀβολιαῖος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· ἐν [d] ὅτῳ παρασίτῳ δέξαμενος, οὐκ ἂν [e] μεταγνοίη. ἢ ἐμοὶ δοκοῦσι γνώμονα τέχνην τινὰ φύσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ὀβολοῦ ἀργυρίου διαγινώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀργυρίου τοὺς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καλαμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη τοῦ-

testae, malignè respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *talia*; hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In quo virum quem malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. b Ἀποφθέγξῃ] Ἀποφθέγξαιτο marg. *Ar.* & *Fl.* male. c Ἐκ καταλήψεων] Sic *S.* & *M.* Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐγκαταλήψεως *Fl.* d Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὕτῳ Edd. Sed mox ὅτῳ eadem recte. e Μεταγνοίη] Μεταγνοίη *S.* & *A.* f Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd. g Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* h Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & *P.* Abest in Edd. cett. i Διειδέναι] Διειδένα male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *J. B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kuſt. Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — ἀργυρούντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγγῃ] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Gratv.* τὸ τῶν νοσούντων σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἰσχίον, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J. M. G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτου. *M. du S.*

12. Ἀργυραγοράσοντα] Ἀργυραμοιβὸν vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G. C.*

13. Εἴπερ ἐπίστατο ἀργυρίου] Ἤπερ *i. d. Th. M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — quae nescirent*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J. F. R.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud agant, παρὰ τὸ κιβδαν τὸ δόλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita littera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, & κιβδηλίας corruptelam. *G. C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τ' νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Paret Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τ' νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi λόγῳ τῷ κοινῷ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erraverunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam fa-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

φύσεως, εἴγε καὶ τὰ ἔτερα ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον δὲ μανικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5 Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειοῦσθαι, καὶ εὐνοέστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξει, ἆρ' ἐκ συνέσεως καὶ καλαλήψεως ἔρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας [l] πλάττεσθαι οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τὴν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτως διακελεύοντος, Τὸν μέλλοντα [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

k. Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* l Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* m Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τὰ ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εἴδη ἔστιν, ὥστε τὰ τοιαῦτα μὴ φανερῶν εἴδους ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τῷ ὅ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἰκνεῖται, ὅστις οὐκ ἀφελεῖν παρών. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μᾶλλον negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα τοὺς νέους φέρουσι, διότι οἱ καθεστηκότες, ὅτι μὴ μεμάθηκε, πάντων δὲ μᾶλλον παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formulae* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipsi p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μέν, ὃς κίβδηλος ἦν,
Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ἔστησας σαφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic supra *Gall.* c. 3. τοιοῦτόν τινα λόγον — λέγειν. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἐλέγετο. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγεται ὑπὲρ τούτου τοιόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI. 10. ἐμέμψατο χαλῶν, quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἀεὶ λόβ] An λέγε παντὸς i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδεια πρὸς τὰς μιλεσίους παντὸς μᾶλλον. Sed & posses *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ὡς παντὸς μᾶλλον ἐφοβοῦντο. *Quat ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὁ παντὸς μᾶλλον ἐδεδίει, quia τὸ δεινὸν ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

37. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia exstat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G. C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντ[ος], σκευαζομένης δοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι; καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τὸ γε μὴν πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἔστι. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲ μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De illo vero, *ad finem vitae utile*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

[a] Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. [b] Τὴν] Abest artic. a Fl. [c] Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. Fl. Pro ὧν etiam ὃν marg. Alw.

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, ἀφ' τούτου ἡ τέχνη τῆ τέχνης πίστωσίς ἐ — αὐτῆς ἐμπειρῶ — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — — ὠφελῆ τὴν ἐφάρμοσιν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν εἰ δὲ τὴν κιβερνητικὴν ἐ ὀρχηστικὴν † ἀντίλιβῆς, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲ οὐδὲ φθόνος ἐ ὁμοίστητος, οὐδὲ γὰρ αὐταὶ τῆ σκευδείσαι τέχναι, τῷ ‡ κατὰ βίον εὐχρήστω § συσυλημέναι. Εἶτα οἶ' ὅτι ἐ τούτων ἡ ὠφελησίμη τῆ μαθημάτων ἕξιν ὑπάθει ὠφελήσειν ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς συμπίνων αὐτῷ ἀπόφησε πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν ἐστι — — ἐ τῆ τεχνῶν § ὑποκάτωθεν ἐξεφαυλιζομένη. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντίλιβῆς] Ἀντλῆς legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. de S.*

§ Συσυλημέναι] Sic Edita habebant. Συσυλημένῳ V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *M. de S.*

¶ Ὑποκάτωθεν] Non aderat in Edd. sed ex Cod. suppleverit *M. de S.*

51. Εἴη] Legendum videtur εἶεν. F.G. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus G. O. Reisz. in Belg. Graecisf. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? F.F.R.

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. F.G. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. Gesn. εἰ ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. F.F.R.

54. Μὴ ἐ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. F.G. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40. f. F.F.R.

56. Ὅτι, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὧν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. Alw. quo sententia parasitica sit, οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλοῦ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐκ ἔτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ ὡσαύτως ἔχοι τοῦ παρασίτου, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν ἀφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδεὶς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. ἐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐκ ἔτω] Οὐδ' ἔτω male *Fl.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσει male *Fl. P. Fr. Bl. S. H. Ald.* Σωθήσεται *J.*

ἔδειν τοὐχρηστήριον ὑφίστασθαι τὸ τῷ βίῳ, ὃν ἄνδρ' ἔδει ζῆν ἐτι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοειδὲς, ἀμετάτευκτον, μικροστοιχία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεται σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc.* *Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσει antea editum legerem, conjiciebam, legendum, δυνήσῃ vel δυνήσαιο; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare potuiſſes*; niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σεαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲν πρὸς ἐμαυτὸν — λέλεκται σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε δὲ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ ἄλλος οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῶν δὲ Λιπαρῶν τὴν Ἰταλίας ἐπιθυμούντι, συγκαλέσασθαι αὐτοὺς τοὺς — τόπους. *J.F.R.*

ὅστιν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καλαλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διομολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ὄψεως τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριός καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγε] Sic Edd. Ὑπερεῦ ὦ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom. L. Fl. V2.* & P. Ἔμμεναι male cett. *Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο* marg. *A1.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αὐτίστησι. ὃ τέλος τῆ ἀγαθῆ τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνεται. K.

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, *ἄμα, προέπου.* F.G.

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. Τιμ. c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est §. 48. No. 89.) M. du S.

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. J.F.R.

88. Λεκτέον] Ἀρκτέον. Th. M.

Λεκτέον] Additum oportuit καὶ πρακτέον. M. du S.

Λεκτέον] Quod *Mercil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. J.F.R.

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. J.B.

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθουσι τραπέζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ὑπὸ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: *ἐὰν τοίνυν ἐκπεσόντες τοῦ ποιητοῦ, εἰς λοιδορίαν βλέπωμεν, ἢ κιθαριστὰς, ἢ μεθύοντας μιμουμένους, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους, οὐχ ὅπως τοιοῦτος γενήσῃ πλησίον· ἀλλὰ καὶ ἀπείρους ἀνιερώσας τὸν οἰκεῖον ἐραστήν.* M. du S.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic fere restituit ex *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθουσι τραπέζαι ut & extat in Florentina. J.G.G.

99. Εἶναι] *Hom. L. Fl. V2.* & *P.* In reliquis exstat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμμεν— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. M. du S.

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guiet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνῃ. J.F.B.

1. Εὐφροσύνη] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῃ. Ego ex Homero ipso emaculavi. M. du S.

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχῃ. F.G.

Ἔχῃ

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si mensa exstructa sit alte
Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum
Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

1 Ἤ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— πολλοὶ δὲ παρίστωσι τράπεζαι
Σῖτος καὶ [f] κρειῶν, μέθυ δ' [g] ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάσσαι.
καὶ ὡς οὐκ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τ' αὐτῆ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·
10 Τῆτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,
οὐκ ἄλλου τινὸς ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαίμονα νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετίθεικε τύτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ
15 τῶν [i] σοφωτάτων τ' [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τ' Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ [l] Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς Ἕλ-
20 ληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ τὰ Στωϊ-

[e] Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. [f] Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. [g] Δ' ἐκ] Restitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omissa praepositione. [h] Ἐγχείῃ] Ἐγχέῃ P. [i] Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. [k] Ἑλλήνων] Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A1.* [l] Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχῃ accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Παρὰ δ' ἐπὶ ἴσχε νέφος ἠέρος ἴσχει & ἴσχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum fit: *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἴσχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτον ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I. 1. τρίτην ταύτην εἶχον ἐν ἀγρῷ. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll.*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγύσα τὸ γάλα (male πηγύσα Edit. *Jung.*). Idem IV. 113. περὶ δεῖπνον εἶχε λογάς. *Ael.* XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὸν βασιλέα εἶχεν. Et III. 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἵππους εἶχον. Sed ἴσχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Δ. 491. Οἰνωπὸν μὲν κατὰ γῆρας ἴσχει χιῶός τι πόδας τε. *Seinum eum occupas ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. *J. F. R.*

10. Τῆτο τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 12. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τ' ὅλων. *J. B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τ' Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G. C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἰθυντύσασκε Ὀδυσσεύς. *G. C.*

Ἕλληνας — κατέσχεν] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *J. F. R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν ἡ ἐν τῷ τοῦ Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις ἐπὶ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἡδυλογίᾳ τε βιοτεύειν, ἡ τρυφᾶν, ἡ βινεῖν τὴν Ἀτλαντίδος θυγατέρα, ἡ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέπω εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸ τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ συνουσίαι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτοῦ, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, καὶ·
[c] Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου ἡ [d] κρεῶν.

Ὅτε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασιτικῆς τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. ἡ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἵνα μάθοις ἄν. ἐγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲ τὸ τοῦ σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου ἡ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲ συνουσίοις

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Convivaeque sedent deinceps. Et:
Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τιλείας marg. A1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Constans lectio. c Παραπλήθωσι] Παραπλήθουσι Fl. d Κρεῶν] Sic etiam Fl. Fr. J. P. e Αὐτὸν] Αὐτῶν Fl.

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ λέξιν σύνταξιν. ὅμοιον * τοῦ. μαλήσουσι δέ μοι ἔπποι. σύνδεσμος γάρ, ἢ γενικῇ συνήκται τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆς προθέσεως, σπανίως ἐξόντως. V.

* Τῶ μαλήσουσι δέ μοι ἔπποι] Hom. Il. E. 228. μαλήσουσι δ' ἐμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta repperit. M. du S. qui pro τῶ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana; nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hausserit, & mox etiam duce eodem ἢ in Edd. abesse ante ἀντὶ inserui. J. F. R.

25. Τῇ Καλυψοῖ] Hom. Od. E. 14. & passim. J. F. R.
28. Λείας] Τίλειας, L. M. du S.
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) *PERCIPIAMUS, si non saepius dicantur.* Interpres habebat: *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere & percipere. H. V.
Ibid. Ἀκοῦσαι αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id est, *repetiti placent.* F. G.
Ἀκοῦσαι] Hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. M. du S.
Ἀκοῦσαι] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere usurpatur. Cl. *Gesn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obsop. *Neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam: Ἀκοῦσαι δή, ait, ὅταν εἴπω, βέλτιον ἢ ἄκρως τι τοιοῦτον ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV. 4. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις σὺν ἡδονῇ, ἂν ἀκούσῃ, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem so-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέραν τυγχάνῃ· ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδ' ἑτέραν. ὁ μὲν γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐαδίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τὰς ὠδὰς καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ὅτι ἐκ [g] χειδίας ἐπὶ πλοίων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ τούτου μόνου οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ μὲν γὰρ Ἐπίκουρος ἔστω, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχῃ, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν ἐν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

f Ἐκ] Ἀπὸ *Solan.* g Χειδίας] Σχερίας vult *Solan.* h Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεως optandi modo legas? vel ἀκούσων. *J.F.R.*

34. Δειπόμενος] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δ' σαφὲς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll. Suid.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαφὲς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὸν τῆς σώματος ἀοχλησίας dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς Σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox χειδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐκ pro ἐπὶ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum, (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam auctо. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ τῆς χειδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ χειδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i. e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἂν ζήσεται] Forsan quis ἂν ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἂν intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. οὐχ ὅπως οὐκ αἰχμῶν. *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃ· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει. ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ γὼ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ ξυνακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληρῶν. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καὶμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδέν, οὐκέτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ μὲν τὰ οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὰ ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα μὲν τοῦτο ἐδώδιμα τὰ ὄψα, χρῆσθαι τοῦ ἡδέος ὑστεροῦντα· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ τοῦ οἴκου, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοῖτο

non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male

a Παρίχει] Forsan πάρεισι *Pell.* b Τοῦ] Deest in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα ϵ μηδὲν ἐκέτι] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρίχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἢ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, Μισθ. c. 13. *M.du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan ἀηδὲς τοῦτο, adscripserat *J.M.G.*

93. Τῷ τέλει] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνία τὸν ἄριστον ϵ τῷ τέλει. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Jussit, & hoc vitam dixit habere telos;

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.R.*

95. Ἀπολογουμένῳ] Τῷ πλουσίῳ ὅτι μάγειρος ἦν — ὅτι ἀργύριον ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεδόνιος, ἢ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est*, &c. *neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἄπορον. lege ex Mss. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεδόνιος *pro pecunia, qua amissa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολλυμένων] Τῶν ἀπολλύμενον, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενον, insulse. Sed quid isthic loci οἰκείῳ? Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror? *M.du S.*

98. Ἐκεῖνος] Ἐκείνῃ malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνον male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνον rectius plurale m sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & ὧν ἐκείνῃ; tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus ipsos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Πα-

le diſpenſet, pugnandum. An non ita eſt? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire iſta poſſunt omnia. Itaque nunquam conſequetur finem. Sed Paraſito neque coquus eſt, cui iraſcatur, neque ager, neque diſpenſator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut ſolus ipſe edat ac bibat, earum, quibus iſte neceſſario conflictatur, moleſtiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem eſſe Paraſiticam, tum ex his, tum ex reliquis ſatis demonſtratum eſt. Supereſt ut demonſtremus, etiam eſſe optimam: idque non ſimpliciter; ſed primo quidem, communiter artibus omnibus eſſe praeſtantiorem; deinde etiam ſingulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praeſtat, quod omnis ars neceſſario adhibet diſciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo eſt quin abominetur. Hanc vero ſolam, ut videtur, artem diſcere licet ſine labore. Quis enim de coena unquam diſceſſit plorans, ut quosdam de magiſtris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἐργύρια, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνος οὗτος ὢν ἀπὸ μηδενὸς, ὧν [e] ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν ἀμφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω ἀμφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτῃ δὲ ἡ τέχνη, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τοῦ διδασκάλου

[d] Ἀπολλυμένων] Reſtitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. *A1.* Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνος] Ἐκείνους *J.* L. & marg. *A1.* Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex *J. V2. B2.* & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] *Πάσαις γὰρ τέχναις* legendum videtur. *F.G.*

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non deſint exempla genitivi, ubi dativus uſitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuiſſet. Idem IV. c. 44. τὸ δυνατὸς κατεγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam uſitatum cum genitivo. Noſter ſupra *Gall.* c. 28. ὕπερ ἱερός εἰμι. *Aeſop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etſi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Conſtrue igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Inſula Deorum ſacra*, pro *Diis*, adfert *Jenſius* in Lect. Luc. p. 285. additque deinde *Juſtin.* XVIII. 7. *Decimas Herculis ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum ſtatuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. inſertis Obſ. Miſcell. Britann. menſ. Aug. 1736. p. 210. *J.F.R.*

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic recte Mſ. vulgo ἐκ τοῦ διδασκάλου. *J.G.G.*

11. Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τοῦ διδασκάλου ἐρῶμεν; Mſ. Cl. *Graevii* ἀπὸ τοῦ διδασκάλου. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut ſit ellipſis loci alicujus, ubi ἀμφέρουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, χολῆς, vel διδασκαλείῳ, ut mox ſequitur. Praecipue ubi de ſcholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶς loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noſter in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνα iterum in Hermotimo, & paſſim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. *J.J.*

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri ἐκ. Sed *B2.* pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. *M. du S.*

Ἀπὸ τοῦ διδασκάλου] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jenſ.* defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel ſervaſſem, ſi tanti eſſet. Sed conſentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque teſtibus ſuis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et ſi me tertium teſtem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia ἐκ τινος ἔρχεσθαι, quando οὕτως intelligitur, amat ſine articulo poni, ut *Ariſtoph.* Plut. 84. ἐκ Παφλαγόνος γὰρ ἔρχομαι & ſimil. quae cum praepoſ. ἐκ juncta, ipſe adtulit *Jenſius.* *J.F.R.*

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅλως δεῖπνον ἀπιὼν, ὄφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἡ μὲν ὁ παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅλως δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ ἐκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ ὁ παράσιτος; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ὃς δ' ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔνδοξον, καὶ ἐν τιμαρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὁρθίου οἶμαι ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν εἰσί τινες, ἀλλὰ πᾶσαι ὅλως μόνην τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τροφὴν ἅμα [f] τῇ ἀρχῇ τῆς

videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Jovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore suo arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *parandi* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An-

a Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* b Τὸ] Delet artic. *Pell.* c Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλαὶ *P. H. B1. & 2.* d Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1. & 2.* e Τῷ] Sic *B1. & 2. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S. &c.* f Τῷ] Bene *P. B2. & G.* Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· ἡ γὰρ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς καθημένοις μάλιστα ἐπιτηδεύονται. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτῷ. In P. *Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Par.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa ad viam*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολλὸς, rescribendum) forsan ad τέρμα referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὲ ὁ ὁρθίος οἶμος ἐπ' αὐτὸν, quod etsi Lucianus mutavit, *makros* tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἶμος aptemus, nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καμφοὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλὴ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At fal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa : Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat : at, qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici : Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐνοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, ἡ ὁ τέκτων τεκταίνει, ἐ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παρασιτῶν, οὐχ ἕτερον μὲν τοῦτο διάγει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἡ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οἶδεν ὅστις οὐκ ἀπίστα, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παρασίτης τοῦ μηνὸς τὰς τριάκοντ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλοῦσθαι, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. ἡ αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖαν τῶν

ζ Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὀρθῶς εἴρηκεν] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀνελάβετο τὸ τέχνης εἰς αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, εἰς αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ἅμα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita B2. & P. Reliquae τὸ, prave. *M.du S.*

33. Ἐν τῷ τίλαι ἰσὶν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt.* Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τίλαι. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος οὐδὲν ἔχει τὸν τροφὸν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τὸ τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι , vel σὺν τῇ ἀρχῇ. edit. male. ἅμα τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus , de quo poſteriore alibi nos. *M.du S.*

54. Πολυποσίαις δὲ— οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ ἐ τὸ μῆλον , ὃν λέγουσιν , ἅψασας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐν δὲ τε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐν γάμῳ μοι χωῶν τὸ εἶκοσιν ἵνα τὸ κάλλιστον ἀνὴρ ἥρπασεν. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini, ſi non iiſdem plane, aliis tamen *συγχύσεσι* vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt ; neque enim fieri poteſt , ut quis ſit tibicen ſine tibiis , fidici-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχειν μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατ' [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας οὐδύνονται, ἢ πλέονται, οὐ δυνάμεθα ἀφαιρεῖσθαι· ταύτην δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μὴν τοῦτοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. *Verum* etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι *Fl.* b Σωκράτην] Σωκράτη *Fl.* c Αὕτη] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male *Fl.*

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὕτη] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὕτη] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, ἡ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτην] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* Σωκράτη praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103. & T. II. p. 585. &c. Σωκράτην etiam *ibid.* p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δή] Ut supra c. 17. αὐτὴ in αὕτη mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης jam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πολαπὸς δὲ ὅτος ὁ φίλος, ὅστις ὐ βέβρωκεν ὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τ συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τ τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κ ἐκ τῶδε ὐκ ἧκιστα. τὰς μὲ γ λοιπὰς τέχνας ὐ μόνον κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμελῆ δοῦλοι τ τεχνῶν. ὁ δὲ πάντα μεταχειρίζεται τ αὐτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς καλαχείμενος.

Ἐκεῖνα μὲ γ τί δεῖ λέγειν περὶ τ εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κ τ σοφὸν Ὁμηρον ὅτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ὅτε ἀρῶσι, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, κ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα ὐδὲν κωλύει τ ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε κ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ ὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαῖ. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τ παρασιτικήν· ὥστε κ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαί δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲ τοίνυν κοινῇ πάντων ἀφέρειν δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης ἀφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲ δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ὅτι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τ τέχνης. ὅτι γε μὴν

e Καχοπαθοῦντες] Καχαπαθοῦντες *H*2. Correxerat *Gesn.* Et recte καχοπ. cett. f Ἀνήροτα] Recte *B*1. & 2. *P*. 3. Ἀνήρωτα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὴ ὐχ οἱ τὰς] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 28. κ μὴν ⊖ τὰς μὲ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, δωματόπυρός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. *J.F.R.*

81. Ἀλλότριαι] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J.B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J.B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J.F.R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τ μεγίστων ϗ καλλίστων τεχνῶν ἀξιφέρει, δειχτέον. ὁμολόγηϑ γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, ϗ [a] τ φιλοσοφίαν, ὡς ἀξιὰ γενναιότητα ϗ ὄγκου [b] ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὰν γοῦν ϗ τούτων ἀποδείξαιμι τ παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικὰα τ Φεραπναίδων.

Sed quantum maximis pulcherrimisque praeſtet artibus, oſtendendum. In confeſſo eſt enim apud omnes, Rhetoricam & Philoſophiam *eſſe principes*: quas propter praeſtantiam etiam ſcientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem eſſe Paraſiticam oſtendero; ſine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauſicaa, videbitur.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀξιφέρῃ, ϗ τ ῥητορικῆς, ϗ τ φιλοσοφίας, πρῶτον χτὶ τ ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ. ὅτε γὰρ ϗ τ ῥητορικὴν ἕν τι ϗ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ ϗ τ φιλοσοφίαν χτὶ τὰ αὐτὰ, ϗ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

27. Ergo communiter quidem ambabus praeſtat, & Rhetorica & Philoſophia, primo ob id ipſum, quod in rerum natura adeſt: nam de hac conſtat; de iſtis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: ſed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philoſophiam, quae eodem ſe modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim ſe res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνωσι *Fl.* c Οὔ] Male omiſſum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τῆ ἀξιττῆς ϗ ἀξιφερίστως. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὸν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τῆ ἀξιττῆς ἢ ἀξιφερίστως κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, ϗ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς διὰ γενναιότητα] Τὴν τε ῥητορικὴν ϗ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε ϗ καλλίστας εἶναι, ὡς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τ μεγίστων ϗ καλλίστων τεχνῶν ἀξιφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyſſ. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & conſtantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem ſententiam. Sed toto hoc loco, & his quae ſequuntur, diligentius iterum conſideratis, apparebat mihi, ſumendum eſſe nomen ea ipſa notione, quae ſolennis quaſi & propria eſt, quae ὑπαρξιν notat ſ. eam quam recentiores ſcholae *exiſtentiam* dicere ſolent, *ſubſtantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J.M.G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque ſuperſit.* Hanc ego tandem ex obſcuris hiſce verbis ſenſum erui, qui ſolus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam ſane in hoc ſcriptore verſa eſt dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. ſeq. [ἀπόδειξις μεγίστη τῆ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, ſed *omnino*, *prorſus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [δεῖ τὴν ἀρχὴν ἰάρας αὐτοὺς] male vertiſſe *primo congreſſu*, accurate obſervat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amſt. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaeſit quoque *Politianus*; dum in Miſcellaneis cap. 56. locum hunc *Pauſaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, ὸ ἐκέτι μέγα, ϗ ἄλλο ἐπὶ τῷ αὐτῷ τι μέγα, ἐπὶ δὲ τ κεφαλῆς ἤδη ἄρχει κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in ſumma nare ſuperſit exiguum cornu, tum aliud ſupra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorſus, ἤδη ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* ſunt. Nihil aliud Pauſanias, niſi ſimpliciter rult, tauris illis in capite omnino non fuiſſe cornu. *J.J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De ſcopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. Et Cl. *Hemſt.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. pro δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J.F.R.*

52. Ἐπὶ τι] Lege ἐπί τοι. *F.G.* Cl. *Geſnerus* ſenſum adjuvit, ſignum interrogandi poſt πάνυ ponens; quod ſcil. faciendum, ſi vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; ſed quae in fine periodi aderat, ſervavi. *J.F.R.*

61. Καὶ μὴν τὰς μὲ ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ τοῦτο ἀσύμφορον εἴη, ϗ παρίλθοι τις συγγνώμης ἀξιότης, ἀκοὴ μέσως τε δοκοῦσι, ϗ οὐ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ ἀπ-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε αἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατοῦσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καλὰ λείπεται. ἀτεχνῶς γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑποστάσις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρ' Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πάσων. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμας Pell. [e] Καὶ μὴν καὶ] Sic Fl. Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμφισβητοῦσι, προσδιχτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδιχτέον enim, non προσδιχτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τῆ παρασιλιχῆς ἐγκωμιαστικῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμεταπτῶτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδιχτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J. J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν] Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi verentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δῆτα οἱ τά. Ibid. c. 10. p. m. μὴν καὶ σὺ τοῦ Τ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἂν; εἰ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ καὶ τὰ μὰ. Idem Ep. 31. εἰ γὰρ ἦν τῶ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μήν τι τοῦ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. εἰ δὲ τοῦ νῦν εἶναι. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν εἶναι τῷ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὡς' ἐν ᾧ ἂν ᾖ εἶναι ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τίλλῳ δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τὰ μὲν οὖν γῆς, τὰ δ' οὐ τὰ ἀμπέλου. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum, sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδιχτέον ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνοι εἶεν, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

χνας, εἰ χή [a] τι τῶν ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, ἢ παρέλθοι τις συγχώρησιν [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καλαλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, [d] προσδεκτέον ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δέ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

iam aliquid in iis sit parum consentiens, & *in medium* progressus aliquis venia dignus censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica*? Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.*

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est eorum in diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος *Fl.* c Ἀξιώσας] Ἀξιός ἐστι *Fl.* d Προσδεκτέον ἂν εἴη] Tria haec absunt a *Fl.* & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐττιῦθεν λαμβάνει τὴν Ἀναξαγόραν ἐκ τῶν Παρμενίδου, οὗτινος ἤκουσεν ὢν (1) τὸ ὂν ἓν ἄπειρον εἶπεν . . . καὶ τὴν Ἀριστοτέλους τοιαύτην δόξαν . . . τρία λέγει (2) συλλογισμῶν γενικῶν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἕλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τὰ δὲ δύο, ὕλην ἐκ εἴδους. καὶ ἡ μὲ ὕλη ἀεὶ ὑπάρχει ἀπὸ τῶν δύο ἐξαπάγκης τὸ ἕν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὥσπερ ἐκ ἀνάγκης στέρησις ἔστι, καὶ στέρησις ὕστερον, ἔστω εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ δίδαξαι σε θέλω . . . (7) βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον ἐκ ἀγανακτικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπέγραψαν φυσικούς, ἐκ μέσου γὰρ ὡς ἀλόγους. V.

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna est. Τὸ ὄν. C.

(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογ. . . . . unde συλλογίζων fecerat *Cler.* *M. du S.*

(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δίγματων V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδειγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*

(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησε, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod Libracius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessime erant scripta. *J. Cler.*

(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan* ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; ipsum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις.*

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem ante scribendum fuisset, ni rursus aliquid excidit. *J. F. R.*

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*

(8) Ἐπέγραψαν] Ante ἐπιγράψει; aut φασὶ pro φασὶν? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τῆς συγχώρησιν ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & postulata venia.* Verte: quamquam nonnihil discrepet, *hac venia dignatus quispiam praestereat.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγχώρησιν ἀξιώσας] Haec ex *Fl.* *Solanus* ita constituerat καὶ παρέλθοι τις. συγχώρησιν ἀξιός ἐστι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέον ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγχώρησιν ἄξιός ἐστιν] Ita recte *Fl.* nisi quod prave τὶ pro τὶς habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμεταπτώτους, προσδεκτέον ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum

venitur; illud ipsam tollit ejus, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, & circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras? PAR. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memo-

ὁποῖόν ὁμολογεῖν [c] μίαν εἶναι; τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῆς ζητουμένης τὴν οὐσίαν.

Ἡ μὲν οὖν παρασιτικὴ οὐχ ὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τουσδὶ, ἑτέρως [f] δὲ τουσδὶ παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τισὶν, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπασιν ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ καὶ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἐράσθη σοφιστὴς, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἤδη

c Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *AiW.* f Δὶ τουσδὶ] Et sic esse in *Fl.* adscripsit *Solan.* Sed est & in cett. praeter *B1.* quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τοὺσδὶ *B2.* g. Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omisit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν ἐν παρασίτοις] Τὸ ἐξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τῶν παρασίτων. *V.* Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν ἐν] Ἔοικε tantum sine praepos. legebatur; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum glossema omisimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδιατίθησι δὲ καὶ ταῦτα] Haec addititia videntur. *F. G.*

Προσδιατίθησι δὲ καὶ ταῦτα] Si haec verba retinenda sunt, non video cur προσδιατίθησι in προσδιατίθεσθαι sit mutandum, quum jungi possit praemisso τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίων] Haec duo verba cur addita sint mihi non satis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Vertitur: *magis convenire quam instrumenta?* Verte: *consonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quid hoc sit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Quia *Solanus* ait sibi non liquere quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: quaeritur philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorem esse instrumentis musicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων sonant: *nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis*, sive: *plus aeriam quam instrum. musica.* Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίων, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξου] *Contrariarum opinionum consilium.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξου] Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diversa sentientis.* De usu simili nominis φορὰ pleniissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert Parasito nostro, *Math.* II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Gujetum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jensius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὴν τουσδὶ, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur: ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τουσδὶ παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὴν τουσδὶ, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B1.* τοὺς δὲ, quod in τουσδὶ mutandum, facile largior, idque *B2.* jam fecit. At quum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ἐπιθυμήσαντες μιμεῖσθαι) φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μύθοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς χρὴ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ οὓς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὓς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μύθοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, σοθαρόν γε ἀκούειν τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' οὓς ἐγὼ δοκῶ, τοὺς δοκιμωτάτους, καὶ οὓς ἥκιστα οἴει.

rantur Philoſophi, & in hunc diem appellantur. TYCH. Et quos dicere poſſis Philoſophos, paraſitandi ſtudioſos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque ſimulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: ſed vehementer dubito, quos inventurus ſis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audiſſe eos, qui vitas illorum ſcripſere, alioquin omnino poſſes, quos dicam, agnoſcere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui ſint. PAR. Ego tibi oſtendam, & recenſebo, eosque non viles, ſed, ut mihi videtur, praeſtantiſſimos, & quos tu minime putes.

Αἰσχίνης μὲν οὖν ὁ Σωκρατικὸς ἐκεῖνος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦλθέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθήναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνούς, καὶ δόξας

32. Igitur Aeſchines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos ſcripſit, venit quondam, ſecum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, ſi poſſet, Dionyſio Tyranno innoteſceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tem-

[a] Ὡς] Abeſt a *Fl. Dän. Pell.* pro *κατὰ*. [b] Δείξω καὶ] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc *κατὰ* quid ſibi hic velit, non equidem aſſequor: intelligerem ſi eſſet *ἀντιρὶ* vel *ὡς ὄντα*, vel ſimile quid. Corruptelam hic interceſſiſſe, e ſcribendi compendiis ortam, vir dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Καὶ τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam *κατὰ* ſenſum commodum non exhibet. Interim *ὄντα* ex *Pell.* poteſt legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους] An qui ſingulas vitas ſcripſerant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M. du S.*

12. Νὴ τὸν Ἡρακλέα] De hoc Paraſitico ſacramento Vir Clariſſimus *Joh. Meurſius*, jurabant etiam Paraſiti *νὴ τοὺς ἄλλους Liban.* Paraſ. *J.B.*

15. Ὡς ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. *ὡς*. *J.M.G.*

Ὡς ἐγὼ δοκῶ] *Geſn.* *ὡς* malebat. Nihil repugno, ſi libri addicerent. Nam etſi conſtruendo, *τοὺς ἀρίστους*, ſcil. *αὐτῶν*, *ὧν ἐγὼ δοκῶ* regimen genitivi *ὧν* extundi poteſt; tamen ſenſus minus eſt commodus, quam ſi *ὡς* legas; & priſtini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluiſſe videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. *Eiu.* c. 17. & hoc ipſo Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Ariſtid.* & *π. πλουτ. Bentleius. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M. du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nota phraſin. *F.G.*

Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud ſignif. quam: *ſi modo poſſet*, vel *ſi hoc modo poſſet*, pro *εἴ πως δύναιτο*. Alia de *ὅπως* jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus *Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inverſa autem hic ordinaria conſtructio videtur, quod alii negabunt & *εἰ δύναιτο* duobus commatis incluſo ita conſtruent, *ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο*. Sed *ὅπως* tum pro *ὡς* valebit, ut videtur etiam tacite innuiſſe *Gujet.* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei ſuſpectum fuit quia cum infinitivo non amat conſtrui. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa e. 3. & 9. plane reſpondent huic loco. Hic enim relativum *ὅπως* pro demonſtrativo *οὕτως* poſitum eſt, quaſi dixeris: ſi *quo modo poſſit*, pro *ſi hoc modo poſſit*. Haud aliter quam relativum *ὡς* ſaepe accipitur pro *οὕτως*, non ſolum in formula *ὡδ' ὡς* pro *ὧδε οὕτως*, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & ſingulis fere ſequentt. Sed & alibi, ut *Aeſop.* Fab. 91. Καὶ ὃς ὀνοτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. *αἱ ἀλεκτορίδες — ἐφίλασσον (κολοιὸν) ὡσπερεὶ*. Καὶ ὃς ὀνοτυχὼν τὴν ἐντεῦθεν τροφὴν ἐπαύετο πρὸς τοὺς κολοιοὺς πολ-

λά.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter insciticm excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθησο ἐν Σικελίᾳ παρασίτῳ Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους ἀφετηριβαῖς ἐῤῥῶσθαι φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ὅτος μήτοι γε τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτῳ Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· ἦ γὰρ ἦν πλέον τι τῆς ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε πρὸς τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. ὅτος μήτοι δοκεῖ γε κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων [c] ὑμῶν ὁ γενναιότατος, ἦ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅπι τούτῳ, ἦ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν οὐκ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, ἦ φιλοπονήσας, ἦ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· ἦ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, οὐκ ἀμαθίας

[c] Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

λαν. Ac ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. p. 9. Ἔδοκει δὲ αὐτοῖς ἐ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δωσθεῖν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*. ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo posset*, ac tum idem erit ὅπως ἐι quod εἴπως. *J. F. R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum εὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi inveniissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δυσσεβὲς videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in εὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J. F. R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G. C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Hic τὸ μᾶλλον desiderari videtur. *F. G.*

Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praest. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μᾶλλον omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J. F. R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. . . (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

Ἰάας ἐξέπιεσε· ἡ αὐτὴ ἡ συμφορὰ Πλάτωνι τῇ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, ἦν αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρασίτῃ, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντες ἴσασιν.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν παρασιτικὴν ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὡσπερ ἔφην, παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν τοῖς εἶναι εὐδαίμονα τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eundem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti.

36. Aristoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & esurientes: Parasitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto subscr. P. Fr. Sine eo cett. περὶ σιτίᾳ. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ * τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Σικελίαν. V. Σικελιώτας γενέσθαι, καὶ ναυσταθμαχήσαντα ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοῦ Λακεδαιμονίου male V.

48. Ἀριστόξενος] Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτὸς ἦν παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρᾶγμα δ' οὐκ ἴσμεν συναγωγὴν βιβλίων, καὶ διδάξας τοὺς περὶ Ἀττάλου βασιλέας βιβλιοθήκας σύνταξιν. Non est mirum, si παράσιτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Aristoxenus eandem cum Neleo Philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ ἐκ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, ἀκροατὴς δὲ τοῦ Μουσικοῦ Φιλοσόφου γέγονε, καὶ μετὰ ἐνιαυτοὺς ὀκτὼ ἐτύγχανε ἀκούσας τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπιδος τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τελευταῖον Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis, & tandem addit, συνεστάξατο δὲ μουσικά τι καὶ φιλόσοφα: Ex his patet eundem esse, de quo hic Lucianus. J.P.a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit: sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & seq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. P. *A. Gell.* IV. 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Fabric.* Nº. 234. M.du.S.

Νηλεύς] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, considéremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἀποδείκνυσις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, χρόνοι τοῦ τε ἀνθρώπων βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δὲ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου χρόνον, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καλαγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν οἷ ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπαγγείλωμεν ἡμῖν αὐτοῖς, ἥκειν ἄγγελόν τινα ἀφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐκβοηθεῖν, καὶ μὴ θεωρᾶν ἔξω δῃουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπασιν εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χαίρειν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. Δεῖ γὰρ

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* [c] Χαίρειν] Χαιρεῖν male *F.* & *V2.*

Ibid. Εὐριπίδης — παρασιτεῖ] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. *G.C.*

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. *M. du S.*

52. Ἀνάξαρχ-] Legendus *Laërtius*. *G.C.*

56. Φιλοσόφους μὲν ὄν, ὥσπερ ἦν, ὠφέλησ. σπουδ.] Forte an Φιλοσόφους μὲν ὄν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχὼν, ὠφέλησ. σπ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. *Th. M.*

Φιλοσόφους μὲν ὄν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδάσαι δόκιξε] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus, *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse*. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit ὠφελησιτῶν. idque ita esse, demonstravi. *J.J.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἴσως. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. *J.M.G.*

Ibid. Παρασιτίᾳ] *Fr.* & *P.* ὠφελησιτίᾳ. *Ven.* 2. περὶ σιτίᾳ. Suspicor scriptum fuisse παρασιτεῖν, vel παρασιτῶν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφῶν ἰδιλόσοφία, quod mox sequitur. *M. du S.*

Παρασιτίᾳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi ὠφελησίτιον neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjectivo) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. *J.F.R.*

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἁπάντων τὰ μάλιστα. *J.F.R.*

86. Πεμφῶν ἴζω] Subaudi τὸ πέμπειν. *F.G.*

θεῶν δὴ τὰς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς περιφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γάρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μελαβὰς τὸ εὐσώματον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, καὶ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν τὰ διδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit dum vivet miles, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſtis effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-gre-

[a] Καὶ εἰ] Εἰ καὶ Fl. [b] Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄταγε, κατάφατε. εὐσαρκίαν δὲ μόνην τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς δὲ χρώδης ἐπικαμπὴς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· ὁ μὲν γὰρ τοιοῦτος δεῖται, ἀλλὰ παράφορον δὲ παράφορον κατὰ τοὺς λυσσώδεις ἢ κυνῶν. ὃς δὲ ἀπὸ τοῦ πολυσαρκίας καταπεφορτίσθαι δὲ καταφαγεῖν τὸν γνάθον — εἰδὲν γενναῖον οὕτω τι διδεῖχθαι, ἀλλὰ δὲ ὑπὸ τὸν πρώτιλον τῶν πολέμων βοῶν φρονοῦντ' ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομένειν ταλαιπωρίαν. ὁ μὲν Σωκράτης — οὕτω τὸν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τι ἀ — ἂν κατελέμβα — καὶ ἄλλως ὑπερφέρων τῷ μάχῃ καὶ ἀπὸ σώζων, λεπτός τι δὲ ὠχρὸς δὲ σπολιτώδης, ἅτε φιλόσοφον. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διεφθορὼς] Διεφθάρθαι editum ante, & χρώδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὅρα, aut ſimile quid, ὅρα μὴ γελοῖον ἢ λέγω videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam elliptin, quae in prohibendi formulis ὅτως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τ' ἀγαθὸν; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῶν ἕτερον ἴστορας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Subjecto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λάπης (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad hæc verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυ δὲν χραῖς Κύπριν ἔγνω. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν τὰ διδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſſ. ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſiden-

τῦ τείχυς προελθεῖν. εἰ δέ τις ἢ ἀναγκαθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τῦτον λείψαντα τ τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ἢ ὅδ' [d] ὑπιχνῆ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τ μ τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πολε, ἀλλ' ὐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, εἶμαι, ὅτι ὐδὲ τ φωνὴν διὰ τῦτο εἶχε. τί ἔτι; ὐχὶ Δημάδης μ, ἢ Αἰσχίνης, ἢ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καλαγελίᾳ τῦ Φιλίππυ πολέμυ, τ πόλιν προέδοσαν ἢ σφᾶς αὐτὺς τῷ Φιλίππῳ, ἢ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολιτευόμενοι, ὡς εἴγε τις ἢ [f] ἄλλ Ἀθηναῖ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμ, κἀκεῖν ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ἢ Δημοσθένης, ἢ Λυκῦργ, οἵ γε δοκῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κὰν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβῦντες ἢ λοιδρύμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πόλε ἀπειργάσαλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ἢ Ὑπερίδης μ ἢ Λυκῦργ ὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' ὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τ πυλῶν, ἀλλ'

c Παρετάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδέξαλο cett. *d* Ὑπιχνῆ] Ὑπιχνεῖ *Fl.* & marg. *A1W.* *e* Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. *f* Ἄλλ] Ἄλλως *V2.* male. *g* Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* *h* Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότερα.

18. Λιίψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αὐτὸν, τοῦτο † παθόντα. *V.* Ἴσως δὲ ἐ εἰς Σωκράτην addunt C.

Prometh. p. 36. T. I. *J. F. R.*

* Παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. *si vero quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παρατάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάξιος eſt *inſtructus in acie.* *J. G. G.*

18. Παρετάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Wolfel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ἢ ὅδ' ὑπιχνῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φασὶν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ὑχρόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὅτ' εἰγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ἢ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ' αὐτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἐν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότερα. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντυχίδιοι κάθηλο πας' αὐτοῖς, ἤδη σοι domi suae jam obsessi, sententiolas
πολιαρχήμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, quasdam & consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, a quo neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Athenienſibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίαιτο τίς πώλε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον δήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἦτοι μὲ ῥήτορές, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, χρετίζω δὲ ἔγωγε τί δὲ καὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

43. TYCH. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis?

40. Ἐντυχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

55. Ἀλλὰ Θραξὶ & Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λέγω, Σκυθιδου γὰρ ἦν. V.

* Λέγω] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solan* adscripsitque addendum etiam τόδε, quod tamen etiam deesse fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demosthenes. F.G.

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. est ὄλεθρος Μακεδών. *M. du S.*

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia scil. F.G.

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc versiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi desumta sunt ex *Iliad.* & *Odyssea.* G.C.

Ῥίψας] Ipse Demosthenes docet, sibi λιποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. passim. *M. du S.*

51. Θραξὶ] De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco discis, quem ad Ἐνπν. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Æschine objectum, quod ex Barbara natus esset. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parasitus? F.G.

59. Καλατριζούσης τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. *J.B.*

Καλατριζούσης τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. *M. du S.*

66. Πλάτων] Reliqui an viderint nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. *M. du S.*

67. Αἰχίνης] Conf. supra *Imag.* c. 17. *M. du S.*

68. Ὅμιλος] Sic supra *Asin.* c. 37. αὐλητὴς ὅμιλος. *M. du S.*

69. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μέν με ἀρχοντίας ἔτακτον, ἃς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲ ἔγωγε ἔτακτον, ὥσπερ ἐκεῖνός τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accusat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* fine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. *J.M.G.*

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, ἐν τῇ Ἀμφιπόλει. Vid. *Suidam.* Τὸ μαχῶν glossema est. F.G.

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum est neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendasse, at mendum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

sophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses. PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, & Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates,

γυς; ὁ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τ. ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τ ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τ ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ ὅτω. πρῶτον μέν, οὐκ ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτήκοτα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὅτ᾽ ὀ ὄμιλος, ὅτε εἶδον παράταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύ-

[a] Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* [b] Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

sumbus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira est hoc loco Interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios.* At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔστι δὲ τὸ ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φυγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτη πεζὴ μετ᾽ ὀλίγων ἀποχωροῦντα ὁρᾷ παρίλκοντα ἰδίων, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρὶς Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e Palaestra Timageti —— —— ἀλλὰ μολεῖσα

Τίμητον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεὶ γὰρ φοιτᾷ, τηνεὶ δ᾽ οἱ ἀδὺ καθίζει.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaeensis*, de qua *Plato* & *Plut.* diserte; ἐχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης ἀριστεύσαντε ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλιν (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum trigiata Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph.* Nub. 322. & his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Doctiss. *Wass.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianum* emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae τῶν ἐκ τῆς Πάρνηθος mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in vicinia Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ τὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε εἴ τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν Παρθένιον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἴ ὅλως λέγεται παρθένιός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἴσασι παρθένιον ἄνδρα τὸν ἐρασμιώτατον ἐν μάχῃ γενόμενον, καὶ ὅτι ἐκ Παφλαγονίας ἦν ὁ Πυλαιμένους ἑταῖρος.

44. Sed si videtur age jam & tu, Parthenius in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parthenius fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, nemo ergo est,

a Ὡραΐζειν] Sic Edd. Ἀφρίζειν G. & marg. *AliW.* Ὀαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *Al.* c Ὅστις] Sic *Fl. B1. P.* aliaeque. Ὃς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάρᾳ ἔχει ἅτυ γὰρ, ἀλλ' ἀριστέων διατέλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μὴ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παΐζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Mss. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀοφίζειν, sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδρασίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

ἴυτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασ' ἐκ χάρης ὅθι ἑ ὀαρίζοι γυναικί.
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τὴν ὀαριζέμεναι ἐπὶ παρθένῳ ἠϊθέῳ τε,
Cum hoc confabulari, cum virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν Φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία ἀφροδισιακὴ, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἄκρατοι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἷονεὶ ὁμοκρατεῖς τοῦ ἄνδρος, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρχόντων γάμου ἢ συνηθείας. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. Ὡραΐζειν] *Faire le beau.* *F. G.*

Ὡραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus.* Et in versione eo adlusit. *J. F. R.*

75. Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοί, i. e. *sati.*

ὑβ, qui nescit, apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praestantissimus & justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim *ait* futurum fuisse ut caperetur Troja, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam novi;

αὐτῷ τὰς ἀρίστας τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ὃν ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλώκεσαν τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔκγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς οἶδα. οὔπω

d Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *B1. & 2. J. P. H.*

fati. Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοψ. c. 3.) *Kust.* Adde *Eur.* Ix. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Nostr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε οὐδέν τι] I. e. vera dicis, non calumniaris. *F. G.*

Ὥστε οὐδέ τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σαυτοῦ τύχῃ κακῶς ψευδίζεσθαι τοὺς ἀνδρᾶς] Apparet quidem hæsisse in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit *Opsopoeus*, amputare conatur, sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratia arti tua conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *sicut tibi*, sequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tua conciliare videris contra viros hosce mentiendo.* At quæso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in præcedenti periodo testatur se hæc eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste Græcæ voces hunc sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.* *J. G.*

82. Καὶ λέγει] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Gesnero*, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε ἐὰν σὺ λέγῃς melior est, quam φέρε ἐὰν σὺ ἐὰν λέγῃς. Etsi de καὶ abundante jam ad nauseam commentati sumus antea. *J. F. R.*

85. Οὐδὲς ἀνὴρ Ὅμηρος] Οὐδὲς μὴ ἀνὴρ Ὅμ. *Th. M.*

Οὐδὲς ἀνὴρ Ὅμηρος] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδὲς μὴ ἀνὴρ Ὅμηρος. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex, *Atqui o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos.* *J. J.*

Οὐδὲς ἀνὴρ] Mallem ἀνθρώπου. *M. du S.*

Οὐδὲς ἀνὴρ Ὅμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συμποσίου ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τὸν Ὅμηρον μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτος ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J. F. R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὅσπερ legeretur in *J.* id in ὥσπερ mutavit, cui adsentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. *J. F. R.*

96. Δύω Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔκγονον] Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔγγονον videtur. *M. du S.*

ὕπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.
ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ἅπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δ' [a] πλέον δέπας αἰεὶ
Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀφ' ἅπαντος πλῆρες ἑστηκε τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον [e] ἄγον, φησί, καὶ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τοῦ δόρατος τῷ βασιλεῖ δεῖπνον· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτε Καινέως καὶ Ἐξαδίου δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper
Plena stetere, velut mihi, si potare liberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλου] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B.* Οὐκ *f.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald. B1.* & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *f.* e Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων Edd. cet. f Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πώουσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* affectata spondaeorum dimentio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλέον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλου] Ita *V2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Aft ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Homer.* Il. Π. 278. *M. du S.*

41. Προϊστιλάου] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Sap

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, neque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως ὤφθη παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν ἐξ αὐτῶν μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ [g] χείρω εἶναι, τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ τοῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TYX. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν, Παν-

[g] Χείρω] Χείρων *Fl.* [h] TYX.] Aberat persona TYX. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Jensio.*

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς δὲ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. TYX. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. J.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων δὲ ἱκετεύει τὸν Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσκωπτε δ' αἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίτνω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μοι προσπίπτεις, ἀλλὰν πέτρων, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τῷ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἀν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιλο, ἐμῷ πεσὼν δορὶ δαμάντες.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ θεράπων ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτόν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι θεράπων ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

Καὶ πάλιν [c] ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, ἢ τοὺς μὴ δυναμένους ἄνευ τοῦ ἐσθίειν ζῆν; ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα ἄλλον οἶδα.

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,
Verum una, ut vestris una fuimus aedibus alti.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque fer-

a Ἂν αὐτόθ'] Restitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τιθέμεν Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ἰποβὰς marg. *A1.* d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Gesn.*

59. Ἂν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ep. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc sit nescio. *Hom.* l. c. vs. 89. Ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τε Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲν Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. Θεράπων audit, & 295. Θοῦ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, Οἵω δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόν δε μίτυσι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς θ' ἁταρβὴς ἵστατο — τοῖσι Μηριόνης τε θ' Ἰδομενῆος ἀγαὸς ἀνδρῶν Ἧισαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Æneа manum conserens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meretrius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὄντος ἐλικίας λαμπρᾶς, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν αὐτῶν πολιτῶν ἐφυτεύθη ἐν ὄχλῳ αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statuis reticet, minus mirabuntur qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam caussam recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt apud *Philostr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησί] Quum Cl. *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vs. 98. ibique *Duker.* rum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφιλέτερο] Propter phraseos raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *eripere* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic

servi essent; neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in praeoἱ μήτε τὺς δίλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς σιτουμένους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὅτως, οἶμαι, καλυμθήσαν τότε τὼ παρασίτω. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν [e] ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν σιτευόμενον αὐτοῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, σιτούμενος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ὀπτικῶς γὰρ οἱ σιτούμενοι καὶ ἐρασταὶ τὼ τρεφόντων εἰσίν· ὅτω τοίνυν πάλιν ὁ σιτούμενος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ὅτοι μὲν δὴ, τοιοῦτοι δὲ ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, σιτούμενοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν σιτούμενον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος χειροποιησάμενος ἕξειν ὅπλα τὸν σιτάξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὁ γὰρ, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐτοίμως, καὶ τοῦτο ἅμα ἐν μάχῃ δεῖν. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ὁ γὰρ ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ τοῦτο ἅμα ἐν μάχῃ δεῖν, φησὶν ἐτοίμως. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐτοίμως, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσσεσθαι ἄνωχθι θοῦς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου θ' οἰνοῦ τε· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἄνηρ πρόσαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἄσιτος σίτοιο δυνήσεται) ὄσσα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivos
Panem & vinum, hoc enim robur est & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἴσι ἔσης, ἐλέγον τινὰ ἔσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ δ' ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* J.J.

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφῃρέθησαν ὑπ' αὐτοῦ οἱ ἰταμοί. J.F.R.

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν ἕστηκεν ἀνάθημα *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. J.F.R.

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἕξειν ὅπλα τὸν σιτάξιν καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ὁ γὰρ, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑτοίμως, καὶ τοῦτο ἅμα ἐν μάχῃ δεῖν. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ὁ γὰρ ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ τοῦτο ἅμα ἐν μάχῃ δεῖν, φησὶν ἐτοίμως. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐτοίμως, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T. vs. 160.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F.G.

Οὐ γὰρ] (*Jensius* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula αἱ post ἐτοίμως, unde excidit, quia eaedem literae ipsius vocilae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) *Perizon.* ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 161. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. M.du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησὶν] Primo illud ὁ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio; quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec sup-

e Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *AIW.* f Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M.du S.*

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐξιάσι, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ἐπὶ δεῖπνον ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ἐπιπλεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ὅτῳ δὲ ἐσθίει τότε μάλα φιλοφρόνως τῷ προσώπῳ, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξιὼν εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπίσθεν ἐπιτέτακται τῷ παρασίτῳ, καὶ κεῖνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ἐπὶ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τὰ βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι καταπεσὼν ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκροῦ ἰδεῖν τοῦτο παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πώγωνα ἔχοντα, προλελιμοκότα τὴν μάχην, ἀθεῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑπαστιεῖς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπολιπόντας συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ὁπλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homuncione si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. In

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Gujet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλωοὺς male *Hr.* & 2.

b Οὗτῳ δὲ] Οὕτως δὲ emendat *Gesn.* c Ὑπαστιεῖς]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνία. *V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter etenim significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J.F.R.*

2. Ὅν σὺ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν] Glossema videtur. *F. G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J.F.R.*

3. Καὶ εὐθὺς] Lego κἂν εὐθύς. *F.G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ διαφέρειν παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό ποτε βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τὸν χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὀπτόμενα μύει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτὸς ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν καὶ ὕτ' ἔλαφος, ὅτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικὼς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὀπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ἐ λίσπα ἀντιβρυχήσει); ἢ ἐ λύκον ἀντωρύσει) * αἶξ; τοῦτό μοι λήγει. *V.*

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ ἔστι, καὶ πρὸς λίσπα ἀντιβρυχήσεως τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεως. *G.*

* Αἶξ] Αἶρα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. *G.* Sed neuter sales Lucianeos cepit. *M. du S.*

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. *J.F.R.*

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] *Hom.* Il. Θ. 272. *M. du S.*

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstitutam diversitatem. *J.G.*

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. *F.G.*

24. Ἱππασιεῖς] (Forsan ἱππασοπ—.) *Anon. M. du S.*

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* & *Longus*. Vid. hunc *Past.* 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. *J.F.R.*

60. Τίς ἂν ἐ] Et ἐ ita post ἂν *Phalar.* epist. 38. ἢ πάχα ἂν ἐ ἐπισθίων. Ne plura ex Nostro addam. *J.F.R.*

λον ὑφράναι τὺς συμπότας; πότερόν πού τε ἔτ' ἀΐδων ἢ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπ' μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμεν', εἰς γῆν ὁρῶν, ὅσ' ἐπὶ πένθ', οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; ἢ ἄμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφ' τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸ βίον τῦ παρασίτυ, σκοπῦντες ἅμα, ἢ παραβάλλοιμες ἐκείνῳ. πρῶτον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸ μὴ δοξίλογον ἀεὶ δόξης καταφρονῦντα, ἢ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ ἢ φιλοσόφυς εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφυ ἢ δόξης τριβέντας. ἢ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ ἢ ὃ τύτυ αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ' ἀργυρίυ. ἢ ὁ μὴ παράσιτ' οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, ἢ ὃ δευτερεῦον ἐστι, ἢ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τὰ μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τὰ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλ' δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τὺς μαν-

convivas poterit? hic ne tandem cadens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, & quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argu-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖσε cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *Ai.* d Οἴονται] Οἴωνται *J.* e Ἄλλ' —— μαινόμενος] Integer hic versus deest in *Fl.*

52. Δόξης καταφρονοῦντα] Οὕτω ἐ χαῖρε λευκῶν δόξης καταφρονῶν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαστάρδους. *V.* (πλινθώρους *C.*)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκεῖνον conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸ βίον παρασίτυ praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῦ φιλοσόφου ἐ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ἂν οἱ ἄνθρωποι οἴοιν) περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, οὐρεῖς δ' ἂν ὃ μόνον ταῦτα περὶ τούτυς, ἀλλὰ ἐ ἄλλα πάντα. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς αἰγιαλοῦ ψηφίδας] Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῦ τὰς αἰγιαλοῦ ψηφίδας. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. πομπ. Liban. Paras. *J. B.*

83. Ὥστε τὰ μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τὰ ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosopherum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod

tiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignoscas,

δάνοιας. ὁ δὲ ὑπὲρ τῆ βασιλέως ὑπὲρ τῆ συνεῖναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀλλὰ τοῦτο ἐπιδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οἶδε αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ φθόνους, καὶ πανοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῆ χαλεπὸν μέν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο δὲ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματα ἔστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέται, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν ἀφθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι· ἔχοιτο αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται) ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεᾶ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

[f] Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* [g] Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *Al.* [h] Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* [i] Ἔξω] Ἐξωθεν *Bl.* [k] Πάντως] Πᾶσιν marg. *AlW.* non male.

92. Καὶ οἶδε αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἶδεν ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περὶ] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ δὲ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελωποτῶν τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῶν λύκων δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει] μισθὸν τοὺς μαστιγοῦσιν etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τι εἰσπράξαι τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἀππίου —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττειν ἀρχὴν & κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist. Man.* c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς.
οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀν-
δρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορία φρενῶν ἐστὶ
φρόνιμος· ἄλλως γε ὅτε παράσιτος ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παράσιτου ζητεῖν
ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος
ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ
φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ πα-
ράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν πα-
ράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχοι
αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασί-
του, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδεπο͂τε
ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ
ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
στους αὐτῶν εὕροις τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόν-
τας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡ-
πλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρω-
μένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ
ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιόταις. ὁ δὲ τὴν θύ-
ραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκῇ καὶ τοῦτο,
ὡς μὴ καὶ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ
ψόφου νάλως, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται,
ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ.
Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est, neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui non est. Si vero fortis non aliter quam praesente fortitudine, & prudens prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperitur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum exit, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, re-

a Οὐδέποτε] Οὐδέπω Fl. b Δεδιόταις] Δεδιότες Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους] Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους. i.e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου sic nihil habere quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obs. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Cl. *Gesn.* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *J.F.R.*

37. Δεδιόταις] Miror nihil hic varietatis quaesisse, nihil emendasse *Solanum*, quum δεδιότες legerit, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ὡπλισμένους stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J.F.R.*

61. Ἀπολογίαν] Socratis Apologiam scripsere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui suas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adscripsi. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere; quia aliquantum am-

telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὄντ᾽ ἀεὶ τῶ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ᾽ ἄριστον.

Παρασίτῳ μὲν οὐδεὶς ἔχοι καλὴν γοροῦσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη τῷ ὄντι, ἀλλ᾽ [c]ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ᾽ εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ νόμισμα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ [d]δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ᾽ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ᾽ ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν [e]τινι γεγραμμένην.

[f]TYX. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; [g]PAR. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον πολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

e Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *AY*. *d* Δὲ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl*. Sed pro ὃ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς. marg. *A*1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. *e* Τινι] Τινὶ *Fl*. cum accent. Τῳ cett. Τινα *J*. sola. *f* TYX.] Deest hic nomen personae in *Fl*. *g* ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. *Fl*.

65. Οὐδ᾽ ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελῶς ἐ παρεμπεμπτὸν τίς δίκη; τίς δ᾽ κατὰ κυνὸς * ἀπόστοι) γραφή; *V*.

* Ἀπόστοιτο] Lege ἀποστοιτο. *M. du S*.

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me* ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *numquam a quoquam scriptam litem adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimonii egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ὑμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian* I. 2. 9. ὅσα μὲν ἐν ἐκείνῳ πέπρακται) ἀνῄρηται. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἅρισα κεκηρυκται σοι, & similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. vs.

65.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ χαλαδίκης ἁλόντας ὑπὸ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καλαπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆσαι θανάτῳ, [b] ἀπτησπτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἀπήλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, σκεπτέον λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετούμενοι καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχοι, μόνον ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πλοκὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

te, male malos periisse; alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses, Tychiade, si non possis intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινόν. vult *Gesn.* b Ἀπτησπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀπτώτους *evolans* dederat Cl. *Gesner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *Va.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καλαπρηθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae nota adposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen scholion aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non erstat hoc Schol. *M. dus.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τὸν δὲ καλαπρηθέντας] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] Φονεύοντας ante editum prave; quum V. tamen φθινήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu convenire, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὅλῳ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ὅλλῃ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καλαπρηθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καλαπρηθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae crate-ra insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὼν* s. exiliuna, quod commemorat praeter *Diog. Laërt. 9, 15.* etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σι κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· ὁ δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.

I Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς χρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὧν μὲν τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. ὅτε γοῦν μάχη ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ὑπο-
10δεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τούτου προεδηδοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω φι-
15λόπαρασιτος ἀλλὰ φιλοσοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

TYX. [f] Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τῷ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τούτου προεδηδόντος] Τοῦτο ἐ μυῶσι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῶν προγευομένου τὰ ἀνθρώπων τὰ ἐδέσματα. *V.*

ταις, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J. M. G.*

76. Ἀπὸ δυσερίας] Epicurum. *F. G.*

Ἀπὸ δυσερίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσεριὰς ἐ δυσιλεμιὰς πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, cum τελάσπησαι λίθῳ τὸν ὄρον ἐπιχθέντων. *J. M. G.*

Ibid. Φθινόσαιλας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινύσαιλας. Recte credo; nam φθινὼ ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J. F. R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F. G.*

91. Γύγου χρυσίον] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κρίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M. du S.*

Γύγου χρυσίον] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' ὁ χρυσία. *J. F. R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J. F. R.*

23. Αἴσχιον] Mallem αἴσχιον, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M. du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γάρ, τὶ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρινάί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ ἁμαρτάνειν, ἢ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ συμπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ συμπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ συνιππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ συνιππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἐθ' ἕλοιο καὶ τῷ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum.* PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare.* TYCH. Equidem *juxta navigare.* PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere?* TYCH. *Juxta currere.* PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare?* TYCH. *Juxta equitare.* PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari?* TYCH. *Juxta jaculari.* PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἐθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἑθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖσθαι, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Gujet.* Omisissem, nisi caussam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se.; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eamdem potestatem reduci possint; sed cum non videam, qui παρακοντίζειν eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτεῖν grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμοῦ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῴθεν ϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τ τέχνην· σὺ δέ [d] με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτός σοι μαθητὴς γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρωτότοκα φιλεῖν τ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulcere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *F.F.R.*

ΤΑῦτα δὲ [e] ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲ αὐτῆς περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται [f] καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗμῖν τοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, ϗ κατέψη-

d Mi] Moi *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *F.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ὁ Σόλωνι *Bl.* & 2. *e* Ἡμῖν] Ἡμῶν *Fl.* Ceterae ὑμῶν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. F. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

44. Ἐθ' ἑλοῦ] *Ven.* utraque ἐν ἑθέλοις. *M. du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi *μίμνησο*, poſſit etiam hac ratione illud *μοι* quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γαμετήν. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a ἄξιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *F.F.R.*

50. Φασὶ δή] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *F. B.*

ANAXAPΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum de *Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *F.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *F.B.*

7. Λιπὰ] Oleum *μαινάδος φάρμακον* vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερ τ᾽ [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μὴ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ὠθεῖσί τε ἀλλήλους [b] συννενευκότες, ἢ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼ δράμεν ἐκείνοσι τ᾽ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ᾽ ὀπισθαπεσὼν, ἀναχύπλειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ᾽ ψηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατ᾽ τ᾽ γαστέρα, τ᾽ φῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παραιρεῖ ἐς τ᾽ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ὐδὲ τῦ ἐλαίυ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῦ βορβόρυ ἀναπλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γῦν παρέχυσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ᾽ χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ᾽ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν ψηλῷ ὕτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλόμενοι καὶ τὴν ἀπάτην τῦ κάτω ἐπιμείναντες, ἀλλήλους ἐπιπαίουσι. καὶ ἤν ἰδὼ τὸν ἕτερον ἐκ τῦ ὑπτίου ἐπιστὰς, ἐπιπηδᾷ τῷ στήθει, καὶ τὰ σκέλη περιβαλὼν τὰ κάτω, ἐπιλαμβάνεται τῦ τραχήλυ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ κατασείων, ἐπιπάττει τὴν ψάμμον τῷ κάτω, ἕως ἂν ἐπιχώσῃ τὸ πρόσωπον. ἐπειδὰν δὲ ἀποπνιγῇ ὑπὸ τῦ ἐπιχύματος, ἀναστὰς ἐπὶ τὸν ἕτερον τρέπεται, καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀποκτείνει.

ρε alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem causſa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore *insuper* multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

2. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

a Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr. B1.* & 2. *H.* Ἄτιρον *J.* b Συνενευκότες] Reſcripſi ex *W.* Σωνευκότες. Edd. c Ἦν ἰδὼν] Sic Edd. & M. Ἠνιδὼ *Pell.* Νῦν *Marc.* d Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῶμα *W.* Sed in margine erat *χρίσμα*.

8. Ἄτιρον τ᾽ ἴτιρον] Recte *Juntinam* habere ἄτιρον, adſcripſerat *Solanus*, & quia ἄτιρον tam prope praemiſſum, credat quis etiam ἄτιρον rectius ſequi, quam ἕτιρον. Eſſe autem ἄτιρος Atticum, ex *Ariſtoph.* demonſtrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτιρος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἴχιν ἄτιρος δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτιρος Ἡρακλίης adducit. Verum non adeo me movit ſolius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in caſibus obliquis aegre ſic ſcribi poſſe monent Grammatici; in accuſativo certe, non video quae craſis pro τ᾽ ἴτιρον locum invenire queat. At ſi uſus tamen contra analogiam induxiſſet, facile admitterem; dum vero ἄτιρον in accuſ. aliunde probare non habeam, vulgatam ſervo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipſius Anacharſidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἅλιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, λέγων τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἤν ἰδὼν] Καὶ ἦν ἰδὼν. *Th. M.*

Καὶ ἤν ἰδὼν] Vid. *Xenoph.* ἀνάβ. *Ariſtoph.* & Noſtrum Ἀνάβ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἤν ἰδὼν] Non quidem ita edidimus in *Piſc.* c. 51. pr. ſed ἀλλ᾽ ἰδὼν tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ᾽ ἤν ἰδὼν & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τῶν σκελῶν] Poſſet σὺν abeſſe. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV, 5. 19. p. 265. πόλις σὺν βίᾳ ἁλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — παλιναιρεμένους σὺν χειρὶ —. Conf. Noſtrum ſupra, *Alin*, c. 23. vſ. 88. Et *ibid.* c. 45. ἁμὰ δὲ ἁρμάμενοι σὺν τ᾽ ποδῶν. *Long. Paſt.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας σὺν τ᾽ κεφάλυ. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rurſus infra c. 31. *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. ſupra *Misθ.* c. 17. & *Z. Tr.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. ſupr. T. I. *Tim.* c. 29. ubi ſimilis quidem phraſis, ſed ἐγχέλεις non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemſterhuſio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν ψηλῷ ὕτοί γε &c.] Οὐκ ἐν ψηλῷ ὕτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι τὸ τῦ σώματι ἐπαμοῦντες τὴν ἀλλήλων. Sic Mſ. non ταμόντες, ut editur. *Sed hi non in luto, ſed altam arenam in foſſa ſubjicientes ſe invicem illa adſpergunt.* Paullo poſt dicit ἐπιπάττειν τῦ κάτω. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flaveſcit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaeſtram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copioſe, vide imprimis eruditiſſimum *P. Fabrum* in Agoniſtico II, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττουσι — ἐπαμῶντας] Sic *W.* totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [e] πάτησίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἔχοντες [f] ἐπαμῶντ' τὸν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τὸ ψάμμου τὸ ὄλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοι γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἐκπτύειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος [i] αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, ὥστε ὡς ὁρᾷς [k] πεπαχθέντος εἰς τὸ γνάθου. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοι διίστησιν αὐτούς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γοῦν τῇ πορφυρίδι τὸν ἐξόχων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν κατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτι τοῦ αὐτοῦ μιμούμενοι, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

[e] Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Ταράτσουσί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησιν Edd. [f] Ἐπαμῶντ'] Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. [g] Ἀφαιρούσης] Ἰφαιρούσης marg. *Aldi*. *F.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. [h] Ἀποπτύειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. [i] Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. [k] Πεπαχθέντος] Πεπαχθέντες male M. [l] Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe ταράτσουσί τε — πάτησιν. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτσουσι legebam. *M. du S.*

Ταράτσουσί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. θράτσουσι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτσουσι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἰσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτησίν τε] Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum ταράτσουσι nihili eſſe. Et quamvis θράτσουσι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim, (nam πάτησι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea preſſant ſe invicem, & — ſpargunt*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ὀλισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum, lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὀλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὕλης καλαπίπτων. *J. F. R.*

34. Ὀρθοστάδιον] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύουσι] Ita W. Reliqui libri ἐκπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιφαίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίᾳ τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἅτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀχμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἣν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. *M. S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. Bl. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῶν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπτά· ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθείᾳ, εἰσὶ) ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὰ ἀκινάκια] Ista ἐμοὶ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τε ἀληθείᾳ, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀληθείᾳ τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων ἀληθιζόντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά με ἀληθίζεις, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ μοι χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δικαίως ἂν οὕτω ἀλλήλων ἀληθίσητε. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με ἀληθίσεις & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα ἀληθίσαντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemsh.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίκτυπος, pro τῷ ἐπὶ τῇ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. *F. G.*

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Asin.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀναπεπλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τῶν ἀφράκτων ἐπάλξεων ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέλκων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνέλκων „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *fran-* „ *gere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλῶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a- „ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; istic in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεσθ' ὡς οὐ μάτην [c] διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ὄπισθε τῆς στήλης κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τὸν κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷσθ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπερβάλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τὸν καθ' αὑτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

e Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *AiW.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. Bs. P.* &c. f Λυκίου] Λοκιίου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. g Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. Ba. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & *W.* h Πυγμῆς] Πυγμῆς male *J.* i Ὑπερβάλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* sola.

„ liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet.* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θεὸν τὸν κύκλῳ συνειλημμένων βοτρύων. Lucian. „ de *Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τὸν „ κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσαι ἐκτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed καταπλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Geſn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐκπεπλωμένον *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum institutam, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰ σκέλη ῥῖπτειν πῶς ἢ κινεῖν τυχὸν ἢ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν ἢ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ἀμφοτέρως (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad Δημων. c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ— *J.F.R.*

94. Στεν-

ἐστιν; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ θεῷ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὐκ, ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε ἀφορθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ὑπὲρ τῆς μεγαλοδωρεᾶς, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑφεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ὀπιθυμία, ἢ σελίνῳ κόπου· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἱκανῶς ἔχει καὶ ταῦτα, ἐπεὶ καὶ ἐλαίου ἐν ἀγγείῳ μικρῷ πολλὴν ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν· σὺ δὲ ἐπὶ τοσούτοις ἆθλοις ἐπιδείκνυσο τὴν ῥώμην.

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, sed

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit Solanus

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῖ] Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8. occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. J.F.R.

96. Σελίνων] Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & ad Nemaeorum exemplum ex Apio factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. ὅτε δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῶν σελίνων ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὖσι] ἐπιτηδείων. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Post. M. du S.

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro σὺν σελίνοις. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. No. 11. J.F.R.

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τῷ Θεῷ] Haec sic vertit Vincent. Obsopoeus, nescio quam bene; nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός, id est sacer, non a ἱρεύς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & ap. Max. Tyrium sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus Crissaeus vel Cirrhaeus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ λεπὶ Κίρρας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ οὐκ οἶδα τινὸς ἕνεκα ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coegit Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὰ θέλοντα ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέαι δὲ οὐδεὶς στέφανοῦται τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μηλέαι tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: διωτέρω δὲ Πυθιάδι οὔσῃ ἐπὶ ἄλλοις ἐπάλλοντο ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτῃ δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κέλευσαν εἶναι — δύσεως δὲ στέφανος ἐπὶ τῷ Πυθίων τῷ πάλαι ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδέν, ὅτι δὲ ἡ Λάδων ἐνταῦθα ἀπέλαυσε τῆς μαντικῆς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμαρτύρησαν καὶ ἔπη. Aliam vero ejus rei causam refert Aelian. Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis cursoribus palmae ramus pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam apperat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem jucundum atque utilem, quod omnes illos

ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ εἰς ψιλὰ ἅττα διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τοῦ νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. ἣν δ' ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων θεωρεῖν. ANAX. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

ἀ Ἀπονητὶ] Ἀπονητὰ W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μηλέαι habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Post.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῆς ἱερᾶς] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, μίτος forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. στέφανος ἐκ κότινου, ἢ μήλου, ἢ σελίνου. quidni μηλέας aut μήλεαν adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Νεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἀπὸ τῶν μορίων] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. *P. Burman.* Z. Καλλιστ. Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bel„ lum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίαις autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίων] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὰς ὄψον) ἐστεφανωμένους, ἢ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσουσι), πολὺ πρότερον οἰκτείρανίες ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα ἢ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἀπειρός εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μὴ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπίων, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τ' θέαν τῶν τοιούτων, ἢ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, ἢ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τ' δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, ἢ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς ἢ μάρτυσι δ' ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἱματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τ' ἀνιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τ' πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ [c] ἱματίου περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐτάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τ' μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· εἴτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, ἢ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἐ μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲ ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ὡς φὴς ἀπαλλαχθὲν τοὺς δείστους πανηγύρεις, ἢ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae causſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris *illa* ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & ipſos

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν *M.* d Πρὸς] Ὑπὸ *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Ἱματίου] Ἱματίων M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀνιπάλων c. 9. *M. de S.*

Ἀγχομένους πρὸς τ' ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τ' ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junc.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam purat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Iaan.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Iov. tr.* 25. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θαυμάσιον] M. & *Fl.* Θαυμάσια. Fortaſſe Θαυμάσιον, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. de S.*

86. Τὰ μεγάλα] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. *Icar.* c. 22. pro πάνυ, μεγάλως reponimus eſt. *M. de S.*

Τὰ μεγάλα] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μεγάλως ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parum* oppenatur a *Pul-*

luce

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

δαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταμαθεῖν, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀφαπλιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συμπιβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐδὲ γὰρ ἂν λέγων ἄν τις προσβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἀδιάλειπτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ θαυμάζων, καὶ ὑπερτιθέμενος.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

ΑΝΑΧ. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἀδένος μεγάλου ἕνεκα ὠφλημένας ὑμῖν, ἔτε πατρίδος κινδυνευούσης, ἔτε χώρας πορθουμένης, ἔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροί ἂν εἶεν, ἄριστοι ὦ, ὡς φῂς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψαμ-

[f] Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. [g] Ἄλεσθον] Ἄλεσθαι W. male. [h] Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luco III. 88.) Sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi), ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Macrobian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἐν θαύματος ἄξιον εἰ μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος πάρεστι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV, c. 61. f. μικρὸς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἦν δὲ ὁ τόπος τῆς Λακωνικῆς μικρὸς μὲ τὸ μέγεθος. Et ſic rerum ibid. c. 11. pr. Et c. 23. καταμαρίζουσι τὸ μεγέθει σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de leporis animali, μεγέθει, ἤτοι μήκει, ἤτις μικρὸς τὸ ὕψος. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ami-*

φάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλοις καὶ κοτίνοις ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντων οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνουσιν;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν, ἣν φιλοσοφοῦμεν [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκατεμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἧκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν καλαγνοίην, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien-sibus ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνουσι] Λαβόντες W. & marg. *A1.* c Μηδέπω] Sic W. & marg. *A1W.* Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* f Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A1.* Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπώπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἕλκη πυά. ὅτις γὰρ οἱ ὀφθαλμοί. *G.*

bignis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μαγίδη legere malit, τὰ κάλλιστα μάλα, me non repugnantem habebit. *J.F.R.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obs. Philol. p. 142. probatque ὑπώπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte, sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Aret.* frequens. *J.F.R.*

99. Μαθόντα] Sic M. melius quam in Impress. μα-

δὼ

hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Universa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus: haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se fe-

καίων καὶ [g] ξένου, προειλόμην σε κλέος, ἐπεὶ σοῦ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τ' ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε σὺκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος προσκαθεζόμην, ἕως ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούσαιμι περὶ πολιτείας [i] τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ τὰ μέρη σκεπτέον, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τ' ἄλλων ὅσα ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τὰ νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τῷ βελτίονι, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξιμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προστεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ ἀναγκάζειν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τ' ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινός γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ σέλινος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ' ἀνθρώπων

[g] ξένου] Sic W. & Fl. ξένου Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn. [k] Διέξιμι] Restitutum ex W. Διεξίωμι Edd. priores.

Nicol. M. du S.

4. Οἰκοῦσι] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae οἰκοῦσι legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. M. du S.

29. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum aut sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum codicem eam rejicere, religio fuit. J. F. R.

27. Τι] L. τε quamvis M. etiam agnoscat τι. Idem Anonymum conjecisse video, qui τε margini codicis sui adscripsit. M. du S.

36. Διέξιμι] Sic recte W. In Impress. Διξίμι. M. du S.

45. Πρόκειται ἀγὼν] Sic ἡ προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura similia L. Bos. Addiderat Cl. Hemsterh. etiam videnda. Synes. Ep. 100. p. 239. D. Et Basil. Seleuc. initio Gr. I. J. F. R.

σαν εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῆ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τὴν πολιτικὴν, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτὴν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνάπαντα τὰ κάλλιστα, ὅσα ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ φίλοι τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τῶν ἀγώνων ἐκείνων ἀπείργασται· ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγῇ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, οὗ κατέαξα τὸν παναθήναιον. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφεύγει τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῄς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἄν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μήθ' ἑκείνων

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Παντοίων L. & marg. *Alii*. b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως *Fl.* & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M. du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἀτίδαιον. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona ὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὕτως, ita crebro ὕτως consona etiam sequente exaratum vides. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi ὕτως ποτε, ὕτως φασὶ, ὕτως λέγει &c. invenies perpetuo. Item ὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. ὕτως φυλὴ, ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὕτως μοῦσ. *Dead. Sic.* III. c. 8. ὕτως ἔτι. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri; quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾷν, εἴ τινα ἴδωμι σεμνυνόμενον κατίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ὅπῃ τ' ἄκτιν, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσε) γὰ) οὐδὲ τ' ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τ' γὰ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνῳ ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι· ἡ δὲ ὥρα τὸ ἔτους, [f] ὅτι τὸ συριώδεστατόν ἐστι τοῦ ἀέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τ' ἀέρα ξηρὸν καὶ ἀφυᾶ τιθέντος, ὅτε τε ἥλιος καὶ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ἐφορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλεμένῳ ὅμοιος, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τ' ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰ) οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τ' ἀκτῖνα κωλύσῃ καθικνεῖσθαι τ' κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν.

Καὶ

d Ἔπι] Sic recte P. aliaeque. Ἔπει male *J. Fl.* e Φλογώδη] Φλογμώδη W. f Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ; *Pell.* g Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest *J. & Vt.* Abest in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ὅτου, aliis ὅτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando ε ultimum videantur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J.F.R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀπίωμεν, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non abſimilia ab eo adducta conferas. *J.F.R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pellesii* conjecturam recipiendam arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Ἀφῷ — πάντα καταφλέγοντος] Canis ſidus, quae & canicula, ardentiſſimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Auguſti calendas est. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G.C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅπως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμους, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρῳ πάντως ὀρθὸν ἀμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐγχείαλα ὁπόσα οἶει ἀληλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. ὑδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτίκα, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ὤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δύξας σε, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μελεπαίδευτός με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut melliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me instituëris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

[a] Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. [b] Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁμολογήσουσιν. [c] Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. *M*1. Ὅσῳ Edd. priores. [d] Αὐτῷ] Αὐτῇ *Fl.* Sed vulgatum firmat M.

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἑλληνὶς ἡ φράσις τῆς παροιμιώδους παραπαιτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθως Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυσχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούω γὰρ τὸ μέμνησο. ὅταν δὲ ἐνταῦθα ἀλλαχοῦ ἀλλαχοῦ πρόσωπον ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμους (3) προσέξῃς οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ' ἔνθα (4) ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. (5) Ἐλλείπει γὰρ τὸ σκόπει, ὃ ἢ τὸ τοιοῦτον ὅπως. ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν (6) δὲ ἄνωθεν τὸν λόγον λέγω τῷ καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμους προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπιλάβου, ὡς καφέρφρον τὸ λεγόμενον. ὅτι ὅταν καὶ ἐλλιπῶς ἔχωσι (7) τοῦτο ποιοῦσι. καὶ ὅταν τῷ ἐλλιπῶς ἀναπληροῦσθαι. *V.*

(1) Ἑλληνὶς] Ἑλληνὶς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει διαιρῶν. Ἀττικὸν. καὶ ὅρα ὅπως ἐ προσέξεις κ. τ. ἑ. ἐ. ἰ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὲς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξῃς] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ἐ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa Luciani exponit. *J. F. R.*

(4) Ἄν σοι] Αὐτοῖ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Λέγεται *Clericus* ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνωθεν] Ἀ' ὧν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτοι M. Sed eodem versu ἐλλιπῶς iterum editum, quod facile in ἰλλιπῶς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὄψει, i. e. ὄψει ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis aliis ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὄψει ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino diſcere, quae proſunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſores cum diſſimulatione vos eſſe in ſermonibus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc antiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legibus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe

ἀλλὰ βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστῆσαι παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

[e] Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφήσθω *F.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. [f] Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. [g] Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *F.* & *V2.* [h] Ἑωρακὼς] Ἐωρακὼς M. male. [i] Σὲ] Omiſſum in M. [k] Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. [l] Ἐπίσαιτο] Ἐπίσαιτο W. male.

ſus καὶ ὅπως μὴ παλιλογήσῃς. Et ſic *Eurip.* quem adducit, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ θρεπτὸν, &c. Quia tamen μὴ πουήσῃς ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *J. F. R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅτι, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Phal. β.* c. 2. *M. du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅτι intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅτι adeo habere quo referatur; quumque mox τὰ μέγιστα ſequatur, ὅτι eo cupidius adripui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *J. F. R.*

18. Οὐδὲν — ἀποπειρώμενον αὐτὸν] Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποπειρᾶσθαι enim cum duplici accuſativo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποπειράτω τι λόγῳ τινὰ conſtrui ſolet. *J. F. R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲρ Κτησιφῶντος conſulat. *G. C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφήσθω. *M. du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *J. F. R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οὗτερ ἦσαν δῆμα. *F. G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M. du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proem. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph. ἐπκδ. Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *J. B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M. du S.*

ση, [a] εὐδαιμονήσεις. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι καὶ ἀντιρρῶ, ἤν τί μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθωμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὅτι ψυχρὸν τὸ λίθος. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους ἀθλαβοῦντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀφαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ ἐμὲ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με καὶ καθ' ἓν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι καὶ τοῦτ' ἐρεῖν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ ἀπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ὑπολανθάνωμαι τὰ πρῶτα, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπάρξει.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξύ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ ἀφαιρήσῃ αὐτῷ τὸ μῆκος. ἢν μὴν μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιμι. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ

quoque. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi veluti legislatori: & contradicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & voluptationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσεις] Εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. b Πειστέον] Πειστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* c Συνηρφεῖ] Recepi ex M. & *S.* Συνηρφεῖ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι *Fl.* Prius cett. & M.

50. Συνηρφεῖ] M. *S.* & *A.* Reliquae συνηρφεῖ mendose. *M.du S.*

70. Διακόψῃς] Lego Ἀφαιρήσῃς. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aoriſt. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀπόδοσι ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἢν θρίξῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] I. est. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. *F.G.* Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου] Sic infra Οἰκ. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. *M.du S.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φόνου] Subaudi *δίκαι*. *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέσῳ] Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ἐν μέσῳ *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps, suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemsh.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οἱ ἐν μέσῳ ἑστῶτες ὑπάτου, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique oppani τὸ *φυγοδικεῖν reum*; vid. tamen exempla plusc. adferentem Rev. *Jac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gataherum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III. 7. fru-

stra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causſas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *causſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam induçat causſae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causſam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, παρ' τὰς φονικὰς ἡμῶν δίκας δικάζει, πάτριον ὕτω ποιῆν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τ' πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαιᾶς δικάτοιλες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τ κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲ διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζοντες τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲ περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούσα· ἢν δέ τις ἢ προίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινωσιν ἔξωθεν ἐπάγων τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὀπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται)· παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐᾶν λῆρεῖν πρὸς τ βουλὴν, καὶ περιπίπτειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέπουσιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔννομε, καὶ κατ' τ δ βουλῆς μοι νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος· ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγῃ, ἐξέστω ὑπομιμνύειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τ συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαί τοι ὑποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ καὶ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

77. Φόνου] Ὅτι οὐ Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς· οἱ δὲ Παῦλον τ θεῖον μαθόντες ταύτην ποιοῦνται ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Actor. XVII. 19.] ἐ χρὴ θαυμάζειν ἢ λεληθυῖαν ἱστορῶν. καινότητα ἱστορούμενον δημοσίαν τινὰ ἂν ἄλλο ἐποίουν καθιστᾶναι ἢ τοῖς ἐπισταμένοις δυναμένοις, ἵνα τι σεμνῶν ἐ λόγων ἐξετασίας; εἰ τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προσέθηλο, καὶ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένα, οἷς ἡ ἐξεταστὴς τῶ λόγου παρ' Ἕλλησιν προσμαρτυρεῖται. M.

a Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec *Salm.* quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. *J. F. R.*

stra mancum pronuntiat. *J. F. R.*

84. Ἢν δέ τις ἢ προίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur; rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίου ἐ παθῶν. *G. C.*

90. Περιπίπτειν] Περιαίρειν legit Interpres. *F. G.*

Περιπίπτειν — σὺν τοῖς λόγοις] De hoc pleonasmo praepositionis σὺν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. *J. F. R.*

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέπουσιν] Divus Paul. ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. *J. Elsner.* neque hanc Luciani praeteriit. *J. F. R.*

ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ὑπὲρ τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδίδαξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ὑπὲρ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔδοξε μοι) τὸ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀφ' βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σωμάτι τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν εἰς εὐοδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ ἀφιστάντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλαισθανόμενοι, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλῶς σκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περιτετειχισμένον ὦμεν.

qtioſi ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtaturmus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιτιφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τι ὑφυῶς ἀφεύρηται, βέλτιον παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαῦλα ἴσχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεταμοσμοῖτ'. At prius eſt ἐπιτηδειότερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μείζω μὲν προσίενται ἐπὶ πλεῖστα ἔτη, σκάπτουσι, καὶ ἀμφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλαπτοῖτο legendum, praeceſſit enim ἔτι. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυται. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνεται. & alibi ἱερεῖα θύσουσι. Sic & apud *Aelianum*, ὁ πιὼν δυοῖν. & ἀνθρωπότατά ἐστι. pluraque talia. *J. F.*

Ἐφ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἐφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius eſt. Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσεποιοῦντο. Et alibi paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam adferrem *Long. Paſt* 2. p. 61. Ed. *Witz.* ἀπέλειτο ἡ ναῦς ὑπὸ τῶν πνευμάτων. *Alciphr.* I. 29. p. 110. βυλόμενον σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ τῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστεττόμενα θράσει. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, [c] nascitur in illis, & ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus consistentia; tum jam assumtos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant,

πεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς γοῦν τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναλοφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν τὴν παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω πολὺ [e] γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [e] Γίγνοιντο] Ita Edd. omnes & M.

[d] Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *Aldi.* Ἀφ' Edd.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, sed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. s. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δίδωσι ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. *J. F. B.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Fens.* In omnibus libris nostris mendose γίγνοιτε, cum sequatur mox μεταχειρωμένοις. *M. du S.*

Γίγνοιτο] Facile largior *Fensio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire sequenti μεταχειρωμένοις, & Lucianum forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit (quod ipse *Fensius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἴδια διαφέροντα, καὶ — ὑπάρχειν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπάρχον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in Orybas. p. 174. qui ταῦτα μὲν δὴ οὕτω ἔχει ἄνω; ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτακτότερα γίγνοιτο omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνοιτο. At si quid mutandum, μεταχειρωμένοις potius pro μεταχειρωμένοις scriberem, quia γίγνοιτο dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuisset; si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιτ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis qui singularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti solet, ut observat

ἔχοντα μεταποιοῦντο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι ἂν πρόσγεια καὶ ταπεινὰ ᾖ, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέγειν διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλλικομήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κἀκεῖνοι μιμεῖσθαι, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά. καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· εἰ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσομεν, ἐξ ἀρχῆς προῃρεῖσθαι εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, καὶ τὸν μὲν κήρυκα, καὶ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην, ὃς

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac teneras, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam crassitiem aliquam surculus habet, tum & superflua putatione resecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra causſam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non expectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδίντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζουσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἑαυτῷ *Fl.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἄρειον. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Asin.* c. 10. πλαγὰς ἴσχει πλείω λαύσας. Immo & βελτίω, μουσίζω, καλλίω ex *Aristaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & singularis cum plurali personae permisceatur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. ἀνεπύθοντο τὰς ἄνδρας — τί δὲ ταῦτα λέγεις; ibid. p. 202. φάρμακα παρέσκευον — φλόγα δὲ ἐπιβαλὼν οὐκ ἐπαύσας. Et ep. XV. ἔγνωμεν & ἐπεστάλην. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς πνευματικοὶ ὄντες καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον —, σεαυτὸν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περιβαλὼν — καὶ ἀφῆκεν, cui adde *Evang. Luc.* V. 4. ἐπιστάγματι — καὶ χαλάσατε. Et *Elian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, καὶ πίνουσιν ἐπιπάσσουσι. *J. F. R.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres *Aristoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G. C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Περὶ & *Strabo* I. *M. du S.*

64. Ἐπιλέγειν] Conf. supra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemsterhusio.* Adde 2. *Ver. Hist.* §. 36. *J. F. R.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adscripserat *Solan.* At nescio unum prorsus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantam extra causam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Hi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

τῶν σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ λεγοντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὲ δὴ τοὺς [e] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδεν τῇ βουλῇ πρόσιμον ἐπινενόηται; ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τὴν ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν ἀγωνῆ, γυμνάσια, καὶ ἀγωνίσεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῆς ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεως, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιπλαράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ ἀπὸ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τοῦ περὶ αὐτῶν ἀσκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν [f] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ἀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμᾶς ἀνα-

[e] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμμ.] Non adest ἅμα in Mss. Graev. Adest quidem in cett. Sed Bl. & W. ἅμα γεγραμμένους habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σωστέον habuimus supra *Paras.* c. 8. & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro ἡμαρτῆσθαι I. *Ver. Hist.* c. 6. *Asin.* c. 13. &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. *J.F.R.*

93. Προλήψεων] Conf. supra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. du S.*

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκειται) ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, *quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abest, quin monente *Graevio*, ac praecunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τῷ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγ— inveniretur, una cum illo textum est. *J.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut ut avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ὀνομάζομεν). ἢ μὴν καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν διὰ κωμῳδίας, καὶ τραγῳδίας, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέπωνται, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ λοιδορεῖσθαι καὶ λοιδορεῖν ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὅσ' ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ἔτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ ὑπὸ τοῖς ὁμοίοις ἐλέγχου.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδοὺς, καὶ κωμῳδοὺς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὰ ἐδάτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ὑπερείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦσαν, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ἀλλ' ποιητὴς ἴσως δεξαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας, ὑπ' αὐτά, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veriſimile eſt autem te etiam tibiis canentes quosdam tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

a Σπεύδοιεν] Σπεύδουσι W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiae magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 15. A. & *Plut.* Cautum etiam Atheuis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe pati queant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις ὡδηγούμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅσῳ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καλαγυμνάζομεν. ἐπειδὰν αὐτὰ, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπει δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύει ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καλαμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀῤῥηκτότερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου ἀῤῥαθήσεσθαι. ἐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἐκτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζοντες τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐῤῥωμένους καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννευκότες παλαίουσι, καλαπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δυνασθαι, καὶ εἰς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν μὲν

b Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. *c* Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. *d* Σκύτη] Σκύτη *Ald.* Sed correctum in marg. *e* Συννευκότες] Sic W. Συνευ. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κράτη — κεχνότα παμμόγιδες] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥῆσις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. di-

cta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe συνευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀφορμήματα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ πολὺ ἀφίκοιντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἶσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα παριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ὕστερον ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ ἀφαπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργατόμεθα, καὶ κῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἕσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἐν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, καὶ πολυσαρκίαν λέγω, καὶ λευκὴν, καὶ ἀσαρκίαν μὴ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν

quidem primum & maximum ſine controverſia ſibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labore ſubiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipſum parvum eſt. Uſu enim inde edocentur, ſi quando opus ſit iſta diſciplina in armis. Manifeſtum enim eſt, futurum, ut celerius hoſtem etiam talis vir complexus ſupplantatum dejiciat, & ipſe ſi ceciderit, ſurgere facilius poſſit. Nempe, Anacharſi, ad illud in armis certamen ſuppeditare ſtudemus omnia, putamusque multo melioribus nos uſuros his, qui ita exercitati ſint, cum prius nuda illorum corpora ſubigendo laboribus valentiora & robuſtiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipſum gravia adverſariis.

25. Vides enim, puto, quid ſequatur, quales futuros eſſe armatos probabile ſit, qui nudi etiam metum hoſtibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae ſe ferant, qualia

[a] Συμπλακεὶς] Συμπλακεὶς W. [b] Τοῦτο] Τοῦτο M.

priſcis aderat ante σὺν, quaſi ſeparatus eſſet ſenſus, & nominativus adeo abſolutus, qui jam, ut Cl. *Geſn.* quoque voluit, a praemiſſis pendet. De nominativo illo abſoluto alibi agemus, ſi uſus poſtulaverit, quod Index commonſtrabit. Qui vero periodum hanc ſeparatam volunt, poſſunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentiſſima ellipſi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De σὺν — δὴ autem ſic polito conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hiſt.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Paſt.* III. 110. σὺν ἴλαθον αὐτὴν δὴ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *F. F. R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιτο. *F. F. R.*

99. Ἄργων] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mus.* Ἐγκ. c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδοῦσί τε — ῥεύματα] Supra ad I. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi παλαιοῦ οἴνου ῥεύσει ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτου editum culpa operarum) haec verba adferens ſcripſi ῥεύσεται, quia ſic legebam in *Funs.* (etſi male ῥεύσῃ typis in ea deſcriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύματα habere video, quod mutaſſem, ſi plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥεύσεα magis obvium, quam ῥεύματα. Eſt tamen ap. *Homer.* Il. Υ. 367. χαῖται δ' ἱππείοισι μετ' ἀνθεμόεσσι ἐοίκασι, quod *Schol.* interpretatur ἐκτεταμέναις, ἰσοσείλοις; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἰδοῦσι ῥεύματα ὁ παιδίσκος, quod ipſe exponit eadem forma dici, qua ἀφαπόσμαι, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & ſupra l. d. id activa ſive tranſitiva poteſtate, accuſativo junctum habuerimus, quod *Solan.* fruſtra ſuſpectum habebat ratione accuſativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo χοᾶς ῥεύσας γάλα ϑ μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque ſtructura loci iſtius in I. *Ver. Hiſt.* poterit eadem ratione ſtare, ſi conſtruxeris, παλαιοῦ ὁμοιοτάτῳ ῥεύσει οἴνῳ, μάλιστα οἷον ὁ χιὼν ἐστὶ, ut Cl. *Geſn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare ſimile eſſe vinum fluenti, quod revera vinum vexiſſe adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: παλαιοῦ ῥεύσει οἴνου ὁμοιότατον &c. ut ſimilitudo referatur ad ſpeciem

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſtibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *F.F.R.*

14. Ἀπολαύσοῦσι] Cum ἀπολάμποντος ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντ᾽ conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. γιλπότερον ποιεῖ τ᾽ ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco γιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *F.F.R.*

χῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τ᾽ κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, ὥστε ῥιχνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, ὥστε ἀπλήθεις ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲ ἀχρεῖον τ᾽ σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρείχετο, ἀμιγὲς τῦ φαύλου [g] περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τ᾽ πυρὸν, τῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τ᾽ μὲ ἄχνην καὶ τὺς ἀθέρας ἀπο-

c Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. *d* Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέοντα *J.* Vulgatum ſervat M. *e* Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. *f* Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *g* Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένα M. *h* Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰς τῦ ἀσταχύος κύστεις. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἱμαλῆ ῥεομένῳ quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *F.F.R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M.du S.*

5. Τὸ μισημόρμυον] I. e. κατὰ τὸ μισο— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *F.F.R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμαλω ἐγὼ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας ἔρχεσθαι & ἴέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver. Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγίνετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *F.F.R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* ne-

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τ' καρπὸν [a] διευχρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀφέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀδενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τ' καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τ' ἄχνην (αὖθις γὰρ ὅπι τ' λικμώντα ἐπάνειμι) ταχὺν ἂν, οἶμαι, πολλῷ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιγαμμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταυθείη. ὁ τοίνυν ὑδὲ νόσος, ὑδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ὑπικρατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφραχ' πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ὅπι λύμη τῷ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὑπάρχον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt; fructum autem purum separant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διδυχρινοῦντα] Διαχρινοῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. b Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. c Τὰ ἔνδοθεν] Ἔνδοθέν τι W. omisso τὰ. d Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. e Ἐνδιδοῦν] Sic *Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S.* Ἐνδιδὸν W.

24. Διδυχρινοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, περιφασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε καὶκεῖνα διευκρινῶ, τὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τῆς πυρᾶς. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδ δοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario *ἐνδιδὸν* facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac δίδους, δῦσα, ὦν, a δίδυμι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεσθαι τάφου εἰ δέοι] Pro τάφου recte viderunt Eruditi reponendum τάφρου. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφου εἰ δέοι] Τάφρου. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπεράλλεσθαι τάφου] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρου. *J. G. G.*

Ibid. Τάφρου] Mf. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. In aliis male τάφου legitur. *M. du S.*

Τάφρου] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem ex-

repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum jactavit in aërem, &

σμῶν, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποχείμων, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἑπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἀπεργάζεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐπίζηλοι, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπικαιρίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερείσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα σὺν ἀκοντίοις βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, σφαιρικὸς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχον, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *Ald. W.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amst. S. J. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. P. *Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic est in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν σφαιρικὸς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἐκαλεῖτο. *G.* 67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. *G.*

se putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum praestantes, rescribere jubet ἀλτῆρες, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. Il. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* scribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Disci haec elegans & suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος. ubi etiam discrimen observat inter discum & σόλον. Scholiasta σόλιον scribit; quae vox an & alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. Ψ. 826. ubi σόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόῤῥω] Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτέω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πάρρω, Φιλοπιμήμονες, ὅστις ὀπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἄνερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ὀπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὀπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὀλισθον ἀνάγκη πλείω [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ὕστερον ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρῶντα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφαρπάζεσθαι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἴ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' οὗτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μέντοι κόνιν [g] τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληκε Fl. & W. male. c Τὸ ὀλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τοὐναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V.c. 2. & scribe τὸ ὄλισθον. M. du S. Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλείων esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. J. F. R.

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. M. du S.

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχθύσι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. M. du S.

7. Κόνις] *Plut. π. τυ π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ & τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλοσθένους τοὺς ἰδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. M. du S.

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Fugitivae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quod præ lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem insperſus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ἅτε γλιχρότητος, ἐθίζονται [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὰ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐχχεόμενον ἐπιπαχυμένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸ ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ σιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν προσησάμην πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιαιτημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ [k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι κόνιν καὶ τὸν πηλόν, ἑροίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὐξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεγκλίνων καὶ συγκεκροῦσθαι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τὸ αἷμα.

Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ δέοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πλησίοις ὄντες, ὡς μὴ ἐπιστρατεύσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῆς. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, πλὴ μηδὲν τῆς αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργ-

[h] Διαδιδράσκον] Διαδιδρασκόμενον W. & marg. *Ar.* Vulgatum tenet *Fl.* [i] Καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] Διαῤῥεῖν] Διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J.F.R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ λαπλύναι. &c. *F.G.*

Ἀποπλύναι] Ita necessario legendum pro vulgato λαπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* λαπλύνας legere; licet enim ἕλῃ λαπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ λαπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J.F.R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Coactus. F.G.* Supra *Gall.* c. 24. ἕξις συγκεκροτημένη. *Equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et παντηγύρεις παιδοῦσι συγκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκραμένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτὸς ἔτι ὑγιὴς — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* *J.F.R.*

36. Ἐσ-

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἔσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσα.

neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν πόλε ὑμῖν ὀπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προΐτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δειλίοντες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατόπιν γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ ἀφάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὰ πήχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμεῖς δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἀκαθίξετε τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. ἀτὰρ καλάμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἔστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀλίγα πόλε ἄν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos, hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subjecto sub galeam: &, per Jovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τάς τε κωμῳδῶν καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. Bt.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. Bt. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι.] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι —— ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. supra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impress. ἐνδείξετε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Ephes.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemsterhusio*. De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

ροι αὐτὺς, ϗ ἐπωδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· Φεύγουσί τε γὰρ, ἢν δέῃ, κοῦφα, ϗ ἢν διώκῃσθε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω μεγάλα βαίνοντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ϗ παιδιὰ ἄλλως, ϗ ἀγρυπνίαι δεῖσθαι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ϗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μὲν παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μὲν κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν. ὥστε [g] ἀφέντας τὴν κόνιν ϗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα [i] διδόντες τὰ ἀκόντια, ϗ οἷα ἀγαφέρεται πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μὲν συρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ϗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ϗ θώραξ, ϗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ὑπεσόντων.

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ϗ γέρρον] Γέρρον τὸ πλέγμα σκύτεσμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ αὐτοὶ ἀσπίδι ἐχρῶντο Σκύθαι οὐ τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. φέρεται δὲ ϗ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γέρραινα ξία ϗ εἴρηται ἐπὶ τῆς (3) αἰδοίων. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῆς αἰγῶν τάθηκα τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῆς (4) σκηνῆς, ϗ τῆς ἀσφραγισμάτων, (5) οἷον ϗ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν. ϗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, ἀφ' οὗτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἦσι (7) οὐ αἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους ἀφιᾶσι. ϗ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος ϗ μοχλοῦ, τροπικῶς παρείληφε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπασμένοι *Vi.* V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὶν γὰρ γέρραιναξία] In editis erat μὶν γὰρ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. *Abb.* vero γέρραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γὰρ —— γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γέρραιναξία.

(3) Αἰδοίων] In V. —δίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculе factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὸ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: ταυτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ ἐγρὶ Φερεκράτης, γέρρους ἀποσαυρῶντας.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J. F. R.*

79. Ἄφοντας] Forsan ἀφέντες. *F. G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J. F. R.*

των. ἰδὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος [b] ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων [c] ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα ἂν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] διατέθεικε βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαλόφον ἕνα χράνους πολεμίου ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ὅπλα τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὼ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ πρῶτον γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλα ἐξάγομεν ὅπλα τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, ὅτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ὃ γὼ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ὀπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

armaturae militibus perieritis. Certe si stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos fuscepерunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφίδιον] Ξιφιδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. Fl. c Ἐκείνων Punctum post κε— habet Fl. & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιατέθεικε Fl. quod & adpictum orae AiW. Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπειπερ Fl. & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male Fl. & marg. AiW.

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. J.F.R.

26. Παριζῶσι] Ita W. & Fl. In Impress. περιζ—. M. du S.

27. Ὅσις ἐν ἄσει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. J.B.

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noster Jov. Conf. c. 11. οἱ ἄκαιρόν τι καὶ μηδὲν δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύουσι. Et Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciphr. I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. Herodian. 2. c. 8. f. &c. J.F.R.

32. Πόλιμοι] Imo πολέμιοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen T.

nos moreris, & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur, quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt, ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt, ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτείας. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἔστιν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum, ne ſi in manibus ſint, perdantur; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore ſubigitis, feriendo & exhauriendo ſudoribus, non reponentes ad neceſſitatem illorum robora, ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris, Anacharſi, tale quid cogitare de viribus, quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles: metuis ergo, ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores ef-

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀφ' χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἢν χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδενοῦς δεινῆς ἐπεγόντος, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, οὐ τα μιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦν

[g] Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιζώσασθαι Edd. hac priores. [h] Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκῃ minus bene M. [i] Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. [k] Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl.* [l] Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτεύσασθαι W. & marg. *Ar.* [m] Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Toξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συσχὼν οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιδουμένων habet. *M. du S.*

Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τι. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis Φείδεσθ, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, ſed *diſpenſantibus.* *J. F. R.*

μεῖ λάθη ἀφαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ-τα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχη τὸ σῶμα καλα-λιπῶσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρού-μενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτῶν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, καὶ τ[a] ἡ Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ ἀφορμὴ τ ὕλης ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τ καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καλαμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γοῦν τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲ σῦν ἀναναύσεως ἂν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, ἀφαθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τῆ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τ ὕλης τ χορηγίαν, ὡς ἀφορμὴ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυ-ρᾶς οἶμαι τ ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆς τινος Φροντίδος, καὶ ἀφανοίας ὀξὺ διόρασιν δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάν-τως εἰπέ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶ-σι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυ-θοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῄς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομέ-

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno absciſſo capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acus; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice exiſtit.

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τ Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. *Fl.* nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῆ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. *G.*

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interſit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὸν περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ἀρχόμενος τ μῦθον τῦ Λάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τ μῦθον τ Ἡρῶος. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰολίδης, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & hic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδιπόδου μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τ μῦθον habet Edit. Lascarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. *J.F.R.*

64. Ἐπὶ πυρὸς ἢ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno ipso*

venes certantes, interdum in armis institui-
tis pugnam, sed nudos in medium produ-
citis, calcibusque petendos & feriendos
ostenditis, victoribusque mala datis atque
oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc
faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi,
majorem ita exercitationum amorem in illis
oriturum, si eos, qui primas in his tule-
rint, ita honorari videant, & in mediis
Graecis celebrari praeconio. Ac propterea,
ut qui apud hos exuendi sint, & bono
habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nuda-
ri, & dignissimum se reddit unusquisque
victoria. Praemia vero, ut ante dicebam,
non parva; laus a spectatoribus, & quod
maxime fit insignis, & digito monstratur,
tanquam aequalium suorum praestantissimus.
Proinde multi spectatorum, quibus tempe-
stiva adhuc propter aetatem exercitatio, di-
scedunt non mediocri ab hisce virtutis ac
laborum amore inflammati. Nam si quis,
Anacharsi, bonae famae amorem e vita ex-
pulerit, quid jam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perfi-
cere? Jam vero ex his quoque conjicien-
dum tibi praebeant, quales sint in bellis pro

80 ρες, εἰδέ ποτε ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε τ' ἄμιλ-
λαν, ἀλλὰ γυμνὸς ἐς τὸ μέσον προαγα-
γόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκ-
νυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε;
ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕ τινος ἕνεκα
85 [g] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ
Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν
ὕστως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς
ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ
ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ
90 [i] διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσούτους ἀποδυσόμε-
νοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύ-
νοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκα-
στον αὐτὸν [l] ἀπεργάζωνται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ
ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ
95 παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γε-
νέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον
εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι
πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι
[n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τοιού-
των ἐρετῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ
τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκ-
βάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν
γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσαιτο
ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν
παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ

πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. g Τοῦτο] Οὕτω M. h Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι Fl. Vulgatum probat M. i Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο J. k Τοσούτους] Hoc praetuli ex Fl. & W. Τούτους Edd. vulgo. l Ἀπεργάζωνται] Sic Edd. & M. m Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. n Ἡ] Abest ab M.

sessu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ἐκ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τ' ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent: neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῇ φωτὸς τῇ λύχνῳ est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. J. G.

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. M. du S.

Ἐγγενέσθαι] Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complu-

ria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734. vol. IV. p. 286. J. F. R.

90. Τοσούτους] W. & Fl. In reliquis τούτους. M. du S.

Ibid. Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι] Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἑωυτῷ — ἀποδύσαιτες ἴδητε, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ὦ, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Cl. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi haber. J. F. R.

93. Ἀπεργάζωνται] Ego scribendum putaram ἀπεργάσαιτο, sed nihil mutato opus est. M. du S.

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. Harmon. c. 1. med. J. F. R.

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ὑ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἐπὶ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἐπιδύεταί γάρ τις ἐρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ἐπὶ τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἢ τῳ ἄλλῳ δυσχερεῖ. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιτρωσκομένους, ἄπαγε, θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιὸν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποφάτειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο ἢ τοὺς δυσμενεῖς.

37. Verum quid diceres, ſi coturnitum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἢν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαῖραν πέρι ἢ

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *F. Ald.* fere perpetuo. Σῃ poſt δὲ inſerit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δῆ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύειν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτῳ *M.* d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. *μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid commiſtus illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctiſſimus; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallorum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereresset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἀφεστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὴν Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ μηδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἱμαλίζομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παριστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχωσι πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον ἀφεῖναι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορευθῆναι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείοις τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, [i] ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀναστάντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι [k] νομίσῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς εὐδαιμόνας ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἀφεστηκότων. εἴποι γὰρ ἄν

[e] Παίωσιν] Παίουσιν W. [f] Παριστώσας] Παριστῶντας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *F.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *F. V2.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατιθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *Fl.* & M. [l] Πολεμίων ἀφεστηκότων] Π—ως δ—ις *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *F.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύσειν] Recte Mss. μηδ' ἀπαγορεύσειν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυχερῶν. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύσειν. Nam quis usus est τοῦ προαπαγορεύσειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀφαπτιούντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορευθῆναι ζῶντες. *F.G.G.*

33. Σφαῖρας πέρι] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾶς μαστ.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M.du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orthiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἱμαλίζομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *F.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* εἰκ. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναστάντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατιθέντας. *M.du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur Inter-

ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν ἡ πόλεως εἰκῇ ἀναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτός, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ ταῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι ἡ Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τῆς ἀγωγῆς, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσαιτο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραφε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ πρὸς τοὺς Κρῆτας, ὅτι [c] ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνω, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν. ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

bus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset pulsatus est, an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto subscr. c Ἤκουσεν] Ἤκουεν W. d Οὖ ἐ σὺ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ ἐ σὺ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ ἐ ταῦτα M.

terpres, sed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Versum nempe erat: *hostibus imminentibus*. Sed Gesn. *illam necessitatem imponentibus*. At nec prior verbo, quam Gujet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i.e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Est autem hic tantum variatio τῶ βιαζομένῳ, quod proxime praemissum est; vel poteris ὕστω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. F.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότας. Item V. c. 20. τιμῶν] — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. F.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος —— τῆς ἀγωγῆς] *Obsop.* mihi videre: *Certaminis auctor existens*, quum ferme plane contrarium significet: Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι ἐ ἐκπρόθεσμον τῆς ὁμιλίας, ubi de eo qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus statutum*, adhibetur. F.F.R.

97. Ἐκπρόθεσμον] Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & sic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγᾶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἂν πόλει ὀπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτῳ καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

1 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷος κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ [i] ἀρκούμενός αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σό-

[f] Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr.* B1. & 2. *P. S.* Ἐλιβόρου *J. V2. Ald. Fl. H.* [g] Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. [h] Ἀντερῶν ἂν, Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. [i] Ἀρκούμενός αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρκούμενος ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἰλαυνόμενον *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἐλαύνω autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. 1. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Junianum* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lect. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J. F. R.*

6. Ἀρκουμένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mf. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀρκούμενον ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρκουμένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρκούμενον ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικε κωφῷ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (al Νύμφαι) ἐφίκεσθαι ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil interierit, nam dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρκούμενον ἐν τοῖ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τοῖ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, ὦ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ὦ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ χύτραν κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὴν τοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἅ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut & quae ipse dixisti magis adhuc silentio perpendam, & quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

Ἄξιόν γε θεωρῆσαι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ἃ λεγόμενα, ἃ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δεῦθεν αὐτοῖς [a] αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ [b] ἐκείνοις οἷς ὀδύρονται, ὅ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' ἀδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ὅτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ὅτε εἰ τἀναντίον ἡδέα καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδάν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

DE LUCTU.

OPerae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec, sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ καταδεέστερος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII. Verr. G.C.

18. Ὁμήρῳ] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅιδου] Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis Cael. E. VI. 9. Dicitur autem tartarus a ταράσσω, vel a ταρτηρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματος] Hic pro tartaro ipso; sed deinde in Philops. c. 25. pro introitu ad tartarum. poni. observat Rev. J. Elsner. ad Evang. Luc. XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. J.F.R.

28. Πλούτωνι] Inde & Romanis Dis pater, vel Dis simpliciter. Cic. de Nat. D. II. Terrena autem vis omnis atque natura Ditis Patri dicata est, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris. & Lact. I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In Fl. αὐτῶ est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum Fl. omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & saepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. c. 30. ante med. τὸν αὐτὸν τῆς ἀρετῆς τῆς Ἀριστόμαχον, τὸν ἐπὶ τῷ

morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei causa in supervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *s. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aevo paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipso nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῆ θανάτε δόξας ἔχουσιν. ὅτω γὰ ἔσται φανερὸν, ἐ τῦ ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα διατηδεύουσιν.

Ὁ μὲ δὴ πολὺς ὄμιλ͂ος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλέουσιν, Ὁμήρῳ τε κ) Ἡσιόδῳ, κ) τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς πεὶ τέτων πειθόμενοι, κ) νόμον θέμενοι τ ποίησιν αὐτ͂ῶ, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ κ) πολύχωρον τέτον εἶναι, κ) ζοφερὸν κ) ἀνήλιον, ὅθεν οἷδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζε͂σθαι δοκέντα, πρὸς τὸ κ) καθορᾶν τ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τέτε χάσματ͂ος ἀδελφὸν τῆ Διὸς, Πλέτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τ τὰ τοιαῦτα δαιμόνων τις ἔλεγε) ἀφ' τὸ πλέτειν τοῖς νεκροῖς τὴ προσηγορίᾳ τελιμηθέντα· τέτον δὲ τ Πλέτωνα τ παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, κ) τ κάτω βίον καταστήσαντ͂α [d] τ τοιέτον. κεκληρῶσθαι μὴ γ αὐτὸν ἄρχειν τ ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτὺς, κ) φυλακόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ὅσοι τὸ πρῶτον [e] τ ἀνόδε ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντ͂ος τε͂ αἰῶν͂ος πάνυ ὀλίγων ὑπὲ μεγίστας αἰτίας.

Περιῤῥεῖ͂σθαι δὲ τ χώραν αὐτῆ πολαμοῖς μεγάλοις τε κ) φοβεροῖς, κ) ἐκ μόνον τ ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γ, κ) Πυριφλεγέθοντες, κ) τὰ τοιαῦτα κέκλητ͂αι. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] πρόκεῖται, πρώτη δεχο-

[c] Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *Aldi.* [d] Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adest in cett. [e] Τῆς ἀνόδε ὑφιέμενον] Ita *Fl. Bl. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδῦ ὑφιεμένου *J.* & marg. *Aldi.* [f] Πρόκειται] Πρόκεῖται *J.* & *Va.* Πρόσκειται L. & G.

τὸν γάμου. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἴποις. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τ ἄλλων τ τοιούτων, *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τ ἀετῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit πρόκειται h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit: κατὰ τ τοιοῦτον πρόκειται. ei omnino articulus erit servandus. *J. F. R.*

34. Διεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. supr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται. *Quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* sic interpres. sed scribendum ut Mss. πρόκειται, *Acherusia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mss. Gr. & L. πρόσκει— Edd. πρόκει—. *J.* & *Va.* eam scripturam praefe-

χομένη τὸς ἀπαντῶντας, ἣν μὴ ἔνι ἀφαιρεῖσθαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ, καὶ ἀφαίνήξασθαι πολλὴ· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτίκα ἀφαπλαίη ἐδὲ τὰ νεκρὰ τ' ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore; cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, ἡ πύλη, ἣν ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τ' Φρυρὰν ἐπιτεθραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τριτέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὸς μὲ ἀφικνεμένους φίλιόν τε καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὸς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι διδιττόμενος.

4. Ad ipsum porro descensum & portam, quae adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τ' λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχει μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, καὶ ἃ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, εἰ πίστες τ' πηγῆς, εἰ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῆς.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum susceipit magnum, consitum asphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, & Aegei Theseus *filius*, & Homericus Ulysses, graves & digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent.

6. Dis

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam secutus sum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus est regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsi Graeca vox debuerat eos admonuisse. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æsopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τριτέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Asper. καρχαρόδους. F.G.* Conf. supra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accus.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vs. 34. ibique *Schol.* & *Meurs. J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν & τῷ χάσματι διδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca; ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe abtentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Asphodeli mentionem & *Homerus* fecit, traditque manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio, dicitur λαὸ τ' λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adscripserat ὀνόμασται Florentina recte, & ὠ in contextu dempto ὀ reposuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεις legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Est

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν δὴ Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ δεχὴν συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολύς, Ἐρινύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ὃς μάλιστα ὁδὸν [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐρινύσι παραδόντες, [c] εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, κατὰ λόγον τὸ ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, τρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀναχυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖ-

[b] Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. [c] Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον Fl. sola. [d] Ἐκπέμπουσι] Ἐκπέμπουσι J. sola. [e] Καιόμενοι] Sic Fl. B1. P. &c. recte. Καίμενοι J.

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς γὰρ αὐτῶν. *Parasit.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖ, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκῶν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καλαγωγῶσαι. Et sic *Plaut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐρινύες] Male vertunt Furiae, furiae, *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. Fl. *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum, Ita ἴσμεν pro ἴσμεν vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philops.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod J. habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. ἐς ἄλμην ἐκχέας. Ita εἰς & πρὸς μὲ λαβόλεσι habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὰ — λαβόλεσιν. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλιλοιπὼς ἐκ τῆ βίε. *Gall.* 31. ἐκαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hist.* c. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προσπταίσαντα. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τύχη προσίβαλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι ἐπὶ τὸ Λυβίης. *Long. Past.* III. 117. εἰς κόλπον εἰσήλασεν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἵστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖ. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖ ἵστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

a αὖος ἔφημι, κινδυνεύων ὑπὸ τῆς δίψης ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

ficcus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τὸν μέσον βίον πολλοὶ ὄντες ἔοικα, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; ὑπὸ τῆς ἁφῆς καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὅσα ἐπὶ τάφων· ὡς εἴτῳ μὴ εἴη καλαλελειμμένος ὑπὸς γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ἔστω νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ὕστερος ἰσχυρῶς ἐπεκράτησε τοῖς πολλοῖς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέρουσι ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τῆς παυσιλίας γενησόμενον· εἰ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ ἄρα χωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινητικὸς ὀβολός· εὖ δ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. ὕστερον δ' ἂν, εἰ παραδεξαμένοις τὸν πορθμέα, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῖντο.

1 10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponat, mercedem futuram portitori trajectus, non 5 explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λουσάμενοι αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανὴν τὴν κάτω λίμνην λουτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

a Αὖος] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέρουσι ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὖος] Praetur G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῶν μέσων βίων] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Parif.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J. F. R.*

95. Καθαγιζομένοις] Ea de re jam supra ad Ἔνυπν. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἔνυπν. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J. F. R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic numerus *Davisio* dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. fit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ ἄρα χωρεῖ] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Piger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Gu. s'il passe, s'il court.* *J. F. R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769, b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus; Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J. M. G.*

10. Πορθμεῖα] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὸ πορθμεῖον. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀτὰρ ὁ — τὸ πορθμεῖον etiam dicit *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖον. Item *Catapl.* §. 18. τὸν πορθμεῖον καταβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae

Cl.

lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, & floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omnibus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis inspergitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste decorus & pulcher, & ultra quam fas est coronatus, sublimis jacet & elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, &, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶσιν ἡλιούσῃ τῇ ὁδῷ, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅπου τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φονιωμένας παρειαί. καὶ που καὶ ἐδὼς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ὅπου τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάβοι φωνήν. [d] φησὶ γὰρ ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Pl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bt. P. Fr. H.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia inter πηδάλιον & πηδάλιος dedit in Ed. Lucian. minore, p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πηδάλιος, ait, apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae*, & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λουτροῖς τοὺς πανυστάτους λούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ, ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Junctinus* margini adscripserat *Solan. noster.* Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 92. pr. ὅπου γάρ τις ἀποθάνοι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καθαπαστάμβοι περὶ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦνται] Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, & quia sic quoque c. 2. *Gymnas.* Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας πλίνθῳ καλινδούμενον νεκρῶν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἄστρον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένους λίθους *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem, ubi ait: εἶπεν ἄν πρὸς αὐτὸν ὁ πατήρ. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem, quae brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentien-

te

γοερόν τι φθεγγόμενον, καὶ ὀνομαστέων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδίστου, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καταλιπών, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιησάμενον, καὶ στρατευσάμενον, καὶ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐραθήσῃ, τέκνον, καὶ ἐν συμποσίῳ μὴ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσας, οἰόμενον τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὰ ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δὲ ὢν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτως ἅπαντα ταῦτα ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τῶν παιδὸς [d] ἕνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ὢν ἔοικεν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐθ' ὅ, τι

productis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non commissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & fruituris apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio

[a] Ἔτι] Nihil variat *Fl.* [b] Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* [c] Οὕτως] Et sic *Fl.* [d] Ἕνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P.* [e] Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. V2. P. H.* Γιγνώσκειν *S. A.* Γινόσκειν *J.*

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Ἕνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *J.* εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόοι. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. du S.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πάσχουσιν] Male iterum in vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo eveniat. J.J.*

74. Ματαιάζουσα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαιάζουσα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. *M. du S.*

Ματαιάζουσα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: ὀμοίως εἴρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιάζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενον τὸν κόμην] *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. du S.*

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem crucntare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πρόπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἢ ὅθ' ὅπως κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτε τ βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαιμι ὁποῖός ἐστιν· εἰ γὰρ ἂν ἡ ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν ὡς τι τ δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἶποι δ' ἂν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τ Αἰακὸν καὶ τ Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ τομίου ὑποκρύψαι, καὶ τ πατέρα παῦσαι [g] μαλαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τ κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τ κεφαλήν, τ δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφός, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρός, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] περὶ τ βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὲς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; Οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

[f] Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* [g] Μαλαιάζοντα] Consentiunt *Fl. J. Fr. P.* &c. Μαλαίζοντα *Suid.* [h] Ἢ] *J.* & *V2.* ἤ. Ceterae ἤ. [i] Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δι' ὅτι *J.* ἢ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* [k] Περὶ] Recepi ex *Fl.* nam παρὰ Edd. cett. [l] Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἤ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἤ τί *numquid*, pro ἢ *aut*, scribens. *J. F. R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἢ δ. *Ven.* 2. & hic & supra ἤ, quod magis probo. Sed hic *J.* quae prius ἤ etiam habebat, νὴ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἢ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ τ βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τ βίον reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τ β. ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & sic κατὰ τ βίον sine varietate ibid. c. ult. *J. F. R.*

90. Τοὺς πότους] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *J. F. R.*

93. Διψῆν — πιεῖν] Διψᾶν & πιεῖν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πιεῖν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παρίχω τύπτειν, πιεῖν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πιεῖν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀλφῆ τοῦ ᾱ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique

τῦ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πεινῆν, τῦ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, ἐπέτι διψήσεις, ἐπέτι πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἴχη μοι, ταλαίπωρε, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, ἢ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ἢ πολέμιον, ἢ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσῃ, ἐδὲ συνουσία [b] ἀδιατρέπτῳ, ἐδὲ σπαθήσεις ὑπὲ τέτῳ δὶς ἢ τρὶς τ' ἡμέρας, ὦ τ' συμφορᾶς. ἐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, ἐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶδα πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ ἄφνω τ' παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κἄπα δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ καλαυλειθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τὴν ὀφθαλμὴν ἄφασπάστων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καίντων μετ' ὀλίγον, εἶγε καῦσαί με διεγνώκατε, ὅτε σκότος, ὅτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ἢ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

molius; & non esurire, quam edere; & non frigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, ane getiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

a Διδάξομαι] Servavi scripturam Edd. *S. P.* licet διδάξομαι sit in *F. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* b Διατρέψει] Sic Edd. Διατρέψει G. Διατρέψῃ L. Utrumque tam ἀφατρέψ. quam ἀφτ. adscriptum marg. *As.* c Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καλαφρονηθήσῃ *F. Fl. Ald. Fr.* d Ὅρα] Ἄρα esse in quodam addit *Solan.* & ἄ in *Pell.* non vero satis distincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν τοιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. f Δυνησόμεθα] Restitui ex L. Δυνήσομαι Edd. hac priores.

que sic malunt, servavi, & hic & *Parasit.* c. 38. *F.F.R.*

3. Οὐδὲ συνουσία ἀδιατρέπτῳ] *Non pervertes concubitus*, sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία ἀφατρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. ἀδιατρέπειν est *avertere, abducere.* ἀφατρέψαι *disturquere, corrumpere. F.G.G.*

4. Παρατρέψει] An ἀδιατρέψει; *Marc. Antoninus* de vita sua: ἡ συνουσία ἡμῖν σπαθᾶται ἀδιατρέπτως. Παρατρέψει est, i. e. *asseret te, consumet, conficiet. F.G.*

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati sunt, *non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi ἀδιατρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare* possit. Putabam autem legendum esse ἀδιατρέψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἄριστον, δεῖπνον, ac δόρπον satis indicant, de quibus vid. *Pell.* 6, 102. seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *dissipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, infercendum*, cum significet proprie ipsa thae textoriae ope subtemen intra stamina tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶζ dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exerb. Spanhem.* ad *Aristoph. Nub.* 37. Cogitabam etiam ἡ δυσπαθίης, aegritudine non

affec-

19. *Quid vero me fletus ille veſter juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in ſepulcro ſaxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis deſtillaturum illud ad nos, penetraturumque eſſe ipſos ad inferos? Quod enim ad inferiarum ſacrificia, & ipſi, puto, videtis, eum, quae facillime fuginnt, fumus auferat, ea ad ſuperiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodeſſe inferis: quod autem reliuquitur, pulverem inutilem, niſi forte cineribus veſci nos creditis. Non adeo ſterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium eſt, neque aſphodelus nobis deficit, a vobis cibos non arceſſamus. Itaque, ſic me Tiſiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari ſubiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxiſtis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Τί δέ με ὁ κεκυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ ἐπὶ τοῖς τ αὐλοῖ αὕτη στρουθία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ἀμελὴς τ θρῆνον ἀμέλητα; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τῦ τάφου λίθος ὁ ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τ ἄκρατον ὀπτῆσαι; ἢ νομίζετε καλὰς ἄξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῦ Ἅιδου διΐξειν; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κνισιμώτατον τ παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς ἀπαλλαττόμενος, ἄνω εἰς τ ἀέρα οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τῆς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρηστον, ἐκτὸς εἰ μὴ τ σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πιστεύεται. οὐκ ἔστιν ἄπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τῦ Πλούτωνος χώρα, οὐδ' ὀπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μείζω ἀπαλλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τ Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, πολὺς ἐγένετο ἐπὶ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic Fl. H. P. Bt. Στεφανωμένος *f.* h Ὑμῶν] Sic bene Fl. Fr. P. &c. Ἡμῶν *f.*

20. Αὐλοῖ] Αὐλητὴς δὲ συνεπάλλων ἐπὶ τὰ πάθη τ ἀσυνεχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τῦ θρῆ Εἰαγγελίε. *V.*

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non eſt opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem ſenſu atque ἐπὶ τούτοις *inſuper*: non quo vehementer probem; ſed quod nihil novi rectius. *J.M.G.*

Παρατρῖψαι] Διατρῖψαι facilius concoquo quam παρατρῖψαι. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Geſneri* unius literulae mutatione ſenſum facilem praebens. *J.F.R.*

Ibid. Σπαλήσεις ἐπὶ] I. e. *inſuper*, pro fuſe, bis aut ter in die *ſpalaberis*, vel rem prodiges in ſumptus ſuperfluos. *F.G.*

10. Καὶ λέγειν] Ὅτι λέγειν. *Th.M.* In ἡ conſentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J.F.R.*

13. Καλαλιωθεὶς ὁ ἐπὶ μοίραις] Ἐν ἐπιμοίραις. *In ſuperpoſito monumento.* *Th.M.*

Καλαλιωθεὶς ὁ &c.] En quam facile regulae criticae ſine librorum auctoritate fallere poſſint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus ſuadebat, & ſine mutatione, ſola vocum conjunctione locum ſanare viſus eſt: ſed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri ſuppeditant, & quod forſan conjicere non auſus eſſet, verius eſſe, quilibet videt. *J.F.R.*

17. Διατρίψωμεν] Ita L. recte. In Impr. διατρίψομεν. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* ſatis oſtendit, eam praeteritum quoque exhibere voluiſſe, alioqui ἐστεφανώμενος proparoxytonos dediſſet: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κεκοσμῆσθαι pareret, licet id alias omitti ſatis ſaepe monuerimus. *J.F.R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. ſupra dicta ad c. 9. *J.F.R.*

27. Νοσιμώτατον] Conf. ſupra *Mod.* c. 39. *M. du S.*

35. Μιαιφονώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus*. *F.G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὑπτιασθεὶς, ἀνακλινὰς αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεῖα τειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καλαχρῶν, ὅπου ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσιν.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελληρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] θειχρίᾳ, ὁ δὲ Σκύθης καλεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔστι μυθοῦσθαι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσαλο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obsecro*, si dicat talia conversus mortuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quasi suae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, suas querelas Oillius cantui subjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria conditi Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, siccatum cadaver convivam suum & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-

[a] Διὸς] Omittit *Fl.* [b] Συνειληχότα] Nihil variant Edd. [c] Ὑάλῳ] Ὑάλῃ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ consentiunt nostri Codd. & Edd. [d] Περιχρίᾳ] Emenda θειχόει, vel θειχόῃ, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεῖα τειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφορὰς? Pejus id in edit. *Amst.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχάνω, sive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλοχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demosthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἀδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὑφεὶς αὐτοῦ, καὶ ποικρίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus quos corraserit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *F.F.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic est quem *Homerus* θρήνων ἐξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλοχότα a συλλέγω. *F.G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici posse dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. *F.F.R.*

49. Καλαχρῶν] Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in Lect. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Asin.* c. 52. *F.F.R.*

53. Ἕλλην ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combussisse. *G.C.*

Ἕλλην ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in usu esse desierat VII. 7. Vid. *Meurs.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laert.* 2. D. Non Graeci tamen id soli facitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. Περ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit *Cic.* quod & Assiriis attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. G.C.

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ θειχρίᾳ] Lege ὑάλῳ θεχῃ, seu potius θειχόει. id est, *vitro incrustat.* Indi mortuos incrustasse testantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Pessime interpres: *adipe fusillo oblinit.* *A.E.M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ θειχρίᾳ] Ὑαλῷ magis Atticum esse quam ὕαλῳ, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias, ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὑαλῷ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὑαλῷ dixere Attici, ὕαλῳ communiter Graeci. Περιχρίᾳ autem vel θειχόει pro θειχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo θειχίζω utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες δὲ τὰ σώματα, καὶ θειχίσαντες αὐτοῦ πολὺν ὕαλον. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὸν μέντοι ὕαλον μὴ θειχίζειν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὸν ὕαλον: nec non III. c. 9. &c. non ta-

indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve.

22. Aggesti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, & lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi causssam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χωρῷ.

[e] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφανῆ τὰ, πῶς δ' οὐ ματαιότατα, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνήμασιν, ὥσπερ συναγορεύοντες, καὶ μαρτυροῦντες τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ δεῖπνον, καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὸν γονέα παραμυθοῦνται τοῦ τελευτήσαντος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη τρισὶν ἡμέραις ἐξῆς ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι πότε, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Cl. *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani ἀλεκτρίου aeque satisfaciet ac ἀλεκτόνος. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδοὶ] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gatak.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in sepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vid. Notam ad Nekp. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi servant: Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora.* *Cic.* Tusc. I. 45. & *Herod.* I. 140. Fl. ὑάλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ ἀλεκτρίου] *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi ἀλεκτρίου notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὶν & ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac ἀλφανὶς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Scribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum solutiones ac praeparationes ad conditurum corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemsterh.* ad Nostri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

53. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μισθ.) cum antea illic fuisse non constet. *M. du S.*

59. Δεσμεύων χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνθ' Αἰγυπτίων — ἐνίκων — γενόμενος] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονεῖς εἰς ὑποθήκην δανείου· τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τι μέγιστον ἀπολείπεται, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν τύχωσι ταφῆς. Ubi Cl. *P. Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi passim. *M. du S.*

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὸν τῶ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παντάπασι [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῶ τε τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀποσίτον εἶναι, ἵνα καὶ ἀφορμὴν πρὸς τὸν πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδοῦνται δύο τῶ Ὁμήρου στίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου.

Γαστέρι δ' οὔπω πω θέμις πένθησαι Ἀχαιούς.

Οἱ δὲ ἅπτονται μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μὴ τὸν τελευτῆσαντα φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμενοῦντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὑπηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

amice. *Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias.* Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus:

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

83. Καὶ γάρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπω] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicida, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumnia adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriae gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quae ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualiſque perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſenſus

sus non raro nobis eripere: praesertim (si quemadmodum haec nostra) post graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempestatem saevissimam repente praeterque spem (quasi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam servitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipsis, sed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aestus quidam impotens, omnia sursum ac deorsum miscet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum instituere non sinit. Verum vestra Judices singularis sapientia perspicacitasque non hoc tantum scrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam suppeditat, uti sperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (sicut iste calumniabatur) sed solita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate suscepi, vobis non modo non invidiosum, sed favorabile, plausibileque videatur. Etenim postquam viderem manifesta quadam Deorum benevolentia, post diuturnam ac miserrimam illam servitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigisse, nihil prius curandum nobis esse judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas esset profecta, quo videlicet munus suum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conflabilire tuerique quod largiri non essent gravati, meminissemusque iisdem in manu esse, ut eriperent ingratis, quod optantibus dedissent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre possumus: si beneficium acceptum agnoscamus: si celebremus, si ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem esse volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim isthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accrescat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhaustius est, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male consulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis reposcant, si quod ipsis soliis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obsecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate sua restitutæ libertatis periculosam occasionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, sibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipsas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, nisi sibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus speciosius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui sibi laudem tam eximiam usurpat immeritus. Nullum praemium honestius illustriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impensius accuratiusque spectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta si quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis esse videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo post evincemus. Proinde cum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamsi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa insuper isti creditori sint debiturae. Quae cuncta quum postulare jure potuisset: maluit tamen homo verecundus, unico persoluto, reliqua sibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido sit, possit imperare. Tum illud utrum risu potius, an odio dignum existimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatissimum severissimorum judicum consessum, Thrasonem quendam nobis e comoedia retulit? Sensistis, judices, ut è corona plerique risum tenere nequirent, dum personatus iste Hercules tragoediam illam suam nobis recitabat: de sese terque quaterque tyrannicida, de sapiente illo gladio commilitone suo, qui per se prudens senem interemit: digno videlicet, qui inter sydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus hucis, quibus ampullis facinus illud nobis suum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam fastuoso vultu, quam arrogantibus supercilliis, quam stupidis oculis, suum ipse vobis encomium detonabat? Quaeso, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortissimo gladio, qui vel sine me, meas vices, ubi lubebit, acturus est. Quis tandem istam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidisset? Haec quoque me causa, Judices (neque enim inficiandum est) commovit, ut hujus obsisterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odiosam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim universa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic sese ira tumens in medium ingesserit, quam indigne tulerit victimas Diis servatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, sese unicum esse restitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, suæ dextræ, suo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, Judices, auguramini, si id ad hujus intolerabilem jactantiam, vestra authoritas, vestra comprobatio, si praemium quasi pignus accesserit? Quid, nisi ut tyranno submoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventosæ linguæ, glioriaeque quasi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odiosam istam suam tragoediam ingerat, quotidie dextram istam Herculanam & gladium prodigiosum minitetur? Utrum est hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipsi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi succenses? Quid minitaris oculis? Quid terres supercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo scilicet munere) uti, quum tu sic abutare? qui liberum

li-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te luceſſi ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos ſeſe, niſi te a tyrannicidae praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidae praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiae crimen, ſi imprudentiae infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberae civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiae ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quae quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudae voluntatis praemium a lege flagitare? quae adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non,

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ popinari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut malefica vel deterreat, vel coerceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inſimulationem meræ voluntatis, quæſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut vicißim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, explosus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si conato poſcita ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas aufers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam angusta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi dispendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam. dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, regans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum aequi bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Sæpenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in scenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſ-

gissime abesset, & ignavissimo faveret eventus? Habeat ille sane, quod causetur, excidisse habenas, consternatum equum, fractam rotam, jactet se vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Thersitæ praestitit Achilles, nisi metam prior attigerit, profecto postulandi praemii jus nullum habebit, fortunam suam incusare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen descenderit, ut ejus uteretur conditione, id est, ita demum praemium ferret, si virtuti fortuna favente vicisset. Alioqui si conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis esset opus, quot in Olympicum certamen venissent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui solemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia statuantur, non honoris, sed solatii gratia: verum seriis in rebus, atque adeo periculosis, quaenam obsecro lex unquam mercedem statuit, nisi si quis facinus peregisset: & ita peregisset, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum absis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello servarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aspiravit, quod se telis objecerit, quod non sine multis vulneribus discesserit? Profecto nisi cive servato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi. Judices, ut moenia superarem. Omnia feci, sed depulsus sum? Quantumlibet enisus sit, nisi conscenso muro, nemo tam inverecundus est, ut muralem coronam sibi deberi dicat. Obsidionalem nemo flagitat, nisi depulsa obsidione. Postremo nullus honos petitur, nisi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempestate desertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio est earum rerum, quae navi vehebantur. Quorsum attinet hic tuam jactare peritiam, sudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, sed victus tempestate deseruisti, audebis quicquam ex his quae sunt in navi, tibi vendicare? Aut si ausis, futurum speras, ut quisquam te vel pilum sinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, supplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis esset enisus, quod gnaviter se gesserit in bello, nisi superior discesserit, nisi praescriptum a lege numerum hostium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium sis aggressus. Quod si nemini hominum memoria contigit, define tibi nova spe blandiri, define inaudito exemplo postulare, quod sperare sit improbissimum, dare postulanti stultissimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conscenderis, qua virtute satellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum est fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis est opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non nisi tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, si eodem illo die, quo tu arcem conscendisti, permulti pariter aggressi, sua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemisset: utrum omnes tyrannicidæ praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid si multis strenue rem aggredientibus, uni cuipiam, qui fit omnium ignavissimus (ut non semper virtuti respondet fortuna) cum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, sed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortasse rursus incipies deplorare, frustra sumptam operam, negabis aequum esse virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, nisi fortunæ suffragio adjuventur. Sed quae tandem potest esse iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, nisi cui cordi sit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequissimam, quisquis sponte ipse recipit. In aleæ ludo (si fas est hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel summum artificem ab imperitissimo superari, si modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum causatur: propterea quod, cui lusus hujus lex non probatur, ei liberum erat non suscipere. Itaque lex quid praestari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praestari possit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod si, postea quam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam steterit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi succenseas. Fortunam, si ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, nisi praestanti. Neque vero existimemus, Judices, istud a majoribus qui hanc legem tulerunt, sine summa ratione fuisse factum, ut conato praemium non esse statuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites istas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non posse, nisi summo civitatis periculo suscipi. Unde futurum prospiciebant, ut si conatui praemium statuissent, temeritate conantium resp. subverteretur potius quam restitueretur. Etenim tyrannis quid aliud est quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic si quis medeatur, ei merces digna proposita est, quam vita demum ferat, si remedium praesentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, nisi certum artificem, qui sua diligentia peritiaque fretus, non sinat hoc licere fortunæ, ut dum ipse salutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi discrimine conatum praemio judicas invitandum esse: an potius poena deterrendum, nisi quod conatus est quispiam, idem praestiterit? Nec illud te sublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget simplici sceleris molitioni, par esse, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propensiorem videri ad compensandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis discedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta est: hujus cum publico reipub. discrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud sit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quae vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, venenicium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenae legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quae lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quae praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitae suae contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quae semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigiliantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quae nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriae debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illae tibi praemium debiturae sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quae non ad bonos mores comparatae, sed malis e moribus natae sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni saeculo fabulantur poetae, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatae. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto meritis precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circumferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sine quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, pernagni portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occido, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunae, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quae vel vero tyrannicidae sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidae praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat iste gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus proderetur praemium, quod aliorum propolita formam modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugientem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo fecas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De eo mox:

mox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo fuisse eris: imo splendidius illhuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam causae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse videare. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea, ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quali vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus satelles quispiam audacior? Quum arx superesset approbe munita, supersent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secure negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta calidum, animosum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosiorem, idque ob ubicinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium e medio tolli. Etenim quo propius ad justi regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in calidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset superesse. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro sene, calido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam illhuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exuit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleratos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praepoſterum, vel perverſum potius quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoicus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos diſcernit, quod philoſophus honeſto metitur ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium ſentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam fit impius, ut illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum fana deſpoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, finamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc eſt, ignem in flumen transferre, an tandem perſuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamaſſe filium, usque adeo in eum omnes vitae ſuae ſpes, voluptates, opesque ſemel contuliſſe, ut illo ſublato, ne minimam quidem vitae cauſam ſibi reliquam eſſe putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex univerſo mortalium genere: non ex hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipso (ſi vis) Promethei ſimulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem tibi fatum acceriverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeſte ferat. Privatis parentibus vel indulgentiſſimis, mulierecularum intemperantiſſimis affectibus mediocris luctus ſufficit, tyranni in filium charitati non niſi ſolam mortem ſatisfacturam eſſe tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omnes: qui tibi compertum eſſe potuit, utro ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in deſperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut ſenex natura ferus, civibus infenſus, vel maxime vellet eſſe ſuperſtes, vel ob id deniquę, quo veterem illam iram, nunc filii necę acerrime exaſperaram irritatamque, Reip. ſuppliciis ſaturaret. Quod ſi alias vitae pertaeſum fuiſſet, haec nimirum una cauſſa poterat illum in vita retinere. Quid autem ſenili animo vindictae cupidius? An neſcis quam impotentes aetas illa concipiat impetus, quo rapiatur aeſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci indignique contumelia laceſſatur? Quae vero potuit eſſe atrocior, quam filii caedes ſic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid ſaevitiae, quicquid immanitatis: ſi qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſupplicium fames, denique ſi quid tyrannicum, id omne ſemel de integro poterat excitare, quaſique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus augur exiſtimaſti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in deliciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, niſi ut ſaeviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſcerpendamque inſiliret? Id ſi non evenit, magna Dus gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra capita fortunasque immiſeris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum noſtris affectibus commune, an confingere ſic adamaſſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua conſtabit divinatio: quae niſi conſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aspires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Poſtremo donemus & hoc tibi, ut praeſciveris, & certum praeciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alio qui fieri nequaquam potuit) perinde eſt ac ſi non praeſcieris, quam praeſcientiae tuae fidem legi facere non poſſis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando iſthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum poſteaquam rem feliciter evenſſe videres, tum demum poſt factum vates eſſe coepiſti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo fortunae beneficium verbis in te tranſmoveres, tragoediam iſtam nobis comminiſci coepiſti, cauſas reperiſti, quibus praeciſſe videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praeſtitiſti, qui tam inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia finxeris, ſaeviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugiſſe: ob unius capitis necem totum tibi non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſupereſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſuſtato eo in quo omne tyrannidis praeſidium collocarit, repente rebus ſuis diffiſum ad inferos abiiſſe. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus eſſe, tametſi ne fucum quidem ullum habent veri, ſi mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos ſuos ſic adamarit, ut non ſpadones ac pallacas longe praeculerit: qui ſic illis indulſerit, ut non ſui, ſectos haberet obſervaretque: qui ſic illis ſit ſiſus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis plus quam in illis fiduciae poſuerit. Ego tibi permultos referre poſſim, qui filios ſic oderint, ut vivos eſſe pati non poſſent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi quis illos e medio ſuomoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſatelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacriſegos: his vitam ſuam mavult committere, qui ſua patria frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, cui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi fiducia, munimentum, praeſidiumque tyrannidis multo tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cautum videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum ſuſtinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? At ſi adverſus patrem obtinebat, mors filio ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid nisi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiae quo deficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno ſuſpecta, filius violentus & inſolens, propter ea quod

quod reliqui illi Barbari solo lucro contenti sunt: Filius illud praemium spectat, tyrannidis successionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem possidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum nescio quid: mane, praesenti, nihil inexpugnatum omittam, urges. Nisi praeter modum adamavit filium, nisi diffisus est, cur sibi mortem conscivit? Ilthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam spem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiserint, ut sibi vim adferret: hoc tantum evincere sat est, te nullis conjecturis hunc exitum certo praescire potuisse, quantumlibet amarit filium: tametsi causa non admodum obscura. Jam deorum si qui fuerunt huic infensi Reip. iras diuturna nostra calamitas satiaverat. Jam propitios nostra vota, nostra sacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille senex Diis atque hominibus dignas admissorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incusserunt, hæ attonitum ad spontaneam sui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugisse, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum esse putabat, qui hoc facinus peregisset. Credebat esse talem, quales audierat esse solere tyrannos, qui magno suæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, nisi ratione probe perspecta, qua possent perficere. Hanc suspicionem Pan ille, aut si quis alius est Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur instare sibi carnificem, sensit adesse necessitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi discrimen erat subeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter spem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diversum exitum fuisse consequutum, pone tyrannum ira percitum, passim cives ad exquisita supplicia rapere, proscribere, jugulare, in exilium agere, possessionibus exuere. Quid hic dices? Non sines, opinor, eorum malorum causam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum esse, si quid fortuito praeter propositum evenerit. At nunc nonne injurium est, quod boni, fortunæ commoditate, praeter spem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectasse minus, quam id quod evenit, vel ipsa res clamitat. Si hoc animo conscendisses arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam spem animo concepisse: nunc casu nescio an metu potius in juvenem incidisti, & tum denique divina ista mens & futurorum praesaga, sed quæ non nisi post eventum sua prodat oracula, te corripuit. Quum esset fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuosa, secum velut ociosus consultare coepit, utrum senem sua dextra dignum existimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipse sibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde describit, nimirum (ut jactat) poëta, quasi spectator astiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum strinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praesciisse se, quod esset eventu consequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quasi videris. Quanto melius tuo commento, id est, fabulæ tuæ fides constitisset, si ita finxisses: te quum perempto juvene, stricto gladio ad senem ire destinasses, repente a tergo adfuisse Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocasse te: vetuisse ne tam luculentum facinus senili caede obscurares, sese citra tuam operam curaturam, ut ille suapte manu, sed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, sed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod est te dignius) repente Deam sepsisse te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otiosus spectator assisteres, nec prius illinc discessisse, quam negotium omne confectum vidisses. Haec si confinxisses, paulo minus malum poëtam te praestitisses? Sed ocium, opinor, non suppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium postulandum rapiente. Nunc vel ipsa te prodit inconstantia, figmentique coarguit. In arcem ascendisti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod sole ipso clarius videri vis. In medio negotio subito, nescio quis Deus, oculos tibi restituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro si veris fidem facere voluisses, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conscenderis, in aedes clanculum irrepseris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, sed ut experireris, si quod tuto facinus posses designare: haec molienti commodum faviisse fortunam: itaque quum adolescentem solum atque incustoditum offendisses (ut est ea nimirum aetas securior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud scio (ut mores illius erant) multo vino sepultum, atque immodica libidine defessum, fortiter jugulasse scilicet, & somnum illi cum morte, id est, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxisse: deinde ubi jam cardines procul stridere coepissent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugisse, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec sicarii solent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitasse te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, semotasque mundi latebras animo circumspectantem, in quibus abditus posses irritati patris saevitiam fallere. Jamque te ad spontaneum exilium accincto, repente in vulgus exisse famam, liberam esse civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugisse, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ catastrophen immutasse te animum, & qui prius de salute fueras sollicitus, protinus ad praemii spem arrectum fuisse, lucrique aviditate, priusquam ti-

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, profiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuæ virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturæ consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa commiscris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas supersesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium iic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur, & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ solent, quum haerent in explicando tragoediæ argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternæ mortis, qui gladium quo se ferret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre putas, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: reliquisti rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quæ si feliciter, mirentur omnes: si infeliciter, merito accidisse dicant. At quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus dissertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

ses:

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiliſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit aegrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: *non effugiet temeritatis* crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porro ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quae culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quae tu nihil intereſſe dicebas. Primum non ſtatim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur; partim a legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus aeſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit praemii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praeſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imo poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunae arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit, hoc nomine lex te non poſtulat: at *idem ſi male eveniſſet*, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolum non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an ſimplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentiſſime filium adamabat, in illum omnem familiae curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque haec de privato ſene cum fide dicet, quae tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te ſciſſe, praevidiſſe futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitae oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabilius ſua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miſeri patris malis exſaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem cauſae qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec praeſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. *Alioqui futurum fuiſſe*, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis ſuſpicione, quod cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multo minus idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum praeſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quod tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imo ipſi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, ſepultura prohibitus, quod civitati citra cauſam idoneam civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiae & ſororis, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicae periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quartum illud praeſidium, Judices, quod iſte tutiſſimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolum ſit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac poenam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam ſi hunc eventum Dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, ſi tyrannum ſuae furiae non eſſent ultae? Di quidvis potius dederint, quam iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidae praemium peteres? An potius nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quae dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur, Quando autem antehac unquam fando

de auditum est, duos una in civitate sedisse tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alveariibus duo se reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem lustris non convenit duobus inter se leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides necessario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuisse mavis in patre, an in filio? Si juvenis adversus senem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium postulas? Tyranni partes adjuvisti, non Reipub. Sin patri cessit: quid tandem illum vocare potes, nisi tyranni vel praefectum, aut satellitem? Quandoquidem seniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adolescentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, sed pro causae tuae commoditate comminiscebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in personis situm est, nullam habuisti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam senem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob senectam exuisset: non secus atque mala, quae natura acerba, tempore mitescunt, & in alium abeunt succum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo succedentem. Privatus pater familias non fert filium se vivo successorem: & tu vis isthuc credi in tyranno? Ille non sinit ullum è liberis rem domesticam ex animi sui libidine moderari: & tyrannus sese veluti abdicans imperio, negocium omne in adolescentem rejecerat? Non dubito, quin & ipse videris, quam dura sint ista, & quam a communi sensu abhorrentia. Verum quid faceres, nisi tales personas induxisses, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeso te, an unquam auditum est Tyrannum aetate mitescere? Quando tu defines ea quae sunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molliscit, limus durescit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exasperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit saevitiam aetas, sed exaggerat. Vis ipsissimam tyrannici ingenii tibi demonstrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis senescit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc testa sunt asperiore. Vulgaribus ingeniis fortasse nonnulla vitia senecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam si plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad scelus, ad crudelitatem natis, scelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre senecta quid potest? Nisi forte libidinem adimit? Quanquam ista Tyrannidis quantula tandem est portio? Sed esto fuerit sane propter aetatem ad voluptates segnior, verum erat fastidiosior: unde fit, ut imbecillior fit ad coitum, ad raptum avidior. Fortasse pauciores huic execabantur ephebi, sed insigniores. Pauciores producebantur virgines, sed exquisitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo simile fastidium optione & varietate vinceret. Hoc ita esse, quot ego tibi testes citare possem, qui quo nobiliores sunt, quo fortuna praestantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitiosissimi senis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus senescere libidinem? Multo secus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis usus capit, quam nostra delectat contumelia. Ut frigeat in sene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, saevitia, nocendi libido. Postremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum sunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, suspicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at senecta, si quid pudoris, si quid humanitatis, si quid melioris ingenii a natura insitum est, id omne multo ac diuturno flagitiorum usu penitus exuit, & prorsum in immanissimam quandam feram abiit. Id ita evenisse, Judices, in execratissimo illo sene, quid ego coner argumentis docere, quum sua cuique memoria abunde satis exemplorum suppeditet? Quod si juvenis sese gerebat insolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide sexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis est omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipso pene tyranno sit ferocior, violentior, sceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil cessit. Quasi vero non sit isthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui solent ex tyrannide capi, ad ipsum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri consuevit: praedae communiter in omnes distribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa scelerata: nisi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat suis, quam sibi ipsi. Solum nomen sibi proprie vendicat. Et in nullos est tyrannus indulgentior, quam in scelerum ministros: quippe quorum opera sentiat suum imperium contineri. Proinde sub unius umbra satelles omnis, omnis ministri, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, si hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, sensimus, experti sumus, nisi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim esset res usqueadeo misero tyrannis, si unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot sacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus similiores? Neque desunt, qui se simulent apud tyrannum sceleribus suis gratiam promeritos esse: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiso tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate fessus, omnem dominatum

in filium transtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iithuc quantum abfit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non possit experimento refellere? Ego tibi complures nominare satellites possum filio insolentiores. Ad haec, verisimillimum est nullius insolentiam minus approbasse senem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique sibi conflari (Callidissimi autem tyranni est, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis possit) vel quod pater etiam pessimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis ministeria alienis quam suis uti mavult. Quod si clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora designabat filius, profecto non tyrannum agebat, sed insolentem satellitem. Sin approbante patre, qualisque per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commissa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obscurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipsi quidem neque pueros emasculant, neque virgines abripiunt, neque proscribunt, neque bona diripiunt, neque fana dispoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per ministros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium instituit, in unum stringendi ferri jus facit, illos suae cognitioni reservat. Quorum ut quisque sua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi potest, certe tyranni vocabulum nemini congruit, nisi uni illi, sub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſissimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, saepenumero auditum esse, id quod eleganter a doctissimis viris est scriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas esse manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longissimas. Omnino prodigiosum quoddam est animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentosius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet scelerum ministros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi constat ministris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil est aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyramide unum quippiam est, quod neque pes sit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem universa: at ita contineat, ut ab iis possit separari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis insolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nominet licebit, aut si mavis dextram: aut si ne id quidem satis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine censet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non jubet ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poetae, ut pro uno capite resecto, duo pestilentiora subnascantur: pro uno excusso oculo, plures acriores succedant: pro una rescissa dextera, multae robustiores subpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque constituit, qui sibi sit ausus tyranni vindicare nomen: quo subiato futurum sit ut membra reliqua quasi destituta spiritu, emoriantur, aut certe sanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Possum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris satellitem nominabas. Non inficiabere. Rursum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupasse filium: solius appellationis honorem cessisse. Qui convenit eundem & satellitem & tyrannum appellari? Tum si cessit, non igitur usurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati sunt, aut rescinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, si quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud esset animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipse fateris) satellitem occidisti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei est? At rem, inquis, legis sequutus sum, non syllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, servitutem sustuli: hoc lex sensit, hujus rei authori praemium praestituit. Satellitem, inquam, occidisti, nihil miror quantum, quam gravem, quam ferocem, quam scelestum: satellitem tantum occidisti tyrannidis, non caput: aut si caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi sententia largimur: fuerit sane res tota tyrannidis filius: pater nihil nisi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuisse vocem sine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a verbis legis discedere? Praesertim ita dilucidis, ut perspicuum magis nihil esse possit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum perniciosius induci posse judico, quam si consuescant homines calumniosi a praescripto legum recedere: & interpretamento, quod ad practexendum facinus quisque suum maxime idoneum comminisci queat, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis sententia quaeri solere, nisi quum in scripto quiddam apparet ambigue obscureve dictum: aut quum ex verbis & eventu absurditas quaepiam extitit, eaque manifesta? In priore non cujusvis commentum, sed juris prudentium responsa, sed Judicum sententia recipi solet. In hoc posteriore necessitas ipsa compellit aliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba spectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne superstitiosa cavillatione literarum legis ab eo quod lex spectavit abducamur: alterum ne passim a praescripto discedendo, leges omneis & judicio-

rum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt : propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, perniciosiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere? Neque quisquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret : ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium : & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini : verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur : tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil aequius : interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſenſiſſet? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores : niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, ſibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem : non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus : verum id etſam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi hominis, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere : Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet : dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus : id in multis ſaepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum : id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes : id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur : atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta : ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio : ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit : at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris : non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſiſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es : Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur : verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt? Unum tibi lex nominatim deſignaverat : tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere : neque traduci debet abeo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc invitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam : vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quisque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subvertione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit scelerosus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo tulisses. Nunc tu privata hoidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meae cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatae majestate. Non enim par est, ut cuiquam personae praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptae, & longo jam usu comprobatae, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam fenestram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore nota tolleraretur, quam male exagitaretur: neque *posse semel* tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. administrationem vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuae dextrae arbitrio permisisset. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiae legitimae speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis pestibus, quae totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quae potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quae sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam scelleratis sint praemia) bonos etiam cives haec malum involvit, dum vel timent fortunis suis, vel

vel rectum judicant servire tempori. In hoc itaque rerum statu leges non extinctæ, sed oppressæ modo, cautim & circumspicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra summam civitatis perniciem exasperari non posse, unius capitis dispendio commode sanari posse. Quare docto cuipiam medico praemium ostendunt, digito demonstrant, quod membrum secari velint, quibus abstineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram secuisti. Illæ tyrannum, tu tyranni satellitem occidisti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inscite exagitato, totum hominem in extremum vitæ discrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortassis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo consilium fuit, ostendere tibi quam insignitæ sit impudentiæ, in ea causa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poscere praemia, in qua nequeas obtinere, si modo tecum exactius ac severius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curiosum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te possim in grave discrimen vocare, fat habeam legis & Reipub. causam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni sit promeritus. Id quod non judicibus modo (quibus istuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipsi cupio persuadere: & facturum me confido, si modo tantisper animum possis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos summatim totam causam ob oculos revocemus? Dispiciamusque quam multa tuo in facto desiderentur ad id, ut legi satisfeceris: & quantum tu sis hallucinatus, quum multa diceres etiam superesse? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut si quodlibet horum desit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere se credat. Quorum ego non unum aliquod, sed *unumquodque* deesse docebo. Quod si facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere perstes? Ergo rem accipe. Nisi tria haec tibi constiterint, non est quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid speraris, vel quid proposueris. Nam si tyrannum per imprudentiam occidisses, si praeter propositum, non magis profecto praemium tibi debetur, quam si quis tyranno amicissimus idem fecisset, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propositi in arcem attuleris, ipse videris: ita demum legi persuasum erit, te voluisse occidere tyrannum, si occideris. Non occidisti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) si libuisset interficere. Lex negat sua referre, utrum tyrannicidii propositum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid speraris, excutiamus. Quamquam istuc leges non ita valde curiose perscrutantur: sed tamen in tam absoluto facinore partes omneis constare oportet. Quid enim si tyrannum interfecisses, quo tyrannidem ipse occupares, utrum praemium sperares? an supplicium metueres? Quid si quo privatum animi tui dolorem ulciscereris, tyrannum occidisses, atque id esset palam, num praemium audires poscere? Quid, si latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncassent, num ad hunc honorem aspirarent? Quid si quis tyranno privatim infensus, magna te pecunia conduxisset, quo ei tyranno venenum dares, dedissesque, num quaeso, tyrannicidæ praemium postulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obscurior est, quam ut tu, alioqui tam gloriosus, quicquam de ea ausus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulcisci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum suum sequutus est Reip. periculo, non suo periculo Reip. studuit prodesse. Postremo non potest nisi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam insolenter se jactat. Non potest non videri lucrum sequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente dissentias? quem illa tuæ vitæ periculo sua causa voluit occidere, eum tu non solum volens praeteristi, verum etiam periculose in Remp. irritasti: quem sua causa noluit occidi, eum tu maximo nostro periculo tui compendii, aut animi fortasse gratia jugulasti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attulisse, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi concessurus est. Te in filio jugulasse patrem, in non tyranno tyrannum. Largior istuc Delium aliquem tibi praedixisse, ut certum praescire potueris, quod ipse etiam vix divinare Delius potuerit. Licuisse tibi patrem occidere, si libuisset, verum hoc poenæ genus tibi magis placuisse. Sustuleris sane tyrannidem, idque nova quadam & inusitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obsistam tibi, nec sinam ferre praemium, propterea quod ea via sustuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non sit forti viro digna. Age quid si tyranni filium infantem in cunis jugulasses, & rursum adfuisset Delius ille, per quem certum praescire posses, fore ut necato puero pater sibi mortem accerseret, atque id evenisset, utrum te tanquam tyrannicidam suspiceret Respub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam saevieris aetatem, cui etiam ab hoste armato parcitur, quæ leonibus etiam miseranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Respub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid si tyranni uxorem: quam ille misere deamaret, per vim construpasses, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii supplicium potius formidabis? Res obscura non est, Conferam tuo facto propiora. Quid si tyranni medicus quum esses, veneno ægrotanti dato, illum sustulisses, utrum ut veneficum oderit te Resp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum sublatum gaudebit, facti rationem, modumque detestabitur. Quid si quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu necessitudinis venenum porrigeres? Denique si per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademisses: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem utcum-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam perniciosum in Rempub. non recipit : ut conſuescant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum ſuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid istuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occasionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta vu tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancularii ſ ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in præſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac præclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum præſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino fatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre inclementiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſceleri lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto hæc ne, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. At qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum præſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At pericitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex usu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere laeta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, fine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus ediderit, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.